

Giới thiệu Nhóc Lười...tôi Yêu Em

Họa Mi là một cô gái 16 tuổi, được bạn bè gia đình cho biệt danh là chúa lười, chỉ biết ăn ngủ rồi chơi game... Không quan tâm sau này có ra sao.

Nhật Duy, 17 tuổi, có tài, đào hoa và có biệt danh hoàng tử lạnh lùng trong trường, sở thích chơi game

Truyện Nhóc Lười...tôi Yêu Em xoay quanh hai người họ kể từ khi vô tình chơi game và gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Reng ...reng...reng...

Mới sáng sớm ra đưa nào đã bấm chuông cửa loạn xạ cả lên, làm mất giấc ngủ nướng ngon lành của ta thế hử? Để ta túm được mi chít chắc con ak...

Nhỏ Họa Mi lười biếng nằm trên giường, cổ trùm kín chăn qua đầu, bịt chặt 2 tai lại. Để cố không cho tiếng chuông cửa lọt vào tai, âm thầm nguyên rủa chữ tổ tiên 18 đời nhà nó chứ.

Cố giả giấc ngủ mặc kệ cha nó, bấm chuông mãi mà không thấy ai rùi cũng sẽ tự khắc thôi ý mà...

Reng...reng...reng...

Mẹ kiếp, dù cố gắng thế nào đi chăng nữa, tiếng chuông cửa vẫn cứ lọt vào trong lỗ tai làm màng nhĩ của nhỏ không được nổi 1 phút ngủ yên. Thế là xong, mất toi giấc ngủ nướng ngàn vàng...

Được lắm, tên xấu xa, ta sẽ giết mi. Tốt nhất mi biết điều nhanh chân chạy trốn đi trước khi để ta nổi khùng. Rõ bức...

Nhỏ vừa lằm bằm chữ, vừa xỏ đôi dép đi trong nhà. Một mồi, ừ rừ như cái xác chết mới sống lại lếch thếch xuống dưới nhà mở cửa...

Mất nhắm mắt mở, chưa kịp định thần thì đã bị cốc 1 cái rồ mạnh vào đầu, đau điếng chảy nước mắt. Hic

- Con ranh này, mày có biết mấy giờ rồi không mà còn ngủ nướng như heo thế hử. Làm ***** phải đứng chờ dưới này bao lâu. Con với cái..

Mẹ nhỏ bức bối, mắng nhỏ...

- Oái, mẹ ở đâu nhảy ra thế, con tưởng mẹ sang nhà bà ngoại chơi phải tuần nữa mới về chứ.

Nhỏ kinh hoàng mở to mắt, nhìn mẹ như thể một vật thể lạ từ trên sao kim mới rớt xuống trái đất...

- Vẫn chưa tỉnh ngủ hả con? Có cần mẹ cho cái cốc đầu nữa để tỉnh táo hơn không hử?

Mẹ nhỏ nhú mày nhìn bộ dạng lờ lững, lếch thếch của nhỏ vì chưa tỉnh ngủ mà không khỏi buồn bức. Quần áo ngủ thì nhăn nhoe, tóc tai thì bù xù như một con điên, miệng thì ngáp lên ngáp xuống. Con gái con đứa gì mà vô duyên quá cơ...

- Eo oi, sao mẹ lúc nào cũng hung dữ thế nhỉ? Rõ ràng biết con sợ nhất là bị cốc đầu mà vẫn cứ cố tình cốc. Hic

Nhỏ phản bác lại, rõ ràng là mẹ lợi dụng nhỏ yếu thế để ăn hiếp nhỏ đây mà.

- Con gái lớn 16 tuổi đầu rồi ăn nói với mẹ như thế hử? Mẹ về đến nhà mày không hỏi thăm được một câu thì chó lại còn bắt bẻ mẹ nữa ak...

Mẹ nhỏ vừa nói vừa nhìn quanh trong nhà liền choáng váng không đứng vững, tý ngất trên cành quất...

- Ui, mẹ ơi, mẹ làm sao vậy, sao tự nhiên lại ngã xui ra như thế...

Nhỏ vội chạy lại đỡ thân người to lớn nặng cả hơn 50 ký của mẹ nhỏ sắp mất đà ngã xuống dưới đất, hoang mang, lo lắng không biết mẹ nhỏ bị làm sao nữa. Vừa giây trước còn mắng nhỏ ra rả thế mà bio...

- Con ranh này suốt 2 tuần qua bố ***** đi vắng mày để nhà cửa bẩn thỉu, bừa bãi như cái chuồng lợn thế này ak?

Mẹ nhỏ gằn giọng rít lên, hận không thể nhét nhỏ lại vào bụng để đỡ trông thấy mặt nhỏ lại tức giận máu xông lên não, cao huyết áp bất ngờ đột quy thì

đi đòi nhà ma còn gì...

- Cái này, ...

Nhỏ đứng im, cúi đầu, gãi gãi đầu gãi tai không biết phải "chém gió" kiểu gì với mẹ để tai qua nạn khỏi bio?

Quả thật căn nhà nhỏ quá chuồng lợn, có khi chuồng lợn nó còn sạch hơn ý chứ...

Trên mặt bàn vô mì tôm, vô bim bim, kem sữa chua các thứ đủ thể loại nếu có thể chịu có sru tâm thì có thể trở thành bộ sưu tập cũng nên, chất cao như núi trên bàn uống nước.

Ghế sofa thì đầy giấy vụn, do nhỏ rảnh rỗi sinh nông nổi cắt nghịch thành những bông hoa, những hình thù kỳ dị chưa từng nhìn thấy roi là tả dọc khắp nền nhà...

Nền nhà thì bẩn, bụi đến mức dẫm phải sạn hết cả chân. Chứng tỏ suốt cả 2 tuần vừa rùi nhỏ không hề quét dọn dù chỉ 1 lần.

Chưa hết, quần áo trắng đi học nhỏ thay ra từ 2 tuần trước vẫn vắt trên thành ghế, bốc mùi hôi hám, mốc meo đen xì..

Ti vi thì phui đầy bụi lẫn màng nhện. Vì cả tuần này nhỏ toàn chết trên laptop vào mạng đọc tiểu thuyết, chơi game đến mức quên ăn quên ngủ thui ak?

Bát đĩa thì, ời thôi, nhỏ vẫn ngâm để đầy trong bồn rửa từ sáng qua tối giờ, định bụng tý nữa rửa cũng được. Gián, chuột bò lổm ngổm trong phòng bếp bò lổm ngổm

Ai ngờ mẹ nhỏ về bất ngờ quá,,,

May mới xem sơ qua phòng khách liền phòng bếp tý xíu vậy mà mẹ nhỏ đã xiú ngất trên cành quất như thế. Thật không biết khi nhìn ngắm phòng ngủ của nhỏ thì mẹ nhỏ sẽ sốc đến mức nào - nói quở có khi mẹ nhỏ sang tây thiên thành kinh ngay tức khắc ấy chứ...hic

Để mẹ nhỏ bắt tận tay, ngay tận trán như thế này thì nhỏ cãi sao nổi. Công nhận nhỏ lười thật, ở bẩn nó quen rồi. Đã vậy còn rất tâm đắc lấy câu " Học giỏi thì hơn, ở sạch ích gì" làm danh ngôn nữa cơ @@

- Sao không còn lời gì để nói nữa ak?

Mẹ nhỏ thấy nhỏ đứng im hết vuốt tóc, cắn móng tay lại nhìn xuống ngón chân thật điên hết cả tiết lên, muốn dẫn cho nhỏ một trận sống chết quá...

- Mẹ ak, thôi mẹ vào phòng nghỉ ngơi đi, để con dọn dẹp nha. Hi hi...

Nhỏ cười giả lả, đánh trống lảng, để mẹ tha cho nhỏ lần này...

- Zoi ak, tao thật hết thuốc chữa với mày rồi con ời. Đã nói bao nhiêu lần là con gái phải biết ở sạch sẽ, chăm chỉ vệ sinh một chút mà mày cứ tai nạn lột tai kia thế ak?

Mẹ nhỏ rít lên, nhìn nhỏ đầy uất hận. Sao trên đời này lại có đứa con gái lười nhác hết ăn lại ngủ như heo giống nhỏ thế không biết?

Rốt cuộc nhỏ là người hay là heo đầu thai zay?

- Không nói nhiều, không cần giải thích. Tao không trị được mày, thì tao sẽ nhờ người tới dạy dỗ mày cách ăn nết ở. Chứ cứ thế này, đến lúc chết tính nết lười nhác đã ăn sâu vào máu của mày cũng chẳng thể thay đổi được đâu...

Nhỏ nhìn mẹ khó hiểu, mẹ nhỏ đang tức giận nên nhỏ cũng không muốn chọc giận làm chi. Nhưng vẫn cứ "điếc không sợ súng", chết thì chôn lo cái quái gì nhỉ?

- Ý mẹ là sao?

- Lại con sao với răng gì nữa? tuần tới sẽ có người đến nhà này ở, thay ba mẹ dạy dỗ mày.

Mẹ nhỏ nói nhiều quá khát khô cả cuống họng vội vã rót chén trà uống. Nhưng vì chén trà để lâu ngày không lau chùi gì cả nên khi mẹ nhỏ vừa uống được 1 ngụm thì nhìn thấy xác 1 con ruồi đen xì nổi lênh bênh trong chén. Liền sặc nước, ho sù sù...

- Oái, mẹ lại làm sao nữa thế mẹ ời...

Nhỏ thấy mẹ tự nhiên uống nước cũng ho sặc sụa suýt chết, thở không ra hơi. Khiến nhỏ hết sức lo lắng..

- Con ời là con, mày muốn hại chết ***** phải không...?

Mẹ nhỏ điên lắm rồi đấy, chỉ vì đứa con gái lười nhác đến mức hủi cũng xin chào thua. Làm bà uống ngụm nước giải toả tức giận cũng không xong...

- Không nói nhiều, mày dọn dẹp sạch sẽ nhà cửa ngày cho tao. Tao hết chịu nổi mày rồi. Ở nhà nhìn mặt mày tao sợ tao không chết vì bẩn thì cũng chết

vì đau tim quá. Từ giờ đến tối tao về mà mày chưa dọn dẹp xong thì mày chết với tao...

Mẹ nhỏ nói xong giận dữ, mở cửa xông thẳng ra ngoài không quên đóng sầm cửa lại, làm mấy tấm kính cũng suýt rơi vỡ vụn.

Còn nhi thì lăm bằm " Không biết tên ngu ngốc nào lại sắp đến nhà mình ở thế nhể?"

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Nhìn mẹ tức giận bỏ đi, đôi mắt và tia máu khuôn mặt méo mó tối đen sầm lại. Hết xanh, tím, đỏ, trắng bệch lại chuyển sang đen sì không khác gì mặt Bao Công ý trước lúc bỏ đi làm nhỏ tự sướng cười hồn nhiên vu vơ như một con điên mới xông trại...

Cười chán chê, nhỏ nhún vai, bấu môi lăm nhăm những điều chỉ những đứa đầu óc có vấn đề hoặc là bị thần kinh giống nhỏ mới có thể hiểu " Càng tốt, được ở một mình càng sướng".

- Haha, tên ngu ngốc nào dám cả gan bước chân vào lãnh địa của ta tên đó chắc chắn là chán sống rồi. Trong vòng chưa quá 3 ngày ta tin với bản lĩnh của ta, cha mẹ ta còn hoảng sợ chạy trốn mất cả dép. Thì tên kia cũng chỉ là con tép riu nhỏ nhoi trong biển cả bao la thôi. Ho ho

- Cứ chờ mà xem, ta sẽ cho mi biết thế nào là lễ độ. Chị đây chưa từng biết chịu khuất phục ai bao giờ đâu nhá. He he

Cười kinh dị một mình nói lăm nhăm những điều chỉ tên nào thần kinh may ra mới hiểu. Mà đây là ở trong nhà 1 mình. Chứ ở giữa đường, chắc chắn người ta sẽ xông tới gõ cổ nhỏ lại như một con heo xông chuồng, gọi xe cứu thương tới đưa nhỏ tổng thẳng vào trại thần kinh cũng nên...

Xin giới thiệu sơ qua về nhỏ nhá.

Loa loa, mọi người đâu mau tập trung vểnh tai lắng nghe nhỏ giới thiệu về sơ yếu lý lịch cá nhân do nhỏ tự biên tự diễn nào...

Ta là Hoạ Mi, năm nay 16 tuổi trắng tròn...

Tính tình vui nhộn, lạc quan, yêu đời, thích nhảy múa hát ca bay lượn theo trăng gió...

Tính ta ở bản quen rồi, luôn thích lấy câu " Học giỏi thì hơn, ở sạch ích gì" làm danh ngôn để phấn đấu thực hành...

Chính vì vậy, những ai ở sạch sẽ thì mau tránh xa ta ra 1 chút. Chớ có lại gần rồi lại lên mặt dạy đời với ta, ta không biết mình sẽ có những chiêu trò quỷ quái gì để phục thù đâu nhá. Người ta nói quân tử 10 năm trả thù vẫn còn chưa muộn thì ta đây 1000 năm trả thù vẫn còn sớm chán...

Xem nào, ak quên chưa giới thiệu ta là thiên kim tiểu thư, cành vàng lá ngọc hàng hiệu chuẩn trăm phần trăm luôn...

Cha ta là chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Na Tra, chuyên kinh doanh bất động sản, trang sức, mỹ phẩm...cao cấp. Là tập đoàn có sức mạnh kinh tế lớn mạnh số 1 tại Châu Á.

Còn mẹ ta ak, mẹ là thiên kim tiểu thư con gái của nữ hoàng Anh. Là một nhà thiết kế nổi tiếng hàng đầu thế giới bất kỳ các tác phẩm thiết kế nào của bà bán ra đều bán chạy hơn cả tôm tươi. He he

Thấy cha mẹ ta rất chi là khủng bố hok?

Vì công việc vốn bận bịu nên cha mẹ chỉ sinh được duy nhất một nàng công chúa sáng giá, không ai khác cả, chắc mọi người cũng đoán ra được rồi nhi. Đó chính là ta Hoạ Mi siêu Cute. ^^

Cha mẹ ta vốn mong ta sẽ được thừa hưởng tất cả các gen tốt của 2 người. Sẽ trở thành một cô gái đoan trang dịu dàng, duyên dáng, cư xử lịch sự, nhẹ nhàng...

Nhưng không biết có phải ghét của nào trời trao của ấy hay không. Ba mẹ vốn rất ghét những đứa nào lười nhác, bần thiù...

Thì lại sinh ra đúng đứa con gái chứa đầy đủ những phẩm chất cao quý mà ông bà cực kỳ căm ghét. He he, nghĩ tới có lẽ bố mẹ ta giờ này vẫn tức điên lên mà oán hận ông trời là cái chắc.

Lười vô đối, bần thiù vô biên, độ điên thì có thừa...

Ta chỉ thích ăn, chơi game, rồi ngủ. Không thích làm bất cứ việc gì cũng như đi chơi gì hết. Nói dễ nghe ta lười vận động lắm, có thể sánh ngang với những chú heo dễ thương quanh năm ngày tháng sống trong chuồng lợn ấy chứ...

Ta được bạn bè, người thân, họ hàng gần xa mỗi khi nhắc đến tên ta đều chau mặt, nhíu mày, lắc đầu ngán ngẩm phong danh hiệu "Chúa lười". Biệt danh có vẻ thú vị nhẽ ^^

Vì sống quá lười nhác, bản thủ và lười thuộm quen rồi. Thế nên bố mẹ ta quyết định cho ta sống tự lập 1 mình trong căn phòng đẹp như mơ tại ngoại ô cách nơi ở của bố mẹ ta không xa lắm để ta có thể tự chăm chỉ, sạch sẽ hơn...

Và như mọi người đã biết, bố mẹ ta luôn bận bịu đi công tác hết trong nước lại ra nước ngoài đi đi về về cứ như đi chơi ấy nên mỗi lần bố mẹ trước khi đến thăm chỗ ở riêng của ta đều thông báo trước. Ta thì để tiếp tục duy trì cuộc sống tự do tự tại, thoải mái như của loài heo nên đã dọn dẹp sơ qua sạch sẽ hết cả rồi, trước khi cha mẹ ta gõ cửa tới thăm...

Nói ra mọi người đừng cười chê nha, bạn bè thân thiết cực thân của ta đó chính là những con vật các bạn vốn cho là rất gớm ghê, bản thủ: Chuột, gián, muỗi, nhện...

Nó thường xuyên sống thoải mái trong nhà riêng của ta, mỗi khi bố mẹ ta không có mặt để kiểm soát. Ka ka

Nhưng tiếc là đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma thôi, bất thành linh mẹ ta gõ cửa viếng thăm. Mọi chuyện sau đó ra sao thì mọi người cũng biết cả rồi đó. Hic

Hừ, mặc kệ đi dù sao mẹ cũng biết cả rồi, lại tới mới quay lại, lết xác tới kiểm tra. Thì việc quái gì phải vội vàng mà vấp phải đá, mà quàng phải dây nhợ? Cứ từ từ rồi tự khắc khoai dù là đá hay kim cương cũng sẽ phải như thui. Ho ho...

Nghĩ vậy nhỏ cảm thấy rất đắc ý, cười tươi hơn cả hoa nở dưới nắng xuân.

Ung dung bước tới cái tủ lạnh phủ đầy bụi bặm, lấy kem bóc bỏ vớt xoẹt một cái nhẹ nhàng xuống nền nhà bắn đến nỗi sạn đất dày hằn vài cm cũng nên. Vô kem lượn một hình vòng cung rất đẹp như cầu vồng, lập tức hạ cánh hôn đất mẹ thân yêu một cách triu mến.

Chắc, nhỏ chân bước thấp bước cao nhún nhảy đi tới ghế sofa dính đầy giấy vụn, áo quần thay ra bốc mùi hôi hám, treo lủng lẳng trên thành ghế. Thả người bùm một cái tựa lưng vào thành ghế, chân gác lên trên chiếc bàn đang chất đầy rác từ vỏ kem, mì tôm, bím bím...Đủ thể loại...

Xa xa trong phòng bếp nơi đồng bát đĩa, soong chảo nhỏ dùng xong để đầy mấy ngày liền rồi, chuột kêu chít chít nghe ghê rợn cả người. Gián thì bò lổm ngổm nhìn thấy ghế...

Đã vậy, khắp các góc phòng xung quanh nhà, mạng nhện chăng đầy kinh khủng không khác gì mạng nhện tinh trong phim Tây Du Ký. Dù để bắt mấy mạng ruồi, nhặng một lúc...

Ấy thế mà nhỏ vẫn rất điềm tĩnh, thản nhiên ngồi ăn kem, lấy tai phone ra nghe nhạc, rồi lướt Face book. Như chẳng hề có vấn đề gì. (Bái phục, đừng nói là mẹ nhỏ, mà em cũng sợ chạy mất dép luôn, hic @@)

Ngồi chán chê, như thói quen bình thường như cân đường hộp sữa dùng để đến thăm người ốm. Nhỏ lại nhảy vào phòng ngủ, chơi game...

Không miêu tả phòng ngủ của nhỏ thì thôi, miêu tả xong sợ mọi người choáng mắt...

Phòng ngủ của nhỏ thì bừa bộn, bản thủ đã man...Ngoài từ ngữ ấy ra thật không còn từ ngữ gì để miêu tả nữa.

Chăn thì rơi vắt vèo nửa trên giường, nửa dưới đất...

Quần áo ngủ, áo mặc đi chơi, dây dép...vứt linh tinh khắp nơi từ trên giường xuống dưới đất...

Màn thì đứt dây, nhỏ lười ko thèm mắc tháo ra nhét tạm dưới gầm giường...

Sách vở học hành, bút viết, rơi lả tả mỗi nơi một chỗ...

Nền nhà thì cũng chất 1 đồng giấy vụn rác thức ăn vặt do nhỏ thải ra, lười ko thèm thu dọn y như phòng khách...

Chuột gián chạy thoải mái trên nền nhà rồi nóc nhà...

...

Không thể miêu tả tiếp được nữa, quá kinh khủng luôn...

6h tối. Nhỏ lo sợ mẹ sẽ quay lại, tức giận trừ tiền tiêu vặt của nhỏ thì tiêu đời nhà ma còn gì...

Thôi thì cố gắng 1 tý, vì lợi ích tương lai lâu dài mới là quan trọng...

Nhỏ hi hục dọn dẹp sạch sẽ, sơ qua tất cả...

Khoảng 8h tối thì gọi là tạm xong. Dễ nhìn 1 chút chứ thực ra vẫn còn bản kinh khủng lắm..

Vừa đói vừa mệt, haizz. Lúc này nhỏ mới nhớ ra là hôm nay mình chăm chỉ đột xuất nên suốt này giờ quên cả bữa tối...

Chợt nhớ đến mẹ, nhỏ liền gọi điện hỏi han coi sao? Mẹ mà cho nhỏ leo cây thì bực lắm nhá...

- Alo, mẹ ak, cơm nước con nấu xong rồi, mẹ có qua ăn với con không ạ? (Nhỏ chém gió đấy, mọi khi nhỏ toàn gọi đồ ăn nhanh, hoặc ăn tạm mì tôm sống thôi ak, có biết nấu cơm nước gì đâu).

- Thôi, mẹ bận việc đột xuất rồi, con cứ ăn trước đi...

- Dạ, vậy cũng được ak.

Nói xong nhỏ ngán ngẩm bực bội vô cùng, oi mẹ không đến thì bắt nhỏ dọn dẹp làm chi. Rõ ghét...

Nhỏ đã nói là nhỏ sống bản quen rồi mà, sao cứ bắt nhỏ phải thay đổi cách sống thế nhỉ. Hic (* Lắc lắc đầu* Em xin đầu hàng).

Mệt mỏi, đi tắm rửa sạch sẽ, ăn uống tạm bát mì tôm xong xuôi. Nhỏ nằm vật lên giường ngủ say như chết luôn...

9h sáng chủ nhật...

Ring...ring...

Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên giai điệu bài hát quen thuộc...

You can fool yourself

i promise it will help

now every single day

i just wanna hear you saying

laughing through the day

thinking you are never boring(?)

speeding through the night

maybe you not count the morning(?)

there's nothing you can do

to keep it out

there's nothing you can do

just scream and shout

living for today but you just can't find tomorrow

talking about the joy

but it never stops the sorrow

there's nothing you can do

to keep it out

there's nothing you can do

just scream and shout

saying

Tiếng chuông vang lên rồi lại tắt lập đi lập lại đúng đến lần thứ 5 mới khiến nhỏ ta mở được đôi mắt đang thiếu ngủ, với tay lấy cái điện thoại áp luôn vào tai không cần nhìn xem là số của ai đang gọi...

- Alo, đứa nào ăn no rùng mỡ dám đánh thức giấc ngủ ngàn vàng của tao thế?

Nhỏ vẫn chưa tỉnh hẳn ngủ, bị đánh thức trong bực bội, liền không tiếc lời mắng kẻ dám cả gan gọi điện ở đầu dây bên kia...

- Chúa lười ơi, biết mấy giờ rồi không mà còn ngủ gì mà khiếp thế?

Đầu dây bên kia cố kiềm chế tức giận, để không điên lên đập tan cái điện thoại sau khi nghe nhỏ trả lời...

- Thì sao? liên quan gì đến ta?

Nhỏ vẫn mắt nhắm mắt mở, nói như thể chẳng có gì liên quan đến nhỏ thật ý. Nếu không có gì liên quan thì người ta điên ak mà gọi cho nhỏ làm chi? haizz

- Mà muốn chết không?

Đầu dây bên kia tức giận hết to, khiến nhỏ tỉnh hẳn cả ngủ, vội đưa điện thoại ra xa màng nhĩ một chút để phòng bị điếc luôn thì chết...

- Muốn thì sao? mà làm gì được tao. Ak mà câu này tao phải hỏi ngược lại mới đúng. Hừ...

Nhỏ nhún vai, nói lại, sợ gì chứ, hừ...

- Mà...

Đầu dây bên kia tức giận đến mức không còn gì để nói nữa, dậm chân thành thích...

- Ak phải rồi nếu không có gì thì tao cúp máy nhá, ngủ tiếp đây (báai phục sát đất @@)

Nhỏ chán nản muốn cúp máy thì,

- Từ từ, ta có chuyện cần mà giúp đỡ...

Đầu dây bên kia, nén giận tức giận hạ giọng nói...

- Không rảnh, ta mệt lắm ngủ tiếp đây...

Không nói nhiều, nhỏ cúp máy rụp cái, trùm chăn ngủ tiếp...

Được khoảng 20 phút sau thì...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Mặc kệ con bạn ở đầu dây bên kia đang tức giận bốc khói nghi ngút ở nơi xa xôi khi họ cò gáy nào đó. Nhỏ vẫn thản nhiên mặc kệ tất cả, chả sao hết dù trời có sập, chết thì đã sao, được lên thiên đường chơi càng sướng, được làm thiên sứ, cười mây lượn gió y như mấy vị thần tiên trong phim Tây Du Ký ý, được vậy thì tốt quá còn gì bằng. Ho ho. Nhỏ cầu còn không được nữa là. (Botay toàn tập @@)

Tiếp tục chiến dịch ngàn năm không đổi, ngủ nướng. Chả hiểu lúc mẹ nhỏ mang thai có ăn nhầm thứ gì kỳ quái, gây đột biến gen hay không hoặc kiếp trước nhỏ mắc tội gì, hoặc lúc bước qua sông Nại Hà, đã uống nhầm canh đầu thai thành heo của Mạnh bà bà không nữa...

Mà sao nhỏ lúc nào cũng cực kỳ, cực kỳ cảm thấy thiếu ngủ. Người mệt mỏi, mắt thâm quầng đen xi y như đôi mắt của loài gấu trúc quý hiếm sắp bị tuyệt chủng ý...

Chả thế mà nhiều lúc đang ngồi trên xe buýt đến trường, mắt nhỏ cứ mơ màng như đang bay bổng trên mây hoài. Thầm nghĩ chắc bác lái xe phát hiện trên xe có loài gấu trúc quý hiếm, nên thay vì đưa nhỏ đến trường học lại đưa nhầm đến sở thú thì phải...?

Thế nên, nếu thi ngủ nướng thì nhỏ rất tự tin mình sẽ dành chiến thắng. Ngủ qua sáng, vọt qua trưa, thông đến chiều muộn...

Không cần ăn uống, vận động, hay đi lại cũng được...

Khi nào đôi đến mức không thể chịu nổi được nữa thì nhỏ mới nhắm mắt, nhắm mũi. Bước thấp bước cao, đi nhằm cả dếp. Bên thì dếp lê, bên thì giày cao gót mất nhắm mắt mở vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân...

Và vì quá lười nhác nên nhỏ chỉ thích ăn mì tôm sống, bìm bìm, hoặc đồ ăn nhanh để cầm chừng qua bữa là ok.

Ăn xong nhỏ chỉ thích lên thẳng phòng ngủ chơi game, đọc tiểu thuyết, rồi đi ngủ thế là cảm thấy cực kỳ hạnh phúc rồi.

Chắc, nói ra sợ mọi người sốc mà lên con đầu tim chết thì tội lỗi của nhỏ nặng nề lắm, biết đến kiếp nào mới trả hết đây ta?

Rác rưởi, bụi bặm, gián chuột, quần áo thay ra cả tuần không giặt bốc mùi kinh khủng, bát đĩa ăn xong ngâm đầy vài ngày đến mức mốc meo, có mùi chua chua. Nhà bẩn thế chứ bẩn nữa. Nhỏ cũng chả quan tâm, coi như không tồn tại. Kệ, bẩn thì đã sao, chết quái đâu mà lo...?

Nhoc lười...Tôi yêu em

Haizz, Nhỏ đang tiếp tục say giấc mộng đẹp...

Chưa được 20 phút thì...

Reng...reng...reng...

Bỗng nhiên tiếng chuông cửa reo những âm thanh chói tai vang lên trong không gian yên tĩnh đầy bụi bặm của căn nhà nhìn không khác gì nhà hoang, chuông lợn của nhỏ. Khiến nhỏ hết sức bức mình, khó chịu...

Mẹ nó chứ, không biết lại là đứa điên nào đến quấy nhiễu giấc ngủ nướng ngàn vàng của ta nhỉ?

Úc chế rồi nha, xem ra mi chán sống rồi, dám cả gan xông tới lãnh địa của ta à...

Nếu mi còn cứ cố tình trêu tức ta thì đừng trách ta là tiểu nhân, ra tay tàn ác đó nhá. Hừ...

Nhỏ vừa lẩm bầm những lời nguyên rủa, lấy gối ra sức bịt chặt hai tai lại, để không bị những âm thanh đáng ghét của tiếng chuông cửa lọt vào màng nhĩ...

Reng...reng...reng...

Thế có điên không chứ, 15 phút nặng nề trôi qua trong oán hận của nhỏ, mà tiếng chuông cửa vẫn không chịu ngừng, khiến máu nóng trong người của nhỏ sôi sùng sục nổi đầy bong bóng như nước sôi ở 100 độ...

Chán nản cực độ, với tên điên khủng quyết tâm phá giấc ngủ nướng đẹp của nhỏ, để nhỏ phải đích thân xuống mở cửa. Dù muốn hay không nhỏ cũng đành phải lết xác, lật chăn, đi tạm đôi dếp đi trong nhà một bên màu trắng, một bên màu xanh. Vì quá lười, mắt lại đang thiếu ngủ, trong lòng thì đang bức bối. Nên nhỏ cũng chả buồn nhìn xuống dưới chân nữa...

Mang bộ dạng, người không ra người, quỷ không ra quỷ. Tóc tai thì bù xù như mớ bông bông lại còn dài nữa chứ, quần áo ngủ thì xộc xệch, nhăn nheo, dính vài vết bẩn lâu ngày không giặt. Mắt thì đầy rì vàng như mật ong...

Chắc, được lắm. Tên ngu ngốc chết tiệt kia, hãy chuẩn bị chờ tiếp chiêu của ta đây, cười một cách man rợ, thâm hiểm...

Mở cửa, nhưng lại đứng ần ở 1 đẳng sau cửa...

Đội người bấm chuông chờ ở cửa đợi suốt 20 phút đang tức điên hết cả người, chỉ đập tan cái cửa xông thẳng vào nhà để bóp chết nhỏ ngay tức khắc...

Nên cứ thế rất tự nhiên như đang đi dạo nơi công viên, thấy cửa mở liền không nói không rằng xông thẳng vào...

- AAAAAAAAAAAAAA....

Bỗng một tiếng hét chói tai kinh khủng ngang tiếng sét giữa trời quang, vang ngay đằng sau lưng nhỏ.

Lại còn bị 2 bàn tay của ai đó lạnh như nước đá, bất ngờ đặt lên 2 vai. Khiến nhỏ vô cùng sợ hãi, chân run lẩy bẩy muốn khụy, khóc không ra nước mắt...

Khi quay lại để nhìn cho rõ xem rốt cuộc là ai thì càng kinh sợ, tim như muốn ngừng đập hét to như con lợn bị người ta chọc tiết vậy...

- AAAAAAAAAAAAAA,,,

- Cứu tôi với có ma,...

Sau khi quay người lại đằng sau nhìn thấy bộ dạng nửa người nửa quỷ của Hoà Mi. Cô bạn Thủy Tiên, bạn thân của nhỏ ngay lập tức sợ hãi, la hét to thảm thiết...

Nhoc lười...Tôi yêu em

Sau đó chẳng biết có phải sốc quá không, ngất xỉu trên cành quất luôn. À nhằm bắt tình nhân sự ngay tức khắc, trước khi ngất mất vẫn không quên trợn trừng lòi cả lòng trắng ra. Chứng tỏ mức độ sợ hãi của nhỏ đã đạt tới đỉnh điểm như thế nào @@

- Ô, con điên này may không bị sao chớ. Tao chỉ dọa tởm thôi mà sao đã ngất là thế nào...?

Nhỏ vô cùng hoảng sợ, hôm qua thì mẹ nhỏ, hôm nay thì đến lượt con bạn thân của nhỏ. Thật chẳng hiểu nổi mấy người này bị bệnh gì nữa, sao dễ ngất vậy hả trời (Bệnh gì nhỉ mọi người, em cũng chịu thôi - không nghĩ ra nữa @@).

- Này, mau tỉnh lại đi, có chết thì về nhà mà chết, đừng có chết ở nhà tao chứ. xui xẻo lắm..Hic

Nhỏ vừa lay người gọi Thủy Tiên dậy, vừa tìm đủ mọi cách để ép Thủy Tiên phải tỉnh lại. Như: Bịt mũi, xoa dầu gió vào lỗ mũi, giật tóc, cù lec, ... vẫn vô hiệu...

Buồn bực, nhỏ ngồi ủ rũ như xác chết nhìn Thủy Tiên...

- Này, rốt cuộc mày còn sống không thế. Chết rồi thì cũng nên nói cho tao biết 1 câu để tao gọi bố ***** đến đưa mà về lo tang lễ chứ...Hic

15 phút sau...

- AAAAAAAA

Chẳng biết nhỏ nghĩ cái quái gì mà bỗng dưng hét to, khiến người ta rợn hết cả tóc gáy thế không biết...

- À, đây rồi, nhà mình có 3 cây kim dùng để khâu quần áo chẳng may bị sứt chỉ...

Nhỏ vừa cầm 3 cây kim ngắm nhìn: nhỏ, vừa, to vừa bắn khoăn không biết nên dùng cây kim loại nào nhỉ?

- Xem nào, cây kim nhỏ này, không biết có được không nhỉ, ui, sợ bé quá châm không đau thì sao...

- Còn cây kim loại vừa này thì sao nhỉ? Nên dùng hay không ta?

- Cây kim to nhất này nữa, dùng để châm liệu có gây ảnh hưởng gì đến các dây thần kinh của con nhỏ kia không nhỉ? Sợ châm nhầm vào dây thần kinh nào đó khiến nhỏ đầu óc bị chập không được bình thường thì biết làm sao?

Sau một hồi suy nghĩ chán chề, nhỏ quyết định dùng cây kim loại vừa. He he...

- Á, ...

Tiếng Thủy Tiên kêu thê lên.

Hô hô, quả là hiệu nghiệm, nhỏ thông minh ghê ^^

Sau khi dùng kim châm vào giữa huyệt, trước 2 lỗ mũi của Thủy Tiên...

Mở mắt, hơi mờ mờ, cuối cùng cũng nhìn rõ một khuôn mặt hết sức gớm giếc, tóc tai bù xù y như quái vật đang mở to đôi mắt thâm quầng cúi gằm sát mặt Thủy Tiên, lặng lẽ quan sát không tiếng động.

Khiến tim Thủy Tiên đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, toàn thân lạnh toát, run rẩy, đang muốn ngất xỉu lần nữa thì...

- Đừng có ngất nữa nha, ta là Hoạ Mi nè cưng

Nhỏ nói giọng ngọt như mía lùi đầy quan tâm, nhưng trong hoàn cảnh này Thủy Tiên cảm tưởng như tiếng của loài ma quỷ thì đúng hơn...

- Hoạ Mi, là mày...là mày thật sao...?

Thủy Tiên giọng thều thào, yếu ớt như người sắp chết hỏi Hoạ Mi...

- Không phải là tao thì còn ai vào đây nữa. Ho ho

Nhỏ đắc ý cười tươi, thật không ngờ con bạn thân của nhỏ trí nhớ kém thế mới có xa nhau 2 tháng hè không gặp mà đã không nhận ra nhau nữa rồi. Hic

- Trời ạ, cho con xin, ...hic

Thủy Tiên vẫn còn hoảng sợ nên khi biết sự thật chỉ biết kêu than, khóc không được mà cười cũng không xong..

- Xin gì?

Hoạ Mi nhú mày nhìn nhỏ, đầy thắc mắc...

- Con điên này, thì cho tao chết luôn đi chứ sao?

Thấy Hoà Mi còn cố tình giả nai, Thủy Tiên vô cùng tức giận.

- Sao thế? Có phải dây thần kinh nào của mày bị chập không?

Hoạ Mi đưa móng tay lên miệng cắn, lo lắng nhìn Thủy Tiên hỏi.

- Mày...mày làm gì mà tao bấm chuông mãi mới xuống, lại còn dọa ma tao nữa chứ. Có phải mày muốn hại chết tao mới thấy vui không?

Thủy Tiên ngồi bật dậy, trách móc...

- Hi hi, bạn yêu, mày mà chết thì tốt quá. Tao lại sớm được ăn cỗ còn gì. Yên tâm tao sẽ mua vòng hoa thật lớn, thật đẹp đến viếng mày mà, à sẽ đốt thật nhiều tiền vàng, nhà lầu, xe hơi cho mày dùng nữa. Yên tâm đi, nếu có chết do lỗi tại tao thì nhất định tao cũng sẽ không để mày chịu thua thiệt đâu. Hi hi...

Hoạ Mi, vừa lấy 2 tay vòng thật rộng để miêu tả số lượng, lại còn thản nhiên cười tươi chết quyết không đền mạng mới ghê chứ...

- Mày...mày...

Thủy Tiên tức giận suýt hộc máu miệng, lên con đau tim thẳng thiên luôn sau khi nghe câu phát ngôn sốc gây chết người không cần dao kéo của nhỏ. Cố giữ bình tĩnh lấy tay xoa xoa ngực, thở hắt ra. Thật là Thủy Tiên bó tay không còn gì để nói nữa rồi

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Thủy Tiên sau khi nghe câu nói rửa mình chết để cúng vòng hoa, vàng mã của Hoà Mi. Tức điên không thể chịu nổi, máu nóng xông lên não. Khuôn mặt đang tái xanh vì hoảng sợ lúc đầu bây giờ chuyển nhanh sang trạng thái tối sầm, đen kịt như bị thiếu máu, u ám đầy sát khí. Hận không thể lột da, ăn tươi nuốt sống con nhỏ điên khùng, thần kinh không được bình thường kia. Tay liên tục vuốt ngực, thở hắt ra một mồi...

Miệng mấp máy nói lắp bắp không nên lời...

Thấy Thủy Tiên mặt mày tối sầm, liên tục vuốt ngực, khó thở đầy mệt mỏi. Hoà Mi liền vô cùng lo lắng sợ nhỏ này ngất lẩn nữa thì chết, vội đính chính lại câu phát ngôn gây sốc của mình vừa rồi.

- Êu, baby dễ thương, vừa rồi là ta nói đùa thôi. Mày đừng để bụng nha. Nhìn mày xinh đẹp, trẻ trung thế này cơ mà có khi còn sống thọ hơn cả tao ý chứ. Chết sao được mà lo. Hi hi

Vừa nói, vừa xua xua tay để chứng minh thành ý giải thích của mình.

- Thôi được rồi, mày còn nói nhảm câu nào nữa. Tao quyết tuyệt giao với mày luôn...

Thủy Tiên cố kiềm chế cơn giận qua đi, lắc lắc đầu để lấy lại bình tĩnh đe dọa Hoà Mi.

- Yearrrrrrrrrrr!!

Nhỏ Hoà Mi chỉ chờ có thể liền cười rất tươi rồi nhảy cẫng lên sung sướng như đứa trẻ được quà, làm động tác y hệt trong chương trình quảng cáo Yomost làm Thủy Tiên không khỏi bật cười...

- Mày đúng là điên hết thuốc chữa con mẹ nó rồi. Haizz

- À phải rồi mày tới tìm tao có việc gì? Tự dưng đi phá giấc ngủ quý giá của người ta...

Nhớ lại chuyện bị đánh thức vừa rồi, nhỏ lại bày ra khuôn mặt ỉu xiu, đầy bức bối...

- Zoi ạ, mày có biết mấy giờ sáng rồi không mà ngủ gì ghê hơn cả trâu bò thế?

Thủy Tiên mở to mắt kinh hoàng nhìn nhỏ, dù đã biết trước nhưng bio nghe nhỏ than thở vẫn không thể nào tin.

- Tao quen rồi, 9h sáng có là gì. Tao còn ngủ được thẳng đến 4h chiều nữa là...

Hoạ Mi nhún vai, nhếch mép cười khẩy kể lại chiến tích huy hoàng của mình ko một chút ngượng ngùng.

- Thế tức là từ đêm qua tới giờ mày vẫn giữ nguyên bộ dạng như quái vật thế này à. Mày có biết vừa rồi chính vì bộ dạng quái vật này của mày mà tao suýt bị dọa chết không ha?

Thủy Tiên cảm tức nhìn nhỏ với bộ dạng như người ngoài hành tinh, suýt khiến nhỏ lên đường sang thăm tổ tiên ở thế giới bên kia luôn rồi.

- Hô hô, chết sao được, chẳng phải mày vẫn còn sống sờ sờ đó sao? Mà giả sử mày chết thật thì tao cũng có cách khiến mày sống lại, trở về từ cõi chết. Ka ka...

Vừa nói Hoạ Mi vừa đắc ý chìa 3 cây kim trong lòng bàn tay ra cho Thủy Tiên nhìn...

- Ý mày là...

Thủy Tiên kinh hãi nhìn 3 cây kim trắng tinh, nhọn hoắc, cây to nhất cỡ thanh sắt nhỏ lấp bắp hỏi...

- Uh, thì dùng mấy cây kim này châm là có tác dụng ngay thôi ý mà.

Hoạ Mi nhìn 3 cây kim thâm cảm ơn, nhờ nó mà Thủy Tiên vẫn có thể từ cõi chết tỉnh lại. He he...

- Mất thời gian, mẹ con điên tao gọi điện cho mày thì mày cúp máy rụp cái. Phải đích thân đến tận đây tìm mày thì lại bị mày dọa mà suýt chết. Thật là xui xẻo quá đi.

Chán nản, Thủy Tiên ai oán, trách số phận mình hẩm hiu khi quen phải cô bạn quỷ tha ma bắt này.

- Hi hi, à mà mày tìm tao có việc gì?

Hoạ Mi, lấy hộp sữa trong tủ lạnh ra húp sột soạt...

- Thế không có việc gì thì không được đến thăm mày à, bạn bè thế đấy.

Thủy Tiên cảm thấy khó chịu với thái độ hờ hững với bạn bè như với người dưng của nhỏ vô cùng...

- Hi, tất nhiên là được. Nhưng mà hiện tại tao tin mày chắc phải có việc gì quan trọng lắm mới đến tìm tao đúng không, baby?

Nhỏ gác chân thoải mái lên bàn, tiếp tục uống sữa...

- Chờ chút. Từ sáng đến giờ mày đã đánh răng, rửa mặt, chải đầu chưa mà đã uống sữa như thế?

Thủy Tiên nhìn nhỏ vô tư uống sữa, lại lướt qua bộ dạng như quái vật của nhỏ giật mình hỏi.

- Hi Hi. Chưa.

Hoạ Mi, cười tươi trả lời, cảm thấy câu hỏi của Thủy Tiên đúng là ngớ ngẩn hết sức. Nhìn bộ dạng người ta như thế này thừa biết rồi còn hỏi. Đúng là ngu hết thuốc chữa. Haizz

- Eo oi, sao mày ở bẩn thế? Tóc tai thì bù xù như con điên, mặt mũi lấm lem, nồm miệng hôi thối, chân tay đầy vi khuẩn thế mà mày cũng ngồi ăn được à. Tao sợ mày quá rồi đó...

Thủy Tiên nhăn nhó, tránh xa nhỏ 1 chút sợ lây tật xấu của nhỏ thì nguy...

- Kệ tao, ở bẩn quen rồi. Có bánh ngọt này, ăn không mày?

Vừa nói, Hoạ Mi thân nhiên bóc tiếp gói bánh ngọt ăn. Rồi tiện tay đưa Thủy Tiên một miếng...

- OÊ, ...

Thủy Tiên nhìn bàn tay chứa móng tay đen dài, đầy đất sạn của nhỏ đang cầm miếng bánh chia ra trước mặt mình không khỏi cảm thấy lợm giọng. Ghê quá...

- Hoạ Mi này bây giờ mày đi vệ sinh cá nhân sạch sẽ, rồi theo tao đi ăn sáng nha. Được hok?

Không muốn tiếp tục ngồi đây nhìn bộ dạng bẩn thỉu ghê tởm của nhỏ, Thủy Tiên gợi ý dụ nhỏ.

- Được thôi, nhưng mà ăn gì đã...

Hoạ Mi không rời mắt khỏi miếng bánh ngon lành, tiếp tục ăn không thèm liếc nhìn Thủy Tiên lấy một cái. Chắc, chỉ cần có đồ ăn thì muốn nhờ làm gì cũng được...

- Tuy mà, ok...

Thủy Tiên, cười nháy mắt...

Trong lúc đợi Hoạ Mi đi làm vệ sinh cá nhân. Thủy Tiên lượn 1 vòng tham quan căn nhà yêu quý của nhỏ không khỏi chết khiếp mức độ lười vô đối, bản thủ vô biên của nhỏ...

Mặc dù hôm qua nhỏ sợ mẹ quay lại kiểm tra đã dọn sạch rồi, nhưng chỉ là "tạm" để đối phó thôi.

Chắc, rác nhỏ lười không cho vào túi ni lông đem ra ngoài kia đổ, chất gọn vào 1 góc nhà. Sau đó phủ tạm cái rèm cửa sổ dài che đi...

Quần áo nhỏ vứt bừa bãi ở dưới gầm giường phòng ngủ, chưa chịu giặt...@@

Dây dép thì vứt linh tinh khắp cả, từ phòng khách vào phòng ngủ chỗ nào cũng có...

Bồn rửa bát của nhỏ thì vẫn còn đầy gì sét, không thể sạch được do lâu ngày không chịu lau chùi.

Chuột bỏ từ tổ của nó chạy ra chạy vào như đi chợ, kêu chít chít nghe rợn cả người...

Gián ở trong tủ quần áo, bò lổm ngổm...?

Thật là ghê quá đi mất, phải nhanh thoát khỏi nơi không khác gì chuồng heo này mới được.

>Nhóc lười...Tôi yêu em>

Cả hai rủ nhau đến nhà hàng Paradise nổi tiếng của thành phố.

Ăn món phở gia truyền cực ngon của nhà hàng...

- Hoạ Mi này, tao có việc này muốn nhờ mày giúp đỡ...

Thủy Tiên vừa chọc đũa vào trong bát phở vừa nói...

- Việc gì?

Hoạ Mi, cô nàng tham ăn chính hiệu, bát phở vừa được bê ra nóng hổi vậy mà cô nàng vẫn cầm đầu ăn được...

- Mày trong khi nói chuyện nhìn tao được không? Ăn uống từ từ thôi, không ai ăn tranh mất của mày đâu mà lo. Đừng có vô duyên như thế chứ?

Thủy Tiên cau mày nhìn bộ dạng gấp mì, húp nước mì sột soạt tốc độ cứ như sợ bị ai đó tranh ăn mất vậy của nhỏ. Khiến bao nhiêu là ánh mắt những người xung quanh đang nhìn như xem động vật quý hiếm, khiến nhỏ cảm thấy hết sức xấu hổ.

- Haizz, thông cảm, tính ta vốn vậy rồi.

Hoạ Mi ngẩng đầu lên nhìn Thủy Tiên nói, lấy ống tay áo quạt ngang miệng một cái cười giả lả.

- Sax, nếu lần sau còn muốn tao dẫn đi ăn thì biết điều một chút đi.

Thủy Tiên nói nhỏ, trong khi mọi người xung quanh thì đang nhìn nhỏ xì xầm.

- Yes, nếu mày đã nói vậy thì tao đây cung kính không bằng tuân mệnh.

Hoạ Mi nghĩ đến cơ hội lần sau lại được mời đi ăn cảm thấy rất phấn khích liên đồng ý. Mặc dù nhỏ không thiếu tiền nhưng được người khác quý mến mời đi ăn lại có cái thú riêng của nó. He he ~

- Chuyện là thế này, ở trường cấp 3 Galaxy có một hotboy rất nổi tiếng. Được mệnh danh là "Hoàng Tử lạnh lùng". Tao đã gặp qua một lần rồi. Nhìn đẹp mê hồn luôn. Hihi

Thủy Tiên cười mơ mộng, đang tưởng tượng gì không biết nữa.

- Thì sao, liên quan gì đến ta.

Hoạ Mi cúi đầu tiếp tục ăn, cảm thấy câu chuyện thật vô vị, nhảm nhí. Liên quan quái gì đến nhỏ chứ?

- Con ngu này, mày thì biết gì. Anh ấy chính là hoàng tử trong mộng của tao đấy. Tao đến tận nhà mời mày đi ăn cũng là vì chuyện này?

Thủy Tiên thấy thái độ dửng dưng của Hoạ Mi chọc vỡ giấc mộng đẹp của nhỏ. Vô cùng tức giận, bẻ ngón tay kêu "Tách" một cái...

- Hi, nhưng mà chuyện gì mới được cơ?

Thấy Thủy Tiên bẻ ngón tay là biết cô nàng tức giận đến mức nào rồi. Hoạ Mi không có ngu chọc giận đâu?

- Tao muốn nhờ mày tìm cách giúp tao chinh phục anh ý ^^

Thủy Tiên cười tươi, mở lời vàng ngọc...

- Chẹp, tưởng gì, không ngờ mày mê zai đến mức độ đó. Cọc đi tìm trâu mới kinh...

Hoạ Mi cười cười, thuận tay hát thẳng cốc cô ca ra đằng sau. Nhỏ cảm thấy khát nước muốn uống coca thì cốc coca cũ lại hết ga rồi, đành đồ đi thôi. Nhưng lười theo thói quen nhỏ tiện tay hát thẳng ra đằng sau như vút vỏ kem ở nhà, quên đây là chỗ đông người...Haizz

Nhẹ nhàng rót cốc coca mới, vừa đưa lên miệng uống thì nhìn thấy sắc mặt của cô bạn thân mình hết sức kỳ quái nha. Mồm há hốc, mắt mở to kinh hoàng nhìn xuyên thẳng ra đằng sau lưng mình đơ luôn tại chỗ cứ như gặp phải ma ý. Thật kỳ lạ.

Vốn lười nhác nên nhỏ cũng mặc kệ chỉ nhúu mày nhìn, sau đó tiếp tục uống coca. Nhưng ai ngờ cô bạn vẫn cứ giữ nguyên tư thế kỳ quái ấy, khiến nhỏ không khỏi cảm thấy tò mò liền quay đầu nhìn lại đằng sau.

Không nhìn thì thôi, nhìn phát nhỏ cũng giật mình. Một anh chàng trông khá đẹp trai, Xui xẻo hứng trọn cả cốc coca cô vừa đổ. Đang nhìn cô chăm chăm bằng ánh mắt rất là nguy hiểm, toà ra đầy sát khí.

Nước coca ngấm đỏ hết cả chiếc áo sơ mi trắng của anh ta, mặt ướt át, tóc nhỏ từng giọt nước rơi tí tách.

Mặc dù biết là do lỗi của mình, nhưng cô cũng lười thây kệ luôn, chẳng buồn mở miệng xin lỗi nữa.

Nhìn 1 lúc chán chê, liền nhún vai quay lại uống coca tiếp. Mặc kệ tất cả...

- Mày còn không mau xin lỗi người ta đi, xin lỗi 1 câu thì chết à? Sao lại tỏ ra thản nhiên như không có chuyện gì thế?

Thủy Tiên nhìn nhỏ hậm hực, nhắc nhở. Nhỏ bây giờ thật sự muốn đào một cái hố để nhảy xuống luôn quá, không cần đây đâu, nhỏ sẽ tự nhảy. Hic

- Kệ, coi như anh ta xui xẻo đi.

Nhỏ nhún vai, nói lạnh lùng, tiếp tục uống coca tiếp. Mặc kệ con bạn đang tức giận bốc khói nghi ngút.

- Mày...mày...

Cô bạn tròn ngược mắt vô cùng tức giận, lắp bắp không biết nói gì...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Hoạ Mi hờ hững, nhún vai, cười nhạt nói:

- Kệ, coi như anh ta xui xẻo đi...

Nghe nhỏ nói xong phát Thủy Tiên tức sôi máu, chỉ muốn xông ngay tới sống chết với nhỏ một trận cho hả giận. Sắc mặt xanh ngoét như tàu lá, đôi mắt mở to nhìn nhỏ đầy căm hờn. Thật không thể hiểu trên thế gian này sao lại có loại người vô duyên, lười nhác như nhỏ thế nhỉ? Thảm oán hận ông trời vì đã sinh ra một người vô dụng có quá nhiều tính xấu chẳng giúp ích được gì cho đời.

- Mày...mày...nếu mày mà không mau đi xin lỗi anh ý, thì mày đi chết luôn đi, con điên kia...

Thủy Tiên tức giận, gằn giọng rít lên đầy đe dọa, lấy ngón tay chỉ thẳng vào mặt Hoạ Mi. Nếu như thật sự con điên rồ kia vẫn cứ giữ nguyên thái độ chết tiệt coi trời bằng vung đó, nhỏ tin là nhỏ sẽ ra tay giết chết nó. Thay trời hành đạo để trả lại cho đời một cuộc sống bình yên vốn có.

Trong lúc Thủy Tiên đang máu nóng sôi sùng sục, mắt tròn trừng đầy tức giận, lấy ngón tay trỏ chỉ thẳng vào mặt nhỏ. Lòng đầy suy nghĩ muốn xông tới

giết chết nhỏ ngay tức khắc. Thì anh chàng đẹp trai tội nghiệp là nạn nhân bất đắc dĩ phải hứng nguyên cả cốc coca đồ tươi kia vào mặt, đã tiến tới đứng trước mặt Hoà Mi mặt đối mặt nhìn nhỏ.

Cảm thấy quá mất mặt, quá nhục nhã trước đám bạn bè, vì bị một con nhỏ điên rồ vô duyên tới mức khiến người ta có ý muốn giết chết. Không biết là loài sinh vật quái quỷ gì từ trên trời rơi xuống, từ dưới đất chui lên hất nước vào thẳng mặt, không những không xin lỗi đã đành.

Lại còn tỉnh bơ nhìn hờ hững một lúc như không có chuyện gì lại thần nhiên quay lại tư thế ban đầu uống coca. Coi nạn nhân của mình như không khí, như không tồn tại, cứ như thể không phải lỗi do nhỏ gây ra vậy. Trong khi chính hắn tận mắt trông thấy tay nhỏ cầm nguyên cả cốc coca hất vào mặt vừa lúc hắn đi tới gần.

Thì dù có là một người giữ được bình tĩnh, mức độ lạnh lùng cao siêu đến đâu thì trước tình huống bị coi thường ra mặt như thế này cũng khó mà giữ nổi được bình tĩnh. Phải công nhận nhỏ kia đúng thật là khác người, nhìn mặt đã thấy ghét...

Từ thời cha sinh mẹ đẻ đến tận bây giờ, hắn ta chưa từng bị ai động đến một cọng lông tơ trên người, vậy mà hôm nay...

- Chính cô là người đã hất nguyên cả cốc coca vào mặt tôi đúng không?

Hắn nhìn nhỏ chằm chằm bằng ánh mắt đầy nguy hiểm, sát khí toả rộng xung quanh, giọng quát to đầy giận dữ như hổ gầm. Đã kéo theo sự chú ý của rất nhiều người trong quan tập trung vây quanh xem đông như hội...

- Thì sao?

Nhỏ lạnh lùng mắt không thèm liếc nhìn hắn lấy một cái, vẫn lặng lẽ uống cốc coca của mình. Coi mọi thứ xung quanh như ruồi muỗi, chẳng hề liên quan đến nhỏ vậy. Thừa biết nhỏ là người hất cốc coca, vậy mà còn hỏi ngu thế không biết. Nhỏ đã không muốn xin lỗi thì hắn ta cũng phải biết điều một chút giống nhỏ thần nhiên coi như không có chuyện gì bỏ đi luôn chứ.

Lại còn cố tình đến gây chuyện với nhỏ, để yêu cầu nhỏ nói lời xin lỗi á. Đừng có nằm mơ nhá. Ta đây từ nhỏ đến giờ chưa từng biết hạ mình xin lỗi người khác khi bản thân không thích bao giờ đâu?

Từ bé đến tận bây giờ, nhỏ chỉ quan tâm tới việc ăn, ngủ, chơi game thôi. Ngoài ra không rảnh ăn no rủng mỡ quan tâm đến bất kỳ điều gì khác.

Nên mặc dù người đứng trước mặt nhỏ lúc này khuôn mặt âm trầm tối sầm đầy tức giận như muốn ăn tươi nuốt sống nhỏ, nhưng vẫn toả ra một khí chất quý tộc cao quý.

Là một người con trai đẹp rực rỡ, thuần khiết như một thiên thần.

Da trắng mịn màng như tuyết không tỳ vết, ngũ quan sắc nét, lông mày rậm, dài, cong vút đẹp hơn cả lông mày con gái. Sống mũi cao, đôi môi ửng hồng mềm mại như cánh hoa đào khiến người ta nhìn thấy không kiềm chế ý nghĩ đen tối muốn hôn lên đó. Dáng người cao ráo, thon thả cao ít nhất phải trên 1m75 (Nhỏ đoán vậy). Đôi mắt màu nâu, đẹp sâu, quyến rũ hút hồn. Chỉ nhìn vào đó thôi cũng đủ khiến người ta nguyện chết đuối trong đôi mắt đó.

Lúc tức giận nhìn vẫn đẹp mê hồn, có thể làm tan chảy tất cả mọi trái tim thiếu nữ ngây thơ trên trái đất này ngay từ ánh mắt đầu tiên.

Nhưng riêng với nhỏ thì sẽ là trường hợp ngoại lệ. Mặc dù tận mắt nhìn thấy vẻ đẹp mê hồn đó, trái tim nhỏ cũng chẳng hề có chút rung rinh hay áy náy gì hết, nên nhỏ cũng chẳng việc gì phải quan tâm hay liếc nhìn làm chi cho tốn calo, mệt xác (Lười nhìn người ta cũng kêu mệt. Haizz).

Tính nhỏ vốn khác người, cái gì ăn được, chơi được thì nhỏ mới hứng thú. Chứ còn đẹp trai thì làm quái gì, có mài ra mà ăn được đâu. Hừ, chỉ những đứa con gái thần kinh không được bình thường mới ham mê, ngây ngất vì vẻ đẹp vô vãn, nhảm nhí đó thôi. Nhỏ thâm nghĩ.

- Cô...

Nghe nhỏ nói một câu ngắn gọn, đơn giản như vậy khiến hắn sốc, máu nóng sôi sùng sùng chạy thẳng lên não không thể kiềm chế bình tĩnh được nữa. Ánh mắt lúc này toả đầy sát khí nguy hiểm chết người, hận không thể bóp chết nhỏ ngay tức khắc. Tức giận đến mức mặt bây giờ chuyển sang trạng thái trắng bệch như xác chết đuối, hai bàn tay từ từ nắm chặt lại...

- Hừ, muốn đánh nhau sao?

Thấy hắn nắm chặt hai tay lại tức giận đến trắng bệch, nhỏ không những không biết sợ là gì. Đúng là chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ mà, ngược nhìn hắn, cười nhếch mép khiêu khích...

- Được lắm, là do cô nói đấy nhá.

Hắn vốn là một người rất lạnh lùng, nhưng cũng khá tàn nhẫn, vô tình. Tốt nhất đừng đại gì mà chọc giận vào tổ kiến lửa đó làm chi. Không biết sẽ gặp hậu quả thế thảm thế nào đâu.

Nói rồi, thấy nhỏ vẫn vênh mặt lên đầy ngạo mạn, khinh người như rác. Hắn liền cười nhạt, bộ tưởng hắn không dám đánh con gái sao? Với ai cũng được riêng với nhỏ thì phải dạy cho một bài học để biết thế nào là lễ độ. Để nhỏ bớt cái thói khinh người quá đáng kia đi...

Vừa giơ tay lên định tát mạnh vào mặt nhỏ, nhưng chưa kịp định thần đã bị nhỏ nhanh như cắt đứng bật dậy, nắm chặt tay hắn.

Chát...

Tình thế đảo ngược lúc này người bị ăn tát không phải là nhỏ nữa mà là hấn. Mặc dù chưa kịp cảm nhận cơn đau do cái tát truyền tới, lực cũng không hề nhẹ nhàng tí nào. Hấn kinh hoàng mở to mắt nhìn nhỏ đang nhảy ra xa thật xa chỗ hấn đang đứng như nhìn quái vật.

(Bật mí, vì gia đình nhỏ khá giàu nên rất lo sợ con mình bị bắt cóc nên ngay từ nhỏ đã bắt nhỏ học võ karate để phòng thân. Trình độ thế nào thì hok biết, nhưng đủ để đối phó với những hạng lưu manh, yêu râu xanh ... ^^).

Đã vậy nhỏ lại còn làm ra vẻ vô tội, vừa ăn cướp vừa la làng nữa chứ.

- Có ai cứu tôi với, người đầu trong đẹp trai là thế mà đi đánh con gái. Thật không biết nhục.

Nhỏ vừa la hét to cứ như thể bị gặp cướp đang truy sát, nước mắt lưng tròng làm ra vẻ mình rất đáng thương. Minh chính là người bị bắt nạt mới ghê chứ.

Hứ, trình gì mà đòi bắt nạt nhỏ hả? Đúng là con trâu to xác óc thì bằng quả nho, cứ tưởng mình là thượng đế hay thánh thần gì mà có thể dễ dàng đánh nhỏ vậy sao? Đúng là ngu ngốc, nhỏ không ra tay đánh người ta thì thôi, đầu có chuyện để bản thân mình chịu thiệt thòi chứ.

Mọi người trong quán nhìn kịch miễn phí suốt này giờ chỉ biết cười trừ lắc đầu, tâm phục khẩu phục trước trình độ bá đạo, diễn nhập quỷ xuất thần của nhỏ.

Hấn sau khi lấy lại tinh thần, liền trừng mắt nhìn nhỏ đe dọa. Thì nhỏ lại còn cả gan coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, lè lưỡi, nháy mắt trêu chọc lại hấn đầy vẻ thách thức.

Bạn bè hấn nhìn thấy cảnh tượng trở trêu kỳ quái này chỉ đành biết lắc đầu cười khuyên nhủ hấn bỏ qua...

- Thôi mày, bỏ qua cho con nhỏ điên khùng đó đi. Đừng ở đây tiếp tục gây chuyện với con nhỏ đó nữa. Chỉ mất mặt thêm thôi. Minh đi chỗ khác ăn ha.

Một tên bạn của hấn lên tiếng khuyên can...

Còn cô bạn nhỏ này giờ chứng kiến màn kịch do nhỏ tự biên tự diễn mà không khỏi rung mình ớn lạnh về trình độ thâm hiểm khác người của nhỏ. Chết tôi rồi thế là đi tong kế hoạch chinh phục hoàng tử bạch mã còn gì. Hu hu. Cô nàng càng nghĩ càng thấy ảm ức khóc không ra nước mắt. Nhìn nhỏ đầy cảm hận...

Cuối cùng thấy mọi người xì xào bàn tán xung quanh cũng không hay. Hấn dù không cam tâm cũng đành cắn môi tạm thời chấp nhận rồi đi chỗ khác theo đám bạn. Vì không muốn đám bạn gặp rắc rối, hay mất mặt thôi. Chứ không phải do hấn sợ nhỏ đâu nha. Haizz

Mất mặt, sợ tiếp tục ở lại đây sẽ khiến mọi người chú ý. Thủy Tiên chạy vội đến chỗ Hoạ Mi nắm tay nhỏ lôi cổ đi thật nhanh ra ngoài như đang dắt một con chó. Mà lòng đầy bức bối...

- Con điên này, mày có biết người vừa rồi mày trêu chọc, đập tội là ai không?

Thủy Tiên quát to giận dữ, mím môi, nhử mày nhìn nhỏ.

- Là ai?

Hoạ Mi vẫn giả bộ tỉnh bơ như chẳng có chuyện gì. Con nhỏ bạn mình cũng thật kỳ lạ, mình là người gây chuyện với hấn, không sợ thì thôi. Nhỏ lo sợ thay cho mình làm quái gì chứ. Đưa tay lên miệng cắn móng tay đầy ưu tư nhìn Thủy Tiên...

- Mẹ kiếp, là "hoàng tử lạnh lùng" mà ta nói với mày có ý muốn chinh phục lúc đầu đấy. Xong rồi, con ngu này mày đi chết đi. Mày tự nhiên phá hỏng kế hoạch của tao rồi. Hu hu

Thủy Tiên nước mắt lưng tròng. Người mà nhỏ âm thầm thích, còn chưa có dịp nói chuyện. Đã bị con điên này phá hoại, sau này nhỏ làm gì còn mặt mũi gặp người ta nữa nói gì đến chuyện chinh phục. Hu hu. Sao ông trời không để con chết luôn đi cho đỡ nhục. Hức...

- Hà?

Thấy cô bạn thân của mình nước mắt lưng tròng khóc lóc thảm thiết, kêu than trời đất. Lúc này Hoạ Mi mới biết mình gây ra vấn đề nghiêm trọng như thế nào. Nhưng biết làm sao được, ai bảo hấn ta là kẻ xui xẻo chứ. Hic

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Thấy cô bạn thân cứ khóc lóc hoài vì một tên con trai đáng ghét. Chẳng đáng để liếc mắt hay coi trọng ngoài cái vẻ đẹp mê hồn của loài hồ ly tinh. Khiến Hoạ Mi rất khó chịu và càng tăng thêm ác cảm đối với tên thần kinh dâm phải đình kia hơn. (Oan gia thật, ghét nhau thế này hok biết sau này thích nhau kiểu gì nhỉ?).

Rõ ràng biết người ta không có ý muốn xin lỗi rồi còn cứ cố tình làm khó. Để bây giờ cô nàng gặp rắc rối thế này đây, đang yên đang lành tự nhiên ở đâu chui ra thế không biết. Không nghĩ tới về mặt khó coi đáng đáng sát khí của hắn thì thôi, dám cả gan dọa nạt nhỏ, còn muốn đánh nhỏ nữa chứ.

Càng nghĩ càng thấy cay cú, biết vậy lúc vừa rồi không tát hắn nữa mà đập 1 phát thâm hiểm vào phận bộ hạ của hắn để xem sau này hắn còn giương oai tác quái nổi nữa không. Sao nghĩ lại thấy mình ngu thế nhỉ? Oai để cơ hội vụt bay mất rồi, tiếc ghê (Nhỏ mà làm thế thật - Chắc bạn bè, người thân người ta vật lòng nhỏ sớm ^^).

Vò đầu bứt tai, lòng đầy hậm hực khó chịu. Nhỏ điên máu quá to như sấm rền.

- Thôi nín đi, mày đừng có khóc lóc nữa. Tao điếc tai lắm.

Nhỏ nhủ mày, cắn môi, hai bàn tay nắm chặt vào nhau nhìn Thủy Tiên ra về ta đây khó chịu lắm rồi đấy nhá. Biết điều im miệng đi.

- Cái gì?

Thủy Tiên thôi khóc mở to mắt nhìn nhỏ. Ờ hay thật lỗi tại con điên này hay tại mình nhỉ? Tại ai mà mình ra nông nổi phải khóc lóc thảm sầu như thế này. Nhỏ không những không an ủi thì chớ lại còn quát mình mới sợ chứ.

- Cái rầm thì có?

Hoạ Mi nghiêng răng trả lời lại câu hỏi của Thủy Tiên. Rõ ràng mình đã nói rất rõ lý do rồi mà nó còn cố hỏi lại cái gì nữa là sao? Con điên này có phải vì mê mẩn vẻ đẹp của tên thần kinh kia quá không mà sao bây giờ hỏi ngu thế không biết. Tất cả là tại hắn mà, tăng thêm mức độ căm ghét...

- Ồ, thái độ của mày thế à? Rõ ràng lỗi tại mày cơ mà, sao mày lại đi quát tao hử?

Thủy Tiên bất ngờ trước thái độ mặt mày nhăn nhó đầy khó chịu của nhỏ. Cứ như người chịu thiệt thòi là nhỏ ấy. Con nhỏ này thần kinh có vấn đề con mẹ nó rồi ~~~

- Ồ quả mơ có hột. Tao chẳng có lỗi làm gì hết. Nếu cho thời gian quay lại nhất định tao sẽ khiến hắn phải chịu nhục nhã hơn.

Hoạ Mi cắn môi, cười nhạt, bẻ ngón tay. Trong đầu chứa đầy những suy nghĩ đen tối.

- Sax, vãi mày rồi...

Thủy Tiên không ngờ thái độ của con nhỏ điên rồ này không những không tỏ ra hối lỗi áy náy. Lại còn tỏ ra nuôi tiếc vì chưa thể hiện hết bản lĩnh. Nghĩ mà nhỏ thấy lạnh cả sống lưng. Nổi hết da gà da vịt lên.

Quen nhau mấy năm, Thủy Tiên thừa biết tính cách của nhỏ. Tốt thì tốt thật, sẵn sàng hi sinh vì bạn bè không chút suy tư. Từng cứu mạng Thủy Tiên trong một lần bị mấy tay anh chị đầu gấu trong trường đánh vì trót nhìn đều chúng. May tình cờ gặp cô nàng có võ, đi ngang qua đánh cho bọn chúng một trận tơi tả. Rồi âm thầm quan tâm an ủi nhỏ, khiến nhỏ rất cảm động. Chính từ giây phút đó mà hai người đã dần trở thành bạn thân chí cốt. Giúp đỡ nhau trong mọi lúc khó khăn.

Nhưng có rất nhiều nhược điểm. Rất ghét những ai làm trái ý nhỏ, khiến nhỏ phải gặp những rắc rối, phiền phức không đáng có. Chỉ khiến nhỏ càng tăng thêm lòng hận thù, khó chịu thêm thôi. Nếu cứ đứng trước mặt nhỏ nhắc đến cái người gây họa đó.

Đã vậy còn rất tâm đắc câu "Khi ngôn từ trở nên bất lực - Thì Bạo lực được phép lên ngôi" nữa chứ. Còn nhỏ này không những vừa lười nhác, lại còn vừa bạo lực nữa, độ điên thì nặng hơn cả mấy người bị thần kinh trong trại tâm thần á...

Vì vậy, khi nghe nhỏ nói vậy. Thủy Tiên chỉ còn biết lắc đầu, có nói thêm cũng vô ích. Thôi thì đành hi sinh tình cảm hâm mộ dành cho nữ nam để bảo vệ tình bạn bao năm gây dựng vậy. Hic. Thật không hiểu sao trên đời này lại có đứa thần kinh không được bình thường giống nhỏ thế nhỉ? Thâm oán hận ông trời đã sinh ra một con người cái gì cũng tốt nhưng lại mang trên mình đầy khiếm khuyết khó đỡ như vậy...

Nhiều lúc tự hỏi, rốt cuộc nhỏ có phải là con gái không thể mà không dám. Hic. Rõ khổ.

- Nán, thôi được rồi, bọn mình về nhà sắp xếp mọi thứ đi. Sáng mai còn phải đi học nữa đó.

Thủy Tiên đành cay đắng ngậm ngùi bỏ qua, tìm chủ đề khác để xua đi cái không khí kì quái này. Haizz.

- Hả? Mai lại phải đi học rồi. Mày không nhắc tao cũng quên mất tiêu luôn. Thế là lại phải từ biệt ngày tháng ăn chơi để vác bút đi cày rùi. Oi, sao tao

ghét đi học thế không biết. Hic

Hoạ Mi, cắn móng tay, thờ dài nhãn nhó.

- Ghê quá, móng tay mày bẩn đầy vì khuôn thể kia mà cứ đưa lên miệng cắn hoài. Không thấy mất vệ sinh à. Thật uống công bao năm bố mẹ tốn cơm gạo cho mày đi học.

Thủy Tiên nhìn thấy nhỏ cắn móng tay, thăm hỏi tưởng đến móng tay đen xì đầy ghét sáng nay đưa bánh cho mình ăn mà cảm thấy kinh tởm. Mặc dù bây giờ móng tay nhỏ đã trắng sạch rồi sau quá trình vệ sinh cá nhân sáng nay. Nhưng nhìn móng tay đầy nước bọt của nhỏ mà cô nàng cảm thấy muốn nôn oẹ mọi thứ vừa ăn quá. Kinh...Làm gì thì làm bẩn nó cũng vừa thôi chứ?

- Oẹ, Khiếp quá cơ. Mày đúng là chúa sạch sẽ quá, thôi cũng muộn rồi về nhà đi.

Nhỏ giả bộ nôn oẹ, nhún vai, cười mĩa mai cô bạn sống quá sạch sẽ của mình. Đó đã là thói quen ăn sâu vào máu rồi, nhỏ biết làm sao bây giờ. Hic.

- Yes, về nhanh không mẹ tao lại lo lắng. Nói ra nói vào mệt lắm. Hic

Thủy Tiên gật đầu ủng hộ. Tại con nhỏ này gây ra rắc rối nên mới mất thời gian như vậy đấy. Bực cả mình.

Hai đứa đang vì vụ cười trên lưng con ngựa sắt dạo dưới con đường dài thân yêu. Cười nói chuyện rất vui vẻ.

Vừa đúng lúc đi đến quán bán vịt quay Bắc Kinh dạo bên vệ đường.

Bỗng Thủy Tiên phanh gấp lại

...Két...ét...ét...

- Ăn không?

Thủy Tiên dừng xe lại, một chân chống xuống dưới đất hỏi.

- Có.

Hoạ Mi nuốt nước bọt ừng ực nhìn mấy con vịt quay nướng bên đường thèm rõ rã...

- Chuẩn, vừa rồi đi đến đúng ổ gà trước mặt, nếu không phải nhờ cái phanh này ăn thì chúng ta bây giờ đều đã hôn đất mẹ thân yêu rồi. Hí hí.

Thủy Tiên cười tươi mà không hề biết Hoạ Mi đang như từ trên thiên đường rớt xuống địa ngục. Mặt mày tối sầm lại đầy thất vọng. Ho ho, đáng đời ai bảo nhỏ ham ăn chứ...

- Thôi mày lượn đi, để tao lái xe cho. Đi gì mà ngu thế, không biết tránh cái ổ gà từ xa à. Kiểu này có ngày bị mày hại đi châu diêm vương sớm thôi.

- Con hâm này, mày lại lên con tự kỷ nữa à? Được thôi, thích thì nhích. Mau lên đây cầm tay lái đi, tao xuống.

Thủy Tiên bĩu môi, khi thấy thái độ sớm nắng chiều mưa của nhỏ. Vừa rồi còn cười tươi là thế bio đã trở mặt hậm hực rồi. Rõ điên mà...

Bực mình vì bị lừa hù một vố. Hoạ Mi lên con điên, đạp xe tốc độ kinh khủng vượt qua cả xe máy...

- Êu, đạp chậm thôi...

Thủy Tiên đằng sau cảm thấy bất an, giục nhỏ. Nhưng nhỏ nào có nghe, đạp càng nhanh hơn để giải tỏa con bực bội đang bốc cao ngút trong cơ thể nhỏ như núi lửa sục sạo muốn phun trào...

Đúng lúc đấy thì xe xuống dốc ... Vì đạp quá nhanh, phanh dù ăn đến mấy cũng bị đứt...

Nhỏ hoảng hồn tìm cách dừng xe lại nhưng không được, xe cứ theo đà lao thẳng xuống dốc không gì cưỡng lại được như hòn đá rơi tự do tự độ cao mấy nghìn mét.

Nhỏ loạng quạng tay lái, nghiêng bên nọ, ngã bên kia...

- AAAAAAAAAA

Thủy Tiên ngồi đằng sau thì hú hét sợ hãi, ôm chặt lấy eo Hoạ Mi, càng khiến tay lái của Hoạ Mi khó điều khiển hơn...

Đúng lúc đó một chiếc xe máy đi tới, đang chuẩn bị lên dốc...

- AAAAAAAA, CỨU VỚI...

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA...

Đúng lúc cả hai tiếng hét lớn chói tai như tiếng sét vang vọng lên giữa không gian vắng lặng đến rợn người thì...

RẦM MMMMM....

Hai xe đâm sầm vào nhau, một xe máy, một xe đạp. Xe đạp thì bị hỏng tan cả giỏ. Xe máy thì bị xây sát hết cả. Còn người thì ngã lăn quay chổng vó ra đường...

- Hu hu, Hoa Mi ơi, mày có sao không? Đừng chết nha...

Tiếng Thủy Tiên sợ hãi khóc thét lên khi nhìn thấy Hoa Mi nằm bên vệ đường máu từ trán chảy xuống...

- Sao rồi? sao rồi?

Chàng trai đi xe máy, toàn thân đầy vết xây sát không kém. May không bị thương nặng lắm thấy tiếng khóc thảm thiết đầy kinh hãi liền vội vã đứng dậy lo lắng hỏi.

- O, lại là anh à?

Thủy Tiên giật mình thốt lên đầy kinh ngạc.

- Lại là hai người các cô à, sao mà xui xẻo thế...

Chàng trai cũng giật mình thốt lên đầy ai oán...

- Ai xui xẻo hà? Tôi mới là người xui xẻo đây này...

Hoa Mi, đau đớn nhăn nhó. Anh ta đúng là đồ khắc tinh mà tại anh ta mà mình mới ra nông nỗi thế này đây. Hic... (Thế đấy, lỗi tại mình lại đi trách người ta @@).

Nghe tiếng kêu đầy khó chịu của nhỏ. Cả hai người kia cùng quay lại nhìn nhỏ...

- Chết rồi, máu chảy nhiều quá, làm sao bây giờ...

Thủy Tiên sợ hãi kêu lên...

- Phải đưa đến bệnh viện mau thôi...

Chàng trai lo lắng nói...

- Không được rồi, bây giờ tôi mà không về nhà là mẹ tôi là chết. Anh gọi taxi đưa nó đến bệnh viện trước nhé, tôi sẽ đến sau được không?

Thủy Tiên nghĩ đến bộ dạng bà la sát của mẹ mình khi mình đi về muộn không khỏi rung mình sợ hãi. Mặt mũi nhỏ cùng quần áo lấm lem như tên ăn mày. Sợ nếu mà về muộn nữa mẹ sẽ lột da nhỏ mất. Hic

- Haizz, vậy cũng được biết làm sao bây giờ. Ai bảo tôi xui xẻo chứ...

Chàng trai ủ rũ như xác chết, từ sáng đến giờ chưa gì đụng mặt nhau 2 lần, lại toàn gặp rắc rối. Thử hỏi không xui xẻo thì là gì?

- Anh cầm miêng ngay. Bộ anh tưởng tôi thích gặp anh chắc...

Hoa Mi mất máu, đau đớn là vậy nhưng vậy quyết ăn thua đủ với hắn ta...

- Vậy cô tự lo liệu đi, tôi đi đây.

Chàng trai mặt mũi nhăn nhó, chả hiểu mình với nhỏ này có thù oán gì nữa...

- Thôi anh ơi, em xin anh đấy. Mau rước nó tới bệnh viện đi. Tính nó đã thần kinh từ nhỏ như vậy rồi. Anh đừng chấp...

Thủy Tiên vừa vội, vừa cảm thấy buồn cười tính khí trẻ con của 2 người này. Nản ghê...

Tại bệnh viện.

Sau khi băng bó cái trán bị thương xong bác sĩ hỏi quan tâm:

- Đi đứng kiểu gì mà dễ bị thương thế này?

- Là do hấn ta đó bác sĩ ời, tại gặp hấn mà cháu bị xui xẻo thế này đây. Hu huuuu...

Hoạ Mi khóc nức nở, tất cả là tại tên thần kinh dở hơi biết bơi này chặn giữa đường xuống dốc nên nhỏ mới xui xẻo thế này mà. Hic (zoi ạ, thế là may chán rồi nhờ tông vào xe tải thì sao? phúc tổ 3 đời nhà chị rồi).

- Cái gì? cô bị điên ha?

Hấn trừng mắt nhìn nhỏ, nhỏ này bị điên không vậy. Rõ ràng tự nhiên từ trên dốc lao xuống đâm sầm vào hấn, bây giờ lại chêm đồ mọi tội lỗi lên đầu hấn mới kinh chứ?

- Anh bị điên thì có. Hic... bác sĩ ời, bác thấy chưa, anh ta không những không nhận lỗi nói được một lời an ủi, còn quát cháu bị điên. Bác sĩ thấy anh ta đáng ghét không? Hu huuuu.

Hoạ Mi khóc nức nở to hơn, rất là thương tâm. Con bác sĩ thì chỉ cười lắc đầu, hai người này thú vị thật.

Còn hấn thì tức sôi máu. Từ lúc hấn biết nhận thức đến tận bây giờ chưa bao giờ phải chịu bất cứ thiệt thòi nào như thế này. Sáng thì bị ăn tát, xong lại còn bị xe đâm, bỏ cả cơm trưa để đưa nhỏ đến bệnh viện trong khi lỗi hoàn toàn là tại nhỏ. Nhỏ không 1 lời cảm ơn thì chớ lại còn mắng nhiếc hấn?

Rốt cuộc nhỏ là loại sinh vật kỳ quái gì thế? Có phải thật sự là con gái không vậy? Hấn bó tay thực sự rồi. Thật là đau khổ, khóc không ra nước mắt...

- Nhà cô ở đâu để tôi đưa về.

Đã giúp người thì giúp cho chót, tiền Phật phải tiền đến tận Tây Phương...

- Lượn đi, tôi tự về được. Để anh đưa về nhờ anh thấy tôi xinh đẹp nổi tà dâm thì sao. Loại người như anh, nhìn không thể tin tưởng được...

Nhỏ bĩu dài môi, nhìn hấn từ trên xuống dưới như thể một sinh vật lạ từ ngoài hành tinh khác rớt xuống.

- Sax, thôi xin người. Tôi muốn tránh cô xa thật xa không được lại còn có ý muốn điên rồ. Có lẽ tôi nên vào trại thần kinh khám mắt...

Nghe nhỏ nói xong mà hấn sốc muốn ngất trên cành quýt luôn quá @@

- Ho ho, phải đó tôi nghĩ là anh nên vào trại thần kinh ở luôn đi là vừa. Chứ ở ngoài đi lại lung tung lại hại chết thiếu nữ nhà lành như tôi thì chết.

Nhỏ cười lẩn lộn, ha ha, thú vị thật, tên này ngu thế không biết @@

- Cô...

Hấn á khẩu, chỉ ngón tay vào người nhỏ không biết nói gì nữa. Thượng đế ơi cho con hỏi cô ta là loại sinh vật gì thế?

- Anh có thể lượn luôn được rồi, Về đây. Bye...ha ha

Nhỏ vẫy tay chào hấn, nhìn mặt hấn lúc này ngu ngu ghê. Chụp 1 kiểu tung lên Facebook chắc khiến khối trái tim của các thiếu nữ thơ ngây bị sốc vì hình ảnh thần tượng luôn tôn sùng của mình...

Nói rồi, cô quay đi thẳng luôn. Vẫy taxi về nhà.

Bỏ mặc mình hấn, ngây ngốc nhìn cô đến khi khuất bóng với những câu hỏi xoay như chóng chóng trong đầu. Khuôn mặt thì ngố đến khó tả...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

6h sáng thứ hai ...

Ring...ring...ring...

Chuông đồng hồ báo thức vang lên đánh thức một con người tái sinh kiếp heo đang say ngủ trong cái ổ bừa bãi.

Đau đầu, nhức mắt...

Cố mở hé đôi mắt vẫn còn đang thiếu ngủ, ngáp dài một cái với tay lấy cái đồng hồ nhìn giờ một cách bất đắc dĩ...

Oi trời, mới có 6h thôi mà. Còn sớm chán... ngủ thêm 5 phút nữa cũng được...

5 Phút nữa...

Ring...Ring...ring...

Cái đồng hồ ngu ngốc này vẫn còn sớm mà kêu réo cái quái gì, muốn ta cho mi sớm ra bãi phế liệu không hử.

Hoạ Mi chưa tỉnh hẳn ngủ mơ màng lắm lắm..

Ring...Ring...

Bực mình rùi nha, ta đã bảo mi im lặng rùi mà. Sao cứ cố tình trêu ngươi nhau thế nhỉ?

Ring...ring...

Bực bội mắt vẫn nhắm, với tay cầm lấy cái đồng hồ phi thẳng vào tường. Trong cơn mơ vẫn cười đắc ý, ngu thì chết. Xem mày còn dám kêu nữa không. Ha ha.

Vừa mơ màng ngủ nhỏ vừa cười thầm. Không biết cái đồng hồ báo thức tội nghiệp này là vật thể thân lẫn thứ bao nhiêu bị nhỏ ném tan xác không thương tiếc. Sau khi làm nhiệm vụ vinh quang là đánh thức nhỏ dậy đi học.

Đồng hồ bị ném tan xác, cục pin rơi vãi ra...

Trả lại cho không gian của nhỏ căn phòng yên tĩnh vốn có của nó...

1 tiếng sau...

Chuông điện thoại vang lên bài hát quen thuộc. Bây giờ thì đã biết vì sao nhỏ không đặt chuông báo thức bằng điện thoại iphone 5 dát vàng rồi. Sợ chẳng may nhỏ điên lên quăng vào tường thì biết mua bao nhiêu cái cho đủ ~~~

You can fool yourself

i promise it will help

now every single day

i just wanna hear you saying

laughing through the day

thinking you are never boring(?)

speeding through the night

maybe you not count the morning(?)

there's nothing you can do

to keep it out

there's nothing you can do

just scream and shout

living for today but you just can't find tomorrow

talking about the joy

but it never stops the sorrow...

Lười không thèm mở mắt. Theo thói quen với tay sang bên cạnh lấy cái điện thoại áp vào tai...

- Alo, đứa nào điên sáng sớm ra đã ồn ào thế...

Nhỏ nói giọng ngái ngủ,...

- Con ngu này, biết mấy giờ rồi không? hôm nay ngày đầu tiên đi học mày định nghỉ luôn hả? Có phải mày muốn bị ghi tên vào sổ đen của trường không?

Thủy Tiên đầu dây bên kia quát to, khiến nhỏ suýt thủng màng nhĩ, tỉnh cả ngủ?

- Cái gì? Trời ơi, tao quên mất. Hic, đọt týt tao tới liền...

Hoạ Mi hoảng sợ, vội lật chân bước xuống giường đi luôn chân đất vào thẳng nhà tắm...

- Nhanh lên, cô giáo sắp vào rồi. Tao cúp máy đây...

Không nói nhiều, Thủy Tiên cúp máy ngay lập tức. Để mặc nhỏ tự sinh tự diệt...

10 phút sau...

Nhỏ ngồi lên con ngựa sắt yêu quý, phóng như bay đến trường ngang vận tốc tên lửa. Thở hồng hộc mệt mỏi, toát hết cả mồ hôi. Khiến nhiều người đi đường nhìn nhỏ đầy ái ngại...

Sáng lại chưa ăn gì, nhỏ đói đến hoa cả mắt suýt mấy lần đâm đầu vào cột điện bên đường.

Cuối cùng cũng đến được trường..

Nhưng đến muộn 30 phút nên cổng trường đóng từ đời nào rồi. Nhỏ nhìn mà lòng đau như cắt. Mới sáng ra sao lại xui xẻo như thế chứ?

Hic, biết làm thế nào bây giờ? Nhỏ thật sự không muốn buổi học đầu tiên đã gây ấn tượng xấu với cô giáo chủ nhiệm rồi bị ghi vào sổ đen trong trường đâu? Thà đi muộn còn được cho là có ý thức, chứ nghỉ luôn không lý do thì tương lai sau này của nhỏ đẹp sáng lạn lắm đây @@~

Đi đi lại lại trước cổng trước cổng trường, không biết làm cách nào để vào trong trường được nữa? Nhỏ cắn gặm cụt hết móng tay rồi...

- AAAAA...

Đột nhiên mắt nhỏ sáng rực lên như chiếc đèn pha, cách đơn giản thế mà không nghĩ ra, ngu quá. Tự cốc đầu mình một cái.

Đem vội chiếc xe sang quán gửi xe ngoài cổng trường. He he...

Nhỏ đeo cặp trên vai, chuẩn bị leo tường vào...

Bờ tường này khá cao? Nhìn đã thấy chóng mặt rồi, leo được thành công quả là một kỳ tích. Nghĩ vậy nhỏ tự thấy bội phục mình quá (Trình độ tự sướng quá cao - Không đỡ được @@).

Sau một hồi loay hoay vất vả, cuối cùng nhỏ cũng leo được tường thành công. Liền nhanh chóng nhảy xuống.

- Á...

Tránh vò dưa lại gặp vò dừa, nhỏ leo tường nhảy thế quái nào nhảy đúng vào một chàng trai đứng bên dưới. Một tư thế rất đẹp, nhỏ ngồi lên bụng cậu ta...

- AAA, Mau đứng dậy đi, cậu định đè chết tôi à?

Cậu bạn chẳng may bị nhỏ nhảy trúng người đè lên, toàn thân đau đốn âm ỉ?

- Hừ, đứng thì đứng. Mà cậu là ai?

Sau khi đứng dậy, không những không xin lỗi, lại còn ngang ngược phỉ hất bần trên người. Trùng mắt hình viên đạn nhìn cậu bạn tội nghiệp trước mặt quát hỏi. Rõ ràng mình là người có lỗi lại còn to mồm quát người ta. Haizz.

- Sao cậu là con gái gì mà vô duyên thế, nhảy vào người ta khiến người ta bị xây sát lại còn to mồm, trợn mắt quát hỏi người ta. Cứ như tra hỏi phạm nhân ý.

Cậu con trai thấy thái độ hồng hách, vô duyên của nhỏ vô cùng khó chịu. Chỉ muốn tát cho nhỏ phát để nhỏ bớt vênh mặt kiêu ngạo đi.

- Hừ, tôi có duyên đâu mà vô. Nói cũng ngu.

Nhỏ thân nhiên nhìn cậu ta đối đáp lại một cách sâu cay. Đã đi muộn lại còn gặp ngay tên kỳ đà cản đường này thật xui xẻo mà.

- Cậu,...

Cậu con trai kia sau khi nghe câu phát ngôn của nhỏ sốc đến mức, mặt mũi xám ngoét lại, cơn giận dữ bốc khói nghi ngút. Ngực thở phập phồng, thật sự là cậu ta muốn đập đầu vào bờ tường kia chết luôn quá. Zoi ạ, sao trên đời này lại có đứa con gái vô duyên đến mức không còn gì để mà nói nữa vậy

há? Chắc, kiểu này vài lần chắc cậu ta điên mất ...

- Nếu không có việc gì tôi vào lớp đây. Đúng là phiền phức.

Nhỏ mặc kệ thái độ đang tức giận đến mức mặt mày tím tái, khó thở của cậu ta. Lạnh nhạt nói một câu, quay người không thèm liếc mắt đi thẳng vào lớp...

- Chờ chút, cậu không được đi. Cậu phải theo tôi lên phòng quản sinh gặp thầy giám thị đã.

Cậu bạn kia liền chạy đến trước mặt nhỏ ngăn cản.

- Tại sao tôi phải theo cậu? Cậu tưởng mình là ai chứ. Đúng là quạ đen cứ tưởng mình là phượng hoàng. Ngu ngốc...

Nhỏ bĩu môi, nhìn cậu bạn kia một lượt từ trên xuống dưới rồi phán một câu rất chi là hạ nhục người khác...

- Này, cậu...cậu đừng có khinh người quá đáng nhé...nếu không đừng trách tôi..

Cậu bạn kia bị sỉ nhục, tức điên lên, máu nóng xông thẳng tới não muốn bóp chết nhỏ ngay tức khắc...

- Sao, định làm gì tôi, muốn làm gì thì làm thử xem?

Nhỏ vênh mặt, thách thức. Con trai mà đi đánh con gái xem ra tên này đúng là không biết nhục rồi. (Nhỏ vẫn nhận mình là con gái mới ghê ^^).

- Với loại con gái như cậu tôi cũng chả muốn đánh làm gì cho bản tay ra. Tôi là sao đỏ của trường. Chuyên canh chừng những học sinh đi muộn leo tường vào. Cậu hiểu rồi chứ.

Cậu bạn cố lấy lại bình tĩnh, biết là đôi co với nhỏ chỉ càng thêm rước nhục vào thân mà thôi. Tốt nhất cứ làm xong nhiệm vụ rồi chuồn nhanh cho an toàn.

- Êu, cậu nói thật hay造谣 vậy? Nhìn cậu kia tóc thì nhuộm đỏ, mặt mũi thì dữ dằn, đen thui như mấy tên lưu manh ý. Tôi nghĩ cậu là thành phần học sinh cá biệt thì đúng hơn. Chắc chắn cậu cũng là học sinh đi muộn leo tường giống tôi thôi. Lừa ai chứ lừa tôi sao nổi.

Nhỏ cười nhạt, mở to mắt nhìn thẳng vào người cậu bạn kia đưa ra lời nhận xét ngàn vàng của mình. Nhìn bộ dáng cậu ta giống lưu manh thế kia mà nói mình là sao đỏ thì có mà ngày mai mặt trời mọc đằng tây mất. Có quỷ mới tin lời cậu ta nói...

- Cậu đừng có vu khống, xuyên tạc người khác nhé. Đúng là đầu óc đen tối, bụng ta suy ra bụng người.

Cậu bạn cũng không vừa cười khẩy. Cô bạn này thật thú vị nha, từ trước tới nay chưa có ai dám phán hấn danh hiệu "lưu manh" cả. Vậy mà lại được cô bạn này ưu ái ban tặng. Thật là hài hước ghê. Nhỏ này đầu óc đúng là không bình thường thật, cậu ta chưa từng gặp cô gái nào có cách ứng xử, suy nghĩ kỳ lạ như thế và hơn thế @@

- Cậu nói ai đầu óc đen tối ha?

Nói người ta thì không sao, nhưng bị người ta "đá xoáy" đá kích lại thì hầm hầm tức giận. Muốn ăn tươi nuốt sống người ta...

- Nói cậu đó. Ho ho.

Thấy phản ứng tức giận của nhỏ hẳn lại càng cảm thấy thú vị. Thử xem nhỏ làm gì được mình. Cười nhạt, khoanh tay, giương mắt éch nhìn nhỏ chờ đợi ra vẻ thách thức mà không biết mình sắp gặp nguy hiểm. Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà...

- Á, ...

Tiếng kêu thét thảm thiết vang lên.

Chết này dám lên mặt thách thức nhỏ à, được lắm. Không nói không rằng nhỏ liền dùng toàn lực dẫm mạnh chân lên chân cậu ta đau điếng. Mà cái đôi guốc gỗ nhỏ đi, dẫm lên chỉ có nước chết...

Mặc xác tên ngu ngốc đau muốn chảy nước mắt, ôm chân nhảy lò cò một cách thảm hại. Nhỏ liền cười lạnh đắc ý, vừa định quay người vào lớp thì...

Cộp...

- Ui da, đau quá, kẻ nào đi đứng không có mắt vậy...

Nhỏ vừa đưa tay lên trán vừa xoa cho vui cái đầu đi. Do cú va chạm vào người nào đó rất mạnh.

- Giỏi nhỉ? Đã đi muộn leo tường lại còn bắt nạt bạn sao đỏ. Em quả là ghê gớm.

Thầy giám thị mặt mày nghiêm khắc, quát lớn khiến nhỏ bùng tỉnh.

- Dạ, thầy ạ,...em...

Chết rồi, sao xui xẻo lại gặp đúng thầy giám thị thế này. Đòi mình coi như tàn rồi, tất cả cũng tại tên đáng chết kia, có ai ngờ người trông như lưu manh lại là Sao đỏ chứ? Hic.

Tại phòng quần sinh.

- Em tên là gì? Học sinh lớp nào?

Thầy giám thị cau mày, nhìn nhỏ đầy nghiêm khắc.

- Dạ, em là Hoà Mi, học sinh lớp 10C1 ạ.

Nhỏ cúi mặt lý nhí trả lời, thầm cầu mong thầy sẽ tha cho mình. Hic

- Vậy là đủ rồi, bây giờ em về lớp chép phạt 20 lần nội quy trường, lớp cho tôi. Sáng mai nộp cho tôi.

Thầy lạnh lùng ra lệnh phạt, bắt nhỏ bằng mọi giá phải thực thi.

- Nhưng thầy ơi, hôm nay em đi muộn là có lý do mà. Xin thầy xem xét lại ạ.

Nhỏ sợ hãi, run rẩy cầu xin. Trời ạ, chép phạt 20 lần nội quy trường, lớp dài đằng đẳng cả mấy trang giấy như thế đến mấy đời mới xong. Nhỏ không tâm phục, thầy thật ác quá đi. Hic

- Đi muộn còn có lý do nữa à. Thế tất cả mọi người ai cũng nói tại đi muộn đều có lý do thì cái trường, lớp này thành cái chợ à? Nhưng với em thì tôi sẽ xem xét lại, lý do gì nói đi?

Thầy giám thị lạnh lùng nhìn nhỏ, khuôn mặt không chút cảm xúc. Ông thật sự muốn biết nhỏ tình quái này bịa ra lý do gì để ngụy biện cho lỗi lầm của mình đây?

- Dạ, tại...tại đồng hồ bị hỏng nên em ngủ quên ạ.

Nhỏ nói lý do mà không thấy ngượng mồm. Đồng hồ ơi tao xin lỗi mày nhá, đành đem mày ra làm vật thế thân thôi.

- Vậy à. Nhưng tôi thấy lý do đó thật sự rất vớ vẩn. Vì thế em cứ chấp nhận chép phạt 20 lần đi.

Thầy giám thị đưa đôi mắt cú vọ, nhìn xoáy nhỏ...

- Thầy ơi, em phản đối, lý do của em rất là chính đáng mà. Em không chép phạt 20 lần đâu. Không bao giờ...

Nhỏ vụt đứng dậy hét to, rõ ràng là thầy ức hiếp người quá đáng mà.

- Rõ ràng vi phạm bất tận tay, ngay tận trán như vậy rồi mà vẫn còn cãi được. Nhẹ không thích thì tôi sẽ cho em chép phạt gấp đôi. Nhớ đấy 40 lần, sáng ngày kia đem xuống đây nộp cho tôi. Nếu không đừng trách ác tôi cho hạnh kiểm yếu rồi mời phụ huynh tới để đuổi học.

Thầy giám thị ánh mắt kiên quyết nói. Đã nói là sẽ thực hiện, không đùa đâu.

Nghe nhắc đến hạnh kiểm yếu, mời phụ huynh tới đuổi học. Nhỏ liên rục cổ ngoan ngoãn nghe lời vậy. Để bố mẹ bị mời lên đây, chắc chắn nhỏ cũng gặp xui xẻo cho mà coi. Nào là bị cắt tiền tiêu vặt, bị phạt, bắt phải về nhà ở chung với bố mẹ để dễ quản lý...thì cuộc đời tươi đẹp này của nhỏ coi như đi tong còn gì?

Ai chẳng muốn sống một cuộc sống tự do, không gò bó. Nhỏ cũng vậy thôi, tuy ngang ngược, lười nhác. Nhưng rất sợ bị mất tự do, bị người ta quản thúc..

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Sau khi bị giám thị đại nhân tuyên án phạt tàn khốc ngang án tử hình. Nhỏ vô cùng sợ hãi, tính nhỏ vốn đã ngang ngược từ bé, luôn thích làm theo những gì mình thích và muốn. Nếu bản thân không thích dù cho nước có ngập đến mắt sấp tất thờ nhỏ cũng chẳng hề chịu nhúc nhích đâu.

Đối với nhỏ làm cái gì cũng phải hứng thú, thích thì mới làm, không thì có ép cũng sẽ chỉ làm nửa chừng qua loa hoặc cố tình làm hỏng luôn ấy chứ. Tính lười nhác ăn sâu vào máu ngay từ lúc mới sinh ra, tuổi trẻ bồng bột còn khá là bốc đồng, trẻ con và cứng đầu khó có thể thuần hoá...

Chính vì vậy thầy giám thị có lẽ cũng đã từng trải qua cái tuổi trẻ bồng bột, cứng đầu với những thành tích không kém nhỏ là bao. Cho nên thầy rất hiểu tâm lý của những đứa trẻ vừa lười nhác vừa bạo lực lại bướng bỉnh giống nhỏ chẳng? Đặc biệt nắm rất rõ yếu điểm của chúng thì phải.

Nên những lời thầy nói ra có vẻ rất nhẹ nhàng, nhưng cũng đủ khiến cho người ta kinh hồn bạt vía. Phạt dọn vệ sinh thì bọn chúng vẫn có thể nhờ người giúp đỡ, mà công việc đó mấy bác lao công phụ trách cả rồi, công việc ít như vậy đơn giản quá. Tốt nhất là cứ bắt chép phạt đi, vừa không tốn quá nhiều công sức, vừa khiến những đứa cứng đầu như nhỏ khiếp sợ. Còn không chịu nghe lời nữa phải không? Mời phụ huynh lên trường uống nước trà để bàn bạc quyết định đuổi học nhé. Xem còn cứng đầu được đến đâu?

Trường này vào rất khó, ra rất dễ. Mà đã ra rồi thì cũng đừng mong quay lại dù có giàu có, quyền lực đến đâu. Mà một khi đã dính líu thành tích bị đuổi học khỏi trường này vì lý do nào đó. Cánh cửa để các trường khác mở ra nhận vào học, cơ hội sẽ rất nhỏ nhoi khoảng 0.001% thôi.

Chính vì vậy Hoà Mi nhà ta dù bá đạo, ngang ngược đến mức nào đi chăng nữa cũng phải cun cút ngoan ngoan vâng lời như con chó con thoi...

- Dạ, thưa thầy, em biết rồi ạ.

Nhỏ cúi đầu nói lí nhí, dù không cam tâm tình nguyện thì cũng phải ngậm đắng nuốt cay mà chấp nhận khuất phục thôi. Ai bảo nhỏ chỉ là một cô học trò bé nhỏ như con kiến, con thầy giám thị là một con khủng long to lớn vĩ đại. Nắm trong tay vận mệnh sống chết sinh tồn của nhỏ chứ...

Ngẫm đi ngẫm lại nhỏ thấy cái câu "Vô quýt dầy có móng tay nhọn" Người xưa nói quả rất chí lý và chính xác tuyệt đối. Riêng với móng tay thầy giám thị đừng nói là vô quýt mà đến vô dũa cũng phải thủng thui. Hic ^^

- Vậy thì tốt, lần sau còn đi muộn nữa. Tôi sẽ phạt em nặng hơn đấy. Bây giờ thì em có thể về lớp học được rồi. Nhớ sáng ngày kia đúng hẹn, nếu không...?

Thầy giám thị nghiêm nghị nói những lời lạnh tanh hơn cả nước đá, khiến người ta không khỏi rùng mình ớn lạnh. Lại còn vừa nhấp ngụm nước trà, vừa cười xã giao, thân thiện mới kinh chứ, ánh mắt thì sắc lẹm hơn cả dao bầu chọc tiết lợn...

Theo em thấy đừng làm giám thị nữa, đi làm thần chết hoặc ác quỷ hoặc hung thần nào đó có lẽ sẽ hợp hơn đó. Em đảm bảo thầy không cần ra tay, hay liếc nhìn chỉ cần nghe thấy tên tuổi của thầy người ta cũng kinh sợ đến mức tè vãi ra quần, hoặc bỏ chạy không cần dép luôn đó. Hic. Nhỏ ai oán thầm nghĩ, thầy giám thị thật đã man quá đi...

- Dạ, em biết ạ. Nếu không còn việc gì em xin phép.

Nhỏ đứng dậy lễ phép cúi người chào thầy, chỉ mong nhanh chóng thoát khỏi nơi âm u đầy nguy hiểm này càng sớm càng tốt...

Thầy giám thị mỉm cười gật đầu, đối với những học sinh cứng đầu, khó bảo này nói ít sẽ có hiệu quả, nói nhiều thành gió thoảng tai nạn tai kia chẳng ích lợi gì hết.

Giới thiệu chút về trường cấp 3 Hoà Mi đang theo học...

Trường cấp 3 này có cái tên rất đẹp Thực Khuê. Trường này có bề dày lịch sử gần 200 năm. Từ ngày thành lập đến tận bây giờ, trường đã đào tạo không biết bao nhiêu là nhân tài từ Tổng thống, chủ tịch nước, những người tài năng xuất chúng đoạt giải Noben, các ông trùm xuất sắc trong các lĩnh vực kinh doanh, bất động sản, trang sức, hàng không,... Các ông chủ của các tập đoàn lớn có vị thế quan trọng hàng đầu thế giới, nắm giữ, khống chế nền kinh tế thế giới...

Trường này có mức học phí đắt đỏ và chất lượng giáo dục tốt nhất trong tất cả các trường, chỉ sau trường Galaxy...

Đề vào được trường này yêu cầu rất cao, các thí sinh không chỉ phải xác minh tài khoản mà bố mẹ đang sở hữu tại ngân hàng, để đảm bảo rằng đủ học phí để theo học suốt 3 năm. Mà còn phải trải qua một kỳ thi rất khốc liệt để chứng minh năng lực học tập của mình.

Trường ưu tiên, cộng điểm cho các thí sinh có thành tích học tập cao trong các kỳ thi cấp thành phố, cấp tỉnh ở tất cả các môn học.

Những thí sinh nào nhà nghèo, không có đủ khả năng để trả học phí đắt đỏ, nhưng nếu đạt thành tích học tập xuất sắc, có số điểm cao đứng đầu kì thi tuyển của trường thì sẽ được nhận học bổng 50%, 75%, 100% tùy mức độ.

Nhà trường luôn tạo mọi điều kiện đầy đủ về vật chất và tinh thần để thí sinh phát huy tốt khả năng tiềm ẩn của mình như: Bể bơi, sân vận động, thư viện, kết nối Wifi phủ sóng toàn trường... Với những phần thưởng vô cùng hấp dẫn mà bất kỳ học sinh nào theo học tại trường cũng đều mơ ước. Nhưng để đạt được nó sẽ phải trải qua rất nhiều gian nan cùng sự cạnh tranh khốc liệt từ nhiều đối thủ tài năng khác.

Quá trình chọn lọc vô cùng khắt khe và nghiêm túc nên dù đủ học phí, tiểu thư, thiếu gia nhà giàu nếu thi không đủ điểm cũng sẽ chẳng bao giờ có cơ hội bước chân vào được. Còn nếu nghèo mà học xuất sắc, tài năng hơn người nhà trường sẵn sàng thu nạp hết...

Thế nên đừng có cậy mình giàu có mà kiêu ngạo nghĩ rằng không cần học cũng có thể bước chân được vào trường. Nhà trường rất công bằng với tất cả mọi thí sinh nên dù là con của tổng thống mà học hành không ra gì nhà trường cũng cho rớt cánh ngay từ vòng gửi xe luôn. Cái nhà trường cần là những con người có thực lực, tài năng, ham học hỏi chứ không phải những con sâu lười cậy tiền của bố mẹ mà kiêu ngạo...

Thầy cô giáo dạy trong trường đều là những người xuất sắc có rất nhiều bằng cử nhân cao học, không thì cũng phải từ thạc sĩ trở lên. Có thành tích giảng dạy giỏi trong nhiều năm liền qua việc có rất nhiều học sinh do mình dạy đỗ đạt giải cao trong các kỳ thi như: Học sinh giỏi cấp thành phố, tỉnh, quốc gia, các kỳ thi Olympic,...

Và một khi đã vào được trường mà không học hành tử tế, bị lưu ban còn đỡ. Chứ bị đuổi học thì sẽ rất nhục nhã, những trường khác người ta cũng sẽ không chấp nhận đâu, vì tiếng xấu đồn xa cả vạn dặm thế kia mà...

Chỉ có cách xuất cảnh ra nước ngoài học may ra còn có chỗ hảo tâm thu nạp ~~~

Vì vậy, Hoa Mi nhà ta dù rất lười nhác, ngang ngược. Nhưng để vào được trường này chứng tỏ bạn ý quả là rất tài năng đúng không nhỉ. ^^

Tiếc là cái lười hại cái thân ngay từ buổi học đầu tiên ^^

Mang tâm trạng buồn ủ rũ như người ốm phát hiện mình chẳng còn sống được bao lâu bước ra khỏi phòng quản sinh để về lớp học.

Nhỏ cứ đi chậm chậm một mình như một cái xác không hồn ở dưới sân trường rộng lớn vắng vẻ, nắng vàng rực rỡ đẹp là vậy mà sao cõi lòng nhỏ lại buồn u ám thế.

Bỗng nhỏ nhìn thấy phía trước cách nhỏ một đoạn không xa một bóng người trông khá quen thuộc, nhỏ không suy nghĩ như người chết đuối vớ được cọc, vui mừng liền chạy theo gọi với...

- Này, cậu gì ơi...đợi tôi với...

Nhỏ gọi thật to như thế, mà cái bóng người kia cứ tỉnh bơ giả vờ như không nghe thấy, càng đi nhanh hơn. Khiến nhỏ chạy theo càng nhanh thì càng mệt, thở không ra hơi...

Oạch...

Một tiếng động khô khốc bất ngờ vang lên sau những tiếng bước chân chạy vội vã của nhỏ giữa không gian vắng lặng. Thì ra là do chạy nhanh quá không kịp nhìn đường nên nhỏ đã bị vấp phải cành cây khô, nhỏ đã bị "Vồ ếch" rất đẹp, ngã nhoài cả người ra trong tư thế nằm sấp, mông chổng lên trời rất buồn cười...

Nhỏ đau đớn muốn chảy nước mắt, không thể nào ngay tức khắc đứng dậy được. Xung quanh lại vắng vẻ không có ai tới giúp đỡ, an ủi một vài câu khiến nhỏ cảm thấy rất tủi thân...

- Cậu không chỉ vô duyên, bạo lực mà còn rất ngốc nghếch nữa...hì...

Đúng lúc đó có một cậu con trai, chính là cái bóng mà nhỏ đuổi theo nãy giờ. Không biết đã đứng trước mặt nhỏ từ lúc nào, chìa tay ra phía trước nói những lời lẽ không biết là mỉa mai hay là khen ngợi nữa. Nở một nụ cười toả nắng ấm áp, ánh mắt dịu dàng nhìn nhỏ.

Khiến nhỏ lúc đó đang đau đớn, không thể đứng dậy được chực muốn khóc lại bị người ta nói lời xỉ nhục như vậy đang có suy nghĩ muốn sống mái với người ta một trận. Nhưng khi nhìn thấy cậu ta cười dịu dàng với mình như vậy cõi lòng không khỏi dâng lên chút ngọt ngào, kiêu hãnh. Không suy nghĩ gì nữa, ngay lập tức nắm lấy bàn tay cậu ta đang chìa ra trước mặt.

Theo đà của cánh tay được cậu ta từ từ kéo đứng dậy. Nhìn vết thương tím bầm ở đầu gối đang rỉ máu, quần áo lấm lem như cái giẻ lau, khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn như khi ăn phải ớt cay của nhỏ khiến cậu ta không khỏi thâm thò dài.

- Đừng nghĩ cậu có lòng giúp tôi như vậy, tôi sẽ cảm ơn cậu nhé. ^^

Nhỏ lườm cậu một cái này lửa, tỏ vẻ ai cần cậu giúp chứ tất cả do cậu tự nguyện thôi. Nhưng trong lòng vẫn thầm cảm ơn cậu ta, nếu không có cậu ta giúp đỡ lúc vắng người vừa rồi thì nhỏ cũng không biết phải làm sao nữa. Nhưng ai bảo cậu ta cố tình giả bộ không nghe thấy tiếng gọi của nhỏ, hại nhỏ bị ngã chứ...

- Hì, nhìn bộ dạng của cậu thế kia mà vẫn còn tỏ ra kiêu ngạo được. Nên nếu cậu mà nói lời cảm ơn tôi, có lẽ ngày mai mặt trời mọc đằng tây mất. Ha ha

Cảm thấy phì cười trước câu nói của nhỏ, nên cậu ta cứ vừa cười vừa châm chọc trêu nhỏ hoài. Khiến nhỏ đỏ bừng hai má...

- Hey, tôi cứ ngỡ trên đời này có mỗi mình là đạt trình độ tự sướng cao nhất rồi không ngờ hôm nay còn gặp người có trình độ tự sướng cao hơn gấp cả mấy chục lần. Nghĩ mà thấy buồn nôn quá...ha ha

Nhỏ quyết không để thua dễ dàng như thế, nhếch mép cười lạnh, dám nói xoáy ta à, trình gì? Còn non lắm...

- Haizz, cậu quả là thú vị...Tôi là Thành Trung, lớp 10C1, có duyên gặp gỡ như vậy, chi bằng kết bạn luôn đi...

Hắn nhìn nhỏ mỉm cười thân thiện, không biết nhỏ có nhận lời không nhỉ?

- Oh, vậy hoá ra chúng ta là bạn cùng lớp rồi, kết bạn đơn giản chứ tưởng cậu đòi kết hôn với tôi mới lo thôi. Ha ha ^^

Nhỏ cúi gập người lấy tay che miệng, cười lẫn lộn với ý nghĩ điên rồ có một không hai của mình.

- Sac, trí tưởng tượng cậu phong phú quá rồi đó...@@

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Sau khi nghe câu phát ngôn "Nghe phát chết liền" của Hoà Mi, Thành Trung cảm thấy bật cười vì sự thú vị, dí dỏm của cô nàng. Công nhận cô nàng không chỉ hơi ngốc nghếch khá ngây thơ, tính cách thẳng thắn như ruột ngựa, nghĩ gì nói đấy. Chém gió thành bão rất kinh khủng, mà còn có trí tưởng tượng rất phong phú, cao siêu nữa.

Nhỏ thật khác biệt so với những người con gái khác, không nhõng nhẽo, không tỏ ra quá yếu đuối để được thương hại, không dễ nói những lời xin lỗi, cảm ơn giả tạo nếu không muốn... Ở bên nhỏ bỗng cậu cảm thấy lòng mình thật yên bình, nhẹ nhàng, được tự do là chính mình mà không sợ bị người ta đánh giá, soi mói. Chợt có cảm giác giá mà được ở bên nhỏ mãi mãi như thế này thì tốt nhỉ?

- Hey, mà cậu học chung lớp với tôi hả? Có cách gì giúp tôi thoát nạn muộn học sáng nay với cô chủ nhiệm không? Tôi vừa bị ông thầy giám thị thân yêu phạt đã mần luôn, đang sống dở chết dở đây. Nếu mà bị cô giáo chủ nhiệm "tia" nữa, chắc tôi thăng thiên luôn cũng nên...hic

Cười chán chê, nhỏ mới chợt nhớ ra số phận bi thảm của mình. Biết làm gì để qua cửa ải cô chủ nhiệm đây? Chính vì vậy nhỏ buồn hằm hiu như chiếc bánh thiêu suốt này giờ, đang bí bách ức chế muốn tìm cái gì đó để đập phá hoặc chuẩn bị leo lên tháp chuông ngoài kia nhảy xuống để cuộc đời được giải phóng khỏi mọi khổ đau của kiếp học trò...

(Nản nhĩ - Ngày xưa cứ đi muộn một tý là hải xanh mắt mèo rồi, hic...).

Thì bất ngờ nhìn thấy bóng Thành Trung ở phía trước, niềm hi vọng bỗng được thắp sáng, nhỏ không suy nghĩ gì nhiều vội vã chạy theo để mong nhận được sự giúp đỡ, nhưng chẳng may bị "Vồ ếch" đau điếng, thật xui xẻo quá đi. Hic

- Ha ha, tôi cứ tưởng một con người kiêu ngạo như cậu, không bao giờ biết cúi mình trước người khác rồi mở lời xin giúp đỡ chứ...ha ha

Thành Trung sau khi nhìn thấy bộ dạng ủ rũ như đũa đám của nhỏ, cùng với lời xin giúp đỡ khiến cậu cảm thấy hết sức buồn cười. Nãy giờ toàn thấy nhỏ kiêu ngạo đá xoáy thôi mà. Đưa đôi mắt gian gian nhìn nhỏ...

- Hừ, không giúp thì thôi, bộ tưởng cậu là ai chứ. Ta đây cóc cần nhá, mau lượn đi cho nước nó trong..

Nhỏ đã bực mình sẵn, lại còn bị công kích, liền lại bắt đầu nhanh chóng trở lại hình dáng nhím xù lông vốn có của mình..

- Hi, lại bắt đầu lên con điên nữa rồi. Dù sao bây giờ chúng ta cũng đã trở thành bạn bè nên tôi sẽ ra tay nghĩa hiệp giúp đỡ cậu. Với điều kiện...

Thành Trung mỉm cười, nháy mắt với nhỏ.

- Sao? giúp người lại còn cần có điều kiện nữa á...Dám uy hiếp tôi à? Vậy thì cậu biến đi nhanh lên trước khi tôi nổi điên phi ngay cái guốc này vào mặt cậu...

Nhỏ nghe nhắc đến điều kiện, liền trở mặt ngay tức thì. Bạn bè quái gì chứ, tên này chắc là đang muốn lợi dụng mình đây. Hừ, đâu có dễ thế, đồ nguy quân tử, thế mà mình cứ tưởng...

- Chắc, nói cậu đầu óc không được bình thường quả không sai. Thử nghĩ đi, tôi giúp cậu thì cậu cũng phải có gì đó báo đáp tôi chứ. Phải có đi có lại mới toạ lòng nhau chứ. Hơn nữa điều kiện của tôi cũng rất đơn giản, cậu đã nghe đâu mà phản ứng dữ vậy...

Hắn lắc đầu nhìn nhỏ, thờ dãi, nhẹ nhàng nói. Cô nàng này không biết nghĩ cái quái gì nữa, thật đau đầu quá đi ~~~

- Cậu nói cũng đúng, thế điều kiện gì? Mau nói đi?

Sau khi nghe cậu ta giải thích, đầu óc bấn loạn của nhỏ cuối cùng cũng đã được khai thông. Thấy cũng có lý, liền mỉm cười hỏi. Dù sao cũng chỉ là một điều kiện nhỏ nhoi mà lại qua được cửa ải của cô chủ nhiệm, thì có gì mà không được. Bỗng tự cảm thấy mình ngu thật, nhờ cậu ta tức giận không chịu giúp nữa mình phải kêu ai bio?

- Ha ha, làm gì mà nhìn tôi ghê thế, cũng chỉ là một điều kiện rất đơn giản thôi mà. Chủ nhật này đi chơi công viên với tôi, ok?

Thấy nhỏ mỉm cười, mà ánh mắt sắc lẹm nhìn mình đầy dò xét khiến cậu thấy lạnh cả người. Làm cứ như mình là tiểu nhân chuyên lừa lúc người ta gặp khó khăn để kiếm chút đỉnh ý...Buồn nha^^

- Hi, tưởng gì cái đó thì dễ thôi. Dù sao hôm đó tôi cũng rảnh rồi mà. Ke ke...

Nhỏ thờ phào nhẹ nhõm, vậy mà làm nhỏ cứ tưởng...(Lại bắt đầu suy nghĩ đen tối @@)

- Tưởng gì là tưởng gì?

Cậu nhú mày tò mò nhìn nhỏ...

- À, cũng không có gì. Tưởng cậu sẽ đòi tiền của tôi cơ. Ho ho...

Nhỏ cười giả lả chống chế. Thực ra nhỏ sợ hấn bắt làm việc gì đó sai trái, nguy hiểm thôi. Vì nhìn bộ dạng hấn rất lưu manh, nhỏ cảm thấy không tin tưởng lắm...

-Botay, nhìn một người đẹp trai, tử tế như tôi mà phải đi đòi tiền của cậu á...

Cậu ta lắc đầu, nhìn nhỏ cười như mỉa. Zoi ạ, tiền hấn đâu thiếu sao phải lợi dụng nhỏ làm chi. Đúng là ngổ hết thuốc chữa mà. Hehe...

- Vậy cậu mau chỉ cách giúp tôi vượt qua rắc rối với cô chủ nhiệm lần này đi...

Nhỏ hồi hộp vào thẳng chủ đề, chỉ mong hấn nhanh chóng chỉ cách giúp đỡ, để sớm thoát khỏi cái cảnh đêm dài lắm mộng này...

- Ok con dê, cậu cứ ngoan ngoãn làm theo cách của tôi...đảm bảo...

Nghe hấn chỉ cách xong nhỏ liền gật gù, cười tươi như hoa, giờ ngón tay cái đồng ý liền không ngờ hấn lại thông minh thế. Tự nhiên thấy có cảm tình tốt với hấn hấn. He he...

- Cô ơi, cho em vào lớp ạ...

Nhỏ đầu quần băng trắng dày thấm máu đỏ tươi, áo trắng thì lấm tẩm máu dính đầy bẩn như giẻ lau. Quần bò thì rách hết phần đầu gối, lộ những vết bầm tím đang tụ máu đông. Nước mắt rung rung, chực trào ra, tỏ vẻ đáng thương vô cùng.

Cô chủ nhiệm đang giảng bài nghe thấy tiếng của nhỏ liền ngưng giảng đang định trách mắng nhỏ vì cái tội đã trễ 2 tiết rồi giờ mới vác xác tới, điểm danh từ đời nào rồi. Thật là coi thường giáo viên quá đi. Nhưng khi vừa đưa mắt nhìn nhỏ liền ngay lập tức trở mặt kinh hoàng. Còn cả lớp thì tập trung hết ánh mắt, mọi sự chú ý lên người nhỏ y như là sinh vật lạ mới rớt từ trên trời xuống vậy.

- Em...em bị làm sao vậy?

Thấy nhỏ thân tàn ma dại, mình đầy vết thương dính máu không khỏi trào lên sự thương cảm đối với đứa học trò nhỏ bé bất hạnh của mình. Tấm lòng thấy cô luôn bao la, rộng lớn như biển cả. Làm gì cũng chỉ vì mong muốn học sinh thân yêu của mình ngày càng tiến bộ, có kiến thức để làm hành trang bước vào đời...Nhưng đâu phải ai cũng hiểu...

- Thừa cô, bạn ý bị té xe ngoài đường, nhưng vẫn cố gắng đến trường để kịp giờ lên lớp. Nhưng nhìn bộ dạng bạn ý đáng thương quá nên em đã báo bạn ấy nên tạm phòng y tế băng bó vết thương để không bị nhiễm trùng. Rồi nghỉ ngơi một lát cho bớt đau, sau đó cứ nằng nặc bắt em đi xuống đây xin cô cho vào lớp để học tiếp đây ạ. (diễn kịch khéo quá @@).

- Là thật à, khổ thân em quá. Em mau vào lớp ngồi đi.

Nghe những lời giải thích chân thành từ chính miệng cậu lớp trưởng do mình tự tay sắc phong. Cô giáo dù muốn không tin cũng phải tin sái cổ thôi.

Bạn bè trong lớp nhìn nhỏ bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ, nhỏ qua là một học sinh ngoan ngoãn, chăm chỉ. Bị thương thế mà vẫn quyết tâm đến trường học tiếp, quả là đáng khâm phục, học hỏi.

Tất cả mọi người trong lớp đều có thể bị mắc lừa, nhưng Thủy Tiên thì không tin đâu. Nhếch mép cười thầm, con nhỏ này thật lắm chiêu trò quỷ quái quá đi...

- Các em phải noi gương tinh thần học tập của bạn Hoà Mi nha.

Cô giáo ngây thơ bị qua mặt sau khi thấy nhỏ đã yên vị chỗ ngồi, liền nhả những lời vàng ngọc khen ngợi nhỏ trước lớp. Mà không hề biết mình đang tiếp tay cho một thành phần học sinh cá biệt @@

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Sau khi Hoà Mi đã yên vị tại chỗ ngồi bên cạnh Thuỷ Tiên. Cô giáo vẫn nhìn nhỏ bằng ánh mắt xót xa. Bọn bè xung quanh vẫn thỉnh thoảng đưa những ánh mắt thăm khám phức liếc nhìn về phía nhỏ...

Khoảng 10 phút trôi qua trong sự xáo trộn. Cô giáo lại tiếp tục quay về với nhiệm vụ thiêng liêng và cao cả của mình là giảng bài. Tất cả mọi người trong lớp cũng đều bắt đầu tập trung chăm chú nghe giảng như những con ong chăm chỉ đi kiếm mật. Không khí lớp học bắt đầu trở nên vắng lặng không tiếng động, ngay cả tiếng muỗi bay vo ve cũng có thể nghe thấy.

Hoà Mi cũng giả bộ lôi sách vở ra để trên mặt bàn, cầm cây bút trên tay. Tay còn lại chống cằm mơ màng nhìn lên phía bục giảng ra vẻ đang rất chăm chú nghe cô giáo giảng bài. Nhưng thực ra thì đầu óc đang nghĩ những điều vớ vẩn chỉ bản thân nhỏ mới hiểu.

Ha ha, không ngờ chiều này hiệu quả thật, cô giáo nhìn thấy phát liên tin sai cổ. Trên đời này không có gì là không thể cả, chỉ cần Hoà Mi ta quyết tâm ra tay thì ngay cả biển cũng có thể cạn, núi cũng có thể mòn, rác bầy ra tồn đọng trăm năm cũng được. Một khi không thích thì miễn cưỡng cũng chỉ đem lại tác dụng ngược lại thôi. Ho ho.

Eu, chờ đã, nhưng còn thầy giám thị hắc ám hung thần kia thì sao nhỉ? Nhờ thấy ý nói với cô chủ nhiệm thì chẳng phải đời mình đi tong rồi sao? Chết thật, diệt cô phải diệt tận gốc, chứ kiểu này nguy hiểm chết người lắm. Lát phải nhờ tên gốc kia bày cách diệt cô tận rễ luôn mới được...

- Á...

Bỗng tiếng thét vang chói tai bắt ngờ kêu lên, phá vỡ không gian tĩnh mịch của lớp học. Đồng thời kéo theo sự chú ý của hàng chục con mắt đang đổ dồn về phía người phát ra tiếng kêu ré như tiếng còi báo động kia, xem rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra. Cô giáo đang cầm phấn di di trên bảng cũng phải tạm dừng công việc của mình quay người, nhú mày nhìn ngó tâm điểm gây chú ý kia...?

Thấy Hoà Mi vừa về chỗ không thèm liếc nhìn một cái, ngồi im lặng như pho tượng. Tay chống cằm mơ màng ngược nhìn về nơi xa xăm nào đó, tay kia thì cầm bút xoay xoay trên hai ngón tay. Đang rất tò mò muốn biết chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với con nhỏ dờ hơi biết bơi này, bao nhiêu là câu hỏi muốn tuôn ra như làn khói. Mà con nhỏ này lại tạo bộ dạng khó hiểu thế này. Không kìm được sự bức bối liền gọi nhỏ Hoà Mi...

- Này, con điên kia,...

Gọi mấy lần liền mà nhỏ vẫn tỉnh bơ như người mất hồn, không chút nhúc nhích. Thuỷ Tiên điên tiết tới sầm mặt lại khó chịu bởi thái độ khinh người quá đáng của Hoà Mi. Liền cầm cái bút có đầu nhọn, chầm mạnh vào tay nhỏ một cái rõ đau. Nhưng có ai ngờ cô nàng này đang "Tâm hồn treo ngược cành cây" Hồn phách không biết đang bay về nơi nào. Bị châm một cái đau nhói vào da thịt theo bản năng giật mình kêu thét lên "Á,..." một tiếng.

Ngay lập tức kéo theo sự chú ý đầy khó chịu của hàng chục con mắt trong lớp đang đổ dồn nhìn về phía nhỏ...?

- Hoà Mi, em lại làm sao nữa vậy?

Lần này cô giáo hỏi nhỏ bằng giọng đầy khó chịu, vừa rồi nhỏ ngắt bài giảng giữa chừng của cô đã khiến cô có vẻ không vui rồi. Nhưng nhìn bộ dạng thần tàn mạt của nhỏ, cô đã rất thông cảm bỏ qua rồi. Bây giờ chưa được 10 phút ngồi ầm chỗ, nhỏ lại tiếp tục gây sự chú ý, thử hỏi không khó chịu sao được...

- Dạ, thưa cô em xin lỗi, vừa rồi em chống tay nhìn cô giảng bài. Chẳng may đụng tới vết thương ở khuỷu tay, bắt ngờ bị đau nên em kêu theo bản năng vốn có thôi. Chứ hoàn toàn không có ý ngắt bài giảng giữa chừng của cô đâu ạ. Hic...

Nhỏ đứng dậy, nhìn cô bằng ánh mắt long lanh, lí nhí nói lời xin lỗi. Rồi giải thích mong cô thông cảm mà bỏ qua cho...

- Haiz, được rồi, em ngồi xuống đi. Lần sau chú ý đừng như vậy nữa.

Cô giáo nhìn nhỏ thờ dài, khuôn mặt dịu đi đôi chút. Sau đó lại tiếp tục bắt đầu vào bài giảng của mình. Cả lớp cũng tiếp tục quay lại công việc ban đầu của nhỏ, tạm quên đi những rắc rối nhỏ liên tục gây ra.

Thành Trung ngồi bàn đầu tiên, quay người xuống nhìn nhỏ cười cười. Ánh mắt gian gian đầy ẩn ý như muốn nói. Tôi thừa biết bản chất con người của cậu rồi. Còn Hoà Mi thì lườm lại cậu ta một cái cháy sém...

- Mẹ, con hâm này, mày bị điên à mà tự nhiên cầm bút đâm vào tay tao. Hại tao suýt chết.

Hoà Mi bức bối, quay sang nhìn Thuỷ Tiên bằng ánh mắt hình viên đạn. Nghiến răng nói. Con hâm này, đang yên đang lành tự dưng đâm mình làm chi hại mình tý thì bị bà giáo phạt vì cái tội gây mất trật tự trong lớp...

- Mày hâm thì có, đi đâu mà mất tâm 2 tiết làm tao thấp thỏm lo lắng. Vừa vác xác tới thì ngồi im như pho tượng, gọi mấy lần không được. Tao đành...

Thủy Tiên nhìn Hoạ Mi nhăn nhó, khổ ghê có phải nhỏ muốn mọi chuyện thành ra nông nổi như vậy đâu...

- Hừ, lần sau mày lại tiếp tục thế nhé. Tin tao xé xác mày không?

Hoạ Mi gằm gừ, nhớ đến cảnh bị mấy chục con mắt đổ dồn vào mình nhìn chăm chăm đầy khó chịu. Cứ như nhỏ là con ruồi, con muỗi không bằng...

- Thôi được rồi, coi như tao sai. Được chưa. Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì sao thân thể mày toàn vết thương thế này...?

Thủy Tiên vội cười nhẹ, tìm cách làm dịu không khí đang căng thẳng, chuyển chủ đề. Sợ chẳng may con nhỏ thân kinh không được bình thường này mà bùng lên con đại cán người. Thì chết cả lũ với nhau @@

- Chuyện dài lắm, không nghĩ tới thì thôi. Nghĩ tới tao lại thấy cay cú, tức sôi máu sao đòi mình lại xui xẻo đen đui quá đỗi vậy.

Hoạ Mi mặt đờ đờ sát khí, nghiêng răng nghiêng lợi nói ...

- Sao thế?

Thủy Tiên thấy phản ứng dữ dội của nhỏ, không khỏi tò mò, liền vội hỏi. Thật sự cô nàng rất muốn biết rốt cuộc thì có chuyện gì xảy ra mà sao bộ dạng của nhỏ lại kỳ quái như thế này. Chả nhẽ đi đường phóng xe vội quá, bị ngã thật chẳng...?

- Hừ, thì vì cái tội đi muộn, leo tường. Bị ông thần giám thị chết tiết bắt tại trận, mời lên phòng quản sinh uống nước trà sau đó bắt chép phạt nội quy trường, lớp tận 40 lần. Mày nghĩ xem có điên không?

Hoạ Mi vẽ mặt đau khổ, nhăn nhó như hươu cao cổ muốn treo cổ mà không nổi. Khóc không được cười cũng chẳng xong. Càng nghĩ càng thấy bức, chỉ muốn tìm cái gì đó đập phá để cho bỏ tức.

- Haizz, thế mà mày cũng chịu à? Không ngờ hôm nay mày ngoan ngoãn thế. Hi.

Thủy Tiên thầm thở dài nhưng nói xong lại phì cười. Thật không ngờ con nhỏ lười nhác, ngang ngược này lại có thể ngoan ngoãn chép phạt 40 lần. Có lẽ mai trời nổi giông bão mất, ha ha...

- Mẹ con điên, mày muốn chết không? thấy tao như vậy mày còn cười được à?

Thấy con bạn chí cốt của mình, sau khi biết chuyện không an ủi được câu còn cười trên nỗi đau của nhỏ. Khiến nhỏ vô cùng tức giận, môi mím chặt, mắt toả khí lạnh, hai bàn tay đặt trên bàn vỗ chặt lại. Thật muốn xé xác con điên này quá...

- Thôi cho tao xin, tao nói đùa ấy mà. Thế tại sao đầu mày lại tự nhiên băng trắng thế kia?

Thủy Tiên sợ nhỏ nổi điên, không dám trêu chọc nữa. Liền tò mò hỏi tiếp.

- Haiz, chuyện dài lắm, từ sáng đến giờ tao chưa được ăn tý gì cả, lại gặp biết bao là rắc rối. Đang đói đau cả ruột đây. Lát về ăn chút gì đó, tao kể sau...

Nhỏ ừ ừ, mặt mày như cái xác chết. Mặt mũi thiếu sức sống, nói xong, liền nằm bò dài ra bàn đánh một giấc...

Thủy Tiên thấy bộ dạng của nhỏ như vậy không khỏi lắc đầu...

Tại văn phòng làm việc riêng của Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Na Tra. Tập chuyên kinh doanh bất động sản, trang sức, mỹ phẩm, ...hàng đầu tại châu Á.

Có hai người đang ngồi đối diện nhìn nhau nói chuyện. Một già một trẻ, người đàn ông thì đã quá tuổi trung niên tầm 50 tuổi, thân hình mập mạp, khuôn mặt hiền từ, ánh mắt trêu mến nhìn chàng trai đối diện. Còn chàng trai thì da trắng như tuyết, môi hồng mềm mại như cánh hoa đào, làn lông mi cong vút, ngũ quan sắc nét. Ánh mắt trong veo sáng rực thu hút mọi ánh nhìn...

- Sắp tới cậu chuyển đến nơi ở của con gái tôi nhé, tiện thể chăm sóc và giúp đỡ mọi việc nhỏ thường ngày lẫn học tập.

Người đàn ông nhìn cậu trêu mến, ấm áp nói...

- Dạ, thưa bác nhưng cháu sợ cô ấy không chịu...

Chàng trai bối rối nhìn người đàn ông, người này có ơn với cậu rất nhiều. Chút việc nhỏ này mà cậu cũng không nể mặt giúp đỡ thì e rằng cậu không phải là người biết phải trái, đạo làm người...

- Cái này cậu không phải lo, mọi chuyện tôi đã sắp xếp chu đáo rồi...

Người đàn ông ngắt lời chàng trai, nhìn cậu bằng ánh mắt kiên quyết khiến cậu không thể tìm cách từ chối nữa...

- Dạ, cháu sẽ cố gắng.

Miễn cưỡng gật đầu đồng ý, cậu cũng không biết tương lai sắp tới khi ở chung với con gái người đàn ông này sẽ ra sao nữa. Chỉ biết cố gắng hoàn thành tốt trách nhiệm được giao phó để đền đáp chút ơn huệ ...

- Con gái tôi, tính nó lười nhác lắm, lại rất ngang ngược. Sợ rằng cậu sẽ phải chịu khổ thôi.

Người đàn ông sau khi thấy cậu đồng ý nhận lời, liền mỉm cười trêu mếu, ầm ập...

- Dạ, không có gì, giúp được bác là tốt rồi. Chịu khổ tý có sao?

Chàng trai cười nhẹ nhàng đáp, nhìn cậu cười đẹp mê hồn luôn.

- Vậy thì tốt, cậu là một chàng trai nhân cách tử tế và khá khôn ngoan, hiểu biết. Nên tôi rất tin tưởng cậu.

Người đàn ông vỗ vai chàng trai, gật gù như gà mổ thóc.

- Nếu không có chuyện gì nữa, cháu xin phép về nhà thu xếp mọi thứ.

Chàng trai lễ phép đứng lên cúi người chào...

- Tốt, cậu có thể ra ngoài.

Người đàn ông gật đầu đồng ý, nhìn theo bóng cậu cho đến khi khuất bóng ngoài cửa.

Thực ra ông muốn cậu bé này đến ở cùng với con gái ông, ngoài ý nhờ chăm sóc ra con có sự bù đắp trong đó. Ông muốn bù đắp những thiệt thòi mà cậu đã phải chịu do những tội lỗi trong quá khứ ông đã gây ra. Chỉ cần cậu yêu và đồng ý cưới con gái ông, sống thật hạnh phúc. Ông sẽ nhường lại cho cậu cả cơ ngơi kếch sù này. Hi vọng những tội lỗi ông gây ra sẽ vơi bớt phần nào, để đến khi sang thế giới bên kia ông có thể thanh thản nhẹ nhõm đôi chút. Con có chút mặt mũi để gặp bố mẹ cậu nói hai từ "Xin lỗi"...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

11h30 trưa

Ring...ring...ring..

Tiếng chuông báo tan học vang lên, cô giáo ngừng giảng bài thu dọn giáo án rồi ra hiệu các em học sinh thân yêu có thể ra về được rồi đó.

Trong lớp học sinh trông ai cũng vui mừng hơn hờ như được mùa. Ngồi suốt cả buổi sáng đến tận trưa đói meo như thế còn gì. Tầm mấy tiết đầu còn đỡ, đến tiết cuối người nào trông cũng uể oải, rã rời thân xác. Hết nằm bò ra bàn ngủ, thì cũng lên ăn kẹo mút trong lớp, ngồi chém gió với nhau. Luôn miệng "cô ơi cho chúng em về sớm đi ạ, chúng em đói lắm rồi, hic".

Mà cô nào có thương tình đâu, nói câu nghe đau hết cả ruột gan "Các em tương mỗi mình các em đói à, cô cũng đói và mệt lắm chứ bộ. Nhưng đây là quy định rồi, cô không thể làm trái được. Cô chịu được thì các em cũng chịu được..."

- Nói vậy cũng nói, bực hết cả mình. Muốn ăn tý gì đó nhưng ra chơi có chưa đầy 5 phút thì ăn sao nổi.

Hoạ Mi sai tay dài trên bàn, đầu tựa lên đó, nhìn Thuý Tiên than thở...

- Hoho, may quá sáng nay tao ăn tạm cái bánh mỳ trứng to tướng lót dạ rồi nên cũng thấy bình thường thôi. Ai bảo mày lười ngủ như chết ý...

Thuý Tiên nhìn nhỏ cười đều, đáng đời ai bảo ngủ cho lắm vào...

Ọc...

- Hic, không nhắc đến bánh mỳ trứng thì thôi, mày nhắc đến phát bụng tao lại cồn cào réo rất đòi ăn rồi nè. Có ai khổ như tao không chứ...

Hoạ Mi đói đến xanh mắt, mệt đến mức không còn tí sức lực nào nên không có hơi sức đâu để mà tranh cãi với Thuý Tiên nữa.

- Thôi gắng chịu đi, sắp được về rồi.

Thủy Tiên an ủi nhỏ, nhìn nhỏ đầy lo lắng nhờ nhỏ đổi qua ngất ra đây thì làm sao?

- Sắp là đến bao giờ, tao đói lắm rồi, đói ời là đói, đói chết mất. Hu hu...

Mà càng mong thời gian qua nhanh để sớm được về thì có vẻ nó thích trên người trôi càng chậm hay sao ý. Hại Hoa Mi nhà ta ôm bụng rỗng đau đón than thở hoài.

Các học sinh trong lớp lần lượt chuẩn bị thu dọn sách vở ra về, thì Hoa Mi đã đeo cặp trên vai dẫn đầu phóng như bay xuống nhà xe để đi ăn trưa thay bữa sáng luôn.

- Con điên kia, mày làm gì mà lè mề, chậm chạp hơn cả ốc sên thế, mau nhanh lên tao đói sắp chết rồi..

Hoa Mi đứng ở ngoài cổng trường dưới gốc cây đợi, nhăn nhó như khi ăn phải ớt giục Thủy Tiên đang ung dung dắt xe đằng sau tiến tới.

- Từ từ rồi đâu sẽ có đó, mày làm gì mà cứ như sắp cháy nhà đến nơi ý, tao chen chúc mãi mới lấy được xe mày không để tao thờ ỷ à?

Dưới cái nắng trưa gay gắt, khuôn mặt Thủy Tiên ướt đẫm mồ hôi, nhỏ từng giọt. Cô nàng vừa nói vừa lấy tay quạt mồ hôi.

- Mày thật lắm chuyện, mau đi thôi.

Hoa Mi phán một câu xanh rờn, liền nhanh chóng ngồi lên xe chuẩn bị đi thì có tiếng gọi quen thuộc từ đằng xa...

- Hoa Mi ơi, đợi tớ với..

Ngay lập tức Hoa Mi cùng Thủy Tiên liền quay người hướng về phía người vừa gọi...

- Cậu gọi tôi có chuyện gì?

Hoa Mi thấy Thành Trung đang đạp xe tới gần chỗ mình liền quát hỏi.

- Cậu làm gì mà hung dữ thế, chỉ là tôi gọi cậu là muốn rủ cậu đi ăn thôi mà...

Cậu ta đầu tóc ướt nhẹp mồ hôi, khuôn mặt đỏ bừng, ngồi trên yên xe, dựng một chân xuống, nhúu mày nhìn nhỏ.

- Cậu là ai?

Hoa Mi chưa kịp trả lời thì Thủy Tiên đã lên tiếng hỏi.

- Tôi chính là người sáng nay đưa Hoa Mi vào lớp đó. Cậu không nhận ra à, chán nhỉ?

Cậu ta nhìn Thủy Tiên đầy vẻ dò xét, tò mò muốn biết cô nàng này là ai, có lẽ là bạn của Hoa Mi chăng?

- Oh, nhớ ra rồi, thì ra cậu chính là người hợp tác với Hoa Mi để diễn màn kịch lừa cô chủ nhiệm đúng không? Không ngờ cậu cáo già ghê ^^

Thủy Tiên nhìn cậu ta cười khoái chí, sao tên này lại quen Hoa Mi nhỉ?

- Sax, sao cậu giống bạn cậu thế. Cứ mở miệng ra là ví von, mỉa mai người ta thế?

Trùng mắt nhìn Thủy Tiên đầy tức giận, sáng nay bị Hoa Mi bảo giống lưu manh đã đánh, giờ lại bị ví von giống "cáo già" nghe xót xa không. Trông mặt cậu gian gian, đều giả lắm à. Hic

- Ka ka, không phải mình tôi nói xấu cậu đâu nhé. Ha ha

Hoa Mi nhìn bộ dạng trùng mắt tức giận của cậu ta, không khỏi đặc ý cười lẫn lộn...

- Hai người... được lắm..

Thành Trung tức ói máu, chỉ tay không nói được câu nào. Khuôn mặt đỏ bừng vì ngượng ngùng. Lấp bắp nói...

- Đùa cậu tý cho vui thôi, làm gì mà dễ giận dữ như con nít lên 2 vậy? Xi.

Thủy Tiên nhìn thấy phản ứng của cậu ta như vậy liền bấu môi lườm cái nãy lửa. Sao tên này gốc thế không biết, ho ho...

- Quên mất, có phải vừa rồi cậu rủ tôi đi ăn phải không? Nhân tiện có Thủy Tiên ở đây mình cùng đi ăn chung luôn nha.

Hoa Mi cười gian gian, tôi nhất định sẽ khiến cậu hôm nay phải cháy túi thì thôi. Ho ho, ai bảo cậu xui xẻo chứ ^^

- Đúng đó.

Thủy Tiên nhìn Hoà Mi đầy ân ý, liền lên tiếng ủng hộ. Con gái với nhau có khác hiểu ý nhau ghê. Lát nữa để cậu ta chứng kiến cảnh con nhỏ kia ăn thì...Ha ha. Nghĩ đến cảnh tượng đó cô nàng lại muốn cười sảng sặc, nhưng cố kiềm chế sợ cậu ta nghi ngờ phát hiện ra rồi bỏ dép chạy lấy người thì tiêu. Ha ha...

- Không phải hai người đang có âm mưu gì chứ? Sao bỗng nhiên cười tươi hơn cả hoa vậy?

Cậu ta nghiêng đầu, nhướn mày nhìn hai con người đang nhìn nhau cười trước mặt.

- Hắc, hai đứa con gái thân liễu đào tơ như chúng tôi thì giờ trò gì được chứ. Tút lại cậu có chịu đi không thì mau nói một tiếng, còn không thì mau lượn đi cho nước nó trong.

Hoà Mi bước xuống xe chống hai tay vào hông, nhìn cậu ta bằng ánh mắt hình viên đạn đầy nguy hiểm.

- Ukm, đi thì đi, sợ gì chứ?

Cậu ta liền nói to ra về ta đây chẳng có gì phải sợ hết, vênh mặt lên đầy kiêu ngạo ^^

Tại khu phố ẩm thực Chợ Quê nổi tiếng của thành phố. Thành Trung được một phen mở to mắt đầy kinh hoàng nhìn Hoà Mi ăn uống, đến nỗi suýt lòi cả tròng mắt ra ngoài. Còn Thủy Tiên thì lắc đầu cười, cảnh này nhỏ quá quen thuộc rồi. Ho ho ^^

Hoà Mi ăn hết liền lúc 2 bát phở to tướng, 20 cái nem chua, 5 quả trứng vịt lộn, 5 bát ốc luộc, 3 cái bánh bao thêm 2 cốc chè thập cẩm ^^

Trong khi cậu ta ăn chưa xong nửa bát phở thứ nhất cô nàng đã chén sang bát phở thứ hai. Chưa ăn xong cái nem chua thứ nhất cô nàng đã ăn xong cái thứ 4. Cậu ta không thích ăn trứng vịt lộn, nhưng nhìn cô nàng ăn trong vòng 10 phút hết 5 quả cũng chết khiếp. Ốc luộc cậu ta vụng về khêu chưa được mấy con trong khi đó cô nàng cứ khêu xoay xoay như gà mổ thóc vậy, tốc độ cực nhanh, loáng cái hết vào bát ốc. Bánh bao thì cho rất chi là nhiều tương ớt, cay xé lưỡi vậy mà cô nàng ăn vèo phát 3 cái trong khi cậu nhìn mà cũng lạnh cả người, vã mồ hôi như tắm. Chưa hết cô nàng còn xoi luôn 2 cốc chè thập cẩm trong khi cậu với Thủy Tiên no bụng lắm rồi, đành cứ ngồi nhìn cô nàng ăn nhồm nhoàm như quỷ đói 3 năm vậy...?

Đã vậy cô nàng còn vô duyên đến nỗi chẳng thèm nhìn ngó xung quanh, vừa ăn vừa nói chuyện liên tục bắn đầy cả nước bọt vào người khác. Khăn giấy ngay bên cạnh cô nàng lười không thèm cả liếc nhìn, liền lấy tay quạt ngang miệng cái. Đã vậy thấy hai người kia nhìn mình đầy kinh dị vẫn còn cười tươi được mới ghê ^^

Cuối cùng Thành Trung phải chi một khoản tiền không nhỏ. Nhưng cậu ta không hề tiếc số tiền bỏ ra mà cậu ta bắt đầu biết cô nàng ham ăn kia có thêm tài lẻ nào để mà thâm khâm phục sát đất rồi.

Bây giờ thì cậu đã hiểu vì sao lúc vừa rồi ở cổng trường, Thủy Tiên lại cười gian gian như vậy rồi. Haiz

- Thôi muộn rồi, tôi về đây, bye nhé...Hí hí.

Hoà Mi chào tạm biệt Thành Trung rất nhiệt tình. Còn Thành Trung thì cố cười nhăn nhó vẫy tay chào cô...

- Mày đúng là heo tái sinh rồi. Đừng nói là cậu tao mà đến tao nhìn mày ăn uống cũng thấy kinh hồn bạt vía, ăn gì mà lắm thế. Eo...

Thủy Tiên đưa ánh mắt đầy mỉa mai nhìn nhỏ, giọng chế giễu nói. Không khỏi rung mình ớn lạnh về khả năng ăn uống vô địch của nhỏ ^^

- Ha ha, thế còn ít đó. Mày tin ngay cả 10 con voi tao cũng xoi tái hết không cần suy nghĩ không?

Hoà Mi cười đắc ý vênh mặt lên, cảm thấy rất tự hào về khả năng ăn uống vô địch của mình...

- Vãi, thôi tao sợ mày rồi.

Thủy Tiên nhún vai nhìn nhỏ nói mỉa mai. Con nhỏ này đầu óc chứa gì không biết, tưởng người ta đang khen ngợi sao? ghê quá...

Về đến nhà, nhỏ liền ngủ một giấc, khoảng 6h tối thì tỉnh dậy tiếp tục chơi game. Ăn liên tục 30 gói bim bim, 20 cái kẹo mút (thực ra là toàn cắn nhai luôn, chứ ngậm gì), ...

9h tối, nhỏ liền đi hoà bát tạm bát mì tôm ăn cho qua bữa. sau đó đi tắm rửa...

Nhà cửa bẩn thỉu, giấy rác đủ thể loại bày bừa ra nhỏ cũng mặc kệ...bản thể chứ bản nữa cũng chả liên quan quái gì đến nhỏ...(botay)

11h nhỏ mới ngồi vào bàn học bắt đầu nhăn nhó, đau khổ âm thầm chửi 18 đời nhà thầy giám thị. Khi bắt nhỏ phải chép phạt tận 40 lần cái nội quy nhằm chán nhạt như nước ốc này. Haizz, chẳng có gì thú vị cả...

Chép, chép...đến 1h sáng không thể chịu được nữa nhỏ liền ngủ thiếp đi...

Trong cơn mơ nhỏ mơ thấy mình đang cầm cái đuôi gà quay to tướng ăn rất ngon lành...

Chương 12

Đúng 7h sáng hôm sau Hoà Mi đã có mặt tại trường. Nhưng vì đêm hôm trước thức khuya quá hơn cả cú đêm nên trông bộ dạng của cô nàng lúc này rất thê thảm ngang với gấu trúc lười.

Mắt thâm quầng đầy mệt mỏi, khuôn mặt ủ rũ thiếu sức sống. Miệng liên tục ngáp ngáp dài mà không hề cảm thấy mỏi miệng. Quần áo thì nhăn nhoe, có lẽ sáng nay do vội quá nên mặc nhầm đồ cũ chẳng, hoặc do lâu ngày không là thì phải. Đeo cái cặp to bự không biết chứa tài sản quý giá gì trên lưng lê lét từng bước chậm chạp giống hệt ốc sên đang đi chuyển.

Vừa vào đến lớp, cô nàng không nói không rằng, liền vứt cái cặp to bự kia lên mặt bàn. Thả người phịch xuống ghế tiếp tục ngáp.

- Sao trông người mày mệt mỏi như người bị bệnh vậy?

Thủy Tiên ngồi bên cạnh quan tâm hỏi, sao hôm nay trông con nhỏ này tàn tạ thiếu sức sống vậy nhỉ? Mọi hôm vừa gặp nhau là mồm mép tép nhảy chém gió thành bão rồi.

- Bệnh gì?

Cô nàng uể oải rút từ trong cặp ra chiếc bánh bao vừa đưa lên miệng ngoạm vừa nói.

- Tự kỷ đột xuất.

Thủy Tiên không chút đắn đo phán một cậu xanh ròn đầy hàm ý.

Hự...

Nghe Thủy Tiên nói dứt câu Hoà Mi đang nhai bánh bao liền bị sặc nghẹn, ho sù sụ. Con điên này xem ra đúng là chán sống rồi dám bảo mình bị tự kỷ à. Được lắm..

- Mày nói lại xem?

Hoà Mi sau qua cơn nghẹn hiềm nghèo liền quay qua Thủy Tiên trừng mắt đe dọa, giọng lạnh lẽo. Con nhỏ chết tiệt này thử nói câu nữa xem, mình phi ngay cái bánh bao này vào cái miệng chuyên nói nhảm nhí của nó không?

- Haiz, mày bị điếc à, tao nói mày bị bệnh tự kỷ chứ sao?

Thủy Tiên thờ dài, con nhỏ này hôm nay không những bị tự kỷ mà còn bị điếc nữa rùi, không hề phát hiện ra mình sắp gặp nguy hiểm..

- Á, đau, mày làm cái gì thế?

Thủy Tiên đau đớn kêu lên, chẳng hiểu sao bất ngờ bị con điên kia véo một cái rồ đau vào eo. Hic

- Mày không thấy tao đang khó chịu, bực bội hay sao mà còn nói tao tự kỷ?

Hoà Mi nheo nheo mắt nhìn Thủy Tiên đầy bực bội, thử nói nhảm câu nữa coi?

- Hic, có thấy thì tao mới hỏi chứ sao?

Thủy Tiên nhăn nhó nhìn nhỏ, đang trong tư thế chuẩn bị chuẩn là thượng sách sợ con nhỏ này nổi điên nữa thì chết...

- Biết mà còn nói vậy ha?

Hoà Mi quát to, nhỏ cảm thấy trong lòng lúc này rất khó chịu đã bực bội vì chuyện bị ông thầy giám thị bắt chép phạt cả đêm, sáng ra lại còn bị con bạn nói nhảm. Chỉ muốn tìm cái gì đó để đập phá...

- Thôi, hạ hoả, sao có chuyện gì nói coi?

Thủy Tiên thấy nhỏ đang trong cơn tức giận như vậy cũng không dám nói câu gì khiến nhỏ thêm tức giận nữa...

- Chả sao cả, thôi tao ngủ một giấc đây. Mệt quá.

Hoạ Mi vừa gấp cái rỗ dài vừa lấy tay che, ủ rũ nằm bò ra bàn. Nhắm mắt ngủ.

- Sac, con điên này thái độ thế đấy. Vậy thì mặc xác mày luôn.

Thủy Tiên âm ức lẩm bẩm, lòng tốt không được báo đáp...

Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, cô giáo dạy môn địa lý bước vào lớp. Vừa vào cô liền ngồi trên bàn giáo viên quan sát xung quanh một hồi khắp lớp. Bỗng dừng lại ở vị trí của Hoạ Mi, nơi cô nàng đang nằm ngủ ngon lành không biết trời trăng gì?

- Hoạ Mi, mau dậy đi cô nhìn kia

Thủy Tiên dù vẫn còn giận nhưng cũng không thể bỏ mặc nhỏ trong lúc nước sôi lửa bỏng này, thấy chết mà không cứu.

- Để yên tao ngủ...

Hoạ Mi, con sâu lười, một khi đã ngủ thì đồ ai đủ bản lĩnh đánh thức được nhỏ dậy...

Lúc này cả lớp đã bắt đầu theo ánh mắt của cô giáo cùng im lặng liếc nhìn về phía nhỏ, xem ra lần này cô nàng chết chắc rồi. Thành Trung cũng nhìn theo nhưng trong lòng thâm lo lắng cho nhỏ. Có biết đây là đâu không mà sao nhỏ có thể ngủ ngon thế chứ. Haiz.

Cô giáo chẳng biết từ lúc nào đã nhanh chóng đứng ngay cạnh nhỏ, lấy cây thước gỗ dài gõ mạnh xuống mặt bàn. Khiến nhỏ đang ngủ cũng phải giật mình sợ hãi tỉnh dậy cứ ngỡ là có động đất hay khủng bố đang xảy ra?

Ngồi bật dậy, mở to mắt nhìn người đang đứng trước mặt mình, như vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn nên nhỏ vẫn chưa thể xác định chính xác người đó là ai. Liền lấy tay dụi dụi mấy cái. Sau đó há hốc mồm nhìn vị cô giáo già đáng kính trước mặt mình đầy kinh ngạc...

- Sao? Vẫn chưa tỉnh ngủ hả?

Thấy nhỏ há hốc mồm nhìn mình như vật thể lạ cô giáo cảm thấy rất khó chịu, liền quát to hơn hỏi nhỏ. gương mặt nghiêm nghị, lạnh lẽo...

- Dạ, thưa cô, em...em.

Hoạ Mi vì quá bất ngờ lên lúng túng, ấp úng nói mãi không nên lời. Nhỏ không hiểu sao cô giáo lại tự nhiên xuống tận chỗ nhỏ làm chi? Chẳng lẽ bất quá tang nhỏ đang ngủ gật trong giờ của cô sao? Chết rồi,...tiểu thật rồi, hic...

- Tại sao em lại dám ngủ gật trong giờ của tôi? rốt cuộc là em đang đi học hay đang đi chơi? hay em khinh thường tôi?

Cô giáo khuôn mặt nghiêm nghị đưa đôi mắt sắc lẹm nhìn nhỏ đầy tức giận...

- Dạ, thưa cô, em trót dại, xin cô bỏ qua cho em lần này. Tại tôi qua học bài hơi khuya nên em mới trót ngủ gật trong giờ thôi ạ. Em hứa sẽ không có lần sau đâu ạ. Hic

Nhỏ giả bộ đáng thương, cúi đầu nói lí nhí, hai tay đan vào nhau. Cách khôn ngoan lúc này là tỏ ra mình biết lỗi may ra còn được hưởng khoan hồng..

- Thật không?

Cô giáo vẫn nhìn nhỏ đầy nghi ngờ,

- Dạ, thật ạ.

Nhỏ vội vàng gật đầu lia lịa khẳng định. Hi vọng cô nhanh nhanh bỏ qua cho nhỏ đi. Có mỗi cái việc nhỏ như con muỗi thế này mà cũng phải làm to chuyện. Đúng là bà la sát...

- Được rồi, tôi tạm tha cho em lần này, nếu lần sau em còn tiếp tục tái phạm đừng trách. (câu này nghe quen quen).

Cô giáo nhìn nhỏ nói giọng đầy nghiêm túc, cô rất ghét những ai lười nhác, chuyên ngủ gật trong lớp. (đúng là bà cô già khó tính)

- Dạ.

Hoạ Mi cười lấy lòng qua, giả vờ ngoan ngoãn. Cô giáo giải quyết xong liền quay mông lên bục giảng về vị trí thân yêu vốn có của mình, bắt đầu giảng bài...

- Eo oi, đúng là bà cô già khó tính. Mà sao mày không gọi tao lấy một câu?

Hoạ Mi bĩu môi thâm oán trách, quay sang Thủy Tiên chát vắn...

- Có gọi rồi, nhưng tại mày ngủ say quá thôi.

Thủy Tiên lườm nhỏ cái sắc lẹm, lổ tại ai chứ...

Tại biệt thự riêng của cha mẹ Hoạ Mi, trong một căn phòng khách sang trọng.

- Ông định để thằng bé đấy đến ở cùng với Hoạ Mi nhà mình thật à?

Mẹ Hoạ Mi, một người đàn bà rất đẹp, sang trọng quý phái. Cảm ly cafe trên tay đang toả khói hơi. Bà thật không hiểu sao ông chồng mình lại nảy ra được cái nghĩ kỳ quái đó chứ. Để hai đứa nhỏ trai chưa vợ gái chưa chồng ở với nhau, nhờ xảy ra chuyện gì thì sao?

- Uh, tôi nghĩ là thằng bé đó có thể cải tạo con gái yêu quý của chúng ta?

Cha Hoạ Mi mỉm cười nhìn vợ trấn an, ông biết bà đang lo lắng điều gì chứ. Nhưng mà ông rất tin tưởng vào nhân cách của cậu bé đó nên ông cũng tin chắc chắn sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra. Mà nếu có thì càng tốt, nhưng mà tiếc là người tính không bằng trời tính...

- Ông chắc chắn chứ, nhờ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sao? Tới lúc đó vợ chồng chúng ta sẽ phải ân hận cả đời đấy. Tôi chỉ có mỗi một mụn con gái ông đừng có làm điều gì khiến nó bị tổn thương đấy. Nếu không tôi tuyệt đối sẽ không để yên cho ông đâu.

Mẹ Hoạ Mi vẫn không tin tưởng trừng mắt nhìn chồng, mong ông hay suy nghĩ lại rồi hãy đưa ra quyết định. Chứ kiểu này mà cảm thấy bất an lắm, bà có một linh cảm không được may mắn lắm trong tương lai. Thình thoảng bà nằm mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ.

Con gái bà toàn thân chìm trong biển lửa tuyệt vọng kêu "Mẹ ơi cứu con với". Bà sợ hãi khóc lóc muốn nhảy luôn vào trong biển lửa đó rục góc trời kia để cứu con gái. Nhưng không được, thế rồi lửa tan dần, con gái bà cũng tan thành mây khói phút chốc bên mắt không để lại chút dấu vết.

Khiến bà nửa đêm bật dậy, toàn thân toát mồ hôi lạnh trong khi thời tiết lúc đó là đêm mùa hè rất mát mẻ. Nhưng bà không dám nói với chồng mình sợ ông lại lo lắng.

- Bà cứ yên tâm đi, tôi tiếp xúc với thằng bé ấy đã hơn chục năm còn lạ gì tính cách của nó chứ? Nếu nhờ có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra tôi sẽ chịu trách nhiệm được chưa. Bà đừng có lo lắng nhiều quá mà hại sức khỏe.

Thấy bà vợ mình tỏ ra lo lắng, bất an như vậy ông cũng thấp thỏm lắm. Nhưng chỉ có cách này mới khiến ông chuộc được phần nào tội lỗi đã gây ra, liệu ông làm thế là đúng hay sai. Cứ để thời gian sẽ có câu trả lời, ông chỉ hi vọng mọi điều sẽ tốt đẹp. Ông sẽ hoàn thành tâm nguyện, con gái ông sẽ sống thật hạnh phúc. Như vậy có phải mong ước xa xôi quá không?

- Được rồi, tôi hi vọng những gì ông sắp thực hiện sẽ đạt được kết quả tốt đẹp như mong muốn. Tôi chỉ hi vọng con gái mình có thể sống tự lập, bớt tính lười nhác đi, chăm chỉ lên. Sau này sẽ tìm được tình yêu đích thực và sống thật hạnh phúc...

Mẹ Hoạ Mi nhìn sâu vào mắt chồng đầy kiên định. Căn phòng bỗng chốc trở lên vắng lặng. Hai người mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, nhưng đều cùng chung một tâm nguyện, con gái yêu quý của mình sẽ sống thật hạnh phúc...

Nhưng tâm nguyện này liệu có thể thành hiện thực không? Hãy để thời gian chứng minh tất cả...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

2h chiều...

Bỗng chuông điện thoại réo lên giai đoạn bài hát quen thuộc...

Một nụ cười luôn hé, Thế Giới vẫn quay

Còn tôi vẫn nơi đây, đưa bàn tay lên trời xanh, ôm trọn vào lòng

Một khoảng trời nhỏ bé, giữa những khát khao

Cơ mà chỉ tôi với riêng tôi, đêm nằm nghe

Một bài ca, về Tình Yêu, ôi chán ngán

Lang thang 1 mình, cũng chẳng làm sao

Bao nhiêu lâu nay tôi đã quen rồi, quen rồi, quen 1 mình như thế

Yêu thêm 1 người, có chắc là mình sẽ good lên, hay là chỉ thêm đau đầu?

...

Heo lười Hoà Mi đang mơ màng ngủ giấc ngủ ngàn năm không thay đổi thì bỗng nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo vang. Khó chịu, mơ màng mở mắt tìm kiếm cái điện thoại không thèm liếc nhìn số điện thoại gọi đến theo thói quen, liền đề gán vào tai...

- Alo, ...đứa nào ăn no rùng mỡ phá giấc ngủ của ta...

Hoà Mi giọng ngái ngủ, còn chưa kịp nói hết câu đã bị một giọng nói thét vang như tiếng bom nổ ở đầu dây bên kia ngắt lời. Khiến cô nàng giật mình tỉnh cả ngủ, đưa cái điện thoại ra xa mà màng nhĩ vẫn cứ đau, đầu óc thì vẫn cứ ong ong.

Nếu tiếng thét của cô nàng mà to như tiếng sét khiến người ta giật mình sợ hãi bịt tai, thì tiếng thét ở đầu dây bên kia còn kinh khủng gấp chục lần. Khiến người ta bịt chặt tai mà vẫn còn nghe thấy âm thanh kinh dị kia lọt vào lỗ tai tưởng như sắp bị điếc đến nơi rồi.

- Hoà...Mi!!!!!!!, Con heo lười kia dám ăn nói hỗn hào với tao như vậy haaaaaaa?

Tiếng đầu dây bên kia hét to quá khiến Hoà Mi giật mình ngơ ngác, hỏi lại.

- Mẹ, con dờ người nào thế... ế....., muốn chết phải khô...ông...?

Hoà Mi không vừa hét to lại không kém, khi nhìn vào số điện thoại thì chả thấy tên tuổi gì cả, chỉ là một dãy số lạ chả biết ai với ai. Điện tiết chửi lại...

- Mày có biết tao là ai không? mà dám ăn nói láo toét như vậy?

Đầu dây bên kia liền hét to ngược lại đầy tức giận, cứ như là nếu Hoà Mi đang đứng ở trước mặt sẽ không ngại ngần đạp cho nhỏ phát bay lên sao Hoà luôn.

- Mẹ, con thần kinh lắm phải đình, con dờ hơi biết boi, con nhỏ điên khùng. Mày là ai thì liên quan quái gì đến tao. Mau biến ngay trước khi tao phi ngay cái dép vào mồm mày.

Hoà Mi tức giận không kém, mặt tối sầm, nghiến răng gào to. Đang ngủ thì tự dưng bị con điên rồ ở đầu chui ra chọc phá, rồi quát mắng. Điện thế không biết, hận không thể tát cho con nhỏ bên đầu dây bên kia mấy phát roi gỗ. Coi còn to mồm được nữa không?

- Con nhỏ ngu ngốc này, tính cách bao năm vẫn không chịu thay đổi. Chỉ biết ăn với ngủ, tính thì lười nhác, bần thủ, hôi hám. Đầu thì to mà óc bằng quả nho, chỉ được cái chưa to mồm dọa nạt người khác là nhanh. Mày dọa ai chứ dám dọa tao thì tin tao lấy dép cho mày một phát sang châu Mỹ luôn khô...ông...?

Đầu dây bên kia không kiêng nể gì bắt đầu một tràng dài kể những tội lỗi, tính cách xấu ma chê quỷ sợ của nhỏ...

- O, mày...mày...thế mày là đứa chết tiệt nào thế...ế....?

Hoà Mi tức giận sùi bọt mép muốn phi ngay cái điện thoại iphone5 yêu quý của mình vào tường nhưng cố kiềm chế. Nghe con nhỏ thần kinh bên kia tuôn một tràng dài kể những tính xấu của mình, ngơ ngác không biết phản bác thế nào. Sau nghĩ lại thấy chắc chắn là người quen rồi, nhưng mà là ai, là ai thế nhỉ?

- Hừ, là tao chứ ai?

Con nhỏ đầu dây bên kia, hừ lạnh, giới thiệu. Con nhỏ ngu ngốc này bạn bè bao năm mà giọng nói của nhau cũng không nhận ra. Thật tức chết đi được, lát gặp nhất định phải tính sổ cả gốc lẫn lãi. Hừ

- Mẹ, mày bị thiếu não à, tao hỏi mày là ai? Tên là gì? Sao lại biết tao?

Hoà Mi giận dữ xanh mặt, tuôn một tràng dài hỏi. Con nhỏ kia sao ngu ngốc thế không biết, giới thiệu thế cụ tổ mình sống lại cũng chịu, chứ chưa nói đến mình. Một đứa thông minh, nhanh hiểu ý như thế này.

- Sac, Hoà Mi!!!!!!! aaaaaaaaaaaaa. Mày đúng là ngu ngốc hết thuốc chữa rồi. Tao là Ngọc Huyền bạn thân của mày từ hồi còn chung nhau cái kẹo ở mẫu giáo đấy. Mayyyyyyyyyy không nhận ra tao aaaaaaa?

Ngọc Huyền lúc này điên hết cả ruột gan lên, hét thật to như tiếng sói tru đêm. Chỉ muốn đến tận nhà con nhỏ ngu ngốc kia tát cho mấy phát xem nó có khôn ngoan ra tý nào không? Kiểu này chết vì đau tim mất...

- Oh, Ngọc Huyền à, sorry baby. Chị chưa tỉnh ngủ hẳn nên chưa nhận ra giọng nói yêu kiều, dễ thương như con điên lên con đại của em. Hí hí...

Tuồng ai hoá ra là con nhỏ bà chằn Ngọc Huyền, sớm không gọi, muộn thì không. Đúng lúc người ta đang ngủ trưa thì gọi điện tới quá mất ngủ. Tức chết đi được...

- Mày nói gì? Muốn chết phải không?

Ngọc Huyền tức đến nghẹn họng, hét thật to, tay nắm chặt điện thoại cố kiềm chế tức giận. Sợ trong con nóng giận bốc khói nghi ngút đến mức sắp cháy nhà sẽ không tự chủ phi ngay cái điện thoại về phía cái gương lớn trang trí trong nhà. Tới lúc đó thì đúng là thảm họa. Con nhỏ điên khùng chết tiệt này, không hại người ta chết vì đau tim thì không được đây mà...

- Hi hi, đùa tí cho vui thôi mà. Sao Baby, cũng gọi điện tới cho chị là có việc quan trọng gì thế. Nói trước là những việc lên núi đao, xuống biển lửa chị xin từ chối từ giây phút đầu tiên nhá. Đừng thấy chị đây xinh đẹp, hiền lành, dễ thương mà bắt nạt nhé....

Họa Mi cười đều, trêu chọc. Từ cái ngày con nhỏ bạn thân này bạn bệu ôn thi để vào trường Galaxy danh tiếng. Hai đứa cũng ít liên lạc, gặp gỡ nhau. Nếu có thì cũng dùng số điện thoại chủ yếu chứ đâu có dùng số điện thoại lạ bao giờ. Chắc là có việc gì quan trọng muốn nhờ ra tay tương trợ đây.

- Oe, buồn nôn quá. Chị à, cho em xin đi chị mà xinh đẹp, dễ thương thì ngay cả Mạc Đình Chi cũng sống lại mất. Hừ. Chém gió vừa thôi, chém to quá, em với không nổi đâu chẳng may bị ngã thì sao?

Ngọc Huyền nhún vai cười lạnh mẽ mai, con nhỏ này đúng là trình độ tự sướng cao khiếp vía. Tự nhận mình xinh đẹp, dễ thương mới vài chữ. Nói mà không thấy ngượng mồm.

- Êu, đừng có đim hàng nhau thế chứ. Dù sao tao cũng xinh hơn mày là được. Ka ka. Mà rốt cuộc gọi điện có việc gì?

Họa Mi nghe Ngọc Huyền nói mà nóng hết cả người. Để người ta tự sướng một tý thì chết à.

- Thế gọi điện chém gió không được à? Bạn bè lâu ngày gặp nhau sao mày lờ lạnh lùng như thế ha? Đau lòng lắm đó nha. Hic

Ngọc Huyền ở đầu dây bên kia giả bộ đau lòng, trêu chọc Họa Mi...

- Hừ, thôi cho tao xin, muốn buồn đưa lê bán đưa chuột gì thì để lúc nào gặp nhau chém sau. Bây giờ tao chỉ muốn ngủ thôi.

Họa Mi nói thẳng, dù sao nhỏ vẫn chưa được ngủ đây 1 tiếng mà...

- Haizz, suốt ngày ngủ, ngủ, ...sao không đi chết luôn đi.

Ngọc Huyền bức mình vì tính cách kỳ quái của Họa Mi, ngủ gì mà lắm thế. Cứ mở miệng ra là ngủ...

- Mày không phải nhắc, tao đi chết luôn đây. Bye nhé...

Họa Mi bật lại, con nhỏ này hôm nay uống nhầm thuốc à mà tự nhiên đi rửa mình đi chết thế nhỉ. Ưc chế rồi nha...

- Từ từ, bây giờ mày chuẩn bị tinh thần đi. Tao sẽ ghé qua đón mày. Đừng để tao tới phải đợi lâu thì mày chết chắc con ạ...

Ngọc Huyền nghiêm túc dặn dò như thể người chết sắp viết di chúc vậy...

- Hô hô, biết rồi.

Họa Mi nhanh chóng đồng ý. Thừa biết tính bà chằn dữ như sư tử Hà Đông của Ngọc Huyền nên cũng không có ý muốn từ chối. Dù sao nhỏ cũng sẽ phải mất một chiều ăn mời mình chứ nhỉ. Nghĩ thế nhỏ không khỏi cười đắc ý, hơn nữa nhỏ cũng rất tò mò không biết con hâm đó gọi mình để than thở, kể lể việc gì đây. Nghĩ mà thấy thú vị...

Tại quán trà tranh chém gió Xuân Hương gần bờ hồ Anh Đào đẹp thơ mộng...

- Chắc có chuyện gì nói nhanh coi, sao nhìn bộ dạng mày ủ sầu ghê thế. Nhìn nào hết cả ruột gan...

Họa Mi vừa cầm xia đào cái cốc trà sữa trân châu đầy đá lạnh vừa nhìn bộ mặt buồn ảm đạm như đưa đám của Ngọc Huyền cất tiếng hỏi. Rốt cuộc là có chuyện gì mà khiến con nhỏ này buồn bã ghê thế nhỉ...

- Hức, hức, ...mày ơi,...tao...

Ngọc Huyền lấy khăn giấy chấm chấm mắt khóc nức nở...

- Sao, có chuyện gì mà khiến mày phải khóc vậy? Có phải đứa nào bắt nạt mày không? Mau nói đi để tao ra tay trừng trị lấy lại công bằng cho mày?

Nhìn Ngọc Huyền bạn thân của mình khóc thương tâm mà nhỏ như sôi máu, thế phải dạy kẻ gây ra tội lỗi kia phải chịu một bài học xương máu. Để cho hắn biết thế nào là lễ độ dám đụng vào bạn của ta để dằn phui *** bỏ đi như vậy đâu?

- Hức, chuyện là thế này, tao bị thằng người yêu khốn nạn lừa tình rồi...Hức, hức...

Thủy Tiên nhắc đến tên người yêu Sở Khanh chết tiệt càng khóc dữ hơn.

- Thăng nào? Nó đã làm gì mày? Mau nói.

Hoạ Mi găm giữ, bẻ ngón tay kêu tanh tách. Con trai gì mà khốn nạn thế, để con gái khóc thế này mà cũng đòi đáng mặt làm đàn ông sao? Được rồi để ta biết mi là ai, thì thử đợi tới lúc đó mi sẽ...

- Thăng Minh, người yêu tao được hơn 1 năm rồi. Hôm qua nó nói, mình chia tay đi. Anh có người khác rồi, cô ấy mới là người anh yêu. Anh xin lỗi vì đã lừa dối em trong suốt thời gian qua. Nếu có thể làm gì khiến em vui nhất định anh sẽ làm. Chúc em hạnh phúc...?

Hức, hức...Ngọc Huyền vừa kể vừa khóc như cha chết mẹ chết, ngưng một lúc kể tiếp...

- Nói xong hán đi luôn, bỏ mặc tao khóc một mình. Mày nghĩ xem có cay không?

Ngọc Huyền ầm ức khóc, nốc hết cốc nước chanh trên mặt bàn...

- Hán có phải đàn ông không vậy? Nói yêu người ta mà vẫn lén lút quen người khác. Bắt cá hai tay à. Được lắm, thế bây giờ hán đang ở đâu?

Hoạ Mi tức giận tới sầm mặt lại. Đập bàn cái "Rầm" khiến ly cốc trên bàn rung rinh suýt rơi. Những người xung quanh nhìn nhỏ bằng ánh mắt nghi ngại...

- Bây giờ hán đang hẹn hò tại nhà hàng bán đồ ăn Tây, Minh Nguyệt...Hức, hức. Tao vừa nhận được tin báo từ đứa bạn cùng lớp làm thêm tại đó....

Ngọc Huyền tiếp tục lấy khăn giấy chấm nước mắt, nước nờ khóc lóc kể ...

- Vậy thì mình đi thôi.

Hoạ Mi đứng bật dậy ra hiệu cho Ngọc Huyền đi theo mình. Phải cho tên khốn nạn này bài học mới được.

- Đi đâu?

Ngọc Huyền ngơ ngác, nhìn Hoạ Mi khó hiểu...

- Thì đi tới đó, dạy cho tên khốn đó bài học chứ sao? Dám coi thường phụ nữ à?

Hoạ Mi cắn môi, giọng lạnh lẽo, tay nắm chặt lại...

- Mày điên à, tao chỉ muốn tâm sự với mày thôi. Không bảo mày đi đánh ghen...

Ngọc Huyền nhìn nhỏ sợ hãi, kêu thất thanh...

- Mày không đi thì tao đi. Nghe mày kể tao tức sôi máu lắm rồi nhá...

Nói rồi Hoạ Mi đi thẳng ra ngoài tới chỗ cần tới với một sự tức giận muốn nổ tung. Còn Ngọc Huyền sợ tái xanh mép vội chạy theo khuyên nhủ sợ xảy ra chuyện thì không hay...

Không biết chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Trước cửa nhà hàng bán đồ ăn Tây, Minh Nguyệt...

- Hoạ Miiiiii, mau dừng lại dừng có nổi điên lên như thế?

Ngọc Huyền chạy theo sau vừa thở hồng hộc vừa nắm chặt tay Hoạ Mi để nín lại...

- Không bao giờ, mày không phải sợ điều gì hết. Mọi chuyện cứ để tao lo cho...

Hoạ Mi mặt đỏ bừng sát khí, lạnh lẽo gần từng tiếng hét thật to. Khiến Ngọc Huyền lạnh hết cả người.

- Nếu mày còn coi tao là bạn bè thì mày phải nghe lời tao lần này. Nếu không..

Ngọc Huyền cầm chặt tay Hoà Mi hơn, ngón tay cấu mạnh vào da thịt. Vừa nói từng tiếng đầy kiên định. Nhỏ rất sợ cô nàng hậu đậu này gây ra tai hoạ, nên dù bằng giá nào đi chăng nữa nhỏ cũng quyết phải ngăn cản.

- Á, đau, Ngọc Huyền nghe tao nói này. Chính vì tao coi mày là bạn nên tao mới rất căm ghét đứa nào làm tổn thương đến bạn của mình, nghĩ tới những gì hần đã gây ra với mày là tao đã điên tiết, sôi hết cả ruột gan lên rồi. Bảo tao ngồi im để nhìn nó ức hiếp mày rồi ung dung sống bình yên ư? Xin lỗi, tao không thể làm được...

Hoà Mi vừa hét to như sói hú, vừa hất mạnh tay Ngọc Huyền ra khiến những người đang đi ngoài đường cũng phải dừng lại nhìn ngó cô nàng. Tưởng cô nàng lại bị lên cơn động kinh chẳng, sao lại tự dưng gào hét to lên ở giữa đường như vậy.

Sau đó không nói không rằng, hăm hăm tiến vào trong nhà hàng. Với một ý nghĩ chết chóc nhất định hôm nay sẽ phải lột da bóc thịt tên khốn kiếp kia cho hả dạ mới được. Rốt cuộc là cô nàng đang đi đòi công bằng thay cho Ngọc Huyền hay là đang đi tìm người để gây chuyện, trút giận vậy hả trời...

Ngọc Huyền sợ hãi tái xanh mép lại như tàu lá chuối, không biết nói gì để khuyên can cô nàng này nữa. Một khi nhỏ đã nổi điên thì thần tiên cũng đành bó tay thôi, chứ đừng nói đến một người phàm như nhỏ. Biết thế đã chẳng kể chuyện này với nhỏ, bị người ta bỏ rơi có gì là hay đâu. Chợt cảm thấy hối hận khôn xiết, nếu hôm nay cô nàng kia mà trót gây ra tai hoạ gì thì tốt nhất là mình nên đập đầu vào gối chết luôn đi cho đỡ nhức. Hu hu..

- Hần ngồi chỗ nào?

Bước vào bên trong nhà hàng, Hoà Mi nhìn ngó xung quanh, ánh mắt sắc nhọn như lưỡi dao xuyên qua tất cả mọi nơi để tìm tên khốn chết tiết...

- Tao không biết?

Ngọc Huyền nhún vai cười nhạt trả lời, he he, may quá cô nàng không biết hần ta là ai rồi. Thì tính sổ với hần bằng niềm tin à. Ka ka

- Mày thật định không nói phải không?

Hoà Mi quay người nhìn nhỏ đầy sát khí. Muốn giỡn nhỏ sao? Trông cái mặt tươi hần lên như được vàng thế kia cơ mà. Có quỷ mới tin. Hừ

- Thật là hần ta không có ở đây đâu? Không thì tao cũng nói cho mày biết rồi. Giấu diếm mày làm quái gì chứ?

Ngọc Huyền tỏ ra vô tội, lè lưỡi xua xua tay để khẳng định sự thật là hần không có ở đây. Ngu gì mà nói chứ, để nhỏ giết hần ta thì mình chết lấy à?

- Tốt nhất biết điều mau nói thật đi, đừng để tao phải hạ thủ không lưu tình.

Hoà Mi tròn mắt nhìn nhỏ đầy bức bối. Con nhỏ ngu ngốc này, chuyện đã đến nước này rồi vẫn còn muốn bảo vệ cho hần. Cái tên khốn kiếp đó, càng nghĩ càng thấy tức lộn ruột lên. Thảo nào bị hần lừa tình là phải, lương thiện với ai chứ với loại người khốn nạn như hần ta cũng xứng sao? Hừ, đúng là ngu ngốc mà...

- Đã nói là hần ta không có ở đây rồi mà. Mày mau theo ta về nhanh lên, tao đãi mày ăn một bữa kem miễn phí tẹt ga nhé...

Ngọc Huyền nhìn Hoà Mi cười ngây thơ vô số tội. Quan trọng bây giờ là phải lôi kéo được con nhỏ hung thần này rời khỏi nơi nguy hiểm này. Đừng có nói đánh đổi một bữa kem cho dù vài bữa kem cô nàng cũng chấp nhận. Chứ để con nhỏ hung thần này tìm thấy hần ta thì chỉ có là thảm hoạ thôi. Hic...

- Ai kia? Ngọc Huyền à? Cậu đến tìm tên khốn lừa tình chết tiết kia phải không? Hần ta đang ngồi ở gần cái bàn kê bên cửa sổ kia kia.

Cô bạn cùng lớp với Ngọc Huyền làm thêm tại đây, bỗng ở đâu chui ra tiến tới gọi Ngọc Huyền rồi chỉ chỗ. Thì chính cô nàng này báo tin nơi tên Minh đáng ghét kia đang hẹn hò với bạn gái mới chứ ai. Cô nàng này cũng rắc rối ghê...

- Vậy à, cảm ơn bạn nhiều nhé. He he

Hoà Mi vừa nhìn về hướng cái bàn có hần ta đang ngồi kê bên cửa sổ vừa quay ra nhìn cô bạn của Ngọc Huyền cười gian, cảm ơn. Tên khốn lừa tình, ta tới đây hầy đợi mà tiếp chiêu của ta đi. Hừ

- Cậu là ai thế?

Thấy Hoà Mi tự nhiên quay sang cười đều cảm ơn mình, Cô nàng kia chợt cảm thấy rung mình rợn gáy. Không lẽ cô nàng kia cũng tới đây để đánh ghen sao...?

- Cậu gây ra tai hoạ rồi Phương ơi. Hic.

Ngọc Huyền đau khổ nhìn cô bạn kia thảm oán hận. Mình đã cố gắng lôi kéo nhỏ đi không được, con nhỏ ngốc này lại còn chỉ điểm cho nó nữa chứ. Phen này chết chắc rồi...

- Là sao...?

Khổ thân cô nàng sợ hãi khó hiểu ngược lại chưa kịp nói hết câu thì Ngọc Huyền đã lại tái xanh mép vội chạy hốt hải theo đuôi cô nàng tai họa kia để ngăn cản.

- Anh chính là tên Minh lừa tình, phũ phàng bỏ rơi bạn tôi phải không?

Hoạ Mi hăm hăm đem theo khuôn mặt đầy sát khí tiến tới cái bàn gần cửa sổ có một đôi trai gái rất xinh đẹp đang ngồi nói chuyện. Chẳng hiểu nhỏ nghĩ gì không thèm hỏi Ngọc Huyền để xác minh cứ thế tiến đến quát hỏi người ta. Cứ như hấn ta chính là người lừa tình mình vậy? Trong khi chỗ cửa sổ này có tới 2 cái bàn gần nhau lận và có tận 2 đôi nam nữ đang nói chuyện, ăn uống với nhau?

- Cô điên ha?

Người con trai nói đúng ba từ, tay nhẹ nhàng cầm ly cafe đang toả khói, ngược nhìn nhỏ bằng ánh mắt nguy hiểm.

Hắn ta nhìn thật sự rất đẹp nha, đẹp như bước ra từ trong bức tranh do một họa sĩ thiên tài vẽ vậy. Ngay cả đến Hoạ Mi vốn coi thường trai đẹp cũng phải nhìn đến ngẩn ngơ, lòng thầm hỏi sao trên đời này lại có người đẹp hoàn mĩ đến vậy? Có phải mình đang nằm mơ không?

Hắn đẹp đến nỗi hoa cũng phải ghen tỵ, liễu cũng phải thẹn, chim đang bay trên trời cũng phải rớt xuống đất, cá đang lặn dưới nước cũng từ từ chìm xuống đáy nước mất...

Một vẻ đẹp thuần khiết tựa pha lê. Một vẻ đẹp lai giữa Pháp với Việt hay với nước nào thì nhỏ cũng chịu, da trắng mịn màng hơn trứng gà bóc. Con gái cũng phải ghen tỵ. Sống mũi cao, đều hoàn mĩ. Làn môi mềm mại, hồng đỏ như cánh hoa hồng nhung, tự nhiên chứ không son phấn gì nhá. Lông mi dài, đen, cong vút như lá liễu. Mắt màu xanh, nhìn đẹp mê hồn. Tóc dài, đen rậm tự nhiên. Ngũ quan sắc nét, chuẩn không chút tỳ vết. Nói chung là đẹp hoàn mĩ luôn.

Lại mặc bộ âu phục tây màu trắng càng tô đậm rõ nét phong cách quý tộc của hấn. Đây là hấn không hề cười nha. Nếu cười nữa thì, ời thôi...Nhỏ không dám nghĩ tiếp nữa.

Nhưng giọng nói của hấn lạnh đến mức toả hàn khí rét buốt vô cùng khiến người ta nghe được không khỏi cảm thấy lạnh lẽo, rét run như đang đứng giữa thời tiết mùa đông khắc nghiệt. Tuyết rơi đầy trời, ánh mắt cũng lạnh lẽo như nước đá nổi, toàn cơ thể cũng toả ra một loại hàn khí như hơi lạnh của băng tuyết ngàn năm trên đỉnh núi Thiên Sơn.

Khiến Hoạ Mi dù là người mạnh mẽ như thế nào đi chăng nữa, khi tiếp xúc cũng cảm thấy da thịt lạnh toát như đang ở trong thời tiết lạnh có vài độ c vậy. Lạnh quá, cô nàng không ngừng run người. Nhưng vẫn cố tỏ ra điềm tĩnh, thật không thể hiểu nổi. Một tên con trai lạnh lùng, âm trầm, nguy hiểm như thế này sao con nhỏ bạn thân mình cũng có thể yêu được hơn 1 năm nhì. Trời ạ, đến mình cũng thấy sợ muốn bỏ chạy rồi, hic...

Nhưng bây giờ tự nhiên bỏ chạy thì thật mất mặt quá. Sau này Hoạ Mi ta làm sao mà ngược mặt, ngẩng cao đầu nhìn thiên hạ được?

- Rõ ràng là anh, vậy mà vẫn còn dám cãi à.

Vừa nói, vừa cầm ly rượu vang hát thẳng vào mặt hấn. Đừng tưởng hấn đẹp trai khiến cô phải ngẩn ngơ thì cô sẽ quên mối thù hấn đã gây ra với bạn nhỏ nhá...

- Con điên này, nhằm người rồi hấn ta không phải...

Ngọc Huyền thấy nhỏ hất nước nhằm người sợ hãi tới mức mặt trắng bệch, vội thanh minh...

- Con ngu này, cầm miệng ngay...

Hoạ Mi quay sang người nhỏ trừng mắt đe dọa. Hấn ta là cái thá gì mà phải sợ chứ?

- Cô muốn chết phải không?

Bị hất nước bất ngờ, hấn ta lấy khăn giấy ra lau qua mặt. Ánh mắt lạnh lẽo, đầy chết chóc toả hàn khí nguy hiểm khó lường nhìn thẳng vào mắt Hoạ Mi. Khiến nhỏ cũng giật mình run lạnh. Chưa từ có ai nói một câu đơn giản như vậy, lại khiến nhỏ cảm thấy giật mình sợ hãi đến vậy? hấn có phải là người không thể?

Trong khi đó mọi người hiếu kỳ xung quanh đã tập trung lại xem rất đông...

- Muốn thì sao?

Nhưng quyết tâm lấy lại thể diện, không thể để mình mất mặt trước đông người như thế này được. Coi lời dọa nạt nguy hiểm, lạnh lẽo đầy chết chóc của hấn như ruồi muỗi. Nhỏ liền cầm chiếc ly trên tay đập mạnh xuống đất để lấy lại khí thế?

Hấn ta nhìn nhỏ nhíu mày lạnh lẽo, không biết là đang nghĩ gì. Ngay lập tức đứng bật dậy đưa tay lên bóp chặt cằm của nhỏ. Ép nhỏ nhìn thẳng vào mặt mình...

- Á, đauuuuuuuuuuuu. Mau buông ra.

Lúc lầy nhờ sợ hãi thực sự rồi, lực bóp tay hắn mạnh quá. Khiến cô đau muốn chảy nước mắt luôn, nhưng càng cố vùng vẫy thì hắn càng bóp mạnh hơn như muốn bóp nát chiếc cằm nhỏ xinh của cô vậy.

- Nói cho cô biết, hôm nay cô toàn mạng hãy về nhà thấp hương thầm cảm ơn trời phật đi. Nếu lần sau còn dám như vậy, thì tôi không biết mình sẽ làm gì đâu...

Hắn cúi sát khuôn mặt toả hàn khí, âm u, lạnh lẽo vào gần mặt nhỏ. Nói những lời đe dọa chết chóc lạnh như băng tuyết ngàn năm. Thoảng như tiếng quỷ dữ vang vọng lên từ dưới địa ngục sâu thẳm 18 tầng. Khiến toàn thân lạnh toát, run rẩy. Mồ hôi lạnh vã ra như tắm, lần đầu tiên trong đời nhỏ thực sự biết cảm giác sợ hãi là như thế nào?

Nói xong, hắn bóp mạnh thêm cái nữa. Sau đó lấy đà đẩy mạnh cả cơ thể nhỏ đang run rẩy vì sợ hãi. Nằm sòng soài trên mặt đất, đau đến muốn khóc luôn nhưng con sợ hãi còn áp chế sự đau đớn kinh khủng kia nhiều hơn. Nhỏ sợ hãi, ngơ ngác như người mất hồn, nhìn bóng dáng hắn khuất dần sau cánh cửa cùng cô gái xinh đẹp, diễm lệ kia. Mà vẫn chưa hoàn hồn.

Con người này thực sự nguy hiểm và đáng sợ quá...

- Hoạ Mi, mày có sao không?

Thấy hắn ta đi rồi, Ngọc Huyền mới thoát khỏi con sợ hãi, hoàn hồn nhìn xuống dưới đất thì vẫn thấy Hoạ Mi ngồi im dưới sàn nhà bất động không nhúc nhích. Những người xung quanh thì xì xào bàn tán...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

- Hoạ Mi à, có sao không? Hắn ta bỏ đi rồi. Mày mau tỉnh lại đi.

Thấy Hoạ Mi vẫn ngồi yên bất động dưới nền nhà như cái xác không hồn. Mắt cứ nhìn về phía cửa ra vào nơi hắn ta vừa biến mất khiến Ngọc Huyền vô cùng hoảng sợ. Lay lay người Hoạ Mi mấy lần mà cô nàng vẫn bất động như pho tượng. Còn mọi người xung quanh hiếu kỳ nhìn nhỏ chỉ trò, xì xào bàn tán không ngớt.

- Hắn ta có phải là người không?

Cuối cùng Hoạ Mi cũng đã lấy lại hồn vía đã bay lên chín tầng mây. Dưới sự trợ giúp của Ngọc Huyền cuối cùng cô nàng cũng đã đứng dậy được, hỏi một câu rất lạ lẫm khiến Ngọc Huyền cũng phải giật mình nhìn nhỏ sửng sờ.

- Thôi đừng suy nghĩ nhiều nữa mau theo ta về nhà nhé.

Hoạ Mi mệt mỏi, chiếc cằm xinh xắn vẫn còn rất đau do sự việc vừa rồi, không tiện nói nhiều chỉ nhẹ nhàng gần đầu một cái coi như là đồng ý. Lần đầu tiên cô nàng gặp một người đáng sợ như vậy. Ra tay rất tàn độc, từ bé đến tận bây giờ chưa từng có một ai dám động tới một sợi lông tơ của nhỏ. Nếu có cũng đều bị nhỏ trừng trị thích đáng, ăn miếng trả miếng, ăn một trả mười rất hiểm.

Vậy mà hôm nay lại bị một người xa lạ không quen biết bóp cằm đau gần chết, thật là quá nhục nhã. Trong khi đó cô nàng dù rất cay cú nhưng cũng không dám ra tay trả thù vì sợ gặp hoạ sát thân. Dù mới lần đầu tiếp xúc nhưng nhỏ cũng đã cảm nhận được một luồng nguy hiểm chết chóc phát ra từ đôi mắt lạnh lẽo của hắn. Chính vì điều này mới khiến nhỏ tỏ ra run lạnh, sợ hãi. Bất động dưới đất này giờ, lời hắn đã nói ra không phải đùa đâu (Thế mới trừng trị được nhỏ chứ - hiền lành để nhỏ bắt nạt à. Ho ho).

Rốt cuộc hắn là ai, có thân phận bí ẩn gì mà có thể mạnh mẽ uy hiếp, sẵn sàng ra tay đoạt sinh mạng của người ta một cách dễ dàng nếu thích? Nhỏ thật sự cảm thấy rất tò mò...

Ngọc Huyền xui xẻo phải bồi thường cái ly bị Hoạ Mi làm vỡ nếu muốn yên ổn ra khỏi cái nhà hàng quý quái này. Hic

Nhoc lười...Tôi yêu em.Nhoc lười...Tôi yêu em.Nhoc lười...Tôi yêu em.Nhoc lười...Tôi yêu em.Nhoc lười...Tôi yêu em.Nhoc lười...Tôi yêu em.

Trên đường về nhà, Ngọc Huyền lái xe còn Hoạ Mi ngồi đằng sau. Cả hai sau sự cố vừa rồi đều im lặng suốt dọc đường. Mỗi người một suy nghĩ riêng.

Ngọc Huyền thì lo lắng Hoạ Mi vì chuyện này mà sốc thì chết. Hơn nữa nhỏ có một bí mật liên quan đến chàng trai nguy hiểm ở nhà hàng Minh Nguyệt vừa rồi. Nhỏ bản thân là không biết có nên nói ra không nhỉ? Nhỏ rất sợ nếu nói ra nếu hắn ta mà biết người dám tiết lộ bí mật về hắn là do nhỏ gây ra, liệu có tàn nhẫn cho người làm "thật" nhỏ không? Chỉ nghĩ vậy thôi mà nhỏ đã cảm thấy ghê rợn rồi...

Còn Hoà Mi thì cứ đến hán ta là lại cảm thấy lạnh hết cả sống lưng. Sồn hết cả da gà, da vịt lên. Tiếc thật, người trông đẹp trai thế mà sao lạnh như băng tuyết vậy. Lúc nào cũng khiến người đối diện sợ hãi muốn đóng băng là sao...

Lần sau nếu gặp lại, nhất định mình phải tránh từ xa. Bỏ của chạy lấy người, không cũng có ngày bị hán hại chết thôi. Hic (Liệu tránh nổi không? ghét của nào trời trao của đó. Hí hí).

Đang đi đường thì bỗng trời nổi mây đen u ám, mưa bắt đầu nặng hạt. Trời đang nắng ráo là thế mà bỗng nhiên đổ cơn mưa rào bất chợt khiến hai cô nàng kia trở tay không kịp. Không mang theo ô, đường xung quanh thì lại vắng, toàn cây xanh hai bên đường thôi à. Không tìm ra chỗ nào để mà trú mưa nữa. Hai cô nàng đành nhắm mắt nhắm mũi chịu trận cổ lút thật nhanh để sớm về tới nhà Ngọc Huyền...

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Oi, thật là một ngày xui xẻo. Cô nàng Hoà Mi oán hận hết thật to giữa cơn mưa như một kẻ điên...

Nhoc lười...Tôi yêu em.Nhoc lười...Tôi yêu em.Nhoc lười...Tôi yêu em.Nhoc lười...Tôi yêu em.Nhoc lười...Tôi yêu em

Vừa về tới nhà Ngọc Huyền. Thì bộ dạng hai cô nàng lúc này thảm hại không thể tả, toàn thân ướt nhẹp như chuột lột. Tóc tai dính bết lại, nhỏ nước tí tách xuống dưới mặt. Khiến hai cô nàng phải lấy tay lau mặt liên tục. Vừa lạnh, vừa đói. Hai cô nàng rét run cầm cập...

- Mau đi tắm nước nóng rồi thay quần áo thôi. Để thế này có nguy cơ bị cảm lạnh lắm. Hic

Ngọc Huyền nhìn bộ dạng thảm của Hoà Mi rồi nhìn lại mình phán một câu hay nhất trong ngày. Thật rõ đen đui mà, hôm qua thì bị thất tình, hôm nay thì bị ướt mưa. Nếu chẳng may bị cảm lạnh lại phải nằm ở nhà uống thuốc hay tiêm chọc gì đó thì chết khiếp. Cô nàng sợ nhất là vị thuốc đắng và cảm giác đau nhói khi bị tiêm. Mỗi lần bắt đắ đi phải uống thuốc hay bị tiêm là nhỏ nhắm tịt hai mắt lại luôn. Hic (Có ai chung hoàn cảnh vậy không?).

- Uh, tao cũng nghĩ vậy.

Hoà Mi gật gù đồng ý. Bởi nhà Ngọc Huyền rất giàu có, ở biệt thự, lại có rất nhiều phòng. Mỗi phòng lại có phòng tắm riêng, nên hai cô nàng liền chia nhau mỗi người một nhà tắm riêng...(giàu có thích thật - nhà nghèo mỗi một nhà tắm, lại phải thay phiên nhau chờ đợi. Nản).

Nhoc lười...Tôi yêu em.Nhoc lười...Tôi yêu em.Nhoc lười...Tôi yêu em.Nhoc lười...Tôi yêu em.Nhoc lười...Tôi yêu em.Nhoc lười...Tôi yêu em

20 phút sau...

Hoà Mi đã có mặt tại phòng ngủ của Ngọc Huyền, đang lấy khăn lau khô tóc thì Ngọc Huyền mở cửa bước vào. Trên tay cầm một ly cacao nóng...

- Đây, mau uống đi cho nóng.

Ngọc Huyền cầm ly cao nóng trên tay giục Hoà Mi cầm lấy mà uống.

- Uh, thank you very much. Hi Hi.

Hoà Mi cười cảm ơn, lè lưỡi nhí nhảnh. Có bạn thân quả là tốt thật...

- Mà có biết người chiều nay tại nhà hàng Minh Nguyệt mà gây chuyện là ai không?

Ngọc Huyền ngồi xuống giường bên cạnh Hoà Mi hỏi nhỏ.

- Tao cũng đang rất tò mò muốn biết đây? Mà biết hán ta là ai à?

Hoà Mi vừa nhấp ngụm cao nóng chưa kịp cảm thấy ấm người, nghe Ngọc Huyền nhắc tới kẻ nguy hiểm chết người đó cô nàng liền tối sầm mặt lại. Lạnh người, nhú mắt nhìn Ngọc Huyền với nét tò mò khó cưỡng.

- Cũng không hán là biết chỉ là đã nghe danh từ lâu, bây giờ mới có cơ hội trực tiếp ngắm dung nhan, diện mạo thôi.

Ngọc Huyền vừa bóc kẹo cao su bạc hà bỏ vào miệng nhai, vừa thông thả nói.

- Rốt cuộc anh ta là ai, mà mau nói rõ luôn đi. Đừng có úp mở như thế?

Hoà Mi nóng ruột, liền đặt ngay ly cao xuống mặt bàn bên cạnh. Vội vàng hỏi.

- Anh ta chính là "Hoàng tử lạnh lùng" nổi tiếng của trường Galaxy đó.

Ngọc Huyền vừa nhai kẹo, vừa mỉm cười nhìn Hoà Mi.

- Hoàng tử lạnh lùng của trường Galaxy á? Cũng có nghe qua. Ồ, chờ chút lần trước chẳng phải tao cũng đã gặp được một người con trai rất đẹp kém hán ta một chút cũng được mệnh danh là "Hoàng tử lạnh lùng" của trường Galaxy sao? Cái này do chính miệng bà tám Thủy Tiên xác minh luôn? Thế là

thế nào?

Hoạ Mi nhú mày khó hiểu nhìn Ngọc Huyền, ở đâu ra lại lăm "Hoàng tử lạnh lùng" như vậy? Nghĩ thôi cũng thấy đau đầu rồi.

- Ha haaaaaaaaaaaaaaaaa...

Ngọc Huyền nhìn khuôn mặt nhăn nhó vì khó hiểu của Hoạ Mi chợt cảm thấy rất bật cười. Ngay chính nhỏ cũng còn không hiểu nữa là, mãi sau này tình cờ...Nghĩ mà nhỏ thấy buồn cười quá...

- Con điên, mày bị động kinh à. Mà tự nhiên cười rú lên thế. Có gì thì nói nhanh đi, vòng vo tam quốc hoài. Tin tao cho mày một trận không?

Hoạ Mi thấy Ngọc Huyền tự nhiên bật cười, tức mình giờ nắm đấm lên đe dọa.

- Thực ra người mà chúng ta gặp chiều nay hẳn mới chính xác là "Hoàng tử lạnh lùng" thực sự mà bấy lâu nay giang hồ vẫn đồn thổi. Còn người mày nhìn thấy cùng với Thuý Tiên lần trước là do nhận nhầm thôi. Hay nói cách khác hẳn ta chính là "Hoàng tử lạnh lùng" giả mạo. Ha haaaa.

Ngọc Huyền nói xong lại cười lẩn lộn, xem ra không phải mỗi mình nhỏ bị lừa mà còn có rất nhiều người bị lừa @@

- Sac, là sao? Lại còn có chuyện kỳ quặc thế nữa? Mau nói rõ ràng coi.

Hoạ Mi thấy Ngọc Huyền nói không rõ ràng, lại còn bật cười như con điên. Bực mình trừng mắt nhìn nhỏ, bẻ ngón tay "tách" cái để đe dọa...

- Chuyện là thế này, Người mà mày nhìn thấy chiều này chính là "Hoàng tử lạnh lùng" của trường Galaxy danh tiếng đích thực đấy. Hẳn ta tên là Nhật Duy, ngoài biệt danh "Hoàng tử lạnh lùng" do các fan toàn là con gái tặng riêng thì hẳn còn có vài biệt danh khác do giang hồ đồn thổi như "Hoàng tử có trái tim băng", "Hoàng tử vô tình", ...

Ngọc Huyền vừa nhai nhóp nhép kẹo cao su vừa điềm tĩnh trả lời.

- Oẹ, giang hồ ăn no rừng mỡ à, mà tự dưng đặt cho hẳn lăm biệt danh thế?

Hoạ Mi không phục, một người như hẳn ngoài vẻ đẹp lạnh lùng ra thì có cái quái gì mà khiến giang hồ xưng tụng vậy?

- Hi hi, vậy là mày không biết rồi. Thực ra chính tao cũng còn không biết nữa là. Một hôm ta tò mò cộng mạo hiểm muốn khám phá căn phòng bí mật đằng sau dãy nhà thực hành thí nghiệm. Nghe nói căn phòng ấy trước đây vốn là nhà kho chứa đồ, từng có nữ sinh tới. Vì thất tình mà treo cổ chết trong đó, ba ngày sau mới thấy xác. Do chết oan nên oan hồn của cô ấy không chịu tiêu tan, cứ lẩn quẩn trong căn phòng đó tìm bắt, hù dọa những ai yếu tim...Truyện thuyết thì nhiều lắm..

- Nên từ ngày ta bước chân vào trường Galaxy đến giờ chưa từng thấy bất kỳ ai dám bén mảng tới gần đó dù chỉ là một bước. Nhưng ta vốn không tin trên đời này có ma, ta lựa lúc tan học mọi người ra về hết rồi liền lên tới xem sao. Ta nghĩ giữa ban ngày ban mặt thì chắc ma đâu dám lộ diện, mà nếu có thì ta cũng sẽ bỏ chạy kêu la. Coi con ma đó bắt ta kiểu gì. Nghĩ sao làm vậy, ta liền tiến tới căn phòng đó. Vừa đứng ở cửa sổ hé ra nhìn vào. Thay vì thấy ma thì tao lại phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa?

- Há? Bí mật gì?

Nghe Ngọc Huyền kể đến đoạn gay cấn, Hoạ Mi không kiềm nén được liền bám chặt lấy tay nhỏ, hỏi hệt hỏi.

- Từ từ nghe ta kể nốt này, Cấm ngắt lời.

Ngọc Huyền đang mạch cảm xúc dâng trào muốn kể thì tự nhiên bị Hoạ Mi ngắt lời tỏ ra rất khó chịu, trừng mắt nhìn nhỏ đe dọa.

- Uh biết rồi.

Hoạ Mi nóng lòng muốn biết nên gật đầu lia lịa...

- Thực ra, ...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

6h30 tối...

Hoạ Mi đang ngồi nhai gói bim bim thứ 15, vừa chơi game thì điện thoại bỗng reo vang giai điệu nhạc êm dịu, nhẹ nhàng mà cô nàng đã cài đặt riêng. Chỉ cần nghe là biết ai đang gọi đến.

Sinh con ra trong bao nhiêu khó nhọc,

Mẹ ru con yêu thương con tha thiết.

Mong cho con luôn ngoan hiền, giấc no say.

Vì đàn con thơ ngây bao yêu dấu,

Đã hi sinh cho con bao nhiêu tuổi đời.

Mẹ đã bên con, mẹ đã cho con lớn lên.

Luôn bên con khuyên răn con nên người,

Mẹ yêu thương con hơn yêu cuộc sống.

Mong cho con luôn yêu đời, sống vui tươi.

Tình yêu cho con bao la biết mấy,

Những đêm ôm con trong tay khóc ướt vai con.

Mẹ có biết con yêu mẹ nhiều,

Dù câm nín nhưng con thật lòng muốn nói:

Ánh sao đêm cho con sáng soi là mẹ yêu,

Khúc hát ru con trong giấc mơ là mẹ yêu.

Mẹ là cánh chim cho con bay thật xa,

Mẹ sưởi ấm cho tâm hồn con mẹ yêu.

Dắt con đi qua bao nỗi đau là mẹ yêu,

Tiếng con yêu gọi tới suốt đời là mẹ yêu.

Mẹ đừng mãi ra đi cho con mồ côi, oi mẹ yêu

- Alo, mẹ ạ. Mẹ gọi con có việc gì không vậy?

Hoạ Mi vừa nhìn vào màn hình laptop, vừa cầm điện thoại áp vào tai vừa bắt máy trả lời. Nói rất là lễ phép...

- Hừ, thế không có việc gì thì không thể gọi điện cho mày được sao? Con với cái thế đấy.

Đầu dây bên kia, giọng mẹ Hoà Mi lạnh lùng chất vấn.

- Hi Hi, sorry mẹ yêu. Con lỡ lời thôi. Nếu mẹ rảnh thì gọi điện "chém gió" với con cũng được, con rất hoan nghênh @@

Hoạ Mi cười giả lả, để mẹ thôi nổi giận. Mẹ mình bận bịu đầu tắt mắt tối suốt ngày bên mấy cái bản vẽ thiết kế như vậy. Thời gian đâu mà quan tâm đến những việc khác chứ. Nếu nói mẹ rảnh gọi điện để chém gió với mình thì có quý mới tin. Mẹ con sống với nhau bao năm mà không hiểu bản chất nhau thì hơi phí. He he ^^

- Hừ, chị chỉ được cái đeo mô thôi. Đúng là tôi có việc tìm chị đây.

Mẹ Hoà Mi bĩu môi, cười lạnh cái tính "chém gió" thành lố xoáy của nhỏ. Rất khôn ngoan luôn biết lựa tình thế để nói những lời lẽ làm vừa lòng người khác. Tiếc là nó có quá nhiều tính xấu, càng nghĩ bà càng cảm thấy không an lòng. Mẹ nào mà chẳng yêu con và hiểu con chứ.

- Việc gì vậy mẹ?

Nhỏ tò mò hỏi lại ngay. Việc gì mà hôm nay mẹ mình đặc biệt gọi điện thế nhỉ?

- Lát nữa trước 7h30 con qua nhà ăn với bố mẹ bữa cơm tối nha. Lâu rồi gia đình ta không có dịp đoàn tụ. Haiz, ngoài ra bố mẹ cũng có chuyện muốn nói với con. Nhớ qua nhé...

Mẹ Hoà Mi thở dài khi nói mục đích chính.

- Chuyện gì hả mẹ?

Hoà Mi kinh ngạc hỏi.

- Cứ qua sẽ biết.

Nói rồi bà cúp rụp máy luôn, khiến Hoà Mi ngẩn người tò te không hiểu rốt cuộc là bố mẹ muốn nói chuyện gì với mình nữa.

Nhoc lười...Tôi yêu em

Đứng trước cổng biệt thự nhà họ Lâm, Hoà Mi đi đi lại lại, ngập ngừng không biết có nên bấm chuông không nữa. Đã hơn nửa năm nay, từ ngày bận rộn với việc học hành nên cô cũng ít có dịp quay lại đây. Cảm giác lâu ngày mới được trở về ngôi nhà thân yêu nơi mình đã sinh ra và lớn lên, cùng với biết bao kỷ niệm vui buồn từng có. Khiến trái tim cô không khỏi dâng lên cảm xúc bồi hồi, xao xuyến...

Nghĩ đi nghĩ lại, chẳng nào mình cũng phải vào gặp bố mẹ, ăn tối. Nếu cứ đứng thế này thì có mà đến sáng mai à. Tốt nhất là cứ liều bấm chuông đi. Chợt cô dang trào cảm giác áy náy, tại sao cô có thể mãi lo học hành mà quên bằng cha mẹ ở nơi biệt thự rộng lớn này nhỉ. Haizz

King coong...king coong..

Tiếng chuông vừa vang lên được hai hồi, ngay lập tức cánh cổng được tự động mở ra không cần sức người.

- Woa, tiểu thư à. Lâu lắm rồi mới lại được gặp cô. Nhìn cô càng lớn càng xinh nha...

Tiếng một người phụ nữ trung niên khoảng tầm ngoài 40 tuổi. Trên mặt xuất hiện vài nếp nhăn của tuổi già, khuôn mặt phúc hậu, mái tóc dài đen, được cắt ngắn. Nở nụ cười trìu mến, hạnh phúc khi bất ngờ được gặp lại Hoà Mi...

- ** Lan, lâu lắm rồi con mới được gặp lại người. Con nhớ ** vô cùng, hic

Hoà Mi vừa nhìn thấy ** Lan, liền lập tức chạy xộc tới dang hai tay ôm chặt lấy **. Từ khi nhò lọt lòng đến giờ, cha mẹ bận đi công tác cũng có ít thời gian quan tâm đến cô. Cũng may là có ** Lan, quan tâm, chăm sóc chứ nếu không chắc nhò sẽ cô đơn lắm. Hic. Cũng đã gần 20 năm rồi còn gì, vậy mà ** vẫn tận tụy, trung thành với gia đình mình thật là cảm động quá.

- ** Lan, dạo này người vẫn khoẻ chứ. Có còn hay bị đau lưng nữa không?

Hoà Mi càng lúc càng ôm chặt ** Lan, nước mắt chẳng hiểu sao tự nhiên rơi.

- Con ngoan, đừng khóc nữa. Nhìn con khóc trông xấu xí lắm. Biết hok?

** Lan, nhẹ vỗ lên lưng nhò, an ủi. Chăm sóc nhò từ khi nhò còn bé xíu, tình cảm ** dành cho nhò không khác gì tình cảm mẹ con nên nhìn nhò khóc ** cảm thấy đau lòng lắm

- ** Lan, con có quà tặng cho ** nè.

Hoà Mi bất ngờ nhìn ** Lan mỉm cười rồi chìa ra trước mặt ** một bó hoa Ly trắng rất đẹp. Loại hoa mà ** yêu thích nhất.

- Cảm ơn con rất nhiều, Hoà Mi.

** Lan, nhận lấy bó hoa Ly trắng, ôm vào lòng. Rung rung cảm động

- Chưa hết ** ơi, còn còn có món quà nhỏ khác muốn dành tặng riêng cho ** nè.

Nói rồi, nhò chạy vội ra chỗ cái xe đạp, lấy từ giỏ xe ra một cái túi màu đỏ. Không biết bên trong đựng cái gì.

- Thực ra con biết ** sống ở nhà con đã lâu năm, chắc cũng chẳng thiếu thứ gì. Nên con chỉ mua biếu ** mấy gói bánh đặc sản, mấy bộ quần áo để ** đem tặng các em ở dưới quê. Coi như là tấm lòng của con...

Hoà Mi cười tươi hơn, nhét cái túi vào tay ** Lan.

- Cái này, **...

** Lan, định từ chối. Gặp lại nhò là ** cảm thấy vui mừng rồi, còn bày vẽ quà cáp gì chứ.

- ** đừng từ chối, cái này là tấm lòng của con. Nếu ** không nhận con sẽ buồn lắm đó.

Hoạ Mi cười gian, giả bộ giận dỗi khiến ** Lan phải xuống nước đành nhận để nhỏ vui lòng.

- ** nhận, được chưa. Mau vào nhà đi con, ông bà chủ đang đợi con đó.

** Lan đành nhận lấy cái túi quà, một tay cầm bó hoa ly quay người dẫn cô vào nhà.

Gâu...gâu...

Khi cô gần đi tới cửa chính, bỗng một con chó nhỏ màu trắng tinh không biết từ đâu chạy đến quẩn lấy chân cô, vẫy cái đuôi nhỏ. Như tỏ vẻ rất vui mừng..

- Woa, milu phải không? mới hơn nửa năm không gặp mà trông mày đã lớn thế này rồi à.

Vừa nói, Hoạ Mi vừa mỉm cười sung sướng ôm chầm lấy thân mình con Milu vuốt ve bộ lông mềm mượt như nhung của nó, hai tay cầm hai bàn chân phía trước của nó đưa lên trước mặt...

Gâu...gâu...gâu...

Dường như hiểu được lời nói của nhỏ, con Milu càng phấn khích há miệng sữa hăng hơn, cứ vẫy cái đuôi nhỏ liên tục...

- Tiểu thư, từ ngày cô đi, con Milu buồn lắm chẳng chịu ăn uống mấy gì. Bây giờ gặp lại cô trông nó tươi tỉnh như bắt được vàng ý...

** Lan mỉm cười, nói.

- Milu hư nha, tại sao lại không chịu ăn uống. Như vậy làm sao mà nhanh lớn để canh giữ nhà thay cho ** Lan được...

Hoạ Mi máng yêu con Milu...

Gâu...gâu...

Con Milu tỏ vẻ không phục liền sữa văng cả lên. Vẫy cái đuôi quay tít (sao con Milu này đáng yêu thế không biết ^^).

- ** Lan cảm ơn ** đã thay con chăm sóc Milu trong thời gian qua.

Hoạ Mi vừa ngồi xổm, ôm con Milu trong lòng, vừa ngược nhìn ** Lan nói lời cảm ơn.

- Tiểu thư đừng nói vậy, tổn thọ cho ** mất. Đó vốn là trách nhiệm của ** mà.

** Lan nghe Hoạ Mi nói vậy, vội xua tay...

- Hoạ Mi đến rồi à, mau vào nhà đi con.

Tiếng mẹ Hoạ Mi đứng ở cửa gọi vọng ra.

- Dạ con vào ngay đây.

Hoạ Mi nhìn mẹ cười.

- ** Lan, chăm sóc Milu dùm con. Con vào nhà đây.

Vừa nói Hoạ Mi vừa nhẹ nhàng đặt con Milu vào lòng ** Lan...

Gâu...gâu...gâu...

Con chó nhỏ tội nghiệp, sữa văng, ánh mắt buồn nhìn theo bóng Hoạ Mi vào nhà.

Nhoc lười...Tôi yêu em

Hoạ Mi vừa bước vào nhà, thì đã được mẹ nhỏ dẫn ngay vào phòng ăn. Trên mặt bàn bày rất nhiều món ăn ngon mà toàn món nhỏ thích. Cha nhỏ đã ngồi ở ghế đợi nhỏ từ lâu, nhìn thấy nhỏ ánh mắt ông không khỏi sáng rực lên.

- Ngồi xuống ăn đi con.

Mẹ nhỏ nhẹ nhàng giục nhỏ ngồi xuống.

- Dạ.

Nhỏ mỉm cười tươi rói ngồi xuống dưới ghế. Mặc dù trong lòng rất hồi hộp không biết cha mẹ có chuyện gì muốn nói với mình nhỉ?

- Mau ăn đi, đây toàn là những món con thích đó: Sườn xào chua ngọt, tôm hùm nướng, cá rán, thịt kho tàu,...

Cha nhỏ vừa nói, vừa gấp thức ăn cho nhỏ.

- Ô, cha mẹ cũng mau ăn đi. Hôm nay là bữa cơm sum họp cả gia đình đâu thể mình con ăn được chứ. Hi.

Nhỏ cười ngại ngùng trước sự săn sóc đặc biệt của cha mẹ.

- Uh, dạo này công việc học tập của con thế nào rồi. Học trường mới, lớp mới đã quen chưa...

Mẹ nhỏ âu yếm nhìn nhỏ, quan tâm hỏi...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

- Dạo này công việc học tập của con thế nào rồi? Có vất vả lắm không? Đã quen trường lớp mới chưa?

Mẹ nhỏ vừa khẽ vuốt nhẹ tóc con gái, hỏi giọng quan tâm.

- Dạ, cũng bình thường như mọi khi thôi ạ.

Nhỏ cười lém lỉnh, gấp miếng sườn to dùng đưa lên miệng gặm.

- Con bé này, lớn rồi mà cứ như con nít ấy. Ăn từ từ thôi, làm gì mà như chết đói đến nơi rùi ý.

Mẹ nhỏ mỉm cười trìu mến.

- Phải rồi, sống một mình con đã rèn luyện được tính sạch sẽ chưa? Hay vẫn để mọi thứ ngổn ngang, bẩn thỉu như cái chuồng heo lười không buồn dọn dẹp hả?

Cha nhỏ nghiêm giọng nhíu mày nhìn nhỏ đầy nghi ngờ.

Ặc...ặc...

Hoạ Mi nghe cha mình hỏi cái câu hỏi đầy tính hiện thực phũ phàng đó không giấu được sự kinh ngạc đang mãi nhai miếng sườn liền bị sặc nghẹn một cái.

- Sao rồi, ăn uống từ từ thôi. Kiểu này có ngày bị nghẹn chết mất thôi.

Mẹ nhỏ lấy tay vỗ vỗ nhẹ lưng nhỏ để xuôi con nghẹn...

- Ba à, sao người cứ nói móc con thế nhỉ? Hic

Hoạ Mi ngược đôi mắt long lanh nước nhìn cha, tỏ vẻ buồn rầu.

- Hừ, ta con lạ gì tính cách lười nhác mà chê quỹ hòn của con. Hôm nay ta gọi con đến đây cũng là có chuyện muốn nói với con đây.

Cha nhỏ trừng mắt nhìn nhỏ, nghiêm túc nói.

- Chuyện gì ạ?

Nhỏ giật nảy mình khi nghe cha nói có chuyện muốn nói với mình. Đừng nói là muốn bắt mình quay về đây ở do cái vụ gặp mẹ ở nhà riêng của mình nha. Hic. Nếu vậy mình chết chắc rồi, làm gì còn được ngủ nướng, đi chơi thoải mái nữa...

- Sắp tới ta sẽ cho người tới ở cùng nhà với con. Cậu ta bằng tuổi con, rất tài năng, rất hiểu chuyện. Ta tin cậu ta sẽ giúp ích, hỗ trợ cho con được nhiều điều trong cuộc sống.

Cha nhỏ điềm tĩnh nói, cầm ly rượu vang đưa lên miệng nhấp một ngụm nhìn thẳng vào khuôn mặt đang ngơ ngác của nhỏ nói.

- Cái gì? Là con trai? bằng tuổi con? Cha không đùa chứ?

Hoạ Mi kinh ngạc kêu lên, cứ như là nghe chuyện không tưởng được vậy.

- Đúng vậy.

- Không, con không đồng ý. Con sống tự lập một mình được mà. Cha phải tin tưởng con chứ.

- Con đáng tin được sao? Hứa với ta biết bao lần là sẽ không ngủ nướng thông đến chiều, tích cực dọn dẹp nhà cửa...Vậy mà hôm nọ mẹ con đến chứng kiến phải bỏ chạy mất dép. Con nghĩ ta có thể tin tưởng, yên tâm được sao?

Cha nhỏ lạnh lùng nói, không cho phép sự chống đối. Cứ tiếp tục sống vô tổ chức, vô kỷ luật như thế này không biết tương lai nó sẽ đi đâu về đâu. Ông thật sự cảm thấy rất lo lắng.

- Nhưng tại sao cha lại để một tên con trai miệng con hôi sữa đến ở cùng con chứ. Con e rằng đến bản thân anh ta còn không lo nổi nữa là.

Hoạ Mi bĩu môi, cha thật dở hơi quá đi. Chắc già rồi nên lắm cảm chẳng, sao lại có thể để một tên con trai trẻ măng như vậy đến chăm sóc nhỏ, nhờ xảy ra chuyện gì thì sao?

- Cái đó con không phải lo. Ta đã thu xếp ổn thoả mọi thứ rồi.

Cha nhỏ tiếp tục nhắc ly rượu vang đưa lên miệng uống, nói rất rõ ràng...

- Gì chứ, lại còn thu xếp ổn thoả. Thế cha đã hỏi qua ý kiến con chưa? Con đã đồng ý chưa?

Hoạ Mi nhìn cha nói to, tỏ vẻ khó chịu. Nó thật nuốt không trôi cục tức này.

- Con đừng có cứng đầu, sẽ chẳng có lợi gì cho con đâu. Ý ta đã quyết, dù con có phản đối cũng vô ích.

- Không, con không muốn là không muốn. Con chẳng cần ai phải chăm sóc cả. Nếu cha thích thì bảo anh ta đến chăm sóc cha đi.

Hoạ Mi gân cổ lên phản đối, quyết không chịu thua. Cha thật thiên vị quá đi, cảm thấy thích anh ta như vậy thì nhận về chăm sóc mình đi. Mắc mớ gì đến cô chứ.

- Hoạ Mi con không được phép hỗn với cha.

Mẹ nhỏ ngồi im nãy giờ nghe cha con hai người nói chuyện, thấy tình hình căng thẳng liền lên tiếng khuyên ngăn.

- Con nói gì sai à. Rõ ràng cha ép buộc vô lý mà. Nếu cha cứ cố miễn cưỡng làm theo ý mình thì con nhất định sẽ tìm mọi cách phá đến cùng. Sẽ tìm mọi cách xua đuổi anh ta, đến khi nào anh ta chịu rời đi thì thôi.

Nhỏ mờ to mắt nhìn cha nhỏ, hét to. Nhỏ bỗng cảm thấy rất ấm ức, rất tủi thân sao cha lại có thể coi trọng người ngoài mà bỏ qua cảm xúc, mong muốn của con gái mình chứ. Tại sao lại cứ bắt con gái mình làm theo ý mình thế chứ.

- Hoạ Mi, con hãy nghe ta. Ta chỉ muốn tốt cho con thôi...

Cha nhỏ nhìn nhỏ bình tĩnh nói...

- Con đã nói là con không thích, con không muốn rồi mà. Nếu cha muốn tốt cho con thì đã không ép buộc con, tự làm theo ý mình rồi. Con...con ghét ba...ba không phải là cha của con...

Hoạ Mi nước mắt lưng tròng nhìn cha nhỏ, hét thật to...

- Hoạ Mi con biết con đang nói gì không?

Mẹ nhỏ tròn trừng mắt tức giận nhìn nhỏ, quát to...

- Ba...ba ơi, cha bị làm sao thế?

Nhỏ sợ hãi hét gọi ba mình, khi nhìn thấy ông đang nhăn nhó vì đau đớn. Một tay ôm chặt lấy ngực xoa xoa.

- Ông ơi, ông bị làm sao thế...?

Mẹ nhỏ cũng sợ hãi không kém, vội chạy ngay tới chỗ ông hốt hoảng hỏi.

- Tôi... mau lấy thuốc cho tôi.

Cha nhỏ đau đớn, vật vờ với con đột quỵ tim, sai vợ nhanh chóng lấy thuốc.

- Thuốc ở đâu để con lấy....

Hoạ Mi lúc này sợ tới mức mặt trắng bệch, nước mắt đã rơi, vội vã hỏi...

- Ở,...

Cha nhỏ chưa kịp nói xong, đau quá ngất đi...

- Thím Lan đâu rồi, mau... mau gọi xe cấp cứu nhanh lên... không ông ấy chết mất. Ông ơi ông đừng có dọa tôi mà, đừng bỏ tôi mà đi mà.

Mẹ nhỏ sợ hãi khóc ngất bên người cha nhỏ...

- Ba ơi, con xin lỗi... xin lỗi. Con sai rồi, đáng lẽ con không nên nói những lời lẽ như thế. Ba mau tỉnh dậy đi, đừng làm con sợ mà ba ơi...

Hoạ Mi khóc lóc, ôm chặt lấy thân thể cha mình mà tự trách. Tất cả là do lỗi tại nhỏ, nếu không cha nhỏ đã không xảy ra chuyện rồi...

- Phu nhân, tiểu thư xe cấp cứu tới rồi, mau điều lão gia ra xe thôi...

Thím Lan không biết từ đâu bây giờ mới xuất hiện, chạy xộc vào với bộ dạng hốt hoảng, la to...

Các nhân viên cấp cứu vội chạy vào trong khiêng gấp cha nhỏ lên xe cấp cứu. Thẳng tới bệnh viện...

Tiếng còi xe cấp cứu hú vang, nghe rộn người...

Chỉ còn lại tiếng khóc nỉ non, xót xa của mẹ con Hoà Mi trên xe...

- Ba ơi, con xin lỗi, tất cả đều là do lỗi tại con. Tại con cứng đầu mà, bây giờ chỉ cần ba tỉnh lại muốn con là gì con cũng đồng ý... con hứa đấy. Ba mau tỉnh dậy đi...

Hoạ Mi nhìn ba mình đang nằm ngất trên xe như cái xác không hồn, đau xót như bị ai cầm dao cắt xén tim gan... Vật vã, gào khóc...

Trong xe đậm không khí tang thương...

Tại bệnh viện...

Cha nhỏ đang ở trong phòng cấp cứu, không biết tình hình như thế nào. Mẹ nhỏ ngồi lặng bên ghế buồn âm thầm, còn Hoà Mi thì đi đi lại lại như người mất hồn. Khuôn mặt lo lắng, xanh xao ai nhìn thấy cũng không khỏi chạnh lòng...

Thật không ngờ bữa cơm sum họp gia đình đang vui vẻ, chỉ vì chuyện nhỏ như con muỗi cùng những lời nói tổn thương trong lúc tức giận đã khiến cha nhỏ lên cơn đau tim phải vào bệnh viện cấp cứu, không biết sống chết thế nào. Nếu chẳng may cha nhỏ chết thật thì nhỏ cũng sẽ đập đầu vào tường chết quách luôn cho xong... Nhưng con mẹ nhỏ thì sao? Mẹ nhỏ phải làm sao đây...

Chỉ nghĩ vậy thôi mà cõi lòng nhỏ không khỏi trào dâng lên sự xót xa, nước mắt cứ rơi càng lúc càng nhiều. Cha nhỏ từ bé đến giờ đều hết lòng yêu thương nhỏ, coi như báu vật vậy mà chỉ vì tính ích kỷ, bốc đồng nhỏ đã nói ra những lời lẽ khiến cha phải tổn thương. Nhỏ thật đáng ghét, thật đáng hận mà...

- Hoà Mi, mau ngồi xuống đây mẹ có chuyện muốn nói với con.

Mẹ Hoà Mi ngược đôi mắt đỏ hoe gọi nhỏ ngồi xuống cạnh mình. Bà không trách nhỏ đã khiến cha nó phải vào viện cấp cứu, bà biết tính nó ngang ngược, bốc đồng. Hơn nữa còn rất trẻ con, nên bà không muốn trách giận nó chi cả. Thực lòng bà yêu nó nhiều lắm.

Nhiều hơn cả tính mạng bản thân mình, chuyện đáng tiếc này cũng không phải do nó cố tình gây ra. Nó còn quá trẻ để hiểu những mất mát, cay đắng của cuộc sống. Dù sao nó cũng chỉ là một con nhóc 16 tuổi thôi, bà muốn nó mãi giữ được nét ngây thơ, vô tư như vốn có. Chứ không muốn nó day dứt, đau khổ vì những lỗi lầm nó đã gây ra...

- Mẹ con không cố ý mà, tại sao mọi chuyện lại như thế chứ? Con sợ lắm nhờ ba có chuyện gì xảy ra thì cả đời này con sao sống yên ổn được chứ. Hức, hức... Con hối hận lắm...

Hoạ Mi gục vào lòng mẹ khóc nức nở, không ngừng tự oán trách mình...

- Đừng buồn nữa con, mẹ tin cha con phúc lớn, mệnh lớn sẽ không sao đâu?

Bà nhẹ vuốt tóc nhỏ, an ủi, Cho dù chính bản thân bà cũng cảm thấy vô cùng lo lắng, sợ hãi...

- Mẹ à, con nghĩ kỹ rồi. Chỉ cần ba tỉnh lại cho dù cha có yêu cầu gì, muốn con làm gì con cũng sẽ chấp nhận không chút oán trách...

Hoạ Mi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt mẹ, ánh mắt sáng rực đầy kiên định. Chỉ cần ba cô tỉnh lại muốn cô đánh đổi gì cô cũng cam lòng...

- Thực ra chuyện ba con muốn làm, cũng chỉ là muốn tốt cho con thôi. Con biết không ba con yêu con nhiều lắm đó. Nên ông ấy tuyệt đối không làm điều gì khiến con bị tổn thương đâu, con biết không?

Mẹ Hoà Mi nhìn cô mỉm cười, nhẹ nhàng nói. Con bé này thật khờ quá đi...

- Con biết chứ? Sau này con sẽ không bao giờ để ba phải tức giận nữa đâu. Bây giờ chỉ thăm cầu mong trời Phật phù hộ cho cha tai qua nạn khỏi...

Hoà Mi gạt đầu, nước mắt rung rung như muốn rơi, nói trong hi vọng. Chỉ cần ba nhỏ tỉnh lại thôi...

Bổng cửa phòng cấp cứu mở toang. Bác sĩ bước ra. Mẹ con Hoà Mi liền chạy vội tới...

- Bác sĩ chồng tôi sao rồi?

- Bác sĩ ba tôi đã qua cơn nguy hiểm chưa?

Cả hai người cùng đồng thanh lo lắng hỏi. Chỉ sợ...điều bất trắc...không may...

- Xin chúc mừng, bệnh nhân đã tạm thời qua cơn nguy hiểm. Nếu không được cấp cứu kịp thời thì sợ đã...Nhưng qua được là tốt rồi, bệnh nhân giờ vẫn còn trong tình trạng hôn mê phải vài tiếng nữa mới tỉnh lại. Mong mọi người hết sức chú ý đừng nói gì hay làm gì khiến bệnh nhân kích động...

Bác sĩ lộ nét mặt vui mừng, chia sẻ niềm vui với người nhà...

- Cảm ơn trời Phật.

Mẹ Hoà Mi thở phào nhẹ nhõm.

- AAAAAAAAAA, Tốt quá cuối cùng ba cũng tai qua nạn khỏi rồi. Con thật vui mừng muốn khóc một trận thật lớn quá...

Hoà Mi sung sướng nhảy cẫng lên, hét vang cả bệnh viện. Ôm chặt lấy mẹ vì hạnh phúc quá lớn...

Chỉ khi người ta sống trong hoàn cảnh sắp mất đi một thứ quan trọng nào đó, luôn hi vọng, cầu mong. Người ta mới hiểu được niềm hạnh phúc đó như thế nào?

Thế rồi hai mẹ con Hoà Mi thấp thỏm trực ở bệnh viện cả đêm không ngủ chờ cha nhỏ tỉnh lại...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

6h sáng hôm sau,

Hoà Mi đang thiêu thiêu ngủ gà ngủ gật trên giường bệnh của cha mình. Thì mẹ nhỏ khẽ lay người nhỏ gọi dậy.

- Hoà Mi mau dậy đi đến giờ đi học rồi.

- Dạ, ba tỉnh rồi sao hả mẹ?

Nhỏ giật mình tỉnh giấc, vội vã hốt hoảng hỏi lại mẹ.

- Chưa, nhưng đến giờ con phải đến trường rồi.

Bà nhìn nhỏ triu mến, nhẹ vuốt tóc nhỏ.

- Ô, nhưng con muốn ở lại đây đợi ba tỉnh đã.

Hoà Mi mở to mắt nhìn mẹ kinh ngạc, bây giờ cha nhỏ nằm im mãi chưa tỉnh lại như thế này. Nhỏ làm sao có thể yên tâm đến trường học hành gì cơ chứ.

- Cứ đi học đi, khi nào đi học về đến thăm ba con cũng được. Biết đâu lúc đó ba con mới tỉnh thì sao?

- Nhưng...

Hoạ Mi cắn móng tay, e dè nhìn mẹ mình. Thực lòng mà nói nhỏ thật sự chẳng muốn đi học tý nào cả. Hic

- Không nhưng nhĩ gì cả, nghe lời mẹ. Đi học đi con không trễ bây giờ.

Bà nhìn nhỏ nghiêm túc nói. Khuôn mặt thoáng hiện chút mệt mỏi do cả đêm chưa được chợp mắt...

- Dạ.

Hoạ Mi cúi đầu lí nhí trả lời. Nhỏ không muốn khiến mẹ phải buồn hay lo lắng thêm nữa. Mẹ đã quá vất vả rồi. Nhỏ đành ngoan ngoãn nghe lời mẹ để mẹ vui lòng, chịu thiệt thòi chút có sao.

- Để mẹ bảo bác Hùng chở con đi ăn sáng rồi tới trường.

Mẹ nhỏ nhìn nhỏ đầy nét lo âu, dằn dò...

- Dạ, thế cũng được.

Nhỏ cười tươi sáng láng, tỏ vẻ rất nghe lời mẹ nói. Nhưng thực ra trong lòng nhỏ khó chịu lắm. Ba vì nhỏ bị bệnh thể này, nhỏ chẳng có tâm trạng gì để mà ăn nữa...Buồn.

Nhỏ bước vào lớp với khuôn mặt ủ rũ, mệt mỏi một phần vì lo lắng ngoài ra cũng vì thiếu ngủ. Cả đêm qua nhỏ có chợp mắt được tý nào đâu. Cứ nhắm mắt là lại thấy hình ảnh cha nhỏ xúc động, đau đớn ôm lấy ngực. Tim nhỏ không khỏi nhói đau...

- Hoạ Miii, này làm gì mà như người mất hồn vậy? Gặp chuyện gì buồn hả? Mau kể nghe coi, biết đâu tao giúp gì được thì sao?

Thấy Hoạ Mi vác bộ mặt như đưa đám, mới sáng ra thật *** tài quá đi. Không nói không rằng ngồi tho thẩn mắt lơ đãng như thiếu ngủ chẳng biết đang nghĩ cái gì nữa. Không nén được sự lo lắng, chắc con nhỏ này gặp chuyện gì rồi. Phải hỏi mới được, nghĩ là làm Thuý Tiên liền vỗ mạnh vào vai nhỏ.

- Không có chuyện gì đâu?

Hoạ Mi quay sang nhìn Thuý Tiên, cố gượng cười, nhìn còn khó coi hơn là mẹ, miễn cưỡng trả lời.

- Thật không?

Thuý Tiên nhún mày nhìn nhỏ nghi ngờ, nhìn bộ dạng nhỏ bơ phờ như người ốm thế này. Kêu không có chuyện gì thì có đứa ngốc nó mới tin.

- Thật.

Hoạ Mi gật đầu xác nhận, không hề chớp mắt.

- Tao không tin?

Thuý Tiên bĩu dài môi, đưa ánh mắt khinh bỉ nhìn nhỏ. Nói điều với ai chứ với nhỏ thì đừng nằm mơ.

- Không tin thì thôi.

Hoạ Mi bực bội nhìn nhỏ bằng ánh mắt hằn học, nói giọng đầy khó chịu.

- O, con điên này người ta có thành ý, không cảm ơn thì thôi. Còn mắng người ta, bạn bè thế đấy.

Thuý Tiên bực mình, trách cứ.

- Thực ra cũng không có gì to tát, chỉ là chuyện riêng thôi.

Hoạ Mi lúc này mắt đỏ hoe, ngậm ngùi nói...

- Chuyện gì thì chuyện cứ nói ra tao xem nào. Biết đâu tao giúp gì được cho mày thì sao? Không thì cũng giúp lòng mày nhẹ vui nỗi buồn đi đôi chút.

Thuý Tiên nhìn nhỏ bằng ánh mắt ấm áp, đưa tay mình nắm lấy bàn tay đang run lạnh của nhỏ.

- Tao...Chuyện dài lắm, bây giờ mày để tao yên tĩnh một lát đi. Khi nào bình tĩnh tao sẽ kể cho mày nghe sau...

Hoạ Mi lắc đầu buồn bã, cụp mắt xuống. Thuý Tiên còn chưa kịp biết phản ứng như thế nào thì Thành Trung không biết từ đâu chạy xuống reo to.

- Hi, goodmorning! Hoạ Mi cậu đã ăn sáng gì chưa. Minh mua cho cậu hộp sữa tươi nè.

Thành Trung tươi cười, ngồi ở bàn trống phía trên quay xuống chào hỏi Hoạ Mi.

- Tôi ăn sáng lâu rồi, cảm ơn lòng tốt của cậu. Phiên cậu mang hộp sữa về đi.

Hoạ Mi nhìn Thành Trung bằng ánh mắt này lửa như muốn đốt cháy cậu ta. Tại sao mình đang buồn như vậy mà cậu ta lại có thể cười tươi vui vẻ như thế chứ. Thật đáng ghét ^^

- Ô kìa, sao lại hung dữ thế. Mà sao mắt cậu lại đỏ hoe như vậy? vừa mới khóc à?

Thấy thái độ của Hoà Mi bức bối, cậu ta tỏ vẻ ngạc nhiên, quan sát một hồi liền rút ra một câu nhận xét rất thực tế. Khiến Hoà Mi tức điên người, muốn đập chết cậu ta luôn...

- Khóc cái gì, mắt cậu bị toét à. Mà tại sao tôi phải khóc chứ. Chẳng qua là bụi bay vào mắt thôi.

Hoạ Mi quát to, nhìn cậu ta đầy hậm hực. Sao lại đụng trúng nỗi đau của nhỏ như thế chứ.

- Hi, không phải thì thôi. Làm gì mà ghê gớm, hung dữ như bà chằn zay?

Thành Trung vẫn ngây thơ không biết gì liền cười tươi nói chuyện như giữa chốn không người. Mà không hề để ý thấy sắc mặt Hoà Mi đang dần tối đen lại. Thuỷ Tiên bên cạnh cười thầm. Lần này cậu chết chắc rồi. Ho ho.

- Mau biến về chỗ của cậu đi. Đừng có làm phiền tôi nữa.

Nhìn thấy nụ cười đáng ghét của cậu ta, Hoà Mi nổi khùng, sôi máu, hét to hơn cái loa phóng thanh của trường. Cầm lấy quyển sách giáo khoa to tướng, dúi cộp đập mạnh vào đầu, vào người cậu ta. Khiến cậu ta choáng váng, bỏ chạy trong đau khổ. Cả lớp thì đổ dồn mọi con mắt tập trung nhìn về phía Hoà Mi đầy khó hiểu.

- Nhìn gì mà nhìn, chưa thấy người đẹp nổi giận bao giờ à.

Thấy cả lớp đang nhìn mình chăm chú như sinh vật lạ, nhỏ tức giận hét to. Khiến cả lớp chợt dạ liền đưa mắt nhìn đi nơi khác. Vài tiếng xì xào, tiếng cười khúc khích nổi lên. Hoà Mi cảm thấy rất mệt mỏi, muốn khóc một trận thật lớn. Sao chẳng có ai hiểu nỗi buồn của nhỏ nhỉ.

- Êu mày, đừng buồn nữa. Lát về tao mời mày đi ăn kem miễn phí nha.

Thuỷ Tiên gọi chuyện an ủi, vỗ vỗ vai nhỏ. Sau đó tiện thể hỏi chuyện luôn một thể. Con nhỏ này tính khí thật kỳ quái quá đi. Sáng nắng, chiều mưa, tối bão bùng. Mệt...

- Không.

Hoạ Mi úp mặt xuống bàn, trả lời dứt khoát.

- Ô, sao thế?

Thuỷ Tiên kinh ngạc hỏi lại. Bình thường dù có chuyện buồn thế nào đi chăng nữa nhỏ nhắc đến ăn là nhỏ vui vẻ quên hết sự đời ngay mà...

- Chả sao cả. Tao mệt muốn về nhà ngủ một giấc, thế thôi.

Hoạ Mi nhắm mắt, trả lời qua quýt...

Đúng lúc Thuỷ Tiên muốn hỏi thêm thì cô giáo bước vào lớp...

Hôm nay thật là một ngày buồn và kém may mắn với nhỏ. Đã buồn vì chuyện gia đình lại còn gặp xui xẻo trong việc học.

Học 5 tiết, thi kiểm tra khảo sát đầu năm tới tận 4 môn liền. Suốt thời gian làm bài kiểm tra nhỏ buồn bã, u sầu cắn nát cả bút. Mà cũng không tài nào tập trung để làm bài được. Đầu óc toàn nghĩ đến chuyện đã xảy ra tối qua, cầu mong nhanh chóng tan học để vào bệnh viện thăm cha nhỏ.

Thế may mắn lắm có bài nhỏ làm được một nửa, có bài thì vài dòng, có bài thì nộp giấy trắng như môn toán chẳng hạn. Nhỏ buồn bã, đau xót như vậy còn đâu tâm trạng để làm bài nữa chứ.

Vừa tan học một cái Thuỷ Tiên liền hỏi.

- Làm bài tốt không?

- Thôi tao có việc về trước đây, bye...

Thay vì trả lời, nhỏ lại vội vã đeo cặp lên vai chạy thẳng ra cổng trường vội vã tới bệnh viện thăm cha. Hi vọng cha mình đã tỉnh...

Tại phòng bệnh của cha Hoà Mi...

- Mẹ ơi, ba đã tỉnh chưa à?

Nhỏ thờ không ra hơi, hỏi vội...

- Chưa, con à. Mà con đã ăn uống gì chưa mà chạy vội vào đây thế?

Thấy nhỏ mướt mát mồ hôi, khuôn mặt mệt mỏi. Bà không khỏi lo lắng...

- Dạ, con...

Đúng lúc Hoà Mi đang muốn trả lời tiếp thì thấy mắt cha mình đang khẽ tỉnh lại.

- A, ba tỉnh lại rồi mẹ ơi.

Nhỏ vui mừng gọi to...

- Đâu, đâu.

Mẹ nhỏ vội quay người lại nhìn thì quả nhiên thấy chồng mình đang mở mắt thật...

- Ba cuối cùng ba cũng tỉnh lại rồi, ba biết con lo lắng cho ba như thế nào không?

Hoà Mi vội lao đến bên cạnh ba, vừa khóc vừa nói...

- Hoà Mi, ba xin lỗi...Thực ra chuyện tôi qua...

Cha nhỏ vẫn còn cần dây thở ở mũi, khá vương vãi, sức khoẻ còn hơi yếu. Nhưng nghe tiếng con gái gọi ông liền cố gắng thều thào nói...

- Không...là lỗi tại con...con xin lỗi ba. Chuyện tôi qua con nghĩ thông rồi. Con sẽ nghe lời ba. Bởi con biết mọi việc ba làm đều là muốn tốt cho con thôi.

Hoà Mi ôm chặt ba, khóc nức nở...

- Ý con là...

Cha nhỏ dường như cảm thấy rất kinh ngạc trước thái độ của nhỏ. Chẳng phải hôm qua nó phản ứng rất dữ dội sao, con nói ông không phải ba của nó. Khiến ông đã rất sốc, không ngờ con gái yêu quý của mình lại có những suy nghĩ đáng sợ như vậy...

- Con sẽ nghe lời ba...sẽ cố gắng chấp nhận có một người con trai xấp xỉ tuổi mình ở chung cùng một nhà với mình...sẽ cố gắng đối xử với anh ta thật tốt như ba hi vọng...Con hứa đây.

Hoà Mi ngừng khóc, ngược đôi mắt đỏ hoe còn long lanh nước mắt nhìn cha mình nói rất kiên định...

- Thật hả con?

Ông vui mừng như bắt được vàng, dường như không thể tin vào tai mình, vội hỏi lại.

- Dạ, thật ạ.

Hoà Mi mỉm cười nhìn cha mình, gật đầu xác nhận. Chỉ cần cha cô khoẻ mạnh, vui vẻ trở lại. Thì việc cô nhận lời ông có gì đáng để tâm đâu. Chỉ cần ông cảm thấy vui vẻ là cô cũng thấy vui rồi.

- Vậy thì tốt quá rồi, tin cha đi chàng trai đó nhất định sẽ đối xử và chăm sóc con thật chu đáo...

Ông đưa tay mình ra nắm chặt bàn tay nhỏ bé của mình, nhìn nhỏ mỉm cười. Cuối cùng điều ông mong muốn cũng đã xử lý xong xuôi rồi. Hai đứa đã chấp nhận sống chung cùng một nhà với nhau...Chỉ còn đợi...ngày ván đóng thành thuyền thôi. Càng nghĩ ông càng cảm thấy vui mừng...Tâm nguyện của ông có lẽ sắp thành hiện thực rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Ở giữa trung tâm thành phố Hà Nội có một căn biệt thự đẹp lộng lẫy. Căn biệt thự rộng đến mấy chục nghìn mét vuông, thiết kế hoa lệ. Đường vào biệt thự rải sỏi đẹp mê ly, có các núi đá hoa viên giả ở giữa một cái hồ lớn đang nở hoa sen rất đẹp, cá vàng đủ màu sắc bơi từng đàn. Có vườn hoa đẹp lung

lĩnh đầy đủ các loại hoa phong phú về màu sắc, đa dạng về chủng loại. Xung quanh có hàng rào gai khép kín bao quanh toàn bộ biệt thự, hoa tigon leo trên đó nở đỏ rực rỡ...

Tại một căn phòng sang trọng bên trong khuôn viên biệt thự 2 tầng này, có phong cách thiết kế rất lạ lùng. Trong phòng chứa rất nhiều loại sách đầy đủ thể loại, tường sơn màu trắng. Dán rất nhiều hình ảnh của một đôi vợ chồng đang tươi cười trên tay ôm một đứa bé, nét mặt rạng ngời hạnh phúc.

Trong phòng có duy nhất một cái giường ngủ chần nệm trắng tinh, một cái bàn gỗ nhỏ để ở đầu giường. Trên tường treo vài cái đèn ngủ màu vàng lúc nào cũng bật sáng nhẹ nhàng đủ để nhìn rõ mờ mờ cảnh vật trong phòng, cửa sổ bằng kính nhưng không được mở toang ra mà luôn đóng chặt treo rèm màu vàng...

Trong phòng yên tĩnh một cách kỳ lạ, ngồi trên chiếc ghế xoay đối diện với chiếc bàn đầu giường kia là một cậu con trai nhìn rất đẹp đang tập trung nghiên cứu cái gì đó trên laptop thì không biết. Ánh sáng từ chiếc laptop hắt ra cũng đủ để soi sáng căn phòng. Có vẻ như cậu ta rất thích bóng tối thì phải.

- Woaaaaaaa, Nhật Duy em đã về với anh rồi nè.

Tiếng đoạ trong trẻo đầy vui mừng của một cô gái, tay vỗ mạnh vào vai của cậu con trai kia, khi thấy cậu ta đang quá tập trung tìm kiếm cái gì đó trên laptop. Ngay cả tiếng bước chân của cô cũng không hề nghe thấy. Giật mình quay ngược lại.

- Hồng Nhung em bị điên ha?

Người con trai quay lại nhú mồm nhìn người con gái bằng ánh mắt lạnh lùng, giọng nói rét buốt như vốn có...

- Eo ơi, sao anh lúc nào cũng phải bày ra cái sắc mặt lạnh lùng để dọa nạt người khác như thế chứ. Muốn người ta đóng băng luôn à?

Hồng Nhung thấy sắc mặt của Nhật Duy phủ một tầng sương lạnh lẽo không khỏi cảm thấy giật mình sợ hãi.

- Em về Việt Nam làm gì?

Tiếp tục đưa mắt lướt lên màn hình laptop, tay bấm bàn phím nhanh như lướt gió. Miệng hỏi.

- Hi, thì em nhớ anh, về thăm anh không được à?

Hồng Nhung mặt dày thấy thái độ không nhiệt tình của Nhật Duy đối với mình, nhưng vẫn choàng tay ôm lấy cổ hấn ta. Nói lời là lời ngọt lịm hơn mật ong, hi vọng gây được sự chú ý của cậu ta. Nhưng tiếc là dù cô có đẹp thế chứ đẹp nữa, hấn ta cũng chẳng rảnh liếc nhìn lấy một cái nữa là đòi quyền rũ...

- Buông tay ra, và ra ngoài ngay lập tức. Để anh còn làm việc. Nếu không...?

Hấn ta vẫn dán mắt vào cái màn hình laptop, lạnh lùng nói lời đe dọa đầy nguy hiểm.

- Thôi em ra ngoài đây, không làm phiền anh nữa. Nhìn thấy anh vẫn khoẻ mạnh là em cảm thấy vui rồi. Hi

Nghe lời hấn ta nói xong, toàn thân nhỏ lạnh toát, run run. Vội buông tay ra, nhanh chóng rút lui ra ngoài, không quên khép cửa lại. Toàn thân vẫn toát lạnh, nổi da gà da vịt lên. Tim đập thình thịch...

Nếu không nhanh chuồn ra ngoài trước khi hấn tức giận thì chỉ có chết. Từng có một lần cô ngang bướng không chịu nghe lời, chọc hấn giận dữ, ánh mắt hấn lúc đó bùng sáng rực lên như ngọn đuốc trong đêm, quanh cơ thể hấn tỏa hàn khí lạnh buốt đến kinh người. Như muốn đóng băng tất cả mọi thứ xung quanh. Hấn không nói không rằng, tỉnh lặng tràn đầy sát khí giống thần chết.

Nhanh chóng vươn tay ra bóp chặt cổ cô, khiến cô suýt chết vì tắc thở. Nếu không phải vì thấy sắc mặt cô dần trở lên tái xanh, há mồm ngóp từng ngụm không khí. Nể tình cô là bạn bè từ ngày bé xiu. Ngoài ra cũng vì nể thế lực của cha cô. Không thì có lẽ hấn đã giết cô thật rồi. Hấn thật sự rất đáng sợ, một khi đã tức giận thì tính mạng con người đối với hấn chỉ như con kiến mà thôi...

Sau lần đó, mỗi lần làm việc gì đó khiến hấn không hài lòng. Y như rằng hấn nói cái hàm ý đe dọa "Nếu không..." cô ngay lập tức biết điều, tìm cách "chuồn là thượng sách" rồi.

- Nhật Duy à, mặc dù anh lạnh lẽo và nguy hiểm bất cứ lúc nào cũng có thể đoạt mạng em. Nhưng không hiểu vì sao em vẫn quyết tâm bám dính lấy anh, có lẽ vì em yêu anh quá mất rồi. Nhất định một ngày nào đó em sẽ khiến anh phải quay lại nhìn em bằng ánh mắt trìu mến, ấm áp như trong mỗi giấc mơ em hằng nhìn thấy. Anh là của em, mãi mãi sẽ là của em, và chỉ là của riêng em mà thôi. Thiếu anh em làm sao sống nổi một mình cô đơn trên đời...

Hồng Nhung cay đắng, nhú mồm ngồi phịch xuống dưới nền lạnh. Ôm mặt khóc, lẩm bầm nói...

Sáng chủ nhật đẹp trời, nắng vàng rực rỡ, cây xanh mướt, gió thổi mát rượi. Hoà Mi với Thành Trung cùng ngồi chung trên một chiếc xe đạp. Thành Trung ngồi phía trước chở Hoà Mi. Còn Hoà Mi ngồi phía sau vừa cầm cái kem vừa nhai vừa hát vu vơ trông rất yêu đời.

Hai người mới sáng sớm đã hẹn nhau tới công viên chơi.

- Trung nè, hỏi thật nhá. Cậu có người yêu chưa zay?

Hoạ Mi cười tươi lém lỉnh hỏi khéo chả biết đùa hay thật nữa.

- Mi thử đoán xem

Trung quay người nhìn nhỏ, cười trêu trọc.

- Xem nào, nhìn cậu trông trẻ trung, năng động thế này. Chắc là có người yêu rồi. Ít nhất phải có 5 cô rồi là cái chắc. Kaka

Hoạ Mi xoè ngón tay ra đếm ước chừng, rồi cười nắc nẻ...

- Trời ạ, Mi đừng đùa thế chứ. Đào hoa như vậy thì tốt quá, tớ mong có một người để yêu còn không được. Hiện tại vẫn đang là hàng ế ảm cần thanh lý đó...Hic.

Trung làm bộ mặt ủ rũ như đưa đám, giọng buồn ảm đạm.

- Hi hi, Tớ cũng đoán zay. Nhìn mặt Trung ngu ngu thế cơ mà. Hoạ chẳng có đứa nào đầu óc không được bình thường cần phải vào trại thần kinh mới thích cậu thôi. Ha ha

Hoạ Mi cười như con điên, nói móc Thành Trung.

- Hi hi, cũng còn hơn khối người đến tận bây giờ đã có người yêu đâu. Tưởng mình đất giá lắm sao?

Trung cười tươi đá xoáy lại Hoạ Mi.

- Thế à, cậu đúng là tên ngốc mà. Cứ chưa có người yêu thì là ế chắc. Ho ho. Chẳng qua là người ta đang chờ người tử tế để yêu thôi. Biết chưa?

Hoạ Mi ngẩng mặt lên trời giả vờ suy ngẫm, sau đó bất ngờ rít lên. Lấy tay véo mạnh vào eo cậu ta. Khiến cậu ta kêu oai oái như gà bị cắt tiết.

- Làm gì mà hung dữ vậy? Tôi nói mây nói gió chứ có nói cậu đâu mà tự dưng véo tớ là sao? Hic

Thành Trung vừa la oai oái, vừa co người lại. Khiến tay lái chao đảo, suýt ngã...

- A, lại còn cãi nữa. Muốn chết nữa hok?

Hoạ Mi tay nắm thành nắm đấm đưa lên đe dọa,...

- Thui, sợ cậu quá rồi đó. À Mi ơi, tớ chưa có bạn gái, cậu cũng chưa có người yêu. Chúng ta kết thành một cặp đê. Hi hi...

Thành Trung phấn khích với ý tưởng mình vừa nghĩ ra liền cười tươi như hoa.

- Cậu xấu như ma ý, đã xấu xí lại còn thích gây chú ý. Một người xinh đẹp, dễ thương như tôi thiếu gì trai đẹp vây quanh mà lại đi cặp với cậu chứ. Trừ khi tôi bị thần kinh...Ho ho...

Hoạ Mi đá đều, cười một cách khinh bỉ. Khiến Thành Trung tức muốn ói máu. Hic. Chém gì đã mạn con ngan thế ^^

- Ghê, người như cậu mà xinh đẹp, dễ thương á. Thiệt hok vậy, sao tôi nhìn không khác gì sinh vật lạ rơi từ sao Hoả rớt xuống trái đất zay? Tự sướng vừa thôi, xin người. Ke ke

Thành Trung không vừa dốp chat lại không thương tiếc. Dám nói mình xấu xí như mà lại còn thích gây chú ý, thật quá đáng mà. Một người đẹp trai rạng ngời như một viên ngọc quý hiếm giống mình thế này ế sao được. Đúng là con nhỏ mất mũi có vấn đề rồi. Hic. Mình muốn gạ nó làm người yêu chẳng qua vót vát cứu độ nhỏ để nhỏ đỡ tủi thân thôi. Ai ngờ thành ý lại không được báo đáp chứ. Nhỏ ngu ngốc thật không biết phân biệt tốt xấu...^^

- Á, đừng véo nữa...Nếu ngã xe bị làm sao thì đừng trách tôi nhá. Hic...Đồ bạo lực, Cho tôi hỏi thật một câu, cậu có phải là con gái không zay?

Hoạ Mi tức giận trừng mắt, véo eo cậu ta đau điếng không thương tiếc...

- Sao? Cậu vừa nói gì nói lại coi?

Nghe cậu ta hỏi câu "Cậu có phải là con gái không vậy" Khiến nhỏ điên hết cả người lên, máu nóng sôi sùng sục...

- Ờ, thì tôi chỉ muốn hỏi mục đích của cậu đến trái đất là gì thôi ý mà. Mà sao vừa xấu xí, vừa vô duyên lại vừa bạo lực thế ha? Hi Hi Hi @@

Thành Trung vẫn không sợ chết tiếp tục nói sự thật đến không thể thật hơn, miệng mỉm cười ranh mãnh. Nói vậy xem nhỏ tức chết luôn không? Dám nói ta xấu xí như ma, chỉ đưa thần kinh sắp vào trại mới thích. Thì cũng đừng trách mình không biết thương hoa tiếc ngọc đi dim hàng nhỏ?

- Cái gì?

Nhỏ giận dữ, mặt tối sầm như mây đen báo hiệu sắp có một trận cuồng phong, lốc xoáy đạt cấp 18 sắp nổ ra. Hết thật to như pháo nổ bất thành hình. Đúng lúc đường rất đông người. Khiến những người đi đường đều ngoái cái cổ ra thật dài ngang cổ ngổng để nhìn nhỏ một cách rõ ràng và chân thực nhất. Bằng ánh mắt hết sức kinh dị. Tưởng nhỏ mới từ trại thần kinh trốn ra chăng. Tự nhiên hết to giữa đường làm chi khiến người ta giật cả mình, lạnh người tưởng có tai nạn cơ a...

Thấy mọi người ai ai cũng ngoái cổ nhìn lại mình, bằng ánh mắt chẳng thiện cảm chút nào. Khiến nhỏ dù mặt có dày hơn cả áo giáp chống đạn cũng phải cảm thấy ngại ngùng. Hai má tự nhiên đỏ bừng lên nóng rực như bị sốt.

- Mau đi nhanh lên, chuyện này tôi tuyệt đối không bỏ qua dễ dàng đâu.

Nhỏ rướn cổ lên gần tai Thành Trung hét nhỏ đủ nghe cảnh cáo. Còn Thành Trung mỉm cười đắc ý. Mục đích của cậu thành công rồi. Ho ho, ai bảo nhỏ này dễ bị kích động nổi khùng thế chứ. ^^

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Thành Trung cùng Hoà Mi cùng chém gió suốt cả dọc đường đi, chẳng biết từ lúc nào đã tới trước cổng công viên...

- Woaaa, cuối cùng cũng đã tới nơi rồi, chúng ta mau vào trong đi.

Hoạ Mi nhảy phóc xuống xe, khuôn mặt tràn ngập hứng khởi, rạng rỡ vui vẻ...

- Yearrrrrrrrrr.

Trung nhìn Hoà Mi mỉm cười đồng tình.

Hai người nhanh chóng mua vé, sau đó đi vào bên trong gửi xe đạp. Vào được bên trong công viên rồi cả hai cùng nhảy chân sáo dung dăng dung dề đi tham quan khắp nơi.

- Ở bên kia có hàng kem kia chúng ta qua đó mua ăn đi.

Hoạ Mi cười chỉ tay về phía hàng kem phía xa, ánh mắt thèm thuồng...

- Khiếp nhìn cậu sao giống quỷ hấu ăn thế nhỉ?

Trung đưa tay xoa cằm nghiêng đầu nhìn Hoà Mi.

- Kệ tôi.

Hoạ Mi liếc xéo Trung một cái liền thẳng tiến về phía hàng kem.

Khi trên tay mỗi người đều có một cái kem, Hoà Mi vừa đi vừa ăn mắt nhìn dáo dác ngắm nghía xung quanh bằng đôi mắt tò mò háo hức...

- Chuồng khỉ ở đâu nhỉ?

Đi mãi mà vẫn chưa nhìn thấy chuồng khỉ đâu, cô liền quay người hỏi Trung.

- Oai, không nói sớm, tôi cứ tưởng cậu đi tìm gì cơ.

Trung than thở, một cô nàng này quá, đi bộ suốt này giờ mới như hết cả chân rùi. Hic. Nói rồi Trung liền dẫn Hoà Mi đi tới chuồng khỉ ở mãi đầu bờ hồ ngược đường bên kia. Nhưng nó ở tận sâu bên trong cơ, hai người đi qua một đoạn dài rùi. Mệt...

Sau một hồi lết xác bò ngược lại, cuối cùng hai người cũng đã tới được chỗ chuồng khỉ. Bên trong có hai con đang nhảy nhót, leo trèo. Hoà Mi liền nảy ra ý tưởng cầm chuối cho sâu vào bên trong chuồng dụ khỉ đến gần mình. Rất nhanh, một con khỉ thân đầy lá từ trên nóc chuồng nhảy xuống nhanh chóng cướp đi quả chuối mà Hoà Mi đang cầm trên tay.

- Trông nó đáng yêu quá, hi.

Hoạ Mi không kiềm chế được cảm giác thích thú khi được tận mắt nhìn thấy mấy con khỉ đang nhảy nhót, leo trèo, cướp đồ ăn của mọi người khi đưa vào chuồng nhanh đến kinh ngạc.

Sau đó hai người rủ nhau đi thăm các con vật khác như: Gấu, hổ, cá sấu...

Mỗi một con vật đi qua đều để lại cho Hoà Mi một sự thích thú, ấn tượng khó quên bởi sự đáng yêu và hình dáng khác lạ của bọn chúng.

Hai người xem thú chán chê, rủ nhau đi trượt patin.

- Mi này cậu biết trượt cái này không? Để tớ hướng dẫn nha.

Trung nhìn Hoà Mi cười ын ý, nhìn cô nàng hậu đậu thế này chắc gì đã biết trượt patin.

- Hi hi, chưa chơi cái này bao giờ.

Hoà Mi nhìn Trung cười ngượng ngùng

- Nhưng chơi cái này có khó không?

- Không đâu, cái này dễ lắm, để tớ hướng dẫn cậu một vài lần là biết liền à. Chỉ cần cậu biết chơi rồi sẽ cảm thấy thú vị ngay thôi..

Ánh mắt Trung sáng long lanh, dụ dỗ Hoà Mi chơi.

- Ok, vậy tụi mình vào chơi luôn đi.

Hoà Mi đưa ngón tay cái lên đồng tình.

Trung tận tay chọn lựa giày trượt cho Hoà Mi, sau đó dắt tay cô nàng ra giữa sân trượt. Xung quanh cũng đang có rất nhiều người trượt.

Để Hoà Mi đứng im nhìn mình trượt mẫu.

- Hay ghê. Cậu trượt đẹp quá...

Hoà Mi cười tươi nhìn Trung vỗ tay cổ vũ.

- Chuyện.

Trung trượt lượn lờ qua chỗ nhỏ cười tươi rồi khẳng định. Trượt patin vốn là sở trường của cậu mà. Cậu đã tập luyện từ hồi mới 10 tuổi.

- Nào mau cầm tay tớ để tớ hướng dẫn trượt nào...

Trung tới gần chỗ Hoà Mi đang đứng đưa tay ra để cô nàng nắm.

- Đừng sợ, trượt cái này dễ cực luôn.

Trung mỉm cười trấn an. Sau đó nhẹ nhàng dắt tay cô nàng cùng trượt với mình. Khi trượt được vài vòng quanh sân, thấy cô nàng đã quen đà.

- Tớ buông tay để cậu tự trượt xem sao nha.

Trung đề nghị, cậu muốn cô tự tập trượt trên chính đôi chân của mình...

- Nhưng tớ sợ lắm, lỡ ngã thì sao?

Hoà Mi bối rối nhìn Trung đầy lo lắng.

- Không sao đâu, có tớ trượt bên cạnh cậu rồi. Không lo bị ngã đâu.

- Oh, vậy tớ tự trượt nhé.

- Uh, đừng cảm lên tớ tin cậu nhất định sẽ thành công.

Nói rồi Trung liền thả tay để cô nàng tự trượt nhưng có ai ngờ...

- Xem tớ trượt này, he he

Hoà Mi lướt nhẹ nhàng như gió rất chuyên nghiệp, thậm chí còn nhảy lên cao quay lộn nhào hai ba vòng liền trên không. Sau đó hạ cánh xuống mặt đất một cách an toàn, cứ như vậy Hoà Mi trình diễn một màn trượt vô cùng xuất sắc. Những đứa trẻ xung quanh, nhìn nhỏ bằng ánh mắt ngưỡng mộ liên tục nhảy cẫng lên vỗ tay cổ vũ.

- Chị ấy trượt siêu quá, ước gì mình được như chị ấy...

Còn Trung mục đích dẫn cô nàng đến đây là để hướng dẫn cô nàng trượt patin để thúc đẩy xúc tiến quan hệ (thêm độ thân mật ý) giữa mình với cô nàng. Có ai ngờ lúc đầu cô nàng toàn giả vờ để mình phải hướng dẫn, đến khi vào sân trượt một mình ngay lập tức thể hiện tài năng ẩn giấu. Haizz, thật ngại quá, cô nàng còn trượt giỏi hơn cả mình mới chết chứ. Thật mất mặt quá đi. Hic

Trung nhìn Hoà Mi trở lại không khỏi há hốc mồm kinh ngạc, đến khi trấn tĩnh lại liền lắc đầu tự an ủi mình. Xem ra cô nàng Hoà Mi này cũng chẳng hề đơn giản tí nào...

Đi tham quan khắp công viên, trượt patin suốt cả buổi sáng. Hai người mệt, mồ hôi ra nhiều đến mức ướt hết cả áo, khuôn mặt lấm tấm những hạt mồ hôi chực rơi.

Thời gian cũng đã muộn hai người liền dẫn nhau ra về...

- Cậu ra ngoài công đồng tử trước đi. Để tớ vào lấy xe.

Trung vừa đưa tay lau mồ hôi trên mặt, vừa nhìn Hoà Mi nhắc nhở.

- Ok, cậu nhớ nhanh lên đấy. Tớ đói gần chết rồi. Hic

Sau vụ chơi công viên sáng nay, Hoà Mi dần có thiện cảm với Trung, nên đã tự động thay đổi cách xưng hô và nói cũng nhẹ nhàng đi.

Lúc đứng ở vỉa hè gần cổng công viên, Hoà Mi nhìn thấy vợ chồng hai cụ già đang đứng bên đường diu nhau loay hoay tìm cách sang đường có vẻ rất vất vả. Không nghĩ nhiều, nhỏ liền chạy tới mở lời.

- Để cháu giúp hai cụ sang đường nhé!

Nhỏ mỉm cười thân thiện, đưa tay cầm lấy tay cụ bà.

- Vậy thì tốt quá, cảm ơn cháu nhiều nha.

Hai cụ già nhìn cô mỉm cười đầy triu mến.

- Dạ không có chi.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ giúp hai cụ già sang đường thành công, thì cũng vừa lúc Trung dắt xe ra. Trung với Hoà Mi chào hỏi hai cụ già vài câu rồi chờ nhau ra về...

- Ông này, ông vừa nhìn thấy nốt ruồi dưới mắt của cô bé tốt bụng vừa giúp chúng ta sang đường không.

Hai cụ già diu nhau đi trên vỉa hè. Cụ bà liền hỏi ông cụ.

- Là sao?

- Thì cái nốt ruồi ấy chính là nốt ruồi rai lệ đó. Những người nào có nốt ruồi ấy, sau này sẽ phải khóc rất nhiều. Bởi những người thân bên họ luôn lần lượt gặp bất hạnh, hoặc chết hoặc bất ngờ bỏ rơi họ mà không hiểu vì sao?

- Bà lại mê tín rồi.

- Ông không tin thì thôi. À mà ông có để ý cái Lan Hương bên cạnh nhà mình không?

- Lan Hương? đó chẳng phải cháu họ của chúng ta sao?

- Đúng vậy, nó cũng có nốt ruồi rai lệ giống hết cô bé vừa này.

- Nhưng có liên quan gì?

- Ông không nhìn cuộc đời con bé Ái Liên gặp biết bao đau khổ và bất hạnh à. Ngày nhỏ vừa mới được hai tuổi thì mẹ mất sớm vì ung thư. Bố đi lấy bà vợ mới, ở với bà mẹ kế ấy suốt ngày bị đánh đập trảm trện, thường xuyên bị bỏ đói. Lớn lên xinh đẹp như một đoá hoa hồng, trai theo đuổi suốt ngày thế quái nào vợ phải thẳng sở Khanh lừa tình. Thế rồi mang bụng chứa to tướng, khi mới 17 tuổi. Bị cha ruột mẹ kế nó hành hạ, nằng chửi ghê lắm. Thậm chí bị từ mặt, đuổi ra khỏi nhà. Dân làng thương tình giúp đỡ xây một căn lều ở cánh đồng gần chỗ nghĩa địa. Sinh con trong đói khổ nghèo túng, sự khinh bỉ của người đời. Con bé nhiều lúc muốn tự tử mà không được nó muốn vì con nó mà cố gắng sống thôi.

- Haiz, cứ ngỡ cuộc đời nó sẽ bình yên mà trôi qua như thế cho đến khi nó gặp được một người đàn ông tử tế thật lòng yêu thương nó. Thì lại xảy ra chuyện không may, cưới nhau được mấy tháng thì chồng nó bất ngờ bị tai nạn chết. Khi ấy nó khóc rất thương tâm, chết lên chết xuống. Nhưng vì con mới có 7 tuổi nó cố gắng gượng. Ai ngờ đứa con lớn lên chẳng những không thương mẹ còn tự tập, chơi bời với đám lưu manh. Chẳng biết nghiện ma túy từ lúc nào, cứ mỗi lần lên cơn nghiện là nó lại đập phá đồ đạc, đánh đập mẹ ruột. Được gần chục năm thì nó nhiễm HIV, chết trong nghèo khổ...

- Con bé Lan Hương năm nay gần 50 tuổi rồi, đến giờ vẫn phải ở một mình trong đơn côi. Không người thân thích, nghĩ mà khổ. Cuộc đời nó đã rai

không biết bao nhiêu nước mắt rồi.

Nói đến đây giọng bà lão trùng xuống, mắt đượm buồn ướt mi...

- Phải rồi, chẳng biết con Lan Hương nó đã làm gì nên tội mà trời nổi hành hạ nó như vậy.

- Oi, thương thay số phận vốn luôn vô tình...

- Không biết cô bé tốt bụng vừa giúp đỡ chúng ta sẽ thế nào nhỉ? Tôi thì không tin vào mấy trò bói toán, nhưng nhiều sự việc khó tin đã xảy ra mà đến tận nay con người vẫn không thể giải thích được. Như chuyện cuộc đời con bé Lan Hương đó.

Cụ ông thở dài lo lắng cho số phận cô bé tốt bụng kia, không biết sau này liệu có gặp phải bất hạnh khốc nhiều không?

- Con người ai cũng có số cả. Không ai giống ai, nhưng tất cả đều phụ thuộc vào hoàn cảnh sống và cách lựa chọn của từng người. Trong cái rủi có cái may, đâu phải cái gì cũng êm đềm, phẳng lặng như ta mong muốn. Nhưng tôi nghĩ cô bé đó ở hiền chắc sẽ gặp lành thôi.

- Hi vọng là như vậy. Haizz

Cụ ông nắm chặt tay cụ bà đồng tình.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Sáng thứ 2 đầu tuần...

Hoạ Mi đang ngồi trong lớp tán chuyện rôm rả với Thuỷ Tiên và Thành Trung thì cô chủ nhiệm bước vào lớp.

Cô ngồi yên lặng trên bục giảng đưa mắt quan sát xung quanh lớp một hồi. Sau đó cô nhíu mày nói.

- Trải qua kỳ kiểm tra đầu năm tuần vừa rồi. Cô thấy phần lớn các em làm bài rất tốt, có nhiều em làm bài với số điểm dường như tất cả đều đạt điểm tuyệt đối. Nhận được sự khen ngợi và đánh giá cao của hội đồng giảng dạy của nhà trường. Nhưng cũng có những bạn làm bài không được tốt lắm chỉ đạt mức trên trung bình, tuy nhiên cô đánh giá cao sự cố gắng hết mức có thể của các em. Qua đợt kiểm tra này cô mong các em sẽ cố gắng để đạt kết quả tốt hơn nữa.

- Nhưng cô cũng cảm thấy rất buồn, vì trong đợt kiểm tra vừa rồi. Cả khối lớp 10 thì riêng lớp 10C của chúng ta là có duy nhất một bạn làm bài kiểm tra rất không tốt. Các bài kiểm tra liên tục đạt điểm dưới 5, thậm chí có bài được 0 điểm - Tức là bạn ấy "bất cần đời" đến mức sẵn sàng nộp giấy trắng luôn. Điều này đã khiến cho các thầy cô giáo bộ môn cũng như chính bản thân cô cảm thấy hết sức bất ngờ. Nếu bạn ấy làm bài kiểm tra kém như vậy, sao có thể thi đỗ vào được trường này chứ. Vì vậy trước cả lớp cô muốn bạn ấy giải thích vì sao lại hành động như vậy?

Cô giáo nói một hồi rồi im lặng trầm ngâm, khuôn mặt thoáng chút buồn rầu. Học sinh do mình chủ nhiệm làm bài không tốt vì lý do gì mà mình cũng không biết, cô cảm thấy rất buồn. Còn học sinh trong lớp thì quay sang nhìn nhau xôn xao, tò mò không biết người bạn "bất cần đời" đó là ai. Bạn ấy học hành như vậy không sợ bị nhà trường đuổi học sao?

- Hoạ Mi, em có gì để giải thích không? Cô thật sự muốn biết lý do vì sao em lại hành động như vậy?

Sau một hồi trầm ngâm, suy tư, cân nhắc cuối cùng cô nhìn thẳng về phía chỗ Hoạ Mi đang cúi gằm mặt nhìn xuống dưới mặt bàn.

- Dạ, em...

Nghe cô giáo bất ngờ gọi đến tên mình, Hoạ Mi chợt dạ, sắc mặt tái mét nhợt nhạt. Vội vàng đứng dậy, nhìn cô ấp úng nói không nên lời. Biết nói sao đây, chẳng nhẽ nói là do hôm ấy buồn chuyện cha mình nên mới không có tâm trí làm bài à? Nói thế liệu cô có tin không? Mà chuyện cha mình nằm viện là do lỗi tại mình, bây giờ mình lại dựa vào đó để trốn tránh trách nhiệm liệu mình có còn là một người tử tế, có lòng tự trọng nữa không? Suy nghĩ quá nhiều, khiến nhỏ không biết nên phải trả lời thế nào, đành cứ cúi mặt nhìn xuống dưới chân. Đếm đủ mười ngón không thiếu, lại đếm lại từ đầu...

- Thôi, nếu em đã không muốn nói lý do cô cũng không ép. Bây giờ cô chỉ muốn hỏi cảm nhận của em thế nào khi biết mình đạt điểm kém nhất lớp...?

Cô nhìn xoáy vào nhỏ, thấy nhỏ lúng túng, gượng gạo, vò tay, cúi đầu. Cô cũng tâm lý không miễn cưỡng hỏi rõ nữa...

- Dạ, cảm nghĩ của em lúc đó chỉ có một câu duy nhất đã diễn tả được toàn bộ. Đúng là giống như cái câu của các cụ thời xưa hay nói "Ghét của nào trời trao của ấy". Hic. Bây giờ thì em đã hiểu hơn về hàm ý sâu xa của nó rồi, và cảm thấy quả rất chính xác...

Hoạ Mi ngẩng đầu ngược nhìn cô, mặt buồn rầu như chiếc bánh thiêu. Nhìn cô thờ dài nói một câu hết sức "chuối". Khiến cô và cả lớp phải bật cười. Thành Trung quay đầu nhìn cô, cười nháy mắt, giơ ngón tay cái lên ra hiệu ngó ý "Cậu được đấy".

- Em đúng là lăm lý do to hơn lý trầu, nhưng cô hi vọng sau đợt kiểm tra này em sẽ rút kinh nghiệm. Cố gắng học hành nghiêm túc để làm bài tốt hơn, nếu cứ tiếp tục học hành kiểu đó em hãy chuẩn bị tinh thần mời phụ huynh lên gặp thầy hiệu trưởng uống nước trà đi. Cô nói vậy em hiểu rồi chứ...?

Cô nhủ mày nhìn về phía nhỏ "phun châu nhả ngọc" từng câu từng chữ rất nghiêm khắc dù cô nói rất nhẹ nhàng, truyền cảm. Không hiểu sao nhỏ vẫn cảm thấy lạnh người.

- Dạ, thưa cô em biết rồi...

Nhỏ nhìn cô bối rối thoáng chút lo sợ, lí nhí như gà mắc tóc nói...

- Cô hi vọng em sẽ không tiếp tục khiến cô và các bạn phải thất vọng. Bởi một phần kết quả không tốt của em sẽ làm ảnh hưởng rất lớn tới thành tích học tập và thi đua của lớp. Công sức cố gắng của cô và các bạn sẽ vì em mà đổ xuống sông, xuống bể. Em đang sống trong một tập thể lớp nên em cần phải có trách nhiệm về những việc làm của mình. Đừng để ảnh hưởng đến người khác...

Cô nói xong, không nói thêm câu nào nữa. Lặng lẽ lấy giáo án trong cặp ra tiếp tục công việc giảng dạy của mình.

- Sao làm bài điểm kém vậy? Xảy ra chuyện gì thế?

Thủy Tiên quay sang khẽ đánh động vào tay nhỏ, lo lắng hỏi.

- Không sao đâu? Tại hôm ấy hơi mệt thôi.

Hoạ Mi mệt mỏi lắc đầu.

- Haizz, nếu mày không muốn nói thì thôi vậy. Chuyện này qua rồi đừng nhắc lại làm chi, nhớ dai làm gì cho nó buồn ra. Lát về tụi mình đi ăn gì giải xui đi.

Thủy Tiên gượng cười, an ủi nhỏ. Không muốn tiếp tục truy hỏi cái vấn đề buồn bã đó nữa. Nếu muốn nói nó sẽ tự nói thôi, không thì cho dù có dùng xà beng cạy miệng nó cũng chẳng há miệng đâu...

- Uh, vậy cũng được. Hi

Nhỏ cố bày khuôn mặt tươi cười trả lời, nhưng tận sâu trong lòng nhỏ cảm thấy rất buồn. Haizz.

2h chiều ngày hôm đó...

Ring...ring...ring..

Tiếng chuông cửa, vang lên hồi lâu mà Hoạ Mi hoàn toàn không hề hay biết.

Cô nàng còn đang ngồi múa ngón tay trên bàn phím chơi Audition trong phòng ngủ, đứng đến màn nhảy đôi ở hồi gay cấn, hấp dẫn. Thi bỗng thấy màn hình điện thoại sáng lấp lánh, khiến nhỏ rất khó chịu. Bỏ đấy thì đội mình thua, không bỏ thì màn hình cứ sáng nhấp nháy không ngừng như thúc giục nhỏ phải nhanh chóng bắt máy ngay lập tức. Nhưng nhỏ ham chơi quá, nghĩ thế nào lại mặc kệ cứ đeo tai nghe nhạc chơi tiếp...

Đến khi điện thoại dừng rồi lại tiếp tục nhấp nháy lần thứ 10 nhỏ mới miễn cưỡng ngó nhìn xuống cái màn hình điện thoại để xem đứa đen nào rảnh rồi chọc phá nhỏ (Khô không có việc gì - người ta rảnh đâu mà gọi làm chi).

Trời, thì ra là số điện thoại của mẹ nhỏ. Nhỏ thầm cảm thấy có chút lạnh chạy dọc suốt sống lưng. Bình thường mẹ nhỏ gọi 3 cuộc mà nhỏ bận không nhắc máy mẹ sẽ không gọi nữa. Đợi nhỏ rảnh gọi lại sau cũng được, không thì nhắn tin... Vậy mà hôm nay gọi tới tận 10 lần. Linh cảm nhỏ cho thấy hình như sắp có chuyện chẳng lành xảy ra với nhỏ đến nơi rồi.

Sợ hãi, vút tai nghe ra cầm lấy điện thoại áp vào tai hỏi:

- Mẹ, có chuyện gì thế?

Nhỏ gọi mẹ, giọng hốt hoảng nói to...

- Chuyện gì à, hỏi hay thật, mày có biết mẹ bấm chuông cửa sót ruột chờ mày này giờ ở dưới cửa rồi không?

Mẹ nhỏ quát to khiến nhỏ như muốn thùng màng nhĩ luôn.

- Cái...gì cơ? Mẹ đang ở dưới cửa...?

Nhỏ kinh ngạc há hốc miệng hỏi lại...

- Đúng vậy, xuống mở cửa mau. Không thì đừng có trách mẹ...

Mẹ nhỏ quát to, sau đó ngắt máy luôn...

Còn nhỏ thì sốc vô cùng, sao hôm nay mẹ dữ dần như bàn chân thép. Lắc mạnh đầu lấy lại sự tỉnh táo, lúc này nhỏ mới chợt nhớ ra. Nhỏ còn chưa dọn dẹp nhà cửa gì á. Lần này mẹ nhỏ lột da nhỏ mất. Hu hu...

Nhỏ đi xuống dưới nhà, vội vàng quét dọn tạm đồng rác cho vào chiếc túi li lông đen to đùng. Nhét tạm dưới gầm giường, lén lút cảm thấy khá sợ hãi ra mở cửa cho mẹ nhỏ...

- Mẹ, con mở cửa rồi đây. Hi...

Nhỏ vội vàng mở cửa, cười giả lả đón chào bà mẹ thân yêu của mình. (Mất thời gian quá - chờ bao lâu tưởng nhỏ chết luôn trong đó rồi chứ =.=)

Mặt mẹ nhỏ tối sầm đen lại, nhìn nhỏ đầy tức giận như muốn lột da nhỏ luôn vậy?

- Mẹ, mẹ sao vậy?

Thấy sắc mặt mẹ nhỏ không được tốt cho lắm, nhưng nhỏ vẫn cứ cố giả nai nhìn mẹ hỏi quan tâm.

- Sao à, mày làm cái trò gì trong đó mà để mẹ với khách quý phải đợi gần nửa tiếng đồng hồ như vậy hả? Con gái con đứa gì mà sao càng ngày càng thấy đồ đốn, tội tệ kinh khủng thế hả?

Mẹ nhỏ quát to, giận dữ, lúc này bà cảm thấy khá xấu hổ khi có một đứa con gái tội tệ hết thuốc chữa như vậy. Lại còn để khách quý cũng phải chịu khổ theo, bà thật sự muốn đập đầu vào tường kia chết ngay tức khắc quá. Biết vậy ngày xưa giết chết nó từ khi còn trong trứng nước cho rồi... Thật là quá quắt mà...

Còn nhỏ sau khi nghe mẹ nhắc đến "Khách quý" kinh ngạc, rất tò mò muốn biết là ai mà có vinh dự đến mức khiến mẹ nhỏ phải đích thân đưa tới tận nơi quý tha ma bất này của nhỏ thế nhỏ? nhìn thẳng ra đằng sau chỗ mẹ đang đứng.

Không nhìn thì thôi, nhìn phát nhỏ há hốc miệng to đến tận mang tai có khi nhét vừa một quả trứng to đùng cỡ nắm tay vào miệng cũng nên. Mắt nhỏ thì tròn lòi to như muốn rớt ra ngoài. Sắc mặt bỗng tái mét như gặp phải quỷ dữ...

- Á...

- Mẹ làm cái trò gì vậy? sao tự nhiên cóc đầu con? Anh ta là ai sao mẹ lại dẫn tới đây.

Nhỏ trừng to mắt nhìn mẹ, cắn môi, sắc mặt ngày càng xấu...

Thấy thái độ kỳ lạ của nhỏ, mẹ nhỏ liền cốc mạnh lên đầu nhỏ một cái rồi đau để nhỏ có thể tỉnh lại...

- Làm gì mà nhìn người ta ghê vậy? Đừng thấy người ta đẹp trai quá mà ngây ngốc, si mê rớt cả dãi, lòi cả con người ra thế chứ?

Mẹ nhỏ nhìn nhỏ mỉm cười giễu...

- Mẹ hôm nay uống lộn thuốc à? Con hỏi mẹ anh ta là ai? Sao lại tới đây? Không phải...?

Nhỏ chỉ nói đến đó liền im bật, cảm thấy sống lưng lạnh toát, sồn cả da gà lên. Đừng nói anh ta chính là người ...mà cha nhỏ...nói muốn tới sống chung với nhỏ nhé...Muốn hại chết nhỏ sao...Không cần, không cần đâu...

- Cậu ta chính là người mà lần trước cha con nói sẽ đến ở chung với con, thay cha mẹ chăm sóc, giúp đỡ con đó. Còn đứng ngu ngơ như người mất hồn ở đó làm gì, mau tới chào cậu ta một tiếng đi.

Mẹ nhỏ không nhanh không chậm khẽ giải thích, nháy mắt ra hiệu nhỏ mau tới chào hỏi đi...

- Sao lại là anh...?

Nhỏ nhìn hấn ta sợ hãi, lăm bắm hỏi nhỏ. Vậy mà hấn ta cũng nghe thấy.

- Tôi thì sao...?

Hấn nhìn nhỏ chán ghét, từ trên người hấn tỏa ra một khí chất lạnh lẽo, khó gần. Khuôn mặt đẹp đẽ không tỳ vết cũng lạnh băng không chút cảm xúc. Nói lời lạnh giá như muốn khiến người ta đóng băng. Tay nắm chặt tay một đứa bé gái có khuôn mặt nhỏ nhắn hình trái xoan, da trắng nõn nà, môi đỏ, má hồng, tóc vàng, mắt xanh. Xinh đẹp, dễ thương hơn cả búp bê khoảng 7, 8 tuổi gì đó.

Bé tý mà đã như vậy rồi lớn lên nhất định sẽ là một đại mỹ nhân cho xem. Mặc váy công chúa màu trắng tinh, trang trí họa tiết cầu kỳ, đi đôi hài màu hồng có chiếc lơ xinh đỉnh ngọc trai. Nhìn cô bé lúc này trông đẹp thuần khiết như một thiên sứ vậy. Nhỏ thầm thở dài không biết cha mẹ hấn đẹp tới mức nào mà sinh ra toàn những người con có vẻ đẹp ngất ngây như vậy ...

- O, hai đứa quen nhau à?

Thấy thái độ kỳ lạ của hai đứa, mẹ nhỏ liền nhíu mày hỏi?

- Gì thế? Anh à, anh thực sự quen chị gái xấu xí, luộm thuộm như ma xó này à?

Đứa bé gái ngược nhìn anh, mở đôi mắt đen trong veo to tròn hết nhìn Hoà Mi lại ngược nhìn anh trai tài năng ngất trời, đẹp như hoa như ngọc của mình. Ngay thơ như con nai tơ hỏi...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

- Gì thế? Anh à, anh thực sự quen cái chị vừa xấu xí vừa luộm thuộm như ma xó vậy sao?

Đứa bé gái mở to đôi mắt xanh trong veo, hết ngược nhìn ông anh trai tài năng, đẹp như hoa như ngọc của mình lại nhìn sang Hoà Mi ngấm ngấm. Ngay thơ như con nai tơ hỏi một câu rất chỉ là gây "sốc" nhất là đối với Hoà Mi.

- Này em, chị công nhận em xinh xắn, đáng yêu thật. Nhưng sao miệng lưỡi em sao mà nói năng vô duyên thế hả?

Hoà Mi thấy con bé này dám công khai "dìm hàng" mình kinh ngạc há hốc miệng, sau khi trấn tĩnh lại liền đỏ mặt trừng mắt nhìn con bé đầy ăm ức. Em à, sao em lại nỡ nói những lời "dìm hàng" chị sâu cay thế hả em. Hic, để một đứa bé nhỏ xíu miệng còn hôi sữa chê cô xấu xí, luộm thuộm như ma xó trước mặt mẹ mình với một tên con trai xấp xỉ tuổi mình nhỏ bồng thấy khá nhục nhã. Muốn tìm cái lỗ lẽ nào để nhảy xuống quá. Hic...

- Vô duyên á, chị đúng là xấu xí mà còn thích gây chú ý. Mau soi gương nhìn lại bộ dạng "xinh xắn" kiểu diêm đẹt nghiêng thùng đồ nước của mình đi. Tóc thì xù xì, chắc mới ngủ dậy chưa chải đúng không? Quần áo thì nhăn nhoe, xộc xệch còn có chút mốc đen nữa kia. Mắt thì đầy những vết thâm quầng như gấu trúc...Nếu chị mà đi đóng phim kinh dị khỏi cần hoá trang cũng đoạt giải diễn viên xuất sắc luôn ấy chứ. Hừ...

Cô bé nghe thấy chị ta nói mình "vô duyên" tức mình đốp lại. Hừ, đừng tưởng đây trẻ con, hiền lành mà dễ bắt nạt nhá. Mơ đi...

Cô bé này có cái tên rất hay, Marry Lê Hoa, 8 tuổi, là em gái của Nhật Duy. Xinh đẹp, đáng yêu, tính cách điệu đà, đông đánh và rất kiêu kỳ. Toàn thích chơi búp bê, hoá trang rồi mặc những bộ trang phục của công chúa. Rất thích sạch sẽ, thích làm đẹp, xài hàng hiệu từ đầu xuống chân. Ghét những người xấu xí, luộm thuộm, lười nhác.

Trong quá trình chung sống, Lê Hoa rất ghét thói lười nhác, bẩn thỉu của Hoà Mi. Luôn nói những lời lẽ "dìm hàng" rất sốc, khó tin để hạ nhục cô nàng. Từng tiếp xúc và gặp gỡ với nhiều người, nhưng từ khi gặp phải Lê Hoa một cô bé tuy nhỏ tuổi rất thông minh, miệng lưỡi sắc sảo, bản chất lạnh lùng, tàn nhẫn y hệt anh trai mình. Đã khiến Hoà Mi nhiều phen tức hộc máu, xấu hổ muốn đập đầu vào tường chết quách luôn cho đỡ nhục ...

Nhưng cũng nhờ Lê Hoa mà những cuộc chiến đấu khốc, thậm chí thượng cẳng chân, hạ cẳng tay giữa Hoà Mi với Nhật Duy càng lúc càng tăng, gay cấn và kịch tính hơn. Còn Lê Hoa thì ngồi ở giữa cười sáng sủa, vỗ tay, reo hò cổ vũ Hoà Mi cố lên.

Hoà Mi rất ngốc nghếch, lười nhác, nhưng cô nàng lại có một tấm lòng rất lương thiện và trong sáng. Một người thông minh, sắc sảo, thâm hiểm như anh trai cô bé mà còn phải chấp nhận bó tay đầu hàng cơ trắng trước những cử chỉ, lời nói, hành động khó đỡ có một không hai của Hoà Mi.

Bởi vậy, cô bé tuy con nhỏ nhưng rất nhạy cảm, cô bé biết từ khi gặp Hoà Mi tính cách lạnh lùng, ít nói của anh trai mình đã dần giảm đi không ít. Cười nhiều hơn, nói nhiều hơn trước nhưng chỉ duy nhất với Hoà Mi mà thôi nên cô bé luôn tìm cách để vun đắp tình cảm cho hai người. Mong anh trai mình sẽ luôn hạnh phúc bởi người đem lại hạnh phúc cho anh trai mình trên đời này chỉ có Hoà Mi mà thôi.

Lê Hoa cũng có công trong việc ngăn chặn những âm mưu, toan tính của Hồng Nhung cô nàng yêu say đắm, bạn thanh mai trúc mã của anh trai mình. Nhưng không được Nhật Duy đáp lại, sinh lòng hận thù muốn hại Hoà Mi để rửa hận. Hồng nín kéo Nhật Duy quay về bên mình.

Chỉ tiếc là người tính, không bằng trời tính...Mọi người cứ theo dõi sẽ thấy, Hoà Mi rất có tài chinh phục cảm hoá lấy lòng người khác. Cho dù là một cô bé đông đánh, ưa sạch sẽ và cực kỳ khó tính như Lê Hoa ...

- Cái gì?

Hoà Mi sững sốt, tròn mắt suýt lòi ra ngoài. Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, nhỏ chưa từng bị một người nào nói lời xỉ nhục sâu cay như thế. Nhất thời cứng đờ người không biết phải làm sao. Một đứa bé miệng còn hôi sữa mà sao ăn nói ghê gớm vậy? Trong khi đó cô bé lại quá xinh đẹp hoàn mĩ hệt anh trai nó, khiến nhỏ không biết mở lời thế nào để "dìm hàng" đáp trả cô bé.

Thật muốn ngửa mặt lên trời gào to, hận ông trời bất công, đã tạo ra ta một con người nhiều khiếm khuyết như cô sao lại còn sinh ra một lúc hai con

người hoàn mỹ như thế kia nữa chứ. Nếu sắp tới phải sống chung với hai anh em nhà này, chẳng phải cô đi đời nhà ma luôn rồi sao...Hu hu...Ngọc hoàng, Phật tổ, Bồ tát,...người ở đâu, đại từ, đại bi mau xuống cứu con vớt con với...Hu hu...

- Thôi bỏ qua đi con, em ý còn nhỏ con nhường em nó một chút đi.

Mẹ Hoà Mi, thấy con gái mình trừng mắt nhìn Lê Hoa, mắt to trừng mắt nhỏ một hồi lâu liền lên tiếng an ủi con gái mình hạ hỏa. Kiểm chế một chút, cười trừ...rõ khổ...

- À phải rồi tí quên, Hoà Mi còn không mau mời khách vào trong nhà. Để đứng mãi ngoài cửa nói chuyện như vậy mà coi được sao?

- Hi hi, mẹ à, hay là chúng ta ra ngoài quán nước bên đường kia nói chuyện đi.

- Con bé này, nói nhảm cái gì thế. Mẹ dẫn cậu ấy tới đây là để gặp mặt, quan sát nhà cửa rồi bàn bạc chuyện quan trọng. Ra quán nước ngồi là thế nào.

Mẹ nhỏ tức giận trừng mắt lườm nhỏ cái sắc lẹm, mãi tiếp đãi chàng rể tương lai (hoang tưởng quá, người ta còn chưa nhận lời thích con gái bác nhà ^^!)

Từ khi gặp gỡ và tiếp xúc với cậu ấy mấy ngày trước, bà đã thầm cảm mến vẻ đẹp rạng ngời, tài năng hiếm có của cậu ta rồi. Âm thầm tự nhận là con rể tương lai, cười tít cả mắt rất hài lòng... nên quên mất rằng Hoà Mi sống vốn bừa bãi, lười nhác, bản thù quen rồi.

Bản chất ăn sâu vào máu của cô con gái diêu, nếu để cậu ta vào nhà, chỉ sợ thấy cảnh tượng kinh khủng trong phòng của Hoà Mi sợ quá chạy mất dép luôn thôi. Haizz

Còn Nhật Duy thì vẫn đứng im lặng không nhúc nhích sừng sững toả ra khí chất lạnh lẽo như một khối băng ngàn năm không tan. Tay nắm chặt tay em gái, đưa mắt chán ghét nhìn Hoà Mi. Lười nhác không thèm "phun châu nhả ngọc" lạng lẽ nghe cuộc đối thoại của mẹ con Hoà Mi đang tự biên tự diễn. Sau đó, thì đưa mắt hờ hững lạnh lùng nhìn về khoảng không xa xôi...

Nếu như không phải để trả ơn ân nhân, người đã cứu vớt hấn cùng em gái ra khỏi vũng bùn lầy tăm tối thì cho dù có quỷ xuống cầu xin. Hấn ta cũng tuyệt đối không thèm liếc mắt nhìn Hoà Mi một cái chứ đừng nói là tới sống chung...

Còn Lê Hoa thì khuôn mặt xinh đẹp, thuần khiết, biểu lộ sự khinh thường Hoà Mi người đầu mà đáng ghét thế không biết. Vậy mà cũng là tiểu thư của một gia đình giàu có, quyền quý cơ đấy. Nói thật, ngay từ ánh nhìn đầu tiên cô bé đã thấy nhỏ như một đũa ăn mỳ bụi bặm đầu đường xó chợ nào chui ra rồi...

Đúng là quạ đen xấu xí giữa một bầy phượng hoàng mà. Cha mẹ đẹp, cao quý, thế cơ mà sao lại có đứa con gái xấu xí, quê mùa, thô kệch, và vô duyên thế nhỉ? Rốt cuộc chị ta có phải con ruột của ông bà Kim không thế...??

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Tại một ngôi biệt thự đẹp lộng lẫy gần biển ở Las Vegas, thiên đường giải trí và ẩm thực nổi tiếng bậc nhất trên thế giới.

Nơi mà ai nhắc đến đều biết và mơ ước một lần được tới tham quan và nghỉ dưỡng bởi giá cả ở đây rất đắt đỏ. Tính toán bằng đô la, nếu không phải là những người giàu có và thực sự đại gia tiêu tiền như nước thì dù có nằm mơ cũng không có cơ hội được bước chân tới.

Ngôi biệt thự đẹp lộng lẫy đạt tiêu chuẩn 5 sao, với thiết kế cầu kỳ hiện đại, đầy đủ tất cả mọi thứ như: Vườn hoa mênh mông đầy đủ các loại hoa đa dạng về màu sắc, phong phú về chủng loại. Bể bơi rộng ngang một sân vận động, có phòng khiêu vũ rộng thênh thang, phòng tập thể dục, phòng triển lãm tranh, phòng ăn, phòng họp, phòng khách, phòng ngủ riêng,...

Ngôi biệt thự gồm có 3 tầng, nếu tính cả khuôn viên bao xung quanh thì rộng khoảng 30000 m2. Là một trong rất nhiều ngôi biệt thự đắt tiền của ông trùm giàu có nhất Las Vegas chuyên kinh doanh sòng bài, khách sạn, bãi biển, du lịch...Ngoài ra ông ta còn bỏ tiền đầu tư các sòng bài ở nhiều nước trên thế giới từ châu Á, châu Phi...

Trong thế giới ngầm, tên tuổi, địa vị của ông ta có sức ảnh hưởng rất lớn, không ai là không biết tới trên khắp thế giới.

Chỉ cần ông ta ra lệnh một tiếng thì ngay cả tập đoàn hàng đầu châu Á như của cha Hoà Mi cũng dễ dàng bị ông ta thao túng, thậm chí nếu thích còn có thể khiến cho giá cổ phiếu của tập đoàn bị rớt thê thảm chỉ trong vòng một đêm dẫn đến phá sản trong vòng vài ngày.

Biệt thự này là nơi ở của cậu quý tử duy nhất của ông ta, Tommy (tên gọi ở Việt Nam là Tommy Thanh Tùng khi nghe lệnh cha mình đến Việt Nam thử sức giải quyết một số vấn đề liên quan đến việc xây dựng casino tại đây). 17 tuổi, học rất giỏi và xuất sắc đã tốt nghiệp xong trung học phổ thông tại Las Vegas.

Trong một gian phòng thiết kế nội thất sang trọng không kém so với bên ngoài, có một cậu con trai nhìn khá đẹp, mắt xanh, mũi cao, da trắng, tóc hơi vàng.

Đang rất tức giận, ánh mắt thâm sâu nguy hiểm khi nhìn thấy mấy bức hình có chụp một cô gái đang là loi nguï trong vòng tay một người đàn ông trong khách sạn.

- Thiếu gia, đây là toàn bộ những bức hình chụp cô Jenny Ngọc Mai tối qua tại khách sạn do thám từ theo dõi.

Người đàn ông trung niên, mặc bộ đồ vet đen từ đầu xuống chân, cúi người cung kính nói.

- Tôi biết rồi, ông có thể ra ngoài.

Một giọng trầm lạnh, không rõ cảm xúc vang lên.

- Dạ, nếu thiếu gia không có gì sai bảo, tôi xin phép.

Người đàn ông cúi sâu người một lần nữa, lặng lẽ đi ra ngoài. Khép chặt cửa phòng lại.

Bây giờ trong phòng chỉ còn là một mảnh yên tĩnh, chẳng còn bất kỳ ai khác ngoài cậu con trai mặt mũi lạnh lẽo. Không chút cảm xúc kia, đang cầm từng bức ảnh xem xét thật kỹ không biết là đang suy nghĩ điều gì. Nếu là người đàn ông khác khi nhìn thấy những tấm hình chụp người mình yêu ngủ với người đàn ông khác trong khách sạn, có lẽ sẽ tức giận mà đập phá đồ đạc xung quanh mất. Nhưng cậu ta lại im lặng không có bất kỳ hành động gì chứng tỏ là đang tức giận, thế mới đáng sợ...

Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, cậu ta liền cầm điện thoại iphone 5s dát vàng, đính kim cương đời mới nhất bấm số gọi cho cô gái trong bức ảnh...

Tiếng điện thoại vang lên ở đầu dây bên kia là một bài hát rất sôi động, y như nhạc sàn ở vũ trường vậy.

- Alo, anh yêu, gọi điện cho em có việc gì thế? Hi

Tiếng gọi thân mật, cười dịu dàng ở đầu dây bên kia vang lên.

- Anh có chuyện gấp muốn nói với em, 1 tiếng nữa gặp nhau tại vũ trường Ánh Dương.

- Ồ, có chuyện gì mà gấp vậy anh?

- Em cứ đến đi sẽ biết.

Không nói nhiều, cậu ta tắt máy luôn. Khuôn mặt trầm tĩnh lạ thường, rốt cuộc cậu ta hẹn cô người yêu trót cấm sùng lên đầu cậu ta kia để làm gì? Không phải là để đánh ghen chứ?

Tại vũ trường Ánh Dương, bên trong nhạc nhảy sập sinh, sôi động. Từng cặp từng đôi đang nhảy nhót rất say sưa trên sàn. Phía sâu bên trong đằng sau vũ trường là một casino có rất nhiều người đang chơi bài ăn tiền, tại một góc yên tĩnh khuất trong bóng tối có một đôi trai gái đang đối diện nhìn nhau nói chuyện.

- Anh yêu, gọi em ra đây có chuyện gì muốn nói vậy.

Cô gái mặc váy ngắn đến không thể ngắn hơn, trễ ngực lộ vòng một căng tròn nảy lửa. Mắt xanh, môi đỏ như màu máu, phấn trang điểm dày cả tấc. Mắt nâu, mũi cao, tóc ngắn nhuộm đỏ. Đi giày cao gót 15 phân, đeo khuyên tai to lủng lẳng sáng lấp lánh, rất ra dáng một dân chơi sành điệu đang cầm ly rượu vang nhấp ngậm uống hỏi.

- Xem đi.

Cậu con trai mặc áo vét đen đeo cavat, quần tây, tay đeo đồng hồ đắt tiền, có xỏ khuyên tai ở mũi. Hai bên tai cũng đeo nốt, liếc nhìn cô gái một cái rồi ném trước mặt một xấp ảnh, khiến ai nhìn thấy cũng phải đỏ mặt.

Cô gái cầm xấp ảnh lên xem, tay run run, cả người lạnh toát như muốn té xỉu ngã ngay tại chỗ. Sao, sao lại thế này...

- Anh à, mấy tấm hình này không phải do là ảnh thật của em đâu. Do đũa nào đó photoshop ghép ảnh *** hại em thôi, xin anh đừng tin mà hiểu lầm tội nghiệp em...hu hu

Cô gái ngược đôi mắt long lanh đầm nước mắt nhìn chàng trai trước mặt, sợ hãi giải thích. Mà không biết rằng giải thích là nguy hiểm.

- Anh cũng biết đấy em, tuy là một cô gái ăn chơi, sành điệu. Nhưng không phải là loại con gái buông thả, dễ dàng lên giường với người đàn ông khác như vậy đâu...

- ...

Còn người con trai thì lặng im hút thuốc, khẽ nhìn chăm chú cô gái, không nói bất kỳ câu gì. Cô đã làm việc xấu hổ như vậy sau lưng cậu, bây giờ còn cố

nguy hiểm nữa sao. Thật quá trớn trên đi.

- Em nói đủ chưa?

Thấy cô gái cứ độc thoại một mình suốt khiến cậu ta rất khó chịu, buộc lòng phải ngắt lời.

- Em..

Cô gái ngừng nhìn sắc mặt âm u, đầy nguy hiểm của người con trai trước mặt, run rẩy lạnh người không dám nói tiếp nữa.

- Chúng ta chia tay đi.

Cậu rất bình tĩnh, nhìn cô một hồi lâu sau đó nói ra câu mà mình đã suy nghĩ rất kỹ. Dù còn yêu cô, nhưng với những việc cô đã gây ra sao cậu có thể dễ dàng tha thứ bỏ qua được chứ. Làm như vậy chẳng phải để cô được đăng đàn nâng đăng đầu coi thường cậu sao...Quên đi, thà không có người yêu còn hơn có người yêu giống loại con gái dễ dãi như cô.

- Không em không muốn chia tay, chẳng nhẽ anh lại dễ dàng chia tay em chỉ vì những mấy tấm hình vớ vẩn này sao?

Ngọc Mai thét to, không cam tâm.

- Mấy tấm hình vớ vẩn, chẳng nhẽ để tôi phải lỗi người đàn ông trong ảnh tới đây, làm rõ trắng đen thì em mới cho là không vớ vẩn sao?

- Chia tay là chia tay, sau này đường ai nấy đi, em đừng có xuất hiện lảng vảng trước mặt tôi nữa. Bởi nếu để tôi điên lên thì không biết tôi sẽ làm gì em đâu, có khi giết em dễ dàng như giết một con kiến ấy chứ.

Thanh Tùng, bình tĩnh nói, ánh mắt sáng quắc liếc nhìn cô.

- Anh là đang dọa em..

- Từ trước tới nay em cũng biết đó, tôi không thích nói đùa. Nể tình chúng ta yêu nhau bao năm, tôi mới bỏ qua cho em chuyện này, nếu không...? Hừ...

Thanh Tùng bẻ ngón tay, lạnh nhìn Ngọc Mai, hừ một tiếng..

- Anh ơi, em biết mình sai rồi, ...xin anh...cho em một cơ hội để chuộc lỗi đi..

Ngọc Mai lập tức vòng sang quỳ xuống ôm chân cậu ta, khóc lóc, van xin...

- Quá muộn rồi...

Cậu ta nói đúng 3 chữ lạnh lẽo, không cảm xúc, liền hất mạnh người Ngọc Mai ngã ra nền. Đứng dậy bỏ đi không ngoái nhìn...

- Không, không, làm sao em có thể dễ dàng từ bỏ anh chứ...

- Nhất định em sẽ khiến anh quay về bên em thôi, anh là của em mà, em yêu anh nhiều như thế sao em có thể sống mà không có anh được chứ. Hức...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

- Thôi chúng ta vào nhà nha.

Mẹ Hoà Mi đứng ở ngoài suốt này giờ nói chuyện vu vơ, chợt nhớ ra là khách vẫn còn đứng ở ngoài cửa bỗng cảm thấy rất ái ngại. Liền nhìn con gái yêu mỉm cười, nháy mắt ý mau mời khách vào nhà đi còn đứng đó làm gì nữa. Đứng ngoài này giờ trên đôi dép cao gót 15 phân, chân mẹ nhỏ mỗi nhử, tê rần như muốn gãy rời ra luôn. Híc...

- Vào thì cứ vào đi, có ai cấm đâu.

Nhỏ nhăn nhó như chó cắn ma, hung hăng nói. Trước khi bước vào trong nhà, nhỏ không quên quay lại lườm hai anh em nhà kia một cái đầy khó chịu lẫn đe dọa. Hừ, bước chân vào nhà riêng của nhỏ thì dễ thôi, quan trọng là có thể chịu đựng sống ở trong đó được bao lâu. Đến cha mẹ ruột nhỏ còn không thể chịu nổi nói chi đến người ngoài.

Nhỏ thầm đoán không quá 3 ngày, hai kẻ đáng ghét mang bộ mặt thiên thần nhưng đội lốt ác quỷ kia sẽ phải kinh hãi mà "cao chạy xa bay". Sớm bỏ của

chạy lấy người thổi, nhỏ thật chờ mong. Càng nghĩ đến viễn cảnh thảm hại đó của bọn họ khi bỏ chạy khỏi nhà riêng của nhỏ, mà nhỏ không khỏi đắc ý cười lạnh. Hừ, thích thì nhích - để Hoạ Mi này phải ra tay thì các người chỉ có nước "chết" thôi cưng à... (Chưa biết mèo nào cắn mèo nào đâu ^^!)

Nhỏ hậm hực mang đầy một bụng ầm ức, bước vào trong nhà cách cánh cửa chưa được mấy bước, thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại của ai đó bất ngờ vang lên. Khiến nhỏ cảm thấy rất tò mò liền ngoái đầu lại, nhú mồm nhìn xung quanh xem rốt cuộc là tiếng chuông điện thoại của ai vậy ta?

Đúng lúc đó thì nhìn thấy mẹ nhỏ đang đưa tay vào trong cái túi da màu nâu đắt tiền, khá sang trọng thuộc hãng Chanel lấy ra cái iphone 5S có dát vàng và đính kim cương đang vang lên một bản nhạc rất sôi động. Bất giác đưa lên gần tai để nghe.

Chẳng biết đầu dây bên kia nói chuyện gì với bà, mà khiến bà trông có vẻ rất vội vã đi đi lại lại như muốn mọc cánh bay luôn vậy?

- Ok, tôi biết rồi, tôi sẽ lập tức tới ngay.

Kết thúc cuộc nói chuyện qua điện thoại, bằng một câu rất ngắn gọn nhưng đầy súc tích. Cũng đủ để những người đang có mặt bên cạnh bà lúc này hiểu được ý muốn tiếp theo của bà là gì. Tường gì, rời khỏi đây vì có việc gấp cần giải quyết chứ gì.

- Xin lỗi mấy đứa nha, ta có việc bận cần phải giải quyết gấp không thể ở lại nói chuyện với mấy đứa lâu hơn được. Mấy đứa tự làm quen với nhau rồi tự thu xếp mọi thứ ổn thỏa nhé. Ta còn có việc đi trước đây, bye...

Mẹ Hoạ Mi cất điện thoại vào túi, đưa mắt áy náy nhìn mấy đứa trẻ cáo lỗi rồi nhanh chóng bước đi thật nhanh ra chiếc xe Lamborghini của mình, phóng vút đi không chút dấu vết.

Khi nghe bà nói lời xin lỗi để rời khỏi đây, Hoạ Mi chẳng hề cảm thấy bất ngờ chút nào. Thậm chí còn bĩu môi liếc nhìn mẹ, mẹ thì lúc nào chẳng thế. Yêu công việc còn hơn cả mạng sống của mình. Thật bó tay ^~^

- Mấy người đứng đờ ra đó làm gì, còn không tự vào nhà đi. Chẳng lẽ phải để tôi đích thân cúi người cung kính mời chào mới vào sao? Hừ, đừng có nằm mơ giữa bàn ngày nhá...

Thấy hai anh em nhà kia vẫn đứng im bất động như tượng đá, nhìn mẹ con nhỏ bằng ánh mắt lạnh lùng không hề có chút phản ứng nào chứ đừng nói đến chuyện "phun châu nhả ngọc" nói bất cứ câu gì. Cứ như chuyện liên quan đến mẹ con nhỏ chẳng ảnh hưởng quái gì đến họ vậy?

Khinh người vừa thôi nhá, không con này mà điên lên thì đừng trách là ra tay tàn ác không nể tình riêng nhá. Càng nghĩ đến thái độ của bọn họ suốt từ đầu đến tận bây giờ nhỏ càng không khỏi cảm thấy tức sôi máu, hận không thể giết chết bọn họ ngay lập tức cho hả giận...

Thấy bọn họ vẫn đứng yên ngoài cửa, nhỏ bước vào nhà hùng hục rất tự nhiên cứ tưởng bọn họ sẽ bước theo ngay. Ai ngờ khi quay lại xem xét thì thấy bọn họ vẫn đang trơ mắt ếch nhìn nhỏ bước vào đứng im không nhúc nhích, khiến nhỏ bực bội phải quát to.

- Thì chị cứ vào trước đi, làm gì mà hung dữ như bà chằn ý.

Cô em gái xinh đẹp của tên con trai lạnh lùng như băng đá kia, vừa mở miệng ra là lại nói lời giễu cợt cô. Ánh mắt liếc nhìn cô khinh bỉ, thật đáng hận mà.

Bực mình, nhỏ không thèm nói với họ thêm lời nào nữa, hùng hục bước thật nhanh vào trong nhà. Ngồi phịch xuống ghế sa lông, bóc gói bim bim ra ăn rồi mở ti vi ra coi phim mà soi đang đến đoạn moi tìm ăn thịt người máu me be bét. Nhỏ đây rõ ràng là đang cố ý mở phim mà kinh dị để chọc cô bé Lệ Hoa đây mà.

Hai anh em nhà kia vừa bước vào căn nhà "quý tha mà bắt" như danh xưng dành tặng riêng cho ngôi nhà mà Hoạ Mi đã đặt cho ngôi nhà của mình. Thì một mùi lợm giọng, kinh người muốn nôn oẹ không biết từ đâu bốc lên. Hai người này ở sạch sẽ quen rồi, nên chỉ cần một chút mùi gì đó lạ là rất nhạy cảm phát hiện ra ngay.

- Anh ơi, mùi gì mà ghê thế. Thật kinh khủng quá đi. Hic

Lệ Hoa đáng thương bất ngờ ngửi phải cái mùi kinh dị này liền đưa tay lên bịt mũi, nhăn nhó hỏi anh trai mình.

- Anh cũng không biết nữa.

Hắn ta cũng đáng thương không kém, nhăn nhó trả lời nhưng khí lạnh xung quanh người hắn vẫn không hề giảm đi tí nào. Đưa tay lên bịt mũi, lặng lẽ quan sát xung quanh. Không nhìn thì thôi, nhìn xong phát hắn cũng muốn té xỉu luôn.

Một đồng rác to đùng toàn vỏ bim bim, thức ăn vụn đang tích ở một cái thùng rác đặt ở gần chỗ góc nhà cao ngấp cả miệng luôn. Xung quanh nhà thì bụi bặm, bẩn thỉu bốc mùi do lâu ngày không có lau chùi gì mà. Nhà bếp bát đĩa ngăm ở bốn tích lại từ mấy ngày rồi cũng lên thấy chất cao như núi. Do lâu ngày không nấu nướng, dọn dẹp gì nên giờ đây nơi này trở thành một căn phòng tan hoang đến thế thảm.

Chuột, gián, bò chạy khắp trong nhà khách lẫn nhà bếp, mạng nhện mắc ngang dọc ở khắp các góc phòng... Nói chung là rất bẩn, bẩn đến mức hắn mở to mắt nhìn bó tay không biết nói gì luôn. Sao trên đời này lại có một đứa con gái lười nhác để nhà cửa bẩn thỉu không chịu dọn dẹp đến mức này chứ.

Bây giờ thì hắn đã biết vì sao cha nhỏ hết sức năn nỉ, cầu xin hắn đến sống chung để giúp đỡ con gái ông ta rồi. Kiểu con gái như thế này đến cha ruột cô ta còn không thể cải tạo được. Thì hắn thật không biết mình có cao tay đến mức đủ trình độ cải tạo nổi cô ta không nữa, ai có thể giúp hắn đưa ra biện pháp cải tạo loại sinh vật "lạ" mới từ hành tinh nào rớt xuống trái đất này không thể nhỉ? Hic, (khổ thân anh ý ghê T.T)

- Eo ui, khiếp, nhà gì mà bẩn thỉu kinh khủng thế. Chị kia chị có phải là người không thể. Đến con lợn nó cũng còn sạch sẽ gấp vạn lần chị, người mà còn kém xa cả con lợn về cách sống thì tốt nhất đi chết luôn đi cho đỡ nhục với đời. Thật nhục nhã thay cho cha mẹ chị đã sinh nhầm phải một đứa con không bằng cả con lợn như chị. Ha ha...

Lệ Hoa nhìn căn nhà bẩn thỉu bốc mùi hôi hám, lợm giọng buồn nôn. Vô cùng bức bối, bỗng cảm thấy ghét Hoà Mi ghê gớm người đầu mà bẩn thỉu vô đối đến thế là cùng. Liền cười đều, "dim hàng" Hoà Mi không tiếc lời, hận không thể mổ đầu chị ta ra xem óc chị ta chứa thứ quái quỷ gì thế không biết. Hừ...

- Cái gì, con nhỏ đáng ghét kia, chị đây đã nhìn mày nhiều lắm rồi đó. Còn dám nói xỏ xiên nữa tin chị mày phi cái dép dưới chân này vào cái miệng thối của mày không. Hừ.

Hoà Mi cũng không kém, liền đáp trả ngay tức khắc, con bé chết bầm đáng hận kia. Nó tưởng mình là ai chứ...

- Cô thử động vào một sợi lông tơ của nó xem...

Nhật Duy trừng mắt lạnh lùng nhìn Hoà Mi, nói một câu lạnh lẽo đầy đe dọa. Lúc này hàn khí quanh hắn toả ra rất mạnh, khiến nhỏ không khỏi cảm thấy rùng mình lạnh hết cả người. Nhỏ tin, nếu nhỏ mà dám động vào một sợi lông tơ của em gái hắn chắc hẳn sẽ giết nhỏ như giết một con kiến mất. Nhỏ làm sao có thể quên cái vụ đánh ghen nhầm lẫn trước bị hắn bóp cằm đau đến chảy nước mắt cơ chứ. Hắn thật đáng sợ.

- Nhà cửa thì bẩn thỉu, lười nhác không chịu lau chùi, dọn dẹp. Để vậy mà cô cũng ở được sao?

Hắn thấy nhỏ run sợ liền nói tiếp những câu cần nói.

- Hừ, thì đã sao? Đây là nhà của tôi, tôi là chủ nhân của nó. Tôi muốn sống như thế nào là việc của tôi. Anh cảm thấy ở được thì ở, không ở được thì "biến". Đừng tưởng tôi sợ anh thì anh muốn nói gì thì nói nhá, đừng quên đây là nhà của tôi.

Nhỏ sau một hồi run lạnh, ngay lập tức lấy lại khí thế đáp trả lại. Vô lý đây là nhà của nhỏ nhá, sao có thể để một tên thần kinh ở đầu chui ra đe dọa được. Thế thì còn gì nhục nhã bằng.

- Chị đúng là hết thuốc chữa thật, nhà tôi có quen một vị bác sĩ chữa bệnh thần kinh không được bình thường rất tốt đó. Chị cần chữa trị cho dứt căn bệnh nan y này thì cứ nói tôi sẽ giới thiệu cho...hừ...hừ.

Lệ Hoa, liếc mắt khinh bỉ nhìn nhỏ, thiếu điều muốn gọi xe tới tổng thẳng nhỏ vào trại thần kinh.

- Hừ, được thôi. Sống sao là quyền của cô, còn dọn dẹp căn nhà không khác gì chuồng lợn này lại là quyền của tôi. Hừ.

Nhật Duy khoanh tay, nhìn nhỏ cười lạnh. Không nói gì nữa móc điện thoại ra bấm số gọi cho ai đó...

- Mau mang hết tất cả hành lý, đồ dùng cá nhân của anh em chúng tôi tới căn nhà số 9, đường Cánh Sen Hồng cho tôi. Đồng thời cử mấy người giúp việc tới đây dọn dẹp giúp tôi.

Nói xong không để đầu dây bên kia kịp nói tiếng nào hắn cúp máy rụp cái luôn.

- Anh muốn làm gì?

Hoà Mi thấy anh ta gọi điện nói xong, liền ngơ ngác bày ra bộ mặt khó hiểu lập tức hỏi. Rốt cuộc anh ta muốn giờ trò gì thế hả?

- Chị vốn là đồ ngốc bẩm sinh mà, có nói chắc gì đã hiểu, nên tốt nhất đừng hỏi làm chi để khoe ra cái độ ngu dốt tiềm tàng vốn có làm trò mua vui cho thiên hạ nó cười thêm làm gì. Hừ..

- Anh thích câu nói hay nhất trong ngày này của em. Ha ha...

Nhật Duy đưa ngón tay cái lên, cười ủng hộ cho câu nói đá xoáy rất cay nghiệt của em gái mình. Hắn vốn lạnh lùng, ít cười, ít nói vậy mà mới có hôm đầu tiên tiếp xúc với Hoà Mi đã cười, nói nhiều như vậy. Tương lai chắc nhiều điều thú vị lắm đây...

- Anh em các người...các người...

Hoà Mi tức giận bốc khói nghi ngút, đưa ngón tay ra chỉ thẳng vào 2 anh em nhà kia trừng mắt muốn rớt luôn cả tròng mà không biết phải đáp trả, "đá xoáy" trả thù lại kiểu gì ..

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Ở trong phòng ngủ, Thanh Tùng như một kẻ mất trí, nốc ừng ực cả chai rượu trắng giải sầu để quên đi những đau khổ, thất bại trong tình yêu mà mình đang phải cố gắng chịu đựng. Ngọc Mai tại sao em lại nhẫn tâm phản bội anh như vậy chứ, anh yêu em nhiều đến thế, nhiều hơn cả những lời anh đã từng nói, từng hứa. Vì em anh không thêm để ý đến bất kỳ người con gái nào khác, anh chỉ yêu mình em thôi. Tại sao...tại sao em lại nhẫn tâm, vô tình như thế chứ. Em nói em yêu anh rất nhiều, yêu nhiều mà em lại dễ dàng phản bội anh để lên giường với một người đàn ông khác sao?

Là em yêu anh hay chỉ đang cố tình lừa dối, lợi dụng anh? Đứng núi này, trông núi nọ bắt cả 2 tay, đùa giỡn tình cảm của anh ha? Bao nhiêu là câu hỏi cứ vang vọng trong tâm trí của Tùng? Mà vẫn không thể nào tìm ra được lời giải đáp hợp lý, rượu uống vào cốt để say. Nhưng có sao càng uống lại càng tỉnh, lệ lặng rơi, tim đau nhói rí máu nghẹt thở tưởng như ai đó đang nắm tay bóp chặt...Chúng ta từng hứa sẽ mãi chung đường rồi mà em, tại sao bây giờ hai ta lại mỗi người một nơi như thế, ...

Nhìn thấy bóng em dần xa, anh sao nhói lòng

Vì níu tay em mà sao anh không giữ được

Đành thế xa nhau từ đây, vắng em bên đời anh

Cứ như em đã muốn hai ta cho nhau một lối riêng

Lặng bước trên con đường sương rơi, lá úa đầy

Nghẹn đắng trong tim từng câu đang thét gào tên em

Vì trái tim anh còn yêu, muốn em quay về đây

Thế nhưng anh đã không cho đôi môi anh được nói ra...

Đúng lúc đang trong men say tình cuồng loạn, mặt đỏ bừng, tràn đầy sát khí. Thì điện thoại để trong túi quần bất ngờ reo vang. Loay hoay một hồi để trấn tĩnh lại tinh thần cho tỉnh táo, khó khăn đưa tay vào trong túi quần lôi điện thoại ra bắt máy nghe luôn, không thèm cả nhìn số.

- Alo, tôi nghe.

- Hừm, là cha đây.

- Là cha ạ, cha gọi cho con có việc gì không?

- Việc quan trọng là khác, ta không có nhiều thời gian nên sẽ nói ngắn gọn chủ đề chính luôn.

- Dạ, có gì cha cứ nói.

- Hừm, cũng không có gì, chính là chuyện muốn con sang Việt Nam tiếp quản mấy dự án mở Casino trị giá 7 tỷ đôla đó. Lúc đầu ta có ý muốn để vài tuần nữa con sang cũng được, nhưng giờ ta nghĩ kỹ lại muốn con 7h sáng mai sang Việt Nam luôn để thực hiện dự án sớm hơn so với dự tính. Ta sợ dự án càng để lâu càng sinh rắc rối, đem dài lắm mồm. Con hiểu ý ta chứ?

- Dạ, con biết rồi, con sẽ cố gắng thu xếp ổn thỏa mọi việc. Để mai sang Việt Nam luôn.

- Tốt, ta còn có việc, cúp máy đây.

- Good bye, cha.

Tắt máy điện thoại xong, Tùng mệt mỏi, nằm phịch luôn xuống chiếc giường êm ái, nệm trắng tinh thoảng mùi thơm của loại nước hoa hồng dịu nhẹ. Dàng rộng hai chân, hai tay ra mắt mở to nhìn lên trần nhà không chớp. Mai lại phải sang Việt Nam rồi, hi vọng khi rời xa nơi này, mình sẽ có thể quên đi chuyện buồn về một tình yêu không trọn vẹn này. Ước gì có một loại thuốc mất trí nhớ nhỉ, thì có lẽ giờ đây mình sẽ chẳng phải buồn đau vì một người con gái không xứng đáng như vậy...

Tại nhà riêng của Hoà Mi bây giờ không chỉ có đơn thuần 3 người như lúc đầu nữa, mà không biết từ đâu mọc ra thêm 5 người khác. Hoà Mi kinh ngạc trở mắt hết nhìn 5 người mới đến kia lại lướt nhìn sang 2 anh em Nhật Duy, không biết họ lại muốn giờ trò gì đây?

- Anh gọi họ tới đây làm chi?

Hoà Mi thoáng sợ hãi nuốt nước bọt nhìn về phía Nhật Duy hỏi

Hắn liếc nhìn cô nàng bằng ánh mắt lạnh như băng, khiến cô nàng không khỏi lạnh hết cả sống lưng. Hắn nhìn mình bằng ánh mắt đáng sợ như vậy là có hàm ý gì đây? là đang bảo mình ngậm miệng lại hay ngu thì đừng hỏi nữa...?

- Đến cải tạo lại căn phòng giống chuồng heo này của cô.

Hắn hừ lạnh một tiếng khinh bỉ, nói gần từng chữ một, giọng cũng lạnh lẽo không kém.

- Đây, đây là nhà của tôi ai cho phép anh tự ý gọi người đến phá phách chứ...

Hoạ Mi trừng mắt nhìn lại hắn ta, nhìn gì mà nhìn, tưởng dọa được nhỏ chắt. Hừ

- Bố cô đã toàn quyền giao cho tôi xử lý căn nhà này rồi, nếu có có ý kiến thì đi mà thắc mắc với bố cô.

- Đúng đó, chị nên biết ngoan ngoãn nghe lời một chút đi. Đã ngu còn cứ cô tỏ ra nguy hiểm làm chi cho mệt, không biết thì dựa cột mà nghe, chớ có thắc mắc nhiều làm gì?

Cô bé Lệ Hoa liếc ánh mắt khinh bỉ nhìn ngấm Hoạ Mi từ đầu xuống chân, phán một câu xanh rờn.

Nghe Lệ Hoa nói xong, mấy người tới giúp việc kia che miệng khúc khích cười, còn Hoạ Mi thì tức giận tái xanh mặt lại...

- Mày đừng có cậy hơi anh mày ở đây mà lên giọng dạy đời với chị mày nhá, chi là một cái con nhỏ miệng còn hơi sữa mà cũng bày đặt ra oai. Đúng là ngu ngốc...

Hoạ Mi tức giận phùng mang trợn mắt, chỉ tay vào mặt Lệ Hoa, toàn bị còn nhỏ đáng ghét này nói "xoáy đều" thôi. Thật là nhục quá đi...

- Tôi chẳng dạy đời ai cả, tôi chỉ nói rõ sự thật thôi. Mà sự thật thì luôn mất lòng, chị đừng có cậy mình lớn tuổi hơn tôi mà cãi chày cãi cối nói những nói cuội nhá. Cái này gọi là "đã ngu còn cứ thích cãi ngang", đúng không mọi người?

Lệ Hoa khoanh tay lại, bĩu môi nhìn Hoạ Mi bằng ánh mắt coi thường, Sao trên đời này lại có loại người vừa ngu lại vừa ngang đến thế nhỉ? Mấy người có mặt ai cũng che miệng khúc khích cười. Cười đến mức không thể dừng lại được, trừ Nhật Duy hắn ta vẫn cứ lạnh như băng im lặng không quan tâm...

- Sự thật nào?

Hoạ Mi cố kìm nén cơn tức giận đang bốc khói nghi ngút trên đỉnh đầu, máu nóng sôi sùng sục, miễn cưỡng không chế ý định muốn xông tới bóp chết con nhỏ đáng ghét kia ngay tức khắc để xả giận. Nhìn Lệ Hoa bằng ánh mắt tức tối, đầy sát khí, nhủu mày hỏi.

- Chị có nhìn thấy xung quanh căn nhà này bừa bãi, bẩn thỉu, bốc mùi khó chịu. Không khác gì một bãi rác không? Chị không có mắt nhìn hay sao mà hỏi toàn những câu ngớ ngẩn thế không biết.

Lệ Hoa khoanh tay, liếc nhìn nhỏ bằng ánh mắt khó chịu, chậm rãi nói như đang cố gắng giả thích điều gì đó cho một đứa bị thiếu năng vậy. Bó tay thật...

- Thôi không nói nhiều, mấy người cứ tự nhiên cải tạo lại căn phòng này sao cho nó trở lên sạch sẽ, thơm tho không vết bẩn là được. Còn cô ta thì cứ coi như người vô hình đi, khỏi phải quan tâm.

Hắn ta nhủu mày, lạnh lùng nói.

- Anh...anh...được lắm các người cứ chờ đấy. Chuyện này tôi tuyệt đối sẽ không để yên đâu.

Nói rồi, cô nàng hậm hực xông thẳng ra cửa, đóng mạnh cửa rầm một cái làm nó phát ra một tiếng kêu rất to ghê rợn như tiếng sấm. Lệ Hoa nhìn theo bóng dáng cô nàng bỏ đi, sau đó lại ngược nhìn anh trai mình, nhún vai cười khó hiểu. Mấy người giúp việc nhìn nhau không ai bảo ai, tự giác thực hiện công việc được giao phó của mình. Tính tình cậu chủ vốn lạnh băng, chẳng thân thiện gì bao giờ. Nếu để cậu chủ không hài lòng thì sẽ rắc rối lắm...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Nhật Duy đang đứng im lặng như một tảng băng trong căn phòng khách ở nhà riêng của Hoạ Mi, thấy cô nàng hậm hực bỏ đi, mặt không hề biến sắc, cũng chẳng hề mảy may chút xao xuyến nào. Dù sao hắn cũng chẳng hề thấy thích Hoạ Mi một tý nào, ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ đã cảm thấy rất ghét cô nàng rồi. Lúc đầu tưởng cô nàng chỉ vô duyên thôi, ai ngờ còn bẩn thỉu, lười nhác và ngu ngốc như thế chứ. Chính vì vậy hắn ghét cay ghét đắng cô nàng luôn nên việc cô nàng đi hay ở hắn chẳng quan tâm, kể cả cô nàng có chết mất xác ở đâu đó hắn cũng đứng vững lạnh lùng như bây giờ thôi. Hắn chỉ hứa đến sống chung nhà với Hoạ Mi, chứ không có hứa sẽ bảo vệ... (Anh thế mà được. Sau này nếu Hoạ Mi chết thật - anh khóc cũng chẳng ai thương xót đâu. *Cười nham hiểm*).

Hắn vốn ưa sạch sẽ quen rồi, nên đối với loại còn gái "lạc loài" như Hoà Mi hắn ta chẳng muốn dính líu tẹo tèo tẹo nào, dù chỉ là mở miệng nói chuyện. Nếu như không phải vì đã nhận lời với người đã từng mang ơn với mình, thì ngay từ giây phút đầu tiên tiếp xúc, hắn nhất định sẽ "tẩn" cho cô nàng một trận nên thân rồi. Đồi hấn, trong mắt con gái chẳng là gì hết, nên những hành động bạo lực đối với những cô gái liễu yếu đào tơ cho dù là tiên nữ hạ phàm đi chăng nữa hắn cũng chẳng thấy "ngán" đâu. Vài cái "bạt tai" toé máu, bóp cổ gần chết có là gì. Vì vậy, tốt nhất đừng đại gì mà chọc giận vào tổ kiến lửa nguy hiểm đó lắm chi, chỉ có nước rước hoạ vào thân mà thôi.

Tính cách hắn rất là kỳ quái, không những lạnh lùng mà còn rất tàn nhẫn. Trên đời này hắn chỉ coi trọng có duy nhất đúng 4 người đó là cha mẹ hắn, ân nhân cứu vớt cuộc đời hắn (cha Hoà Mi), và em gái hắn. Vì những người đó hắn nguyện hi sinh tất cả ngay cả tính mạng bản thân mình hắn cũng không tiếc, bất kỳ ai có những hành động gây nguy hiểm, bất lợi đến họ. Hắn tuyệt đối sẽ không để yên đâu..

- Thôi, tạm thời để anh đưa em về lại biệt thự nha. Khi nào dọn sạch sẽ xong anh sẽ đón em quay lại đây sau được không?

Nhật Duy ngồi xồm xuống, khẽ đưa tay vuốt mát tóc dài vàng mượt, nhìn em gái dịu dàng nói.

- Dạ, vậy cũng được. Lát về anh dạy em tập chơi piano nha, anh chơi hay lắm. Em rất muốn sau này lớn lên cũng chơi giỏi như anh. Hi

Lệ Hoa ngược nhìn anh bằng ánh mắt ngây thơ đầy chờ mong, mỉm cười sáng lạn nói. Nghĩ đến việc được anh dạy piano, cô bé cảm thấy vui sướng vô cùng..

- Uh, em chỉ được cái làm nũng là giỏi.

Hắn nhìn em gái, khẽ mỉm cười, đưa hai tay véo hai má trắng hồng mơn mẩn của nó.

Hoà Mi sau khi tức giận tông cửa xông ra ngoài, liền bức bối đi thẳng một mạch ra một bờ hồ bỏ hoang cỏ mọc rậm rạp gần nhà. Thình thoảng trước đây mỗi khi rảnh rỗi cô nàng thường cùng mấy đứa bạn thân của mình ra đây câu cá sít cò, hồi đó lãng mạn, vô tư và vui vẻ biết bao.

Cô nàng liền trèo ngay lên cái cây xoan lớn, lá xanh xum xuê mọc gần bên bờ hồ. Ngồi vắt vẻo trên đó, lòng tức tối, khó chịu liền lôi ngay cái điện thoại iphone 5 của mình ra bấm số lia lịa gọi. Sau khi hết gần nửa bản nhạc chờ bằng tiếng anh, thì mới thấy chủ nhân của nó bắt máy...

- Cha, tại sao cha lại để cho anh ta tự do quản lý nhà riêng của con, anh ta là ai chứ? Chẳng lẽ cha quên mất rằng mình còn có một cô con gái bé nhỏ cũng đang sống trong căn nhà đó àaaaaaa?

Hoà Mi ngay lập tức hét to lên, không kịp để cho cha mình kịp nói tiếng nào...

- Con làm gì mà tự nhiên gào rú như con điên thế hả? Con gái con đứ tính cách lúc nào cũng như mấy đứa con trai tính khí nóng nảy, bất trị ấy là sao. Con gái thì phải dịu dàng nữ tính, ăn nói nhỏ nhẹ,...chứ kiểu này thẳng nào nó dám rước họa con ời. Năm nay con lớn rồi cũng chẳng còn bé bỏng gì nữa đâu, con phải cố gắng thay đổi...

- Dừngggggggggggg, những điều này cha đã nói đến trăm lần con đã thấy chán ngấy đến tận cổ rồi vậy mà chẳng hiểu sao cha nói đến nghìn lần mà vẫn không thấy chán là saoooo?

Hoà Mi điên tiết nói to bảo cha nhỏ mau dừng lại ngay cái bài dân ca và nhạc cổ truyền này ngay và luôn đi cho nhỏ nhờ, nói mãi không thấy chán còn nhỏ thì thấy nhức đầu lắm rồi...

- Con gái gặp chuyện gì không vui à, sao mà nóng nảy vậy? Có gì kể rõ cha nghe coi.

Cha Hoà Mi ở đầu dây bên kia lúc này mới phát hiện ra tâm trạng con gái rệu rã của mình có vẻ không được vui, liền trầm giọng quan tâm hỏi.

- Haiz, tại sao cha lại đưa toàn bộ quyền quản lý căn nhà cho cái tên đáng ghét kia là thế nào. Cha có biết bây giờ anh ta lộng hành tùy ý muốn làm gì thì làm coi con chẳng ra gì không?

Hoà Mi được thả ả ức kể lể, nhỏ thật không hiểu cha mình đang nghĩ cái quái gì trong đầu nữa. Cứ để anh ta tiếp tục lộng hành như vậy chẳng phải những tháng ngày sắp tới của nhỏ sẽ rất thâm khổ lắm sao? hic

- Oh, tưởng chuyện gì, cậu ta là một người rất đáng tin cậy, cẩn thận, chu đáo. Làm cái gì cậu ta đều suy tính cẩn thận cả rồi, tất cả đều chỉ muốn tốt cho con thôi. Con đừng có bụng ta suy ra bụng người như thế.

Bên kia giọng nói mang hàm ý cười khê, chậm rãi nói.

- Cái gì? Cha uống lộn thuốc ha? Sao cha có thể tin tưởng anh ta một cách tuyệt đối như thế. Nhờ ở chung một nhà anh ta có ý xấu gì đó với con thì sao?

Hoà Mi há hốc mồm kinh ngạc hỏi lại.

- Con yên tâm, nó tuyệt đối sẽ không làm gì con đâu trừ khi con gây sự quá đáng. Ý ta đã quyết con cứ thế nghe theo đi, bây giờ ta còn có việc cúp máy đây. Bye con gái yêu...

- Ồ, chờ đã cha, con còn chưa nói xong...

Không để cho Hoa kịp nói hết câu, cha cô nàng ở đầu dây bên kia đã nhanh chóng ngắt máy kết thúc cuộc gọi. Ý ông đã quyết, nói nhiều cũng vô ích...

- Vãi cả tiết, cha mình đúng là tuổi cao sức yếu nên đầu óc cũng bị lú lẫn không được bình thường theo rồi.

Cô nàng buồn bực lắm lắm, thật là xui xẻo quá đi, sắp tới nhỏ biết làm thế nào để thoát khỏi kiếp nạn này một cách an toàn bây giờ. Hic.

Nhỏ đứng lên, dầm chân lên một cành cây ở dưới thấp rồi lấy tay bám vào cành cây phía cao hơn, rung thật mạnh khiến cả thân cây cũng bị rung lắc, chao đảo theo.

- Á...

Nhỏ giật mình kêu một tiếng đau đớn, chưa kịp hoàn hồn, cả thân người đã ngã phịch xuống dưới gốc cây ôm mặt nhăn nhó rên rỉ như khi ăn phải ớt. Chẳng là có cái tổ ong vàng khá lớn ở trên ngọn cây, đang yên đang lành bị nhỏ rung lắc cả thân cây làm ảnh hưởng đến tổ của nó. Thế là rất không may một con ong vàng to tướng không biết từ đâu bay tới kẻ cái mông thân yêu có cái vòi nhọn hoắt của nó châm một phát vào mắt trái của nhỏ. Bị ong châm bất ngờ, nhỏ đau quá vội hét lên rồi một tay che lên mắt chỗ bị đâm, một tay nữa giơ lên xua con ong đáng ghét quên mất rằng mình đang đứng ở trên thân cây. Và do không có gì chống đỡ, bám víu theo phản xạ tự nhiên nhỏ bị mất đà rơi phắt xuống dưới gốc trong tích tắc. (A men ^^!)

Bị ong châm vào mắt đau đến chảy cả nước mắt, khắp người đau ê ẩm, sau một hồi ôm mặt chịu trận. Nhỏ đành cố hết sức lực bình sinh còn lại để đứng dậy, nhưng vừa đứng dậy nhỏ đã khụy chân ngay xuống, mặt tái xanh lại vì đau. Cũng may cái vị trí nhỏ ngã xuống cách mặt đất không xa lắm nên chỉ bị bong gân nhẹ tý xíu.

Dù sao nhỏ cũng là một cô nàng mạnh mẽ, kiên cường nên chút khó khăn này có là gì. Cuối cùng thì nhỏ cũng cố gắng đứng dậy đi lại được, nhỏ đang băn khoăn không biết nên về nhà hay không nữa? Nếu để anh em nhà kia nhìn thấy bộ dạng tàn tạ, thể thảm này của nhỏ chắc sẽ cười nhỏ thối mũi mắt. Không thể quay về nhà lúc này được...

Vừa đi, vừa nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nhỏ đã nghĩ ra một giải pháp an toàn đó là đến nhà Ngọc Huyền. Phải rồi, không thể để hai anh em nhà kia đắc ý cười đùa vì bắt nạt nhỏ được, nhất định phải nhờ Ngọc Huyền bày mưu tính kế giúp mình trả thù mới được. Hừ, đừng quên ba mươi vẫn chưa phải là tết đâu, các người cứ chờ đấy. Hoa Mi này mà không trả thù được các người, khiến các người sống không bằng chết, thế không làm người...Hừ... (Hoa Mi mà ra tay thì đúng là người chết cũng phải sống lại chứ đừng có nói hai anh em nhà kia - *Nháy mắt, cười lẩn lộn*)

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

- Anh ơi, đàn một bài piano cho em nghe đi anh?

Lệ Hoa cười ngây thơ nhìn anh trai mình, đề nghị.

- Cũng được nhưng sau khi nghe anh đàn xong em phải đi học bài luôn và ngay nha.

Nhật Duy xoa xoa cái cằm của mình, mỉm cười ranh mãnh...

- Ừ, em không chịu đâu, anh đàn xong phải dạy em học đàn nữa chứ. Chẳng phải vừa rồi anh đã hứa với em rồi mà.

Lệ Hoa bám cánh tay anh trai mình nũng nịu, giả bộ dỗi hờn trông rất đáng yêu.

- Oh, nhưng mà dạy em đánh đàn thì anh được lợi gì chứ?

Nhật Duy cười tinh nghịch, véo má em gái mình, giả bộ suy nghĩ hỏi.

- He he, nếu anh dạy em học đàn em sẽ giúp anh tìm cách đối phó với bà chị "heo tái sinh" kia. Hi hi, em đoán không nhầm thì sắp tới bà chị đáng ghét đó sẽ khiến anh phải sống dở chết dở đó.

Lệ Hoa nháy mắt, lè lưỡi, cười lạnh nhìn anh trai mình.

- Ghê, anh mà phải sợ cô ta á, em thật là coi thường anh quá đi. Buồn nhỉ?

Nhật Duy nhìn em gái mình lạnh lùng nói.

- Trời, anh làm ơn đừng lúc nào cũng kiêu kỳ, lạnh lùng, bất cần như thế nữa đi. Anh chưa từng nghe câu "Đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma sao?". Biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp say mê anh như điên điên, mỗi chị ta là không bị nhan sắc chết người của anh quyến rũ. Chứng tỏ chị ta có một bản lĩnh rất ghê gớm, anh cần phải đề phòng...

Lệ Hoa mím môi, ra vẻ nghiêm túc nhìn anh mình nói.

- Em đúng là bà "cụ non", ồc không mang nổi mình ồc còn đòi mang cọc cho rêu. Anh chỉ sợ cô ta khiến em sống không được, cười cũng không xong thôi. Ai bảo em hay trêu chọc cô ta khiến cô ta nổi điên cho lắm vào...

Nhật Duy lắc đầu cười, vừa xoa đầu em gái.

- Hừ, chị ta thử giở trò với em xem, nhất định em sẽ cho chị ta biết thế nào là lễ độ. Không tin anh cứ chờ xem, Lệ Hoa em không bắt nạt người ta thì thôi, ai mà dám bắt nạt em đúng là chán sống thật rồi. Hừ...

- Thôi anh sợ em rồi, đừng nhắc đến cô ta nữa nha. Anh chẳng quan tâm nên không muốn nghe những chuyện có liên quan đến cô ta một tí nào.

- Zoi ạ, sắp tới sống chung một nhà với nhau rồi, mở mắt là đã nhìn thấy mặt nhau. Còn không quan tâm với chả liên quan? Anh là người ngoài hành tinh mới rớt xuống trái đất à, sao nói câu gì mà nghe buồn cười thế?

- Thế bây giờ em muốn học piano không? hay là thích nói về cô ta nếu vậy em cứ nói một mình đi. Anh lên phòng trước đây?

Nhật Duy nhìn em gái lạnh lùng, nhún vai định bỏ lên phòng...

- A, chờ đã anh ơi, em muốn học piano á...

Lệ Hoa bỗng giật mình khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng xen lẫn tức giận của anh trai, có vẻ anh mình ghét chị ta lắm thì phải, ghét nhau thế mà vẫn phải ở chung với nhau. Không biết sắp tới sẽ gặp phải phong ba khốc dữ mếu dờ gì nữa, hic... he he, mà biết đâu, ghét của nào trời trao của đó nhỉ? Thú vị thật

- Lệ Hoa bỗng nhiên đắc ý bật cười ^^! (Cô bé này đúng là lắm trò =,=)

Nhoc lười... Tội yêu em

Trước cửa khách sạn Bảy Sắc Cầu Vồng sang trọng hiện đại bậc nhất của thành phố, có một chiếc xe ô tô màu đen tuyền thuộc dòng xe Lamborghini không biết từ đâu lái tới dừng lại. Từ bên trong một người con trai dáng cao, nhìn rất đẹp trai, ăn mặc hàng hiệu từ đầu xuống chân ra dáng một thiếu gia con nhà giàu cúi người, nhẹ nhàng mở cửa xe ra đưa một người con gái rất xinh đẹp bước ra. Mặc váy ngắn không thể ngắn hơn màu trắng, đã vậy còn rất mỏng có thể nhìn xuyên thấu nội y màu đen bên trong. Đi giày cao gót 12 phân, tóc uốn xoắn màu vàng, mắt màu nâu, môi đỏ, mắt kẻ nhìn rất nét, lông mi cong vút, móng tay màu đỏ cả 10 ngón. Nhìn cực kỳ sành điệu.

Cô nàng này chắc uống rượu say túy lúy lắm rồi, ăn mặc cực sexy, uống rượu như nước đến mức say lao đảo phải người dìu thế này. Nhìn qua là biết Cô nàng này thuộc dạng dân chơi không sợ mưa rồi, bộ dạng người mệt mỏi như xác chết. Chứng tỏ cô nàng này mới từ quán bar hoặc vũ trường nào đó nhảy nhót chán chê chui ra là cái chắc...

- Anh làm cái gì vậy, mau buông tôi ra, tôi tự đi được...

Cô nàng nồng nặc men rượu, mắt mờ màng nhìn người đàn ông đối diện, vung tay loạn xạ, chân vướng giày cao gót quờ quạng đi dật dẹo, lao đảo bước thấp bước cao mấy lần suýt ngã.

- Hồng Nhung em say rồi, đừng làm loạn nữa (Hồng Nhung cô nàng từ Pháp bỏ về Việt Nam theo học trường Galaxy, một lòng yêu Nhật Duy nhưng toàn bị Nhật Duy lạnh lùng từ chối, dọa bóp cổ mọi người còn nhớ chứ)

Người đàn ông vất vả lắm mới đỡ được cô nàng, không để cô nàng ngã lăn luôn xuống đất, kiên nhẫn khuyên nhủ...

- Ai nói là tôi say, tôi nói rồi tôi chưa say, tôi vẫn còn tỉnh táo lắm. Tại sao anh ấy lại không yêu tôi chứ, tại sao anh ấy lại ghét tôi đến vậy hả...? Tại sao...tại sao chứ, tôi đã làm gì sai à...

- Em không sai, mà là do hán ta có mắt như mù không biết trân trọng em..

- Hừ, trong mắt tôi anh ấy là người rất tuyệt vời so với anh ấy, anh xách dép cho anh ấy cũng không nổi đâu..

- Em..

Người đàn ông tức giận trừng mắt nhìn cô gái đang say rượu ngất ngây trong lòng mình, thở dài một hơi...

- Để anh dìu em lên phòng nghỉ ngơi nhé...

- Dìu tôi lên phòng nghỉ ngơi hay là muốn ngủ với tôi..

- Ha ha, em đoán thử xem..

- Hừ tôi nói cho anh biết nhé, anh dám đụng vào một sợi lông tơ của tôi, tôi sẽ khiến anh...ha ha...sau này đừng mong có con nối dõi nhà...Đồ khốn nạn...đồ đều cẳng...

- Sợ quá nhỉ? Nhưng bây giờ em đã ở trong tay anh rồi, anh có nên hưởng thụ trước rồi cao chạy xa bay không cung? Ha ha...

- Anh...anh...dám làm thế, tôi sẽ giết cả ba đời nhà anh, tôi sẽ khiến anh sống mà không bằng chết...đồ khốn nạn, mau buông tôi ra...

Hồng Nhung tuy say rượu thật nhưng thần trí vẫn còn chút tỉnh táo, giật mình hoảng sợ vùng vẫy, la hét. Khiến cho người đàn ông kia được một phen khốn đốn...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

- Đồ khốn nạn...đồ đều giả...mau buông tôi ra...

Ngọc Huyền vùng tay đánh mạnh vào người đàn ông, ra sức cào cào...

- Em bình tĩnh đi...

Người đàn ông kia ra sức đỡ những cú đánh đau điếng của cô, vừa cố gắng diu cô đứng vững không để cô ngã lăn luôn xuống sàn.

- Mặc kệ tôi, cầu xin anh đấy, tha cho tôi đi mà...xin anh...hức, hức

Vừa khóc lóc, vừa la hét, vừa quậy phá, ...khiến người đàn ông kia không còn sức để mà đôi co với cô nữa. Đành buông cô ra, để cô tùy ý ngồi phịch xuống dưới sàn nhà đá hoa lạnh toát tưa vào tường. Hai chân co lại, gục mặt xuống dưới gối khóc nức nở rất thương tâm.

Người đàn ông ngồi xuống nhìn cô khóc nức nở như vậy, cảm thấy rất bối rối không biết là nên xử lý tình huống này như thế nào. Anh ta chẳng sợ gì hết, chỉ sợ trông thấy cảnh con gái đau khổ, khóc lóc thôi. Bàn tay đưa ra muốn chạm vào cô nhưng lại không thể, chỉ hệt hững hờ không trung, mỗi mấp máy muốn nói gì đó để an ủi cô nhưng lại sợ sẽ khiến cô thêm buồn hơn.

Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, khi không còn nghe thấy tiếng cô nằng khóc nữa. Anh ta nhẹ đưa tay lay lay người cô, thấy cô không hề có phản ứng gì, biết là do cô mệt quá, nên đã ngủ say rồi. Liền cẩn thận đứng dậy bế cô lên đưa về phòng...

Anh ta vốn là một thiếu gia con nhà giàu, nổi tiếng ăn chơi, phong lưu, đa tình, là khách ruột thường xuyên của khách sạn nổi tiếng này...

Nên nhân viên lễ tân chỉ nhìn thấy anh ta là nở nụ cười là loi, đưa tình rất hiểu ý nhanh chóng đưa chìa khoá phòng cho anh ta mà không cần giải thích, làm thủ tục hay để anh ta mất thời gian chờ đợi như những vị khách bình thường khác (Khách vip có khác).

Mở cửa phòng vắt vẻo Ngọc Huyền trên tay đưa tới nằm trên chiếc giường nệm trắng tinh, êm ái mềm mại như nhung. Ngồi xổm xuống bên cạnh giường, ngắm nhìn khuôn mặt đẹp hoàn hảo không tỳ vết hết như búp bê của cô nàng, khiến anh ta không kiềm nén được ý muốn hôn lên đôi môi hồng quyến rũ ấy. Thật sự nếu trong tình cảnh hiện tại, việc anh ta có thể dễ dàng thực hiện ý đồ đen tối nào đó là hoàn toàn dễ dàng. Anh ta đã lên giường với nhiều phụ nữ, nhưng tất cả đều do họ một lòng tự nguyện thôi.

Anh rất ghét việc ép buộc một người phụ nữ phải làm những điều mình không thích chỉ để thỏa mãn ham muốn nhất thời của mình. Nhất là trong tình trạng người con gái ấy lại đang say rượu vì buồn, bất tỉnh chẳng biết trời trăng gì? Nếu anh ta cố ý giờ trò đen tối bệnh hoạn ấy có phải rất hèn nhát, không xứng là một người đàn ông không?

Nghĩ vậy anh ta lại thở dài một hơi thật náo nề, có vẻ dài cả hàng kilomet ấy chứ. Anh không hiểu mình có gì không bằng người kia, tại sao cô lại yêu hấn say mê đến điên đảo như vậy. Tại sao lại chọn hấn, mà không phải chọn anh ta chứ, nhìn cô thực sự rất xinh đẹp. Một vẻ đẹp thuần khiết tựa pha lê, khiến đàn ông nhìn thấy ai cũng phải say đắm, muốn nâng niu, trân trọng. Anh ta đã cố ý muốn nhường bước, buông tay để cô có thể tự do ở bên người mình yêu. Nhưng không hiểu sao hấn ta lại lạnh lùng đến mức tàn nhẫn, phũ phàng từ chối tình cảm của cô, khiến cô phải sống dở chết dở đau thương đến mức tuyệt vọng phải tìm đến rượu để giải sầu. Nhìn cô đau khổ, khóc lóc, thảm sầu như vậy, trái tim hấn xót xa như có ngàn mũi kim đâm...

Kẻ nào dám khiến cô phải đau khổ, thương tâm nhất định anh ta sẽ không để hấn sống được yên ổn đâu...

Nhẹ cúi đầu xuống, hôn lên trán cô như để nói lời tạm biệt. Sau đó anh ta bước ra ngoài bảo người phục vụ thay quần áo giúp cô...

- Đại ca, sao anh lại tới đây vào giờ này?

Tiếng một tên con trai tóc vàng hoe, xơ xác như đuôi bò, mặc mỗi cái quần xà lỏn. Cởi trần đứng trước ngực lẫn sau lưng đến bấp tay đều xăm trổ đầy

những hình thù kỳ quái như bọ cạp, nhện...nhìn hết sức ghê rợn, khuyên tai đeo trước mũi lấp lánh sáng dưới ánh đèn vàng vọt. Giật mình hỏi khi nhìn thấy một người đàn ông không ai khác ngoài chính đại ca của mình, bất ngờ mở cửa bước vào. Bây giờ đã là 2h đêm rồi, bình thường giờ này đại ca của hắn thường ở Vũ trường uống rượu, hoặc dẫn gái tới khách sạn để hưởng niềm vui thú của thể xác...

- Uh, cũng không có gì anh tới đây là để nhờ mấy chú điều tra giúp anh về người này.

Người đàn ông trông rất đẹp trai, mặc quần áo màu đen từ đầu xuống chân, ánh mắt âm u khó dò, lạnh lùng lên tiếng.

- Dạ.

Tên con trai kia tiếp tục trả lời bằng giọng cung kính.

Trong căn phòng này chứa tất cả 5 tên đàn ông nhìn ai mặt mũi cũng bặm trợn, xăm trổ đầy mình, gầy guộc như que củi, 2 cô gái ăn mặc rất đậm chất dân chơi, tóc nhuộm đỏ tím, mặc cái váy ngắn đến mức không thể ngắn hơn, khoe đôi chân dài miên man trắng nõn. Trên người mặc cái áo ngủ mỏng manh ngắn đến ngang lưng, không nộ y lộ vòng một nóng bỏng cô ý quyến rũ, khiến đàn ông ai nhìn thấy cũng phải nảy sinh tà ý, móng tay sơn đỏ chót dài, nhọn... Không tính người đàn ông mới bước vào.

Ở giữa phòng có đặt một bình thủy tinh (dụng cụ chính để đập đá) bên trên bình có một ống dẫn thủy tinh gắn kèm đầu nhỏ hình tròn để đựng đá (còn gọi là coóng). Một ống nhựa (hoặc thủy tinh) được dẫn trực tiếp xuống dưới bình đang ngập nước. Phía bên hông có một chiếc vòi nhựa dùng để hút khói đá từ coóng sau khi đã dẫn qua làn nước đựng trong bình. Dưới đất là liệt bật lửa ga nhìn sơ qua cũng phải trên chục cái...

- Chúng mày lại tiếp tục hút mà túy đá hả? Dùng thuốc lác chưa thấy chán sao?

Người đàn ông nhú mày hỏi khi nhìn thấy một đồng dụng cụ dùng để chơi ma túy đá.

- Anh không biết rồi, thuốc lác bây giờ chỉ là đồ xoàng xĩnh xa lác rồi. Muốn thể hiện đẳng cấp dân chơi và muốn tăng cảm giác "phê" (hưng phấn) thì bây giờ phải biết chơi ma túy đá mới xứng tầm.

Cô gái nhuộm tóc màu đỏ rực, cả người trông bơ phờ, mắt mơ màng nhìn về phía người đàn ông kia trả lời, vừa ở vũ trường nhảy nhót chán chê mới về nên trong người cô nàng đang có chút men rượu...

- Thế cảm giác dùng thấy như thế nào?

- Cái cảm giác "phê" ngây ngất như đang ở trên thiên đường này biết diễn tả thế nào nhỉ? "Hít" đá" xong, chỉ vài phút sau em đã thấy trong người như có dòng máu mới chảy rần rật... Mắt đại đi, nhìn cái gì cũng lung linh hơn. Em cảm thấy phấn khích và sung sướng tràn đầy trong người, nhạc càng to càng thấy sướng, chân tay giật đùng đùng không thể ngừng được... Nhất là cảm hứng "chuyện ấy" được nâng cao rõ rệt...

Cô gái tiếp tục cầm ly rượu trên tay vừa uống vừa cố nhập tâm mỉm cười để kể lại...

- Oh, thế thằng Núi đầu rồi, sao hôm nay không thấy có mặt...

Người đàn ông khoanh tay đứng cười lạnh hỏi tiếp.

- What? thằng đó anh không nhắc thì tui em cũng quên mất tiêu luôn. Nghe nói mấy hôm trước nó hít ma túy đá "phê" quá đến mức bị "ngáo" luôn, chẳng biết nghĩ gì lao ra ngoài đường cướp xe máy của người ta. Sau đó phóng vù tới một dãy nhà trọ, trèo tường lên vào phòng của một nữ sinh đang học bài một mình trong phòng. Hình như có quen biết với cô bé đó thì phải, nổi "máu" giờ trò cường hiếp con gái nhà người ta tận mấy lần liên trong một đêm. Sáng hôm sau vẫn chưa hết tình trạng "ngáo đá", bị công an tới vây bắt muốn giải cứu cô bé, thì bị tên đó cầm dao kề cổ nói: "Chúng mày dám xông tới, tao giết con bé này liền" thế mới vãi chứ...

- Sau hàng tiếng đồng hồ thuyết phục không thành, cuối cùng công an tìm cách lừa, xông tới khống chế bắt giữ hắn thành công giải cứu cô bé đó. Nghe nói, về đồn rồi mà tên đó vẫn còn trong trạng thái mơ màng, ảo giác cực độ không thể nào giải quyết được. Đợi đến khi hắn tỉnh táo hối hận thì mọi chuyện đã quá muộn, giờ đây hắn đang ở trong nhà đá chờ ngày phán quyết. Haiz, thật tội nghiệp...

Cô gái nhuộm tóc màu tím thờ dài trả lời...

- Sac, thế mà chúng mày không thấy sợ à.

Người đàn ông tỏ vẻ kinh ngạc, thực ra biết chuyện này từ lâu rồi (cáo thành tình mà ỉ)

- Sợ gì hả anh? Có gì mà phải sợ nhỏ, nếu đã sợ thì sao có thể trở thành xứng tầm đẳng cấp dân chơi chứ. Một khi đã nghiện chốn quán bar, vũ trường, say mê tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc, thích nhảy nhót thì việc chơi ma túy đá này chỉ là chuyện vặt vãnh để tăng thêm khi thể, chất "máu" mà thôi...

Tên con trai nhuộm tóc vàng, nằm tựa dài ra tường lên tiếng...

- Mấy đứa cứ cười tươi mà sống thác loạn nhé, đợi đến khi vào trại cai nghiện cả lũ thì đừng trách...

- Anh đó anh khỏi lo, vào vài tháng lại được ra ngay ý mà. Nhét tiền vào là xong...

- Thôi, anh còn có việc bận mấy đưa cứ tiếp tục công việc của mình đi, nhớ đừng quên nhiệm vụ anh giao nha. Có gì anh gửi tin nhắn về danh tính người cần điều tra cho thằng Sơn Sẹo.

- Dạ, anh yên tâm, nhất định bọn em sẽ cố gắng sớm hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian sớm nhất.

- Tốt,

Người đàn ông nhếch mép cười lạnh, quay người bước vội, nhanh chóng muốn rời khỏi nơi không sạch sẽ này.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Sau cái buổi chiều xui xẻo vừa bị anh em Nhật Duy đáng ghét bắt nạt, ức chế đến mức đầu toả khói bốc cháy ngùn ngụt bức bối ra khỏi nhà. Ai dè tránh vô dưng lại gặp vô dưng còn bị ông đột sừng mất, chân thì bị bong gân. Hoà Mi càng nghĩ càng thấy cay cú liền quyết tâm nghĩ kế để phục thù anh em Nhật Duy, thật lòng mà nói cục giận nhục nhã này nhỏ không tài nào nuốt trôi được.

Mặc dù tuyên ngôn quân tử 10 năm báo thù vẫn chưa muộn thì ta đây nghìn năm vẫn còn sớm chán, xem ra ở trường hợp này bất khả thi rồi. Cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng, nếu nhỏ còn tiếp tục nhẫn nhịn sớm muộn cũng bị anh em Nhật Duy chết tiệt đề đầu cười cở hại nhỏ sống không được mà chết cũng chẳng xong cho coi. Hơn nữa từ bé đến giờ nhỏ tha không bắt nạt người ta thì thôi – Chứ có kẻ nào dám liều lĩnh bắt nạt nhỏ bao giờ đâu... hừ hừ.

Lê bước thân xác tàn tạ đầy vết thương đến biệt thự chỗ Ngọc Huyền đang ở, đứng trước cổng biệt thự Hoà Mi băn khoăn không biết có nên gọi điện báo Ngọc Huyền ra mở cổng đón mình không nữa. Để Ngọc Huyền nhìn thấy bộ dạng tóc tai bù xù, mắt sưng húp, chân thì bước thấp bước cao, áo quần lấm lem thế này thật sự là quá mất hình tượng đi... hu hu.

Nhưng mà mỗi thù truyền kiếp vẫn còn đang treo lơ lửng ở trên đỉnh đầu mình không thể nào vì một chuyện nhỏ nhặt như con muỗi này mà lùi bước được, về nhà lúc này chẳng may đụng độ với anh em nhà Nhật Duy chắc mình còn thảm hại hơn. Thôi thì vì lợi ích lâu dài đành để Ngọc Huyền chế giễu vài câu cũng đâu có mất miếng thịt tí da nào đâu mà lo... Haiz, vẫn thấy ngại ngại sao ấy...

- Ghê, Hoà Mi có phải mày không đấy? – Ngọc Huyền ra mở cổng thấy bộ dạng nửa quỷ nửa người của Hoà Mi không khỏi bị dọa chết khiếp cứ ngỡ mình đang gặp một tên ăn mày đầu đường xó chợ không biết từ nơi nào chui ra.

- Hừm, không là tao thì còn đưa nào vào đây nữa, bạn bè gì mà dễ quên nhau nhanh thế hử? – Hoà Mi liếc nhìn Ngọc Huyền bằng ánh mắt sắc nhọn giọng bức bối...

- Ho ho, nhìn bộ dạng mà khóc quỷ sầu của mày lúc này đừng nói là tao mà ngay cả bố mẹ đẻ ra mày cũng còn lâu mới nhận ra được nhá. Ka ka – Ngọc Huyền rất nhanh lấy lại bình tĩnh, đưa mắt ngắm nhìn Hoà Mi từ đầu xuống chân thật chăm chú còn hơn cả ngắm một bộ quần áo khiến Hoà Mi không khỏi lạnh người, sờn cả gai ốc... nhất là khi nghe thấy điệu cười mờ ám, kinh dị đến cả người chết cũng phải sống lại của Ngọc Huyền.

- Có phải mày chán sống rồi không? Đã thấy tao thế thảm như vậy mà vẫn còn nhẫn tâm cười đim hàng nhau thế à? – Hoà Mi đưa ánh mắt nguy hiểm nhìn Ngọc Huyền rồi nở một nụ cười tươi đến rục rịch, nói

- He he, đùa tý làm gì mà phản ứng dữ vậy? Nói đi đến tìm tao có việc gì phải không? – Ngọc Huyền nhún vai, cười ngọt ngào thăm hỏi...

- ...

Rủ Hoà Mi vào trong biệt thự, Ngọc Huyền giục Hoà Mi đi tắm rửa sạch sẽ luôn rồi còn bôi thuốc...

- Tắm rửa xong thì xuống nhà ăn cơm với tao, bố mẹ tao đi công tác bên Anh phải tận hơn 2 tháng nữa mới về cơ nên mày cứ thoải mái nhá, ngủ ở nhà tao đêm nay cũng vô tư đi, càng vui.

- Biết rồi, mày cứ lượn đi cho nước nó trong. – Hoà Mi nhăn nhó ôm quần áo của Ngọc Huyền đưa mình mặc tạm bước vào nhà tắm.

Khoảng 30 phút sau.

- Á, bôi nhẹ thôi, mày muốn hại mắt tao bị mù lun phải không. Hic – Hoà Mi đau đớn, hét ầm lên khi Ngọc Huyền bôi thuốc vào chỗ mắt bị ông châm đang sưng to một cục.

- Thế là nhẹ lắm rồi, nếu không bôi thuốc ngay đề đến mai nó sưng to hơn thì mày càng có nguy cơ bị mù cao lắm em ạ. – Ngọc Huyền vừa bôi thuốc

vừa an ủi.

- Hic, cũng tại cái tên Hoàng tử lạnh lùng gì ấy mới hại tao gặp xui xẻo đến thế. Tao thề nếu có cơ hội nhất định tao sẽ khiến hấn phải chịu đau đớn nhiều hơn cả tao bây giờ. (Một lời đã định – Nhật Duy khổ rồi ^^!)

- Tao không hiểu tại sao tên đó lại đến sống cùng một nhà với mày để làm gì? – Ngọc Huyền nhún mày tỏ vẻ khó hiểu

- Cũng tại bố tao bảo hấn ta đến sống cùng để chăm sóc tao tốt hơn thôi, chứ tao cũng có muốn thế đâu, dù sao tao cũng vẫn còn trẻ trung, xinh đẹp lắm chưa muốn chết sớm đâu. Hic – Hoạ Mi nhăn nhó kêu than.

- Haiz, khó trách ... Ngọc Huyền cười mờ ám

- Ý mày là sao?

- Thì cũng tại mày sống lười nhác, bản thủ quen rồi nên bố của mày mới phải đích thân tìm một cao thủ có trình độ đẳng cấp hơn mày để ép mày phải sống có nề nếp ý mà. Ke ke

- Diên, đầu óc bố tao đúng là có vấn đề thật mẹ nó rồi. Hic – Nghe Ngọc Huyền lý giải Hoạ Mi thật khóc không ra nước mắt, bố à, sao bố nỡ lòng để con gái yêu của mình phải sống chung với một kẻ “máu lạnh”, lòng dạ thâm hiểm, quỷ kế đa mưu như thế chứ... hic

- Mà tại sao bố của mày lại quen với một kẻ có nhiều bí ẩn khó hiểu như hấn ta nhỉ?

- Ai biết được?

- He he, tao rất nghi ngờ bố của mày có tình sắp xếp như vậy để ghép đôi mày với hấn ta lắm, biết đâu lửa gần rom lâu ngày cũng bén thì sao? – Ngọc Huyền chột nhốt ra điều gì đó, liền bật cười.

- Thôi xin người cho con hai chữ “bình yên” đi được không? Tao sợ ở lâu ngày với hấn, một kẻ lạnh lùng, khó ưa cùng đứa em gái miệng lưỡi rất độc địa chỉ có tình “dìm hàng” người khác, tao không chết vì gặp nguy hiểm thì cũng chết vì đau tim thôi. Hic

- Ha ha, nhưng biết đâu có bất ngờ thì sao... - Ngọc Huyền cười nghiêng ngả.

- Tao thấy không phải chỉ đầu óc bố tao có vấn đề đâu mà đến cả mày hình như thần kinh cũng không được bình thường thì phải, toàn nghĩ cái quái quỷ gì không biết nữa. – Hoạ Mi bĩu môi, mỉa mai.

- Thôi không thêm trêu mày nữa, chúng ta nói chủ đề chính đi. Có phải mày muốn dạy cho anh em hấn một bài học đáng nhớ để cho biết thế nào là lễ độ đúng không?

- Chuẩn không cần chỉnh? – Hoạ Mi gạt đầu cái rụp.

- He he, đơn giản thôi mày cứ làm theo lời tao đảm bảo sẽ thành công...ka ka

- Là sao?

- Đầu tiên mày cứ về căn nhà vốn dĩ thuộc về mày sống đi, dù có bị chọc giận hay khó chịu đến mức nào cũng tuyệt đối không được phép bỏ đi...sau đó...Hi hi – Ngọc Huyền nói một thôi một hồi đắc ý cười mờ ám.

- Làm như thế liệu có được không? – Hoạ Mi tỏ vẻ nghi ngờ.

- Yên tâm đi, không sao đâu. - Ngọc Huyền mỉm cười trấn an.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Bởi anh là băng nên trái tim anh cũng lạnh lẽo như vậy

Gió cuốn mây trôi chưa một lần anh dám nói lời yêu em

Hận thù rồi cũng sẽ nhanh chóng tan thành mây khói,

Tình yêu anh dành cho em thì mãi luôn không đổi thay...

Yêu một người là yêu tất cả những gì người ấy có...

Hạnh phúc là khi nhìn thấy người ấy mỉm cười...

Do bị ong đốt sưng mắt, chân thì lại bị đau đi khắp khiêng bước thấp bước cao nên Hoà Mi quyết định ở nhà. Những ngày tiếp theo khi sống chung cùng một nhà, Hoà Mi với anh em Nhật Duy đã xảy ra vô số rắc rối dở khóc dở cười. Mặc dù hơn Lê Hoa em gái Nhật Duy tận 10 tuổi mà nhìn cô nàng với Lê Hoa những lúc đầu khẫu, trêu chọc nhau thì thật không biết ai là trẻ con ai là người lớn nữa...

- Tôi nay chị mau nấu gì ăn đi, chứ định cả ngày ăn đồ ăn nhanh chắc? – Lê Hoa cầu nhàu than thở vừa xem phim hoạt hình,

- Chị đâu có biết nấu, hic – Hoà Mi đau khổ nghẹn miếng bím bím đang nhai trong miệng.

- Đùa à? Đến anh tôi là con trai mà nấu ăn ngon tuyệt cú mèo hơn cả đầu bếp 5 sao đó nhá, chị là con gái mà để kém cỏi vậy sao? – Lê Hoa bĩu môi.

- Thì đi bảo anh của em nấu đi, kêu chị làm chi? – Hoà Mi cay cú nhưng thầm nghĩ ta hơn nhà mi tận 10 tuổi chả nhẽ lại đi cãi nhau tay đôi với con nít à, như vậy thì còn ra thể thống gì nữa... Hừ

- Nhưng anh ý đi vắng rồi, biết đến bao giờ mới về... hu hu, chị mau nấu gì ăn đi, tôi đói xanh mắt mèo rồi naz... Hu hu... - Lê Hoa vốn là tiểu thư cảnh vàng lá ngọc quen ăn toàn đồ ngon do chính tay anh mình nấu, thế nên khi phải đến đây cả ngày phải gặm mì tôm, các món KFC vô vị cảm thấy rất khó chịu. Ăn được mấy miếng bỏ dở đó, nên giờ đói quá không chịu được liền ăn vạ Hoà Mi...

Mà chả hiểu ông anh yêu dấu của mình nghĩ gì tự nhiên bắt mình đến sống ở cái nơi quỷ tha ma bắt chết tiệt này, còn không cả thèm thuê ô xin. Muốn sống chung cùng với con nhỏ này tất cả mọi thứ đều tự lập thì cứ sống đi, sao cũng bắt mình chịu khổ theo chứ. Càng nghĩ, Lê Hoa càng thấy âm ỉ. nước mắt rơi như mưa (Đây phải con nít mới lên 6, Hoà Mi chết chắc rồi... ka ka ^~^).

- Haiz, được rồi, em đừng ngồi đó nhăn nhó như nhà khó hết ăn thế. Thích thì nhích, đã vậy hôm nay chị đây sẽ trở tài nấu nướng cho em biết thế nào là dễ độ...

- Thật hử?

- Đương nhiên.

Hoà Mi cười tươi trả lời rất tự tin. Ui zoi, tưởng gì, chứ nấu ăn thì đơn giản, chuyện nhỏ như con thỏ chui vào hang ý mà chỉ có mấy món vớ vẩn như vò gạo, nhặt rau, nấu món sườn xào chua ngọt... thôi mà. Ta đây đã xem qua hướng dẫn trên ti vi, thậm chí rất cẩn thận đọc kỹ cách làm ở cái quyển sách dạy nấu ăn rồi thấy cũng bình thường thôi, nhưng chưa lần được thực hành nhân cơ hội có con nhỏ “khắc tinh” này ở đây nhất định ta phải ra tay thể hiện để chứng tỏ tài năng mới được.

Không con nhỏ đáng ghét đó nó lại coi thường ta dài dài thì nhục như con trùng trực luôn, càng nghĩ càng thấy vui sướng như đang ở trên thiên đường nhỏ tung tăng vừa đi vừa nhảy vừa hát như một con diên mới xổng trại tiến tới bên cái tủ lạnh thân yêu mở cửa lấy một đồng thứ rau củ, thịt, cá đã được mua sẵn bày ở trong đó. (Tình hình sắp có bão giạt cấp 18 kèm lốc xoáy đến nơi rồi, phải cẩn thận mới được... He he ^~^)

Khiến cho cô bé Lê Hoa đang nước mắt ngấn nước mắt dài cũng phải há mồm tròn mắt kinh ngạc. Chị ta bị thần kinh dầm phải đình hã, chỉ là nấu cơm thôi mà làm gì mà cười tươi như hoa, còn vui mừng hát hò, nhảy múa như trúng số độc đắc thế hả trời. Thật đúng là bỏ tay với bà chị khác người này luôn @@

Chưa đầy 30 phút sau một cảnh tượng kinh hoàng diễn ra trong căn phòng bếp ngàn năm Hoà Mi may ra mới bước tới một lần, đầu tiên là tiếng bát vỡ loảng xoảng đến rợn người, dao, kéo liên tục phát tiếng leng keng không rõ nguyên nhân. Lê Hoa tò mò bước vào bếp để xem Hoà Mi rốt cuộc định trình diễn trò quái quỷ gì thế không biết. Còn chưa kịp bước vào cửa bếp đã thấy một mùi khét lẹt đến khó thở, thực ra đó chính là mùi cá rán bị cháy đen khét lẹt, khói u ám nồng trong căn phòng bếp chưa kịp tản ra hết. Bước tới gần hơn thì nhìn thấy Hoà Mi đang vừa loay hoay tắt bếp lật cá mặc dù cá đã bị cháy đen không biết có ăn được nữa không? Tay thì cầm một lọ muối to dùng lấy thìa xúc cho vào cái nồi rau muống luộc...

- Chị làm cái trò quái quỷ gì thế? – Lê Hoa đưa tay bịt mũi, lớn giọng hỏi.

- Thì đang nấu cơm cho em ăn nè, không thấy sao còn hỏi? – Hoà Mi vừa nói vừa tiến tới cái nồi cơm điện vừa cầm để thử xem sôi chưa...

- Chị diên à, nấu gì mà nấu chị đang phá hoại thì có... - Lê Hoa sốc hét to khi nhìn thấy cái nồi cơm điện không có một giọt nước nào, gạo bị cháy bốc mùi khét kinh dị...

- Hả? – Hoà Mi thấy Lê Hoa hét to như vậy không khỏi giật mình kinh hãi, đứng im bất động...

- Trời đất, chị xem naz, cá rán thì bị cháy, cơm nấu thì quên không đổ nước, rau muống thì nhặt có mỗi tý ngọn còn đầu thân lá vứt đi sạch là sao?

- Ui zoi, đây là nước rau luộc phải không sao nó lại mặn chát ghê vậy? – Lê Hoa cầm muối ném thử liền nhăn mặt ngay tức khắc...

- Ủa, chị vừa cho mì chính vào mà, mặn sao được, đâu đâu có phải em định đim hàng chị ha? – Hoà Mi cũng chạy tới ném thử, vừa uống liền nhổ ra ngay...

- Ô thì ra vừa chị cho nhảm muối, hey, sorry baby, chị nhảm, chỉ là nhảm lẫn chút thôi. – Thấy sắc mặt đen kịt của Lê Hoa, Hoà Mi cố cười giả là để vớt vát chút hình tượng... (bó tay thật @_@)

- Chưa hết đâu, chị nhìn cho rõ đi, trong cái bát chứa rau vừa mới vớt còn nổi lênh bênh một con sâu trắng toát phải không? – Lê Hoa liếc nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt khinh bỉ chỉ vào cái con sâu đang lẫn trong đồng rau muống luộc...

- ...

Chẳng biết hai Lê Hoa ở trong bếp soi mói những sai sót trong đồng thức ăn Hoà Mi vừa nấu để chỉ trích, sắc mặt âm đạm như đũa đám. Sống chung với loại người vừa lười nhác, nấu nướng thì vụng về... thế này không biết cô bé có thể chịu nổi được bao lâu nữa... ời, mẹ ời, cứu con với... Hu hu. Còn Hoà Mi thì mặt đỏ bừng xấu hổ, ngượng ngùng, sống 16 năm trên đời mà để mất hình tượng trước mặt một con bé miệng còn hôi sữa như thế này thật muốn đào hố mà chui xuống đất quá... Hic.

- Hai người đang làm cái trò gì thế ha?

Nhật Duy bất ngờ lên tiếng, giọng lạnh lẽo như băng, khiến không khí căng thẳng trong phòng bếp bỗng chốc trở lên thật lạnh, thật lạnh làm sao? Lê Hoa cùng Hoà Mi không hện mà cùng cảm thấy rùng mình ớn lạnh run rẩy như đang đứng ở giữa trời đông đầy tuyết lạnh giá. Chỉ có Lê Hoa là biết mỗi khi tâm trạng anh trai mình không vui, chỉ nói thôi cũng đủ để khiến không khí xung quanh trở lên đông băng rét lạnh. Và mỗi lần như vậy thật không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa, liếc nhìn về phía Hoà Mi, cô bé thầm lo cho sự an toàn của bà chị hậu đậu, ngốc hết thuốc chữa kia...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Bên trong vũ trường Mặt Trời Lửa lớn nhất của thành phố, càng về đêm không khí càng náo nhiệt, đông vui. Không gian rộng lớn ngập tràn ánh sáng đủ màu sắc rực rỡ liên tục nhấp nháy, tiếng nhạc sàn xập xình mở to hết cỡ. Trên sàn có hội tụ toàn nam thanh nữ tú, điên cuồng, nhún nhảy lắc lư theo điệu nhạc đình tai nhức óc không biết trời đất gì...

Tại một góc bàn kín đáo khuất trong bóng tối, nhưng lại là vị trí đẹp nhất tại vũ trường, từ vị trí này ngược mắt là có thể nhìn rõ bao quát toàn cảnh không gian của vũ trường. Có 4 chàng trai ăn mặc rất lịch sự, trông ai cũng cực kỳ đẹp trai và quyến rũ. Đang vừa uống loại rượu vang đắt tiền nhất vừa mới nhập về vừa bàn bạc công chuyện, 4 chàng trai này đều là bạn chí cốt thân thiết còn hơn cả anh em ruột.

Họ đã từng cùng nhau vào sinh ra tử rất nhiều lần nên rất hiểu và trân trọng nhau, chỉ cần một người gặp khó khăn mở miệng nói một tiếng, không cần phải nói thêm bất kỳ câu nào cả ba người còn lại đều sẵn sàng bất chấp tất cả để giúp đỡ. Tiền bạc không thành vấn đề, ngay cả tính mạng bản thân mình họ cũng chẳng hề tiếc...

Và 4 chàng trai này đều có những cái tên rất đẹp giống y như con người của họ vậy: Nhật Duy, Tuấn Anh, Huy Hoàng, Minh Khánh.

- Duy à, mày cũng biết từ lâu băng đảng Địa Ngục đã bắt đầu có ý định muốn xâm chiếm địa bàn của chúng ta rồi. Mấy lần bị chúng ta đánh cho toi tã nhưng vẫn không hề biết thế nào là sợ hãi, bây giờ bọn chúng lại còn dám cả gan gửi huyết thư khiêu chiến với nhóm của chúng ta. Nói nếu chúng ta thắng sau này bọn chúng sẽ không bao giờ gây sự với chúng ta, nếu thua chúng ta sẽ phải nhường lại toàn bộ địa bàn mà chúng ta đang quản lý tại thành phố này cho bọn chúng. Thật sự là khinh người quá đi, càng nghĩ tao càng thấy bức bối hận không thể chém giết hết bọn chúng cho hả giận, không biết mày đã có kế hoạch tác chiến gì chưa hả Duy?

Minh Khánh đọc đi đọc lại nội dung của bức huyết thư khiêu chiến đầy tính đe dọa, ngẩng đầu nhìn về mặt đăm chiêu của Nhật Duy, không khỏi lo lắng trầm giọng nói.

- Hừ, dám cả gan đe dọa chúng ta à? Xem ra bọn chúng đúng là chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ đây mà. – Huy Hoàng sắc mặt thâm trầm, ánh mắt sắc lạnh đầy nguy hiểm.

- Duy mày nghĩ có nên nhận lời khiêu chiến không? Nghe nói thế lực của nhóm Địa Ngục đó cũng không phải tầm thường đâu, hơn nữa kẻ cầm đầu của nhóm đó có xuất thân rất bí ẩn. Nếu không phải những phi vụ quan trọng thì hẳn ta tuyệt đối không bao giờ trực tiếp đích thân xuất hiện...

Tuấn Anh nổi tiếng là người cẩn thận, chu đáo, và vô cùng tỉ mỉ. Làm việc gì cũng đều cân nhắc rất rõ ràng, luôn chú ý tìm một con đường rút lui an toàn nếu chẳng may kế hoạch bị thất bại thì cũng sẽ không bị tổn thất quá nhiều. Ngoài vẻ đẹp trai dịu nhẹ như ánh trăng, cậu còn là một người sống rất vui vẻ, nhiệt tình, hay nói hay cười nên rất được lòng người.

Mỗi ý kiến của cậu đưa ra đều được sự quan tâm, ủng hộ của mọi người. Nhưng có ai biết lòng cậu lại lạnh băng, sắt đá ra sao đâu, chưa từng biết thích một cô gái là như thế nào. Có thể nói nhờ ưu điểm này mà làm việc gì cậu cũng đều không sợ dính líu tỳ nào tới tình cảm, để khiến cậu phải phân tâm mà hỏng việc.

Nhờ vậy mà băng nhóm Thiên Đường Chết lớn nhất Việt Nam do 4 chàng trai ưu tú trên cầm đầu đã ngày càng phát triển lớn mạnh hơn, không ngừng vươn xa, lực lượng hùng mạnh, thiện chiến. Thường xuyên gây ra những vụ thanh toán, tranh giành địa bàn đẫm máu với các băng nhóm khét tiếng khác.

Lần nào cũng đều giành chiến thắng áp đảo, nếu chẳng may có thất bại cũng không bị tổn thất quá nhiều. Chính nhờ điều đó, mà tên tuổi, vị thế của Thiên Đường Chết ngày càng vang xa hơn. Nhắc đến tên Thiên Đường Chết không một ai trong thế giới ngầm là không run lạnh, kinh hãi...

- Trong huyết thư bọn chúng có hẹn thời gian khiêu chiến giữa hai nhóm là vào cuối tháng chín, như vậy từ giờ tới lúc đó chúng ta cũng chỉ có đủ thời gian chuẩn bị là hơn một tháng thôi? Hơn nữa tình hình nội bộ của nhóm Địa Ngục ra sao chúng ta hoàn toàn không biết rõ? Ai là kẻ cầm đầu? Hẳn ta có những điều bí ẩn gì đang cố tình che giấu mà chúng ta chưa biết... Liệu với những cơ sở chưa nắm chắc đó liệu chúng ta có nên liều lĩnh nhận lời khiêu chiến với bọn chúng không?

Nhật Duy một hồi suy ngẫm liền đưa ra những thắc mắc chưa được giải đáp để mọi người cùng trao đổi, là thủ lĩnh của nhóm cậu càng phải cẩn thận hơn, nếu không tất cả mọi trách nhiệm sẽ đều do cậu phải gánh chịu. Để có được một Thiên Đường Chết vững mạnh như ngày hôm nay đã phải đánh đổi bằng máu và tính mạng của biết bao anh em trong nhóm, cậu không thể vì một phút nóng nảy, nhất thời mà để nó dễ dàng sụp đổ được...

- Biết người, biết ta trăm trận trăm thắng. Đợi điều tra rõ ràng, cũng như tìm được đường rút an toàn nhất tới lúc đó chúng ta nhận lời khiêu chiến cũng chưa muộn.

Sau một hồi trao đổi, nhận được sự đồng ý của mọi người, Tuấn Anh đưa ra kết luận cuối cùng. Sớm hay muộn cũng đều phải khiêu chiến để giải quyết tranh chấp bằng vũ lực, nên cứ án binh bất động chờ thời cơ cũng chưa muộn. Kể từ hôm đó, Thiên Đường Chết có vẻ ngày càng bận rộn hơn, ai ai cũng hồi hộp, lo lắng như kiến bò chảo nóng khi biết tin sắp phải khiêu chiến với nhóm Địa Ngục khét tiếng.

Không khí căng thẳng dự báo một tương lai đầy nguy hiểm, bất an, khiến đầu óc Nhật Duy cũng căng thẳng theo đó là lý do vì sao mấy ngày hôm nay Nhật Duy liên tục vắng nhà để mặc em gái mình ở nhà sống cùng với Hoà Mi...

- Hai người đang làm trò gì thế ha?

Vừa về đến nhà trong tâm trạng căng thẳng, mệt mỏi đã nghe thấy tiếng cãi nhau giữa Lê Hoa với Hoà Mi. Người ta nói hai người đàn bà cùng một con vịt sẽ thành một cái chợ, nhưng ở trường hợp này phải nói là một đứa trẻ chưa đầy 6 tuổi cùng với cô gái 16 tuổi nhưng có tính cách trẻ con mà ở cùng một chỗ với nhau cũng đã đủ biến thành một cái chợ vỡ rồi. Điều đó khiến Nhật Duy cảm thấy rất bức bối, khó chịu ánh mắt liền trở lên nguy hiểm, giọng nói thì lạnh lẽo như muốn người ta đóng băng...

- Anh hỏi hay nhì? Làm gì là việc của chúng tôi liên quan quái gì đến anh chứ. – Hoà Mi mặc dù vốn có lạnh người, sợ hãi, nhưng với bản tính bướng bỉnh, cố chấp không biết sợ trời đất là gì liền to tiếng cãi lại. (lần này Hoà Mi không chết vì bị Nhật Duy xử lý bằng bạo lực cũng hải mất cả hồn vía khi Nhật Duy tức giận dọa nạt ^^)

- Cô muốn chết phải không? – Nhìn căn phòng bếp tan hoang không khác gì bãi chiến trường, thức ăn thì hết cháy lại sống, Nhật Duy càng cảm thấy chán ghét Hoà Mi nhiều hơn, hận không thể một tay bóp chết nhỏ rồi bỏ đầu nhỏ ra xem trong đầu nhỏ chứa cái quái quỷ gì mà luôn khiến người ta cảm thấy chán ghét, ức chế đến mức muốn giết chết như vậy?

- Đúng thì sao mà không đúng thì sao?

Vừa nhìn thấy bản mặt lạnh băng đáng ghét của Nhật Duy những mối hận được tích tụ từ ngày đầu tiên gặp hắn ta đến giờ đã vượt mức giới hạn chịu đựng của nhỏ, tất cả như giọt nước tràn ly bùng bùng nổ. Nhỏ nhìn Nhật Duy bằng ánh mắt căm hờn, chán ghét không kém, vênh mặt lên trả lời bằng thái độ xác xược khiến người ta càng tăng ý định muốn giết chết nhỏ hơn. Tưởng ta đây sợ nhà người chắc, người là cái thá gì chứ, tưởng bắt nạt được ta một lần thì sẽ bắt nạt được mãi sao... Hừ

- Nếu không phải nể cha cô, thì cô đã chết không kịp gập dưới tay tôi rồi? – Nhật Duy giọng nói càng thêm âm trầm, lạnh giá hơn, không khí trong phòng tràn đầy mùi vị sát khí, nhiệt độ như bỗng giảm xuống mức thấp nhất càng khiến người ta thêm run rẩy, bất an...

Kèm theo đó là một con dao găm sáng loáng sắc nhọn được rút ra từ trong người Nhật Duy, không kịp để Hoà Mi hiểu chuyện vội tránh né, Nhật Duy như tia chớp tiến tới bên cạnh Hoà Mi một tay túm lấy tay nhỏ, tay kia cầm con dao găm xẹt một đường trên cổ tay nhỏ, khiến nhỏ chỉ kịp kêu “á” lên một tiếng đầy đau đớn kèm kinh hãi. Rất nhanh máu từ cổ tay Hoà Mi chảy thành dòng nhỏ giọt xuống dưới nền tan thành một bông hoa đỏ thẫm nhìn đến ghê người... (Thực ra với kinh nghiệm từng trải, anh ý cắt khéo lắm chỉ mất tý máu thôi nhưng cũng đủ khiến Hoà Mi ghi hận suốt đời...)

Hoà Mi vội nhảy tránh xa khỏi Nhật Duy, tay còn lại cầm chặt lấy chỗ cổ tay bị thương để cầm máu, vừa đưa đôi mắt tràn đầy hoảng sợ mặt trắng bệch nhìn thẳng vào khuôn mặt âm trầm, băng giá, bình tĩnh đến rợn người như không hề có chuyện gì xảy ra của Nhật Duy...

Dù có nằm mơ nhỏ cũng thật không thể tin được hắn ta dám cầm dao cắt cổ tay mình – Hẳn thật sự quá đáng sợ, trong thâm tâm nhỏ tự nhiên thốt lên câu đó. Nhìn xa trông đẹp như thiên thần đến gần mới biết là ác quỷ hiện hình... (^^ Ai bảo bạn cứ thích chọc giận anh ấy làm chi... khỏ @_@)

Lê Hoa chứng kiến từ đầu đến cuối lấy tay bịt miệng để khỏi phát ra tiếng, chưa khi nào cô bé thấy anh mình tức giận đến mức làm tổn thương đến người khác như vậy bao giờ... Nhất là khi nhìn đến cảnh tượng hải hùng máu từ cổ tay Hoà Mi chảy ra thành dòng nhỏ giọt đỏ thẫm...

- Nếu lần sau cô còn dám chọc giận tôi, thì cái giá cô phải trả sẽ được đánh đổi bằng chính những giọt máu quý giá trên cơ thể mình. Hãy nhớ kỹ điều

này, nếu chẳng may một ngày nào đó cô có chết thật cũng đừng có hỏi vì sao cho mất công?

Nhật Duy nhìn thấy cổ tay Hoà Mi chảy máu không chút áy náy, lo lắng ngược lại còn nói những lời lẽ đe dọa khiến người ta càng thêm run lạnh. Sau đó dứt khoát quay người bỏ về phòng mình mặc kệ tất cả...

- Tốt nhất chị nên mau đi băng bó vết thương đi, để máu chảy nhiều như vậy dễ đi gặp diêm vương lắm... - Lệ Hoa nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt đồng cảm, khẽ nhắc nhở...

Hoà Mi không nói gì, mắt đỏ hoe, lặng lẽ bỏ về phòng tự băng bó vết thương cho chính mình. Từ giây phút này trở đi mình với hán ta thề không đội trời chung, Hoà Mi cảm hận thề nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Hoà Mi vừa bước chân vào lớp với đôi mắt mơ màng như người mộng du thì đã thấy không khí trong lớp có vẻ rất quái lạ, mấy nhóm bạn nữ ngồi xúm lại rất đông ở chỗ ngồi của mình cười nói rất vui vẻ. Thậm chí có cô bạn vui mừng phấn khích đến mức hét to thất thanh, Thuý Tiên thì chống cằm mắt sáng lấp lánh như sao, cô bạn Tuyết xinh đẹp, học giỏi, bình thường rất ít nói và quan tâm những chuyện vu vơ thế mà bây giờ lại đang ngồi lắng nghe rất chăm chú thì thoảng miệng còn mỉm cười rất sung sướng...

Cánh con trai thì mặt mũi ai nấy nhìn cũng có vẻ rất âm ỉ, chẳng hề lộ vẻ vui mừng, hớn hở như đám con gái nhiều chuyện suốt ngày chỉ thích buồn dưa lê, bán dưa chuột tí nào. Bình thường với những chuyện vặt vãnh, nhảm nhí liên quan đến con gái bọn họ chẳng hề lộ tí biểu cảm nào trên khuôn mặt. Chứ đừng có nói đến vẻ mặt u ám, âm ỉ như đám vậy bao giờ nha... Thật là thú vị.

Ồ hay, mình nghỉ học có mấy hôm mà sao tự nhiên lớp lại trở nên đông vui náo nhiệt khác thường thế nhỉ? Rốt cuộc có chuyện gì mà khiến mọi người hứng thú, quan tâm đến vậy hả? Chắc là có tin rất Hot đây, nghĩ thì lâu chứ hành động thì cực nhanh. Chớp mắt Hoà Mi đã sấn lại chỗ bọn con gái đang chém gió cuồng nhiệt kia để còn góp vui cho thêm phần hấp dẫn.

- Hi, chúc mọi người có một buổi sáng tốt lành. - Hoà Mi cười tươi như hoa lên tiếng chào hỏi.

- Oh, Hoà Mi hả? Mấy hôm không gặp vẫn khoẻ chứ. - Tuyết mỉm cười ngọt ngào hỏi thăm

- Uh, mình vẫn khoẻ, à mà mọi người đang nói chuyện gì mà thấy vui vẻ thế?

- Tin giật gân mới nhất đó, ủa mà cậu chưa biết gì sao?

- Ngại quá mấy hôm nay mình nghỉ học ở nhà ngủ suốt không có liên lạc hay cập nhật chút tin tức nào cả nên không biết. Thuý Tiên mày quên luôn người bạn như tao rồi phải không? Sao không thấy nhắn tin hỏi thăm gì? - Hoà Mi trừng mắt lườm Thuý Tiên

- Hi hi, mấy hôm nay bạn đi học thêm đến tận 10h đêm, mệt bỏ xừ, rảnh đầu mà có thời gian tán gẫu với mày. - Thuý Tiên cười cầu hoà giải thích.

- Ồ, tí quên, nhưng mà có tin giật gân gì thế hả mọi người?

- Cậu biết không sắp tới trường mình sẽ xuất hiện một anh chàng cực kỳ đẹp trai và quyến rũ, học cực đỉnh, nhiều tài lẻ... từ trường Galaxy chuyển sang đó. - Cô nàng Thu Hà mắt mơ màng, miệng mỉm cười kể

- Thật hay chỉ là tin vịt thế? - Hoà Mi tỏ ra rất kinh ngạc.

- Tin tức chính xác 1000% hẳn hoi, do một cô bạn học lớp 10A là cháu ruột của thầy hiệu trưởng cung cấp.

- Khoan đã, anh ta học giỏi thế tại sao lại chuyển sang trường mình làm chi? - Hoà Mi cảm thấy rất khó hiểu.

- Ai mà biết, cái này thì cậu đi hỏi chúa đi, may ra có câu trả lời.

- Mà anh ta tên gì thế?

- Chùi, chỉ biết đó là một anh chàng rất đẹp trai, học cực đỉnh, ...thôi, còn tất cả mọi thông tin cá nhân của anh ý đều là bí ẩn?

- Eo, đùa à? Chỉ là một anh chàng đẹp trai, học giỏi từ trường Galaxy chuyển sang thôi mà. Mọi người có cần phải tỏ ra kinh ngạc thế không? Làm tớ cứ tưởng tin gì Hot lắm cơ @@ - Hoà Mi cười nhún nhó

- Vai con gà, mày không biết thì dựa cột mà nghe đi. Anh chàng này nghe nói là không phải là một anh chàng có xuất thân bình thường đâu, nghe đồn anh ta là người của Thiên Đường Chết, bằng nhóm thế giới ngầm khét tiếng nhất cả nước đấy? – Thủy Tiên bĩu môi chế giễu

- Anh chàng này có quá nhiều điều bí ẩn khiến người ta tò mò muốn khám phá nên mới thu hút sự quan tâm của mọi người trong trường như thế chứ? – Tuyết kết luận.

- Nhưng anh ta là ai mới quan trọng chứ? – Hoạ Mi nhún vai hỏi

- Đó cũng chính là vấn đề mà mọi người đang rất quan tâm nhất hiện nay, không biết anh ta sẽ học lớp nào trong trường mình nhỉ? Nếu lớp nào có được anh ta vào học chắc đám con gái lớp đó vui sướng lắm ấy chứ.

- Ha ha, thời nay trai đẹp đã hiếm vậy mà chúng nó lại còn yêu nhau. Tự nhiên có một anh chàng đẹp trai, tài năng như thế rơi trúng không phải là quá may mắn sao? Cả ngày tha hồ được nhìn ngắm – Cô bạn Trang cười nháy mắt.

- Biết đâu có bắt gặp, rơi trúng lớp tụi mình thì sao? – Thủy Tiên dự đoán.

- Ho ho, nếu vậy tụi con trai lớp mình bị mất giá hết còn gì...Ka ka. – Hoạ Mi buột miệng nói to, sau đó ôm bụng cười nghiêng ngả, khiến tất cả bọn con trai đang có mặt trong lớp đều quay ngoắt 180 độ nhìn nhỏ bằng ánh mắt hình viên đạn hận không thể ăn tươi nuốt sống nhỏ. Có cần vợ đưa cả năm để nhân cơ hội dim hàng nhau thế không?

Đúng lúc đó thì tiếng chuông báo vào học vang lên, tất cả mọi người không ai báo ai đều tự giác về chỗ ngồi của mình. Nhân lúc cô giáo đang mài giảng bài, Thủy Tiên quay sang thì thầm hỏi nhỏ Hoạ Mi.

- Hôm nay làm sao mà không đi học vậy? Bị ốm hả? – Thủy Tiên tỏ vẻ lo lắng.

- Hi hi, cứ cho là vậy đi? – Hoạ Mi cười nhẹ giấu diếm không nói thật.

- Thế sao cổ tay lại phải quấn băng bông trắng thế kia, làm ăn kiểu gì mà dễ bị thương ghê thế? – Thủy Tiên mắt nhìn chăm chú vào cổ tay bị thương của Hoạ Mi quan tâm hỏi.

- À, tự nhiên bị một con chó điên lên con đại cắn ý mà, yên tâm đi vài ngày tự khắc sẽ khỏi thôi – Hoạ Mi cười như không cười, ánh mắt trong veo không biểu lộ chút cảm xúc nào.

- Là sao? – Thủy Tiên nhíu mày khó hiểu.

- Đùa tí, thực ra bị ngã xe nên xui xẻo thế đấy. Hic. – Hoạ Mi mặt buồn thiu.

- Haiz, tính mày sao cứ hậu đậu mãi như vậy là sao? – Thủy Tiên thở dài lắc đầu, từ khi quen biết Hoạ Mi đã phải chứng kiến trên dưới 10 lần cô nàng hậu đậu này bị ngã xe không sung chán, bong gân thì xe cũng bị hỏng một cách thảm thương.

Tại một phòng sang hạng nhất của khách sạn 5 sao Hoàng Hôn Tím, Thanh Tùng đang ngồi ở trước màn hình laptop rất chăm chú đọc thông tin gì đó có liên quan đến dự án casino trị giá 7 tỷ USD tại Việt Nam do cha mình bỏ vốn đầu tư. Thì cửa phòng bỗng vang lên tiếng “Cốc, cốc...”

- Vào đi.

Một người đàn ông toàn thân mặc toàn đồ đen, đi đến gần chỗ cậu đang ngồi, cúi người cung kính.

- Thiếu gia sau khi biết tin cậu sang Việt Nam, tiểu thư Ngọc Mai cũng đã nhanh chóng theo sang. Bây giờ cô ấy đang ở dưới phòng tiếp tân, nói muốn gặp cậu?

- Bảo cô ta mau biến đi cho khuất mắt tôi – Thanh Tùng mắt vẫn dán vào màn hình laptop, giọng âm u, lạnh lẽo ra lệnh.

- Dạ.

Người đàn ông kia rất nhanh lẹ lẽ rút lui ra ngoài không quên khép cửa lại.

Chỉ còn mình Thanh Tùng trong phòng ngẩn ngơ, cứ ngỡ là quên nhưng nhắc đến cái tên thân quen ấy, trái tim cậu lại cảm thấy nhói đau. Đã không còn là gì của nhau nữa, rốt cuộc thì cô ta theo mình sang tận bên đây là có mục đích gì chứ? Đề cậu xin mình nói lại tình xưa ư...loại đàn bà bắt cả hai tay như cô ta xứng đáng sao? Thanh Tùng tự cười giễu mà cõi lòng không khỏi chua xót, lão đạo đứng dậy lấy chai rượu vang nho quý giá tự rót cho mình một ly để uống giải sầu cho quên đi mọi niềm đau.

Biết đến bao giờ tôi mới thực sự có thể quên được em đây (Rất nhanh thôi, khi đó cũng là lúc bị kịch bắt đầu mở ra, hạnh phúc thì ít mà đắng cay thì nhiều – Hồi thế gian tình yêu là chi, mà khiến người ta luôn phải đau khổ)

Chương 33

Tình yêu là một thứ cảm xúc rất mơ hồ, và vô cùng khó nắm bắt.

Càng nắm giữ thật chặt càng dễ mất, buông lỏng cũng mất, và níu kéo cũng vẫn mất.

Vậy thôi hãy để tất cả mọi thứ tự nhiên được đến đâu thì tính đến đó có được không...

Yêu một người không nhất định là phải có bằng được người ấy mới được gọi là hạnh phúc.

Và đâu phải cứ ở bên cạnh người ấy sớm chiều có nhau mới thấy hạnh phúc...

Yêu thật lòng một người là dám bắt chấp tất cả... chỉ cần

Người ấy luôn mỉm cười vui vẻ và sống thật hạnh phúc...

Dẫu biết rằng yêu đơn phương là khổ,

Nhưng vẫn chẳng thể nào bắt bản thân ngừng yêu người ấy...

Vẫn cứ yêu và cố chờ đợi dù biết tất cả chỉ là vô vọng...

Luôn âm thầm ở bên cạnh bảo vệ, chở che cho người ấy.

Không cần để người ấy phải biết, bởi không muốn người ấy lo lắng.

Chấp nhận nén đau thương, nỗi niềm chua xót chôn sâu vào tận cùng trái tim...

Thứ tình yêu đó thật cao thượng, thật đẹp, nhưng cũng thật tội nghiệp...

- Mi ơi, mấy hôm nay bị ốm hả sao không thấy Mi đi học vậy?

Nhân lúc vừa được ra chơi giữa giờ, Thành Trung liền chạy vội xuống chỗ Hoà Mi, cười ngọt ngào hỏi han.

- Cảm ơn Trung nha, chỉ là bị ốm tí xíu thôi, vừa khoẻ lại là Mi có thể ăn hết luôn con bò mộng to dùng ấy chứ. – Hoà Mi cười tinh nghịch trả lời.

- Vậy thì tốt, ăn sáng chưa Trung vừa mua cho Mi một suất ăn sáng dưới căng tin nè. – Trung cười cười, vừa đưa ra trước mặt Hoà Mi một cái bánh mì trứng nóng hôi kèm một hộp sữa tươi.

- Ngại quá, Hi hi – Hoà Mi đỏ mặt cúi đầu, tự nhiên được một cậu bạn mua giúp cho một suất ăn sáng miễn phí thế này không ngại sao được

- Uay, ngại cái gì, bạn bè với nhau thỉnh thoảng mời nhau ăn một bữa đơn giản có gì mà phải lẩn tránh chứ. Mà mau ăn nhanh đi, không tao nằng tay trên luôn bây giờ. – Thấy vẻ mặt khó xử của Hoà Mi, Thuý Tiên tình ý vội lên tiếng giải vây.

- Oh, đã vậy Mi cũng kính không bằng tuân mệnh, hi hi. Để hôm nào Mi mời Trung ăn một bữa ra trò nha. – Hoà Mi vừa cười nói, vừa đưa tay với lấy cái bánh mì trứng đưa lên miệng ăn. Từ tối hôm qua đến tận bây giờ sau khi bị Nhật Duy nổi điên cầm dao găm cắt cổ tay cô nàng thực sự chẳng có tâm trạng ăn uống tí nào, nên vừa nhắc đến ăn đã thấy bụng đói réo rất biểu tình đòi ăn rồi. Nên nhỏ cũng chẳng buồn từ chối làm kiêu nữa.

- Ô mà cổ tay của Mi bị làm sao thế? – Nhìn thấy cổ tay đang bị băng trắng, ánh mắt Trung thoáng lo lắng vội hỏi.

- À, bị ngã xe ý mà, chỉ là vết thương nhỏ thôi, không sao đâu. Hi hi – Hoà Mi cười khỏ.

- Lần sau Mi nhớ cẩn thận nha, bị thương thế này Trung lo lắng lắm – Trung bối rối, đưa mắt nhìn đi nơi khác.

- Ack – Hoà Mi đang gặm miếng bánh mì to bự, nghe câu nói mờ ám đó của Trung liền sắc nghẹn, mặt đỏ bừng...

- Ha ha, làm gì mà đỏ mặt ghê thế, chắc trong đầu đang nghĩ linh tinh gì phải hok? – Trung thấy Hoà Mi bị mắc nghẹn, họ sắc súa không nhịn được liền trêu lại.

- Hơ, đâu có...

- Lại còn chối? định dối gạt ai chứ - Thủy Tiên nhìn về mặt gương ngệu của Hoà Mi lập tức pha trò, cười gian.

- Hai người đừng trêu chọc Mi mãi thế được không? – Hoà Mi giận dỗi

- Thực ra Trung chỉ lo lắng cho Mi như một người bạn bình thường thôi, tại thấy biểu cảm trên mặt Mi phong phú quá, thấy thú vị nên trêu tí cho vui thôi. Mi đừng giận Trung nha, hi hi

- Hi hi, không có chi, cảm ơn sự quan tâm của Trung. Yên tâm lần sau nhất định Mi sẽ chú ý cẩn thận hơn. – Mi cười tươi mắt sáng lấp lánh, Hoà Mi vốn là một cô gái khá vô tư, ngây thơ lắm, nghĩ gì nói vậy ngay cả về mặt những lúc vui buồn, giận dỗi...đều biểu hiện rõ ràng ra bên ngoài. Nhờ đó càng tiếp xúc lâu ngày, ai cũng càng yêu quý Mi hơn...

Đang mãi nói chuyện vui vẻ, như chợt nhớ ra điều gì Trung vội đứng dậy nói to trước lớp, ép sự tập trung của tất cả mọi người đang có mặt vào mình.

- À mà có một tin Hot muốn thông báo với tất cả mọi người đây, mọi người mau tập trung chú ý lắng nghe nào?

- Ừa tin gì thế? Mau nói đi lớp trưởng...

- Có phải anh chàng vô cùng đẹp trai và quyến rũ, học cực cực đỉnh từ trường Galaxy chuyển sang đã chọn trúng lớp mình không đấy...

- Thật hả? trời ạ nếu đúng thế mình sợ mình sẽ đau tim mà chết mất thôi...hu hu

- Phải công nhận anh ấy đẹp trai đã man con ngan luôn, đẹp đến mức ánh trăng kia cũng phải ghen tỵ cúi mình...

- Nghe nói anh ấy là hoa chưa có chủ đó nha, nếu lần này chuyển sang lớp mình thật thì nhất định mình phải làm một món quà thật đặc biệt để tỏ tình với anh ấy mới được.

- Nhưng mà biết bao cô gái xinh đẹp như tiên nữ bên trường Galaxy còn không khiến anh ấy rung rinh, cậu tốt nhất đừng hoang tưởng bay cao bay xa quá làm chi tới lúc ngã đau lại khóc lóc nước mắt chảy lút thành suối thì sợ lắm...

- Cậu đang nói xò xiên gì tôi thế?

Bên dưới lớp bắt đầu xôn xao, ầm ĩ. Nhất là đám con gái nhiều chuyện trong lớp khi nghe Trung thông báo có tin Hot một phát liền nghĩ ngay tới anh chàng đẹp trai bên trường Galaxy sắp chuyển sang, phải công nhận trai đẹp lại có tài được coi là Hotboy đúng là có sức hút ghê gớm thật...Bây giờ chưa nhìn thấy mặt, cũng chưa biết tên đã vậy, tương lai mà gặp rồi không biết sẽ ra sao nữa...

- Mọi người yên lặng chút nghe mình nói đã nào. – Trung gào to hết cỡ

- ...

Sau khi thấy mọi người đã im lặng chăm chú nhìn mình, Trung mới bắt đầu nói tiếp.

- Để chuẩn bị cho lễ kỷ niệm 20/10 thường niên hằng năm để nhằm tôn vinh phụ nữ Việt Nam nói chung, và các nữ sinh đáng yêu, tài năng của trường mình nói riêng. Nhà trường quyết định tổ chức cuộc thi “Nữ sinh thanh lịch” với ý nghĩa vui là chính, đồng thời cũng là sân chơi để các nữ sinh có thể cạnh tranh thể hiện tài năng của mình một cách công bằng. Rất mong nhận được sự quan tâm ủng hộ của các bạn, những ai là nữ sinh của trường đều có quyền đăng ký tham gia...

- Và nếu ai giành chiến thắng sẽ nhận được một phần thưởng bí mật cực kỳ hấp dẫn từ ban tổ chức, sẽ được chụp ảnh kỷ niệm treo ở phòng truyền thống, được làm “đại sứ thân thiện” đại diện cho trường tham dự các cuộc thi sắc đẹp tầm cỡ khác ...

Sau khi Trung vừa nói xong, cả lớp bắt đầu lại xôn xao, con gái thì tỏ vẻ thích thú, con trai thì cảm thấy rất hứng thú mỗi người một câu, chẳng mấy chốc đã biến cái lớp học thành cái chợ vỡ. Người bên ngoài đứng cách xa trăm mét có khi vẫn nghe thấy không biết tưởng nhầm là cái chợ thật luôn ấy chứ @_@

- Mi có đăng ký tham gia không? – Trung nhìn Mi mỉm cười hỏi.

- Oái, Mi cũng không biết nữa. – Mi nhăn nhó

- Sao lại không biết chứ, Mi cứ mạnh dạn đăng ký tham gia cho vui đi. – Trung động viên

- Hơ, mà Trung này cuộc thi “Nữ sinh thanh lịch” này có mấy phần thế... - Thủy Tiên nhìn Trung tò mò hỏi

- Trung cũng không rõ, nghe nói có phần thi phụ trước khi được chọn lựa để tham gia đêm chung kết cuộc thi đấy như thi: Nấu ăn, cắm hoa, thi năng khiếu, ...

- Trời, tưởng thi gì chứ nếu mà thi nấu ăn thì có lẽ Mi sẽ bị loại từ vòng gửi xe là cái chắc. – Mi đau khổ khóc không ra nước mắt nhất là khi nghĩ đến cảnh tượng nấu nướng hải hùng trong bếp ở nhà mình ngày hôm qua.

- Không biết thi học, biết đâu Mi cho ra lò một món ngon tuyệt cú mèo có một không hai khiến mọi người phải thán phục ấy chứ. – Trung cười tỉnh nghịch nửa đùa nửa thật.

- Xin người, làm ơn để cho tờ hai chữ “Bình yên” đi. – Hoạ Mi lắc đầu nguầy nguậy, nhỏ chưa bị điên nếu cho ra lò món cá cháy đen xì, cơm thì nửa sống nửa chín... chắc sẽ bị mọi người cười chế giễu đến độn thổ luôn @@

- Sợ quái gì, tao cũng có biết nấu nướng gì đâu. Nhưng đã thích thì ních nhé, chả có cái quái gì phải sợ hết. – Thủy Tiên khí thế bồng bồng

- Thế nên mày không được thấy khó mà rút lui, bỏ rơi bạn bè biết chưa? – Thủy Tiên lườm Hoạ Mi một cái sắc lạnh khiến cô nàng không khỏi rùng mình

- Hơ, nếu vậy để tao từ từ suy nghĩ cái đã... Hic. – Hoạ Mi đau khổ cười trừ...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Hai con thần lẩn con đua nhau cắn nhau đứt đuôi

Ba thần lẩn buồn hiu gọi chúng đến mới mắng cho

Hai con thần lẩn con đuôi thì to nay đã cụt rồi...

Oi đau quá trời chúng khóc la toi bồi...

Hoạ Mi rất yêu đời hôm nay đi học nói chuyện với bạn bè vui quá trời luôn, nên nhỏ hát suốt quãng đường từ trường về nhà, mắt sáng long lanh, miệng thì mỉm cười tươi hơn cả hoa nở...Khiến nhiều người đi đường đều ngoái lại nhìn và tỏ ra rất ái ngại không biết “con bé này có phải bị bệnh gì không?” làm gì mà cười hoài không hề thấy mỏi miệng tí nào là sao, chắc...Sao trẻ con bây giờ học hành nhiều quá nên ngày càng có xu hướng bị bệnh “tự kỷ” thật rồi. Chứ cái thời xưa của mình đi học cũng có vui đến mức đó bao giờ đâu nhỉ?

Vừa bước chân vào nhà thì một cảnh tượng hết sức thú vị khiến nhỏ càng không khỏi bật cười nghiêng ngả...

- Chị bị điên à, vừa về đến nhà tự nhiên cười là thế nào? – Cô bé Lệ Hoa tỏ ra rất khó chịu trước cái thái độ “điên bất thành hình” không thể ngừng của Hoạ Mi, nhăn mặt nhìn nhỏ hỏi.

- Hi hi, tại chị vui quá nên cười thôi, không cười thì chả nhẽ khóc à – Hoạ Mi cười nháy mắt trêu

- Vậy chị thích thì cứ cười một mình đi. – Lệ Hoa nhún vai tỏ vẻ chẳng quan tâm

- À mà em đang làm cái gì thế? – Nhìn Lệ Hoa xinh xắn, đáng yêu đang loay hoay với cái vỉ đập ruồi trong tay một cách khó nhọc, liền nổi hứng tò mò hỏi.

- Đang giết ruồi, cũng tại chị ở bẩn quá cơ, bẩn đến mức ma kinh quỷ khiếp nên lũ ruồi mới có cơ hội lộng hành ngang ngược như vậy? – Lệ Hoa liếc nhìn Hoạ Mi bằng ánh mắt khinh bỉ, người đâu mà lười đến mức húi cũng xin quỳ lạy sát đất gọi bằng cụ luôn.

Nghĩ đến cái cảnh nhà cửa bừa bãi như một bãi rác khổng lồ bốc mùi hôi hám, chuột, gián, ruồi...chạy ngược chạy xuôi cô bé lại cảm thấy lợm giọng buồn nôn, sợ thật may mà ông anh trai yêu quý của mình nhanh tay kêu người tới dọn dẹp nếu không chắc mình ra via hè sống còn hơn là phải sống chung cùng một nhà với bà chị thần kinh không được bình thường này. Ấy vậy mà thỉnh thoảng vẫn xuất hiện vài con ruồi dám cả gan lượn lờ trước mặt cô bé, đưa mấy cái chân bé xíu đập vào khuôn đầu lên thức ăn vặt của cô bé. Khiến cô bé rất bức bối, quyết tâm phải trừ khử hết lũ ruồi đáng ghét này mới được...Hừ

- Oh, thế em đã giết được bao nhiêu con rồi?

- 5 con, 3 con cái 2 con đực. – Lệ Hoa cầm vỉ ruồi trong tay tập trung nhìn con ruồi đang đậu trên mặt bàn vừa trả lời.

- What? Em chẳng cấp thiết nha biết được cả đâu là ruồi đực đâu là ruồi cái nữa cơ à. – Hoạ Mi nghe câu trả lời của Lệ Hoa choáng váng tý ngất trên cành quýt, mình lớn hơn nó ở chung với ruồi cũng lâu ngày mà còn không biết đâu là ruồi cái đâu là ruồi đực. Vậy mà cô bé miệng còn hôi sữa này lại có thể phân biệt được thật đúng là chuyện lạ có thật, nếu mà đăng lên báo chắc chắn thu hút nhiều người theo dõi lắm đây @_@

- Chuyện nhỏ như con thỏ ý mà, chị có cần phải tỏ ra kinh ngạc mồm chữ O mắt chữ A thế không?

- Ôi, đâu đâu em mau dạy chị cách phân biệt đi được không? – Hoà Mi vội cười lấy lòng.

- Đom giã thôi, thấy 3 con ruồi chết ở ly rượu, 2 con thì đậu trên lọ nước hoa và đã bị tôi nhanh tay đập chết rồi. Chỉ thế cũng đủ biết đâu là con đực đâu là con cái thôi... - Lệ Hoa cười đắc ý, tiếp tục hăng say với công việc bắt ruồi trừ hại cho dân của mình ^^! (Càng ngày càng thấy cô bé Lệ Hoa này đáng yêu quá đi)

- ... Hoạ Mi té xỉu cái rầm, bó chân luôn cho cái cách phân biệt có một không hai của cô bé Lệ Hoa dễ thương @@

Thời gian trôi qua thật nhanh thoát cái Hoà Mi đã ở chung cùng một nhà với anh em Nhật Duy cũng đã tròn một tuần, nhưng toàn ở nhà chơi với cô bé Lệ Hoa cho đỡ buồn thôi. Còn Nhật Duy thì đi đâu mất tích không biết nữa cả ngày chả thấy tăm hơi đâu cả, khi nào đói thì chấp nhận gọi đồ ăn nhanh. Chứ thật lòng Hoà Mi không có tinh thần để vào bếp nấu nướng một lần nữa đâu, chấy thức ăn chỉ là chuyện nhỏ nhờ chấy luôn cả bếp thì mới là thảm họa...

Còn Lệ Hoa cũng đã dần học cách thích ứng với hoàn cảnh sống đặc biệt này rồi, dù rất muốn ăn một bữa cơm bình thường nhưng không dám có ý tưởng muốn Hoà Mi đi nấu bao giờ. Một lần là đã quá đủ để cô bé cạch đến già rồi. (Sắp tới tham gia cuộc thi "nữ sinh thanh lịch" với tình trạng này thật không biết Hoà Mi sẽ trở tài nấu nướng món gì nhỉ? Có thảm hại như mấy món bị cháy đen thui kia không? Thật là chờ mong ^^!)

Buổi tối hôm đó phải đi học thêm nên mãi 9h30 Hoà Mi mới được về, đoạn đường về nhà mình buổi tối vắng vẻ, thưa thớt, thỉnh thoảng có vài chiếc xe máy phóng vụt qua. Càng khiến Hoà Mi cảm thấy sợ hãi, cô đạp xe thật nhanh nghe thấy tiếng gió thổi vi vu mà cứ ngỡ có con ma nào đó đang thét gào oan ức, chỉ sợ bỗng một con ma nào đó xuất hiện ở giữa đường thôi. Không khí càng về đêm càng lạnh, nhưng cơ thể Hoà Mi còn thấy lạnh hơn, tim đập thịch thịch, chỉ ước có cánh để bay về nhà cho nhanh.

Còn nhớ cách đây hơn 1 tháng cũng ở đoạn đường này có phát hiện ra một cái xác chết kkkhông đầu toàn thân toàn máu me. Nghe nói nạn nhân là một cô gái đi đêm một mình bị bọn xấu cưỡng bức, sau khi thỏa mãn thú tính bọn chúng liền giết chết cô gái đó rồi cắt đầu, cắt các ngón tay để phi tang...

Càng nghĩ càng thấy sợ, sao trên đời này người ta sống với nhau lại tàn nhẫn mất hết nhân tính đến như vậy...

Bỗng từ xa Hoà Mi nghe thấy có tiếng người cãi nhau âm ỉ, bóng tối bao trùm chỉ có ánh sáng đèn đường le lói nên nhỏ chẳng nhìn thấy rõ phía trước rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì? Đáp xe tới gần hơn một chút thì nhỏ nhìn thấy một đám người đàn ông cao lớn, bặm trợn, xăm trổ đầy mình, vẻ mặt trông rất hung dữ đang cầm kiếm dài, mã tấu, côn, xích sắt...trong tay sắp tiến về phía mình.

Quá sợ hãi, không kịp suy nghĩ nhiều nhờ vội dòng cả xe đạp xuống đám cỏ dại ven đường. Không trốn nhanh để bọn lưu manh đó thấy mình thì rắc rồi lắm, mình còn trẻ, nhiều ước mơ, hoài bão như thế thật sự chưa muốn chết sớm thế đâu. Nghe nói bọn lưu manh hễ cứ thấy gái là nhảy xúm vào làm nhục cô gái tội nghiệp ấy cho đến chết... Chỉ nghĩ vậy thôi, nhờ đã thấy rừng mình ổn lạnh rồi, an toàn tính mạng bản thân là quan trọng nhất...

Vừa xong được xe xuống đám cỏ dại rậm rạp ven đường, trong đêm tối chưa kịp hiểu tình hình, chân nhỏ có cảm giác như dẫm phải vật gì đó mềm mềm, sống động như thật luôn. Chỉ kịp nghe mỗi tiếng “á”, tuy nhỏ nhưng chẳng khác gì tiếng sét ngang tai. Nhỏ hoảng sợ tột cùng, chân tay bủn rủn, theo bản năng đang muốn hét lên thật lớn thì dường như có một bàn tay ai đó đã nhanh hơn vội bịt miệng nhỏ lại, vừa nói “Mau im lặng nếu không muốn chết”... Vừa lúc đó thì ở trên đường nghe thấy tiếng bon lư mạnh ấy nói chuyện với nhau.

- Mẹ kiếp, rõ ràng tao vừa nhìn thấy thằng chó đó chạy về hướng này mà. Sao giờ lại mất tăm mất tích luôn thế ha? – Giọng nói giận dữ

- Đại ca, đoạn đường này có nhiều ngõ nhỏ quá, bây giờ mà tìm kiếm thì đến sáng mai cũng chưa chắc đã thấy.

- Mẹ nó chứ, miếng ngon sắp đến miệng rồi mà vẫn còn để vụt mất. Lần này để hán chay thoát nhất định ông chủ sẽ không để chúng ta được yên.

- Đại ca, nó là ai mà bắt buộc phải bắt sống không được giết chết vậy?

- Lũ ngu này, hần ta chính là “Sát thủ bóng đêm” thủ lĩnh của nhóm Địa ngục khét tiếng trong thế giới ngầm đây. Lần này để hần chạy thoát, nhất định chúng ta sẽ không được sống yên ổn đâu.

— . . .

Đợi đến khi những tiếng nói chuyện xa dần, trên đường vắng vẻ không một bóng người, bàn tay bịt miệng cô của ai đó mới bỏ xuống, Hoa Mi mới dám trút tiếng thở phào nhẹ nhõm. Tình cảnh vừa rồi thật nguy hiểm quá đi nếu để bọn chúng bắt được sau đó trút giận thì cái mạng nhỏ này của mình đúng là ngàn cân treo sợi tóc rồi. Bỗng như chợt nhớ ra điều gì nhỏ voì cảnh giác nhìn về phía người đang nằm bất động dưới đất đau đớn rên rỉ...

- Người là ai?

- Nếu cô không muốn gặp rắc rối thì tốt nhất mau biến nhanh đi. – Hắn ta nói lạnh lùng, ngạo mạn.

Thấy hẳn ta nói như vậy, đầu tiên là nhỏ cảm thấy rất sững sốt, sau đó cảm thấy rất bức bối. Đã bị truy đuổi thảm hại tới mức này rồi mà vẫn còn tỏ vẻ kiêu ngạo, đã vậy ta mặc xác nhà người luôn, muốn ra sao thì ra...Hừ, đừng có mà trách ta vô tình đây.

Đúng lúc nhỏ đang có ý định muốn bỏ đi, thì lại thấy tiếng rên rĩ rất đau đớn của hắn, không thể đành lòng bỏ đi giữa lúc người ta gặp nạn, nếu thấy chết mà không cứu sau này nhỏ cũng sẽ day dứt, áy náy. (Chính vì quá lương thiện hay lo chuyện bao đồng nên Hoa Mĩ mới hay gặp xui xẻo...)

Kiểm tra thấy trên người hắn ta không biết bị thương nặng nhẹ ra sao, dưới ánh sáng yếu ớt từ màn hình điện thoại, nhỏ thấy máu chảy ra rất nhiều, nhiều đến mức ướt đầm luôn cả chiếc áo sơ mi màu trắng hắn đang mặc. Tay vừa chạm vào máu ướt nhòp nháp, người thấy mùi tanh nhỏ đã thấy lợm giọng muốn nôn, thật kinh khủng...

Có lẽ do mất máu quá nhiều, nên hắn ngất luôn rồi hay sao ấy, gọi thế nào cũng không thấy trả lời. Trời ạ, sao mình lại gặp xui xẻo thế này chứ, lần đầu gặp phải tình cảnh trở trêu này nhỏ loay hoay không biết xử lý ra sao thì như chợt nhớ ra điều gì nhỏ vội cầm điện thoại gọi xe cấp cứu...

Rất lâu về sau mỗi lần nhớ lại nhỏ cũng thật sự không hiểu nổi sao lúc đó mình lại có dũng khí cứu người, rồi kéo xác của một chàng trai to lớn cao tận 1m83 đẩy máu me lên mặt đường tống vào xe cấp cứu cơ chứ... Nếu là bình thường chắc thấy khó thế nhỏ đã nhanh chóng rút lui cao chạy xa bay rồi. Thế mới biết khi rơi vào những tình huống đặc biệt, con người ta sẽ bất ngờ bộc phát một khả năng đặc biệt nào đó để giải quyết vấn đề khó khăn trước mắt... mà đến khi bình tĩnh nhớ lại, họ cũng cảm thấy rừng mình ớn lạnh... thật không hiểu vì sao mình lại có thể làm được như thế ^^~

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Ngồi cùng nhau trên bãi biển ngắm ánh hoàng hôn, đầu cô gái tựa vào chàng trai, nở nụ cười nhẹ như nắng xuân - cảm giác thật yên bình biết bao, cứ như thế này thì tốt quá.

- Anh thử nói xem trên đời này liệu có Hoàng tử thật hay không? - Cô gái nhìn về khoảng không phía chân trời xa, hỏi vu vơ

- Chẳng có Hoàng tử nào đâu em, chỉ có anh bên cạnh em thôi... - Chàng trai quay mặt nhìn cô gái cười nháy mắt.

- Sẽ ở bên cạnh mãi mãi không bao giờ rời xa chứ...

- Uh.

- Thật chứ?

- Ngốc ạ, anh đã bao giờ nói dối em chưa? - Chàng trai quay sang lấy tay cốc nhẹ vào đầu cô gái.

Thời gian trôi qua cũng đã nhiều năm, khi nhớ đến những kỷ niệm, những lời hứa đã xa trái tim cô gái lại thấy nhói đau. Thì ra trên đời này chẳng có Hoàng tử nào hết, cũng chẳng có gì là mãi mãi cả - tất cả chỉ là những lời gió thoảng mây bay khi mà ngay cả người cô từng rất yêu, cảm tưởng có thể vì người đó mà bất chấp tất cả - Đã rồi bỏ cô để theo một người con gái khác xinh đẹp, giàu có hơn cô...

Sau khi Hoà Mi đưa anh chàng lạ mặt bị thương mất máu gần chết kia tống vào xe cấp cứu chở tới bệnh viện, cứ tưởng như vậy là xong. Ai ngờ khi đến bệnh viện còn phải làm một đồng thủ tục linh tinh, phải ứng tiền viện phí trước. Không còn cách nào, nhỏ đành lôi cái thẻ ATM có tài khoản 2000 USD ra ứng tạm, cũng may mình từng có kinh nghiệm đưa ba mình vào bệnh viện cấp cứu.

Sau đó sốt ruột ngồi chờ đợi ở bên ngoài phòng cấp cứu. Cái xã hội này là thế đấy, không có tiền thì đừng có mà mơ cứu người nhé, đừng tưởng chỉ cần đưa đến bệnh viện không đồng lệ phí mà người ta sẽ nhân từ cấp cứu ngay nhé... (Sau này cô nàng sẽ còn có cơ hội vào đây dài dài, cứ chuẩn bị kinh nghiệm trước đi là vừa ^^~)

Mệt thật không cứu người cũng khổ, mà cứu người cũng khổ, tìm khắp trong người anh ta chẳng có lấy nổi cái điện thoại chứ đừng nói đến giấy tờ tùy thân liên lạc với người nhà anh ta bằng cách nào bây giờ, hic. Đã vậy anh ta lại còn là người đang bị nhóm lưu manh truy sát, nếu biết anh ta đang cấp cứu trong bệnh viện mà xông tới đây thì rắc rối lắm, tới lúc đó không biết cái mạng nhỏ của mình có còn giữ nổi không nữa... Hu hu,

Hoà Mi ngồi ở ghế chờ, ngược nhìn dòng chữ "Phòng cấp cứu" không khỏi nhăn nhó như khi ăn phải ớt, thậm than thở. Mà sao mình ghét cái mùi sát trùng ở bệnh viện quá, đời người ta xui xẻo nhất là khi phải vào nhà đá ngòi và vào bệnh viện... mình thì chẳng làm sao cũng vẫn phải vào... Haiz

Đúng lúc này cửa phòng cấp cứu bất ngờ mở toang, một cô y tá mặc áo trắng muốt sắc mặt lo lắng từ trong bước ra.

- Cô ơi, bệnh nhân trong đó sao rồi? - Nhỏ chạy vội tới chỗ cô y tá, lo lắng hỏi han tình hình.

- Cháu là người nhà bệnh nhân ha?

- Dạ, à mà... không phải... cháu chỉ... - Nhỏ lúng túng không biết giải thích thế nào.

- Bệnh nhân bị mất máu quá nhiều tình trạng rất nguy cấp, mà nhóm máu của bệnh nhân lại là nhóm máu hiếm. Hiện tại phòng dự trữ máu của bệnh viện chưa kịp nhập loại máu đó... nên những ai là người nhà của bệnh nhân thì mau gọi tới đây hết đi. Đến phòng xét nghiệm để thử máu - Chưa để Hoà Mi nói hết câu, cô y tá đã vội ngắt lời.

- Sao ạ? – Nghe cô y tá nói xong, mặt Hoà Mi liền tái mét, xanh ngắt như tàu lá chuối. Trời ạ, bây giờ biết tìm người nhà của anh ta ở đâu bây giờ?
- Sao trắng gì nữa, cứu người là quan trọng, bệnh nhân cần truyền máu gấp nếu không tính mạng sẽ rất khó giữ, cháu nghe mà không hiểu sao? – Cô y tá nhìn về mặt ngơ ngác của Hoà Mi bực bội mắng.
- Cô ơi, cô mau đưa cháu đến phòng xét nghiệm để thử máu đi. – Hoà Mi như bưng tỉnh vội nói.
- Thế người nhà bệnh nhân đâu hết rồi?
- Dạ, cháu không biết, cháu chỉ là người qua đường thấy anh ấy gặp nạn thì đưa vào bệnh viện thôi. Hic
- Haiz, được rồi cháu mau theo tôi, đánh vậy thôi chứ biết làm sao. Có gì để tôi thông báo bằng loa xem có ai hảo tâm hiến máu lúc quan trọng này không? – Cô y tá nghe xong, lắc đầu thờ dãi.

Lần đầu tiên xét nghiệm máu, lại là để cứu người, nhỏ hết sức lo lắng, sợ hãi. Chỉ mong sao nhóm máu của mình sẽ phù hợp với anh ta nếu không... Nhỏ thật sự không dám tưởng tượng nữa, bệnh viện luôn có máu dự trữ để dùng lúc nguy cấp, mà bây giờ lại thiếu thì sẽ rất khó khăn để tìm được người tình nguyện hiến máu kịp thời, nhất là nhóm máu ấy lại là nhóm máu hiếm thì rắc rối lắm.

Trong khi đó thời gian lại là vàng bạc, chỉ chậm 1 giây thôi cũng đủ để bệnh nhân ra đi không kịp nói lời trăng trối. Thế nên trong các trường hợp cấp cứu nếu bệnh nhân bị thương mất máu, nhất định phải mau gọi những người thân có quan hệ huyết thống gần nhất với bệnh nhân đến thật nhanh để đề phòng trường hợp xấu nhất có thể xảy ra...

Những ai chưa thử máu bao giờ thì tốt nhất nên đi xét nghiệm sớm để biết xem mình có thuộc loại nhóm máu hiếm không? Để còn chuẩn bị tinh thần tìm người hiến máu phù hợp lúc nguy cấp, chuyện này cực kỳ quan trọng không phải đùa đâu.

Và thật may nhóm máu của nhỏ cùng với anh ta đã phù hợp, đều cùng nhóm máu RH-, nhóm máu vào loại cực kỳ hiếm. Cả chục nghìn người may ra mới có một người, coi như số mệnh anh ta vẫn còn may mắn đi...

Nằm ở ghế dành cho người truyền máu, nhìn những giọt máu đỏ hỏn quý giá đang chảy xuống cái bịch chứa máu mà không khỏi cảm thấy rung mình. Mình cũng thuộc loại máu hiếm, nếu sau này không cẩn thận để mất máu quá nhiều liệu có cơ hội may mắn vượt qua nguy hiểm giống anh ta không?

Gần 3h sáng Hoà Mi mới lết được thân xác rã rời, mệt mỏi của mình về đến nhà, vừa mới mất một lượng máu không phải là nhỏ, khiến cô nàng cảm thấy rất chóng mặt chỉ muốn leo lên giường ngủ ngay và luôn thôi. Nhưng vừa cầm chìa khoá, mở cửa để vào nhà, đang loay hoay định bật điện thì nhỏ đã bị một giọng nói dọa cho suýt đứng tim mà chết...

- Cô đi đâu mà tận bây giờ mới về? – giọng lạnh tanh như gió đông không chút cảm xúc, khiến Hoà Mi cảm thấy lạnh sống lưng, sơn cả da gà...

Nhỏ giật mình hoảng sợ đánh rơi cả chìa khoá, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh vội bật đèn lên mắt neho lại để thích nghi với ánh sáng chói lóa. Ánh sáng trong phòng vừa đủ để nhỏ nhìn thấy trên ghế sa lông trước mặt nhỏ là một người con trai có gương mặt đẹp hoàn hảo, trắng hồng mịn màng không chút tỳ vết, có tý râu ở cằm càng làm nổi bật lên vẻ nam tính, đôi mắt cũng rất đẹp, lông mi dài đến nỗi là con gái nhỏ cũng thấy ghen tỵ. Chỉ tiếc ánh mắt người đó quá lạnh lùng, quá lạnh đậm, sâu thẳm một màu xanh da trời. Toàn thân ngồi yên bất động như một pho tượng, đang nhìn nhỏ chằm chằm đầy giận dữ...

- Nửa đêm nửa hôm anh không đi ngủ, tự nhiên ngồi ở đây làm gì, bộ định dọa chết người ta hả? – Nhỏ bực bội
- Cái này phải hỏi cô mới đúng, cô đi đâu mà tận bây giờ mới về, mau trả lời nhanh. – Mắt hấn ta nhìn nhỏ không chớp, hỏi đến cùng.
- Cái này tôi nhớ là mình đâu có nghĩa vụ phải báo cáo cho anh đâu nhỉ? Anh nghĩ mình là ai chứ? – Hoà Mi nhún vai,
- Xem ra cái vụ cắt cổ tay hôm nọ vẫn chưa đủ để dạy cho cô một bài học phải không? – Giọng uy hiếp

- Ha ha, mẹ nó chứ, anh tưởng làm vậy tôi sẽ sợ anh sao? Nó chỉ khiến tôi thêm khinh thường và muốn tránh xa anh thôi, phải dùng biện pháp bạo lực dã man đó để đối phó với một cô gái chỉ vì cô ấy khiến mình tức giận mà cũng xứng là đàn ông sao? Nhục như con trùng trọc quá đi còn gì.

Hoà Mi ôm bụng cười lăn lộn, mắt vắn tia máu, nhìn hấn ta bằng ánh mắt khinh bỉ, nói lời cay nghiệt. Không nhắc đến thì thôi, nhắc đến là nhỏ lại cảm thấy tức sôi máu hận không thể lột da tróc thịt hấn cho hả giận. Hừ...

- Cô... - Nhật Duy tức giận, hai bàn tay nắm chặt lại cổ kiềm chế sự tức giận đang bốc khói ngùn ngụt, lặng lẽ nhắm mắt để loại bỏ ý muốn giết chết Hoà Mi khi thấy sắc mặt Hoà Mi tái nhợt có vẻ không được tốt lắm (Anh vừa nóng nảy, lại vừa bạo lực quá đi, cứ thế này... không hiểu sao Hoà Mi lại thích anh được nhỉ?)

Tình trạng căng thẳng giữa hai người trong căn phòng im lặng mất nhỏ từng mất lớn đến mức tường sắp xảy ra án mạng đến nơi...

- Cô không muốn nói cũng được thôi, nhưng nếu lần sau cô còn đi suốt đêm mới về như thế này thì đừng có trách tôi. – Nhật Duy ánh mắt lạnh lùng nhìn nhỏ như muốn xuyên thấu.

- Buồn cười nhĩ? Anh nghĩ mình là ai mà đòi quản lý tôi. – Hoạ Mi không phục

- Nếu vậy tôi chỉ còn cách báo lại tình hình cho cha cô, tới lúc đó toàn bộ tài khoản của cô tại ngân hàng sẽ bị khoá, tiền chi viện của cha cô cũng sẽ giảm đi rất nhiều đấy? – Nhật Duy hờ hững nói, nhưng khiến người ta không thể phản bác.

- Anh đang dọa tôi? – Hoạ Mi tức giận run người, nói như hét. . .

- Dọa hay không tự trong lòng cô biết rõ nhất.

- Anh. . . - Hoạ Mi tức giận đến nỗi rất muốn khóc, sao nhỏ lại xui xẻo thế chứ, hu hu

Nhật Duy không nói gì nữa, lặng lẽ đứng lên bỏ về phòng mình như một hồn ma, bỏ mặc Hoạ Mi đứng ngẩn ngơ với nỗi ám ức không sao kể xiết. Thì ra phụ thuộc kinh tế lẫn tài chính vào bố mẹ, cảm giác cũng chẳng dễ chịu chút nào. Tiền. . . Hừ, được rồi, đã vậy nhỏ chợt có ý tưởng khác. . .tới lúc đó mèo nào cắn mèo nào còn chưa biết đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Có những nỗi buồn chẳng thể viết thành tên, có những nỗi nhớ chẳng thể nói thành lời

Là yêu hay đơn giản chỉ là thích, cũng chẳng cần phải giải thích, để ngày nhớ đêm mong giấc chẳng thành.

Yêu một lần hận một đời, trái tim nát tan, sợ hãi, bất lực. . .

Ai đến ai đi, ai sẽ đợi chờ, lời hứa vẫn còn đó, mà người nay đã rời xa đi về nơi cuối chân trời.

Còn chi nữa đâu, ngoài một mảnh tình đẹp như mơ trong dĩ vãng. . .

Sáng hôm sau Hoạ Mi tới lớp với đôi mắt gấu trúc, cơ thể mệt mỏi rã rời. Vừa tới lớp nhỏ đã lẫn vội ra bàn đánh một giấc, đang ngủ ngon mơ một giấc mộng đẹp thì bị Thủy Tiên ngồi bên cạnh véo một cái rõ đau vào đùi gọi dậy.

- Mà làm cái trò gì thế? – Hoạ Mi đau khổ nhăn nhó.

- Thầy vào rồi kìa? – Thủy Tiên thì thầm

- Thầy vào cứ vào, liên quan quái gì đến tao. – Hoạ Mi mắt mơ màng, giọng ngái ngủ nói.

- Mà. . . - Thủy Tiên chưa kịp nói xong Hoạ Mi đã gục đầu xuống mặt bàn ngủ tiếp.

Thầy Quân dạy hoá học là người cực kỳ khó tính và rất nghiêm khắc, tuổi đã ngoài 40, thầy rất ghét học sinh nào ngủ trong giờ của mình. Mở miệng nói chuyện thầy cho đứng góc lớp cả tiết luôn, làm bài kiểm tra thì đề không những đã khó mà thầy còn coi rất chặt.

Thầy ít khi ngồi ở trên ghế giáo viên làm việc riêng, mà toàn lượn từ đầu lớp đến cuối lớp suốt cả tiết, mà phải công nhận mắt thầy tinh hơn cả mắt cú vọ. Rõ ràng đã rất cẩn thận mắt trước mắt sau, nhìn kỹ từ trái sang phải, trên bục giảng lẫn cuối lớp. Thế quái nào vừa giờ sách ra là thấy nhắc đến tên liên, khiến nạn nhân giật mình ngơ ngác không kịp cả giấu tang vật.

Có cậu học trò rất thông minh liền giờ quý kẻ viết nội dung bài kiểm tra lên mặt bàn, sau đó để giấy kiểm tra lên lựa lúc thầy không để ý thì chép. . . Ai dè mọ cao một thước, phật cao một trượng, thầy đã đứng từ xa mỉm cười, nhắc đến tên mình một cách rất trêu mến. Có bé lấy bì kiểm tra ra để làm vật kê giấy kiểm tra, nhưng bên trong thì chứa tài liệu để copy. Vẫn bị thầy phát hiện ra như thường. . . Thế mới sợ chứ@@

Khi bị bắt tại trận, Thầy liền cầm chiếc bút bi đỏ báo một câu rất nhẹ nhàng “Đưa thầy bài kiểm tra nào”, nạn nhân tay run run đưa bài kiểm tra cho thầy, thầy liền cầm bút chấm phát cho bài điểm 0 ngay tức khắc, miễn giải thích. Đã vậy còn mỉm cười gian, nói một câu hết sức lưu manh khiến người ta tức học cả máu “Sướng nhè, được 10 ngược thế này đem về khoe bố mẹ chắc được ăn bữa cháo lươn ngon và bổ dưỡng lắm đây. Hi hi”. . .

Thầy từng nói chỉ cần nhìn quá ánh mắt, nét mặt, tư thế. . . của học sinh trong giờ làm bài kiểm tra là thầy đã biết ai chuẩn bị có hành vi gian lận, ai chăm chỉ học bài. Thế nên đừng có mà định giờ trò gian lận hòng qua mắt thầy, vài màn che mắt thánh ư – Còn khuya nhé! . Cả lớp nghe thầy nói xong, mặt mũi ai nấy đều tái mét, xanh lét như tàu lá chuối. Nuốt ngum khí lạnh thầm nhủ “Thầy ơi, cho em hỏi một câu thôi, thầy có phải là người không thế?”.

@_@

Mọi hôm đến tiết của thầy Hoà Mi dù có bướng bỉnh, nghịch ngợm đến đâu đi chăng nữa cũng rất nghiêm túc trong giờ học của thầy. Vậy mà hôm nay do đêm qua ngủ muộn, sáng lại phải dậy sớm nên nhỏ đã quên mất tình hình nguy hiểm sắp diễn ra của mình vẫn an tâm ngủ ngon lành, đầu trời có sập nhỏ cũng chẳng quan tâm...

Thầy bước vào lớp đang giảng bài trên bục thì chợt nhìn thấy phía dưới lớp hình như có một người đang nằm bò ra bàn ngủ rất ngon lành thì phải? Nhìn kỹ không phải là Hoà Mi nghịch ngợm, giỏi “chém gió” trong lớp mấy lần bị ghi sổ đầu bài với đứng góc lớp đó sao. Thầy không tiếp tục giảng bài nữa mà lặng lẽ đi xuống chỗ Hoà Mi đang ngủ, cả lớp nhìn theo ánh mắt thầy không ai bảo ai cùng hít lấy một ngụm khí lạnh. Không biết lần này thầy sẽ trừng phạt Hoà Mi thế nào?

- Hoà Mi mau tỉnh dậy đi thầy đang xuống chỗ mày rồi kia? – Thủy Tiên sắc mặt lo lắng vội lay người Hoà Mi gọi dậy

- Hả? – Như chợt nhớ ra điều gì, nhỏ giật mình mở bừng mắt nhìn xung quanh thì đã thấy thầy Quân đứng bên cạnh mình lúc nào, mặt lạnh tanh, không chút cảm xúc khiến nhỏ càng thêm sợ hãi.

- Hoà Mi ngoài các tính chất dễ nhận thấy như vẻ ngoài sáng bóng, dễ dãi mỏng, chia nhỏ, dẫn nhiệt tốt, điện tốt. Em nói cho thầy biết vàng còn thiếu tính chất hoá học nào nữa. – Thầy Quân nhìn nhỏ mỉm cười trêu mếu hỏi.

- Dạ? – Hoà Mi ngơ ngác, nhìn xung quanh để cầu cứu, nhưng tất cả đều nhìn nhỏ bằng ánh mắt thương cảm. Chẳng ai muốn chịu phạt đâu, nên có cho tiền cũng chẳng dám nhắc bài nhỏ. Hic

- Em thưa cô...

- À quên, em thưa thầy... còn tính chất dễ bay hơi nữa ạ? – Cúi đầu nghĩ một hồi, nhỏ liền ngẩng mặt trả lời.

- Tại sao? – Thầy nhìn nhỏ bằng ánh mắt kinh ngạc

- Dạ, thầy không tin thầy thử đem một thỏi vàng ngoài đường xem, chớp mắt bốc hơi ngay lập tức không? – Hoà Mi tự tin trả lời...

- ... Cả lớp bỗng “oh” lên, rồi ôm bụng cười đến đau cả ruột. Còn thầy Quân thì bật cười ra nước mắt, quả là một cô học trò thú vị.

Thấy cả lớp cười ngặt nghẽo, Hoà Mi đoán chắc mình nói sai, đỏ bừng mặt, cúi đầu nhìn xuống dưới chân ước gì có một cái lỗ để nhỏ chui xuống đó thì tốt quá. Hic.

- Thôi coi như em đã có công giúp mọi người giải toả căng thẳng, đem tiếng cười đến cho mọi người. Nên lần này tôi tạm tha cho em, nếu lần sau còn dám ngủ gật trong giờ của tôi thì đừng trách. Buổi học sau tôi sẽ kiểm tra miệng xem em học hành như thế nào? Còn dám nói những nói cuội như hôm nay thì chấp nhận điểm kém nhé!

Thầy Quân rất tâm lý, mỉm cười nói rất nhẹ nhàng nhưng cũng rất nghiêm túc, khiến ai nấy đều phải nể phục.

- Dạ. – Hoà Mi vui sướng nói to.

Đợi thầy Quân trở lại công việc giảng bài bình thường của mình, Thủy Tiên mới nhìn sang Hoà Mi thì thầm.

- Trời ạ, mày khiến tao sợ suýt đứng tim chết luôn. – Thủy Tiên thở phào

- Hi hi, lúc đó tao có biết gì đâu, nghĩ sao nói vậy, cũng may thầy bỏ qua không lần này tao chết chắc rồi. – Hoà Mi cười nháy mắt.

- Mà mày làm gì đến lớp ngủ ghê thế? Bộ đêm qua làm gì mà không ngủ?

- Haiz, chuyện dài lắm, có gì khi nào rảnh tao sẽ kể cho mày nghe sau?

- Vậy hử? Để chiều nay đi.

- Ok, đợi chiều nay rủ luôn Ngọc Huyền cùng chém gió cho vui.

- Good idea! Tiếc không có con nhỏ Quỳnh Chi ở đây, nếu không con vui nữa. – Thủy Tiên cười buồn.

- Nó du học bên Anh cũng đã được gần năm rưỡi rồi còn gì? Không biết bao giờ mới trở về nhỉ? Tao thấy nhớ nó quá. Hic

- Haiz, tao cũng không biết nữa. Chat qua Facebook hỏi có thấy nó nói gì đâu? – Thủy Tiên lắc đầu.

- ...

Buổi trưa sau khi tan học nhỏ liền ghé vào bệnh viện thăm cái anh chàng bị thương phải cấp cứu đêm qua, nhỏ đứng tần ngần ở phòng bệnh phân vân không biết có nên vào không nữa. Nghĩ một hồi nhỏ quyết định mở cửa mạnh dạn bước vào trong.

Vừa vào thì nhỏ đã thấy anh ta đang nằm trên giường, nhắm mắt ngủ rất nhẹ nhàng, khuôn mặt đẹp trai tím bầm đầy vết thương nhỏ xíu đang đóng vảy, băng quần trắng hết phần trán, hai bên má thì dán mấy cái băng bông nhỏ... nên không nhận ra rõ hình dáng khuôn mặt thực sự của anh ta như thế nào (Rất lâu về sau Hoà Mi mới biết thực ra người đàn ông mình cứu mạng lần này là ai – Một người bí ẩn tưởng như không tồn tại trên đời).

Trên người anh ta cũng quần đầy băng trắng, cánh tay đầy dây tiếp nước. Đang mãi ngắm nhìn thì anh ta bất ngờ mở mắt ra nhìn nhỏ, một đôi mắt đen sâu thẳm thăm đẹp mê hồn. Bị bắt quả tang nhìn trộm lúc người ta ngủ nhỏ đỏ mặt bối rối vội quay mặt đi.

- Anh tỉnh rồi à? – Sau phút ngưng ngừng, Hoà Mi đã lấy lại được bình tĩnh, mỉm cười hỏi.

- Cô là người cứu tôi đêm qua? – Anh ta nhìn nhỏ bằng ánh mắt nghi ngờ

- Uh, mà phải rồi anh tỉnh dậy lâu chưa? Có thấy đói không tôi đem cháo đến cho anh ăn nè. – Hoà Mi không muốn nhắc nhiều đến chuyện xảy ra đêm qua vội chuyển chủ đề.

- Cảm ơn. – Anh ta thì thào.

- Không có chi? Mà người nhà anh ở đâu? Có số điện thoại không?

- Có.

- Vậy anh cầm điện thoại của tôi mà gọi cho họ đi, không họ lại lo lắng. – Hoà Mi lảng xảng cầm bát cháo nóng hổi mới mua tới chỗ anh ta, nhanh tay đưa điện thoại. Mặc dù tay vẫn đang bị thương nhưng anh ta vẫn cố gắng cầm lấy điện thoại để nhấn tin chứ không có gọi, sau đó nhìn Hoà Mi đầy cảm kích nói.

- Họ sắp tới rồi, toàn bộ tiền viện phí tôi sẽ hoàn trả cho cô đầy đủ.

- Ui zoi, cứu người là quan trọng tiền bạc có đáng bao. – Hoà Mi cười ngọt ngào.

- Thôi anh mau ăn cháo đi? – Nói rồi Hoà Mi cầm thìa cháo xúc cho anh ta ăn.

Khoảng 20 phút sau cuối cùng nhỏ cũng đã hoàn thành nhiệm vụ cho ăn của mình, nhìn anh ta cười cười.

- Tôi còn có việc ra ngoài một lúc, anh chờ tôi ở đây một lát nhé.

- Uh – Anh ta hờ hững gật đầu.

Hoà Mi ra khỏi phòng liền vội leo lên taxi về thẳng nhà, đợi người nhà anh ta đến cũng coi như mình đã hoàn thành trách nhiệm trọn vẹn. Nhìn cảnh anh ta bị đám lưu manh truy sát đêm qua chắc chắn con người anh ta cũng sẽ chẳng hề đơn giản tí nào, mình phải tránh xa thật xa mới được nếu không muốn gặp rắc rối. Hoà Mi trầm nghĩ...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Yêu một người đâu phải vì người ấy đặc biệt mà đơn giản

Vì người ấy đem lại cảm giác đặc biệt trong trái tim mình mà thôi...

Chính vì vậy đôi khi tình cảm ấy rất dễ chỉ là ngộ nhận,

Mới chỉ là thích, ngưỡng mộ chứ chưa phải thực sự là yêu

Yêu một người thật lòng thì dù cho bản thân đang ở nơi đâu, bên ai...

Thì trái tim vẫn luôn hướng về người ấy, nhất là lúc biết tin người ấy gặp nguy hiểm

Sẽ càng khẳng định điều đó một cách chắc chắn,

Nhưng mà những người mình ngộ nhận tình cảm sẽ ra sao?

Khi mà đã trót lỡ yêu mình quá nhiều mất rồi...

Ngọc Huyền chở Hoà Mi ngồi đằng sau bằng xe đạp điện mới mua được mấy hôm, hai đứa vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ, rôm rả. Xe phóng ngọt xớt cứ lướt gió vù vù trên đường êm như ru, chỉ còn cách quán trà chanh Tuyết Thiên Đường một đoạn ngắn, đây là điểm hẹn “chém giờ” lý tưởng quen thuộc của giới trẻ Hà Thành. Nhất là bộ ba bạn thân của nhóm Hoà Mi, thì xảy bất ngờ không biết từ đâu ra xuất hiện một chú cảnh sát giao thông mặc áo màu vàng nhảy ra chắn giữa đường, vừa huýt sáo vừa đưa tay ra hiệu yêu cầu Ngọc Huyền dừng lại.

Ui, lần này chết chắc rồi, rốt cuộc là có chuyện gì thế nhỉ? – Hoà Mi với Ngọc Huyền nhăn nhó đi bộ, dắt xe vào lề đường.

- Chú ơi, không biết bọn cháu đã phạm lỗi gì thế? – Hoà Mi nhanh miệng hỏi chú cảnh sát giao thông vừa yêu cầu mình dừng xe.

- Các cháu không biết sao? Đi xe đạp điện mà cả hai đều không chịu đội mũ bảo hiểm có biết là đã vi phạm luật giao thông không? – Chú cảnh sát giao thông ngược nhìn hai đứa bằng ánh mắt lạnh đậm trả lời.

- Sac, bọn cháu mới mua xe có biết gì đâu, chú ơi tạm tha cho tụi cháu lần này nha. – Ngọc Huyền hốt hoảng, ơ thì ra đi xe đạp điện cũng phải đội mũ bảo hiểm à, má ơi sao không ai bảo con biết thế?

- Điều đó chú không quan tâm, cứ theo luật mà thực hiện. Đi xe đạp điện mà không đội mũ bảo hiểm đối với học sinh sẽ bị phạt cảnh cáo giam giữ xe trong vòng 10 ngày, nếu còn tiếp tục vi phạm lần thứ hai sẽ gửi giấy thông báo về tận nhà trường với gia đình. Bây giờ các cháu hiểu rồi chứ? – Chú cảnh sát giao thông vừa cúi đầu ghi chép cái gì đó vào biên bản vi phạm giam giữ xe vừa trả lời.

- ... Hoà Mi với Ngọc Huyền quay mặt nhìn nhau ngơ ngác, với tình huống trở trêu này thì nên khóc hay nên cười đây. Hic

- Ai là chủ xe thì mau đọc họ và tên đi nào để chú còn ghi vào biên bản, 10 ngày sau đến trụ sở chính ở đường Mây Trắng để lấy lại xe nhé!

- Ô, chú ơi, bọn cháu sơ suất mới vi phạm lần đầu thôi chú bỏ qua cho bọn cháu nha. Cháu hứa sẽ không dám vi phạm lần thứ hai đâu. – Ngọc Huyền tỏ vẻ đáng thương năn nỉ, điện à, giam xe 10 ngày thì mình đi lại bằng niềm tin và hi vọng á, tới lúc đó lại phải nhờ tài xế riêng của gia đình lái xe chở đi không thì cũng bắt taxi편편 chết đi được, mất cả tự do. Đã vậy còn chưa đủ tuổi để đi xe máy mới đau chứ. Hic

- Đúng đó chú, chú làm ơn tạm tha cho bọn cháu lần này đi nha. – Hoà Mi cũng phụ hoạ

- Không được, đã là luật thì không thể làm trái được, tha cho bọn cháu thì những người khác cũng vi phạm sẽ phải xử lý ra sao? Mong các cháu thông cảm

- Thôi tạm tha cho bọn cháu lần này đi mà chú. ...

Sau một hồi năn nỉ đứt cả lưỡi mà vẫn không thể thuyết phục được chú cảnh sát giao thông khó tính, Ngọc Huyền cùng với Hoà Mi nhìn nhau cay cú. Không biết bước chân ra khỏi cửa bằng chân trái hay chân phải nữa mà sao đen đui thế không biết, bức bối một hồi hai người đành chấp nhận sự thật chiếc xe đạp điện mới mua yêu quý bị giam giữ tạm 10 ngày, không còn cách nào đành bắt taxi đến quán Tuyết Thiên Đường gặp Thủy Tiên để giải toả căng thẳng lẫn ức chế...

- Uay, làm gì mà mặt hai người nhăn nhó như chó cắn ma thế? Có đứa nào vừa bắt nạt tụi mày hả? – Ngồi ngoáy ly trà sữa trân châu, Thủy Tiên mỉm cười hỏi han tình hình hai cô bạn thân.

- Điện mất, chiếc xe đạp điện tao mới mua xui xẻo vừa bị bắt giam 10 ngày mẹ nó rồi. Càng nghĩ càng thấy cay cú, tức sôi cả máu mà không thể làm gì được. Hừ - Ngọc Huyền cầm cả ly nước chanh có đá đưa lên miệng uống một hơi dài trả lời bằng ánh mắt căm tức.

- Hơ, thế rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì kể nghe coi nào? - Thủy Tiên ngạc nhiên

- Haiz, thì đi xe đạp điện không đội mũ bảo hiểm chứ sao? Buồn cười nhỉ? Xe đạp điện mà không phải chỉ là một loại xe đạp à, có phải xe máy quái đâu mà cũng bắt phải đội mũ bảo hiểm nhỉ? – Hoà Mi khó hiểu trả lời bằng giọng buồn hiu như bánh bao thiu.

- Hi hi, ai biết, đó là luật giao thông ở Việt Nam đã quy định chúng mình chỉ biết chấp hành thôi, thắc mắc cũng chả thay đổi được điều gì?

- Dã man con ngan, hic – Hoà Mi thờ dài. ...

- Oi cuộc đời, 10 ngày nữa em biết đi bằng gì để được tự do bây giờ? – Ngọc Huyền đau khổ than thở.

- Thôi đừng nói mãi cái chuyện này nữa, chỉ thêm khó chịu mà thôi, có chuyện gì hay mau kể tao nghe coi. – Thủy Tiên cười ngọt ngào chuyển chủ đề.

- Oh, nhắc ra mới nhớ, tao có một việc quan trọng muốn kể cho tụi mày nghe đây?

- Chuyện gì?

- Haiz, tình hình là tao đang chung sống cùng một nhà với một tên lạnh lùng như băng, bạo lực hơn cả hổ dữ. Đang không biết phải làm thế nào đây?

- Sac, là sao? Hắn ta là ai? Sao lại ở cùng một nhà với mày? – Thủy Tiên kinh ngạc.

- Haiz, có nói mày cũng chả biết được đâu? Cái vụ cắt cổ tay hôm nọ là do tên biến thái đó gây ra đấy – Hoà Mi tức giận nghiêng răng. ...

- Ngon, xem ra tên này chán sống thật rồi, dám cả gan động đến bạn tao à? – Ngọc Huyền ánh mắt nguy hiểm

- ...

- Càng nghĩ càng thấy căm hận, cứ từ từ tao nhất định sẽ để hấn ném mùi đau khổ, sống mà không bằng chết?

- Bằng cách nào?

- Tao cũng không biết nữa?

- Thế mà cũng nói, - Ngọc Huyền bĩu môi.

- Nhưng không phải là không có cách, cứ từ từ rồi khoai sẽ như mày lo cái quái gì- Hoạ Mi mím môi

- Vậy chúc mày sẽ tai qua nạn khỏi nhé, ka ka – Thuỷ Tiên nhún vai cười

- ...

Chém gió cả buổi chiều cũng vẫn không thể tìm ra được cách nào ổn thỏa để đối phó với tên biến thái Nhật Duy kia, cả ba đều tỏ ra rất thất vọng và chán chường nhất là Hoạ Mi. Để một đứa con trai đáng ghét đê đầu cười cồ như vậy thật sự quá nhục đi. Lần trước Ngọc Huyền bày mưu nói cứ cố chung sống đi, sau đó sẽ giờ trò chọc tức hấn như chửi xỏ xiên khiến hấn tức giận không được sống yên lành, làm hồng đồ, bày rác bẩn, cho hấn uống thuốc sôi để đi ngoài cả đêm, thả gián chuột vào trong tủ quần áo phòng của hấn... (Lắm trò nguy hiểm thế - Phục cô bạn Ngọc Huyền ghê @_@)

Nhưng người tính không bằng trời tính, hấn mất tích từ sáng đến tối mới thấy mặt, vừa có tính chọc giận hấn liền bị hấn điên lên cắt cổ tay may chưa đến mức giết chết. Nghĩ lại vẫn còn thấy lạnh người, đại gì mà tự nhiên đi treu chọc hấn chứ... hic

Vừa về đến nhà Hoạ Mi đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, chỉ ngửi thôi đã thấy thèm thường muốn ăn ngay rồi, không biết là ai đang nấu thế nhỉ? Hoạ Mi tò mò bước vào trong nhà thì thấy Lê Hoa đang ngồi trên ghế sofa tay cầm cây kẹo mút, mắt dán lên màn hình ti vi xem phim Tom & Jelly.

- Tưởng chị ngủ luôn ở ngoài khỏi về như đêm qua cơ? – Lê Hoa mỉm cười châm chọc.

- Hi hi, đây là nhà chị thích về lúc nào, đi hay ở là quyền của chị. Có liên quan gì đến em hok? – Hoạ Mi cười lạnh.

- Chả quan tâm, chả liên quan, chị có chết ngoài đường cũng đâu có ảnh hưởng gì đến hoà bình thế giới. – Lê Hoa nhún vai, mắt nhìn lên ti vi

- Em... - Hoạ Mi tức giận run người, con nhỏ điên rồ này, sao cứ suốt ngày tìm cách để đá xoáy mình thế nhỉ?

Đúng lúc đó thì Nhật Duy từ trong phòng bếp bước ra, trước ngực vẫn còn đeo tạp dề nhìn rất đáng yêu

- Thôi hai đứa đừng cãi nhau nữa, mau vào ăn cơm đi – Vẫn giọng lạnh lùng uy hiếp.

- Oh, hôm nay mặt trời mọc đằng Tây á, sao anh lại tự nhiên đi nấu cơm thế? – Hoạ Mi kinh ngạc

- Không thích ăn thì thôi, Lê Hoa mau vào ăn tối đi còn chuẩn bị học bài. – Không thèm liếc mắt nhìn Hoạ Mi lấy một cái, quay người đi vào trong

- Dạ.

Hoạ Mi tuy kinh ngạc nhưng nhắc đến ăn liền cảm thấy rất đói, cũng không kiêng kị gì vội vàng nhảy luôn vào phòng bếp đã thấy trên mặt bàn bày la liệt rất nhiều món: Gà quay, cá rán, sườn xào chua ngọt, nộm, canh điều chua,...

- Ghê á, thật không ngờ anh lại có thể nấu được nhiều món ngon như thế này? – Hoạ Mi há hốc mồm, tròn tròn mắt.

- Chuyện, ai lại vụng về hậu đậu như chị chứ, rõ nhà quê – Lê Hoa giễu cợt.

- Sao phải xoắn nhỉ? – Hoạ Mi vừa ngồi xuống liền cầm lấy ngay cái đùi gà quay to tướng đưa lên miệng gặm cứ như là sắp chết đói đến nơi.

- Khiếp chị làm cái gì mà ăn như đang ăn cướp thế? – Lê Hoa sốc, thực ra quen ăn đồ tây, có dao nĩa thái từ từ ăn, nên Lê Hoa thấy cảnh Hoạ Mi ăn uống rất phong độ như vậy thấy choáng tý thôi.

- Cô ăn từ từ thôi, không ai ăn hết phần của cô đâu mà lo. – Nhật Duy cũng hơi choáng, lạnh lùng phán một câu.

Không nói thì thôi, càng nói Hoạ Mi càng ăn mạnh, lấy thìa gấp thức ăn xoành xoạch, sườn xào chua ngọt thì toàn chọn sườn mà gặm, gà quay thì toàn chọn đùi, chân, cánh, nộm ăn vào phát hết nửa đĩa... Mồm ăn tay gấp không nghỉ ngơi chút nào.

- Hê hê, sao hai người không ăn đi lại nhìn tôi bằng ánh mắt kinh dị thế? – Hoạ Mi lấy tay áo quệt miệng thay vì lấy giấy ăn lau.

- Tôi ăn no rồi, lát cô tự rửa bát đấy – Nhật Duy đứng dậy bỏ về phòng mình.

- Nhiều đồ ăn ngon thế này mà không ăn, rõ hâm – Hoa Mi thờ dài
- Có chị bị điên thì có. – Lệ Hoa bực bội đứng dậy theo anh mình, trước khi đi có phán còn cổ phán một câu xanh rờn.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Tôi chỉ có 2 tai, 2 mắt để lắng nghe và quan sát tất cả mọi người.

Nhưng tôi chỉ có một vòng tay để ôm trọn một người.

Một bờ môi để hôn một người...

Một bờ vai nên tôi chỉ cho một người tựa lúc họ yếu lòng.

Và tôi chỉ có một Trái Tim nên tôi chỉ có thể yêu duy nhất một người...

Hà Nội về đêm mùa thu không khí hơi se lạnh, thoang thoang mùi hoa sữa thơm nồng nàn, những chiếc lá vàng rời khỏi thân cây cổ thụ gốc to phải 3 người ôm mới đủ theo làn gió xoáy thành mấy vòng trên không trung rồi nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất. Trong màn đêm yên tĩnh vắng vẻ không một bóng người, thỉnh thoảng có mấy chiếc xe máy hoặc ô tô phóng vụt qua thổi cuốn theo những chiếc lá rụng, ánh sáng đèn đường le lói đủ nhìn nhưng vẫn không đủ để xua tan hơi sương lạnh buổi đêm khuya.

Không biết từ đâu bỗng xuất hiện 5 chiếc xe ô tô loại sang BMW toàn thân màu đen, đang đuổi theo hai chiếc mô tô phía trước với một tốc độ kinh hoàng chỉ nhìn thôi cũng đủ tưởng mình bị hoa mắt, chớp mắt đã không thấy dấu vết. 5 chiếc xe ô tô kia sắp đuổi sát đuôi 2 chiếc xe máy, thì một chiếc mô tô do phóng tốc độ quá nhanh khi gấp khúc cua không kịp xử lý đã đâm sầm vào gốc cây xà cừ cổ thụ ven đường. Đầu xe thì tan tành không rõ hình dạng, từng mảnh vỡ của thân xe văng xa xung quanh đến mấy chục mét. Còn người lái xe thì ngã xuống mặt đường chết ngay không kịp ngáp, do không đội mũ bảo hiểm nên đầu bị đập mạnh xuống nền vỡ tan máu me văng tung toé xung quanh lõi cả óc...

Chiếc mô tô còn lại đang phóng với tốc độ nhanh hơn cả tên lửa, thì bỗng xuất hiện một chiếc xe ô tô thứ 6 chặn giữa đường, khiến hấn ta phải phanh gấp dừng lại kéo theo cả 5 chiếc ô tô đằng sau tiếng bánh xe ma sát với mặt đất vang lên âm thanh ghê rợn. Từ trong 6 chiếc xe ô tô lao ra một đám người mặc từ đầu xuống chân toàn đồ đen, mặt mũi hung dữ, lạnh lùng. Vây xung quanh rút súng chĩa vào người tên lái xe mô tô đang sắc mặt trắng bệch, sợ hãi vô cùng.

- Còn muốn chạy trốn nữa không? – Giọng uy hiếp, đầy nguy hiểm phát ra từ miệng của tên cầm đầu, tóc hấn nhuộm đỏ chói, mặc áo phông đen cộc tay có đề lộ một hình xăm rồng rõ nét 3D sống động như thật trải dài từ bả vai đến tận cổ tay.

- Cầu xin anh tha cho em, em hoàn toàn không biết gì hết. – Tên lái xe giọng run run, sợ hãi cầu xin.

- Không nói nhiều, mau lùi hấn đi tránh để đêm dài lắm mộng. – Tên cầm đầu ra lệnh cho đám đàn em, sau đó quay người chui luôn vào một chiếc xe ô tô.

- Dạ,

Đám đàn em nghe lệnh xong tới túm cổ lấy hấn, lôi dây thừng ra trói khắp người, mắt bịt vải đen, miệng nhét miếng vải to dùng lôi hấn lên xe rồi nổ máy bỏ đi.

Trong một căn phòng sang trọng nhưng âm u ở sâu dưới lòng đất đó là tầng hầm của một căn biệt thự khép kín toàn dây thép gai xung quanh ở ngoại thành Hà Nội, hệ thống an ninh vô cùng bảo mật muốn ra vào biệt thự phải có giấy hẹn có chữ ký của chủ nhân căn biệt thự này. Nếu không mà cứ cố tình vào sẽ bị bắn chết ngay tức khắc, trong căn hầm sang trọng ấy có một bếp than hồng rực, treo rất nhiều dụng cụ tra tấn nhìn thôi cũng thấy lạnh người.

- Thấy ta vẫn còn sống chắc mày thất vọng lắm phải không?

Giọng nói rét lạnh không chút nhiệt độ của một người đàn ông mặc một bộ quần áo màu đen phía trước có vẽ một bộ xương người nổi bật bằng màu trắng, khuôn mặt đeo một chiếc mặt nạ màu trắng bạc hình đầu lâu. Nhìn không cần thân có khi nhầm bộ xương người chết thật luôn ý, trên tay cầm một thanh sắt được nung nóng đỏ rực hơn trước mặt kẻ đang quỳ mọp dưới đất, thân thể bị trói đầy vết bầm tím trên mặt.

- Cậu chủ em thật sự không biết gì hết xin cậu chủ hãy tha cho em một con đường sống, dù phải làm thân trâu ngựa em cũng không dám oán thán... - Hắn ta sắc mặt xanh lét, cử thể đập mạnh đầu xuống đất đến bật máu mà vẫn không dám ngừng, giọng run run khiếp sợ.

- Thành tao nghĩ mày tốt nhất nên khai thật đi nếu không muốn sống không được mà chết cũng không xong. – Người đàn ông đó hừ lạnh.

- Cậu chủ em thề em hoàn toàn không biết gì hết, cầu xin cậu chủ tha cho em, trên em còn có mẹ già dưới còn có con nhỏ nếu em chết rồi họ cũng sẽ chết theo em mất. Cầu xin cậu chủ mở lòng từ bi tha cho em một con đường sống... - Thành ra sức đập đầu năn nỉ, bò gần dưới chân người đàn ông kia mà sụp lạy.

- Hừ, rượu mời không uống lại đi thích uống rượu phạt – Hắn ta giận dữ ra hiệu cho đám đàn em.

Một tên trong đám đàn em của hắn cầm một con dao găm sắc nhọn sáng loáng dưới ánh lửa bập bùng, không nói không rằng cầm dao chặt đứt luôn ngón tay trở bàn tay phải của Thành. Thành chỉ kịp kêu “à” một tiếng đầy đau đớn, máu từ ngón tay bị chặt phun thành tia đỏ tươi.

- Sao có định nói không hay là muốn từ từ chặt từng ngón, từng ngón một tiếp? – giọng âm u, lạnh giá.

Hắn ta cầm một thanh sắt kẹp lấy ngón tay vừa bị chặt còn vương máu, hơ hơ trên bếp than nóng rực. Mùi thịt nướng chín thơm nức mũi, sau đó đi xuống trước mũi Thành.

- Thịt này thơm ngon lắm đấy, muốn thưởng thức xem mùi vị ra sao không? – Hắn giục cọt, ra hiệu cho đám đàn em cầm cái ngón tay vừa bị nướng chín ấy nhét vào miệng Thành bắt hắn phải nhai nuốt hết...

- Dạ em xin khai, xin khai hết, cầu xin anh tha cho em một con đường sống – Thành sắc mặt hoảng sợ tột cùng, vừa đau đớn, vừa sặc nghẹn khi bị nhét ngón tay nướng chín kia vào miệng.

- Nói.

- Cậu chủ việc sai người giết cậu tất cả đều do chủ ý của anh Luân Sẹo, em chỉ nghe lệnh thôi hoàn toàn không biết gì hết, cầu xin anh tha cho em một con đường sống, hic... - Thành quỳ lạy, run run khai hết.

Luân Sẹo là anh cả của băng nhóm Địa Ngục cũng là trợ thủ đắc lực, cánh tay phải của “Sát thủ bóng đêm” thủ lĩnh băng nhóm khét tiếng Địa Ngục. Suốt này giờ chứng kiến một màn tra khảo dã man và tàn bạo do thủ lĩnh “Sát thủ bóng đêm” của mình thực hiện, mặt hắn đã trắng cắt không còn giọt máu, tự cảm chắc cái chết trong tay khi biết tin “Sát thủ bóng đêm” vẫn còn sống. Hắn ta khẽ nhắm mắt thờ dài khi tên đàn em do mình sai khiến ám sát đã khai ra tên mình.

- Anh Luân chuyện này là thật phải không?

Hắn ta liếc mắt nhìn về phía Luân Sẹo tỏ vẻ nghi ngờ, hắn không sao có thể tin được trợ thủ đắc lực, cánh tay phải, một người bạn thân thiết luôn bên cạnh vào sinh ra tử hỗ trợ nhau những lúc khó khăn lại có thể thực hiện âm mưu ám sát mình, dồn mình đến con đường chết. Nếu không phải nhờ cô bé lương thiện kia cứu giúp đúng lúc thì có phải hiện giờ hắn đã đang ở dưới âm phủ gặp Diêm vương rồi không.

Thật là cuộc đời lắm sự bất ngờ, chẳng bao giờ có thể hoàn toàn tin tưởng được một ai. Không tin thì sẽ không dùng, đã tin thì phải tin tưởng một cách tuyệt đối. Vậy mà đôi lại sự tin tưởng tuyệt đối ấy lại là sự đánh lén một cách âm thầm, nếu không phải may mắn sống sót thì có lẽ đến tận lúc chết hắn cũng chẳng thể biết được vì sao mình lại chết và ai mới thực sự là người đã ra tay giết hại mình.

- Đúng, muốn chém giết thế nào tùy cậu? Nếu không phải cậu chết thì là sẽ là tôi, hai chúng ta sẽ mãi chẳng bao giờ có thể cùng đội trời chung. Xin lỗi đã phụ sự tin tưởng của cậu – Luân Sẹo thờ dài bình tĩnh nhắm mắt nói.

- Tại sao? – Hắn ta vô cùng thất vọng hỏi.

- Đẳng nào thì tôi cũng phải chết nên cũng chẳng có gì phải giấu diếm cậu, cậu có biết 20 năm trước chỉ vì để chiếm cứ vùng “Tam giác vàng” để mở rộng thị trường buôn bán và cung cấp ma túy mà cha cậu đã nhẫn tâm giết chết cả gia đình tôi không? Ông ta đã giết chết cha ruột tôi một ông trùm khét tiếng trong thế giới ngầm chuyên buôn bán và cung cấp ma túy cho các con nghiện ở khu vực Đông Nam Á, nhẫn tâm đứng nhìn đám đàn em làm nhục vợ mới cưới của tôi đến chết, khi đó cô ấy mang thai mới được có hơn 2 tháng...

- Và để trả thù tôi đã trà trộn vào làm thuộc hạ cho băng nhóm của ông ta, sau đó tách riêng làm thuộc hạ dưới trướng của cậu. Chỉ có như vậy tôi mới có thể trả thù cho người cha, người vợ đáng thương và đứa con chưa kịp chào đời của tôi. Giết cậu thành công sẽ khiến cha cậu nếm mùi vị đau thương khi bị mất đi người thân, nhất là khi đó lại là đứa con trai độc nhất của mình... Ha ha, chỉ tiếc là trời không giúp để cậu còn sống nên tôi mới bị thất bại một cách thảm hại như vậy...

Luân Sẹo cười một cách điên loạn, không khí trong căn hầm đượm mùi chết chóc và nguy hiểm khiến những ai có mặt chứng kiến đều cảm thấy rùng mình, toát mồ hôi lạnh. Cậu chủ rất ghét bị phản bội, tính cách thì độc ác, tàn nhẫn, máu lạnh nếu không sao có thể yên vị trên chiếc ghế thủ lĩnh kia chứ. Không biết lần này cậu ta sẽ xử lý Luân Sẹo một kẻ phản bội này như thế nào?

- Nể tình anh đã theo tôi nhiều năm, không có công cũng có sức hơn nữa cũng là do cha tôi có lỗi với anh trước. Thế nhưng một khi đã nhúng chàm làm ăn phi pháp, phạm luật cấm của nhóm anh không thể không chết, nhưng tôi sẽ để anh chết nhẹ nhàng và được toàn thây. Chúc anh sớm được đoàn tụ với vợ con. – Sau một hồi trầm ngâm không biết là suy nghĩ cái gì, hắn ta mới trầm trọng mở miệng pha chút tiếc nuối.

- Cảm ơn, hãy nói với cha cậu ông ta đã gây ra quá nhiều tội ác rồi sớm muộn cũng sẽ phải trả giá thôi. Còn cậu nữa chúc cậu sẽ luôn bình an, ha ha – Luân Sẹo mỉm cười nói lời trăng trối.

- Vĩnh biệt.

“Sát thủ bóng đêm” cầm một con dao găm sắc nhọn trên tay phi thẳng vào ngực trái đúng giữa tim Luân Sẹo, rồi quay mặt đi không dám nhìn cảnh người anh em từng rất thân thiết luôn kề vai sát cánh với mình bị chết dưới tay mình. Cảm giác ấy đau lòng lắm chứ, nhưng muốn tồn tại trong cái thế giới đẫm đầy tội ác này nhất định phải độc ác, tàn nhẫn và máu lạnh. Người không chết thì ta chết...

Đội Luân Sẹo gục ngã và đã chết thật sự, hắn ta mới bước xuống vuốt mắt cho Luân Sẹo, đưa tay cầm lấy cán dao rút mạnh ra máu theo đó phun ra như suối đỏ tươi nhìn đến ghê người. Đưa con dao để gần trước mặt ngắm nhìn lưỡi dao còn dính ướm đẫm máu tươi, sau đó đưa ngón tay trở xuống chấm nhẹ một cái rồi đưa lên miệng nếm thì thầm “Máu người có vị rất ngọt và ngon – Tiếc là mùi vị của nó quá tanh nồng không phải ai cũng thích. Nhưng đã nghiện rồi thì cũng chẳng có gì đáng phải lăn tăn hay sợ hãi nữa...”

- Đưa xác Luân Sẹo đi chôn cất tử tế, còn tên Thành kia tùy các người xử lý. – Hắn lạnh lùng ra lệnh.

Sáng hôm sau người ta phát hiện trước cổng một căn nhà bỏ hoang đã lâu, cỏ dại mọc um tùm có một xác chết không đầu, bàn tay bị cụt cả 10 ngón, toàn thân đầy vết thương nghiêm trọng nghi ngờ do bị bọn người xã hội đen giết hại...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Yêu thì hạnh phúc...

...Mà kết thúc thì lại đau.

Tự khóc tự lau...

...Tự đau tự chịu.

Tự gặp – Tự hiểu – Tự buông lời.

Nước mắt tự rơi, tự lau lấy...

Tự nhìn - tự thấy - tự biết đi.

Tự nghĩ – Tự suy – Tự quên đi...

Và ...tự cố sống tiếp.

7h sáng Nhật Duy đang trên đường đến trường Galaxy thì nhận được một cú điện thoại do Hồng Nhung gọi đến, cô bạn thanh mai trúc mã lớn lên cùng với cậu từ lúc nhỏ yêu cậu rất tha thiết nhưng tình cảm đó không được cậu đáp lại đã hẹn gặp cậu tại quán cà phê Thu Nguyệt gần hồ Guom có chuyện quan trọng muốn nói.

Nhật Duy phân vân không biết là có nên tới hay không nữa bởi đã từ lâu cậu hoàn toàn cảm thấy rất chán ghét Hồng Nhung và không muốn gặp cô ta một tý nào, Hồng Nhung xinh thì có xinh thật nhưng tính quá đồng đánh, quen được nuông chiều, trên người lúc nào cũng rắc nước hoa thơm phức rất khó chịu.

Vừa bước chân vào quán cà phê Thu Nguyệt, Nhật Duy đã được nhân viên trong quán dẫn tới chỗ Hồng Nhung đang ngồi, cô nàng đang lơ đãng nhìn ra bờ hồ ngắm cảnh khi nghe nhân viên của quán nhắc người cô nàng cần hẹn gặp đã tới nhỏ mới giật mình quay mặt nhìn về phía Nhật Duy mỉm cười.

- Anh ngồi xuống đi, uống gì cứ gọi tự nhiên. – Hồng Nhung dịu dàng

- Cho tôi một ly cà phê nguyên chất – Nhật Duy gật đầu liếc mắt nhìn về phía cô nhân viên đang đứng bên cạnh cầm menu

- Em hẹn tôi ra đây rốt cuộc là có chuyện quan trọng gì muốn nói? – Nhật Duy lạnh lùng nhìn xoáy vào mắt Hồng Nhung

- Nếu không có việc gì thì không thể hẹn anh được sao? – Hồng Nhung cười cười tuy trong lòng đã cảm thấy có chút ớn lạnh.

- Em cũng biết tính tôi rồi, tốt nhất đừng có làm tôi nổi giận nếu không tôi thật sự không biết mình sẽ làm gì em đâu? – Nhật Duy sắc mặt tối sầm, giọng lạnh tanh không chút hơi ấm

- Hi hi, em biết thế nên em hẹn anh ra đây thực sự là có việc rất quan trọng muốn nói. – Hồng Nhung gượng mỉm cười.

- Việc gì? Nói nhanh một chút tôi còn có nhiều việc phải làm lắm. – Nhật Duy cầm ly cà phê nhấp một ngụm lạnh lùng nói.

- Anh cũng biết đề cô được sự nghiệp vững chắc như ngày hôm nay, một Thiên Đường Chết nổi tiếng trong thế giới ngầm cũng là nhờ công lao của cha em đã giúp đỡ tất nhiên cũng vì cha anh là anh em kết nghĩa với cha em. Thế nên cha em chỉ có một yêu cầu rất nhỏ muốn anh đáp ứng, chỉ cần anh gạt đầu cái rụp thì tất cả quyền lực, địa vị, gia sản ... mà cha em đang có sẽ đều thuộc về anh. – Hồng Nhung từ tốn nói.

- Yêu cầu gì? – Nhật Duy cười lạnh, ánh mắt nguy hiểm như có thể giết chết người ta bất cứ lúc nào?

- ...

- Cô bị điên à? Hay là đang bị mắc bệnh hoang tưởng mà dám đưa ra yêu cầu đó không thấy rất nực cười sao... - Nhật Duy sắc mặt lạnh giá không hề cười tít nào.

- Không những gì em vừa nói hoàn toàn là sự thật, cha em chỉ có ý tốt thôi anh đừng hiểu lầm. – Hồng Nhung đỏ mặt bối rối vội giải thích.

- Hừ, muốn tôi thực hiện yêu cầu ngớ ngẩn đó sao ... hãy nói với cha cô rằng, trừ khi mặt trời mọc đằng tây may ra tôi mới đồng ý.

Nói xong, Nhật Duy tức giận bỏ đi thẳng không thèm ngoái lại nhìn bỏ mặc Hồng Nhung ngồi một mình với nỗi nhục ê chề.

Kể từ buổi nói chuyện hôm đó Nhật Duy càng hạn chế gặp gỡ Hồng Nhung hơn, bắt đầu tự lực cánh sinh xây dựng một sự nghiệp vững chắc cho riêng mình thử xem ai còn dám uy hiếp cậu nữa. Dù biết đề làm được điều đó không phải dễ dàng chút nào. Mối quan hệ với cha Hồng Nhung ngày càng căng thẳng có nguy cơ trở mặt với nhau...

Với một lão cáo già có kinh nghiệm hơn 40 năm trên thương trường so tài cùng với một cậu nhóc chưa đầy 18 tuổi? Liệu ai sẽ giành chiến thắng và liệu Nhật Duy có thất bại để phải chấp nhận thỏa hiệp thực hiện yêu cầu mà cha con Hồng Nhung đưa ra không?

Mọi người thử đoán xem yêu cầu mà cha con Hồng Nhung đưa ra ép Nhật Duy phải thực hiện là yêu cầu gì mà có thể khiến Nhật Duy tức giận, càng cảm thấy chán ghét Hồng Nhung hơn? Đến gần cuối truyện yêu cầu này sẽ là rắc rối nhất mà Nhật Duy bắt buộc phải vượt qua nếu muốn theo đuổi Hoà Mi ^^

Buổi tối hôm đó không biết nghĩ gì Nhật Duy lại nảy ý định muốn nấu cơm cho Lệ Hoa lẫn Hoà Mi ăn, tiếc là bữa cơm rất ngon là vậy nhưng lại bị thói ăn uống vô tư của Hoà Mi phá vỡ. Nhật Duy lạnh lùng đứng lên bỏ về phòng bỏ mặc Hoà Mi cứ ngồi đó ăn một mình tiếp, ăn xong thì phải tự rửa bát. Có lẽ Nhật Duy đã đánh giá cao khả năng nội trợ của Hoà Mi quá hay sao ý nên mới tin tưởng để nhờ rửa bát không một chút lo lắng.

Thấy anh em Nhật Duy bỏ đi Hoà Mi cũng mặc kệ vẫn tự nhiên ăn uống tiếp chẳng hề cảm thấy ngượng ngùng chút nào, ăn xong nhờ đem bát đĩa đi rửa chẳng biết nhờ làm ăn thế nào mà ...

“Xoảng”

“Choang”

Tiếng âm thanh chói tai của đồ vật bị rơi vỡ vang lên liên tiếp trong căn phòng yên tĩnh đã kéo theo sự chú ý của anh em Nhật Duy. Lệ Hoa đứng ở ngoài cửa bếp sợ hãi lo đầu vào trong nhìn, cô bé thật sự rất sợ nhìn thấy cái cảnh bát đĩa rơi vỡ tan tành đầy mảnh nhọn dưới nền nhà không cần thận đảm phải cũng đủ chết.

- Cô đang làm cái trò quái quỷ gì thế? Bảo cô rửa bát mà cô định đập vỡ hết tất cả à? – Nhật Duy tức giận quát Hoà Mi khi nhìn cảnh mấy cái bát, cái đĩa đã ra đi không lời từ biệt.

- Tôi đã cố gắng hết sức rồi nhưng chỉ làm được có vậy thôi anh trách cái gì chứ? – Hoà Mi ngồi xổm nhặt từng mảnh vỡ âm ỉ, chẳng hiểu sao nước mắt lại tuôn rơi. Từ nhỏ đến lớn nhờ đã quen được nuông chiều không phải dùng tay dùng chân làm bất cứ việc gì thế mà bây giờ phải ra ở riêng sống tự lập chẳng có ai chỉ bảo giúp thì thôi lại còn bị mắng, nhờ cảm thấy rất khó chịu, rất ức chế...

- Cô... - Nhật Duy thấy Hoà Mi vừa nhặt mảnh vỡ, vừa khóc đứng ngơ ngẩn không biết xử lý sao cho phải, đang định nói tiếp thì...

- Á – Hoà Mi nhặt mảnh vỡ sơ suất bị nó cứa vào ngón tay một đường sâu chảy máu.

Ngày Duy thấy vậy không nói gì chỉ lặng lẽ ngồi xuống cầm lấy ngón tay bị thương của Hoà Mi đưa lên miệng ngậm cầm máu, Hoà Mi mở to mắt nhìn cảnh tượng Nhật Duy lạnh lùng lần trước còn dám cắt cổ tay nhờ hôm nay lại tốt bụng đi cầm máu giúp mình không khỏi cảm thấy run lạnh, thật không thể nào tin được. Rất nhanh nhờ liền giặt tay đứng dậy nói

- Tay tôi bị thương rồi nếu anh có lòng thì giúp tôi dọn nốt đi. – Sau đó bối rối bỏ thẳng ra phòng khách bật ti vi xem phim.

Lệ Hoa nấp sau cửa chứng kiến tất cả liền nở một nụ cười tinh quái, vui nha, thật không ngờ ông anh trai lạnh lùng như băng tuyết của mình lại có thể có hành động đáng yêu đến thế, sắp tới lại có kịch hay để xem rồi. Ka ka ^^!

Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, Lệ Hoa cũng đã về phòng mình ngủ, còn Hoà Mi thì ngủ quên luôn ở ghế sofa trong khi màn hình ti vi vẫn còn đang chạy. Nhật Duy ngó vào thấy vậy không khỏi lắc đầu thở dài cầm lấy cái điều khiển tắt ti vi đi, lẩm bẩm nói “Con gái gì mà...” rồi lặng lẽ cúi người bế Hoà Mi vào trong phòng đặt lên giường đắp chăn từ tế nhẹ bước chân ra khỏi phòng đóng chặt cửa lại.

Đợi sau khi anh trai yêu quý của mình đã về phòng riêng tắt đèn đi ngủ, cô bé Lệ Hoa mới rón rén bước ra lén lút chui vào phòng Hoà Mi không biết là định giờ trò gì mà lúc đi ra mặt cười tươi như hoa rất đặc ý.

Nửa đêm Hoà Mi đang mơ màng ngủ thì có cảm giác muốn đi vệ sinh, lẩn qua lẩn lại mấy vòng không thể chịu được nữa nhỏ đành miễn cưỡng rời khỏi cái ổ chuột ấm áp của mình bước vào nhà vệ sinh.

Sau khi giải toả xong nỗi buồn bực nhỏ đứng dậy rửa tay mắt nhắm mắt mở nhìn vào trong gương, không nhìn thì thôi nhìn phát nhỏ vô cùng hoảng sợ khi thấy trong gương là hình dáng của một cô gái có mái tóc dài đen nhánh xoã ngang lưng, mặt thì có hai cái nốt tròn tròn đỏ chót ở má, trán thì toàn một màu đen kinh dị ở giữa có hình đầu lâu màu trắng, môi thì đỏ tươi như máu. Những chỗ còn trống trên khuôn mặt thì trắng xoá hơn cả tuyết...

Lúc đầu nhỏ tưởng mình bị hoa mắt, dụi mắt nhìn kỹ thấy vẫn nguyên cái hình đáng sợ kinh dị đó trong gương mà lại vào lúc nửa đêm 2h sáng. Nhỏ giật mình kinh hãi vội la toáng lên...

- AAAAAAAAA, có ai không cứu tôi với...

Vừa la hét nhỏ vừa đập cửa phòng Nhật Duy rầm rầm,

- Này mau mở cửa đi, có con ma nữ đang sợ lắm ở trong nhà vệ sinh nó đang muốn ăn tươi nuốt sống tôi, hu hu

- Mở cửa nhanh lên...

Nhật Duy đang ngủ nghe tiếng la hét giọng to hơn cả cái loa của Hoà Mi cũng không khỏi giật mình, lồm cồm bò dậy mặc thêm quần áo vừa mở cửa thì đã bị Hoà Mi xông tới ôm cứng lấy người khóc lóc, run rẩy.

- Cô bị điên àk, nửa đêm la hét cái gì mau buông tay. – Nhật Duy nhăn nhó quát Hoà Mi

- Không, Không bao giờ, hu hu, có phải anh hẳn tâm muốn nhìn thấy tôi bị con ma nữ kia bắt đi phải không. – Hoà Mi run rẩy, mặt tái mét quyết không buông tay.

- Sac, con ma nào? Ở đâu cô phải buông tay ra thì tôi mới bắt được nó chứ? – Nhật Duy trầm kêu khô, con gái lúc nào cũng luôn là chúa rắc rối.

- Nó...nó đang ở nhà vệ sinh đó, anh mau đi bắt nó đi. – Thấy Nhật Duy nói vậy Hoà Mi cũng có vẻ xuôi xuôi, vội tụt xuống đất nhảy vội lên giường của Nhật Duy trùm chăn kín mít chỉ hở mỗi con mắt, ngồi co ro tựa vào tường run rẩy.

Nhật Duy bực bội bước ra khỏi phòng đi vào nhà vệ sinh kiểm tra một vòng, chẳng thấy có con ma nào cả liền quay lại nhìn Hoà Mi hạ giọng nói.

- Chẳng có con ma nào hết, chắc là cô sợ quá nên tự tưởng tượng ra đó thôi.

- Anh bị điên à, rõ ràng tôi trông thấy con ma nữ trong gương mà. Môi nó đỏ như máu, trán thì có hình đầu lâu, hai má có hai hình tròn đỏ chót, mặt trắng toát nhìn rất đáng sợ...Tôi thề những gì tôi nói đều là sự thật – Hoà Mi nói nhỏ miêu tả chi sợ con ma nữ đó nghe thấy nhảy ra bắt mình thì chết...

Đúng lúc này Lệ Hoa cũng có mặt trong phòng ôm bụng cười lăn lộn đau cả ruột...

- Ha ha, vui thật...

- Lệ Hoa em cũng bị điên giống cô ta ha? – Nhật Duy thấy em mình tự nhiên bò lẩn ra cười cứ như bị trúng tà ấy không khỏi lo lắng.

- Anh...ha ha – Lệ Hoa định nói gì đó nhưng lại thấy buồn cười hơn.

- Gì thế? Em có trông thấy con ma nữ kia không, có phải bị nó bắt hồn luôn rồi hả? – Hoà Mi nhảy vội xuống giường đến gần Lệ Hoa hỏi han.

- Anh có muốn biết con ma nữ kia ở đâu không? – Lệ Hoa cố gắng ngừng cười nhìn anh trai mình hỏi.

- Ở đâu?

- Xa tận chân trời gần ngay trước mắt – Vừa nói vừa chỉ thẳng vào mặt Hoà Mi

- Oh, thì ra đúng là có con ma như thế thật. – Nhật Duy nín cười, nãy giờ trong phòng bật đèn ngủ không đủ sáng rõ nên cậu không nhìn rõ bây giờ được Lệ Hoa chỉ rõ thì cậu thực sự nhìn thấy thật rồi...

- ... Hoà Mi thấy Lệ Hoa chỉ vào mặt mình, sau một hồi ngơ ngác như chợt hiểu ra điều gì vội lao nhanh vào nhà vệ sinh soi gương lại một lần nữa...

Mọi người biết con ma đó là ai chưa?

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Đợi chờ là hạnh phúc...

...Hay chỉ là kết thúc của niềm tin!!

Đến với nhau là cả một đoạn đường dài vất vả...

Vậy mà chỉ cần lùi một bước, quay lưng lại...đã trở thành người xa lạ...

Quan trọng đến mấy...cứ cách xa...là lại trở thành xa lạ...như chưa từng quen biết...

Yêu thương mấy...cứ im lặng rồi cũng sẽ trở thành nhạt nhòa...!!

Sáng hôm sau Hoà Mi đang ôm gối bông ngủ ngon lành thì nghe thấy tiếng Nhật Duy gọi dậy ăn sáng, bình thường hẳn ta có thêm quan tâm tới bất kỳ ai bao giờ đâu nhỉ? Lạnh lùng và băng giá chẳng bao giờ coi trọng bất kỳ cô gái nào vậy mà bất ngờ lại thay đổi 180 độ đối xử với Hoà Mi rất ân cần, dịu dàng mặc dù vẫn còn giữ vẻ ngoài lạnh băng (Chắc mọi người thắc mắc lắm phải không? Đợi đọc ngoại truyện sẽ rõ thôi).

- Muộn học rồi cô có dậy nhanh lên ăn sáng rồi đi học không ha? – Nhật Duy đứng ngoài gỗ cửa, quát tháo om sòm

- Im đi người ta ngủ tít đã. – Hoà Mi theo bản năng cựa mình mở mắt ra lại nhắm tiếp lười biếng không chịu dậy?

- Cô định tự dậy hay để tôi phá cửa vào gọi dậy? – giọng lạnh băng, đe dọa.

- Há? – Hoà Mi giật mình kinh hãi mở to mắt chợt nhận ra hình như người gọi mình dậy chẳng phải chính là tên biến thái Nhật Duy sống cùng nhà, tàn nhẫn, máu lạnh đó sao? Trời ơi, hôm nay hẳn tự dưng hào tâm đánh thức mình dậy có lẽ ngày mai mặt trời sẽ mọc đằng tây mất.

- Dậy chưa?

- Ồ đợi tí, ra liền. – Hoà Mi hoảng hốt vội nhảy ngay xuống giường, mở cửa thật nhanh. Tên dở hơi này tự nhiên thay đổi thái độ mình càng phải cẩn thận hơn mới được, không biết hẳn lại đang có âm mưu gì để “chơi” mình nữa đây. Nguy hiểm vãi @_@

- Thời tiết hôm nay có tuyết rơi hả? Sao anh lại tốt bụng đánh thức tôi dậy thế? – Hoà Mi mỉm cười ngọt ngào, vẻ cảnh giác nhìn Nhật Duy hỏi.

Nhật Duy đứng im lặng không nói gì chỉ lướt nhìn Hoà Mi từ đầu xuống chân, vẻ mặt không biết là đang vui hay đang buồn nữa nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy hai bên má hẳn có một đám mây hồng hồng.

- Mau ra ăn sáng. – Hẳn lạnh nhạt phán một câu rồi quay người bỏ đi

Còn Hoà Mi thì đứng ngẩn ngơ, trông bộ dạng mình kỳ quái lắm sao mà hẳn lại nhìn mình bằng ánh mắt thâm sâu khó dò như vậy nhỉ? Mà ăn còn làm cả bữa sáng cho mình ăn luôn nữa sao? Ở cùng với nhau suốt nửa tháng số lần thấy hẳn xuất hiện ở nhà chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Vậy mà...chắc tên dở hơi biết bơi này uống lộn thuốc con mẹ nó rồi, phải cẩn thận hơn mới được.

- Hoà Mi vừa bước vào phòng ăn thì nhìn thấy Lệ Hoa cũng đã ngồi ăn sáng ngon lành từ lâu rồi, đang uống dở cốc sữa.

Nhìn thấy nó máu trong người nhỏ lại muốn sôi sùng sục, tức giận muốn bốc khói nhất là khi nhớ lại cái vụ ma quỷ trong nhà vệ sinh đêm qua. Mẹ nó chứ, lợi dụng lúc mình đang ngủ say nó lên vào phòng cầm bút màu vẽ nhăng nhít lên khuôn mặt dễ thương của mình, bỗng chốc biến mình thành một con ma nữ kinh dị bản thân mình cũng còn thấy khiếp sợ may chưa lên cơn đau tim mà chết đột tử. Lau chùi mãi mới sạch, rất hết cả da thịt, thù này không trả mình thế không phải người...Hừ. (chết cười đoạn này^^!)

- Cô...mau vào ăn đi còn đứng đó nhìn ngắm cái gì? – Nhật Duy vừa nhìn thấy Hoà Mi liền cảm thấy bối rối, gượng gạo hỏi.

- Biết rồi, không cần anh phải nhắc nhở tôi đói tự khắc sẽ ăn. – Hoà Mi cúi kinh, ánh mắt giận dữ nhìn Lệ Hoa chằm chằm

Lệ Hoa quay người lại đằng sau thấy Hoà Mi đang nhìn mình bằng ánh mắt căm hận bốc lửa, như thể chỉ muốn ăn tươi nuốt sống mình ngay ý chợt cảm thấy rùng mình sợ hãi, lạnh người. Chưa bao giờ cô bé nhìn thấy ánh mắt ai tức giận lại đáng sợ như vậy, đang định mở miệng nói gì đó chợt Lệ Hoa lại chuyển sang vẻ mặt tò mò nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt khó hiểu.

- Chỉ cứ thế mặc áo ngủ ra ăn sáng sao? – Lệ Hoa chỉ chỉ vào cái áo ngủ màu trắng mỏng có hình chú gấu kitty phía trước ngực.
- Thì sao? – Hoà Mi bực bội đi thẳng vào ghế ngồi ăn sáng không thèm liếc nhìn Lệ Hoa lấy một cái.
- Nhưng... sao đằng sau cái quần màu trắng của chị lại có vết gì đỏ đỏ thế kia? – Lệ Hoa còn khá ngây thơ nên nhìn Hoà Mi ngơ ngác hỏi.
- Sao?

Hoà Mi hét to, bật dậy như cái lò xo, vẻ mặt biến đổi liên tục hết trắng lại xanh rồi cuối cùng là một màu hồng. Nhìn sang Nhật Duy thì thấy hắn ta cúi mặt thán nhiên ăn suất bánh mì kẹp thịt của mình, giả vờ tỉnh bơ với mọi thứ đang diễn ra xung quanh. Hoà Mi nuốt nước bọt phi nhanh vào nhà vệ sinh nhanh hơn cả một con gió lốc

- Anh nè, chị ta lại lên cơn điên gì nữa thế? – Lệ Hoa mắt chữ O, mồm chữ A vẻ mặt vô cùng kinh ngạc cô bé thật không hiểu bà chị thần kinh không được bình thường này lại bị làm sao nữa. Thật hết thuốc chữa rồi ^^

- Anh cũng không biết, nhưng đợi đến lúc em lớn lên tí nữa chắc sẽ biết thôi. Mau ăn đi còn đi học – Nhật Duy mỉm cười xoa đầu Lệ Hoa.

- Dạ, - Lệ Hoa ngoan ngoãn nghe lời, cười tươi như hoa.

Hoà Mi đến lớp mang một vẻ mặt không biết dùng từ ngữ nào diễn tả cho đủ, từ ngày ở chung với anh em Nhật Duy nhỏ sắp phát điên đến nơi rồi. Cứ tình hình này không sớm thì muộn nhỏ cũng phải vào bệnh viện tâm thần điều trị mất... hic, có ai xui xẻo như ta không?

- Có chuyện gì khiến cưng không vui thế? Có phải bị tên biến thái kia giờ trò gì quá đáng rồi không? – Thủy Tiên ngồi bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt như đưa đám của Hoà Mi không khỏi lo lắng

- Thôi, xin mày đừng nhắc đến hắn ta nữa được không? Không tao lại phát điên lên mất – Hoà Mi nhăn nhó

- Thì có chuyện gì phải kể ra biết đâu tao giúp đỡ được gì thì sao, chứ cứ giữ trong lòng dễ sinh bệnh lắm, mà lại mau già nữa chứ - Thủy Tiên mỉm cười, đưa ra trước mặt nhỏ một cây kẹo mút.

- Uh, thì...

- Hi, chúc mọi người buổi sáng tốt lành, Mi ăn sáng chưa đi xuống căng tin mua đồ ăn sáng cùng Trung đi. – Hoà Mi đang định nói gì đó thì cậu bạn Trung không biết từ đâu xuất hiện, nhìn nhỏ mỉm cười tươi rói, ga găm.

- Đúng đó mau xuống căng tin mua đồ ăn sáng đi, tiện thể tao cũng muốn mua mấy thứ đồ ăn vặt cần tạm cho đỡ buồn. – Chưa kịp để Hoà Mi phản ứng, Thủy Tiên đã trả lời thay còn nháy mắt với nhỏ nữa chứ.

- Oh, vậy cũng được tui mình mau đi thôi. – Mặc dù không thích đi lắm đâu, nhưng Trung đã nhiệt tình như vậy chả nhẽ lại từ chối, hơn nữa ra ngoài đi dạo một lát có lẽ tâm trạng nhỏ sẽ khá hơn chăng.

Cả bọn 3 đứa đang từ tầng ba đi xuống căng tin đang nói chuyện rất rôm rả thì thấy học sinh ở tất cả các lớp trong trường đổ xô ra cửa chen chúc nhau lao xuống dưới sân trường, nhất là các cô bạn nữ sinh. Có chuyện gì thế?

- Này bạn, cho mình hỏi chút, sao tất cả mọi người nhất là các bạn nữ lại lao xuống sân trường đông vậy? – Hoà Mi tò mò vội túm lấy một cô bạn chạy qua hỏi han.

- Bạn chưa biết gì sao? Hoàng tử đẹp trai, học giỏi, tài năng từ trường Galaxy mới chính thức chuyển sang trường mình sáng hôm nay sao? – Nói xong không kịp để Hoà Mi hỏi gì thêm cô bạn đó đã vội vùng chạy.

- Mau chúng ta cũng cùng xuống xem đi? Xem anh chàng đó đẹp trai đến mức nào mà khiến tui con gái trường mình điên đảo đến thế - Hoà Mi vừa nói vừa chạy thật nhanh xuống cổng trường.

Vừa đi tới gần cổng trường, Mi, Trung, Thủy Tiên về mặt ba người đều hết sức sững sốt, kinh ngạc. Chưa bao giờ trường Thực Khuê lại đông vui náo nhiệt đến như vậy, các học sinh trong trường nhất là các bạn nữ sinh người cầm hoa, người cầm hộp quà được buộc nơ trang trí rất đẹp đang chen chúc nhau ở cổng trường. Ai cũng muốn mình là người đầu tiên được nhìn thấy dung nhan “hoàng tử đẹp trai”, người đầu tiên được tặng quà.Ồn ào, náo nhiệt hơn cả lễ hội. Cảnh tượng hoành tráng thật khiến người ta vừa hâm mộ vừa ghen tỵ...

Tách đám đông đang chen chúc nhau mở rộng một lối đi là một chiếc xe Lamborghini màu vàng chói, nhìn rất sang trọng và đắt tiền từ từ tiến sâu vào bên trong sân trường. Từ trong xe có 4 người đàn ông mặc áo vest đen chắc là vệ sĩ bước ra xua đám đông tránh xa, một người đàn ông cúi người mở cửa xe cung kính mời chủ nhân ở trong xe bước ra.

Chủ nhân chiếc xe khẽ gật đầu, chậm chậm ra khỏi xe, khiến tất cả đám đông xung quanh lại có dịp reo hò ầm ĩ phải trầm trở kinh ngạc trước vẻ đẹp rực rỡ, dịu nhẹ hiền hoà như ánh trăng của người con trai ấy. Một thân hình to lớn, vạm vỡ cao ít nhất mét tám, khuôn mặt đẹp hoàn hảo, da trắng hồng mịn màng như tuyết, đôi mắt màu xanh da trời trong suốt như pha lê, lông mi dài cuốn hút, sống mũi cao, mái tóc đen mượt, đôi môi mềm mại như cánh hoa đào...(Đây là “hoàng tử lạnh lùng” giả mạo tình cờ gặp gỡ Hoà Mi trong một lần cô nàng chẳng may hất cốc coca vào thẳng mặt anh ta và còn bị Hoà Mi cho ăn tát nữa, được miêu tả rất chi tiết có gì mọi người đọc lại để nhớ rõ hơn nhé ^^, Nhật Duy là “hoàng tử lạnh lùng” thực sự và có vẻ đẹp lạnh lẽo như băng tuyết ngàn năm ^^!)

- Woa, trời ạ sao trên đời này lại có người con trai đẹp đến như vậy nhỉ?
- Phải gọi là đẹp mê hồn luôn...
- Không biết anh ấy tên là gì nhỉ? Đi xe loại sang đất tiền thế này chắc nhà phải giàu có lắm nhỉ?
- Tại sao đang ở trường quý tộc Galaxy lại tự nhiên chuyển sang trường mình học thế nhỉ?
- Mà có ai biết anh ấy sẽ vào học ở lớp nào không?
- ...

Các nữ sinh càng điên đảo đắm say hơn nhất là khi anh ta nở một nụ cười ấm áp như gió xuân gửi tới tất cả những cô gái đang có mặt tại đó thay cho lời chào, các cô bắt đầu lại chen chúc nhau cố gắng làm sao tới thật gần anh ta để tặng hoa, tặng quà.

- Anh ơi anh tên gì thế?
- Anh chàng đẹp trai, hoa hồng nhưng này là do em mới mua đó anh mau nhận đi.
- Ui, nhận hoa, quà của em trước đi.
- ...

Nhìn cảnh tượng các nữ sinh trong trường vây quanh tranh nhau tặng hoa, quà cho anh ta. Hoạ Mi liếc mắt nhìn sang Thủy Tiên

- Mà còn nhớ cái anh chàng bị tao hất nhằm cốc coca vào mặt lần trước không? – Hoạ Mi cắn móng tay bực bội hỏi.
- Còn nhớ chứ sao không? Đó chính là “Hoàng tử lạnh lùng” của trường Galaxy đó, các học sinh của trường khác không phải ai cũng có điểm phúc được biết đâu? – Thủy Tiên trầm mặc nói.
- Sao mà biết? – Hoạ Mi nghi ngờ.
- Có gì không biết chứ, mà quên tao là ai sao? Đợt hè vừa rồi chẳng qua tao không thích thì vào trường Galaxy thôi chứ để vào được đó tao thừa sức.
- Uh nhưng mà liên quan gì đến chuyện mà biết anh ta?
- Mà gà vãi, gia đình tao có mối quan hệ làm ăn khá thân thiết với gia đình anh ta, cha tao vẫn nhắc tới hần luôn. Tao từng có dịp theo cha tao đến nhà hần dự tiệc gặp mặt hần hỏi sao lại không biết chứ?
- Thế hần có biết mà không?
- Đương nhiên, nếu không mà nghĩ cái vụ mà đâm xe vào hần ở cầu Thanh Diệp, hần lại dễ dàng nghe lời tao đưa mà vào bệnh viện điều trị thế à. Đừng có nằm mơ giữa ban ngày – Thủy Tiên liếc nhìn Hoạ Mi bằng ánh mắt khinh bỉ.
- Thế tại sao hần ta lại chuyển sang trường mình học nhỉ? – Hoạ Mi thắc mắc.
- Ai biết, nhất định sẽ không đơn giản như những gì chúng ta đang trông thấy đâu. – Thủy Tiên ánh mắt nhìn xa xăm
- Này, đợi đã hai người quen biết anh chàng đó à – Trung đứng nghe hai người nói chuyện chả hiểu gì cả không cam chịu bị bỏ rơi vội hỏi.
- Tình cờ gặp gỡ, không quen cũng chẳng thân – Hoạ Mi nhìn về phía đám đông trả lời, chợt có linh cảm bất an rất lo lắng không biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì đây?
- ...

Từ chương này trở đi rắc rối, phiền phức sẽ xuất hiện ngày càng nhiều, không biết Hoạ Mi có đủ can đảm để vượt qua không?

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Chạy quá lâu sẽ... mệt

Đứng quá lâu sẽ...mỏi

Vấp quá nhiều sẽ...đau

Đợi quá lâu sẽ...chán.

Vì thế ...

Đừng chạy theo những thứ không thuộc về mình...

Đừng đứng đợi những gì không thấy trước mắt...

Vấp ngã phải biết tự đứng dậy...

Và...đừng chờ đợi những thứ không bao giờ đến...

Trong phòng sang loại nhất của khách sạn Diễm Phương có một đôi trai gái đang nằm ôm nhau rất thắm thiết, đắp một cái chăn mỏng màu trắng che lấp đi cơ thể trần trụi như nhộng của mình. Cô gái sau con hoan lạc để mê nhắm mắt mơ màng đưa tay vuốt ve bộ ngực rắn chắc của người con trai thì thầm hỏi.

- Bao giờ anh định cưới em đây? – Băng Hạ giọng trong veo như tiếng chim hót.

- Đợi khi nào sự nghiệp ổn định, cuộc sống vật chất đầy đủ rồi anh sẽ lập tức cưới em liền. – Quang Dũng hôn nhẹ lên má Băng Hạ mỉm cười hứa hẹn.

- Thật chứ?

- Hi, anh nói dối em làm gì chứ, từ lâu anh đã xác định ngoài em ra anh sẽ chẳng cưới bất kỳ cô gái nào khác làm vợ rồi. Anh yêu em nhiều đến như vậy sao em lại không tin lời anh nói chứ. – Quang Dũng tỏ vẻ không hài lòng.

- Không phải là em không tin anh, mà sự đời lắm bất ngờ nhờ anh thay lòng đổi dạ bỏ rơi em ra đi không một lời từ biệt thì tới lúc đó em phải làm sao? – Băng Hạ buống bình.

- Em yên tâm đi, anh thề suốt đời này sẽ chỉ yêu duy nhất mình em mà thôi, tuyệt đối không bao giờ đổi thay nhẩn tâm bỏ rơi em. – Quang Dũng thấy Băng Hạ tỏ vẻ không tin lại bắt đầu thề thốt.

- Vậy anh mau cưới em đi, anh nói yêu em thì phải cưới em đi chứ? – Băng Hạ hỏi bằng giọng nghiêm túc.

- Haiz, anh đã nói với em rõ với em là sự nghiệp của anh vẫn chưa ổn định, cưới em về anh biết lấy gì nuôi em đây hả? Vợ yêu. – Quang Dũng cười lấy lòng.

- Nhưng em có thai được hơn 2 tháng rồi, đến nước này rồi anh có chịu cưới em không? – Băng Hạ lạnh lùng.

- Cái gì? Chẳng phải anh đã nói là em phải tự biết cách tránh thai rồi mà tại sao vẫn để bị dính có phải em cố tình giăng bẫy anh không đấy?- Dũng ngồi bật dậy trừng mắt nhìn Băng Hạ đầy giận dữ

- Lỗi tại ai ha? Chẳng phải lần nào cũng kêu anh dung bao cao su để tránh thai mà anh cứ không chịu. Bây giờ sự việc đã vậy anh tức giận cái gì? – Băng Hạ uất ức nước mắt rung rung

- Thôi đừng khóc nữa, đi bệnh viện giải quyết là xong đợi một thời gian nữa ổn định anh sẽ cưới em mà? – Dũng hạ giọng an ủi, nắm tay Băng Hạ

- Anh điên à, anh có biết phá thai lần này là lần thứ mấy không? Lần thứ 4 rồi đấy, lần trước phá bác sĩ đã nhìn em bằng ánh mắt trách cứ nói “nếu còn tiếp tục phá thai một lần nữa nhất định sẽ bị vô sinh”. Anh định hại chết em à, em không biết lần này nhất định anh phải thực hiện lời hứa cưới em dù đói nghèo hay khổ cực em đều chấp nhận. – Băng Hạ nói kiên quyết.

- Không thể được mẹ anh sẽ không đồng ý đâu? Bà ấy bảo thủ lắm con gái mà có bầu trước khi cưới là loại gái hư hỏng, dễ dãi còn lâu bà ấy mới chấp nhận đồng ý nhận làm con dâu. – Dũng nhăn nhó.

- Chẳng sao cả? Em sẽ đến gặp mẹ anh xin mẹ anh đồng ý cho cưới, em tin với sự chân thành...

- Anh cấm em được phép đến tìm bà ấy nói linh tinh nếu không anh sẽ không tha cho em đâu. – Không đợi Băng Hạ nói hết ý Dũng đã vội ngắt lời, sắc mặt tối sầm nói giọng uy hiếp.

Nói xong không kịp để Băng Hạ nói thêm câu nào Dũng đã đứng dậy mặc quần áo lạnh lùng bỏ đi không nói một lời, để mặc Băng Hạ ngồi ngẩn ngơ khóc thê lương, nếu ai nghe thấy tiếng khóc của cô ấy có lẽ cũng sẽ cảm thấy rất đau lòng thôi.

Băng Hạ là một cô gái khá xinh xắn, dịu dàng con gái của một gia đình khá giả tuổi vừa tròn 18. Băng Hạ vốn là một cô gái tinh lẻ theo gia đình tới sống tại Hà Nội từ năm 13 tuổi, ở cái tuổi ăn chơi, vô lo vô nghĩ lại được gia đình nuông chiều không phải động chân động tay tới bất cứ việc gì. Lại thêm hai anh trai thương yêu nâng niu như trứng mỏng thích gì được nấy, càng khiến Băng Hạ nảy sinh ý nghĩ rằng cuộc sống này rất tươi đẹp toàn là một màu hồng không chút đắng cay.

Đến rồi đến năm cô 14 tuổi nhìn đã phổng phao cao lớn như một cô gái tuổi 17, ở cái tuổi dậy thì tính cách, tâm lý có nhiều biến đổi lại không nhận được sự quan tâm, chia sẻ tích cực từ bố mẹ. Do bố mẹ mãi bận làm ăn, còn các anh thì mãi học, mãi chơi điện tử, mà Băng Hạ đã trượt rơi vào lưới tình từ rất sớm mới học lớp 8 cô đã trượt yêu một anh chàng lớp trên con nhà giàu rất đẹp trai, ga lăng.

Trước sự tấn công theo đuổi dồn dập tặng hoa, tặng quà, viết thư tình, ... liên tục từ anh chàng đó chẳng mấy chốc Băng Hạ đã siêu lòng gật đầu nhận lời làm bạn gái của anh ta.

Yêu nhau được một năm trải qua nhiều kỷ niệm ngọt ngào tưởng sẽ không bao giờ chia lìa, thì Băng Hạ đã bị lời dụ dỗ ngon ngọt của cậu ta làm u mê, ngây thơ tin tưởng trao hết tất cả những gì quý giá nhất đời con gái của mình cho anh ta. Được một thời gian khi đã no xôi chán chè, như con ong đã tò đường đi lối về anh ta công khai theo đuổi tán tỉnh một em khác là hoa khôi của trường cấp 3 anh ta đang theo học, xinh đẹp và ngon lành hơn Băng Hạ nhiều lần.

Băng Hạ đau khổ, sợ hãi khóc lóc cầu xin anh ta đừng bỏ rơi mình bởi đúng lúc đó cô phát hiện ra mình đang có thai. Sau khi biết tin anh ta lạnh lùng chửi cô ngay đến bệnh viện ép bỏ cái thai đó đi mặc dù cô không muốn nhưng cô còn quá trẻ để có thể làm mẹ.

Từ lúc phá thai tâm trạng cô trở lên u sầu, buồn bã âm ỉ đến tận cùng. Cả ngày chẳng chịu ăn uống gì cứ đóng chặt cửa nhốt mình trong phòng khiến bố mẹ cô lo lắng vô cùng mà chẳng biết rốt cuộc con gái diệu của mình đã gặp phải chuyện gì. Cũng từ đó anh ta chính thức bỏ rơi cô để theo tình mới, mặc dù cô có gặp anh ta mấy lần nhưng lần nào anh ta cũng tìm cách tránh mặt, gọi điện không bắt máy, nhắn tin không trả lời.

Quá tuyệt vọng cảm thấy quá đau lòng, không còn gì để mà hi vọng, để mà níu kéo nữa khi mà thứ tình yêu cô luôn tôn thờ và trân trọng lại dễ dàng tan biến như một giấc mộng đẹp. Băng Hạ đã leo lên cầu Chương Dương nhảy xuống sông tự vẫn mong giải thoát khỏi cuộc sống trần gian lắm đau thương và dối lừa. Tình cờ được Quang Dũng cứu giúp, lựa lời an ủi cô giúp cô vượt qua giai đoạn khó khăn nhất...

Quang Dũng là trai Hà thành chính gốc, cao lớn, đẹp trai, hào hoa, rất tâm lý và trải đời, Dũng hơn Băng Hạ 6 tuổi. Thiếu gia con của công ty JK công ty chuyên kinh doanh xe hơi cao cấp rất nổi tiếng ở Hà Nội, ngoài ra gia đình Dũng còn là chủ một quán bar lớn. Với vẻ ngoài đẹp như diễn viên, ăn nói dí dỏm, hài hước và rất có duyên chẳng bao lâu Dũng đã chinh phục được trái tim Băng Hạ, thuyết phục được cô nhận lời làm bạn gái mình...

Băng Hạ yêu Dũng hai năm đã phải phá thai 2 lần, mỗi lần có thai cô đều yêu cầu anh ta cưới mình nhưng lần nào anh ta cũng viện lý do “cô chưa đủ tuổi”, “Sự nghiệp chưa ổn định”, ... để mà dây dưa, sau đó lại đưa cô tới bệnh viện phá thai, mỗi lần như vậy tâm trạng Băng Hạ chẳng thể nào vui vẻ được. Học hành sa sút, bố mẹ mãi làm ăn nên cũng chẳng quan tâm...

Lần này nếu còn phá nữa chắc chắn sau này cô đừng hi vọng có cơ hội được làm mẹ nữa, cực chẳng đã cô mới bắt Dũng lần này dứt khoát phải cưới mình. Nhưng có ai ngờ...

Đứng trước cổng căn biệt thự rộng lớn có giàn hoa tigon màu hồng đẹp rực rỡ dưới tán lá xanh, Băng Hạ mặc một cái váy trắng đơn giản, đi tất giấy thêm đôi giày cao gót, mặt trang điểm nhẹ, tâm trạng hồi hộp, thấp thòm vừa bấm chuông thì cổng biệt thự đã tự động mở ra. Từ bên trong một bác gái lớn tuổi xuất hiện hỏi

- Cô có chuyện gì vậy?

- Cháu muốn gặp bác Lệ, mẹ anh Dũng có việc quan trọng muốn nói phiền bác nhắn giúp ạ. – Băng Hạ mỉm cười lịch sự.

- Được rồi cô đứng đây chờ tý

Nói xong bác giúp việc nhanh chóng quay người đi vào trong, một lát sau trở ra dẫn cô đi vào trong gặp mẹ Dũng. Bước chậm chậm trên con đường rải sỏi trắng lấp lánh dưới ánh mặt trời, ngắm nhìn xung quanh cô cảm thấy rất sùng sốt trước sự xa hoa của nó. Căn biệt thự có 2 tầng mái nhà màu đỏ, trước cửa chính có một vòi phun nước rất đẹp, có nhiều cây cảnh quý hiếm, đáng đẹp, còn có cả một cái hồ nhỏ thả rất nhiều cá cảnh đủ màu sắc, ở giữa có một hòn non bộ phủ đầy cây xanh nhỏ...

Tới phòng khách cô đã nhìn thấy một người phụ nữ đứng tuổi ngoài 50 khá đẹp, sang trọng, quý phái. Tay đeo đầy nhẫn ngọc, tai thì đeo khuyên tai vàng, cổ đeo dây chuyền vàng, đang ngồi cầm cái điện thoại gọi cho ai đó. Thấy cô tới bà ta ra hiệu cô cứ ngồi xuống.

- Cô là ai? Gặp tôi có chuyện quan trọng gì muốn nói – Bà ta nhìn cô nhử mày

- Dạ, thưa bác cháu là người yêu của anh Dũng ạ. – Băng Hạ mỉm cười thân thiện dịu dàng nói.

- Người yêu? Người yêu nào sao nó chưa bao giờ nói cho tôi biết. – Bà ta liếc nhìn Băng Hạ một cái sắc lạnh, ngắm nhìn cô từ đầu xuống chân.

- Cháu...

- Mà thôi việc đó tôi sẽ hỏi nó sau, rốt cuộc cô muốn gặp tôi là có chuyện gì muốn nói – Chưa kịp để Băng Hạ giải thích bà ta đã ngắt lời hỏi chủ đề chính.

- Thừa bác, cháu và anh Dũng yêu nhau cũng đã lâu nay cháu lại đã có bầu được hơn 2 tháng thế nên hôm nay cháu tới đây là mong bác tác thành để cho anh Dũng được cưới cháu ạ - Băng Hạ về mặt bối rối, đỏ bừng

Sau khi nghe cô nói xong bà ta im lặng trầm tư một lúc rồi liền liếc nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ nở một nụ cười giễu cợt.

- Cô có biết thế nào là cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga không?

- Nói đi cô cần bao nhiêu tiền thì mới chịu buông tha cho con trai tôi. – Bà ta về mặt lạnh nhạt

- Cháu không cần tiền, cháu thật lòng yêu anh Dũng và muốn làm vợ anh ấy bác...bác đừng hiểu lầm. – Băng Hạ nói mà như sắp khóc đến nơi.

- Hiểu lầm?

- Tiền đây cô cầm lấy tự giải quyết đi sau này đừng bao giờ để tôi nhìn thấy mặt cô nữa nếu không đừng trách tôi tàn nhẫn, loại con gái hư hỏng, dễ dãi như cô mà đòi xứng làm vợ con trai tôi, làm dâu nhà này sao?

Vừa nói vừa đưa ra trước mặt Băng Hạ một tấm séc có giá trị tận 8 con số không.

- Hừ, mà ai biết được đứa bé trong bụng cô có phải là con của thằng Dũng không chứ?

- Tôi mệt rồi, đi nghỉ đây. Bác Huệ đâu tiễn khách giúp tôi – Không kịp để Băng Hạ giải thích thêm câu nào bà ta đã đứng dậy đi vào trong phòng đóng cửa lại.

Sau buổi gặp gỡ mẹ Dũng không thành ý, Băng Hạ có gặp Dũng để nói chuyện.

- Cô nói sao cô đã tới tận nhà để gặp mẹ tôi rồi à. – Dũng mắt vằn tia máu tức giận quát hỏi.

- Anh không chịu cưới thì em chỉ còn cách đến nhà gặp mẹ anh để xin cưới thôi...anh là đàn ông dám làm mà không dám chịu trách nhiệm à...anh thật độc ác khi nhẫn tâm bắt tôi phải phá thai lần nữa. Anh là... Băng Hạ khóc lóc kêu gào

“Chát” – Chưa kịp để Băng Hạ mắng chửi hết câu Dũng đã giơ tay tát cho cô một cái nổ đom đóm mắt, còn hằn sâu cả 5 ngón tay trên má

- Anh...anh dám đánh tôi à. – Băng Hạ mở to mắt nhìn anh ta bằng ánh mắt ngỡ ngàng lẫn kinh hãi.

- Đừng nói là dám tát cô...tín không tôi còn dám giết cô nữa đây. Khi đến với tôi cô chỉ là một con đàn bà đúng nghĩa, tưởng mình cao giá lắm sao... Thích giữ lại cái thai thì cứ giữ, để ra tự nuôi đừng có tìm đến làm phiền tôi...nếu không tôi không biết mình sẽ làm gì cô đâu.

Nói rồi Dũng bỏ đi thẳng, cũng từ đây hẳn ta chính thức chia tay Băng Hạ, thực ra hẳn có yêu thương gì Băng Hạ đâu ngoài sự lợi dụng để thỏa mãn nhu cầu sinh lý. Khi gặp phải phiền phức thì lập tức quát ngra truy phong, hiện rõ nguyên hình là một tên Sở Khanh chuyên lừa tình, tàn nhẫn, máu lạnh...

Và rồi một thời gian sau khi cái thai trong bụng Băng Hạ to lên trông thấy thì bố mẹ cô mới phát hiện sự việc, Băng Hạ đau khổ cầu xin cha mẹ cho xin giữ lại đứa bé, nhưng bố Băng Hạ vì sợ mất thể diện, sợ thiên hạ dị nghị ảnh hưởng đến việc làm ăn của mình nên đã đuổi cô ra khỏi nhà mặc kệ mẹ cô quỳ lạy cầu xin. Bởi cha cô là một người đàn ông rất gia trưởng, bảo thủ, nặng nề tư tưởng tiết hạnh chỉ sợ sự việc này để lộ ra ngoài họ hàng dưới quê biết được sẽ cười nhạo thoải mái. Thà không có con gái còn hơn có đứa con gái hư hỏng, dễ dàng lên giường với trai như vậy khác gì mấy ả gái làng chơi đâu...

Đêm hôm đó Băng Hạ đã chính thức bị cha cô sai người tống cổ ra khỏi nhà, tuyệt vọng, uất ức, tủi nhục Băng Hạ bước chân đi bộ như người mộng du ra đường cao tốc nhìn thấy một cái xe ô tô con bật đèn sáng rực từ xa đang tới gần. Cô liền lao ra giữa đường cùng lúc đó tiếng xe phanh kít lại nghe ghê người, cô mất dần đi toàn bộ ý thức chỉ kịp nghe thấy tiếng ai đó đang gọi mình thì phải...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Giờ văn của cô Liên đã trôi qua được 3 tiết rồi mà cô Liên vẫn chưa có biểu hiện gì là mệt và muốn ngừng giảng, cô vẫn cứ ngồi trên bục giảng giảng bài thao thao bất tuyệt mặc kệ bên dưới rất nhiều học sinh người thì nằm gục xuống bàn ngủ, người thì đưa mắt nhìn ra cửa sổ ngắm tán cây xanh hoặc có

bạn ngoan ngoãn hơn thì rất chịu khó ngồi chép bài vào vở không để sót chữ nào.

Còn Hoà Mi thì ngán ngẩm ngồi cầm cái bút đặt giữa hai ngón tay hết quay lại về linh tinh vào tờ giấy trắng những hình thù kỳ quái, đầu thỉnh thoảng ngoái xuống cuối lớp để nhìn cái đồng hồ đang treo trên tường cao kia xem mấy giờ rồi mà sao lâu được ra chơi thế. Không xem thì thôi càng xem lại càng thấy sốt ruột thậm nhủ “Cô Liên giỏi thật có thể ngồi đó giảng bài liên tiếp suốt mấy tiếng đồng hồ mà không biết chán, chả bù cho mình ngồi có 1 tiết thôi đã thấy liều xiêu rồi... Hic”.

Đúng lúc này Hoà Mi liền giờ trò đứng dậy xin phép cô ra ngoài nói dối mà mắt không hề chớp “Thưa cô cho em ra ngoài đi vệ sinh một lát ạ”, cô Liên đang giảng bài rất tập trung bất ngờ bị cắt ngang như vậy tuy có chút không hài lòng nhưng vẫn gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Hoà Mi vội đi ra khỏi lớp ngay không chút chần chừ, ngày nào cũng học với hành mệt chết đi được, đã vậy còn phải ngồi suốt mấy tiếng đồng hồ một lúc mong mình mỏi như ê ẩm khó chịu dã man. Hic.

Trên đời này liệu có biện pháp nào không cần phải học mà vẫn có kiến thức không nhỉ? Chỉ ăn với chơi chả cần phải làm bất cứ việc gì mà cuộc sống vẫn vui vẻ, hạnh phúc thì tốt quá – Hoà Mi ngồi ở một chiếc ghế đá ngoài vườn hoa của trường đối diện trước mặt là một cái hồ nước nhỏ có hàng liễu rủ rung rinh theo gió nhìn rất đẹp vừa mơ mộng tưởng tượng hão huyền những điều không có thật và sẽ không bao giờ có thể xảy ra...

- Chào em, em làm ơn cho anh hỏi phòng hiệu trưởng ở đâu vậy?

Chợt giọng một người lạ vang lên cắt ngang những suy nghĩ hão huyền của Hoà Mi khiến nhỏ giật mình vội nhìn về phía người vừa hỏi mình, đó là một người con trai tuổi ngoài 20 nhìn khá đẹp trai, dáng người cao ráo, quynh rũ đầy nam tính, đôi mắt đen trong veo thuần khiết thu hút sự chú ý của người đối diện đang nhìn nhỏ mỉm cười thân thiện.

- Xin lỗi, anh vừa hỏi em cái gì vậy. – Bất ngờ bị một người con trai lạ nhìn ngắm mình về tò mò Hoà Mi có chút bối rối.

- Anh định hỏi em phòng hiệu trưởng ở đâu ấy mà, vừa rồi nhìn em suy nghĩ xuất thần trông rất đáng yêu – Anh ta nhìn nhỏ mỉm cười rồi nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh.

- Anh cứ đi thẳng hết con đường phía trước, rẽ trái, đi tiếp rẽ phải, rồi cứ đi thẳng là sẽ tới. – Được người khác khen Hoà Mi rất vui vẻ liền chỉ đường rất nhiệt tình.

- Bây giờ đang là giờ học mà, sao em lại ngồi ở đây một mình vậy? – Anh ta vừa hỏi vừa nhặt một viên đá ném xuống mặt hồ.

- Học nhiều căng thẳng nên em ra ngoài đi dạo tí mà anh tới tìm hiệu trưởng có việc gì vậy. – Hoà Mi nghịch một bông hoa nhỏ hỏi vu vơ.

- À anh tới để lấy bằng tốt nghiệp thôi, anh là cựu học sinh của trường này mà.

- Thích nhỉ? Mà anh được bằng gì?

- Xuất sắc

- A, xuất sắc? Nghe nói để được bằng tốt nghiệp loại xuất sắc ở trường này khó vô cùng, ôi anh khiến em thật ngưỡng mộ quá đi – Hoà Mi mắt sáng lấp lánh nhìn anh ta đầy ngưỡng mộ.

- Mà em tên gì nhỉ?

- Hoà Mi ạ, còn anh?

- Một cái tên rất hay, tên một loài chim thì phải, chắc tính cách em cũng đáng yêu như loài chim đó nhỉ? – Anh ta cười ngọt ngào.

- Oh, no no, em chỉ sợ anh tiếp xúc với em không quá 3 ngày là chạy mất cả dép luôn ấy chứ - Hoà Mi lắc đầu nguầy nguậy.

- Ghê thế à, anh thấy em khá là thú vị đấy. Hi, anh tên Vũ Tú. Haiz, Anh cũng có một cô em gái kém anh mấy tuổi bây giờ chắc nó cũng phải lớn bằng em và đáng yêu như em cũng nên – Vũ Tú giọng buồn buồn.

- Em gái anh làm sao thế? – Hoà Mi nhìn về mặt buồn rầu của Tú vội hỏi.

- Nó bị bắt cóc từ lúc mới sinh nếu giờ này còn sống chắc cũng lớn bằng em rồi.

- Tiếc nhỉ? Gặp lại em gái chắc anh vui lắm nhỉ?

- Tiếc thật, gia đình anh đã tìm kiếm suốt gần 20 năm liên tục mà vẫn chưa thấy, chỉ cầu Linh Nhi nếu còn sống thì ở nơi phương xa ấy sẽ luôn được bình an...

- Có một người anh trai giàu tình cảm và yêu thương mình giống như anh, em gái anh sẽ hạnh phúc lắm. – Hoà Mi nhìn xuống về phía xa mỉm cười.

Cả hai cùng im lặng mỗi người cùng theo đuổi một suy nghĩ riêng, ra ngoài cũng đã lâu rồi Hoà Mi phải nhanh chóng quay vào lớp ngay nếu không muốn bị cô Liên đưa vào danh sách đen.

Vừa vào lớp chưa kịp ngồi ấm chỗ thì thấy cả lớp bỗng dung trở lên ồn ào, xôn xao tất cả đều dồn sự chú ý về phía cửa lớp Hoà Mi cũng tò mò nhìn theo. Tưởng gì hoá ra đứng trước cửa lớp lại là cái anh chàng đẹp trai mới từ trường Galaxy chuyển sang.

- Em có việc gì thế? – Cô Liên đang giảng bài vừa nhìn thấy một chàng trai đẹp như hoa đang đứng trước cửa lớp, sắc mặt biến đổi rất nhanh, đi đến tận nơi hỏi han, miệng cười tươi, mắt sáng lấp lánh. Cũng khó trách bởi cô Liên còn rất trẻ mới có 25 tuổi thôi. Mà trai đẹp thì là con gái ai chẳng thích chứ ^^!

- Thưa cô em là học sinh mới của lớp ạ. – Vừa nói vừa đưa cho cô Liên một tờ giấy.

Cô Liên liếc qua tờ giấy một lát, liền mỉm cười dịu dàng.

- Em mau vào đi. – Sau đó liền quay người đứng giữa lớp giới thiệu.

- Đây là bạn Tuấn Anh học sinh mới của lớp, mong cả lớp sau này sẽ giúp đỡ bạn ấy thật nhiều. Tuấn Anh hem tự giới thiệu về mình đi.

Chẳng hiểu sao vừa vào lớp mà ánh mắt Tuấn Anh đã chiếu tới tận chỗ Hoà Mi đang ngồi ở gần cuối lớp nhỉ? Đã vậy còn mỉm cười với nhỏ nữa chứ, khiến nhỏ cảm thấy rất bức bối, rốt cuộc là hẳn ta chuyển sang trường này rồi xin vào học lớp này là có mục đích gì đây? Chả nhẽ để trả thù vụ mình hất coca vào mặt hắn đợt trước à?

- Chào mọi người, mình tên Tuấn Anh học sinh mới của lớp, vì thế sau này có gì rất mong nhận được sự quan tâm và giúp đỡ của tất cả các bạn.

- Các bạn cũng đừng nên bận tâm đến mình là ai, từ đâu chuyển tới, hãy xem mình như một người bạn bình thường thôi là mình đã cảm thấy rất vui rồi.

Nói xong Tuấn Anh nở một nụ cười đẹp mê hồn dịu nhẹ như ánh trăng thu hút mọi ánh nhìn, mọi người vỗ tay giòn tan, nhất là các bạn nữ trong lớp thì tỏ ra rất vui sướng, cười tươi đáp trả...

- Tuấn Anh bây giờ em muốn ngồi ở đâu? Cô cho phép em được tự chọn – Cô Liên hỏi

Tuấn Anh nhìn qua một lượt rồi dồn hẳn sự chú ý về phía Hoà Mi, thấy nhỏ đang nhìn mình bằng ánh mắt cảnh cáo kèm uy hiếp thì cậu càng cười tươi hơn như thể cố tình trêu tức nhỏ. Được cô Liên mở lời như cời tấm lòng cậu ta nhanh chóng đi về phía cuối lớp, dừng lại bên cạnh Thủy Tiên mỉm cười nói.

- Thật ngại quá, mình muốn ngồi ở chỗ này liệu bạn có thể nhường cho mình được không? – Người ngoài nhìn lại cứ tưởng cậu ta đang cười rất thân thiện với Thủy Tiên, nhưng thật sự thì chỉ Thủy Tiên mới biết nụ cười đó chẳng hề tốt đẹp gì, đó là một nụ cười uy hiếp kèm nguy hiểm nếu như cố tình làm trái ý cậu ta. Thủy Tiên cũng gọi là có quen biết với cậu ta nhìn thấy nụ cười đó không khỏi cảm thấy rung mình, lạnh người liền tỏ vẻ hiểu ý mỉm cười lại.

- Được thôi, nếu bạn thích thì mình nhường liền – Thủy Tiên vội thu gọn sách vở đứng lên tránh một bên để cậu ta vào ngồi.

- Ở này sao mà lại tự nhiên bỏ rơi tao thế? – Hoà Mi sùng sốt vội kêu to

- Không sao bạn ấy không thích ngồi với bạn nữa, thì để mình ngồi cạnh bạn cũng được mà, có gì mong bạn giúp đỡ nhiều. – Tuấn Anh cười nháy mắt.

- Thần kinh à, ai thích ngồi với cậu chứ - Hoà Mi bức bối nói to quên mất rằng có rất nhiều con mắt đang nhìn mình ghen tức.

- Thôi, Thủy Tiên ngồi xuống bàn dưới đằng sau Hoà Mi đi, mọi việc đến đây coi như kết thúc chúng ta tiếp tục vào học – Cô Liên trầm giọng nói không cho phép phản đối.

Hoà Mi tức tối cố nuốt giận vào trong, sắc mặt đen thui nhăn nhó như khi ăn phải ớt. Đợi cô Liên tiếp tục công việc giảng bài của mình, Hoà Mi cay cú dẫm vào chân Tuấn Anh một cái thật mạnh.

- Đồ khốn, anh cố tình trêu tức tôi phải không?

- Thì sao? Cô định làm gì tôi – Tuấn Anh nén đau thách thức lại.

- Mẹ nó chứ, anh đừng tưởng bắt nạt tôi dễ thế nhá. – Hoà Mi nghiêng răng.

- Ai bắt nạt ai còn chưa biết đâu, nếu cô chưa muốn chết thì ngoan ngoãn ngậm miệng lại đi.

- Á, tên khốn anh vừa nói gì nói lại coi...

- ...

Chiến tranh giữa Hoà Mi với Tuấn Anh bắt đầu nổ ra từ đây, hai người này không ngày nào là không cãi nhau, nhất là Hoà Mi nhìn thấy cậu ta là lại tức giận muốn xé xác ngay lập tức cho hả giận. Mọi chuyện rồi sẽ ra sao, mọi người hãy tiếp tục theo dõi nhé.

Giới thiệu qua về Tuấn Anh.

Tên: Hoàng Tuấn Anh

Tuổi: 17

Là con trai duy nhất của chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Ánh Dương chuyên kinh doanh địa ốc, khách sạn, quán bar, ... lớn thứ hai châu Á, có thể không chế một phần nền kinh tế thế giới.

Sở thích: từ nhỏ đã thích đánh nhau, ưa mạo hiểm, vượt thử thách, có máu kinh doanh và độ liều lĩnh thì không ai bằng.

Tính cách: Thông minh, sắc sảo, thâm hiểm, lúc nào cũng cười tươi như hoa để thu hút sự chú ý của người khác.

Chưa từng thích bất kỳ một cô gái nào, và cũng rất ghét tiếp xúc với con gái...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Giá như đừng yêu quá nhiều thì sẽ không nuối tiếc khi mất đi.

Giá như người đừng nói yêu, thì em sẽ chẳng phải đau khổ.

Thà người đừng hứa hẹn có lẽ em sẽ không mộng mơ.

Thiên đường nơi ấy liệu có thể đẹp và ấm áp không?

Nếu như chỉ có mình em cô đơn, lẻ loi vắng bóng anh bên cạnh...

Ngày dài trôi qua, đêm về trái tim quặn thắt một nỗi nhớ mang tên anh...

Những yêu thương kia theo thời gian cũng sẽ dần nhạt nhòa.

Vậy mà hình bóng người em từng yêu lại chẳng thể nào phai pha...

Trước cổng biệt thự rộng lớn và sang trọng của nhà họ Nguyễn với giàn hoa thiên lý màu vàng óng đẹp rực rỡ dưới ánh mặt trời, một cô gái dung nhan xinh đẹp, diễm lệ mặc một chiếc váy trắng công chúa dịu dàng. Đi đôi boot cao màu đỏ, mái tóc màu vàng kim mượt mà, đang đi qua đi lại trước cổng về mặt lo lắng xen lẫn thất vọng như đang phải chờ đợi điều gì đó quá lâu. Dẫu biết là không thể những vẫn không thể nào chấp nhận được sự thật phũ phàng dù có nằm mơ cô cũng chẳng thể nào ngờ tới. Nếu không phải nhận được thông tin từ một người đàn ông vẫn luôn âm thầm theo đuổi cô điều tra giúp...

Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, một chiếc xe ô tô màu đen đi tới gần cổng biệt thự thì cô gái liền xông tới chặn đường.

- Anh mau xuống xe đi em có việc muốn nói với anh – Hồng Nhung vội nói vọng vào trong xe qua tấm kính khi xe vừa dừng lại.

- Giữa tôi với cô chẳng có việc gì để nói hết, hơn nữa tôi chẳng muốn gặp cô chút nào. Cô mau biến đi cho khuất mắt tôi – Nhật Duy ngồi trong xe lạnh lùng nói.

- Sao anh lại có thể vô tình với em như thế chứ? Trước đây có bao giờ anh đối xử với em như thế đâu? – Hồng Nhung nói như muốn khóc

- Trước đây cũng vậy mà bây giờ cũng vậy, tôi đã nói rõ với cô rồi tôi không hề yêu cô, xin cô đừng làm phiền tôi nữa. – Nhật Duy có chút buồn bực.

- Anh thay đổi thật rồi, hoàn toàn thay đổi rồi, tại sao em gọi điện anh không chịu bắt máy, nhắn tin cũng không trả lời. Trước đây anh đâu có thế - Hồng Nhung âm ỉ, mắt đỏ hoe.

- Tôi không thích, vậy thôi.

- Không đúng, có phải vì con nhỏ Hoà Mi kia không? Có phải anh thích nó nên mới chán ghét em đến vậy không? – Hồng Nhung tức giận.

- Đó là do cô tự nghĩ thế chứ không phải do tôi nói đâu nhé. – Nhật Duy lười chẳng buồn giải thích.

- Thì ra là thế, rốt cuộc em có gì không bằng con nhỏ đó chứ? Tại sao anh lại thích nó mà không thích em chứ? – Hồng Nhung tuyệt vọng

- Lòng lương thiện, sự ngây thơ và chân thành. Những cái đó cô có không? – Nhật Duy cười lạnh bảo bác tài xế tiếp tục lái xe

- Anh ... Nếu anh thực sự thích con nhỏ đó nhất định em sẽ không để anh được toại nguyện đâu. Anh đừng có vội vui mừng quá sớm, muốn bỏ rơi em à, đâu có dễ thế -

Hồng Nhung điên cuồng la hét nhìn theo chiếc xe cho đến khi khuất bóng, rồi cô ngồi xồm xuống ôm mặt khóc nức nở. Quen nhau từ hồi học chung cấp 1, yêu Nhật Duy từ hồi mới hơn 10 tuổi. Từ đó đến nay tình yêu cô dành cho hắn vẫn không chút đổi thay, vậy mà chỉ vì một con nhỏ đáng ghét mà khiến cô phải chấp nhận mất Nhật Duy ư. Còn lâu, cô tuyệt đối không cam tâm, cứ chờ đây... Nhật Duy à, em nói rồi, anh sẽ là của em, của riêng em mà thôi. Ngoài em ra em sẽ tuyệt đối không để bất kỳ ai có được anh...

Hồng Nhung bỗng thôi khóc, ánh mắt tức tối đầy phần nộ xen lẫn căm hận, đứng dậy cười lạnh trong đầu chứa đầy những ý nghĩ man rợ hiểm ác...

Khi quá yêu mà không được đáp lại, con người ta rất dễ sinh lòng hận thù, rồi đây lòng hận thù sẽ nhấn chìm tất cả cùng xuống địa ngục đau thương. Cái gì mới có thể hoá giải?

Tại một quán kem nhỏ gần cổng trường Hoà Mi vừa ngồi ăn kem vừa nói chuyện với Thành Trung, cậu bạn lớp trưởng tốt bụng.

- Trung này mình muốn đi làm thêm nhưng không biết làm công việc gì cho phù hợp liệu cậu có thể giúp tớ không? – Hoà Mi u sầu

- Gì? Cậu thiếu tiền à mà phải đi làm thêm – Trung há hốc mồm kinh ngạc, vốn nghĩ Hoà Mi hậu đậu, suy nghĩ cũng rất đơn thuần chỉ thích ăn vói chơi bây giờ đột nhiên muốn đi làm thêm thử hỏi có thể khiến người ta giật mình ngạc nhiên không?

- Oh no, thực ra mình chỉ muốn nâng cao kinh nghiệm sống của bản thân để trưởng thành hơn một chút thôi, sau này thực sự bước vào đời rồi sẽ không bị bỡ ngỡ, chứ phụ thuộc vào kinh tế của bố mẹ mãi sao được. – Hoà Mi vội xua tay. Thực ra từ cái vụ Nhật Duy uy hiếp nếu còn dám đi về khuya sẽ thông báo với cha nhõ cắt tiền trợ cấp nhõ mới quyết tâm đi làm thêm, tự kiếm tiền tiêu cho Nhật Duy biết tay...

- Nhưng mình chỉ sợ cậu cả thèm chóng chán thôi – Trung cười trêu chọc

- Yên tâm mình không làm thì thôi, đã làm thì nhất định không bao giờ thấy khó mà bỏ cuộc đâu. Cậu giúp mình nha, năn nỉ đó – Hoà Mi nói tự tin

- He he, được rồi, mình có một người anh họ làm nhân viên pha chế rượu ở quán bar nếu cậu thích làm thêm như vậy để mình giới thiệu cậu với anh ấy xem sao.

- Oi, Trung à, tớ biết cậu luôn đối xử tốt với tớ nhất mà. Hi hi, thank you very much – Hoà Mi cười sáng lạn, cảm ơn Trung rồi rít...

- ... Trung không nói gì chỉ mỉm cười tiếp tục ăn nốt phần kem của mình, chẳng hiểu sao chỉ cần nhìn thấy Hoà Mi cười vui vẻ là cậu cũng cảm thấy vui vẻ theo... Có phải khi thích một người sẽ là như vậy không?

Trên đường về nhà do mãi suy nghĩ vụ vợ về công việc làm thêm sắp tới, không biết mình có thể làm tốt công việc được giao không? Liệu mình có thể kiên trì được bao lâu nhỉ? Mà nhõ đã không để ý xe cộ lúc sang đường, chỉ đến khi nghe thấy tiếng còi xe kêu vang như tiếng sét bên tai nhõ mới giật mình tỉnh mộng phát hiện ra mình đang đứng giữa đường, có một chiếc xe tải đang lao rất nhanh về phía nhõ. Nhõ sợ hãi mở to mắt, toàn thân bất động, không nhúc nhích muốn chạy nhưng lại không thể chạy. Nhõ kinh hãi đầu óc trống rỗng khi chiếc xe lao đến gần mình chỉ còn cách vài mét, lúc đó nhõ tưởng mình đã cầm chắc cái chết trong tay...

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, thì hình như có ai đó cầm chặt lấy tay nhõ kéo thật nhanh sang bên lề đường chưa kịp định thần thì chiếc xe tải đã vụt qua chỗ nhõ vừa đứng. Thoát chết trong gang tấc, nhõ mới thở phào một cái thật nhẹ nhõm, tim vẫn còn đập thình thịch, người lạnh toát.

Chỉ thiếu chút nữa thôi nhõ đã là cái xác chết bẹp dí máu me be bét dưới bánh xe tải nặng cả mấy nghìn tấn rồi, sợ thật. Như chợt nhớ ra điều gì nhõ vội nhìn ngó xung quanh thì thấy một chàng trai cao lớn trông rất quen đang đứng bên cạnh nhõ, chính người này vừa nãy đã không ngại nguy hiểm kịp thời cứu nhõ thoát chết...

- Ô...sao anh lại ở đây? – Hoà Mi mở to mắt kinh ngạc nhìn Nhật Duy, miệng lắp bắp hỏi.

- Không ở đây thì làm sao biết cô không chỉ lười nhác, hậu đậu, cứng đầu, ngu ngốc hết thuốc chữa mà còn có vẻ rất thích theo thần chết đi dạo chơi nữa – Nhật Duy vẻ mặt không chút cảm xúc, chả biết vui hay buồn nữa, nói giễu cợt.

- Hừ...anh có cần đá xoáy nhau thế không ha? – Hoà Mi thấy hắn ta nêu một loạt các nhược điểm của mình ra, đã vậy còn nói rõ to, để mấy người đi đường đều ngoái cổ lại nhìn nhõ bằng ánh mắt kỳ quái. Cứ như nhõ là sinh vật lạ mới từ sao hoá rơi xuống ấy. Hoà Mi tức nỏ đom đóm mắt, nghiêng răng, nghiêng lợi đáp trả.

- Đồ ngốc, tôi đá thật chứ rãnh đâu đá xoáy cô làm chi. – Thấy vẻ mặt tức giận bặm môi, trừng mắt vẻ mặt rất thú vị, Nhật Duy bật cười

- Anh là đồ khôn, đồ chết bằm, đã ngu còn cứ thích tỏ ra nguy hiểm lên mặt dạy đời người khác... – Hoà Mi tức run người điên tiết mắng chửi

- Chán nhĩ? Rõ ràng người cứu cô thoát khỏi lưỡi hái của tử thần là tôi mà. Cô không cảm ơn thì chớ còn hung bạo chửi mắng cái gì. – Nhật Duy liếc nhìn nhõ bằng ánh mắt lạnh lùng.

- Hừ...thôi được rồi, nể tình anh đã cứu tôi một mạng tôi sẽ không thêm đứng đây đòi co với anh nữa. – Nói rồi Hoà Mi tức tối quay người định đi

thăng thì lại bị Nhật Duy bất ngờ nắm tay kéo lại.

- Cô tưởng thế là xong sao?

- Thế anh muốn gì? Mau buông tay tôi ra – Hoà Mi bực bội

- Chẳng gì hết chỉ cần cô cứ im lặng đi theo tôi là đủ. – Nhật Duy bình tĩnh nói vẫn chưa chịu buông tay

- Anh điên à? Tại sao tôi phải đi theo anh, anh thích thì tự đi một mình đi. – Hoà Mi giãy dụa cố thoát khỏi bàn tay cứng như thép của Nhật Duy mà không được, nổi máu điên cúi xuống cắn thật mạnh vào tay hắn đến mức rỉ máu in dấu cả hàm răng trên làn da thịt trắng ngần mịn màng (Hoà Mi thật là dã man, có phải kiếp trước nhỏ là chó đầu thai làm người không nhỉ ^^ tội nghiệp Nhật Duy).

- A..!! – quả là hiệu nghiệm, ngay lập tức Nhật Duy liền buông tay nhỏ ra nhăn mặt đau khổ...

- Haiz, tôi thực sự thua cô rồi... - Nhật Duy nhìn Hoà Mi thờ dài lắc đầu, quay người bỏ đi một mình.

Nhìn bóng dáng cô đơn của Nhật Duy lặng lẽ đi một mình trên con đường dài không điểm dừng, giữa dòng xe cộ, người đi qua lại tấp nập. Hoà Mi không khỏi cảm thấy thương cảm, một người đẹp trai, tài năng như vậy sao lại có thể lạnh giá đến mức cô độc khiến người ta sợ hãi không dám tới gần như thế chứ?

Và rồi như ma xui quỷ khiến nhỏ lại lặng lẽ bám đuôi theo đằng sau, trong khi chẳng biết Nhật Duy sẽ đi tới đâu, bao giờ mới dừng lại...

Khi đi qua một cửa hàng hoa, nhỏ thấy hắn dừng lại mua một bó hoa hồng trắng rất đẹp. Cô bán hàng nhìn hắn cười tươi như hoa, dịu dàng, đơn đã khiến nhỏ có cảm giác rất khó chịu, chẳng biết tại sao nữa. Chỉ biết là không thích có cô gái nào đó cười tươi thân mật với hắn thôi...

Rồi hắn lại đi tiếp, và cứ đi tiếp trong khi nhỏ cảm thấy môi rã rời chân chỉ muốn ngồi nghỉ thôi, hic. Bất ngờ hắn quay lại nhìn nhỏ bằng ánh mắt phức tạp, chẳng biết hắn đang nghĩ gì nữa.

- Tưởng cô về nhà rồi chứ, đi theo tôi làm gì? - Giọng thoáng lạnh lùng

- Ai thèm theo anh chứ, tôi có chân tôi thích đi đâu là quyền của tôi. – Hoà Mi buống bình.

- Cô chỉ được cái cãi nhanh là giỏi, người ta còn chưa nói xong đã cãi xong rồi – Nhật Duy nhún vai, cười rục rờ như ngàn vạn ánh sao li ti đang tung nỏ, không quá chói lóa, không quá âm áp. Nụ cười ấy đẹp dịu nhẹ như một cơn gió mát lành khiến người ta có cảm giác rất dễ chịu.

Vẫn biết hắn rất đẹp trai nhưng chưa bao giờ nhỏ lại thấy hắn cười đẹp đến mê hồn như vậy, ngay cả nụ cười của Tuấn Anh một người đẹp trai không kém hắn là bao cũng chưa từng khiến nhỏ phải ngẩn ngơ đắm say đến vậy. Bởi nhỏ luôn cảm thấy nụ cười của Tuấn Anh rất gượng gạo, giả tạo sao sao ấy. Gặp ai cũng có thể cười, một nụ cười ngàn năm không đổi nhìn nhạt đến mức chẳng có gì thấy thú vị...

Thế rồi Nhật Duy bỗng chìa tay ra trước mặt nhỏ, nhỏ ngờ ngác nắm lấy rồi để hắn dẫn đi đâu thì đi. Cảm giác thật bình yên, tim nhỏ đập nhanh chẳng thể xua tan cảm giác hồi hộp, bối rối khi lần đầu tiên nắm tay người khác giới.

Rất lâu về sau nhỏ vẫn mãi không thể hiểu vì sao lúc đó mình lại có thể tin tưởng nắm chặt tay hắn và đi theo hắn một cách an tâm đến như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Khi người ta có tình yêu mới...

Thì ít tai nhìn lại về... phía sau...

Để lau khô nước mắt... cho người ở lại...

Yêu đâu phải nói quên... là sẽ quên được ngay đâu!

Người ta thường nói:

Chỉ cần thấy người mình yêu hạnh phúc...

Thì họ cũng sẽ thấy hạnh phúc.

Nhưng thử hỏi trên đời này có mấy ai thực sự vui...

...Khi người làm họ vui...

Không còn ở bên cạnh họ nữa!

Tại bệnh viện Tuyệt Linh, trong một căn phòng bệnh loại vip trên tầng 2 có một cô gái đang ngồi im bất động, ngơ ngác như người mất hồn nhìn ra phía cửa sổ bằng ánh mắt thần thờ nơi có tán cây bàng đang thời kỳ rụng lá. Từng chiếc lá nửa đỏ nửa vàng cuống khô héo, theo làn gió rồi khỏi thân cây trôi nhẹ bồng bềnh trên không trung một vài vòng rồi rơi xuống mặt đất.

Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ, tâm trạng buồn thương ăn mòn tim gan như con sâu gặm nhấm dần chiếc lá từng chút, từng chút một, nước mắt muốn rơi nhưng lại chẳng thể khóc. Bối khóc quá nhiều rồi, còn nước mắt nữa đâu để mà khóc nữa. Chẳng biết nghĩ gì cô chợt nở một nụ cười lạnh ngắt chẳng biết là cười vì vui, vì buồn, hay vì quá đau thương nữa...

Xung quanh bên trong căn phòng bệnh này toàn mùi thuốc khử trùng, cái mùi cô ghét nhất trên đời mỗi khi ốm toàn bị cha mẹ đưa vào đây điều trị. Chỉ nghĩ thấy mùi thôi là sẽ thấy kim tiêm đâm vào da thịt đau nhói, vị thuốc đắng ớn lạnh không muốn cũng phải uống.

Lúc bé cứ nghĩ trên đời này thuốc là đắng nhất, bị tiêm mới là đau nhất bây giờ lớn rồi mới biết trên đời này còn có thứ còn đắng hơn gấp trăm ngàn lần, có thứ còn khiến mình phải đau đớn đến mức tuyệt vọng muốn sống không được mà chết cũng không xong kinh khủng hơn gấp triệu lần...

Cô nhớ rõ ràng mình đã lao ra đường giữa lúc một chiếc xe ô tô đang tới gần để tự sát, muốn kết thúc mọi đau khổ rồi mà chẳng hiểu sao khi tỉnh lại thì thấy xung quanh chỗ mình đang nằm toàn một màu trắng tinh khiến cô cứ ngỡ là mình đang ở trên thiên đường. Đến khi ngửi thấy mùi thuốc sát trùng, cảm nhận ở cô tay nhói đau như có thứ gì đâm vào da thịt nhìn kỹ thì ra là mũi kim của ống dẫn nước biển, lúc này cô mới biết rõ mình đang ở nơi nào. Lại là bệnh viện, như vậy là mình vẫn còn sống sao?

Buồn cười thật, người yêu thì ruồng bỏ, gia đình thì không chấp nhận và ngay cả đến thượng đế cũng không muốn mở rộng cánh cửa thiên đường đón nhận mình sao? Chưa bao giờ cô lại cảm thấy cuộc đời bi đát như thế này, sinh mạng này là của cô cô muốn chết mà cũng không được ư?

Khẽ đưa tay xoa xoa lên bụng mình, cô thì thầm “Con à, xem ra thượng đế chưa muốn mẹ đón nhận mẹ, bắt mẹ vẫn phải tiếp tục sống trong cái địa ngục trần gian đầy khổ đau này để trả nợ đời. Rồi mai đây khi con ra đời rồi mẹ biết làm gì để nuôi sống con đây?”- Nói xong cô khẽ thở dài chán nản...

Cánh cửa phòng bệnh khẽ bật mở, bước vào là một người con trai có gương mặt đẹp hoàn hảo, quyền rũ, dáng người cao lớn, mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, quần tây màu đen. Người con trai đó nhìn cô nở một nụ cười đẹp âm áp như gió xuân, dịu dàng hỏi.

- Chúc mừng cô đã khoẻ trở lại – Vừa nói vừa cầm một bó hoa hồng màu trắng xen lẫn vài nhánh hoa lan màu tím rất đẹp tặng cho cô.

- Cảm ơn, anh chính là người cứu tôi sao? – Băng Hạ mỉm cười lịch sự đưa tay nhận hoa.

- Đúng, hôm đó may mà xe phanh kịp nếu không tôi thật không biết sẽ ra sao nữa. Xin lỗi đã khiến cô phải hoảng sợ rồi – Anh ta về mặt áy náy, lúc đó thấy Băng Hạ bị ngã xuống đường cứ tưởng là cô bị xe đâm trúng xảy ra án mạng luôn rồi cơ, may chỉ do hoảng sợ quá nên Băng Hạ mới bị ngã.

- Không người xin lỗi là tôi mới phải, đã gây phiền phức cho anh rồi. Mà anh tên gì? – Băng Hạ vội vàng nhận lỗi về mình

- Tuấn Anh còn cô?

- Băng Hạ.

- Phải rồi nhà cô ở đâu để tôi đưa cô về, cô đã hôn mê suốt 1 ngày 1 đêm liên giờ này chắc bố mẹ cô sẽ lo lắng cho cô lắm – Tuấn Anh nhìn cô tò mò

- Tôi không có nhà? – Băng Hạ lạnh lùng, mặt không chút ý cười.

- Cô đừng đùa, ai chẳng có nhà chứ? – Tuấn Anh tưởng cô nói đùa mỉm cười lại

- Không, tôi nói thật đấy? – Băng Hạ đưa mắt nhìn ra cửa sổ để che giấu đi những giọt nước mắt như đang muốn chực rơi.

- Tại sao? – Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Băng Hạ, Tuấn Anh thôi cười nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu.

- Bởi vì...

Đợi sau khi Băng Hạ kể xong những đau thương mà mình đã phải trải qua, Tuấn Anh về mặt lãnh đạm không chút biểu cảm im lặng quan sát cô sau đó nói.

- Cô cứ ở đây nghỉ ngơi thêm vài ngày đi, có gì tôi sẽ thu xếp cho cô một chỗ ở để cô sống tạm một thời gian sau đó sẽ tính tiếp.

- Cảm ơn sự giúp đỡ của anh, sau này nếu giúp được gì anh cứ nói nhất định tôi sẽ giúp quyết không từ chối. – Băng Hạ rung rung cảm động.

- Haiz, không cần đâu, hại cô ra nông nỗi này tên người yêu khốn nạn, sói đội lốt người kia cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu. Cô đừng buồn nữa...

- Tuấn Anh lắc đầu từ chối, không phải là anh đang thương hại cô chẳng qua anh muốn giúp cô sớm tìm được một con đường sống để mà tự đứng dậy

thời...

Ít lâu sau, khi đang ở trong một căn nhà trọ nhỏ, mở laptop vào mạng cô kinh hãi suốt ngất khi đọc được một cái tin giật gân

“Công ty JK chuyên kinh doanh xe hơi cao cấp nổi tiếng tại Hà Nội đã bị phá sản chỉ trong một đêm mà không biết nguyên nhân vì sao? Tổng giám đốc của công ty JK đã nhảy lầu tự sát từ tầng 10 tại trụ sở chính của công ty khi bị các con nợ kéo người đến siết nợ, đại thiếu gia Quang Dũng của công ty JK người từng sở hữu hàng chục chiếc siêu xe hàng độc, dân chơi có tiếng ở Hà thành đã bị công an bắt tại trận và tuyên án tử hình vì tội buôn bán và tàng trữ ma túy. Khi bị bắt tại sân bay Nội Bài trong người y có mang theo gần 1 kg túi bột trắng nghi ngờ là ma túy với ý định đem ra nước ngoài tiêu thụ. Mặc dù y một mực kêu oan rằng không biết tại sao túi ma túy đó lại có trong va li của mình, nhưng với một loạt các bằng chứng chứng minh y chính là chủ nhân của túi ma túy đó. Toà án nhân dân tối cao thành phố Hà Nội đã quyết định dùng hình phạt cao nhất, mức án tử hình đối với y...”

Thế này là thế nào? – Băng Hạ khó hiểu vô cùng, quen biết hẳn đâu phải một ngày sao cô lại không biết rõ hẳn là loại người như thế nào chứ, hẳn ta là một tên rất nhất gan và sợ chết chỉ được cái vẻ bề ngoài đẹp trai vô tích sự. Hẳn cũng chẳng thiếu tiền việc gì hẳn phải buôn bán ma túy để phải chịu chết chứ, công ty JK của cha hẳn cũng chẳng phải vào loại tầm thường đã làm ăn lâu năm sao có thể dễ dàng phá sản chỉ trong một đêm chứ? Rõ ràng có kẻ muốn *** hại hẳn và thế lực kẻ đó chắc chắn rất mạnh, nhưng rốt cuộc kẻ đó là ai mới được?

Từ ngày Tuấn Anh ngồi học cùng bàn với Hoà Mi biết phiền phức đã xuất hiện, ngày nào cũng vừa tới lớp đã thấy một đám con gái trong lớp, lớp bên cạnh, lớp trên nhảy vào vây kín chỗ ngồi của nhỏ để nào là tặng hoa, tặng quà, đồ ăn sáng cho hẳn. Còn hẳn thì cười tươi như hoa, nói chuyện rất vui vẻ với bọn họ, càng nhìn càng thấy ngứa mắt...Hừ.

Ngay cả giờ ra chơi muốn ngồi yên ôn học bài cũng không được, đã vậy còn luôn bị bọn con gái trong lớp, trong trường nhìn bằng ánh mắt ghen tỵ, tức tối, nói xấu... Oh hay, buồn cười thật mình có tránh giành gì hẳn ta với bọn họ đâu nhỉ? Sao phải dữ dằn thế chứ, đúng là lũ con gái háo sắc ngu ngốc... Hoà Mi buồn bực chửi thầm

Hôm đó lại đứng vào giờ văn của cô Liên, Hoà Mi bắt đầu tìm cớ gây sự với Tuấn Anh. Suốt giờ học nhỏ ngồi vẽ một hình người không biết là trai hay gái ra một tờ giấy trắng, sau đó lấy ngòi bút đâm vào mặt, vào tay, cái hình người đó. Miệng chửi thầm “Đồ chết bầm, đồ heo ngốc, cầu cho mi đi đường bị ngã xe, ăn cơm thì bị nghẹn, ăn cá thì bị hóc xương phải đi bệnh viện...”

- Này anh có thể chuyển đi chỗ khác giúp tôi được không? Có anh ở đây tôi chẳng học hành gì được – Hoà Mi nhún nhó.

- Oh, có phải thấy tôi đẹp trai quá, cô mãi ngấm say đắm quên cả học không? – Tuấn Anh nhìn nhỏ cười trêu trọc

- Sac...anh bị hoang tưởng à, anh đẹp thế chứ nữa tôi cũng chả thèm liếc nhìn ấy chứ. Tự sướng vừa thôi – Hoà Mi đáp trả, sao nhỏ thấy ghét nụ cười của hẳn thế không biết. Chả hiểu sao lũ con gái lại cứ mê tít?

- Thế à, tôi hoang tưởng hay cô hoang tưởng còn chưa biết đâu, ha ha – Hẳn nói nhỏ đi cười gian xảo.

Đúng lúc này không biết từ đâu một viên phấn rơi trúng đầu Hoà Mi, khiến nhỏ giật thót tim, oái có chuyện gì thế? Nhỏ khẽ đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy đám con gái trong lớp đang nhìn nhỏ bằng ánh mắt hình viên đạn hận không thể ăn sống nuốt tươi nhỏ, ngược nhìn lên bảng thì thấy cô Liên đang nhìn nhỏ bằng ánh mắt tức giận.

- Hoà Mi em đứng lên trả lời câu hỏi vừa rồi của tôi nhanh. – Cô Liên quát to

- Dạ...- Nhỏ nhìn xung quanh cầu cứu hi vọng ai đó nhắc bài, nhưng chỉ có Thành Trung quay xuống nhìn nhỏ bằng ánh mắt thương cảm miệng mấp máy nói gì đó nhưng xa quá nhỏ không nghe rõ, còn bọn con gái thì nhìn nhỏ bằng ánh mắt hả hê, sung sướng khi nhìn thấy kẻ gặp hoạ. Trước đây bọn họ có thể đâu, từ khi có tên khác tính kia xuất hiện đời nhỏ mới nhục như con trùng trục như thế.

- Thừa cô, cô có thể nhắc lại câu hỏi được không ạ - Nhỏ run run, người lạnh toát

- Em hãy cho biết làm thế nào để phân biệt được một tác phẩm văn học cổ điển với một tác phẩm văn học hiện đại. – Cô Liên tỏ vẻ không hài lòng, nhìn nhỏ nhún mày.

- Hơ...- Chết rồi suốt này giờ cứ ngồi chửi rủa cái tên thần kinh ngồi bên cạnh kia, nhỏ có nghe cô giảng lết được một chữ nào đâu mà biết.

- Sao? Em có trả lời được không vậy? – Cô Liên trừng mắt nhìn nhỏ một cái sắc lạnh.

- A, dạ, em thưa cô trong tác phẩm văn học cổ điển ta chỉ thấy nụ hôn từ trang thứ 99 trở đi. Còn ở tác phẩm hiện đại thì ta có thể dễ dàng nhận ra họ thường có con với nhau ngay ở trang đầu tiên rồi ạ - Hoà Mi gượng gạo trả lời không biết có đúng không nữa, tại đọc nhiều tiểu thuyết lãng mạn quá nên nhỏ mới đoán bừa như thế? (câu trả lời rất thông minh, mình bội phục sát đất luôn ^^!)

Cả lớp nghe xong câu trả lời liền ôm bụng cười bò lăn ra bàn, ngay cả đến Tuấn Anh ngồi bên cạnh cũng phải bịt miệng cúi mặt xuống bàn để cười có kìm nén không để phát ra tiếng. Thuý Tiên ngồi đằng sau nói nhỏ “Mày thế mà được, có lẽ tao nên bái lạy mày làm sư phụ luôn quá. Ha ha”

Hoà Mi thì mặt tái mét, xanh ngắt cúi đầu nhìn xuống dưới chân để chuẩn bị tinh thần cho một cơn thịnh nộ...

Cô Liên sắc mặt hết đỏ lại chuyển sang tối sẫm, cầm lấy cái thước gỗ mạnh lên bàn yêu cầu cả lớp giữ trật tự.

- Hoà Mi em đã nói chuyện riêng trong lớp, con không chịu nghe giảng, nói nhăng nói cuội. Tội phạt em đứng góc lớp cho đến hết tiết và dọn vệ sinh khi

học xong, em mà không chịu tuân thủ đừng trách tôi báo lên ban giám hiệu nhà trường. . .

Thế là Hoà Mi đành đau khổ lùi thui bước đến góc lớp đứng khóc không ra nước mắt, trong lòng sự oán hận tên hại mình ra nông nổi này đến cực điểm. Tin nhỏ đi, giờ chỉ cần đưa một con dao sắc thôi nhỏ sẽ sẵn sàng băm vằm hấn nát thành tương luôn. . . hu hu.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Tuổi học trò đầy mộng mơ, trong sáng và ngây thơ.

Những kỷ niệm hạnh phúc vui buồn ngọt ngào đã từng có bên nhau.

Sẽ mãi là những hồi ức đẹp khác ghi mãi trong tim. . .

Với những yêu thương không toan tính, vụ lợi, đẹp như một giấc mơ.

Dù cuộc sống còn nhiều khắc nghiệt, đắng cay. . .

Cũng đừng để nụ cười vui dần trên môi bạn nhé!

Nhật Duy nắm chặt tay Hoà Mi đi mãi trên con đường dài bất tận tưởng không có điểm dừng, hấn im lặng, ánh nắng hoàng hôn lúc xế chiều rọi lên khuôn mặt đẹp trai quyến rũ của hấn những vầng sáng mờ ảo không chân thực, vài sợi tóc vàng bay phất phơ trong gió. Mặc kệ những người đi đường nhìn ngó, chỉ trò. . . Ánh mắt hấn vẫn nhìn thẳng về phía trước, sâu thẳm như một cái động không đáy.

Hoà Mi liếc nhìn mà chẳng thể hiểu nổi đằng sau ánh mắt ấy có ẩn chứa những điều bí mật gì nữa, đứng giữa đám đông hấn chói lóa, toả sáng rực rỡ như một viên kim cương quý hiếm. Nhưng lại luôn phảng phất sự lạnh giá, tàn nhẫn, cô đơn đến mức cô độc khiến người ta sợ hãi không dám đến gần. Chỉ có thể đứng từ xa ngắm nhìn chứ không thể nào chạm tới, nhưng lại có thể khiến cho những người thân bên cạnh yêu thương hấn cảm thấy đau lòng. Tại sao lại như vậy? – Hoà Mi thầm tự hỏi, rốt cuộc hấn là thiên thần hay ác quỷ đây?

Đi mãi cuối cùng Hoà Mi mới biết hấn muốn dẫn mình tới nghĩa trang Vĩnh Hằng, chào hỏi bác bảo vệ vài câu qua loa, hấn liền nắm chặt tay nhỏ đi sâu vào bên trong trên con đường lát gạch đỏ đã phủ rêu xanh. Xung quanh có rất nhiều ngôi mộ được xây đắp khang trang, rất sạch sẽ, lát đá cẩm thạch, trồng cây cảnh nở hoa toả hương thơm ngát cứ như nhà thật ấy.

Chứng tỏ nghĩa trang này chủ yếu dùng để chôn những người đã chết thuộc gia đình giàu có, chẳng biết có phải do đi vào cái nơi thuộc về tâm linh hay do bị ám ảnh những câu chuyện ma từng nghe người ta đồn thổi. Hoà Mi bỗng cảm thấy hơi lạnh, tay hơi run run.

- Sao vậy? – Nhật Duy phát hiện sự khác thường liền nhíu mày nhìn nhỏ lo lắng hỏi.

- Không có gì, à mà bây giờ anh có thể buông tay tôi ra được chưa. – Hoà Mi ánh mắt bối rối.

Nhật Duy chỉ liếc nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt lạnh lẽo, im lặng đi tiếp hoàn toàn không có ý định buông tay nhỏ ra. Hoà Mi thở dài bất lực, rốt cuộc hấn ta định nắm tay mình đến bao giờ chứ, biết thế rồi chẳng đại nắm tay hấn làm gì cho mệt người. Haiz, cũng tại mình háo sắc nên mới dễ dàng bị nụ cười của hấn mê hoặc, lần sau phải tỉnh táo hơn mới được. Hic

Khi tới gần một ngôi mộ lớn có cổng vào hấn hỏi, trước cổng trồng hoa cúc, thược dược, hoa hồng, hoa đồng tiền hấn mới chịu buông tay nhỏ. Sau đó lặng lẽ đi vào bên trong trên con đường đỏ bê tông có tường cao xây kín xung quanh, chỗ khoảng đất trống ở phạm vi bên trong cũng trồng toàn hoa là hoa. Hấn đi trước, nhỏ đi theo sau tiến tới nơi thờ cúng người chết thì dừng lại, chỗ thờ cúng có lát đá cẩm thạch màu đen đưa tay chạm vào thấy mát lạnh da thịt.

Nhìn lên phía trước mặt nhỏ thấy hình ảnh của một người đàn ông và một người phụ nữ. Người đàn ông gương mặt đẹp trai đầy nam tính, ánh mắt ấm áp, trông còn rất trẻ khoảng ngoài 30. Còn người phụ nữ thì mắt xanh, tóc vàng, khuôn mặt trắng hồng đẹp mịn màng, đôi môi mềm mại đỏ thắm như cánh hoa hồng nhưng đẹp rực rỡ như một nàng tiên, trông còn rất trẻ nhìn như mới chỉ 18 tuổi thôi, nhưng sao đôi mắt bà ấy trông buồn buồn thế nhỉ?

A, bây giờ thì nhỏ đã biết Nhật Duy được thừa hưởng những nét đẹp quyến rũ đến hoàn hảo như thế từ ai rồi, có bố mẹ đẹp thế thì hấn không đẹp mới lạ chả bù cho mình cứ như bị đột biến gen hay sao ý, haiz, càng nghĩ càng thấy đau lòng. . .

Trong lúc Hoà Mi đang mãi chìm đắm trong suy nghĩ thì Nhật Duy đã đặt bó hoa hồng trắng lên trên bệ thờ, đứng im lặng lăm lăm bấm điều gì đó một lúc lâu, ánh mắt hấn lúc này có vẻ đau lòng, đôi môi mím lại, sắc mặt thoáng buồn thương. Hoà Mi nghi hoặc nghiêng mặt nhìn sợ mình bị ảo giác chẳng, bình thường ánh mắt hấn lúc nào cũng lãnh đạm, khuôn mặt lạnh giá không chút biểu cảm mà bây giờ lại có thể biểu lộ những cảm xúc chân thật như thế thật là

khiến người ta kinh ngạc nha.

Đúng lúc này Nhật Duy liền quay mặt nhìn sang Hoà Mi sắc mặt trở lại bình thường, ánh mắt lạnh băng chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào cứ như những gì nhỏ vừa nhìn thấy cách đây mấy giây đều là do nhỏ bị hoa mắt nên tưởng tượng ra ấy. Tên này mà không đi đóng phim đúng là phí tài năng trời ban, haiz

- Này, anh nhìn tôi làm gì mà nhìn mãi thế? – Thấy hắn quay sang nhìn mình im lặng không lên tiếng, Hoà Mi bực bội nhăn mặt hỏi.

- Ha ha, thấy vẻ mặt ngô ngố của cô xấu xí quá nên nhìn kỹ một chút không được sao? – Hắn mỉm cười trêu chọc

- Hừ, bộ anh tưởng mặt mình thì sáng sủa lắm chắc. – Hoà Mi tức giận.

- He he, dù sao cũng đẹp hơn cái mặt ngố xấu hoắc kia của cô gấp trăm ngàn lần. – Hắn chống cằm ra vẻ suy ngẫm.

- Đồ điên. – Hoà Mi mặt đen xì, ngúng nguẩy định bỏ về, thật là điên mới đi theo hắn đến tận nơi này để nghe hắn giễu cợt.

- Hai người thờ ở trên kia là cha mẹ tôi đây. – Nhật Duy sắc mặt lạnh lùng trở lại nhìn lên trên ảnh thờ hờ hững nói.

- Thì sao? Liên quan gì đến tôi không? – Hoà Mi quay người hậm hực

- Cô không còn nhớ gì sao? Hoàn toàn quên hết mọi chuyện rồi sao? Thật sự đã quên như chưa từng nhớ sao? – Nhật Duy miệng lẩm bẩm.

- Quên cái gì mà nhớ cái gì cơ anh nói rõ cho tôi xem nào? – Hoà Mi nghi hoặc vội tới gần hắn hỏi to

- Hôm nay là ngày mất của cha mẹ tôi, cũng được tròn 5 năm rồi?

- Ồ nhưng tôi đâu có biết mà anh nói tôi quên chứ. – Hoà Mi khó hiểu

- Đúng là cô quên hết thật rồi, mà thôi cô có biết hôm nay cũng là ngày sinh nhật của Lệ Hoa không? – Nhật Duy nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt phức tạp.

- Hơ, sinh nhật của Lệ Hoa cũng là ngày mất của cha mẹ anh sao? – Hoà Mi như chợt nhận ra điều gì đó khác lạ

- Đúng vậy? Ngày này 6 năm về trước khi ấy Lệ Hoa sinh nhật tròn 1 tuổi, trước khi đi công tác bên Anh ba mẹ tôi đã hứa sẽ trở về mừng sinh nhật cùng với nó nhưng chẳng may họ đều đã bị tai nạn máy bay trên đường trở về và không bao giờ có thể dự sinh nhật của nó được nữa rồi. – Nhật Duy ánh mắt đau thương.

- Lệ Hoa thật đáng thương. – Hoà Mi rơm rớm nước mắt.

- Nó vẫn còn nhỏ nên chưa biết sự thật, từ nhỏ nó đã phải sống thiếu thốn tình cảm cha mẹ, tôi đã cố gắng chăm sóc nó thật tốt nhưng vẫn luôn cảm thấy áy náy. Ba mẹ mất đi khiến anh em tôi cũng như mất đi một chỗ dựa dầm vững chắc, chẳng còn ai muốn yêu thương, quan tâm đến chúng tôi nữa. Những người trong gia tộc thì chỉ biết tranh giành chiếm đoạt tài sản mà ba mẹ tôi để lại, họ đuổi tôi ra ngoài đường lang thang đói rét may mà có cha cũ cứu mang giúp đỡ nếu không chắc chúng tôi đã chẳng thể sống sót đến tận ngày hôm nay. Tôi coi ông ấy như một người cha ruột thịt, ông ấy muốn tôi làm gì tôi đều nghe lời...

- Và đó chính là lý do anh nhận lời ba tôi chấp nhận đến sống chung cùng với tôi? – Hoà Mi ngắt lời.

- Đúng. Ông ấy muốn tôi chăm sóc và giúp đỡ cô trong cuộc sống lẫn học tập.

- Điện ak, ai cần chứ? – Hoà Mi bất mãn

- Hừ... Nếu không có tôi đến ở cùng cô thử tưởng tượng xem cái căn phòng ỏ lộn của cô bây giờ nó sẽ ra sao? Con gái mà ở bẩn đến mức hùi cũng còn phải lạy sát đất gọi bằng cụ, tôi cũng xin đầu hàng cô luôn. – Nhật Duy liếc nhìn nhỏ bằng ánh mắt khinh bỉ.

- ...

Thành Trung chờ Hoà Mi đi dạo chơi nội thành Hà Nội bằng xe buýt, vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ. Hai người rủ nhau đi dạo hồ Gurom ngắm cảnh.

- Mình ra chỗ ghế đá kia ngồi đi, chỗ đó có thể nhìn thấy rất rõ tháp rùa đó. – Hoà Mi chưa nói xong nhảy tung tăng chạy đến chỗ chiếc ghế đá

- Ok, đợi mình tí – Trung hốt hải chạy theo.

- Uay, ngồi đây thích nhỉ? Gió mát rượi làm sao, mà Trung này tại sao người ta không làm luôn một cái cầu nhỏ để mọi người có thể ra chỗ tháp rùa ngắm cảnh luôn nhỉ? – Hoà Mi ngồi đung đưa chân nhìn ra chỗ tháp rùa hỏi, miệng ngậm kẹo mút.

- Hi, nếu bắc cầu để mọi người ra đó đứng thì chỉ sợ đất chỗ tháp rùa bị sập lún thôi, hỏng di tích quý giá à. – Trung từ tốn giải thích nhìn xuống dưới mặt hồ đang gợn sóng lăn tăn.

- Cũng đúng nha, mà tháp rùa kia có từ bao giờ thế nhỉ?

- Ha ha, cái này tớ cũng không biết, nhưng nghe nói được xây từ năm 1886 dưới thời Pháp thuộc, người ta còn đồn đại là bên trong có đặt hài cốt nữa cơ... - Trung cười phá lên

- Có thật không? – Hoà Mi tò mò hỏi

- Chịu, cái này thì bắc thang lên hỏi ông trời may ra biết. Dù sao cũng chỉ là tin đồn ai biết thật hay không?

- Không ngờ cậu cũng hiểu biết lịch sử ra ghê. – Nói rồi Hoà Mi đứng dậy tới mép hồ nhìn xuống nước.

- Nước ở đây sao màu xanh đục thế nhỉ?

- Bị ô nhiễm chứ sao? Đến cụ rùa sống dưới đó mấy trăm năm còn suýt hấp hối vì nước quá bẩn nữa là.

- Haiz, thật đáng tiếc. – Hoà Mi thở dài.

- Thôi mình ra cầu Thê Húc chơi đi – Nói rồi Hoà Mi chạy vù lại tung tăng đi tiếp

Hai người vừa đi vừa ngắm nhìn những người nước ngoài đến đây tham quan, sắc mặt họ rất tươi vui, nói toàn bằng tiếng Anh.

- Sao người nước ngoài họ cao lớn thế nhỉ? Da trắng nữa, nhìn thích thế không biết. – Hoà Mi tấm tắc khen ngợi, mắt sáng long lanh khi nhìn thấy một cô gái người nước ngoài cao ít nhất 1m70 là ít, da trắng, nhỏ nhắn, mặt đẹp như búp bê ý

- Tớ thấy Mi cũng xinh đẹp, dễ thương mà. – Trung mỉm cười.

- Hi, tớ vốn xinh đẹp, dễ thương từ bé rồi cậu giờ mới biết à. – Hoà Mi tự sướng

- Ha ha, cậu bay cao bay xa quá tớ không đuổi theo kịp được đâu. – Trung trêu chọc

- Nhìn cô dâu chú rể đang cầm giỏ hoa chụp ảnh kìa. Đẹp đôi quá.

- Công nhận, chụp ở đây lãng mạn đấy chứ.

- Like, sau lấy mà lấy chồng nhất định tớ cũng sẽ ra đây chụp ảnh cưới...

Đứng trên cầu Thê Húc nhìn ngắm toàn cảnh hồ Guom, Hoà Mi cười sáng lạn lôi cái iphone 5 ra nhờ Thành Trung chụp cho mấy kiểu ảnh tạo hết kiểu dáng này đến dáng khác để tối về còn tung lên facebook khoe với bạn bè chơi. Nhỏ nghịch ngợm còn nhờ người chụp cho mình với Trung một vài kiểu thật ấn tượng. Trung đứng bên cạnh mỉm cười hạnh phúc, Hoà Mi thì cười tươi rất vô tư. Người ngoài nhìn vào không biết còn tưởng đây là một cặp tình nhân...

Ngắm cảnh chán rủ nhau đi dạo chơi phố cổ, đi Royal City, ăn phở Hà Nội, mua một túi cơm rất ngon to dùng đem về ăn...

Sau này khi đã trưởng thành hơn, trải qua nhiều sóng gió, khắc nghiệt lẫn đau thương của cuộc sống mỗi lần nhớ lại những kỷ niệm lãng mạn, ngọt ngào ấy Hoà Mi không khỏi bật cười. Tình bạn trong sáng, chân thành đâu phân biệt nam nữ phải không?

Đôi khi có một người bạn thân khác giới còn tốt hơn là có 10 người bạn cùng giới chơi cùng...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Ái tình không nhìn bằng mắt mà nhìn bằng tâm hồn.

Vì vậy nhân loại khác hoá Thần Tinh ái có 2 cánh

Nhưng con mắt mù loà ...

Một người đang yêu thường có hai trạng thái:

Hoặc là không nghĩ ngờ gì hết.

Hai là nghi ngờ tất cả ...

Sau buổi học Hoà Mi bức bối chấp nhận chịu đi thực thi hình phạt dọn vệ sinh nếu không muốn gây thù chuốc oán thêm với cô Liên, tất cả cũng tại cái tên “mặt người dạ thú” chết tiệt kia hại mình, Hoà Mi thầm chửi rủa hận không thể đập chết hắn một cách tàn bạo nhất cho hả giận.

Đang loay hoay bê thùng nước to dùng gượng gạo cầm lấy cái cây chổi lau, xắn ống quần cao lên đến tận đầu gối, rõ khổ từ nhỏ đến lớn có phải động chân động tay làm bất cứ việc gì đâu vậy mà tự nhiên bị bắt đi dọn vệ sinh đúng là cực hình mà. Muốn nhờ Thuý Tiên giúp đỡ nhưng nó lại viện lý do bố mẹ ở nhà đang chờ cơm không thể phụ giúp được, đã vậy còn nhìn nó nở một nụ cười ác độc nhấn lại thêm câu “Chịu khó nhé, chúa lười, coi như đây là cơ hội vận động để nâng cao sức khoẻ. Ha ha”.

Nếu không phải lúc đó Thuý Tiên nhanh chân “chuồn” thì nhò đã rút cái guốc dưới chân ra phi thẳng vào mặt nó rồi xem lúc đó ai cười, ai khóc đây. Thành Trung ngỡ ý muốn giúp nhưng nhò ngại, cậu ấy đã giúp đỡ mình rồi có cái việc nhò bằng “mặt muỗi” này mà cũng phải nhờ vả cậu ấy thật đúng là mặt mặt quá đi. Hơn nữa đề bọn con gái trong lớp biết chắc còn bị chúng ghét bỏ, gây khó dễ nhiều hơn ý chứ, đòi đúng là lắm cái trái ngang chỉ vì một tên con trai đẹp như hoa mà lũ con gái có thể trở mặt với nhau, ra tay làm hại vì ghen ghét lúc nào không hay...

- Hi, người đẹp chăm chỉ quá ha? – giọng nói pha chút châm chọc

Hoà Mi không cần nhìn mặt chỉ nghe thấy tiếng thôi cũng biết là ai rồi, ngẩng mặt lên nhìn bằng ánh mắt tức giận sâu bên trong có lẽ ngọn lửa có thể bùng cháy dữ dội bất cứ lúc nào. Hoà Mi mỉm cười ngọt ngào cúi mặt xuống ra sức nôn khan

“Oẹ...oẹ..oẹ”

- Oh, tự dưng ngửi thấy cái mùi gì bốc mùi hôi thối ghê quá, có phải có đồng phân người nào vô ý thức thải ra gần đây không? Ghê chết đi được ý – Hoà Mi liếc nhìn Tuấn Anh một cái giễu cợt, cười gian giả bộ đưa tay lên bịt mũi cứ như hít phải cái mùi đó nhỏ sẽ tiếp tục bị nôn ấy.

- Ha ha, - Tuấn Anh ôm bụng cười lăn lộn.

- Anh bị bệnh à? Tự nhiên cười cái gì? – Thấy phản ứng ngoài dự đoán của Tuấn Anh, nhò khó hiểu hỏi. Đừng nói với nhò hắn thật sự bị lên cơn điên đấy nhá...

- À tôi cười cái người nào tiết kiệm sáng nay trả lời hay đến mức bị cô Liên cho đứng góc lớp rồi phạt đi dọn vệ sinh. Chắc đầu óc người đó có vấn đề nên mới trả lời một cách ngu ngốc như thế, vì vậy tôi nghĩ việc có đồng phân ai đó vô ý thức thải ra chỉ do người đó gây ra thôi. Ha ha – Tuấn Anh cười đến đỏ bừng mặt.

- Cái gì... - Hoà Mi trở mặt ra nhìn hắn mắt vài giây sau đó như chợt hiểu ra liền điên tiết cầm cả xô nước bắn hất mạnh vào người Tuấn Anh, không nhắc đến thì thôi nhắc đến vụ bị phạt ngồi gần đó nhò lại nổi máu căm hận quyết tâm trả thù, tưởng bắt nạt nhò dễ như vậy sao?

- AA, chết tiệt? – Tuấn Anh bị hất cả xô nước bắn vào người, ướt hết cả quần áo, vốn ưa sạch sẽ hắn kêu thét thanh như con lợn bị chọc tiết nhảy dựng lên rũ cho hết những giọt nước còn đọng trên người ướt sũng. Cũng may Hoà Mi còn nhẹ nhàng chưa trút cả xô nước bắn ấy từ đầu xuống chân nha. (khổ thân ai bảo cứ đi trêu tức nhò làm cái gì ^~^)

- Hừ ... đáng đời, ai bảo dám trêu chọc bản cô nương- Thấy bộ dạng thảm hại đó của Tuấn Anh, Hoà Mi đứng chống hông, hai mắt hiện lên vẻ chán ghét, không chút ý cười, đứng là cái đồ công tử bột

- Cô...được lắm. Cứ đợi đấy – Tuấn Anh sắc mặt tối sầm như bầu trời đêm bỏ đi không quên đóng cửa rèm một cái.

Thấy hắn tức giận bỏ đi nhò liền đứng dậy tiếp tục công việc lau dọn vệ sinh của mình, thầm nhủ lần sau phải tránh xa hắn ra một chút nếu không muốn gặp xui xẻo. Hic.

Tại biệt thự nhà họ Phan, nhà cha mẹ Hoà Mi nơi mà nhò sống từ hồi còn bé xíu. Trong phòng ăn có 4 con người đang ngồi vây quanh một chiếc bàn tròn, bên trên có bày rất nhiều món ăn ngon, trang trí đẹp mắt.

- Lâu lắm rồi cả gia đình ta mới có dịp gặp mặt cùng ăn một bữa cơm, thế nên hôm nay mọi người đừng ngại ngần gì cứ ăn uống thật tự nhiên nha. Toàn người trong nhà cả.

Bà Hương mẹ Hoà Mi mỉm cười trêu mếu lên tiếng, dù năm nay đã ngoài 40 tuổi rồi nhưng nhìn bà vẫn còn trẻ trung xinh đẹp lắm, người ngoài nhìn vào cứ tưởng bà mới có gần 30 thôi. Là con gái của nữ hoàng Anh từ nhỏ bà đã được nâng niu, chiều chuộng như trứng mỏng.

Chỉ vì quá yêu thương ông Cường ba Hoà Mi mà bà mới chấp nhận rời bỏ quê hương theo chồng tới Việt Nam sinh sống, là một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng trên thế giới không ai là không biết đến tên nên cũng vì thế mà công việc của bà rất bận rộn thường không có thời gian để chăm sóc Hoà Mi điều này khiến bà hết sức áy náy. Chính vì vậy bà rất mong đứa con gái vàng ngọc duy nhất của mình có thể tìm được một người thật lòng yêu thương, quan tâm và chăm sóc nó suốt cuộc đời.

Chẳng biết chọn ai, khi thấy chồng nói có một chàng trai rất sáng giá có thể chăm sóc tử tế cho Hoà Mi, lúc đầu bà không tin tưởng nên ra sức phản đối. Đến khi tới tận căn nhà riêng mà bà mua tặng cho con gái nhân dịp sinh nhật lần thứ 15 của nó vào một dịp tình cờ cách đây không lâu bà mới kinh hoàng nhận ra con gái mình thực sự quá lười nhác, quá bần thiêu, ... nói chung là bà là mẹ ruột đẻ ra nó còn không thể nào chấp nhận được cách sống cầu thả lười vô đôi, bần thiêu vô biên đó của nó được thì liệu trên đời này còn ai có thể chấp nhận chung sống với nó suốt cuộc đời đây?

Và bà đã quyết định nghe theo ý kiến của chồng mình, cho chàng trai sáng giả tuyệt vời ấy tới sống chung một nhà với con gái bà một thời gian xem sao? Chồng bà cam đoan chàng trai ấy rất quân tử tuyệt đối sẽ dễ xảy ra chuyện gì quá giới hạn, được rồi, bà một lần nữa lại tin tưởng. Nếu được vài ngày mà chàng trai ấy bỏ đi thì bà sẽ tìm người khác phù hợp hơn, nếu chàng trai đó vượt qua thử thách thành công bà sẽ để cho hai đứa ở chung với nhau trong vòng 3 năm để tìm hiểu.

Đội Hoa Mi đủ 18 tuổi sẽ tổ chức đám cưới nếu hai đứa thực sự yêu nhau và muốn sống bên nhau trọn đời, nếu không sẽ đưa Hoa Mi sang Anh du học, sau đó lấy chồng luôn bên ấy không về lại Việt Nam nữa. Sống ở Việt Nam cũng đã gần 20 năm bà cho rằng khi ở bên Anh con gái mình sẽ dễ tìm thấy hạnh phúc hơn, cuộc sống cũng dễ dàng hơn không như ở Việt Nam lắm thứ rắc rối, luôn đề cao tư tưởng trọng nam khinh nữ, nặng nề vấn đề trinh tiết, quan trọng hoá bốn phận làm vợ, làm mẹ, làm dâu.

Bà lo sợ nếu lấy chồng Việt Nam con gái mình sẽ phải chịu khổ, nhất là với tính cách lười nhác, hậu đậu đó của nó...Haiz (không ngờ mẹ Hoa Mi lại suy nghĩ sâu sắc như vậy @_@ không biết liệu ước muốn đó của bà có thành hiện thực được không nhỉ?).

- Đúng đó, hai đứa nhớ phải ăn thật nhiều nha. – Ông Cường ba Hoa Mi cười tươi gấp một miếng đùi gà to tướng đặt vào bát Hoa Mi.

- Ba dạo này thế nào rồi vẫn khỏe chứ? Ba với mẹ cứ đi công tác nước ngoài hoài à làm con chẳng mấy khi được gặp để nói chuyện. Buồn chết đi được – Hoa Mi buồn bã nói.

- Lo gì đã có Nhật Duy bên cạnh con còn gì? – Ông Cường mỉm cười.

- Thế hai đứa sống chung với nhau được một thời gian rồi thế đã có tiến triển gì chưa – Chưa kịp để Hoa Mi phản ứng, bà Hương đã chen vào.

- Tiến triển gì? – Hoa Mi ngây thơ hết đưa mắt nhìn bố rồi lại nhìn sang mẹ khó hiểu.

- Ha ha, Nhật Duy à, cháu thấy đây con bé tính cách vẫn còn trẻ con, ngây thơ và suy nghĩ còn khá đơn giản lắm con nhớ phải chăm sóc thật tốt cho con bé nha. – Bố Hoa Mi ngồi bên cạnh xoa đầu con gái rồi nhìn Nhật Duy cười ả ỷ.

- Cái này cháu sẽ cố gắng hết sức, bác cứ yên tâm. – Nhật Duy mỉm cười lễ phép nói.

- Dạo này con bé thế nào rồi, có còn lười nhác để nhà cửa cho gián chuột bò lung tung nữa không? Còn hay thức khuya chơi game, đọc truyện đến tận 2, 3h sáng mới ngủ nữa không? – Bà Hương nhíu mày hỏi khi thấy con gái cưng của mình có vẻ gầy đi.

- Hi hi, mẹ à, nghe nói mẹ sắp có buổi trình diễn thời trang những tác phẩm mới nhất trong thời gian gần đây tại Hà Nội phải không? Bao giờ tổ chức nhớ nói cho con biết nha con nhất định sẽ đi tham dự. Hi hi – Hoa Mi đánh trống lảng.

- Hừ, đừng có mà đánh trống lảng, lặng im để Nhật Duy nói – Bà Hương vẻ mặt nghiêm túc liếc nhìn về phía Nhật Duy.

- Dạ, thưa bác, Hoa Mi dạo này ngoan hơn rồi, cũng đã bắt đầu biết sạch sẽ hơn, cũng không còn hay thức khuya chơi game với đọc truyện nữa. – Nhật Duy mỉm cười bối rối

- Thế sao trông nó có vẻ gầy đi thế? Cậu chăm sóc nó thế nào? Có thường xuyên nấu cơm cho nó ăn không hay để mặc nó ăn đồ ăn nhanh ... - Bà Hương tỏ vẻ không hài lòng, bà cảm thấy rõ cậu ta đang nói dối để bao biện cho con gái mình đây mà.

- Cái này... - Nhật Duy lúng túng không biết trả lời thế nào, quả thật suốt 3 tuần sống chung với nhau cậu có nấu cơm cho nhỏ ăn bao giờ đâu, toàn đi từ sáng đến nửa đêm mới về...Haiz

- Thôi mà mẹ người ta có là gì của con đâu mà mẹ cứ tra hỏi ghê thế - Hoa Mi bực bội buông đũa cãi lại mẹ.

- Oh, phải rồi có là gì của nhau đâu... - Nói rồi bà liếc nhìn ông Cường cười ả ỷ (Bà chỉ hỏi dò vậy thôi, xem ra đúng là chưa có tiến triển gì thật rồi, không sao bà sẽ đòi thêm một thời gian nữa thử coi)

- Sorry Nhật Duy nha, bác có gì hơi quá đáng mong cháu thông cảm bỏ qua cho bác nha. – Bà Hương mỉm cười áy náy.

- Dạ bác đừng nói thế cháu thấy ngại lắm, người xin lỗi là cháu mới phải cháu đã phụ lòng mong đợi của hai bác rồi. – Nhật Duy khiêm tốn.

- ...

Bữa ăn trôi qua thật nhanh, ông Cường liền gọi Nhật Duy vào phòng riêng nói chuyện.

- Có phải ta đã làm khó cháu không? Cháu cứ nói thật để ta còn biết đường thu xếp – Ông Cường cầm tách cà phê nóng nhấp một ngụm hỏi

- Lúc đầu thì đúng là cháu cảm thấy như vậy thật, nhưng bây giờ thì không? – Nhật Duy ánh mắt phức tạp

- Tại sao?

- Có lẽ cháu dần cảm thấy thích cô ấy rồi, hơn nữa cháu đã từng hứa sẽ không bao giờ rời xa bỏ rơi cô ấy bơ vơ một mình trên cõi đời này. Bây giờ sẽ là lúc cháu thực hiện lời hứa ấy. – Nhật Duy kiên quyết.

- Đã từng hứa sẽ không bao giờ rời xa? – Ông Cường tỏ vẻ khó hiểu, hai đứa này mới gặp nhau có chưa đầy một tháng tình cảm đâu thể phát triển nhanh tới mức đó thế mà thằng bé này lại nói đã từng hứa với con bé những điều ấy lúc nào nhỉ?

- Đó là một bí mật chỉ riêng cháu với cô ấy mới biết, xin thứ lỗi cháu không thể nói ra – Nhật Duy ánh mắt xa xăm, nhẹ nhàng nói. . .

Nhật Duy với Hoà Mi đã trở về rồi, chỉ còn lại mình ông Cường trong căn phòng rộng, ông tỏ ra rất lo lắng về quyết định cho Nhật Duy tới sống chung với Hoà Mi để nuôi dưỡng tình cảm. Nếu thực sự hai đứa yêu nhau muốn cưới nhau, nhưng nếu nó phát hiện ra sự thật mà ông đã cố giấu kín suốt 20 năm nay liệu nó có còn yêu Hoà Mi và tha thứ lỗi lầm đó của ông không?

Ông rất sợ tất cả chỉ là một con ác mộng, 20 năm trước ông đã trót sai lầm một lần để lại nỗi đau day dứt suốt cuộc đời, nếu 20 năm sau ông lại một lần nữa sai lầm thì làm sao ông có thể chết mà nhắm mắt được đây? Ông chợt bắt đầu cảm thấy hối hận về quyết định đó, sợ mình không thể kiểm soát được mọi chuyện.

Đừng làm điều gì khiến bản thân mình phải hối hận, dặn lòng là phải luôn như vậy, nhưng ai biết được điều gì bất ngờ sẽ xảy ra khiến mình trót phạm sai lầm để rồi phải hối hận, day dứt, nuối tiếc đây. Mà nếu để sự thật được phơi bày ra ánh sáng ông sợ ngay cả bà Hương vợ ông, người từng vì ông mà chấp nhận mọi thiệt thòi chỉ để được sống bên cạnh ông cũng sẽ chẳng bao giờ chịu tha thứ cho ông nữa...

Mỗi lần nhắm mắt lại ông Cường như nhìn thấy hai người từng rất thân thiết với ông, cả người đầy máu đỏ tươi đứng trong biển lửa nhìn ông bằng ánh mắt căm hận tận xương tuỷ miệng mấp máy nói câu gì đó mà ông không thể nghe rõ, sau đó lửa tàn họ cũng dần biến mất như một con gió. Giấc mộng ấy không chỉ mình ông mà vợ ông cũng thấy, rốt cuộc nó là điềm báo gì đây... Chỉ nghĩ vậy thôi toàn thân ông đã lạnh toát, thần kinh căng thẳng, mệt mỏi...

Giàu sang thì làm gì, quyền lực, địa vị thì làm gì? Khi mà không thể có được người con gái mình yêu, phải cưới một người mà mình không hề yêu thương để rồi cứ luôn phải sống trong day dứt, đau khổ... Thật là thảm họa - Ông Cường cười nhạt, ánh mắt phảng phất sự đau thương..

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Đâu phải sống ở đời...

Người ta làm mình tổn thương...

...Thì mình phải trả đũa lại.

Nghĩa cử cao đẹp và cách trả thù sâu sắc nhất...

Đó là tha thứ và ngừng quan tâm

Reng...reng...reng...

Hoà Mi đang nằm ngủ ngon lành thì bất ngờ tiếng chuông báo thức từ cái đồng hồ vang lên những tiếng chói tai, Hoà Mi bực mình mắt nhắm mắt mở hé mắt nhìn, oi zoi, mới có 5h30 sáng mà, còn sớm chán việc quái mình phải dậy sớm nhỉ? Mơ màng nhỏ lại nhắm mắt ôm chặt con gấu bông to dùng màu hồng ngủ tiếp, cứ tưởng thế là xong, ai ngờ...

Reng...reng...reng

Tiếng chuông báo thức hện lặp lại sau 5 phút lại tiếp tục kêu lên những tiếng ai oán, như thầm mắng cô chủ lười nhác của mình. Cứ để nó phải vát và kêu khóc giục giã thức dậy hoài không thấy phiền phức sao? Trong khi bản thân nó kêu nhiều cũng thấy mệt mỏi lắm rồi, hic.

Hoà Mi lần này nổi điên thật sự không thèm mở mắt ra nữa, với tay cầm luôn lấy cái điện thoại phi thẳng xuống cuối giường đập mạnh vào tường một cái thế là cái đồng hồ đi đời nhà ma luôn vỡ tan xác rơi vãi hết cả pin, ốc vít... Thật là thảm thương cho cái đồng hồ thứ 50 đã bị nhỏ giết hại trong vòng gần 2 tháng qua kể từ khi bắt đầu đi học chính thức.

Chẳng là đêm qua nhỏ mãi đọc cuốn tiểu thuyết “Bong bóng mùa hè” đọc chương 1 liên mê tí muốn đọc tiếp chương 2 cứ thế nhỏ đọc chết mê chết mệt quên cả làm bài tập về nhà, ngồi đọc ngấu nghiến cuốn tiểu thuyết đúng đến 3h30 sáng, đến tận lúc mắt díp lại những con sâu ngủ lười biếng bắt đầu hoạt động mạnh kiên quyết không chịu thức thì cùng nhỏ nữa.

Khiến nhỏ mất ngủ rồi không tài nào mà gắng gượng đọc tiếp được nữa đến lúc này nhỏ mới gật gà gật gù rồi ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay, tiện thể ôm luôn theo cuốn tiểu thuyết ấy vào trong lòng, mơ mộng một ngày nào đó mình cũng sẽ được trở thành nhân vật nữ chính được tận hai chàng trai đẹp như hoa như ngọc, tài năng, áp áp, dịu dàng,... yêu thương như thế thì tuyệt vời biết bao. (Trương lai sợ rằng nhỏ sẽ phát khóc luôn muốn chạy trốn không được ấy chứ chả mơ với mộng lắm vào ^~^)

Bình thường nhỏ ngủ say thì cho dù trời có sập hay sét đánh ngang tai thì nhỏ cũng chẳng tỉnh giấc đâu, nhưng dạo này do thức khuya nhiều, giờ giấc sinh hoạt ngủ nghỉ bị đảo lộn khiến nhỏ chẳng thể nào ngủ ngon được. Ngủ mà cứ mơ mơ màng màng, nửa thức nửa ngủ, mắt nhắm lại thì đau, khó ngủ vô cùng nên bây giờ chỉ cần một tiếng động nhẹ là sẽ khiến nhỏ tỉnh giấc ngay. Có điều buồn ngủ quá nên nhỏ mặc kệ cứ ôm chặt gấu bông ngủ tiếp trước đã còn mọi chuyện tính sau. He he

Reng... reng... reng

Bây giờ là tiếng chuông báo thức lúc 6h sáng, Hoà Mi nghe thấy tiếng chuông đồng hồ mà cứ ngỡ mình nằm mơ, cái gì thế chẳng phải mình vừa đập tan xác cái đồng hồ chết tiệt dám cả gan phá giấc ngủ của mình rồi sao?

Thế quái nào nó vẫn kêu được thế nhỉ? Má ơi đừng nói với con là đồng hồ chết cũng có thể sống lại hoặc biến thành ma để trêu chọc con nhá, nghĩ vậy thôi nhỏ thấy run run mở mắt nhìn xung quanh để tìm kiếm cái đồng hồ đang phát ra tiếng kêu liên tục không chịu ngừng nghỉ ấy.

Sac, nhìn trước nhìn sau, nhìn trái, nhìn phải thậm chí cúi xuống gầm giường mà vẫn không thấy cái đồng hồ ma ám bí ẩn đó đâu cả. Lúc này nhỏ cố gắng lắc đầu mấy cái để tỉnh táo, giữ im lặng lắng nghe xem rốt cuộc tiếng chuông đồng hồ ấy phát ra từ nơi quỷ tha ma bắt nào. Bực rồi nhá, để ta tóm được mi thì mi chết chắc con ạ...Hừ...

Reng... reng... reng...

Hình như tiếng chuông kêu phát ra từ trên trần nhà thì phải, đừng đùa thế chứ? Hoà Mi ngược mặt lên trần nhà thì nhìn thấy một vật gì đó màu vàng cam đang bay lơ lửng trên không trung gần trần nhà thì phải, trên mình nó có một cái cánh nhỏ đang quay tròn như chong chóng...

Hoà Mi cứ tưởng mình bị hoa mắt vội đưa hai tay lên dụi mắt vài cái, mở to mắt để nhìn thật kỹ thấy cái vật vàng cam ấy vẫn đang bay lượn trên trần nhà thật, vừa bay vừa phát ra tiếng chuông nghe chói tai.

Hoà Mi ngây ngốc nhìn vật thể lạ đang bay kia tự hỏi “Cái kia là cái gì thế? Đồng hồ à, đồng hồ mà cũng biết bay sao?”, “A, bây giờ là thời đại công nghệ thông tin, đồng hồ báo thức biết bay cũng là chuyện bình thường, ơ, nhưng sao nó lại ở trong phòng mình nhỉ?”, “Mẹ nó chứ, không biết đưa điện nào có tình đặt nó vào trong phòng mình để phá hoại giấc ngủ ngàn vàng của mình thế không biết, bực rồi nhá...”.

Về mặt Hoà Mi biến đổi liên tục từ ngơ ngác như người mộng du dần chuyển sang kinh ngạc, rồi sang bình thường cuối cùng chuyển sang giận giữ cực điểm. Sắc mặt tối sầm, ánh mắt như có những tia lửa nhỏ có thể bùng lên bất cứ lúc nào. Nhỏ lật chăn đứng dậy đưa tay với lấy cái đồng hồ tắt chuông sau đó hăm hực bước ra khỏi mặt với bộ dạng không được đẹp cho lắm nếu không nói giống hệt con diên mới xông trại, tóc tai thì bù xù, quần mắt thâm đen y như gấu trúc, sắc mặt xanh xao, mệt mỏi...

Nhật Duy đứng ở ngoài cửa phòng, hé cửa nhìn vào đã chứng kiến được toàn bộ một màn kịch thú vị hài hước khó đỡ. Hắn đứng im lặng bên ngoài lên quan sát mấy lần phải đưa tay lên bịt miệng để nhịn cười cô không phát ra tiếng sợ Hoà Mi phát hiện nhỏ không nổi điên bầm vằm xác hắn thành trăm nghìn mảnh mới lạ. Ha ha, thấy Hoà Mi toàn thân phát tín hiệu nguy hiểm cầm lại gần bước ra cửa. Hắn ta liền nhanh chóng chạy vù về phía phòng bếp, ngồi xuống bàn ăn, cầm đĩa ăn bánh sandwich với trứng ốp la có không để mình bật cười. Lệ Hoa đang cầm miếng bánh đưa lên miệng nhai thấy vẻ mặt kỳ quái của anh mình liền lo lắng vội hỏi...

- Anh sao thế? Không được khoẻ à? – Lệ Hoa nhìn Nhật Duy khó hiểu

- Không có gì, à mà em mau ăn nhanh lên anh còn chờ tới trường – Nhật Duy rất nhanh trở lại vẻ mặt lạnh lùng mọi khi

- Dạ - Thấy anh có vẻ không được hài lòng Lệ Hoa cũng không dám hỏi gì thêm, ngoan ngoãn ngồi ăn tiếp.

Đúng lúc này một Hoà Mi xuất hiện tại phòng ăn với một bộ dạng khó đỡ, vẫn cái bộ áo ngủ màu hồng nhạt có hình chú gấu Kitty, có cả thêm hình ông mặt trời, hoa lá được trang trí xung quanh nhìn kute hết nói. Sắc mặt âm u, tóc tai bù xù chưa kịp chải, ánh mắt thoảng sự tức giận... trên tay nhỏ cầm một cái đồng hồ nhỏ màu vàng cam.

- Cái đồng hồ này là do ai có tình đặt vào trong phòng ngủ của tôi ha? – Hoà Mi gầm gừ

- Là tôi, sao? Có vấn đề gì à? – Nhật Duy mặt lạnh tanh, ánh mắt cũng lạnh lẽo nhìn nhỏ như nhìn một sinh vật lạ

- À, sao à? Anh có biết như thế là xâm phạm quyền riêng tư của người khác không? – Hoà Mi nghiêng răng

- Biết nói sao nhỉ, cũng tại cô ham ngủ hơn cả heo nái, sáng nào dậy đi học cũng liên tục đập tan đồng hồ mà vẫn không chịu tỉnh giấc. Không còn cách nào tôi đành đặt mua một cái đồng hồ báo thức biết bay đặt vào phòng cô mới yên tâm không bị tan xác mà cũng có thể đánh thức cô dậy. Tôi làm vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho cô thôi, nhóc lười ăk, - Nhật Duy nhẹ nhàng nói, nhưng vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng.

Lệ Hoa ngồi cạnh im lặng không lên tiếng chỉ thầm cười bà chị khác người này, lười đến thế là cũng không hiểu kiếp trước chị ta là sinh vật quý quái gì đâu thai thành người nữa, bó tay toàn tập thật...

- Đồ khốn, tôi đã cố nhường nhịn anh nhiều rồi, anh đừng tưởng bắt nạt tôi dễ thế nha.

Hoà Mi điên tiết, quên hết cả thể diện máu nóng bốc lên xông tới gần Nhật Duy tức giận muốn đánh hắn một trận cho hả giận tay nhỏ vừa vung lên còn chưa kịp chạm tới má có làn da trắng như tuyết đẹp mịn màng kia của hắn đã bị Nhật Duy đưa tay tóm lấy.

- Á, đau mau buông tay tôi ra. – Bị hấn tóm lấy cổ tay, tuy dùng lực rất nhẹ nhưng vẫn khiến Hoà Mi đau đớn muốn rót nước mát, giãy dụa kêu thét.
- Hừ... còn dám có ý định đánh tôi nữa không? – Nhật Duy nhìn sâu vào mắt Hoà Mi bằng ánh nhìn lạnh như băng, đe dọa.
- Không... không, tôi không dám nữa, mau thả tôi đi – Hoà Mi run run khi nhìn thấy ánh mắt lạnh băng đó của Nhật Duy, sợ hãi lắc đầu.

Nhật Duy im lặng không nói thêm câu nào nữa liền buông tay Hoà Mi ra, im lặng ăn tiếp phần ăn sáng của mình để mặc Hoà Mi đứng ngẩn ngơ với nỗi ức chế khó tả, mắt rung rung một lần sưng mờ, khó chịu quay người đi vào nhà vệ sinh thay đồ rồi đi học...

Haiz, Nhật Duy thờ dài, thực ra hấn cũng chẳng muốn dùng bạo lực với Hoà Mi đâu, nhưng nếu không dùng biện pháp mạnh còn lâu mới có thể kiểm soát được nó. Để yên cho nó tự do lộng hành thì thật sự không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa... (Thảo nào về sau Hoà Mi chọn anh mà không phải người khác @_@)

Tại một căn biệt thự rộng lớn và hoa lệ được thiết kế theo kiểu kiến trúc Á – Âu ở tại NewYork, trong một căn phòng sang trọng sáng loáng với đầy đủ các đồ nội thất hiện đại, có 3 người đáng vẻ quý phái ngồi bên bộ ghế sa lông phủ bằng da hổ, họ nhìn nhau bằng ánh mắt lo lắng lẫn hi vọng...

- Con trai lần này quay lại Việt Nam nhất định con nhớ tìm bằng được Linh Nhi, em gái của con nhé về cho bố mẹ nhé, bố mẹ nhớ nó lắm – Người phụ nữ mặc cái đầm đỏ quý giá, tay đeo dây nhẫn ngọc, khuyên tai đeo kim cương sáng lấp lánh. Ánh mắt buồn thương, đỏ hoe, rome rớm nước mắt.
- Dạ con biết rồi, nhất định con sẽ cố gắng tìm kiếm dù phải đánh đổi bằng bất cứ giá nào đi nữa. – Người con trai ánh mắt kiên định.
- Vậy thì tất cả phải trông chờ vào con rồi, là lỗi tại chúng ta năm xưa đã không chăm sóc Linh Nhi thật tốt nên mới khiến con bé... - Người đàn ông tóc hoa râm, sắc mặt trầm ngâm áy náy nói.
- Ba đừng lo, 7h sáng mai con bay sang Việt Nam rồi, con tin chỉ cần có lòng nhất định ông trời sẽ rủ lòng thương cho chúng ta một cơ hội được gặp lại Linh Nhi... - Chàng trai an ủi.
- Uh, ba mẹ cũng hi vọng như thế. Cầu cho Linh Nhi luôn mạnh khỏe và sống thật bình an, có như vậy khi gặp lại con bé chúng ta mới không cảm thấy đau lòng, day dứt... đến lúc chết chúng ta mới có thể thanh thản nhắm mắt ra đi được... - Người đàn ông khẽ thở dài, ánh nhìn xa xôi...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Trao cho ai đó cả con tim mình không bao giờ là một sự bảo đảm

Rằng họ cũng yêu bạn, đừng chờ đợi điều ngược lại...

Hãy để tình yêu lớn dần lên trong tim họ...

Nhưng nếu điều đó không xảy ra thì cũng hãy hài lòng,

Vì...

Ít ra nó cũng đã lớn lên trong tim bạn...

Phải đến tận khi trời đã tối, Nhật Duy cùng với Hoà Mi mới từ nghĩa trang Vĩnh Hằng bỏ về được tới nhà, Nhật Duy thì nhìn thấy vẫn hết sức bình thường chẳng thấy có chút mệt mỏi hay khó chịu gì mặc dù phải đi bộ một quãng đường khá xa. Còn Hoà Mi thì mệt bơ phờ, chân mỏi rã rời, nhớ từ bé đến lớn chưa bao giờ phải đi bộ một quãng đường xa một cách gian nan, chật vật như thế, đi mà nhỏ cứ muốn ngồi ngủ luôn giữa đường chẳng còn chút sức lực nào để mà đi tiếp nữa. Hic

Vừa mở cửa bước vào phòng hai người đã nhìn thấy đèn điện trong nhà sáng trưng, Lệ Hoa đang ngồi trên ghế sa lông ăn bím bím một cách ngon lành, vừa xem phim hoạt hình Doremon. Nét mặt cô bé sáng tươi trong veo, thuần khiết không vương chút bụi trần, làn da trắng hồng mềm mại như thoa phấn, đôi mắt ngây thơ sáng long lanh như ánh sao trên bầu trời ban đêm...

Có lẽ do cô bé còn quá nhỏ nên chưa thể hiểu được hết những khắc nghiệt, đắng cay trong cuộc sống này. Nhìn sự hồn nhiên, đáng yêu đó của Lệ Hoa mà Hoà Mi cứ ngỡ mình đang gặp thiên thần chỉ thiếu đôi cánh màu trắng mỏng manh nữa thôi, nhỏ bỏng ước mong cô bé sẽ mãi giữ được sự ngây thơ, vô ưu, vô lo như thế này thì thật tốt quá.

Nghĩ đến chuyện cô bé bị mất mẹ từ ngày còn bé xíu, lại còn đúng vào ngày sinh nhật của mình Hoà Mi không khỏi xót thương, trong đôi mắt ẩn chứa một làn sương mỏng có thể đọng thành giọt rơi ra ngoài bất cứ lúc nào. Một cô bé mới có 6 tuổi thiếu thốn tình thương, hơi ấm của ba mẹ mà vẫn sống vui vẻ, mạnh khoẻ như thế này thật sự không phải dễ dàng gì...

- Hai người đi đâu mà về muộn thế? – Thấy hai người sánh bước về cùng nhau Lệ Hoa mở to đôi mắt sáng lấp lánh như ánh sao, mỉm cười hỏi cứ như cô bé vừa phát hiện ra sự việc lạ lùng gì đó.

- Uh, có việc, mà Lệ Hoa ở nhà có thấy buồn không? – Hoà Mi bối rối trả lời, đánh trống lảng

- Hi, quen rồi, mà anh ơi em thấy đói bụng lắm rồi anh mau nấu cơm cho em ăn đi. – Lệ Hoa nhìn Nhật Duy cười ẩn ý.

- Uh, được rồi, chờ anh tí nha.

Ngày Duy cũng hơi ngượng vội trả lời rồi chuồn nhanh vào trong bếp, may cô em gái của mình vốn thông minh, sắc sảo lại trưởng thành hơi sớm nên mới không truy hỏi đến cùng còn cố tình tạo cho mình một cơ hội “chuồn”. Càng nghĩ Nhật Duy càng cảm thấy cô em gái mình thật đáng yêu nhưng cũng thật đáng thương, như những đứa trẻ khác vẫn còn vô tư lắm, phải ở nhà một mình nó sẽ sợ hãi và chẳng bao giờ đồng ý đâu. Vậy mà em gái mình ở nhà một mình vẫn cười tươi vui vẻ, suy nghĩ cũng rất người lớn, khôn khéo, nhẹ nhàng...

Cô bé chưa bao giờ hỏi anh mình đi đâu, làm gì, có bạn gái hay chưa? Cũng rất ít khi những nhẽo làm nũng đòi thứ nọ, muốn thứ kia, cô bé biết cha mẹ mình vất vả. Anh trai mình vừa phải thay cha, thay mẹ chăm sóc mình sẽ vất vả vô cùng mặc dù chưa bao giờ thấy anh than thở dù chỉ một lần nên Lệ Hoa thương yêu anh mình vô cùng. Dòng đời lắm gian nan, dối trá, để tồn tại được anh mình đã dần trở nên lạnh lùng, đóng băng dần cảm xúc.

Lời nói của anh lúc nào cũng lạnh giá như băng tuyết, sắc mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, cả con người anh toát ra một khí chất lạnh lẽo, nguy hiểm khiến người khác sợ hãi không dám tới gần. Bởi anh luôn cảm thấy những người tiếp xúc với anh họ sống vô cùng giả dối, chỉ thích nịnh bợ, lợi dụng để đạt được lợi ích cá nhân. Anh ghét họ cũng thấy ghê sợ, ở gần họ anh luôn cảm thấy cô đơn và không có cảm giác an toàn, không biết lúc nào họ sẽ đánh lén, quay lưng làm hại mình nữa.

Cái họ thích chỉ một thứ duy nhất “Tiền”, “Quyền lực”, “Địa vị”. Người ta nói “Một giọt máu đào hơn ao nước lã” – Nhưng vì để có được những thứ đó họ sẵn sàng hi sinh cái gọi là tình thân máu mủ ruột già, trở mặt làm hại lẫn nhau thậm chí không ngần ngại giết hại nhau nói chỉ đến cái gọi là tình yêu? Thật phù phiếm và huyền ảo, chẳng biết nó sẽ đổi thay lúc nào...

Có rất nhiều cô gái xinh đẹp thích anh, muốn yêu anh nhưng Lệ Hoa biết họ chỉ yêu vẻ đẹp trai hiếm có cũng như sự giàu sang, quyền lực mà anh đang có trong tay thôi. Đổi lại nếu anh là một người con trai bình thường không đẹp, không giàu, không lắm tài lẻ liệu họ có xếp hàng theo đuổi anh kiên trì đến vậy không?

Lệ Hoa còn nhớ lúc đầu được các cô gái xinh đẹp như tiên nữ theo đuổi tặng hoa tặng quà anh còn nhẹ nhàng, lịch sự nhận lấy nhưng đợi đến một nơi vắng vẻ anh liền ném ngay vào thùng rác, về mặt khó chịu vô cùng. Rồi thấy anh nhận một lần, họ lại tiếp tục tặng lần hai, lần ba... nhiều không đếm xuể, khiến anh phát sợ luôn.

Thế rồi anh dần trở nên lạnh lùng, băng giá cố ý để bọn họ thấy tưởng như vậy họ sẽ tránh xa anh, nhưng hình như trai đẹp mà lại lạnh lùng thì càng quyến rũ nhiều con gái hơn hay sao ấy. Nhìn cảnh anh mình càng lúc càng được nhiều con gái theo đuổi, tặng quà, anh mình đứng giữa vòng vây một rừng hoa không tài nào nhúc nhích được mà nhỏ không khỏi bật cười. Cứ tưởng anh sẽ chịu thua, cam chịu số phận thì có ai ngờ anh đã dần biến thành một con người lạnh lùng, tàn nhẫn thật sự.

Một lần được anh dẫn đi công viên chơi, cô bé từng chứng kiến cảnh anh trai mình cầm nguyên cả hộp bánh gato rất đẹp úp thẳng vào mặt cô gái ấy rồi nói một câu hết sức ghê rợn “Lần sau còn dám làm phiền tôi nữa thì nhất định cô sẽ phải chết” – Nói rồi anh rút ra từ trong người một con dao găm sắc nhọn sáng loáng cắt vào cổ tay mình cho chảy máu và nở một nụ cười lạnh ngắt đến vô tình, nói “Tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng như thế này đâu”.

Lúc đó Lệ Hoa kinh hãi vô cùng nhìn thẳng vào khuôn mặt anh trai mình, cô bé không còn thấy sự dịu dàng, ấm áp nào nữa ngoài ánh mắt sắc lạnh như băng, âm trầm mà nguy hiểm nếu tới gần rất có thể xảy ra án mạng...

Những cô gái có mặt tại đó vô cùng khiếp sợ, tránh xa anh dần rồi bỏ đi thật nhanh còn ngoái đầu nhìn lại anh bằng ánh mắt phức tạp, khó hiểu, kinh sợ...

Từ đó trở đi anh vẫn giữ nguyên nét lạnh lùng, giá băng đó nhưng cũng nhờ đó mà rất ít cô gái xinh đẹp dám cả gan công khai theo đuổi anh. Họ chỉ dám đứng từ xa mà ngắm nhìn thôi, nhưng vẫn có một người không hề biết sợ, cũng chẳng hề có ý định từ bỏ đó là Hồng Nhung, một cô gái vô cùng xinh đẹp, dịu dàng, bạn học cùng lớp từ hồi cấp 1 cũng là bạn thanh mai trúc mã với anh. Cô ấy có vẻ rất thật lòng yêu anh nhưng anh lạnh lùng không đáp lại, nhiều lần nói những lời tàn nhẫn khiến cô ấy bị tổn thương, cô ấy cũng đối xử rất tốt với cô bé. Và Lệ Hoa cũng có vẻ rất quý cô ấy, từng mong hai người sẽ yêu nhau thì tốt quá, nhưng đó chỉ là suy nghĩ hảo huyền của cô bé mà thôi. Bởi điều đó mãi sẽ không bao giờ xảy ra...

Chính vì vậy, cô bé luôn cảm thấy rất tò mò không biết người con gái như thế nào mới có thể khiến anh mình rũ bỏ cái vẻ ngoài lạnh lùng, băng giá đó nhỉ? Cô ấy chắc phải xinh đẹp, dịu dàng hơn cả Hồng Nhung ấy chứ? Cô ấy luôn rất khôn ngoan, khéo léo, nấu ăn cũng giỏi, biết hát múa, biết quan tâm, chăm sóc anh, khiến anh luôn vui vẻ... Lệ Hoa cứ mơ mộng như thế suốt một thời gian dài, thậm chí cô bé còn thử tượng tượng dung nhan chị dâu tương lai của mình...

Haiz, nhưng sự đời thật khó nói trước được điều gì, tự nhiên nghe anh mình nói sẽ chuyển tới sống chung cùng với một cô gái. Phản ứng đầu tiên của Lệ Hoa là kinh hãi, sau đó là khó hiểu cuối cùng là một dấu hỏi chấm to đùng. Đợi đến khi anh trai mình giải thích là nghe lời bác Cường là cha nuôi của anh em mình muốn anh chuyển tới sống chung để tiện thể chăm sóc cô gái ấy luôn, chứ không phải anh có tình ý gì với cô ấy đâu em đừng có tưởng tượng

bậy bạ @_@

Thì ra là thế, đến tận khi chuyển tới sống chung cùng cô gái đó, Lệ Hoa mới thực sự kinh hãi. Người đầu mà lười nhác, bản thủ đến thế là cùng, trong khi đó cô bé cực ưa sạch sẽ, ngay từ giây phút đầu tiên gặp gỡ cô bé đã chẳng hề có tí xíu cảm tình gì rồi. Lúc đó cô bé mới hiểu vì sao ông Cường lại muốn anh mình tới chăm sóc con gái ông thay mình rồi, đến cha ruột còn bó tay lắc đầu thờ ơ ngán than dài không xử lý được chị ta thì liệu anh trai mình có đủ bản lĩnh ấy không nhỉ? Lúc đầu cô bé định dứt khoát “bỏ của chạy lấy người”, đòi quay lại biệt thự nhà mình thà sống một mình còn hơn sống cùng với bà chị lười nhác, bản thủ ghê người ấy.

Nhưng vì muốn xem kịch vui, và cô bé muốn thử xem khi ở chung với cô gái bất trị này anh trai lạnh lùng, giá băng của mình sẽ phản ứng như thế nào? Ha ha, chỉ nghĩ thôi cũng thấy vui rồi, thế nên cô bé mới quyết định ở lại... (Thâm hiểm giống anh trai em thế @@)

Công nhận từ ngày ở chung với chị ta cũng vui thật, chị ta vừa ngốc, lại vừa hậu đậu, bướng bỉnh, đã ngu còn cứ thích tỏ ra nguy hiểm bị cô bé đá xoáy đến tức điên người mà không làm gì được, nhất là cái vụ lấy bút màu vẽ linh tinh lên mặt chị ta, chỉ nghĩ thôi đã muốn cười đau cả ruột. Ha ha

Nhưng tiếc là ông anh trai mình tính cách vẫn vậy, chẳng thấy thay đổi chút nào. Chẳng biết bận bịu cái gì mà đi sớm về khuya hoài, trước đây ghét bỏ ai anh chỉ thường đe dọa, chưa từng thấy làm bị thương ai bao giờ. Vậy mà anh lại nhẫn tâm cắt cổ tay chị ta, nghĩ cũng thấy thương cảm ghê. Haiz.

Rồi chẳng hiểu ông anh trai mình uống lộn thuốc hay sao? Tự nhiên đối xử tốt với chị ta, ân cần, dịu dàng hơn tuy vẫn tỏ vẻ lạnh lùng, thỉnh thoảng còn mỉm cười một mình trông rất yêu đời lắm nhá. Chỉ có chị ta rõ ngốc không nhận ra tâm ý của anh, cô bé thật sự muốn hỏi anh có chuyện gì xảy ra khiến anh tự nhiên thay đổi 180 độ như thế, cô bé tuyệt đối không tin anh dễ dàng thích một người con gái mà không có lý do. Nhưng đó vẫn là bí ẩn, dù có hỏi anh mình cũng còn lâu mới nói, vậy tốt nhất là nên thôi đi, từ từ tìm hiểu dần xem sao?

Nghĩ đến cảnh chị ta sau này sẽ là chị dâu tương lai của mình, cô bé không khỏi choáng váng, mẫu hình chị dâu tương lai trong lòng cô bé nhất định phải thiên chi ngọc diệp, đài các, xinh đẹp, dịu dàng, như vậy mới xứng đôi với anh mình. Ai lại đi trùng bà chị lười nhác, hậu đậu, trông cũng bình thường, không biết nấu ăn, làm đẹp, ... thật là thất vọng quá đi ^^

Nhưng không sao chỉ cần anh trai mình cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc khi ở bên cạnh chị ta là mình cũng cảm thấy mãn nguyện rồi, chị ta được cái tốt bụng, ngay thơ, chân thành bù đắp lại. Coi như đó cũng là một lợi thế đi, tạm chấp nhận lý do đó để mà mình có cơ tác thành cho anh, nếu không mình sẽ chẳng thể nào cảm thấy vui vẻ được. Vỡ hết cả giấc mộng đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Nếu thực sự yêu...

Hãy vì người mình yêu mà thay đổi chính mình.

Nếu thực sự yêu...

Hãy ở vào vị trí của nhau để mà suy nghĩ...

Nếu thực sự yêu...

Sẽ không làm người yêu khác...

...Vì khi ấy bạn thực sự cũng rất buồn!

Nếu thực sự yêu...

Hãy tha thứ cho nhau nếu có thể.

Nếu thực sự yêu...

Đừng đòi hỏi nhau những điều không thể.

Nếu thực sự yêu...

Thì thời gian luôn rất ngắn ngủi.

Và nếu thực sự yêu một người...

Dù có thể nào đi chăng nữa cũng đừng dễ dàng buông tay!

Thấy Nhật Duy lững thững đi vào bếp để nấu bữa tối, Hoà Mi như chợt nhớ ra điều gì đó cũng vội theo đuôi liền mà không biết Lệ Hoa mặc dù đang rất mãi xem phim hoạt hình vẫn đang lén nhìn mình bằng ánh mắt rất mờ ám.

- Này, - Hoà Mi khẽ gọi Nhật Duy

- Gì? Mà tôi tên là Nhật Duy chứ không phải này với nè đầu nha, lần sau cô còn gọi như vậy đừng thắc mắc vì sao tôi lại không trả lời? – Nhật Duy liếc nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt lạnh đậm vốn có, vẻ mặt không được hài lòng.

- Lắm chuyện, tôi hỏi anh nhé, hôm nay là sinh nhật của Lệ Hoa đúng không? – Hoà Mi bĩu môi

- Thì sao? – Nhật Duy khó hiểu

- Này, rốt cuộc anh đang giả vờ ngốc hay là ngốc thật đấy? Sinh nhật mà lại hỏi thì sao à? – Hoà Mi lườm hằm hằm một cái.

- Thế cô muốn giờ trò gì đây? – Nhật Duy thông minh liền hiểu ngay mục đích của Hoà Mi

- Thế anh tặng quà sinh nhật cho Lệ Hoa chưa? – Hoà Mi thấy vẻ mặt nghi ngờ của hần liền đi thẳng luôn vào vấn đề

- Tặng lâu rồi, từ tận lúc sáng cơ. – Nhật Duy vừa nhặt rau vừa trả lời.

- Tặng gì thế? – Hoà Mi cũng ngồi xỏm nhặt rau cùng với hần

- Cô hỏi làm gì?

- Thì hỏi cho biết thôi, thực ra là tôi muốn. ... – Mắt Hoà Mi sáng long lanh, đang muốn nói gì đó.

- Cô mau đứng dậy nhanh, cô nhặt rau đây kiểu gì thế? Tại sao chỉ nhặt lá héo còn đầu nguyên cả cọng già thế này mà cũng vứt vào rổ được sao? – Nhật Duy giẫy nảy vội xua Hoà Mi đứng dậy.

- Ồ, đây là rau đây à? Thế mà tôi cứ ngỡ nó là rau cần cơ. – Hoà Mi nhăn nhó.

- Sac, lạy hôn, không biết 16 năm qua cô sống kiểu gì nữa. – Nhật Duy tròn mắt há mồm, sốc toàn tập.

- Hic, thì suốt 16 năm qua tôi có phải tự tay nấu cơm bao giờ đâu, chưa từng biết đi chợ mua rau củ là gì đâu, toàn chỉ ăn, học, chơi, ngủ. Uh, thì từng có mấy lần vào phòng bếp thấy bác Lan giúp việc nhà tôi từ hồi tôi còn bé xíu, chỉ mới thấy bác ấy nhặt rau cần để nấu lẩu, chỉ nhặt mỗi lá úa với cấu tý gốc rồi để nguyên toàn bộ thân lá cho vào rổ rồi rửa thôi. Nhưng có vẻ cũng lâu rồi nên giờ tôi chả nhớ hình dáng cây rau cần nó như thế nào nữa. Hic, còn đầu từ khi ở riêng được nửa năm đến giờ tôi toàn ăn KFC, cơm hộp, mì tôm sống hoặc hoà ra bát, ... thế thôi. Nên anh không thể trách tôi được...

Hoà Mi tỏ ra đáng thương từ tốn giải thích, dẫu biết Nhật Duy sẽ rất có nguy cơ ngắt trên cành quýt giống mẹ mình hôm nào. Haiz.

- Cô không nói thì thôi, nói xong tôi cũng xin bái lạy cô sát đất luôn. Cô đúng là tiểu thư quá đấy, nghe lũ bạn tôi nói con gái thành phố bây giờ chỉ mãi học, ăn, chơi, đàn đúm. Đến cầm nồi cơm điện như thế nào cũng còn không biết, pha mì tôm có khi còn nát như cháo luôn, cứ nhắc tới việc nội trợ, nữ công gia chánh là giẫy nảy như đĩa phải với ý. Có biết làm ăn gì đâu, chỉ được cái mặt xinh đẹp, ăn vặt, giờ Shopping, làm đẹp, son phấn, đua đòi một nọ, một kia, sành điệu,... là nhanh. Đã vậy còn rất thích ăn mặc những thứ quần áo mỏng tang nhìn thấu cả nội ý bên trong màu gì cốt để “khoe hàng”, nhìn mà nhức hết cả mắt chả thấy đẹp để quái gì.

Nhật Duy mắt chớp chớp nghĩ một lúc lại nói tiếp.

- Lúc đầu tôi không tin lắm vì cũng ít tiếp xúc, không ngờ hôm nay gặp phải cô đúng là một tiểu thư cành vàng lá ngọc hàng thật hằm hoi, khiến tôi thực sự muốn bỏ chạy mất dép luôn quá. Ha ha – Nhật Duy nói giọng mỉa mai, rồi cười lớn. Trời ơi, có phải thời nay hiện đại quá cái gì cũng do máy móc làm thay hết, có tiền bỏ ra là mua được. Nên con gái ngày nay cũng chả cần phải học nấu nướng làm gì cho một người ra phải không??

- Đồ điên, đừng có mà mượn cớ đó để chế nhạo tôi hoài nhé, mà cũng đừng có lợi dụng để vơ đũa cả nắm nhá. Con gái thời đại @ ngày nay đâu phải ai cũng thế, đó chỉ là một số ít thôi. – Hoà Mi không phục cảm thấy quá bất công liền vùng lên cãi lý.

- Ha ha, vậy thì cô thuộc loại số ít kia rồi phải không? – Nhật Duy cười mỉa mai.

- Anh... - Hoà Mi cứng lưỡi không biết trả lời sao? Phải rồi nhỏ vụng về, hậu đậu có biết nấu nướng gì đâu, cãi nhau thêm với hần chỉ tổ thêm rước nhục vào thân. Liền bực bội đi vào phòng đóng chặt cửa lên mạng chơi Gunny, cốt để cố quên đi nỗi phiền muộn, chưa bao giờ trong đời nhỏ lại cảm thấy nhục nhã như thế...Hic ^^

Một buổi chiều chủ nhật đẹp trời đang tập trung làm một đồng bài tập thầy cô giao về nhà một cách hăng say, cật lực. Trời ạ, sao mà học lắm môn thế không biết, Toán, sinh, lý, hoá, ngoại ngữ... Lại còn phải học thêm nữa, để đến ngày nghỉ cũng chả có thời gian đi chơi, bơi trong đồng bài tập mãi thế này nhỏ sắp chết ngáp đến nơi rồi...hu hu

Đúng lúc đang giải quyết một bài toán giải phương trình nâng cao khó ngang trình độ dành cho thiên tài cũng nên, Hoà Mi rất bực bội, tức tối vì giải mãi

mấy tờ giấy nháp rồi, mắt luôn gần 2 tiếng mà vẫn chưa có kết quả thì đúng lúc này bút lại hết mực trong khi quên chưa mua trọn gói hộp bút 100 cái, giờ không biết kiếm đâu ra cái bút nữa để mà viết tiếp.

Thế là nhỏ điên tiết cầm tờ giấy nháp xé tan ra thành nhiều mảnh nhỏ li ti, lăm bằm chửi thề “Sao số mình khổ thế không biết, học cũng khổ, mà không học cũng chết, hu hu”. Suýt nữa không kiềm chế được chắc nhỏ đã xé tan luôn cái quyển sách toán nâng cao chết tiệt kia luôn rồi... Haiz, khổ chắc học nhiều quá, áp lực nặng nề nhỏ lại bị lên cơn điên đột xuất rồi ^^

Chẳng còn cách nào nhỏ đành đứng dậy đạp xe đến một cửa hàng tạp phẩm kiêm luôn bán đồ lưu niệm để mua bút.

- Em muốn mua gì? – Chị bán hàng cười ngọt ngào hỏi

- Chị ơi, bạn cho em hộp bút bị xanh loại 100 cái với ạ - Hoà Mi mỉm cười nhìn chị bán hàng.

- Uh, chờ chị chút. – Chị bán hàng liền nhanh chóng quay người đi lấy

Trong lúc chờ chị bán hàng đi lấy bút, Hoà Mi đứng nhìn ngắm xung quanh nhỏ thấy trong cửa tiệm này có treo rất nhiều chuông gió xinh xắn, những món quà lưu niệm để trong hộp kính nhìn rất đẹp mắt, ấn tượng...

- Bút của em đây. – Chị bán hàng đưa cho nhỏ hộp bút.

- Hết bao nhiêu ạ.

- 300 ngàn em ạ.

Hoà Mi liền mở ví đưa tiền trả chị bán hàng, ánh mắt tò mò nhìn một cái hộp thủy tinh trong suốt, bên trong có rất nhiều các hình ngôi sao đủ màu sắc sặc sỡ. Nhìn rất đẹp.

- Chị ơi, cái hộp thủy tinh chứa hình ngôi sao kia để làm gì thế chị. – Hoà Mi vừa nói, vừa chỉ về phía cái hộp.

- À, cái này dùng để trang trí em ạ, em có muốn mua không? – Chị bán hàng cười giải thích.

- Chỉ dùng để trang trí không thôi ạ? – Hoà Mi nghi ngờ.

- Uh, nếu mua nguyên cả hộp này thì đúng là chỉ dùng để trang trí, về nhà em mở hộp ra lấy hình ngôi sao trong đó xuyên qua một sợi chỉ mỏng dùng để làm rèm cửa sổ hay trang trí trong phòng sẽ rất đẹp đấy em ạ.

- Thì ra là thế - Hoà Mi gật gù tỏ vẻ hiểu ý.

- À mà chị còn muốn tiết lộ cho em biết một điều này. – Chị bán hàng nhìn nhỏ cười tươi.

- Nếu em không thích mua cái hộp thủy tinh có chứa sẵn những hình ngôi sao thì em có thể chỉ mua riêng hộp, sau đó mua giấy màu về tự gấp hình ngôi sao cũng được. Rất thú vị đó, em biết không mỗi lần em thích điều gì đó và muốn nó trở thành hiện thực trong tương lai, em chỉ cần lấy bút ra ghi những điều mình mong muốn vào đó là được. Coi như đó là một lời nguyện cầu biết đâu một ngày nào đó sẽ trở thành hiện thực thì sao? Và em có biết những ngôi sao do chính mình tự tay gấp, tự ghi điều ước nguyện được gọi là ngôi sao hi vọng đấy. Mỗi lần nhìn thấy nó coi như là có thêm động lực để mình phấn đấu để đạt được điều mình ước nguyện.

- Không biết em có tin không nhưng chị thực sự rất tin tưởng đấy, hiện tại mỗi này chị đều gấp ít nhất 1 ngôi sao hi vọng đấy. Mong những điều tốt đẹp, an lành sẽ luôn đến với mình và những người mình thương yêu. – Chị bán hàng bắt đầu quảng cáo ^^

Hoà Mi nghe chị bán hàng nói xong, suy nghĩ một hồi lâu liền mỉm cười.

- Chị ơi, bán cho em một hộp thủy tinh với giấy màu để em về tự gấp hình ngôi sao đi.

- Ok, baby – Chị bán hàng nhanh nhẹn đi lấy đồ.

Khi Hoà Mi vừa đi ra đến cửa thì chị bán hàng bắt ngờ gọi lại.

- Em ơi, quay lại đây một chút đã.

- Sao thế chị? – Hoà Mi nghi hoặc nhìn chị bán hàng hỏi

- Khuyến mãi cho em quyển giấy nhỏ này nè. – Chị bán hàng cười triu mến đưa tặng nhỏ một quyển giấy nhỏ hình vuông.

- Để làm gì hả chị?

- Để khi nào rảnh em gấp hạc giấy cho đỡ buồn, hi hi.

- Dạ?

- Đùa tý, em thực sự muốn ước điều gì nhất, chỉ duy nhất một điều mà thôi. Thì em hãy gấp đủ 1000 con hạc giấy, rồi thả vào lọ thủy tinh giống lọ thủy tinh kia thì điều ước đó của em nhất định sẽ thành hiện thực. – Chị bán hàng từ tốn giải thích.

- Nhất định sẽ thành hiện thực ư? – Hoà Mi khó tin

- Cái này phải tự bản thân mình tin tưởng, tin chắc rằng nhất định nó sẽ thành hiện thực thì mới có hiệu nghiệm em ạ. – Chị bán hàng kiên nhẫn lý giải.

- Em hiểu rồi, cảm ơn chị nhiều nha, bán cho em thêm một lọ thủy tinh nữa đi. – Hoà Mi thông minh liền hiểu rất nhanh mục đích của chị bán hàng.

Trên đường về nhà nhỏ liên tục lẩm bẩm:

“Viết một điều ước mình thích vào ngôi sao hi vọng này, ước muốn những điều tốt đẹp, an lành sẽ đến với mình và người thân của mình thì một ngày nào đó rất có thể nó sẽ trở thành hiện thực ư? Nhưng biết viết cái gì đây?”.

“Gấp đủ 1000 con hạc giấy điều ước nguyện duy nhất mà mình mong muốn nhất định cũng sẽ thành hiện thực, liệu có thật không? Điều ước mình mong muốn nhất và duy nhất là gì nhỉ?...” (Sau này mọi người sẽ biết, chỉ có điều đó cũng là nỗi đau xót mà Hoà Mi phải âm thầm cất giấu sâu kín vào tận cùng trái tim...)

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Khi yêu ai đó đừng viết tên họ vào hình trái tim.

Mà hãy viết nó vào một vòng tròn...

Vì vòng tròn không có điểm đầu cũng chẳng có điểm cuối.

Bạn không biết tình yêu bắt đầu khi nào.

Và tốt nhất là không nên có điểm kết thúc...

Đang ngồi trên phòng chơi Gunny say sưa thì Hoà Mi như chợt nhớ ra điều gì khi nhìn thấy hàng chữ chúc mừng sinh nhật của một người chơi loa lớn trên sever gửi tặng một người vợ ảo trong game, nhỏ vội out game lật đật chạy xuống tìm Nhật Duy nói chuyện. Lúc này Nhật Duy đã nấu cơm xong đang chuẩn bị dọn ra bàn ăn nhìn thấy Hoà Mi tới gần vội về mặt kỳ lạ nhưng hấn vẫn tỏ vẻ tỉnh bơ vẫn tiếp tục công việc của mình, đồng hồ điểm 8h tối.

- Này - Hoà Mi gọi to

- ...

Nhật Duy vẫn giả vờ tỉnh bơ không nghe thấy, chẳng thèm liếc nhìn nhỏ cũng như lên tiếng, khiến Hoà Mi rất bức bối đành phải gọi tên hấn dù chẳng thích tạo náo. Hừ

- Nhật Duy, tôi có chuyện muốn nói với anh – Hoà Mi lớn tiếng gọi to hơn, ánh mắt oán giận.

- Sao? – Lúc này Nhật Duy mới đưa mắt liếc nhìn nhỏ, lạnh lùng hỏi

- Tôi có ý tưởng này rất hay muốn anh cùng hợp tác thực hiện. – Hoà Mi ra vẻ bí mật

- ...? – Nhật Duy nhìn Hoà Mi khó hiểu không biết nhỏ lại định giở trò gì nữa, dạo này thấy nhỏ hay nổi điên bất thành lần lăm.

Hoà Mi lén đưa mắt nhìn ra ngoài phòng khách chỗ Lê Hoa đang ngồi xem phim hoạt hình, vừa tới gần chỗ Nhật Duy về mặt mờ ám.

- Cúi đầu xuống, ghé tai lại đây. – Hoà Mi nói nhỏ ra hiệu

- Cô định làm trò gì? – Nhật Duy nhún mày dò xét

- Haiz, thì anh cứ làm theo lời tôi đi là biết liền. – Hoà Mi mỉm cười gian xảo.

Chẳng biết nhỏ định giờ trò gì, thôi thì cứ làm theo ý nhỏ thử xem sao? Khi thấy Nhật Duy cúi đầu, Hoà Mi nhanh chóng kiễng chân nói nhỏ vào tai hắn điều gì đó, nghe xong hắn liền nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt sừng sốt.

- Bây giờ mới làm liệu có kịp không?

- Yên tâm đi, mới có hơn 8h tối thôi còn sớm chán. – Hoà Mi cười đắc ý.

- Thôi được rồi, thử thực hiện ý tưởng đó của cô xem sao. – Nhìn vẻ mặt tự tin của Hoà Mi Nhật Duy đành phải đồng ý.

Chẳng biết hai người này định làm gì, chỉ thấy Nhật Duy dặn dò Lệ Hoa vài câu gì đó, sau đó lái xe máy ra chờ Hoà Mi phòng và ra phố chả kịp ăn cơm luôn.

Khoảng nửa tiếng sau Hoà Mi chạy nhanh vào nhà nhìn Lệ Hoa mỉm cười.

- Em à, hôm nay chị với anh trai em có một điều bất ngờ muốn dành tặng em, thế nên bây giờ em chịu khó tạm lấy khăn bịt mắt một lúc nhé. – Hoà Mi vừa nói vừa chìa ra một chiếc khăn màu đen nhỏ.

- Hai người định làm gì? – Lệ Hoa nghi ngờ

- Thì muốn tặng em một niềm vui bất ngờ thôi. Ngoan, mau nghe lời Hoà Mi buộc khăn bịt mắt lại đi. – Nhật Duy nhìn Lệ Hoa dịu dàng.

- Được rồi, nhưng hai người phải nhanh nhanh lên đây. – Thấy anh trai mình đã lên tiếng, Lệ Hoa cũng không muốn anh mình buồn đành ngoan ngoãn nghe lời.

Khoảng 20 phút sau.

- Bỏ khăn che mắt ra được rồi. – Hoà Mi sau khi chuẩn bị xong xuôi liền nhanh tay gỡ khăn bịt mắt cho Lệ Hoa.

Lệ Hoa sau khi được gỡ bỏ khăn, mở to đôi mắt kinh ngạc nhìn xung quanh phòng, phòng được trang trí bằng rất nhiều những quả bóng bay màu hồng, đỏ, dây nơ trang trí đủ màu sắc. Đặc biệt trước mặt cô bé hiện tại đang đặt một chiếc bánh gato xinh xắn bên trên có cắm 6 cây nến nhỏ đang cháy, nhìn rất lung linh, rực rỡ. Trên mặt bánh có ghi dòng chữ “Happy Birthday bé Lệ Hoa tròn 6 tuổi” được vẽ rất cầu kỳ, ...

- Happy birthday Lệ Hoa! Chúc em sinh nhật vui vẻ, mãi luôn xinh đẹp, dễ thương nhé. – Hoà Mi nhìn Lệ Hoa cười tươi chúc mừng sinh nhật cô bé

- Chúc em sinh nhật vui vẻ! – Nhật Duy nhìn em gái mình mỉm cười ấm áp

- A, cảm ơn hai người nhá, lần đầu tiên em được tổ chức một buổi sinh nhật hoành tráng như thế này, em thấy rất vui – Lệ Hoa xúc động.

- He he, tặng em món quà này, tuy nó chẳng đáng giá bao nhiêu nhưng nó là tấm lòng của chị em đừng chê cười nhé. – Hoà Mi đưa tặng cô bé một hộp quà nhỏ có thắt nơ màu đỏ kèm theo một bó hoa tươi rất đẹp bên trên bó hoa có đặt một cái thiệp chúc.

- Cảm ơn chị, Hoà Mi – Lần đầu tiên Lệ Hoa bắt đầu có chút cảm tình với Hoà Mi, cô bé liền cảm ơn bằng tất cả sự chân thành. Từ nhỏ đến lớn anh trai vốn lạnh lùng cũng chẳng lãng mạn nên chỉ tặng quà cho cô bé thôi chứ chưa bao giờ cô bé được tổ chức một buổi sinh nhật ấm cúng như thế này. Tất cả cũng là nhờ có Hoà Mi...

- À, em mau thổi tắt nến đi, rồi nhớ nhắm mắt chấp tay ước một điều nhé.

Căn phòng trở lên tối đen như mực, chỉ còn ánh sáng le lói từ mấy cây nến soi sáng khắp căn phòng, đủ để nhìn rõ mặt từng người. Hoà Mi thì cảm thấy rất vui sướng hài lòng với ý tưởng của mình, Nhật Duy mỉm cười ấm áp, Lệ Hoa ánh mắt sáng long lanh, cười ngọt ngào chuẩn bị thổi nến ước một điều.

Thời gian như ngừng trôi, im lặng đến mức ngay cả chiếc kim rơi cũng có thể nghe thấy. Lệ Hoa ước xong liền thổi vù một cái tắt hết cả 6 cây nến, cô bé liếc nhìn Hoà Mi rồi Nhật Duy mỉm cười tươi như hoa, rực rỡ như ánh mặt trời...

“Bụp...bụp...bụp”

Đúng lúc Lệ Hoa vừa thổi tắt nến xong, đèn lại được bật lên, Hoà Mi liền cầm cái ống tròn dài màu da cam mở nắp từ trong ống tròn ấy tung ra một đồng giấy li ti đủ màu sắc rơi lả tả từ trên cao xuống nhìn như pháo hoa. Đầu tóc Hoà Mi, Lệ Hoa, Nhật Duy ai nấy đều dính đầy những mảnh giấy li ti trông rất buồn cười.

- Lệ Hoa à, em vừa ước điều gì thế, bật mí cho chị biết được không? – Hoà Mi cười sáng lạn nhìn Lệ Hoa đang lấy tay xua những mảnh giấy còn dính trên đầu xuống hỏi

- Hi hi, em không nói đâu? Nói ra để điều ước mất linh à – Lệ Hoa cười gian

- Thật không chịu nói hả? – Hoà Mi liền đưa tay cù vào sườn cô bé khiến Lệ Hoa cười nắc nẻ

- Muốn em nói cũng được thôi, nói xong đừng có đánh em nhá – Lệ Hoa vừa cười vừa cố trốn tránh.

- Ok, nói nhanh đi em, nếu không đừng trách chị không nương tay. Ka ka – Hoa Mi nhìn Lệ Hoa cười đe dọa đưa tay ra chuẩn bị cù tiếp
- Hắc, thực ra em chỉ ước anh trai em mau sớm có người yêu thôi. – Lệ Hoa nhìn anh trai mình cười ản ản.
- Oh – Hoa Mi tỏ vẻ kinh ngạc liếc nhìn về phía Nhật Duy.
- Thế mà chị cứ tưởng anh trai em có người yêu rồi cơ?
- Ha ha, có rồi em đã mừng, hi hi, chị muốn em mai mối cho không?
- He he, thôi chị không dám với cao đâu, ngã đâu không gãy chân thì cũng chết người tới lúc đó ai sẽ thương xót chị đây – Hoa Mi lè lưỡi
- Thôi hai người đừng chém gió nữa, mau cắt bánh ăn đi. – Nhật Duy đỏ mặt cúi xuống cắt bánh cố tình đánh trống lảng.
- Ôi, không ngờ anh trai em cũng biết xấu hổ cơ đấy. Ha ha
- ...

Từ buổi sinh nhật này trở đi, Lệ Hoa đã thay đổi thái độ của mình đối với Hoa Mi, yêu quý hơn, quyến luyến hơn. Và dần đã coi Hoa Mi như chị dâu tương lai thật sự rồi.

Đôi khi chỉ những việc làm nhỏ bé, nhưng chứa đựng đầy tình cảm yêu thương, tất cả đều xuất phát từ trái tim sẽ dễ dàng thay đổi thái độ của một ai đó. Khiến người ta từ ghét mình chuyển sang có cảm tình tốt hơn một chút, người ta đã quý mến mình sẽ càng quý mến nhiều hơn...

Một hôm đang trên đường đi học về, Hoa Mi chợt gặp một người phụ nữ có thai đang vất vả đi bộ dưới trời nắng gắt, khuôn mặt toát mồ hôi, đáng về mặt mũi. Đường vắng vẻ thỉnh thoảng có vài chiếc xe máy lướt qua rất nhanh chẳng có ai dừng lại có ý muốn giúp đỡ người phụ nữ đang mang thai đây.

- Em ơi làm ơn chờ chị về cùng một đoạn được không? – Thấy Hoa Mi đạp xe cùng chiều đi tới gần chị ta liền mở lời nhờ giúp đỡ.
- Cũng được, nhưng nhà chị ở đâu ạ? – Hoa Mi dừng xe
- Ở khu chung cư Cao Minh – Chị ta khó nhọc trả lời, chắc là vừa phải đi bộ một quãng đường xa lắm
- Chị lên xe đi. – Hoa Mi cảm thấy cũng không xa lắm liền nhận lời chờ chị ta về.
- Sao chị lại đi bộ thế? Người nhà chị đâu? – Vừa chờ Hoa Mi vừa hỏi chuyện.
- Haiz, chị bán quần áo online qua mạng em ak, vừa rồi chị đi taxi đem hàng cho khách hàng xong thì cũng đã 12h trưa. Đi ra đường lớn còn đang loay hoay mở túi lõi điện thoại ra gọi taxi thì chị đã bị hai thằng lưu manh đi xe máy ngang qua giật phắt rồi bỏ chạy luôn. Vừa mất tiền vừa mất điện thoại chị không biết làm sao để về nhà được nữa, đi bộ suốt quãng đường vừa rồi chị liên tục nhờ người ta cho quá giang nhưng họ bận bịu công việc nên cũng chẳng có ai muốn giúp đỡ chị. Họ cứ thế phóng vụt đi luôn... – Chị ta nói như muốn khóc.
- May mà gặp được em, không thì chị cũng chẳng biết đến bao giờ mình mới bò được về đến nhà nữa. Cảm ơn em nhiều lắm, em thật tốt bụng – Chị ta xúc động vội cảm ơn rồi rít.
- Con người ta giờ sống thật vô cảm, đi xe buýt còn chẳng chịu nhường ghế cho người già, phụ nữ mang thai, trẻ em, người tàn tật nữa là nói chị đến việc cho người đi bộ quá giang. – Hoa Mi ngao ngán lắc đầu.
- Uh, em nói đúng lắm. Hôm nọ chị đi khám thai ở bệnh viện có mấy cái chỗ ngồi ở ngoài hành lang đến muộn người ta ngồi hết mất rồi, chị phải đứng suốt chẳng ai có lòng muốn nhường cả. Một cô ý tá đi ngang qua báo một cái anh chàng trạc ngoài 25 tuổi đang ngồi trên ghế chơi điện tử trên điện thoại nhường ghế cho chị. Thì anh ta trợn mắt nói “Tại sao phải nhường, ai ngồi trước thì là chỗ của người đó”. Nghe xong chị thấy buồn quá, mà không phải có mình chị đâu mấy người nữa bụng to 6, 7 tháng mà vẫn còn phải đứng nữa là... – Chị ta kể giọng buồn hiu.
- Ý thức rõ kém, mà thôi càng nói càng thấy ngán ngẩm. Mà chị tên gì ạ? – Hoa Mi chán không buồn nói cái chuyện đó nữa, liền chuyển chủ đề.
- Băng Hạ, còn em? – Băng Hạ từ tốn trả lời
- Tên hay quá, em là Hoa Mi, à, mà chị mang thai được mấy tháng rồi? – Hoa Mi cười nhẹ
- 5 tháng rồi.
- Oh, còn 4 tháng nữa là sinh rồi còn gì? Mà chồng chị đang làm gì ạ?
- Chị là mẹ đơn thân em à – Băng Hạ xót xa
- Da?
- Mẹ đơn thân tức là không có chồng mà vẫn có con ý, tự sinh con, và tự nuôi con một mình, em hiểu không? – Băng Hạ giọng cay đắng, khoé mi rung

rung

- ...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Yêu có nghĩa là mong cho người khác có cái mà bạn cho là hạnh phúc.

Và hơn nữa không phải mong cho mình mà là mong cho người mình yêu.

Và cố gắng mức cao nhất để đem lại hạnh phúc cho người ấy.

Để có được sự che chở khỏi cơn bão để có được một người bạn,

Để có được sự yêu thương làm con tìm an toàn và ấm áp tôi tìm đến bạn.

Một buổi tối sau khi học bài xong, Hoà Mi lên giường nhắm mắt chuẩn bị đi ngủ thì nhỏ lại chợt nghĩ đến ý nghĩa của những ngôi sao hi vọng và điều ước hạc giấy. Nghĩ một hồi rồi nhỏ chợt bật dậy ra bàn học lôi mấy tờ giấy màu cùng lọ thủy tinh ra ngắm nghía, được một lúc lâu nhỏ liền cầm lấy bút ghi vào trong mảnh giấy nhỏ điều hi vọng mà mình ao ước muốn nó sẽ trở thành hiện thực “Ba mẹ sẽ luôn mạnh khỏe và sống lâu trăm tuổi...” gấp lại thành ngôi sao đầu tiên bỏ vào trong lọ thủy tinh.

Từ đó trở đi mỗi ngày Hoà Mi lại viết một điều hi vọng vào trong mảnh giấy đặt vào trong lọ thủy tinh, cho đến lúc biết tình cảm mình dành cho ai và yêu ai, mỗi ngày Hoà Mi đều kiên nhẫn gấp ít nhất 50 ngôi sao. Và những ngôi sao đó thường chẳng viết gì cả, hoặc có viết nhưng đều là những điều hi vọng rất bình thường, những lời chúc tốt đẹp nhất dành cho người mình yêu.

Buổi chiều thứ 2 được nghỉ không phải đi học, Hoà Mi lại rủ Thủy Tiên, Ngọc Huyền cùng đi chém gió, đi shopping. Lần này Ngọc Huyền chở Hoà Mi đi chơi bằng xe đạp của Hoà Mi, do cái vụ đi xe đạp điện không đội mũ bảo hiểm và hiện tại nó vẫn còn đang bị tạm giữ chưa đủ 10 ngày nên chưa thể lôi ra được. Ngồi đằng sau xe Hoà Mi rảnh rỗi cầm cái iphone 5 vừa nhắn tin vừa nói chuyện cùng với Ngọc Huyền.

- Con điên này, mày để cái iphone 5 lộ liễu như thế mà không sợ bị cướp nó giật cho phát sao? – Ngọc Huyền lo lắng cho sự an nguy của cái iphone 5.

- Mày ngu vãi, iphone 5 tao cầm chắc chắn trên tay như thế này cơ mà thằng nào dám cả gan giật chứ. Tao đập nó phát chết ngay tại chỗ bây giờ - Hoà Mi mạnh mẽ.

- Mẹ, tao nói thật không chịu nghe đến lúc mất thật đừng trách nhé cưng. Hôm nọ trên đường Mây Trắng có xảy ra một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng mày biết nguyên nhân vì sao không? – Ngọc Huyền đe dọa.

- Nguyên nhân gì? – Hoà Mi vừa bật nhạc cái iphone 5 vừa hỏi.

- Thì cái thằng ngu ấy nó cũng liều lĩnh giống mày, sĩ diện vừa lái xe vừa nhắn tin chịu chịu đến chỗ đèn đỏ tý thì chạm vạch. Xong lại còn đứng ngang nhiên chắn gần lề đường khiến mấy người muốn rẽ phải vô cùng bức bối, gào hấn mãi mới thấy hắn ngừng nhắn tin di chuyển xe dịch vào trong lề đường. Hết đèn đỏ hắn ta lại tiếp tục ngông nghênh vừa đi đường vừa nhắn tin tiếp để khoe với thiên hạ đẳng cấp chơi ngông vô lối của mình, ai dè lúc sang đường mãi nhìn vào cái màn hình điện thoại để bấm phím còn chưa kịp ngược mắt éch ộp lên để quan sát hai bên đường. Kết quả hắn va chạm với một chiếc xe máy ngược chiều do một tay mãi cầm điện thoại, tay kia cầm tay lái bị yếu thế là ngã luôn ra đường. Đúng lúc đó một chiếc xe tải đi tới không kịp phanh lao qua người hắn, thế là hắn ta chết không kịp ngáp, đã vậy thân thể thì bị nát nhão như tương luôn nòi cả nội tạng phải mấy tiếng đồng hồ sau người ta mới di chuyển xác hắn đi chỗ khác. Bố mẹ hắn kêu khóc ghê lắm, người ta nhìn mà cảm thấy đau lòng thay, con với cái đúng là quý sa tăng đầu thai nhầm rồi... -

Ngọc Huyền kể lể bằng cái giọng náo nức.

- Eo, ghê chết được, Huyền à, tao chợt phát hiện ra mày có một khả năng rất đặc biệt đó là đi thi kể chuyện kinh dị tao đảm bảo mày đoạt giải nhất luôn với giọng kể nặng mùi chết chóc của mày không khiến người ta lạnh sống lưng, run rẩy toát mồ hôi lạnh hơi phí. Nhất là lúc nửa đêm, - Hoà Mi tỏ vẻ sợ hãi.

- Ha ha, thế là bình thường mà, tao thấy mày vẫn còn cầm iphone 5 nghe nhạc thế kia chắc chẳng sợ gì đâu. – Ngọc Huyền cười giễu cợt.

- Mà tao nói thật những cái đùa vừa đi đường vừa cầm điện thoại nhắn tin, với nghe nhạc công khai như mày ý thức kém vãi ra. Chẳng nhẽ thời công nghệ thông tin nên đạo đức, ý thức của những đứa thuộc thế hệ trẻ hiện nay đều xuống cấp hết cả rồi? Coi thường tính mạng bản thân lẫn người khác,

thích đùa giỡn với từ thần thế à?

Ngọc Huyền bắt đầu triết lý, cảm thấy thật khó hiểu.

- Huyền ak, mày suy nghĩ ít thôi, kiểu nhanh già lắm, mà biến thành bà già xấu xí sẽ chẳng ma nào nó thèm rước mày đâu cưng ạ. – Hoà Mi lại tiếp tục nhả tin, vừa châm biếm

- Tao già nhưng sống lâu còn hơn mấy đứa trẻ ranh mà ý thức kém như mày, dễ chết sớm lắm. Lại khiến tao phải tốn tiền mua vòng hoa cúng viếng. – Ngọc Huyền đã kích.

- Con hâm này, mày định đá xoáy tao đấy à? – Hoà Mi nhả nhó.

- Tao...

Đúng lúc Ngọc Huyền đang định nói gì đó thì iphone 5 của Hoà Mi bỗng vang lên tiếng chuông báo có người gọi tới, Hoà Mi nhanh chóng bắt máy áp vào tai.

- A lo, Trung hả? Tớ đang đi dạo chơi cùng với Ngọc Huyền nè, có chuyện gì thế cậu?

- Ui zoi, chuyện nhỏ như con thỏ chui vào hang ý mà cậu cứ để tớ ra tay cho đảm bảo thành công 1000 % luôn. . .

- Ka ka, cậu đừng có mà xem thường tớ như thế chứ...

Hoà Mi bắt đầu chém gió thành lốc xoáy tốc mái nhà, thao thao bất tuyệt quên cả trời đất. Thì bất ngờ nghe thấy tiếng Ngọc Huyền hét to “Hoà Mi mau cất iphone đi nhanh”. Hoà Mi hoảng hốt không hiểu mô tê gì còn chưa kịp định thần sau tiếng hét chói tai ngang tiếng loa phông của cô nàng Ngọc Huyền thì chiếc iphone 5 yêu quý của nhỏ đã bị ai đó giật mất tiêu luôn rồi.

Hoà Mi ngơ ngác nhìn về phía trước thì thấy có hai thằng con trai đầu đội mũ bảo hiểm, đi xe máy, thằng ngồi phía sau đang cầm trên tay chiếc iphone 5 của nhỏ còn quay lại nhìn nhỏ nở một nụ cười đẹp nghiêng thùng đồ nước, ánh mắt hằn chứa đầy sự thách thức...

- A, thằng khốn chết tiệt kia, mau trả lại iphone 5 cho tao nhanh lên, không để tao bắt được mày tao sẽ lột da mày... - Hoà Mi nhìn nụ cười đều của hân máu nóng trong người bốc lên sôi sục điên cuồng la hét.

- Mẹ, con ngu, tao đã nói với mày rồi cứ không chịu nghe cơ để bây giờ thì đã sáng mắt ra chưa con – Ngọc Huyền rất bức bối đạp xe thật nhanh với vận tốc tên lửa đuổi theo ^^

- Hu hu, thằng chó mau trả lại tao iphone nhanh... - Hoà Mi bắt đầu muốn khóc.

- Cướp...Cướp...mọi người ơi – Hoà Mi không chịu thua liền kêu gào sự giúp đỡ của mọi người đi đường

Đi đến ngã tư đúng lúc đèn đỏ bật bọn kia đang định phóng xe bỏ chạy nhưng sợ cảnh sát giao thông túm liền đi chậm lại, vừa lúc Ngọc Huyền đạp xe kịp đuổi tới thế rồi tên trộm ngồi phía đằng sau xe liền giơ chân định đạp vào xe đạp của Hoà Mi.

- Cẩn thận nó giơ chân đạp xe tụi mình kia – Hoà Mi kinh hãi hét lên.

Ngọc Huyền tay lái loạng quạng ngã nghiêng suýt ngã, đúng lúc này đèn xanh đã bật lên từ lúc nào, hai tên trộm kia sợ bị người đi đường bắt được liền rồ ga vọt đi mất.

- Ui, chết cha, phía trước có xe tải đang tới gần kia mau lùi nhanh vào lề đường. – Hoà Mi sợ hãi hồn vía bay hết cả lên mây.

Ngọc Huyền lúng túng, hoảng hốt không biết xử lý như thế nào để kịp đường tránh cái xe tải đang đi ngược chiều lao tới với vận tốc rất nhanh, trước tình thế ngàn cân treo sợi tóc Ngọc Huyền liền quẹo tay lái lao xe đâm sầm vào gốc cây bên đường. Cả Ngọc Huyền lẫn Hoà Mi đều ngã lăn ra đất, giờ xe đạp thì vỡ tan méo mó, Hoà Mi bị đập trán xuống vỉa hè bị u một cục, còn Ngọc Huyền thì chỉ bị xây xát hết tay chân rớm máu. Áo quần cả 2 đều lem lố lố đầy bụi đất như mấy tên ăn mày.

Người đi đường thấy vậy vội vàng tới đỡ hai đứa dậy hỏi han tình hình có sao không? Có cần phải đưa đi bệnh viện kiểm tra không?

Hoà Mi với Ngọc Huyền vẫn còn đang choáng váng, vừa cố chịu đau vừa lắc đầu tỏ ý không cần. Người đi đường chỉ đành thở dài lắc đầu xi xào với nhau:

“Bọn trẻ ngày nay thật liều lĩnh làm sao, có của không cất giữ lại cứ thích khoe ra để dụ dỗ bọn trộm để suýt nữa thì mất cả mạng”

“Ui zoi, vừa rồi thấy 2 tên trộm đó tôi chỉ dám đứng xa nhìn chẳng dại gì mà xông tới bắt hán, nhờ bị hán trả thù thì sao?”

“Mà đường phố xe cộ cứ tấp nập như thế, ra tay bắt trộm chẳng may sơ suất ngã ra đường bị xe tải lao qua cán chết có phải dở hơi không?”

“Nghe nói ở trong Sài Gòn, nó còn cầm dao chặt tay để cướp iphone nữa đấy. Tụi nhỏ này vẫn còn may mắn chán”

“Hôm nọ có người đàn bà trạc 40 đeo khuyên tai vàng đi đường chả bị nó giật cho rách cả tai, chảy máu phải đi bệnh viện đó ak”

“Bây giờ xã hội trộm cướp như rươi, ra đường cứ thích khoe giàu, sành điệu, thì còn chết...”

“...”

Xảy ra chuyện không may giữa đường, Ngọc Huyền với Hoà Mi đành phải huỷ cuộc hẹn đi chơi buổi chiều. Ai về nhà người nấy, về đến nhà Hoà Mi liền chui vào phòng đắp chăn trùm kín người, vừa đau vừa xót của Hoà Mi âm thầm khóc lóc rên rĩ.

Lúc chiều tối Nhật Duy mới đi học từ trường Galaxy về tiện thể đón luôn Lệ Hoa, vừa vào nhà đã nghe thấy tiếng khóc ai oán của Hoà Mi, Nhật Duy tỏ ra lo lắng rồi liếc nhìn Lệ Hoa, Lệ Hoa thì nhún vai tỏ ý “Không biết chị ta lại nổi cơn điên gì nữa?”. Nhật Duy tiến tới gõ cửa phòng hỏi han.

- Đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao cô lại khóc – Nhật Duy hỏi bằng giọng lo lắng.

- Hu hu... - Nghe Nhật Duy hỏi Hoà Mi lại càng khóc dữ hơn.

- Có chuyện gì nói nhanh đi, đừng khóc lóc nữa nhưc đầu lăm.

- Hu hu – Hoà Mi vẫn tiếp tục khóc,

- Cô không chịu nói phải không? Để tôi phải phá cửa dùng trách – Nhật Duy lạnh lùng uy hiếp.

- AAAAAAAAAA

- Chiều nay tôi đi đường bị bọn trộm khốn kiếp cướp mất chiếc iphone 5 yêu quý rồi, tôi thấy đau lòng quá. Hic...hic – Hoà Mi ảm ức hét to kể lể.

- ... Nhật Duy im lặng nhìn Lệ Hoa không biết nên xử lý như thế nào cho phải? Từ ngày sống chung một nhà với Hoà Mi đã xảy ra biết bao chuyện dở khóc dở cười khiến một người thông minh, lạnh lùng như hắn nhiều phen cười ra nước mắt. Bất lực, bó tay – Đó là suy nghĩ của hắn.

- Hic...hic – Hoà Mi vẫn trùm kín chăn khóc đến khàn cả tiếng.

- Thôi đừng khóc nữa có gì để tôi mua cho cô một chiếc iphone 5 khác là được chứ gì? – Nhật Duy an ủi.

- Thật chứ? – Hoà Mi vùng vằng tiến tới gần cửa phòng nghe ngóng, ka ka, lại có iphone 5 để dùng rồi đỡ phải bỏ tiền túi ra, ha ha. Hoà Mi mắt sáng long lanh

- Tôi đã nói dối cô bao giờ chưa?

- Nhưng bây giờ iphone 5 lỗi thời rồi tôi muốn có iphone 5S cơ – Hoà Mi giả bộ đáng thương, giọng u ám...

- ... Nhật Duy lại im lặng nhìn Lệ Hoa, Lệ Hoa thì mỉm cười lắc đầu.

- Sao? Anh lại tiếc tiền ha? Vậy mà cũng đòi...hic...hic – Hoà Mi lại bắt đầu kêu khóc.

- Được cô thích thì sẽ có iphone 5S ngay, thấy hài lòng rồi chứ? – Nhật Duy ngao ngán. (eo ơi, Nhật Duy cưng chiều Hoà Mi dã man, ngưỡng mộ quá ^^!)

Hoà Mi liền mở cửa phòng ôm chầm lấy Nhật Duy cười tươi sáng lạn, nói:

- Ôi, Nhật Duy à, tôi biết chỉ có anh là đối xử với tôi tốt nhất thôi mà. Hi hi – Hoà Mi nhanh chóng chuyển buồn thành vui, tuổi 16 mộng mơ, suy nghĩ cũng rất ngây thơ chỉ cần có được thứ mình muốn là thấy vui lắm rồi...

Nhật Duy ngại ngùng đỏ mặt khi tự nhiên bị Hoà Mi ôm cứng lấy, Lệ Hoa thì cười ần ỷ...

- Ha ha, đừng hiểu lầm tại tôi vui quá nên ... - Hoà Mi xấu hổ đỏ cùi mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Hạnh phúc vốn ở ngay trước mắt ..

Nhưng người ta tự đặt nó ra xa.

Hạnh phúc vốn chẳng xa hoa...

Nhưng người ta lại tự biến nó thành xa xỉ.

Hạnh phúc đơn giản khi ta nghĩ...

Chỉ cần yêu và kiên nhẫn đợi chờ!

Sáng vừa tới lớp Hoà Mi đã nhìn thấy một lũ con gái mặt cười hớn hở vây quanh Tuấn Anh chiếm mất luôn cả chỗ ngồi của mình, nhỏ cảm thấy rất khó chịu nhưng không biết phải xử lý như thế nào chả nhẽ lại công khai xua đuổi bọn con gái đại trai đó à? Càng nghĩ càng thấy cay cú, chỗ ngồi của mình chẳng hiểu sao bỗng dưng biến thành lãnh địa của người khác, kiểu này phải xin cô chủ nhiệm đổi chỗ thôi, chứ cứ thế này mãi nhỏ sẽ phát điên lên mất.

- Tuấn Anh à, anh đã ăn sáng chưa? Ăn thử đồ ăn sáng do tự tay em làm đi
- Anh ơi đừng ăn đồ của nó, ăn đồ của em đi em nấu còn ngon hơn nó nhiều. Hi
- Anh à, bài toán này khó quá em giải mãi không ra anh giải dùm em được không?
- ...

Thật bức mình, Hoà Mi lại bắt đầu nổi điên sắc mặt lạnh tanh đi về phía chỗ ngồi của mình nhìn mấy đứa con gái đang vây xung quang nở một nụ cười nhạt nhẽo.

- Đây là chỗ của tớ phen các cậu về chỗ của mình để tớ còn ngồi ôn bài được không? – Hoà Mi giọng khó chịu
- ... Cả đám con gái trở mặt nhìn nhỏ ngơ ngác sau đó liền đỏ bừng mặt tức giận.
- Bọn tớ chỉ ngồi tạm tý thôi để trao đổi bài tập với anh Tuấn Anh, bạn bè cùng lớp với nhau cậu có cần kiêu thế không? – Ngọc Hà cô gái thuộc dân ăn chơi nhất lớp nhìn nhỏ bằng ánh mắt khinh miệt
- Tớ mà kiêu á? Nếu tớ mà kiêu thì các cậu đâu có thể ngồi suốt cả tuần như thế? – Hoà Mi mỉm cười đáp trả.
- Hừ, cậu lên trên chỗ bọn tớ ngồi tạm khi nào vào lớp thì về không được à? – Thuý Quỳnh cô nàng tiểu thư đông đánh nhất lớp hừ lạnh.
- Nhưng tớ không thích, tớ chỉ thích ngồi chỗ của tớ thôi, có sao không? – Hoà Mi nhún vai.
- Thôi chi là cái vấn đề chỗ ngồi nhỏ như con muỗi mấy em đừng vì thế mà cãi nhau mất hết cả tình cảm bạn bè, nghe lời anh về chỗ ngồi của mình đi nha – Sợ cãi nhau to, Tuấn Anh vội can thiệp.
- Hi hi, tụi em cãi nhau gì với bạn ấy đâu, chỉ tranh luận tý xíu thôi mà. – Ngọc Hà nhìn Tuấn Anh cười ngọt ngào, nhìn nụ cười ấy của mà Hoà Mi thấy buồn nôn quá...
- À mà thôi bọn em về chỗ của mình đây, có gì lúc khác bọn em sẽ nói chuyện với anh nhiều hơn. Anh đẹp trai lắm, hi hi – Thuý Quỳnh nhìn Tuấn Anh bằng ánh mắt đắm đuối.

Đội lũ con gái háo sắc giải tán hết trả lại chỗ ngồi yêu quý cho mình, Hoà Mi nhanh chóng ngồi xuống mở sách vở ra để làm bài tập không quên lườm Tuấn Anh một cái đầy bức bối.

- Ha ha, thấy tôi đẹp trai đào hoa được nhiều con gái thích cô cảm thấy ghen tỵ lắm đúng không? Thảo nào quyết tâm phải xua đuổi bọn họ ghê thế khiến tôi thấy cảm động lắm – Tuấn Anh nằm xuống bàn nghiêng mặt ngắm nhìn Hoà Mi cười gian.
- Hi hi, anh có biết trại chuối Xuân Xanh lớn nhất ở thành phố mình không? – Hoà Mi liếc nhìn Tuấn Anh cười tươi như hoa hướng dương
- Oh, chắc cô hỏi thăm để nhờ tôi đưa tới đó điều trị bệnh điên bất tỉnh linh hết thuốc chữa của mình phải không? Đơn giản thôi lát đi học về tôi sẽ dùng xe ô tô chở cô đến tận nơi một cách an toàn. Ha ha – Tuấn Anh cười lẫn lộn khiến mấy đứa con gái háo sắc vừa bị đuổi phải liếc nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt hình viên đạn, thầm nghĩ chắc con nhỏ đáng ghét đó cố tình xua đuổi mình để “cưa” hoàng tử đẹp trai, thần tượng của tụi này đây mà...
- Đồ khốn, anh đi chết đi cho khuất mắt tôi – Hoà Mi tức giận chửi rủa vừa cầm lấy quyển sách giáo khoa đập mạnh vào đầu Tuấn Anh mấy cái liền khiến anh chàng phải đưa tay lên đỡ, nhăn mặt
- Này cô có phải con gái không thế, động tý là dùng bạo lực chẳng có tí dịu dàng thực nữ gì cả. – Tuấn Anh than thở
- Hừ, nếu anh muốn được sống yên lành biết điều xin cô chuyển chỗ đi – Hoà Mi gằn tiếng tức giận nói tiếp tục tập trung làm bài tập.

- Ka ka, nhưng nếu tôi nói tại tôi thích cô rồi nên muốn ngồi đây mãi thì biết làm sao bây giờ. – Tuấn Anh cười đến là phong lưu

- Gì? – Hoà Mi nhìn hần khó hiểu, không biết tên này lại bị bệnh gì nữa? Dám giỡn mình sao?

- Ho ho, có cần nhìn tôi bằng ánh mắt ấy không, thực ra tôi chỉ nói đùa trêu cô tí cho vui thôi. Chứ nói thật dù tất cả con gái trên thế giới này có chết hết còn sót lại mình cô tôi cũng chẳng bao giờ thèm thích cô đâu. Cô đúng là cái đồ tưởng bở ăn dưa bở. Ha ha. – Tuấn Anh cười nham nhở.

- Mẹ nó chứ, anh thật sự chán sống rồi phải không?

Hoà Mi nghe xong “sốc” tý ngất trên cành quất, nhìn hần bằng ánh mắt giận dữ, mím môi. Ở nhà đã bị một tên Nhật Duy dờ hơi xỉ nhục đã đành, ra lớp lại bị tên thần kinh đâm phải đít này xỉ nhục nữa thử hỏi nhỏ không nổi điên mới lạ. Tức mình nhỏ liền cầm cái bút bi đâm mạnh vào tay hần một cái thật đau, rồi lấy chân đâm thật mạnh vào chân hần dưới gầm bàn cho hả giận.

- Á... - Tuấn Anh chưa kịp ngưng cười đã thét lên một tiếng thảm thiết, cúi xuống ôm lấy cái chân đau vừa bị Hoà Mi đâm mạnh không một chút thương tiếc...

Tiếng thét của Tuấn Anh lại tiếp tục thu hút sự chú ý của lũ con gái là fan hâm mộ của hần, bọn họ tỏ ra rất giận giữ, ghét Hoà Mi cay đắng khi thấy nhỏ hành hạ thần tượng, hoàng tử trong mơ của mình một cách dã man và tàn bạo như thế mà không thể làm gì được. (Hey, Hoà Mi sắp gặp rắc rối đến nơi rồi ^~^)

Đúng lúc này thì Thuý Tiên xuất hiện Hoà Mi liền nhanh chóng tươi cười hỏi han.

- Hi, sao hôm nay mày đến lớp trễ thế. – Hoà Mi nhẹ nhàng hỏi

- Nan, tắc đường chứ sao, chán vãi – Thuý Tiên vút bộp phát cái ba lô nặng như đá xuống mặt bàn thờ dài chán nản nói.

- Khổ thân, à mà mày ơi tao đọc xong tiểu thuyết “Bong bóng mùa hè” rồi mày có tiểu thuyết gì hay như thế giới thiệu tao với – Hoà Mi quay hần người xuống bàn dưới vô tư nói chuyện.

- He he, đọc xong thấy hay không? – Vừa nhắc đến tiểu thuyết là mắt Thuý Tiên lại sáng long lanh (fan hâm mộ cuồng nhiệt của tiểu thuyết, truyện tranh, truyện ma, truyện trinh thám...)

- Hay tuyệt cú mèo luôn ý, Lạc Hi sao mà đẹp thế không biết. – Hoà Mi khuôn mặt sáng lạn

- Hi hi, chuyện Âu Thần cũng đẹp mà, tao kết nhất anh ý.

- Hôm qua tao đọc đến tận lúc 3h sáng luôn, buồn ngủ rũ cả mắt mà vẫn phải lết sáng tới trường mày thấy số tao khổ không? – Hoà Mi ai oán.

- Con điên, đọc gì mà ghê thế, phải biết giữ gìn sức khỏe cân bằng thời gian chứ. Ham hố như mày dễ sớm chết ngáp à – Thuý Tiên giả bộ nhăn mặt lè lưỡi...

Đúng lúc này thì tiếng chuông báo vào học, Hoà Mi đành tạm ngừng chém gió với Thuý Tiên, vội giờ sách ra làm tiếp bài tập. Tiết đầu tiên là môn ngoại ngữ của cô Hạnh, bình thường cô chỉ giao bài tập về nhà để học sinh tự giác làm con đầu kiểm tra từ mới, với vở ghi là chính. Vừa vào lớp cô đã giờ sổ điểm ra thay vì gọi tên học sinh nào đó lên bảng để kiểm tra từ mới như mọi hôm thì hôm nay cô lại kiểm tra đột xuất vở bài tập về nhà.

- Thuý Tiên, Thuý Quỳnh, Ngọc Hà, Hùng, Nhã, Hoà Mi các em mang vở bài tập về nhà lên cho cô kiểm tra coi như lấy điểm miệng. – Cô Hạnh đọc to tên những học sinh cần kiểm tra.

Ở dưới lớp Hoà Mi quay xuống nhìn Thuý Tiên thâm kêu.

- Chết rồi mày ơi, tao chưa làm bài tập làm sao bây giờ? – Hoà Mi hoảng hốt.

- Sao lại chưa làm, bình thường mày chịu khó lắm mà. – Thuý Tiên kinh ngạc.

- Hic, thì hôm qua mãi đọc truyện đến gần sáng, say mê quá tao quên mất phải làm bài tập rồi mày ạ. Ai ngờ cô lại đột xuất kiểm tra vở bài tập chứ? – Hoà Mi nói như muốn khóc.

- Cô không quên không làm bài tập à? – Tuấn Anh im lặng nãy giờ đột nhiên hỏi.

- Uh, phải làm sao bây giờ, anh có cách nào không? Tôi sợ bị ghi sổ đầu bài vì bị điểm kém lắm, không những bị phạt cắt cỏ còn bị cô chủ nhiệm gọi điện về cho bố mẹ thì tôi chỉ có nước chết. – Hoà Mi nhăn nhó như khi ăn phải ớt.

Khi Thuý Tiên lẫn Tuấn Anh đang loay hoay nghĩ cách bao biện cho Hoà Mi, Hoà Mi thì hoảng sợ lạnh hết cả người.

- Hoà Mi vở bài tập của em đâu? – Cô Liên gọi to tên nhỏ hỏi

- Dạ... thưa cô... em – Hoà Mi giật mình đứng bật dậy, nhìn cô ấp úng nói, cả lớp có bao nhiêu con mắt tò mò, bắn khoản đều hướng về phía Hoà Mi, cô nàng chuyên gây sự chú ý trong lớp. Thành Trung ngồi bàn đầu tiên dãy bên kia cũng phải ngoái đầu lại nhìn nhỏ ánh mắt lo lắng như muốn hỏi “sao

thế?”.

- Em làm sao? – Cô Liên chau mày nhìn nhỏ bằng giọng nghiêm khắc.

- Thưa cô...em..em trót để quên vở ở nhà rồi ạ. – Hoà Mi lúng túng nói không dám nhìn thẳng vào cô.

- Thật không? – Cô Liên mỉm cười ánh mắt dò xét.

- Dạ, thật ạ.

- Thế ăn em có quên không? Vậy bây giờ cô cho em về nhà lấy vở, trước khi hết tiết nhất định phải có mặt tại lớp đừng nói với tôi nhà em ở xa nên em không về lấy được nhé. – Cô Liên nửa đùa nửa thật.

- Sao còn chưa chịu về? Có phải em lại nói dối tôi không? Em có biết làm vậy tôi sẽ nặng gấp đôi không? – Cô Liên thấy nhỏ đứng im liền tỏ vẻ không được hài lòng quyết truy hỏi đến cùng, cô ghét nhất những học sinh nào đã lười còn hay nói dối.

Thời gian như ngừng trôi, giữa lúc Hoà Mi đang đau khổ không biết nên xử lý như thế nào? Giã vở về nhà lấy vở rồi tranh thủ làm nhưng bài dài lắm có chưa đầy 30 phút về nhà lấy kịp sao được, hay là nói thật với cô nhỉ?

- Thưa cô hôm qua em có đến nhà bạn Hoà Mi cùng làm bài về nhà với bạn ấy, nên em nghĩ cô không cần bảo bạn ấy phải về lấy vở ngay đâu. Để buổi sau nộp vở cũng được cô ạ. – Tuấn Anh bất ngờ đứng dậy nói đỡ cho Hoà Mi, về mặt tự tin, nghiêm túc khiến người ta không thể nào có chút ý nghĩ rằng hắn đang nói dối.

Cô Liên cũng biết tiếng hắn là một học sinh học cực giỏi tại Galaxy mới chuyển sang, vì lý do gì thì không biết, hơn nữa hắn có lai lịch cũng không phải là tầm thường. Ngôi trường này vốn là do tập đoàn Ánh Dương nhà hắn đứng sau thành lập và quản lý được chính hiệu trường rì tại nên cô Liên cũng nề nang hắn bỏ qua không làm khó cho Hoà Mi nữa.

Mặc dù gia đình Hoà Mi cũng rất giàu có quyền lực, nhưng bố mẹ Hoà Mi chưa bao giờ có ý nghĩ dùng sự giàu có, quyền lực của mình để cho Hoà Mi dựa vào. Thân phận nhỏ được giấu kín, chỉ trừ mấy đứa bạn thân Thuỷ Tiên, Ngọc Huyền. Bởi bố mẹ Hoà Mi muốn con gái mình tự đi bằng chính đôi chân của mình, vì từ nhỏ thành tích học tập luôn đạt kết quả xuất sắc lại thi đỗ vào trường cấp 3 Thực Khuê danh tiếng thứ hai cả nước với số điểm rất cao nên bố mẹ Hoà Mi mới cho cô nàng được phép ở nhà riêng tự do, tiền chu cấp hàng tháng cũng rất thoải mái.

Mẹ Hoà Mi là người nước ngoài nên bà luôn muốn con gái mình học tập cách sống độc lập, tự biết lo lắng cho bản thân ngay từ nhỏ giống như ở phương Tây. Ngay từ nhỏ nhiều đứa đã tự biết kiếm tiền bằng chính khả năng của mình, dùng số tiền kiếm được tiêu dùng vào những mục đích cá nhân mà không phải nhờ tay xin tiền bố mẹ.

18 tuổi đủ quyền công dân là có thể tự đi làm nuôi sống bản thân bố mẹ cũng sẽ không chu cấp tiền bạc nữa, hoặc sẽ chu cấp đủ để đóng học phí bởi học phí ở các trường bên đó rất cao toàn tính bằng USD. Những trường danh tiếng thì bắt buộc phải thi nhưng để tốt nghiệp được thì còn khó hơn bậc thang lên trời, với những trường bình thường thuộc ngành nghề riêng nào đó chỉ cốt để lấy chứng chỉ, thích thì cứ đăng ký học miễn có tiền đóng học phí là ok.

Nhưng để ra lấy được tấm chứng chỉ tốt nghiệp thành công thì cực kỳ khó, không đủ khả năng, bản lĩnh, sự tự tin, am hiểu kiến thức sâu sắc thì còn lâu mới có được chứng chỉ. Bởi để có được tấm chứng chỉ phải trải qua những kỳ thi rất khốc liệt với những đối thủ vô cùng xuất sắc.

Ngước mắt nhìn xuống thấy đầy người kém hơn mình nhưng ngẩng đầu lên cao nhìn thì thấy mình chẳng là gì hết, thi trượt thì ôn lại đợi kỳ thi tiếp theo cứ thi đến khi nào đỗ thì thôi không có chuyện chạy chọt mà qua được đâu nhé, mà tiền học phí thì chả rẻ chút nào đâu. Nên chất lượng giáo dục ở đó cực kỳ tốt, cầm tấm chứng chỉ đó đi khắp nơi trên thế giới đều dễ dàng được tuyển dụng.

Không như ở Việt Nam, có tiền là qua được hết, ai đã thi lọt đầu vào thì đều có thể dễ dàng lấy được tấm bằng tốt nghiệp, chả biết trình độ, kiến thức đến đâu. Nên khi sinh viên ra trường cứ thất nghiệp đầy rạ, người ta chỉ tuyển dụng có vài trăm người xuất sắc nhất, có nhiều kinh nghiệm nhất. Nhưng năm nào cũng cho ra lò hàng ngàn sinh viên mới tốt nghiệp, thì thử hỏi vì sao lại nhiều người thất nghiệp đến thế.

Mà cầm bằng tốt nghiệp đại học ở Việt Nam ra nước ngoài người ta từ chối từ vòng gửi xe luôn, nói thì tưởng hài hước nhưng người ta đều phải dành thời gian đào tạo lại từ đầu... .

- Được rồi có sự cam đoan làm chứng của bạn Tuấn Anh cô tạm tin em một lần, buổi học sau nhớ mang vở lên để cô kiểm tra đấy. – Cô Liên nhẹ nhàng nói.

- Dạ. – Hoà Mi mừng rỡ như kẻ chết đuối vớ được phao cứu sinh.

- Haiz, suýt nữa thì đi đòi nhà ma – Hoà Mi ngồi xuống thở phào

- Thế không định cảm ơn tôi à? – Tuấn Anh cười nháy mắt.

- Đừng nằm mơ. – Hoà Mi bướng bỉnh, nhưng bắt đầu cảm thấy hắn đỡ đáng ghét hơn rồi.

Lũ con gái trong lớp bắt đầu xì xào, ánh nhìn về phía Hoà Mi ghen tỵ.

“Con nhỏ đó có gì tốt đẹp hơn bọn mình mà lại để Tuấn Anh phải đích thân đứng ra nói đỡ nhỉ?”

“Rõ ràng nói dối mà vẫn được người giúp đỡ, con nhỏ đó đúng là quá may mắn”

“Hừ, thật đáng ghét...”

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Tình cờ gặp gỡ là duyên hay là do định mệnh sắp đặt

Gặp nhau rồi biết sẽ vui hay buồn.

Yêu nhau rồi sẽ luôn hạnh phúc hay toàn đắng cay.

Rượu uống ngàn ly say vẫn tỉnh lại được.

Trót yêu em rồi biết đến bao giờ mới tỉnh mộng được đây?

Lúc 1h đêm Minh Khánh mới từ trong vũ trường Bình Minh lớn nhất nhì thành phố bước ra ngoài, với gương mặt đẹp trai, quyến rũ, hát tiếng anh cực hay, học cực giỏi, rất có gu ăn mặc, nhảy nhót, khiêu vũ thì đẹp mê hồn đã làm say mê, điên đảo biết bao trái tim thiếu nữ. Minh Khánh là hot boy nổi tiếng của trường Galaxy, được rất nhiều cô gái theo đuổi nhưng cậu lại chẳng hề thật lòng yêu thương một ai. Cậu liên tục thay người yêu như thay áo, thấy mới chiều hôm qua còn đang đeo cô này đi chơi phố sáng hôm sau đã chờ cô khác xinh đẹp hơn đi học.

Cậu không chỉ nổi tiếng với các thành tích nổi bật mà các hot boy cần có, mà còn nổi tiếng bởi khả năng uống rượu cả ngàn ly cũng không hề biết say là gì. Từng thi đấu âm với rất nhiều những cậu con trai thuộc dân chơi là khách VIP của các quán bar, vũ trường lớn trong thành phố có khả năng uống rượu ngoại loại năng như nước là trước sự chứng kiến của rất nhiều người.

Vậy mà chỉ sau một đêm đã khiến người ta phải há hốc mồm tròn ngược mắt tròn sùng làm sư phụ, bởi sau cuộc thi các cậu công tử kia đều đã bị say nghiêng ngả, nôn mửa, hôn mê bất tỉnh đến tận gần chiều tối hôm sau vẫn còn chưa hết say. Thế mà cậu mặt vẫn tỉnh bơ như thường không có chút gì là đỏ mặt hay biểu hiện gì khác, nở một nụ cười đẹp rực rỡ để lộ hàm răng đều hạt bắp trắng sáng như ngọc trai ai nhìn thấy cũng phải ngẩn ngơ.

Cậu là một trong 4 thủ lĩnh của băng nhóm Thiên Đường Chết khét tiếng trong thế giới ngầm, là bạn cực thân của Nhật Duy, Tuấn Anh, Huy Hoàng toàn những cậu thiếu gia con trai độc nhất của các tập đoàn nổi tiếng và có thế lực trên thế giới.

Có lẽ ai cũng nghĩ rằng chắc cậu cũng là thiếu gia của một tập đoàn lớn mạnh, thế lực hùng hậu nào đó giống như 3 cậu thiếu gia ở trên phải không? Nếu như suy đoán như vậy thì nhầm rồi bởi cậu chỉ là một đứa trẻ bơ vơ không nơi nương tựa ở nơi cô nhi viện chẳng có sự giàu có hay thế lực nào đứng đằng sau bảo trợ hết. Tình cờ gặp gỡ Nhật Duy vào một đêm mùa đông giá rét, lạnh cắt da cắt thịt. Hôm đó Nhật Duy xui xẻo bị một nhóm côn đồ truy sát quyết liệt tại một hẻm vắng.

“Nhật Duy năm đó 14 tuổi nhưng đã có rất nhiều thành tích vẻ vang bởi khả năng đánh lộn, gây hấn với những bọn côn đồ, lưu manh là đàn anh thuộc hạng đẳng cấp dân chơi chính hiệu ở một trường cấp 3 dân lập của thành phố chẳng biết sợ hãi là gì nên đã bị bọn chúng căm ghét tìm cách trả thù.

Lợi dụng cậu đi lang thang một mình trong đêm vắng trên đường về biệt thự của mình, bọn chúng đã chặn đường định lợi dụng người đông thế mạnh để truy giết cậu trả hận. Giữa lúc cậu gần kiệt sức vì không thể nào một mình đánh bại nổi hơn hai chục đứa, mà trong tay đứa nào cũng có dao găm, mã tấu, xích, côn, gậy sắt... mặt mày dữ tợn, nguy hiểm, ra đòn nào cũng đều là đòn trí mạng. Sơ suất tý là bị bọn chúng hạ gục ngay, chết là cái chắc.

Đúng lúc này Minh Khánh xuất hiện, sau này nghe Khánh kể do cô nhi viện nằm ở gần đó cậu ta đi chơi về muộn đi ngang qua con đường đó, thấy ngứa mắt bởi hành vi cậy đông hiếp yếu của bọn côn đồ kia. Khánh đã không ngần ngại nhảy xả vào đánh lộn cùng với Nhật Duy, có thêm người hợp sức Nhật Duy càng điên cuồng ra tay một cách tàn bạo hơn còn nhanh tay cướp được một thanh mã tấu từ tay một tên bị cậu đá thương đang nằm vật dưới đất rên rĩ.

Xông vào huyết chiến với những tên còn lại, khiến cho bọn chúng kẻ thì bị thương chảy máu nằm vật vã co quắp kêu la, người thì vút vũ khí bỏ chạy mất cả dép. Nhưng có một tên mặc dù bị thương nằm vật vờ dưới đất quyết không chịu thua một cách lằng xệch nên đã rút ra từ trong người một con dao dài sắc nhọn, đứng dậy lên đâm thẳng vào sau lưng Khánh, khi cậu đang đứng thờ phỉ phò toát mồ hôi kẻ tự nhiên xuất hiện làm hỏng kế hoạch truy sát của bọn chúng. Nhật Duy nhìn thấy định đưa chân đá bay con dao nhưng không kịp, sau này tên đó bị Nhật Duy sai đàn em chặt mất bàn tay đã dùng dao để đâm Khánh.

Nhìn Khánh bị thương chảy máu Nhật Duy không khỏi cảm thấy đau lòng. Lần đầu tiên trong cuộc đời cậu biết xúc động, đau lòng vì một người khác là

như thế nào. Nhật Duy vội vàng gọi xe cấp cứu cùng hai người bạn thân tới trợ giúp xử lý nốt bọn côn đồ kia, chỉ riêng thể lực của Tuấn Anh cũng đã đủ mạnh để giải quyết gọn nhẹ bọn côn đồ kia rồi. Chẳng biết xử lý thế nào chỉ nghe thiên hạ đồn thổi tên cầm đầu hôm đó đã bị đánh cho một trận hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện suốt nửa năm liền, khi tỉnh lại thì thần trí mơ màng nghe nói bị chấn thương sọ não nên mất ý thức rồi. Còn thực hư thế nào thì không biết, nhưng cũng từ đó những ai nhắc đến mấy người bọn họ cũng đều tỏ ra e ngại, run sợ..."

Sau lần cứu Nhật Duy thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc, với tình thân nghĩa hiệp, nhân hậu, dũng cảm Minh Khánh đã được gia nhập nhóm, từ đó trở thành bạn cực thân của Nhật Duy, Tuấn Anh, Huy Hoàng. Được 3 người kia giúp đỡ cả về vật chất lẫn tinh thần, Minh Khánh thành tích học rất xuất sắc nên chẳng khó khăn gì để cùng vào học ở trường Galaxy danh tiếng đứng nhất cả nước cùng với 3 cậu bạn thân kia.

Khánh là một người rất có lòng tự trọng nên cũng rất ít khi dùng tới số tiền trợ giúp của mấy cậu bạn thân, cậu chỉ nhờ họ giúp đỡ tự mở một công ty riêng, có website riêng. Chuyên kinh doanh trang sức, mỹ phẩm, quần áo bằng cách bán hàng qua mạng (bán hàng online) cậu muốn tự mình kiếm tiền sau này có tiền rồi sẽ trả lại cho mấy người bạn thân.

Cậu không muốn nợ nần ai bất cứ thứ gì, cậu tuy nghèo thật nhưng không bao giờ có ý định dựa dẫm, hay lợi dụng bất kỳ một ai. Với sự thông minh, tài năng, rất khôn khéo của một người thuộc thế hệ trẻ, nhanh chóng nắm bắt được thị hiếu cũng như tâm lý của khách hàng mà công ty của cậu ngày càng làm ăn phát đạt tiền vào như nước chẳng mấy chốc đã trả được hết số tiền đang nợ các bạn.

Đẹp trai, lại thông minh, có tiền được nhiều con gái theo đuổi ngưỡng mộ tại sao lại không nắm bắt chứ, đại gì mà bỏ qua nhỉ? Con gái mà cứ thấy con trai đẹp, giàu có, tài năng, giỏi giang là mắt sáng lấp lánh toàn hình trái tim, theo đuổi một cách quyết liệt xưa rồi cái thời trâu đi tìm cọc, con gái thì ngại ngừng, đồ mặt, e thẹn rồi nhé. Giờ thời đại đã thay đổi, tiến bộ, hiện đại từng ngày, lại thêm bình đẳng nam nữ theo trào lưu tư tưởng phương Tây nên chuyện con gái ngày nay công khai tỏ tình, dễ dàng nói "I LOVE YOU" với một chàng trai mình thích là chuyện thường ngày phố huyện rồi, giống như cân đường phải kèm theo hộp sữa ý mà có gì đáng ngạc nhiên đâu nhỉ?

Các cô nàng thời nay hôn chụt bạn trai, nhìn ngắm đắm đuối, vai kề vai, má kề má, nắm chặt tay giữa chôn đông người, trong khi người chứng kiến còn thấy đỏ mặt. Thế mà các cô hành xử một cách rất tự nhiên như thể giới này chỉ có mình đôi ta ấy là chuyện nhỏ như con muỗi thôi, ai mà cảm thấy ngạc nhiên đúng là quá lạc hậu đi. Có thể quay về thời nguyên thủy sống được rồi.

Nhiều phen bị các cô nàng hết gọi điện tỏ tình, tặng hoa, tặng quà, lễ độ theo đuổi, luôn tạo tình huống tình cờ gặp gỡ ... một cách cuồng nhiệt. Thậm chí có cô sợ cậu không chấp nhận tình cảm còn nói "chỉ cần anh thích em sẵn sàng dâng hiến hết tất cả cho anh..." mà cậu cũng khiếp sợ luôn thay sim đổi số, tắt nguồn liên tục muốn được yên thân mà vẫn không thoát nổi. Họ chẳng cần tìm hiểu tính cách, gia cảnh, suy nghĩ cẩn thận, ... "cứ thích là nhích thôi, sao phải xoắn nhỉ?"

Mà yêu rồi thì liên tục đòi cậu phải mua đồ hàng hiệu, đi ăn nhà hàng sang trọng, toàn bị lôi đi dự sinh nhật bạn bè để lên mặt với bạn bè là tớ có anh chàng người yêu đẹp trai không hả? Không bữa tiệc nào các cô người "iui" lại quên gọi điện cậu tới đón, rồi chờ cả nửa tiếng để các cô còn trang điểm, phấn son sao cho thật xinh đẹp, lộng lẫy. Kiên trì chờ đợi như thế mới là chứng tỏ sự ga năng, sự cứng chiều người "iui"...

Cứ bảo vì sao con gái ngày nay hay bị dễ dàng lừa tình, miếng ngon đến tận miệng như thế chả nhẽ không ăn, còn yêu thật sự hay không lại là chuyện khác. Thế nên việc Khánh thay người yêu như thay áo là chuyện bình thường, ai bảo các cô cứ thích hẹn hò, yêu đương với cậu bằng được. Có gạt đi cũng chẳng hết, người ta cứ ngưỡng mộ sao cậu đào hoa thế, có mấy cô sau khi cậu "chơi" chán chê bỏ rơi thì khóc lóc, mắng nhiếc cậu là đồ Sở Khanh. Khánh chỉ cười "nhạt" im lặng không nói gì, không sống trong chăn sao biết chăn có rận?

Lúc cậu vừa bước chân ra khỏi quán bar thì ngoài trời lúc này lại đang có mưa, cơn mưa mùa thu lúc về đêm thật lạnh lẽo làm sao. Khánh bỗng có cảm giác rung mình, bước nhanh tới chỗ xe ô tô của mình nơi bác tài xế đang đợi, cậu chui thật nhanh vào xe giục bác tài xế đi nhanh.

Đường phố về đêm thật vắng vẻ, nhìn màn trời mưa lạnh giá qua ô cửa kính cậu lại cảm thấy thật cô đơn làm sao? Muốn tìm một ai đó để yêu thương thật lòng chứ không phải vì cái vẻ bề ngoài hào nhoáng ở thời đại ngày nay khó đến vậy sao?

Đang mơ màng nhìn ngắm ngoài trời mưa cậu chợt nhìn thấy có một cô gái nào đó đi ngang qua đường thì phải, cô gái ấy đang cầm ô đi rất nhanh. Thế rồi chẳng hiểu sao cậu lại thấy cô ấy ngồi sụp xuống giữa đường lẫn lộn cứ như đang bị gì đó rất đau đớn đến cùng cực?

- Bác Quyền dừng xe một lát, hình như cô gái ở kia đang bị làm sao đó thì phải? – Thấy tình hình cô gái có vẻ không ổn, Khánh vội kêu bác tài xế dừng xe lại.

- Cậu chủ định làm gì? – Bác tài xế khó hiểu.

- Cứu người. – Khánh trả lời ngắn gọn, lòng thiện lương, thương người trong cậu lại bắt đầu trỗi dậy rồi.

Thế rồi Khánh xuống xe bật ô tới gần chỗ cô gái đó, thấy cô đang nằm bất tỉnh dưới mặt đường, cả người bị nước mưa bắn vào người ướt hết quần áo, chiếc ô thì rơi xuống bị gió thổi bay xa một đoạn.

Nhìn quanh quẩn thấy đường phố vắng vẻ không một bóng người, lúc này chắc gần 2h sáng rồi. Chả nhẽ để mặc cô gái ấy chết giữa đường trong mưa lạnh giá như thế này à? Không còn cách nào khác cậu đành phải nhờ bác tài xế cùng điu cô gái ấy vào trong xe, rồi vọt nhanh trong màn đêm yên tĩnh.

Minh Khánh với cô gái này sẽ có một cuộc tình rất cảm động, chẳng kém cặp đôi Nhật Duy – Hoà Mi đâu ^^!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Cô gái bí ẩn bên trong bức tranh mang tên “Người con gái tôi yêu” là ai?

Bức tranh đẹp lung linh, như thật như ảo?

Một bí mật động trời khiến người ta liêu xiêu

Rốt cuộc cô gái nào lại có điểm phúc may mắn vậy trời?

Một cuộc truy tìm đã diễn ra rất gay cấn và khốc liệt.

Liệu có thể đạt được kết quả như mong đợi không?

Vẫn như mọi hôm Hoà Mi tới trường là phi lên lớp ngồi ôn lại bài hoặc ngồi chém gió với Thuý Tiên ngay, nhưng hôm nay cô nàng lại muốn ghé qua căng tin mua chút đồ ăn vặt đã, chứ ngồi vật vờ như bức tượng trong lớp nghe thầy cô giảng bài buồn lắm phải kiếm cái gì đó “cắn” hoặc “ngậm” tạm cho đỡ chán mới được. Hoà Mi quyết định mua một ít hạt hướng dương, ngô cay, kẹo mút Alpenliebe toàn những món khoái khẩu mà nhỏ ưa thích nhất.

Vừa tới gần chỗ căng tin nhỏ đã nghe thấy tiếng xì xào bàn tán gì đó của bọn con gái thuộc dạng “bà tám” nổi đình nổi đám trong trường, bắt kể thông tin gì chỉ cần thích là các nàng ấy sẽ rất nhanh moi móc ra tận chân tơ kẽ tóc, nói 1 chém 10. Đặc biệt những chủ đề có liên quan đến hotboy nổi tiếng trong trường, thì ời thôi, chẳng cái có thông tin gì “hot”, vừa mới ra lò là các nàng ấy không biết cả. Từ sở thích, tính cách, gia cảnh, có người yêu chưa, có những tài năng gì đặc biệt, sắp tham gia những cuộc thi gì... Họ biết rõ như lòng bàn tay luôn.

“Nghe nói hoàng tử đẹp trai vừa mới chuyển tới trường mình được gần 1 tuần học ở lớp 10C là một thiên tài mỹ thuật đấy, thông tin mới nhất tao vừa mới điều tra xong qua một con nhỏ đàn em học bên Galaxy”

“Thật ha?”

“Thật chứ đùa à, các bức tranh do chính tay anh ấy vẽ đẹp dã man con ngan luôn, người ta tranh nhau mua mà không được đấy”

“Anh chàng này quả là thú vị, không những thông minh, đẹp trai, gia đình giàu có lại còn có cả tài vẽ tranh nữa”

“Chúng mày có biết chiều mai anh ấy sẽ có mở một cuộc trưng bày các tác phẩm mỹ thuật trong thời gian gần đây tại phòng triển lãm Thiên Nhiên không?”

“Oh, vậy mai tụi mình cùng nhau đi xem tranh của anh ấy đi, người đẹp như vậy chắc chắn tranh cũng sẽ rất đẹp”

“Ý tưởng hay đấy, mà có ai biết nick Facebook của anh ấy là gì không đề tao còn kết bạn”

“Biết lâu rồi, từ ngày đầu tiên anh ấy bước chân đến trường này cơ”

“Ghê, thế tên nick là gì đọc cái coi...”

Hoà Mi vừa mua đồ vừa dỏng tai nghe ngóng, thật không ngờ cái tên đáng ghét ấy lại là một thiên tài mỹ thuật cơ đấy thế mà mình chả biết tí xiu nào? Mà tại sao hần lại tự dưng rảnh rỗi chuyển sang trường mình làm quái gì nhỉ? Rốt cuộc con người hần còn ẩn chứa bao nhiêu bí mật đây... Hoà Mi vừa ngậm kẹo vừa mải suy nghĩ linh tinh chẳng biết đã lên tới lớp từ lúc nào, hôm nay chỗ ngồi của nhỏ yên tĩnh, vắng vẻ lạ thường. Còn bọn con gái trong lớp thì nhìn nhỏ bằng ánh mắt ẩn chứa sát khí hay sao ấy, nhỏ chột cảm thấy rất khó chịu.

- Hi, chúc người đẹp buổi sáng tốt lành nha! – Tuấn Anh vừa nhìn thấy Hoà Mi liền nở một nụ cười ấm áp như nắng xuân

- Hi, thank you! – Hoà Mi cũng ním cười thân thiện đáp lại, dù sao hôm qua hần ta cũng có công giúp nhỏ thoát nạn môn ngoại ngữ, không thì giờ nhỏ thật sự không biết đời mình sẽ đi đâu về đâu nữa. Haiz.

- Hoà Mi này tôi có chuyện này muốn nói với cô, hi vọng cô sẽ không từ chối. – Tuấn Anh vẻ mặt ngưng nghiêm

- Hả? Có chuyện gì thế - Hoà Mi nổi hứng tò mò

- Chiều mai tôi có triển lãm mấy bức tranh vẽ ngẫu hứng mỗi khi rảnh rỗi, nếu cô rảnh thì ngày mai tới thăm ủng hộ tôi nhá. – Tuấn Anh tràn ngập hi vọng.

- Chuyện này...

- Ui zoi, cơ hội hiếm có ngàn năm mới có đấy, đi luôn đi mày. Hi hi – Hoà Mi còn chưa kịp nói, chẳng biết Thuý Tiên đã từ nơi nào nhảy ra nói chen

vào.

- Con điên này giờ mày biến đi đâu thế? – Hoà Mi nhăn nhó.

- Hừ, chẳng lẽ đi vệ sinh cũng phải báo cáo với mày chắc? – Thủy Tiên nói về không hài lòng.

- Chào mọi người có chuyện gì mà nói vui vẻ, rôm rả thế cho mình góp vui với. – Thành Trung đột nhiên xuất hiện nói chen vào làm cả ba giật nảy mình.

- Hi hi, cũng không có chuyện gì to tát cả, định rủ mọi người chiều mai đi xem triển lãm tranh của mình ấy mà. – Tuấn Anh cười

- Thiệt ha? Thế thì chúng ta đi thôi tới ủng hộ cho bạn ấy được vui. – Trung nhiệt tình

- Like, tớ là tớ ủng hộ cả hai chân hai tay luôn. Còn mày thì sao có định đi không? Hay thích tao phải dùng tới bạo lực đây- Thủy Tiên lườm đe dọa Hoà Mi

- Thích thì thích, sao phải xoắn nhỉ? Mày làm cứ như tao sợ lắm ý – Hoà Mi bật lại.

- Vậy thì cứ quyết định thế nhé, cảm ơn mọi người đã tới ủng hộ. Hi – Tuấn Anh cười sáng lạn.

Rất nhanh buổi chiều hôm sau đã tới, Hoà Mi, Thủy Tiên, Thành Trung thêm Ngọc Huyền cùng rủ nhau tới tham dự triển lãm tranh vẽ của Tuấn Anh. Tất cả đều nổi hứng tò mò, không biết tranh của cậu ta đẹp đến mức nào mà được thiên hạ trầm trồ ngưỡng mộ như vậy?

- Thủy Tiên mày quen anh ta thế mày có biết tranh do anh ta vẽ từng đoạt những giải gì không mà nghe người ta khen ngợi không tiếc lời ghê thế? – Hoà Mi đạp xe chờ Ngọc Huyền vừa hỏi Thủy Tiên đang ngồi đằng sau chiếc xe đạp cào cào của Thành Trung.

- A, nghe nói tranh của anh ta vẽ từng đoạt giải nhất cuộc thi vẽ tranh thiếu nhi toàn quốc năm 6 tuổi, từng được đề cử tham gia cuộc thi mỹ thuật quốc tế mà lần nào cũng đều đoạt giải thưởng cao. Mặc dù tuổi còn nhỏ thế nên người ta mới gọi anh ta là “thiên tài mỹ thuật” đấy. Nói chung tranh của anh ta vẽ đẹp ngất ngây con gà tây luôn đó là do thiên hạ đồn thổi chứ thực tế tao đã được xem trông thấy bức tranh nào của anh ta đâu?

- Mày thân với anh ta thế mà chưa từng được xem tranh do anh ta vẽ à? – Hoà Mi khó hiểu

- Con dở hơi biết bơi này, tao mới gặp anh ta có vài lần trong mấy lần đi dự tiệc cùng bố tao thôi, có nói chuyện vài câu, gặp mặt cho có. Chứ thân thiết quái đâu, tất cả đều do mày tự nghĩ ra đấy chứ. – Thủy Tiên chán nản giải thích.

- Sac, thế mà chém gió suốt này giờ cứ như thật ý. – Hoà Mi tỏ ra thất vọng

- Con ngu này mày thì biết cái gì, kể cả thân cũng chẳng có cơ hội được xem tranh của anh ta đâu. Tranh do anh ta vẽ chỉ mình anh ta biết thôi, chẳng hiểu lần này anh ta nghĩ gì mà mở cuộc triển lãm tranh mời mọi người tới xem.

- Hai người có biết lý do vì sao anh ta tự dưng chuyển sang trường mình học không? Lại còn học lớp 10 nữa chứ, tớ nghe nói anh ta học lớp 11 bên trường Galaxy cơ mà? – Trung thắc mắc.

- Biết chết liền – Ngọc Huyền kết luận.

- Like, câu nói hay nhất trong ngày – Thủy Tiên cười gật đầu.

- ...

Khi bốn người tới cửa ra vào phòng triển lãm đã thấy rất đông người đang tấp nập ra vào, có mấy anh bảo vệ mặc áo quần toàn màu đen, mắt đeo kính đen đứng uy nghiêm gần lối vào. Không ai bảo ai cùng tự động đi sâu vào bên trong xem không khí náo nhiệt, vào đây cứ như là đang bước vào một thế giới khác vậy. Khắp nơi toàn tranh là tranh, người xem thì chen chúc nhau, nhóm của Hoà Mi định đi tìm Tuấn Anh để nói chuyện nhưng phòng rộng quá lại đông người có tìm cũng đến sáng mai mất.

Lúc đầu mới nhìn sơ qua cứ tưởng toàn bộ số tranh đang có ở đây đều là do Tuấn Anh vẽ đến khi đọc phần chú thích mới biết mỗi bức tranh ở đây đều do các họa sĩ có tên tuổi khác trong giới mỹ thuật vẽ, có họa sĩ rất nổi tiếng, có người lần đầu mới biết tên. Mà nhóm Hoà Mi toàn những người mù tịt về mỹ thuật biết ai vào với ai đâu.

- Ô, đùa nhau à, rủ bọn mình đến xem tranh của anh ta mà tại sao toàn là tranh do người khác vẽ thế ha? – Hoà Mi sau khi xem tranh một lượt liền mất chữ A mồm chữ O ngạc nhiên.

- Biết được chết liền, ta thấy anh ta cố tình lừa dối mình rồi – Thủy Tiên nhăn nhó thất vọng, đang háo hức cứ tưởng được xem tranh của thiên tài mỹ thuật vẽ, ai ngờ toàn những bức tranh do người khác vẽ chẳng có liên quan quái gì.

- Điện thoại đâu gọi anh ta hỏi coi – Ngọc Huyền nêu ý kiến.

- Ui, chết cha tao chưa xin số điện thoại của anh ta, Thủy Tiên mày có không? – Hoà Mi giật mình

- Nan, tao cũng thế, do không thân lắm nên cũng chả buồn xin số nữa. Hic. – Thủy Tiên đau khổ.

- Mẹ, đi rồi nhá, mất toi cả buổi chiều tươi đẹp. Không xem với xét gì nữa đi về chơi gunny với tao cho đẹp trời. – Hoà Mi ức chế vùng vằng định ra về.

Đúng lúc cả nhóm đang có ý định ra về thì chợt Thành Trung nhìn thấy điều gì đó rất lạ lùng liền vội ngăn Hoà Mi lại.

- Hoà Mi chờ đã, Mi thử nhìn xem tại sao tất cả mọi người lại đổ dồn về phía đằng kia xem đông thế nhỉ? – Trung kéo tay Hoà Mi lại, chỉ về phía đằng xa

Hoà Mi, Thuý Tiên, Ngọc Huyền ngạc nhiên nhìn về phía đó ngơ ngác, ở đằng đấy có cái gì hay mà người ta tụ tập hết ở đó làm chi?

- Ở đằng đó có gì thế sao mọi người lại chen chúc đổ dồn về phía đó hết vậy? – Hoà Mi nhìn xung quanh thấy lác đác còn có vài người xem tranh, còn đâu đều tập trung hết ở phía đằng kia.

- Mà hỏi tao thì tao biết hỏi ai, đi chúng ta thử ra đó xem là biết liền – Ngọc Huyền chưa nói xong đã nhanh chân đi trước.

Thế rồi cả nhóm kéo nhau bước tới xem, do người quá đông nên đành phải tách riêng từng người lách vào cho dễ. Thì ra mọi người đang ngắm nhìn bức tranh vẽ về một cô gái trông rất đẹp, vẽ rất có hồn, sống động như thật.

Cô gái trong bức tranh thực ra chỉ là một thiếu nữ mới có trạc 16, 17 tuổi mặc một chiếc áo dài tay mỏng màu hồng nhạt, mặc quần bò ngắn màu đen, đang ngồi trên một chiếc xích đu hai chân chạm đất thảnh thơi đu qua đu lại. Vừa cúi đầu tập trung đọc một cuốn sách dày đặt trên đùi, tai đeo iphone nghe nhạc, mái tóc màu đen để xoã ngang vai bay nhẹ trong gió. Gương mặt thiếu nữ trong sáng, thuần khiết đẹp tựa thiên thần, nếu nhìn kỹ còn có thể thấy hình như thiếu nữ tuy cúi mặt nhưng đang mỉm cười thì phải, đôi má ửng hồng trong nắng chiều hoàng hôn.

Xung quanh có rất nhiều cây xanh, hoa nở đủ màu sắc, dưới chân thiếu nữ là một thảm cỏ xanh mướt có vài chiếc lá héo vàng đậu. Mặt trời phía trên cao lấp một nửa trong đám mây trắng toả ra những ánh sáng màu vàng nhạt chiếu xuyên qua từng kẽ lá, nếu đoán không nhầm thì đây là một buổi chiều hoàng hôn ở công viên. Nhưng để bức tranh thêm lung linh, huyền ảo, tác giả đã vẽ rất nhiều bong bóng sắc màu long lanh bay nhẹ xung quanh ...

Vừa nhìn phát Hoà Mi liền giật thót tim, lạ thế, sao cái cô gái trong bức tranh ấy giống mình thế nhỉ? Nhỏ nhỏ có một buổi chiều tà cách đây không lâu nhỏ có ra công viên ngồi xích đu vừa nghe nhạc vừa đọc cuốn tiểu thuyết “Bên nhau trọn đời” cơ mà, đọc thấy cặp đôi trong truyện có rất nhiều khoảnh khắc lãng mạn, hạnh phúc quá nên nhỏ thảnh thơi có mỉm cười thật. Thế quái nào lại có ở trên bức tranh kia cứ như là chụp hình thật ấy, mà công viên lúc đó vắng vẻ lắm làm gì có ai đâu... “Hình như mình gặp ma rồi, lẽ nào lại có sự trùng hợp kỳ diệu như thế trên đời này?” Hoà Mi chợt có suy nghĩ kỳ quặc.

Bên dưới bức tranh còn có ghi hàng chữ càng khiến nhỏ kinh hãi hơn “Người con gái tôi yêu – Hoàng Tuấn Anh” @_@

Cái gì thế? Ai là người con gái tôi yêu? Trời ạ, đúng là mình gặp phải ma con mẹ nó rồi. Hic

Mọi người xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán xôn xao “Thì ra bức tranh này cậu ấy vẽ về người con gái mình yêu, thế cô gái đó là ai vậy nhỉ?”

“Mặc dù là thiếu gia, tổng giám đốc của tập đoàn Ánh Dương quyền lực và rất giàu có, đẹp trai vô cùng lại được rất nhiều cô gái theo đuổi nhưng cậu ấy chỉ nhẹ nhàng từ chối chưa từng thấy thân mật với bất kỳ cô gái nào. Không ngờ là đã có người yêu rồi, giấu kỹ quá”

“Trời, không biết cô gái nào mà lại may mắn có điểm phúc vậy trời?”

Hoà Mi thần thờ như người mất hồn mãi mới thoát khỏi được đám đông đang định đi tìm Thuý Tiên, Ngọc Huyền, Thành Trung để xem họ nhận xét thế nào. Lúc bước ra được khỏi đám đông Hoà Mi vừa ngoái mắt nhìn lên thì thấy phía xa có một bóng hình rất quen thuộc, nhỏ nhìn kỹ không sai chính là Nhật Duy, nhưng sao anh ta lại có mặt ở đây nhỉ? Nhật Duy đứng từ xa nhìn nhỏ bằng ánh mắt phức tạp, khuôn mặt thì vẫn lạnh lùng chẳng biết là đang vui hay buồn nữa?

Lúc đó Hoà Mi chỉ có ý nghĩ chạy tới chỗ anh ta hỏi chuyện, còn chưa kịp chạy tới gần đã chẳng thấy bóng dáng anh ta đâu cả. Chỉ còn lại những người xem tranh đi qua lại tấp nập, lúc này Hoà Mi mới biết phòng triển lãm này chủ yếu toàn treo những bức tranh của những họa sĩ khác. Chỉ có duy nhất một bức tranh mang tên “Người con gái tôi yêu” là do Tuấn Anh vẽ, Hoà Mi tự dối lòng chắc cô gái trong bức tranh đó là một cô gái khác rồi, làm sao có thể là mình được chứ. Bởi cảnh vật, không gian thì đúng là như thế thật. Nhưng nhỏ đâu có xinh đẹp long lanh như thế chứ?

- Làm gì mà đứng ngẩn ngơ ở đây để tao đi kiếm mày mãi – Ngọc Huyền vỗ mạnh vào vai Hoà Mi

- Mọi người nghĩ sao về bức tranh ấy? – Hoà Mi dò hỏi.

- Cô gái trong bức tranh đó trông rất xinh, đẹp một vẻ đẹp trong sáng, thánh thiện. Tớ trông quen lắm – Trung nhìn Mi mỉm cười

- Thế cô ấy là ai? – Thuý Tiên vội hỏi

- Hi hi, tạm thời tớ chưa nghĩ ra – Trung cười đưa tay gỡ đầu tóc rối.

- Tuấn Anh trốn đâu rồi nhỉ? Anh ta bảo bọn mình đến rồi lại bỏ mặc tại mình như thế à? Thật đáng ghét – Hoà Mi khó chịu.

- Ngày mai thế nào chả lên báo chí, cả trường lại được một dịp ồn ào, náo nhiệt cho xem – Thuý Tiên nghiêm giọng nói

- Cái gì? Có mỗi bức tranh như vậy mà cũng lên báo á. – Hoà Mi giấy này

- Chứ sao nữa, mà đừng quên anh ta không chỉ là thiên tài mỹ thuật rất nổi tiếng mà còn là con cưng của chủ tịch hội đồng quản trị Ánh Dương danh tiếng nữa đấy. – Thuý Tiên tỏ vẻ hiểu biết.

- ...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Chân thành quá mức là một cái tội.

Tin người quá vội là một cái ngu.

Đừng tin tưởng bất kỳ một ai quá tuyệt đối.

Nếu không muốn rước hoạ vào thân...

Hoạ Mi chở Băng Hạ đi về phía khu chung cư Cao Minh, Hoà Mi tính cách sôi nổi, thân thiện, rất dễ làm quen dù người đó chỉ là người lạ mới lần đầu gặp mặt nên suốt quãng đường Hoà Mi đã biết được một chút ít thông tin liên quan đến Băng Hạ. Khi tới nơi Băng Hạ mỉm cười thật tươi nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt dịu dàng, cảm ơn rất chân thành, còn mời nhỏ lên phòng mình chơi chút tiện thể ăn com luôn.

Lúc đầu Hoà Mi cứ từ chối theo phép lịch sự, nhưng nghĩ ở nhà giờ cũng chả có ai. Lệ Hoa thì ăn bán trú ở trường, Nhật Duy thì đi học ở Galaxy đến tận chiều tối mới về, trước sự mời mọc chân tình của Băng Hạ. Hoà Mi đành mỉm cười vâng dạ đồng ý theo cô ấy lên phòng. Vì Băng Hạ ở khu chung cư, phòng của cô lại ở trên tầng thứ 9 nên hai người đi thang máy cho nhanh.

- Hoà Mi này, giả sử nếu như mình đi thang máy vào lúc buổi tối hay khoảng thời gian nào đó vắng vẻ. Mà bên trong chỉ có mình em với một gã đàn ông trông không được lương thiện cho lắm, sợ hấn ta lợi dụng cơ hội mà giờ trò xấu với em. Rơi vào trường hợp đó, để an toàn em sẽ làm như thế nào? – Khi hai người đã ở trong thang máy, ấn nút tự động đi lên tầng 9, Băng Hạ vui miệng hỏi Hoà Mi một câu hỏi tình huống.

- Nếu vậy em sẽ để điện thoại ở chế độ bấm phím nhanh, chỉ cần hấn ta có bất cứ hành động đe dọa nguy hiểm nào em sẽ bấm phím gọi 113 hoặc nhờ tới sự giúp đỡ của người thân. – Nghĩ một hồi Hoà Mi liền trả lời.

- Hi, cách này của em cũng khá thông minh đó nhưng chỉ sợ hấn ta có ý định “làm gì” gây nguy hiểm đến em thật, khi mọi chuyện đã xong rồi lúc đó 113 hoặc người thân em mới có mặt chẳng phải đã quá muộn sao? Thời gian là vàng bạc chỉ trễ một vài giây thôi cũng đủ khiến em đi đòi nhà ma rồi. – Băng Hạ cười nhẹ.

- Thế thì phải làm thế nào hả chị? – Nghe Băng Hạ nói vậy Hoà Mi bất giác giật mình hỏi.

- Haiz, cũng đơn giản thôi, thời gian để thang máy lên được một tầng mất có vài chục giây. Để an toàn mỗi khi thang máy thông báo đã đến một tầng nào đó em liền ấn nút tự động mở cửa, khi ấy nếu có người vào thì càng tốt, còn nếu không hấn ta cũng sẽ phải dè dặt, cẩn thận, không dám lợi dụng cơ hội mà giờ trò ngay với em. Hoặc không thì khi đến một tầng tiếp theo em đi ra ngoài luôn, đợi chuyển sau cũng được. Hi - Băng Hạ từ tốn giải thích.

- Woa, công nhận cách này hay nha, sao chị nghĩ ra siêu thế? – Hoà Mi vỗ tay tán thưởng.

- Hi, kinh nghiệm sống thôi em ạ, chứ ai mà rảnh nghĩ ra được. – Băng Hạ lắc đầu

Khi hai người lên đến tầng 9, cửa thang máy tự động mở ra, Băng Hạ đi trước Hoà Mi theo sau. Tới một căn hộ nhỏ, Băng Hạ liền lấy chìa khoá ra mở cửa đi vào trong nhà, Hoà Mi cũng leo đèo theo sau.

Căn hộ này của Băng Hạ khá nhỏ có chưa đến 50m2 nhưng đồ đạc trong phòng được sắp xếp khá ngăn nắp, thứ tự rõ ràng, lại còn rất sạch sẽ nữa chứ. Hoà Mi nhìn mà không khỏi cảm thấy xấu hổ, căn hộ này có 3 phòng, phòng khách và phòng ngủ, phòng bếp. Phòng khách có đặt một chiếc bàn uống nước, giữa bàn có đặt một lọ hoa lan màu tím giả, một bộ ấm chén, một bộ ghế sa lông nhỏ. Ở một góc phòng thì có đặt một chiếc ti vi trên một cái kệ bằng gỗ màu da cam, bên cạnh cái ti vi có đặt một chậu cá vàng đủ màu sắc đang xả bọt liên tục. Cửa sổ bằng kính có rèm màu trắng được vắt chéo sang hai bên để ánh sáng từ bên ngoài hắt vào...

- Em uống gì? – Băng Hạ đi về phía tủ lạnh đặt trong phòng bếp nhìn Hoà Mi hỏi.

- Có những đồ uống gì ạ?

- Trà xanh không độ, nước bí đao, coca, sữa chua, nước khoáng...

- Vậy cho em uống coca đi.

Rất nhanh Băng Hạ đi ra phòng khách cầm theo chai coca cùng một túi bắp rang bơ vàng rộm đưa cho Hoà Mi.

- Em uống đi, tiện thể bật tivi lên mà xem chị đi nấu mỳ một lát. – Băng Hạ cầm điều khiển bật ti lên, dẫn dò Hoà Mi xong liền vào bếp

Khoảng 20 phút sau, Băng Hạ bê từ trong bếp ra hai bát mỳ to đùng nóng hổi, có nhiều hành thơm, xương thịt bên trong. Nhìn thôi đã muốn ăn ngay rồi,

- Em ăn đi xem hộp khẩu vị không? – Băng Hạ đưa đũa cho Hoà Mi

- A, chị có tương ớt không ạ? – Hoà Mi nhìn Băng Hạ cười ngọt ngào.

- Có, chờ chút để chị đi lấy.

Nhìn thấy Hoà Mi cho rất nhiều tương ớt vào bên trong bát mỳ, nhìn bát mỳ đầy tương ớt vàng rực, ăn chắc cay xé lưỡi mất mà Băng Hạ cũng cảm thấy ớn lạnh, liếc nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt khó tin.

- Em ăn cay thế không sợ đau dạ dày à? – Băng Hạ lo lắng.

- Hi, em ăn thế này quen rồi, ăn cái này mà không có vị cay xé lưỡi em không cảm thấy ngon. Mà công nhận chị nấu ngon thật đấy, chả bù cho em – Hoà Mi cầm đũa gấp ăn rất tự nhiên

- Cũng bình thường thôi em, sống tự lập một thân một mình thì phải biết nấu nướng chứ. Ăn thức ăn bên ngoài mất vệ sinh mà lại không ngon. – Băng Hạ khiếm tốn.

- Sống một mình thích nhỉ? Thích ăn gì thì ăn, thích làm gì thì làm, tự do tự tại chẳng phải lo lắng ai quản thúc. Hi – Hoà Mi nói mà hai mắt sáng lấp lánh.

- Nhưng sẽ rất cô đơn, hơn nữa khi ốm đau ai sẽ chăm sóc cho, gặp khó khăn ai sẽ giúp đỡ, gặp chuyện buồn biết tìm ai chia sẻ... Em vẫn còn ngây thơ lắm, chưa trải qua nhiều sóng gió khắc nghiệt nên chưa biết nếu sống một mình sẽ gặp phải những trở ngại gì đâu. – Băng Hạ thờ dãi

- Hình như chị từng trải qua nhiều sóng gió lắm phải không, em thấy chị hay thờ dãi với nói năng rất già dặn, trải đời, hiểu biết nữa – Hoà Mi ngược nhìn Băng Hạ bằng ánh mắt tò mò, không biết chị ấy đã phải trải qua những chuyện gì mà sao mới có 18 tuổi trông chị ấy đã già đi mất mấy tuổi, rất hay buồn, nói năng cũng rất hiểu biết, sắc sảo...

-

Và có một điều chỉ nhìn sơ qua thôi nhỏ cũng có thể dễ dàng nhận ra, chị ấy thật sự rất cô đơn, rất cần một ai đó để dựa vào, để tâm sự và để chia sẻ những buồn vui trong cuộc sống. Nhìn cái bụng chửa tháng thứ 5 của chị ấy, lại nghe chị ấy nói chị ấy là mẹ đơn thân bị người ta lừa tình bỏ rơi không chút thương tiếc nhỏ lại cảm thấy ghê tởm buồn nôn.

Sao trên đời này lại có những tên đàn ông khốn nạn, dễ tiện và dã man như thế chứ. Khi chưa có được thì tìm mọi cách chinh phục, khi có được rồi chơi chán chê thì lại sẵn sàng tìm cách rũ bỏ. Để mặc người ta sống dở chết dở, đau khổ, day dứt, tổn thương suốt một thời gian dài thậm chí là cả một đời khi đã trót yêu quá say đắm và trao đi hết tất cả.

Thảo nào bây giờ xã hội xảy ra nhiều vụ đánh ghen tai tiếng, nhiều trường hợp quyết giết chết người yêu cũ rồi cùng chết theo khi biết tin người đó có người yêu mới hoặc sắp làm đám cưới với một người con gái khác mà không phải là mình, đúng là xã hội càng hiện đại các giá trị đạo đức, sự chung thủy ngày càng bị đảo lộn, mất hết giá trị rồi... Cuộc tình dù đúng dù sai người con gái vẫn luôn là người phải chịu nhiều cay đắng, thiệt thòi.

Trót yêu nhiều quá cũng chết, phá thai nhiều lần chẳng may vô sinh, ảnh hưởng tâm lý cũng chết, bị phụ tình, lừa dối cũng chết dở. Sinh con nuôi con một mình cũng chết, chẳng may thất thân với người yêu cũ cũng chết... Nói chung con gái không yêu thì thôi, trót yêu rồi thì đường nào cũng chết nếu chẳng may gặp phải cái tên đàn ông khốn nạn, không ra gì... Haiz

- Cũng tại cái số chị nó chẳng ra gì, có trách thì trách mình nhẹ dạ cả tin và quá ngu ngốc đi. Mà em dễ tin người nhì, chẳng biết chị là ai đã theo lên nhà ăn uống một cách tự nhiên như ở nhà mình rồi. – Băng Hạ cười nháy mắt.

- Cái này, hi hi, tại em thấy chị cũng thân thiện, dễ gần, rất đáng tin tưởng thôi – Hoà Mi cười ngượng ngập, mặt đỏ bừng

- Em đúng là quá ngây thơ đi, đừng có bao giờ trông mặt mà bắt hình dong nhé, kéo có ngày rước họa vào thân đấy. Lòng dạ con người sâu thẳm khó lường vô cùng, độ sâu của biển còn có thể đo được, chứ lòng dạ con người em chỉ có thể đo được khi đã tiếp xúc với họ một thời gian dài, rất dài thậm chí cả cuộc đời cũng chả thể đo nổi đâu. Nên em phải hết sức cẩn thận, hiểu chưa? – Băng Hạ nói nghiêm túc

- Dạ? – Hoà Mi nhìn Băng Hạ bằng ánh mắt khó hiểu

- Haiz, để chị lấy ví dụ minh họa nhé. – Băng Hạ cười sâu, ánh mắt thâm trầm không biết là đang nghĩ gì?

- Câu chuyện xảy ra trên một chuyến tàu đi từ Hà Nội vào Sài Gòn, cô sinh viên tên Ngọc bắt chuyến tàu này về Long An thăm người thân. Có một anh

chàng sĩ quan quân giải phóng đẹp trai có thừa, lại ăn nói rất hài hước, có duyên, nói chuyện cũng rất thú vị trên suốt chuyến tàu đã khiến Ngọc bị hút hồn. Qua câu chuyện của anh, cô biết hoàn cảnh gia đình anh sĩ quan rất tốt, lại được học hành cần thận, Ngọc thậm chí còn mơ được gả cho đôi phương nữa. Chẳng mấy chốc, đoàn tàu đã tới ga ở Sài Gòn, anh sĩ quan mời Ngọc tới quán gần ga ngồi nói chuyện, trong bữa ăn anh ta chạy đi gọi điện một lát, rồi quay lại liền gửi cho cô một bức thư nhờ gửi về nhà. Nghe anh ta nói có nhiệm vụ khẩn cấp phải về gấp đơn vị. Ngọc liền nhận lời ngay không chút do dự, hai người quyến luyến nhau mãi rồi mới chia tay.

- Ngày hôm sau, Ngọc đưa thư tới nhà anh sĩ quan, đón tiếp cô là một bà già, bà mở thư ra đọc rồi nhiệt tình mời Ngọc vào nhà ngồi chơi uống nước. Ngọc uống mấy ngụm trà, nói chuyện với bà già mấy câu, đột nhiên cảm thấy hoa mắt chóng mặt choáng váng, ngã lún ra đất. Một xô nước lạnh thấu xương dội thẳng vào người khiến Ngọc bừng tỉnh, cô phát hiện mình bị lột trần, trói trên một chiếc ghế băng, bốn bức tường xung quanh treo đầy da người. Mấy người đang đứng vây quanh cô là mấy già ban nãy và mấy tên đàn em vạm vỡ. Mụ lấy bức thư ra giơ trước mặt Ngọc cho cô xem, trong thư viết một câu duy nhất: “Đã đưa đến tâm da mý nhân thứ 100, xin kiểm tra lại”. Mụ già cười lạnh lùng, nói: “Mày chết đến nơi rồi, để tao nói cho mày được chết minh bạch, bọn tao là đội đặc vụ bí mật, lột lấy da bọn con gái chúng mày để nhét thuốc nổ vào, tất cả là 100 bộ da người cuối cùng cũng đã đủ rồi – Có trách thì trách mày là con gái mà ngu ngốc, nhẹ dạ, cả tin người một cách đáng chết thôi. Ha ha”. Nói đoạn mụ liền rút ra một con dao nạo sáng loáng đưa ho tên đàn em, đạo nạo là một loại dao đặc chế chuyên dùng để lột da, hẳn ta kia đưa dao cắt xuống đầu Ngọc trong tiếng kêu gào thảm thiết của cô...

Băng Hạ kể chuyện bằng giọng u ám, lạnh lẽo đầy căm hận đến đáng sợ cứ như cô chính là cô gái bất hạnh đó vậy.

- Con người trên thế gian này thật đáng sợ, chẳng có gì là họ không dám làm cả, đôi khi đặt quá nhiều niềm tin vào một ai đó rất có thể sẽ là một thảm họa đấy em ạ. Dù có đau xót, hối hận thì cũng chỉ đánh chấp nhận vận kiếp bất phục thôi. – Băng Hạ cười lạnh.

Hoạ Mi nghe Băng Hạ kể chuyện xong mà cả thân thể lạnh toát, sợ hãi, con người thật đáng sợ làm sao. Chẳng thể nào tin tưởng được ...

- Em hiểu rồi, muốn tồn tại và sống an lành chúng ta tuyệt đối không được trông mặt mà bắt hình dong rõ ràng nhìn đẹp trai, quyến rũ là thể hoá ra lại là tên sát nhân hoặc Sở Khanh chuyên lừa tình hoặc trai bao, một cô gái trông xinh đẹp, kiều diễm là thể thực ra lại là kỹ nữ hoặc là người đàn ông mới chuyển đổi giới tính. Nhìn người phụ nữ trung niên hiền lành, phúc hậu là thể hoá ra lại là mụ tú bà bất lương... Cũng không nên tùy tiện ăn hoặc uống cái gì của người lạ mới quen chưa lâu, luôn phải nâng cao cảnh giác. Đi đâu, làm gì đến nơi xa lạ, vắng vẻ không phải bắt đắc dĩ cũng tuyệt đối không được mạo hiểm đi một mình. Và đừng tin tưởng quá vào bất kỳ ai, ngay cả bản thân mình. Phải quan sát, đánh giá, phân tích từ nhiều yếu tố, sự việc, phải dựa vào kinh nghiệm, lời khuyên của người khác... Đôi khi tự tin quá vào bản thân cũng là một tai họa chết người như cô gái tên Ngọc qua câu chuyện chị vừa kể...

Ngẫm nghĩ một hồi lâu Hoà Mi đưa ra kết luận, nói rành rọt khiến Băng Hạ cũng phải bật cười.

- Em rất thông minh, nhanh hiểu chuyện và cũng rất cá tính, chị thích em rồi đó – Băng Hạ cười tươi rồi đưa ngón tay cái tán thưởng

- Chị quá khen rồi, hi hi – Hoà Mi cười giả lả

- Nếu hôm nay chị là kẻ buôn người lừa em uống thuốc mê để bán sang Trung Quốc thì đời em tàn rồi, nhóc ạ - Băng Hạ giễu cợt.

- He he, cũng nhờ có chị mà em được mở mang thêm kiến thức sau này em sẽ cố gắng cẩn thận hơn (Thể mà vẫn bị lừa suốt đấy ^^!)

- À phải rồi chị có thể kể cho em nghe về những sự việc mà chị đã trải qua không, về chuyện tại sao chị lại bị lừa gạt, em thấy chị cũng rất khôn khéo mà – Hoà Mi tò mò.

- Haiz, khôn ngoan không lại với trời, chuyện là thế này chị kể cho em nghe sau này lấy đó mà làm bài học rút kinh nghiệm, con gái yêu được cũng nhất định phải bỏ được nếu không sẽ thê thảm giống chị lắm. Hic

Băng Hạ thờ dài não nề, kể lại câu chuyện về những năm tháng yêu đương bị lừa gạt một cách ngu ngốc hết thuốc chữa của mình bằng cái giọng buồn hiu hiu như đưa đám, khoe mi lại có dòng lệ nóng hổi rơi xuống. Băng Hạ vừa cầm khăn giấy vừa sụt sịt nước mắt... (mọi người còn nhớ câu chuyện của Băng Hạ chứ?)

Nghe Băng Hạ kể xong, Hoà Mi hết kinh ngạc rồi chuyển sang bức xúc, rồi thương cảm sắc mặt nhăn nhó. Tên Quang Dũng chết tiệt đó đúng là tên lòng lang dạ sói, ác quỷ đội lốt người rồi...

- Chân thành quá mức là cái tội, tin người quá vội là cái ngu - Băng Hạ cay đắng, uất hận kết luận.

- Và đàn ông ở thời đại ngày nay nhất là những anh chàng đẹp trai, giỏi giang, giàu có thực sự ... không thể tin tưởng được.

- Tuyệt đối không nên tin.

Cả Hoà Mi cùng Băng Hạ đồng loạt thốt ra một lời đánh giá rất tâm đầu ý hợp, cả hai nhìn nhau bật cười nghiêng ngả. Đúng lúc này thì có tiếng chuông kêu, Băng Hạ vội đứng dậy mở cửa. Nhìn thấy người này Hoà Mi tỏ ra rất kinh ngạc nhìn một lúc lâu rồi mới mở miệng hỏi

- Sao anh lại tới đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

- Sao anh lại tới đây? – Nhìn chàng trai vừa bước vào trong phòng, Hoà Mi không khỏi kinh ngạc mở to mắt kêu lên
- Tại sao tôi lại không thể tới đây? – Tuấn Anh nhìn Hoà Mi đang ngồi trong phòng thoáng ngạc nhiên nhưng rất nhanh nở nụ cười tươi như hoa.
- Hừ... - Hoà Mi bĩu môi tỏ vẻ không thêm quan tâm

Băng Hạ đứng nãy giờ nhìn thấy hai người nói chuyện liền cảm thấy rất tò mò.

- Ủa, hai người quen nhau à?
- Không có? – Hoà Mi nói mà mắt vẫn nhìn chăm chú vào màn hình tivi xem phim coi Tuấn Anh vừa đến như không khí.
- Thật không quen sao? Đừng quên tôi là bạn cùng lớp, ngồi cùng một bàn với cô đó – Thấy Hoà Mi tỏ vẻ chẳng quan tâm nụ cười trên mặt Tuấn Anh trở nên thâm trầm
- Vậy sao? – Hoà Mi liếc nhìn hần cười lạnh, đùa à, ai muốn làm bạn với hần chứ.
- À mà sao chị lại quen anh ta. – Như chợt nhớ ra điều gì Hoà Mi nhìn Băng Hạ nhíu mày khó hiểu.
- Em quên rồi à, anh ta chính là người cứu chị đó. – Băng Hạ nhìn Tuấn Anh cười dịu dàng
- Oh, - Hoà Mi liếc nhìn Tuấn Anh mỉm cười thân thiện, không ngờ hần ta chính là ân nhân cứu mạng của chị Băng Hạ, lại còn giúp chị ấy thuê căn hộ cao cấp này với giá ưu đãi nữa chứ... Xem ra hần ta cũng không phải là kẻ đáng ghét lắm
- Tại sao cô cũng ở đây? – Tuấn Anh ngồi xuống ghế tự nhiên
- À, tình cờ gặp gỡ cô bé trên đường, may mà có cô bé tốt bụng chở về giúp nếu không tôi cũng thật không biết đến bao giờ mình mới bò về đến nhà nữa. – Băng Hạ nhẹ nhàng giải thích.
- Cô đang mang thai sao lại đi bộ quãng đường xa như vậy? – Tuấn Anh tỏ ra lo lắng
- Biết sao được, chẳng may gặp cướp thì đành chịu đen đủi thôi. – Băng Hạ thở dài, may bọn chúng chỉ cướp tài sản chứ lừa giết cô thì cô cũng đành bó tay chứ biết làm sao.
- Cô ở nhà một mình lại bụng mang dạ chửa như vậy, tôi thật không yên tâm chút nào. Nếu cần thiết để tôi tìm một người giúp việc cho – Tuấn Anh đề nghị
- Không cần đâu, tôi có thể tự lo được rồi. Làm phiền anh mãi tôi thấy ngại lắm – Băng Hạ vội xua tay.
- Oh, hay là để em thường xuyên đến đây chăm sóc chị nha, dù sao em ở nhà chơi mãi cũng chán lắm – Hoà Mi nói chen vào.
- Thế thì tốt quá còn gì, yêu em chết đi được ý – Băng Hạ cười tươi ôm chầm lấy Hoà Mi
- He he, nếu có thể chị cho em làm mẹ đỡ đầu của em bé trong bụng chị nhé.
- Không thành vấn đề, hi hi
- ...

Tuấn Anh không nói gì chỉ im lặng để hai người phụ nữ chém gió với nhau, dù sao hoàn cảnh của Băng Hạ cũng rất đáng thương không bạn bè, không người thân thích, lại sắp đến ngày sinh, hiếm khi mới thấy cô ấy vui vẻ, cười sáng lạn như thế. Có thêm Hoà Mi bầu bạn cũng tốt, hơn nữa càng giúp anh ta có cơ hội tiếp xúc với Hoà Mi nhiều hơn. Thật đúng là cơ hội may mắn trời ban, nhất định hần ta phải nắm giữ thật chắc mới được. (Thật đáng tiếc người tính không bằng trời tính, lại khiến Băng Hạ yêu thật lòng một lần nữa mới chết chứ ^~^).

Buổi tối hôm đó sau khi xem triển lãm tranh xong, Hoà Mi về nhà thì thấy Lê Hoa đang xem phim hoạt hình, hỏi Nhật Duy đâu thì cô bé bảo hần ở trên ban công tầng 2. Hoà Mi cũng thử lên xem sao, thấy Nhật Duy đang đứng nhìn ra xa ở ban công trên tầng 2 hút thuốc lá, chẳng biết hần ta đứng bao lâu mà thấy ở bên dưới đầy những mẫu thanh lọc khói thuốc lá màu vàng còn nằm vương vãi trên nền đất. Từ khi về chung sống cùng một nhà với nhau đến tận bây giờ Hoà Mi chưa từng nhìn thấy hần ta đứng trầm ngâm, im lặng, bất động trên ban công bao giờ nói chi đến chuyện hút thuốc lá. Khám phá bất ngờ này khiến Hoà Mi không khỏi kinh ngạc, nhỏ thầm nghĩ chẳng lẽ hần ta gặp phải chuyện buồn gì sao? Có lẽ do sống chung cùng một nhà với nhau cũng đã được một thời gian Hoà Mi đã dần coi hần như một người thân quen rồi, nên khi thấy dáng vẻ cô độc đó của Nhật Duy nhỏ không khỏi cảm thấy có chút lo lắng

- Sao anh lại đứng ở đây một mình thế? – Hoà Mi lên tiếng phá vỡ không gian yên lặng

- ... Nhật Duy vẫn im lặng không hề lên tiếng.

Thấy hắn ta tỏ vẻ bất cần, không muốn trả lời Hoà Mi cũng cảm thấy ngán ngẩm, có lẽ nhờ lại nhiều chuyện mất rồi. Hắn ta băng giá, lạnh lùng chẳng biết sẽ nổi điên bất cứ lúc nào, tốt nhất nhờ nên biết điều tránh xa một chút thì hơn. Đúng lúc Hoà Mi đang muốn quay người bước đi thì một giọng nói lạnh lẽo như băng tuyết ngàn năm, âm u, giá lạnh vang lên

- Cô gái trong bức tranh đó là ai? – Nhật Duy nói mà không hề quay người nhìn Hoà Mi

- Cô gái trong bức tranh? Ý anh là sao? – Hoà Mi tỏ vẻ khó hiểu.

- Cô ngốc thật hay là đang giả vờ ngốc vậy? – Nhật Duy bất ngờ quát to, trong giọng nói có ẩn chứa sự tức giận đang muốn bộc phát. Hắn ta nắm chặt tay thành nắm đấm quay người, đấm mạnh vào tấm kính ở cánh cửa đi ra ngoài ban công. Tiếng kính rơi vỡ loảng xoảng kêu choang nghe đến rùng mình, lạnh người. Sắc mặt Nhật Duy băng giá tối sầm, đôi mắt ẩn chứa sát khí, bàn tay hắn bị kính đâm vào bắt đầu chảy máu nhỏ từng giọt, từng giọt đổ tưới rơi xuống nền nhà một màu đỏ rực nhức mắt.

Hoà Mi không ngờ Nhật Duy bất ngờ lại nổi điên như vậy, lại nhìn thấy máu từ tay hắn ta đang chảy xuống mà vẻ mặt hắn vẫn rất bình thường cứ như không hề cảm thấy đau đớn chút nào, Hoà Mi liền sợ hãi kêu lên

- Anh lại nổi điên gì thế? – Hoà Mi sắc mặt xanh ngắt, lần đầu tiên nhờ chứng kiến một người cố tình tự làm bản thân mình bị thương một cách kinh khủng như thế trong lúc tức giận.

- Anh ơi anh làm sao thế? – Lê Hoa nghe thấy tiếng động mạnh trên tầng hai, cùng tiếng hét đầy sợ hãi của Hoà Mi liền chạy vội lên, nhìn thấy kính rơi vỡ, tay anh mình chảy máu cô bé không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Nhật Duy chỉ liếc nhìn Hoà Mi bằng một ánh mắt lạnh lẽo thấu xương, chỉ nhìn thôi cũng khiến Hoà Mi nổi da gà, rốt cuộc nhờ đã làm gì sai mà khiến hắn tức giận kinh khủng như thế chứ? Sau đó hắn đi thẳng xuống dưới nhà vào phòng đóng cửa rầm mạnh một cái mặc kệ máu vẫn đang chảy ...

Buổi tối hôm đó, hắn trốn trong phòng suốt, không hề có ý định nấu cơm. Hoà Mi cùng với Lê Hoa đành ăn tạm KFC, đồ ăn vặt cho qua bữa vậy.

- Tại sao anh ấy lại tỏ ra rất tức giận như thế? – Lê Hoa khó hiểu

- Biết được chết liền, chị cũng thật chẳng hiểu anh ta có bị đứt dây thần kinh nào không nữa. Đang yên đang lành nổi điên đập vỡ cửa kính mới sợ chứ, em không biết lúc đó anh ta còn nhìn chị bằng ánh mắt như muốn giết chết chị ngay tức khắc ý. Đèn giờ nhớ lại chị vẫn còn thấy ớn lạnh... - Hoà Mi lắc đầu thảm thán thờ

- Vậy chắc là do chị làm gì đó mới khiến anh ấy tức giận như vậy rồi – Lê Hoa nhăn nhó

- Đùa à, nước sông không phạm nước giếng, chị điên đâu mà đi chọc giận anh ta làm chi. Dù sao chị vẫn còn yêu đời lắm, chưa muốn chết sớm đâu. Một lần bị bóp cổ gần chết, thêm một lần cắt cổ tay đe dọa chị đã cách đến già rồi – Hoà Mi gặm cái đùi gà một cách say sưa tưởng tượng cái đùi gà này chính là Nhật Duy, đồ khốn từ khi gặp hắn ta đến giờ nhờ đã gặp biết bao nhiêu là xui xẻo rồi. Hic

Những ngày tiếp theo cuộc sống vẫn êm ả bình yên trôi qua một cách tươi đẹp, nhưng lại ngầm dự báo một tương lai đầy biến cố, máu và nước mắt hoà quyện lại với nhau. Hận thù và đau thương liệu có khiến tình yêu dành cho nhau trở nên phai nhạt, những ký ức từng khắc ghi trong tâm trí liệu có dần lãng quên theo tháng năm. Câu trả lời sẽ do chính các bạn tự tìm hiểu và suy ngẫm...

Được Thành Trung giới thiệu với người anh họ là nhân viên pha chế rượu của quán bar, Hoà Mi nói dối là đã 18 tuổi, với chiều cao 1m65, dáng thon thả, gương mặt xinh xắn, đáng yêu. Hoà Mi đã nhanh chóng được nhận vào làm việc, cứ tưởng sẽ được làm nhân viên phục vụ bưng bê rượu trong quán bar, rồi sẽ được học cách pha chế rượu để thoả niềm đam mê từ bé. Ai ngờ nhờ được phân công đi làm PG (quảng cáo) các loại rượu mới nhập về, tưởng công việc này nhẹ nhàng nhưng thực sự rất vất vả. Phải theo chân quản lý của quán bar, đi hết các nhà hàng lớn nhỏ để tiếp thị cho khách hàng, đã vậy còn phải ăn mặc những bộ quần áo ngắn cũn, mỏng manh, mát mẻ. Còn bị những tên đàn ông sờ mó đùa giỡn trên trời, ngày đầu tiên mới đi làm nhờ liền muốn bỏ luôn. Nhưng tiền lương khá cao, lại thêm kĩ năng sống, học cách xử lý những tình huống trở trêu nhất một cách bình tĩnh mà vẫn không làm mất lòng khách hàng... hơn nữa chỉ làm tạm công việc này có hơn 1 tháng sau đó có người thay thế thì làm việc khác, khi nào nghỉ học có thời gian thì đi nói chung là rất tự do nên nhờ cảm thấy khá thích thú.

- Bé con, nhìn em xinh quá đi mất thôi, ngồi đây uống với bọn anh một ly nào? – Hoà Mi mặc váy ngắn, áo sơ mi trắng, trang điểm nhẹ đến một nhà hàng lớn trong thành phố, nhân lúc tay quản lý đang thương lượng với chủ nhà hàng. Hoà Mi liền nhanh chân tới một bàn tiệc có mấy người đàn ông đang ngồi, nhẹ mím cười bắt đầu tiếp thị với họ về loại rượu mới nhất để họ mua. Nhưng lại bị bọn họ trêu chọc, đùa giỡn, Hoà Mi cố gắng kiên nhẫn mím cười

- Xin lỗi anh nha, tiếc quá em thực sự không biết uống rượu à, mong các anh thông cảm- Hoà Mi cười ngọt ngào áy náy, làm công việc này cũng đã được hơn 1 tuần, Hoà Mi đã dần thích ứng. Không còn tỏ ra sợ hãi hay lúng túng như lần đầu tiên nữa.

- Cũng à, em nói đùa gì thế? Không biết uống rượu mà cũng đòi PG rượu sao? – Một người đàn ông trạc ngoài 30 nhìn Hoà Mi cười, định đưa tay định kéo cô vào lòng mình ngồi.

Hoà Mi nhanh mắt liền nhảy tránh ra xa, mấy tên đàn ông này không dễ dây dưa chút nào. Nhìn bọn họ mặt mũi ai nấy

Đều đồ bưng thế kia, nếu Hoa Mi còn cứ tiếp tục đứng đây nói chuyện với họ. Thế nào cũng bị họ ép uống rượu hoặc sàm sỡ cho mà xem, lúc đó thì rắc rối lắm Hoa Mi định chuẩn tìm nơi từ tế khác.

- Xin lỗi, em còn có việc đi trước đây ạ, các anh cứ tiếp tục ăn uống vui vẻ nhé! – Hoa Mi vẫn giữ trên môi nụ cười tươi rồi tìm có chuẩn.

- Làm gì mà định đi nhanh thế, em xinh thế này đã có người yêu chưa? Nếu chưa thì làm người yêu anh nhé, muốn gì anh cũng chiều chỉ cần em biết ngoan ngoãn nghe lời anh là được. – Tên đàn ông ngoài 30 tuổi kia mặt đỏ bừng, nửa tỉnh nửa say cầm lấy tay Hoa Mi kéo ngã về phía mình định ôm ấp.

- Anh làm gì vậy? Mau buông tôi ra – Hoa Mi sợ hãi giãy dụa, dù là người bình tĩnh đến đâu đi chăng nữa, rơi vào trường hợp này cũng chẳng thể không sợ hãi.

- Ha ha, Long à, mày làm gì mà khiến em nó sợ hãi xanh mặt thế kia chẳng ga lăng tí nào – Tiếp theo là một tiếng trảng cười điên loạn

- Em à, nếu không đồng ý làm người yêu của nó, thì chấp nhận làm “bồ” anh nha. Anh sẽ cho em ăn sung mặc sướng, thích gì được nấy luôn – Một tên đàn ông nữa là bạn của tên Long cười mờ ám nhìn Hoa Mi đang sợ hãi mặt xanh lét như tàu lá chuối khi bị tên Long lôi kéo vào lòng. . .

- AA, mau buông tôi ra, anh Đức ơi, mau cứu em với. . . - Càng giãy dụa càng bị tên Long ôm chặt, hắn còn định cúi xuống hôn nhỏ, Hoa Mi sợ hãi điên cuồng kêu la.

Đúng lúc này một người đàn ông trạc ngoài 25 mặc áo vest đen, sắc mặt căng thẳng có mặt để giải vây cho Hoa Mi, có lẽ là anh chàng quản lý. Dừng dang mãi cuối cùng anh chàng mới thuyết phục được vị khách hàng say rượu kia buông tha cho Hoa Mi, nhẹ nhàng xin lỗi rồi nhanh chân kéo Hoa Mi chuẩn ra ngoài.

- Trời ạ! anh Đức ơi vừa rồi em sợ quá, nếu anh không có mặt kịp cứu em chắc em đi đời nhà ma mất. Hic – Thoát khỏi rắc rối, Hoa Mi thở phào nhẹ nhõm. . .

- Làm nghề này phải chấp nhận áp lực như thế thì mới có thể duy trì lâu dài được, thế nên không phải cô gái nào cũng có đủ can đảm và kiên trì để làm nghề này đâu. Nhưng làm cái này cũng có cái hay của nó, nó sẽ giúp em trưởng thành hơn, chín chắn hơn, khả năng giữ bình tĩnh tốt, xử lý tình huống một cách tinh tế và đặc biệt nó giúp em nâng cao kỹ năng sống thêm kinh nghiệm. Sau này thực sự vào đời tự kiếm tiền nuôi bản thân em sẽ không cảm thấy bơ vơ, lạ lẫm. Cố lên em, anh tin em sẽ vượt qua được. Hi – Đức nhìn Hoa Mi vẫn chưa hết sợ hãi mỉm cười giải thích vừa động viên.

- Cảm ơn anh, hey, thế mới biết trên đời này chả có cái gì là dễ dàng cả. – Hoa Mi vội cảm ơn Đức

- Mai sẽ có thêm mấy cô gái nữa hơn em vài tuổi đi cùng đây, đều là những bậc tiền bối, em nhớ nhân cơ hội này học hỏi thêm kinh nghiệm từ họ nhé – Đức nháy mắt

- Mà tại sao em lại đi làm công việc này, muốn làm thêm để kiếm thêm thu nhập phụ gia đình hả - Đức thắc mắc.

- Hi, đúng vậy ạ. – Hoa Mi khôn khéo giấu diếm, nếu để bố mẹ nhỏ biết không biết họ sẽ xử lý thế nào nữa. Haiz. Mà tiền nhỏ không thiếu, gia cảnh đâu đến nỗi thiếu ăn thiếu mặc thế mà nhỏ lại điên rồ đi làm cái nghề này, đúng là đầu óc nhỏ có vấn đề thật rồi.

Đức đang định nói gì đó thì đột nhiên chuông điện thoại của anh ta reo vang, báo có người gọi đến. Anh chàng bảo nhỏ chờ xíu rồi chạy nhanh đi tới một góc nghe điện thoại, Hoa Mi lững thững đi về phía chiếc ghế đá gần bờ hồ đối diện với cái nhà hàng lớn vừa rồi thì Hoa Mi chợt nhìn thấy một chiếc ví da màu nâu thuộc nhãn hiệu Chanel rơi ở dưới lòng đường.

Nhìn xung quanh vắng vẻ chẳng có ai cả, Hoa Mi cúi người nhặt chiếc ví lên rồi nhìn kỹ xung quanh một lần nữa xem có ai là chủ nhân của chiếc ví đang đi tìm không? Nhưng chẳng thấy ai cả ngoài anh quản lý đang mãi nghe điện thoại, cũng chẳng có thêm vị khách nào từ trong nhà hàng đi ra hay đi vào, đứng tần ngần nhìn chiếc ví một hồi lâu nhỏ không biết mình nên làm gì bây giờ chả nhẽ đưa cho anh Đức à?

Hoa Mi mở chiếc ví ra xem thấy bên trong toàn thẻ thanh toán, séc, tiền mặt 1000 USD, có một chiếc nhẫn kim cương rất đẹp. Vốn là tiểu thư còn nhà quyền quý từ nhỏ Hoa Mi đã được tiếp xúc với rất nhiều loại trang sức quý hiếm, đắt tiền nên chỉ nhìn sơ qua, nhỏ đoán không nhầm giá trị chiếc nhẫn này không dưới một trăm ngàn đô la đâu, một bức ảnh hình một người con gái khá xinh, cùng một số giấy tờ tùy thân quan trọng như chứng minh thư, visa, . . . và đặc biệt có một tấm danh thiếp ghi tên chủ nhân còn có cả số điện thoại nữa. Không nghĩ nhiều Hoa Mi liền lấy điện thoại bấm số gọi, rất nhanh ở đầu dây bên kia liền có người nhắc máy.

- Tôi là ai anh không cần biết, có phải anh đánh rơi một chiếc ví màu nâu ở đường Hải Anh không? – Hoa Mi cẩn thận hỏi.

- ...

- Tôi đang ở trước cửa nhà hàng Hương Cúc đường Hải Anh, nếu anh muốn lấy lại đồ của mình thì mau đến nhanh đi. – Hoa Mi nói dứt khoát rồi tắt luôn máy, đồ phải nghe anh ta hỏi nhiều, thì ra muốn làm người tốt cũng chẳng dễ dàng chút nào. (Người đàn ông này sẽ khiến cho cuộc sống của Hoa Mi sau này điên đảo rất nhiều

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Sau khi Hoà Mi ngắt điện thoại xong, chưa đến 10 phút sau đã xuất hiện một chiếc xe ô tô mui trần màu vàng rực Record, chiếc xe này được coi là siêu xe đắt nhất trên thế giới với giá khoảng 2,6 triệu USD và cũng là chiếc xe mui trần nhanh nhất thế giới hiện nay, với tốc độ tối đa 400km/h.

Nhìn chiếc xe sang trọng, đắt tiền đỗ sịch ngay trước mặt mình, Hoà Mi không khỏi choáng váng khi lần đầu tiên được trực tiếp tận mắt trông thấy nó tại Việt Nam. Dù sao nhỏ cũng luôn là người thích lướt web cập nhật tin tức mới nhất về các loại điện thoại đời mới nhất, xe ô tô nổi tiếng, ... đề nếu sau này có tiền nhất định sẽ mua dùng thử, trên thế giới hiện nay chỉ có 8 chiếc được xuất xưởng, chứng tỏ chủ nhân đang ngồi trên chiếc xe này lai lịch hoàn toàn không hề tầm thường chút nào. Phải cẩn thận mới được, nhỏ thật sự không muốn gặp rắc rối đâu.

Cánh cửa xe bật mở, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, quần dài màu đen, có gương mặt đẹp đến yêu mị xinh như con gái vậy, mang dòng máu nửa phương đông nửa phương tây nên con người anh ta hội tụ đầy đủ những ưu điểm tốt đẹp nhất.

Nếu Nhật Duy có vẻ đẹp lạnh lùng, âm trầm như băng tuyết khiến người ta có cảm giác sợ hãi, kính nể. Tuấn Anh có vẻ đẹp dịu nhẹ như ánh trăng khiến người ta có cảm giác dễ chịu thì người đàn ông này lại mang một vẻ đẹp yêu mị, hết sức quyến rũ, đẹp đến mê hồn khiến người ta không thể rời mắt. Sao trên đời này lại có một người đẹp đến mức chết người như thế chứ, nếu nói người đàn ông này là “Hong nhan họa thủy” cũng không sai đâu.

Nếu không phải anh ta có thân hình cao lớn, vạm vỡ cao ít nhất 1m80, mái tóc màu đen cắt tia gọn gàng, đôi mắt cũng màu đen long lanh, lông mi dài cong vút mỗi lần chớp là lại rung rinh như cánh bướm, làn da trắng hồng tự nhiên, sống mũi cao đậm chất phương Tây thể hiện đầy đủ các yếu tố đủ để nhận biết là gương mặt của một người đàn ông thì Hoà Mi cứ tưởng anh ta là con gái cơ đấy— Hoà Mi thầm tán thưởng.

- Cô chính là người vừa gọi điện hẹn tôi? – Anh ta bước xuống xe, thấy Hoà Mi vẫn đang nhìn mình bằng ánh mắt tán thưởng, liền nở một nụ cười phong tình kiều mị. Giọng nói thì trong thanh, rất rõ ràng.

- Đúng vậy? – Hoà Mi sắc mặt lãnh đạm, nhẹ gật đầu xác nhận.

Một người có vẻ đẹp mê hoặc như thế này không phải điều tốt đẹp gì, nhỏ từng nghe người ta nói một người có vẻ bề ngoài đẹp lung linh chưa chắc đã phải là người tốt, rất có thể người đó là ác quỷ đội lốt thiên thần. Nhất định phải cảnh giác, đừng để vẻ đẹp bên ngoài ấy che mắt tầm mắt, hơn nữa một người có thể sở hữu một chiếc xe trị giá hơn 2 triệu USD, ví tiền thì có hẳn một chiếc nhẫn kim cương trên dưới 100 ngàn đô la tuyệt đối không phải là người đơn giản.

Mặc dù Hoà Mi cũng chỉ là một cô gái bình thường cũng thích cái đẹp, nhưng sống trong một gia đình giàu có, quyền lực, bố là một người kinh doanh mẹ là một người thiết kế nổi tiếng nhưng bản lĩnh kinh doanh thì chẳng thua kém ai bao giờ. Tương lai nhỏ sẽ là người thừa kế cả một gia sản kếch sù nên ngay từ bé nhỏ đã được bố mẹ cẩn thận, chi giáo rất nhiều điều.

Sống trong một môi trường chỉ có tranh chấp, chiếm đoạt, tuyệt đối không có 2 chữ “thương hại”, phải cứng rắn, sắt đá không sống quá tình cảm mới có thể tồn tại được nếu không sẽ là nhược điểm chí mạng trong tay người khác. Đừng bao giờ có ý định dựa dẫm, trông đợi vào người khác mà phải luôn tự biết dựa vào chính mình, bản thân mình còn không tự giúp được chính mình thì còn ai có thể giúp được đây.

Thương trường như chiến trường, người không hại ta thì ta sẽ hại người chỉ cần đạt được lợi ích họ sẽ sẵn sàng bất chấp mọi thủ đoạn, thế nên làm gì cũng phải luôn thật cẩn thận, suy nghĩ trước sau chu đáo. Bởi chỉ cần sai một ly là đi một dặm ngay, tới lúc đó toàn bộ những gì đã gây dựng sẽ đều tan biến như mây khói thậm chí cả bản thân cũng chẳng có kết quả tốt đẹp.

Họ còn nói đừng bao giờ nhìn vẻ bề ngoài để mà đánh giá một con người, người nào mà có khả năng che giấu bản chất bên trong, vẻ bề ngoài diễn xuất sắc như thật khiến người ta không thể nào nghi ngờ thì người đó càng đáng sợ. Ai biết nụ cười kia là thật lòng hay giả dối, biết đâu nó là nụ cười ấy chứa đầy máu tanh thì sao? Trong những giờ phút, hoàn cảnh nguy hiểm, cam go, bất ngờ, ... người nào càng có khả năng giữ được bình tĩnh, dù bị chọc giận mà vẫn có thể giữ nụ cười trên môi, mặt không hề biến sắc thì càng phải cẩn thận chẳng biết người đó đang suy tính điều gì trong đầu đâu. ...

Bố mẹ Hoà Mi đã nói rất nhiều, giáo huấn, truyền đạt lại kinh nghiệm cũng như các kỹ năng sống cũng không ít chỉ vì họ muốn nhỏ sau này khi được nắm giữ quyền quản lý kinh doanh sẽ không bị bờ ngỡ, lúng túng. Nhưng sự thật nhỏ chỉ thích theo con đường đó tít nào, nhìn bố mẹ đi máy bay sang nước ngoài công tác liên tục như cơm bữa, cả ngày chỉ lo nghĩ làm sao kinh doanh, phát triển sao cho thật tốt, thật hiệu quả, kiếm lợi nhuận thật nhiều, càng nhiều càng tốt mà nhỏ cảm thấy đau hết cả đầu. Cũng may mà bố mẹ chưa vì mải lo công việc mà quên mất luôn là còn có một đứa con gái như nhỏ trên đời đây, không thì ngán ngấm lắm. Haiz

- Chiếc ví đâu? – Anh ta vẫn giữ trên môi nụ cười đẹp mê hoặc, nhìn Hoà Mi thăm đánh giá.

- Muốn tôi đưa cũng được thôi, nhưng để chắc chắn anh là chủ nhân của chiếc ví đó và để tôi có đủ căn cứ để tin tưởng trao nó cho anh. Anh hãy nói xem chiếc ví ấy màu gì? Bên trong đó có những gì? Thiếu một thứ coi như là anh nhận vợ.

Hoà Mi mỉm cười lịch sự, nhưng vẻ mặt toát lên sự nghiêm túc, cẩn thận. Có lẽ ở với bố mẹ lâu ngày nhỏ cũng đã bắt đầu nhiễm thói quen “luôn nghi ngờ” rồi, nếu không phải chủ nhân chiếc ví sao anh ta lại có số điện thoại trong tờ danh thiếp chứ. Nhưng chẳng có gì là chắc chắn hoàn toàn cả, biết đâu anh ta chỉ là kẻ mạo nhận thì sao?

- Có một chiếc thẻ thanh toán, séc, tiền mặt 1000 USD, giấy tờ tùy thân quan trọng, một chiếc nhẫn kim cương, một tấm hình của một cô gái rất xinh

đẹp... - Anh ta bắt đầu liệt kê tỉ mỉ, khuôn mặt vẫn bừng sáng đẹp rực rỡ, kiều mị theo nụ cười luôn nở trên môi.

Thấy anh ta nói chính xác, không thiếu bất kỳ thứ gì Hoà Mi mới từ từ mở chiếc túi xách màu đỏ đeo bên hông ra lấy chiếc ví đưa cho anh ta.

- Ví của anh đây, lần sau hãy cẩn thận một chút. Nếu lần sau rơi vào tay người khác anh sẽ không gặp may như lần này nữa đâu. – Hoà Mi cười thân thiện không quên nhắc nhở.

- Cảm ơn, cũng may lần này nhờ có cô tốt bụng nhặt được của rơi không đồng thời đứt túi. Ha ha.

Anh ta thấy Hoà Mi nói vậy càng cười sáng lạn hơn, cứ tưởng người Việt Nam luôn là những người tham của rơi nhất là đồ trong chiếc ví này giá trị hoàn toàn không nhỏ chút nào. Nhất là khi anh ta từng đọc trên mạng thấy có vụ tài xế taxi lừa người nước ngoài tiền hết có 90 nghìn mà hết giá lên tận 900 nghìn, nhất là vụ ở trong thành phố Hồ Chí Minh có người đàn ông bị cướp mất 50 triệu, tiền rơi tung toé xuống lòng đường. Người đi đường thay vì bắt cướp thì lại đồ xô dưng xe nhảy xuống đường nhặt những đồng tiền mồ hôi nước mắt của người khác như gà mổ thóc rồi leo lên xe bỏ đi không chút áy náy.

Rồi thì hành khách để quên tiền trên taxi cũng bị tài xế cuỗm luôn, hay nhiều vụ đánh rơi lật vật khác người bị mất cũng chẳng bao giờ có cơ hội tìm thấy lại đồ... Chính vì vậy qua con mắt của một người sống tại nước ngoài, anh ta cảm thấy rất mất cảm tình nếu như không muốn nói là có ác cảm, nhưng qua vụ này xem ra anh ta không nên nhìn phiên diện như thế, thật oan cho những người tốt bụng, tử tế như cô gái này.

- Anh cười cái gì? – Hoà Mi thấy anh ta cười lớn, toát lên khí chất yêu mị gương mặt anh ta khi cười tươi càng thêm đẹp rực rỡ, ánh mắt lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời ban đêm. Khiến nhỏ cảm thấy rất khó hiểu, cũng may nhỏ là người có đầu óc tinh táo nhìn thấy người đẹp trai như anh ta cũng không phải ít nếu không nhỏ sợ mình sẽ bị mê hoặc mà đắm chìm luôn mất.

- Không có gì, tôi là người không thích nợ nần ai bất cứ thứ gì thế nên cô ra giá đi tôi sẽ trả ơn cô đã có lòng trả lại đồ cho tôi – Anh ta nhìn Hoà Mi nụ cười trên môi càng sâu hơn, hần ta đang thử lòng xem cô gái trước mặt mình sẽ xử lý như thế nào? Nhận tiền hay đòi hỏi thứ gì khác, hần thật chờ mong.

- Không cần. Tôi giúp người không hề có ý định muốn trả ơn, sau này đừng để tôi gặp lại anh thế là được. – Nghe hần ta nói xong, Hoà Mi bắt giắc nhăn mặt bực bội hần ta nghĩ mình là loại người gì chứ? Cần tiền đến vậy sao? Nếu cần tiền mình lấy luôn cái nhẫn kim cương kia đem bán cũng được khỏi tiền rồi, hần ta đúng là ngạo mạn, khinh người quá đi. Nói xong Hoà Mi liền quay người đi luôn, anh Đức quản lý của nhỏ vẫn đang đứng đợi nhỏ ở đằng xa kia khi nghe nhỏ nói muốn gặp một người bạn có chút việc, chắc bây giờ sốt ruột lắm rồi.

- Ha ha, rất có cá tính, tôi thích những người như vậy. Sau này có duyên nhất định sẽ gặp lại. - Nói rồi anh ta chui ngay vào trong xe ô tô của mình phóng vụt đi

Sau cái hôm Nhật Duy nổi điên bất thành linh đập vỡ cả cửa kính khiến tay mình bị thương, Hoà Mi cứ tưởng hần ta sẽ còn tiếp tục giận dài dài. Nhưng hôm sau thấy hần ta lại trở về thái độ bình thường, sáng ra vẫn gõ cửa phòng gọi nhỏ đi học, nấu bữa sáng cùng bữa tối. Nhân lúc Nhật Duy đang nấu bữa tối, Hoà Mi ngồi ở ghế sofa vừa xem phim, vừa nhai bắp rang bơ cùng với Lệ Hoa, Hoà Mi xem mãi cảm thấy rất buồn chán liền nảy ra một ý tưởng.

- Lệ Hoa chị với em chơi caro đi, xem phim mãi chán chết đi được – Hoà Mi giọng lạnh lạnh, mắt sáng lấp lánh

- Chơi thế nào? – Lệ Hoa miệng vừa ngậm kẹo mút vừa hỏi

- Chơi dễ lắm, em nhìn chị hướng dẫn là biết ngay thôi – Nói rồi Hoà Mi phi ngay lên phòng mình lôi ra một quyển nháp kẻ ô vuông sẵn đem xuống

Sau một hồi được Hoà Mi hướng dẫn luật chơi, chơi thử độ chực ván, Lệ Hoa cảm thấy hiểu rồi liền muốn chơi thật. Hoà Mi nói chơi thật thì ai thua người ấy phải chịu bị búng tai, Lệ Hoa cười ngầy thơ đồng ý liền. Sau khi chơi được đúng trăm ván, gần hết cả quyển vở nháp thì Hoà Mi cũng đã thắng được Lệ Hoa với điểm số khá cao 80/100 – Hoà Mi vỗ tay cười sung sướng, còn Lệ Hoa thì sắc mặt xám đen lại, hai bên tai thì đỏ bừng vì bị Hoà Mi búng khá nhiều. Cô bé không phục, liếc nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt cay cú.

- Chị chơi với trẻ con thắng cũng là chuyện bình thường thôi, bây giờ mà chị chơi với anh trai em, em đảm bảo chị chỉ có nước lạy sát đất tôn anh ấy bằng sự phụ thôi – Lệ Hoa sống với Nhật Duy đã nhiều năm nên cô bé rất biết khả năng của anh trai mình. Chơi piano hay tuyệt vời, chơi game thì không ai có thể là đối thủ, nấu ăn cũng giỏi ngon như đầu bếp nhà hàng luôn... Trong mắt cô bé anh trai mình chính là thần tượng trong lòng cô bé, nên cô bé mới tự tin khiêu khích Hoà Mi như vậy

- Thế à? Để rồi xem, ha ha – Hoà Mi nhìn Lệ Hoa cười gian tà, nhỏ không tin Nhật Duy lại tài giỏi đến mức đó.

Đợi sau khi ăn cơm xong, Hoà Mi liền gọi ý đề nghị Nhật Duy thử sức khiêu chiến với mình xem ai giỏi hơn ai. Thấy bộ dạng Hoà Mi vô cùng phấn khích, cười rất đắc ý khi nhắc đến chuyện vừa thắng Lệ Hoa rất đẹp, hần ta cũng vốn lạnh lùng và rất hiếm khi cười cũng phải nhếch mép mỉm cười nói:

- Cô đúng là trẻ con có khác – Nhật Duy nói lạnh lùng nhưng ẩn chứa hàm ý giễu cợt.

- Hừ, vâng tôi trẻ con còn anh là ông già trăm tuổi được chưa – Hoà Mi quyết không chịu thua, nhăn nhó như khi ăn phải ớt phản bác lại.

- Nếu cô đã thích thể hiện thì tôi cũng sẽ chơi với cô đến cùng, tới lúc đó xem cô còn mạnh mẽ nữa không – Nhật Duy cười lạnh, sắc mặt âm trầm, ánh mắt thoáng qua ý cười rồi biến mất.

Cuộc chiến nổ ra, chẳng hiểu Hoà Mi chơi kiểu gì mà để thua toi tã, đã hơn hơn 50 ván rồi mà nhỏ vẫn chưa thắng được nổi ván nào. Đầu óc nhỏ căng

thắng, ước chế, chơi trò này đã nhiều năm thắng suốt mà toàn những đối thủ xuất sắc cả (mấy đứa bạn cùng lớp với Hoà Mi). Thế mà hôm nay lại để bại dưới tay Nhật Duy không thể thắng dù chỉ 1 ván nhỏ thấy nhục nhả vô cùng, thế mà vừa rồi nhỏ còn rất tự tin khiêu chiến với hấn cười tươi như hoa khi kể chuyện thắng Lệ Hoa, nhỏ chợt cảm thấy mình đúng là trẻ con thật. Chợt muốn đào cái hố nào đó để chui xuống quá, hic.

Lệ Hoa ở bên cạnh quan sát cuộc thi, thấy sắc mặt Hoà Mi ngày càng xấu đi, cô bé nở nụ cười đầy gian tà. Vừa rồi để thua Hoà Mi cô bé cảm thấy tức tối vô cùng, bây giờ có anh ra tay trả thù giúp dạy cho chị ta một bài học biết thế nào là “đẳng cấp” thực sự để chị ta sáng mắt ra xem chị ta còn cười tươi đắc ý được nữa không. Cảm giác thật vui sướng khi chứng kiến nỗi đau của người khác, ha ha

Kết quả chung cuộc Nhật Duy thắng tuyệt đối 100/100, Hoà Mi sắc mặt tím tái, mờ mịt nhìn Nhật Duy cứ như nhìn thấy một sinh vật lạ mới từ hành tinh xa xôi nào đó rơi xuống trái đất vậy.

- Thế nào? Cô đã thua tâm phục khẩu phục chưa? – Nhật Duy lạnh lùng hỏi

- Còn lâu, chơi lại đi tôi không tin là mình không thể thắng được anh dù chỉ là một ván – Hoà Mi cay cú, không cam tâm đòi Nhật Duy phải chơi tiếp với mình

- Cái trò trẻ con này, chơi với người cũng trẻ con không kém thật chẳng thấy thú vị gì. Tôi chán rồi, về phòng ngủ đây – Nói xong Nhật Duy định đứng dậy

- Anh muốn chết hả? Anh dám nói ai là trẻ con ha? – Hoà Mi hét to, nhìn Nhật Duy bằng ánh mắt giận dữ, tiện tay cấu mạnh vào tay hấn một cái rõ đau

- Đúng là trẻ con cần phải dạy bảo nhiều – Nhật Duy bị móng tay sắc nhọn của Hoà Mi cấu xước da nhưng không hề tỏ ra tức giận chỉ lắc đầu cảm thán đi nhanh về phòng, trước khi Hoà Mi lại nổi điên

- Anh mau đứng lại cho tôi, mau chơi tiếp đi, tôi không tin là mình không thể thắng anh. . .

Lệ Hoa thấy bộ dạng thắng thì cười tươi như hoa, thua thì âm ỉ, nhăn nhó như muốn khóc đến nơi của Hoà Mi không khỏi bật cười, đúng là rất thú vị. Từ khi về chung sống cùng một nhà với Hoà Mi, cuộc sống của hai anh em cô bé không còn tẻ nhạt như trước nữa, ấm áp, thân thiết hơn. . .

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Trong một phòng Vip sang trọng trên tầng thứ 40 của khách sạn Chuông Gió lớn nhất thành phố, nhà hàng này nổi tiếng với các đồ nội thất hiện đại đẹp lung linh, không gian phòng ăn sáng sủa, sạch sẽ. Bao xung quanh là lớp tấm kính dày chịu lực cực tốt giúp khách có thể thưởng thức thức ăn vừa có thể ngắm nhìn toàn cảnh không gian thành phố nhất là vào buổi tối, với các món ăn toàn là những món ăn quý hiếm, độc, lạ do chính tay các đầu bếp nổi tiếng của khách sạn 5 sao ở các khách sạn nổi tiếng trên thế giới ở nước ngoài được mời tới Việt Nam có mặt tại nhà hàng này chế biến.

Với hệ thống an ninh vô cùng cẩn mật, định vị GPRS, chuông báo trộm, camera ở khắp nơi, trước cửa ra vào của khách sạn còn có một đội ngũ vệ sĩ toàn là những người có võ thuật cực giỏi bảo vệ. Thế nên nếu không có giấy hẹn, thiệp mời thì không bao giờ có thể bước chân vào bên trong khách sạn. Một đêm tại phòng Vip của khách sạn có giá khoảng 2500 USD. . .

Trên một chiếc bàn tròn rộng, được phủ bởi chiếc khăn trải bàn trắng tinh, thoảng mùi hương hoa nhài dịu nhẹ có đặt rất nhiều các món ăn ngon, được trình bày rất đẹp mắt, hấp dẫn, tuy rằng có hơi ít. Có 3 chai rượu vang thuộc nhãn hiệu Champagne vị nho có tuổi thọ khoảng 30 năm được sản xuất tại Pháp, được mệnh danh là nơi sản xuất rượu vang vào loại ngon nhất trên thế giới. Ngồi xung quanh chiếc bàn tròn có 4 người con trai trông ai cũng đẹp sáng sủa, đẹp như hoa, sang trọng, quý phái vừa uống rượu vang vừa cười nói chuyện rất vui vẻ.

- Tuấn Anh à, hôm nay mày mời chúng tao đến đây ăn mừng nhân dịp gì vậy? Có phải để chúc mừng buổi triển lãm tranh do mày đứng ra tổ chức đã thành công một cách mỹ mãn không? – Huy Hoàng cầm ly rượu vang lắc lư nhìn Tuấn Anh cười tươi sáng rỡ

- Ha ha, cứ cho là vậy đi. Anh em chúng ta chả mấy khi có dịp tụ tập ăn uống với nhau một cách đông đủ như thế này cần gì phải suy nghĩ nhiều chứ - Tuấn Anh cười lớn.

- Thế cái bức tranh “Người con gái tôi yêu” là thế nào đấy? Cả phòng triển lãm chỉ có mỗi bức tranh đó là do mày vẽ, mày đừng có nói với tao là mày không biết gì nhé – Minh Khánh cười nhặt

- Oh, đúng rồi bức tranh đó là do mày vẽ, công nhận cô gái trong bức tranh đó xinh đẹp, đáng yêu thật đấy. Nhưng không biết cô gái đó là ai thế, chơi với mày lâu như vậy tao đã bao giờ gặp cô gái đó đâu? – Huy Hoàng nghiêng mặt nhìn Tuấn Anh cười gian tà.

- He he, cũng không có gì đó chính là cô gái tao xui xẻo tình cờ đụng phải hai lần mà tao từng kể cho chúng mày nghe rồi đấy, cách đây không lâu tao có đi dạo cùng với một em rất xinh ở công viên thì lại tình cờ gặp cô ấy một lần nữa. Hoàn cảnh như thế nào ở trong bức tranh chúng mày trông thấy hết rồi đấy, tao điều tra biết được em ấy học ở trường cấp 3 Thực Khuê nên đã nhanh chóng chuyển sang đó học cùng một lớp với em ấy để tiện theo đuổi. Hi

Hi – Tuấn Anh cười ngượng ngùng

- Oh, chính vì vậy mà mày nhìn tâm rồi bỏ anh em để sang một trường xa lạ học phải không, đúng là cái đồ trọng sắc khinh bạn mà. Hừm – Minh Khách liếc nhìn Tuấn Anh bằng ánh mắt khinh bỉ tỏ vẻ tức giận.

- Ha ha, bỏ đâu mà bỏ nếu không liệu hôm nay tao có mời chúng mày ăn một bữa xả láng tại đây không? Thấy bạn bè lần đầu tiên có một người con gái đáng để yêu thật lòng mà chẳng chúc mừng gì, buồn ghê – Tuấn Anh nốc cạn một hơi hết sạch ly rượu vang, giọng tỏ ra buồn bã.

- Cô ấy tên gì?

Nhật Duy này giờ im lặng theo dõi cuộc nói chuyện đột nhiên lạnh lùng mở miệng, ngay từ lúc nhìn thấy bóng dáng cô gái trong bức tranh ấy hắn đã nhận ra cô gái đó là ai rồi. Bởi bình thường ở nhà Hoà Mi vẫn thường hay mặc bộ đồ như thế một cách rất tự nhiên, vẻ đẹp thuần khiết, trong veo cũng chỉ có Hoà Mi mới toát ra được điều đó.

Những cô gái mà hắn đã từng gặp gỡ và tiếp xúc cô nào cũng khôn khéo, tinh quái cả, nên vừa nhìn thấy bức tranh hắn liền nhận ra đó là ai nhưng vẫn còn nghi ngờ bây giờ chính miệng Tuấn Anh nói cô gái đó học ở Thực Khuê chẳng phải Hoà Mi cũng học ở đó sao? Nếu tên mà cũng đúng nữa thì hắn thật sự không biết mình sẽ phải đối mặt như thế nào, người bạn thân nhất của hắn giờ lại thích một người con gái lại chính là người con gái mà hắn cũng thấy rất thích. Bao năm qua hắn với Tuấn Anh luôn cùng sát cánh bên nhau vượt qua mọi khó khăn, ngay cả những lúc sinh tử vậy mà bây giờ chỉ vì một người con gái mà bất hoà hắn thật không cam lòng. (Thế nên Nhật Duy mới nổi điên hút thuốc ở trên ban công rồi đâm vỡ cửa kính khiến tay mình bị thương, không hẳn vì ghen chỉ vì hắn cảm thấy quá khó khăn giữa việc tiếp tục hay buông tay mà thôi ^^).

Càng nghĩ hắn càng thấy bức bối, nỗi ức chế kìm nén suốt từ chiều đến giờ khiến hắn như muốn nổ tung, nếu sự thật là như vậy hắn phải làm sao đây? Tiếp tục hay buông tay từ bỏ tình yêu để bảo vệ tình bạn hay như thế nào để vẹn toàn đôi đường đây, hắn biết Tuấn Anh là một người có hoàn cảnh rất đáng thương, từ nhỏ đã thiếu thốn tình cảm.

Tuấn Anh tuy hay cười, gương mặt lúc nào cũng bừng sáng tràn đầy sức sống khiến người ta có cảm giác dễ chịu nhưng thật sâu trong tâm Tuấn Anh là sự lạnh giá đến cùng cực. Hắn tàn nhẫn, vô tình, và máu lạnh cũng chẳng kém hắn là bao đâu. Hắn không thích con gái vì hắn cho rằng con gái luôn là những đứa ham hư vinh, chẳng thật lòng tí nào bao giờ, hắn hẹn hò rất nhiều nhưng chẳng thực lòng thích một ai. Bây giờ lần đầu tiên biết thích một người con gái là như thế nào, mà biết người bạn thân của mình cũng thích cô gái đó tới lúc đó mọi chuyện sẽ ra sao đây hắn thật không dám nghĩ tiếp nữa...

- Hoà Mi, cái tên rất hay phải không? – Nhắc đến cô gái đó, Tuấn Anh lại cười một cách rực rỡ, bình thường hắn vốn đã đẹp rồi khi thực lòng vui vẻ cười một cách thoải mái thì càng toát lên vẻ đẹp chói lóa khiến người ta phải nhìn đến ngẩn ngơ.

- Xem ra mày có vẻ thực sự rất thích cô gái ấy nhỉ? – Nhìn bộ dạng vui sướng của Tuấn Anh, Huy Hoàng không khỏi nhủ thầm. Chưa bao giờ hắn thấy Tuấn Anh vui vẻ như vậy cả, vậy mà cô gái này lại có thể khiến hắn yêu thích một cách say đắm, cuồng nhiệt đến mức chấp nhận chuyển trường, học chậm lại một lớp chỉ vì muốn gần gũi cô gái đó. Xem ra bản lĩnh cô gái này không hề tầm thường chút nào đâu, nếu có dịp nhất định hắn phải gặp thử mới được.

- Thật lòng rất thích? – Minh Khánh tỏ ra kinh ngạc, chưa từng thấy bộ dạng đó của Tuấn Anh bao giờ, không biết cô gái đó là người như thế nào mà có thể khiến một Tuấn Anh có trái tim băng giá, lạnh lẽo, tàn nhẫn, máu lạnh phải tan chảy. Sẵn sàng làm tất cả chỉ vì muốn được gần gũi cô gái đó, càng nghĩ càng khiến hắn thấy tò mò nếu có dịp nhất định phải gặp mới được.

- Uh, mà làm gì nhìn tao bằng ánh mắt khó tin lẫn kinh ngạc thế? – Tuấn Anh ngượng ngùng, hai má có đám mây hồng khi thấy mấy người bạn thân của mình nhìn mình bằng ánh mắt khác thường. Chẳng lẽ việc hắn thích một cô gái rồi sẵn sàng chuyển trường để học cùng lớp với cô gái ấy có vấn đề gì lạ lẫm lắm sao? Càng nghĩ hắn càng thấy khó hiểu? (Hình như những người khi đang yêu thường chỉ số IQ bị giảm đi thì phải ^^!)

- Hoà Mi ư? – Nhật Duy nói giọng lạnh lẽo, âm trầm, sắc mặt hắn không chút thay đổi vẫn lạnh giá như trước nhưng đôi mắt màu xanh chợt trở lên tối sầm thoáng qua rồi biến mất như chưa từng có. Thật không ngờ sự thật này lại xảy ra một cách bất ngờ như vậy, hắn cảm thấy rất lo lắng, hoảng sợ. Hắn thực sự không muốn mất Hoà Mi cũng không muốn mất đi một người bạn thân thiết gần gũi từ nhỏ...

- Có vấn đề gì sao? – Thấy sắc mặt Nhật Duy lạnh băng, không chút cảm xúc chẳng biết hắn ta đang suy nghĩ cái gì nữa. Tuấn Anh thoáng cau mày hỏi.

- Không có gì. – Nhật Duy trả lời ngắn gọn rồi cầm ly rượu vang ngửa cổ uống cạn. Hắn bắt đầu cảm thấy tức giận, cảm nhận được một nỗi mất mát không tên đang sắp hình thành nên hắn chẳng nói gì cả cứ tiếp tục uống rượu thôi.

Thấy phản ứng của Nhật Duy có vẻ khác lạ, cả 3 người còn lại đưa mắt nhìn nhau rồi trầm lắng đầu. Nếu hỏi người khó hiểu và lạnh băng nhất trong nhóm là ai, cả 3 sẽ không ngần ngại mà nói to tên Nhật Duy. Nội tâm của hắn thì chỉ có mình hắn biết, không bất kỳ ai có thể hiểu được.

Thông minh có thừa, nhưng thủ đoạn thì cực kỳ tàn nhẫn, máu lạnh, giết người không ghê tay ngay cả đến Huy Hoàng có khả năng giữ bình tĩnh và gan dạ nhất trong nhóm khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo như dao nhọn lạnh thấu xương của hắn xuyên qua mà cũng còn cảm thấy rùng mình nữa là. Nếu không sao hắn có thể leo lên chức thủ lĩnh một cách vững chắc như thế chứ? Sao có thể đứng đầu quản lý một gia tộc hùng mạnh, giàu có, đầy quyền lực nhất trong thế giới xã hội đen chứ.

Còn nhớ năm hắn mới có 15 tuổi, hắn đã tàn nhẫn đi lên vị trí đứng đầu ấy một cách tanh mùi máu và thâm hiểm như thế nào. Nhưng hắn lại sống rất tình cảm vì bạn bè sẵn sàng liều chết để bảo vệ đến cùng và cũng có thể mạo hiểm đánh cuộc cả tính mạng mình chỉ để đạt được lợi ích quan trọng nào đó. Chính vì vậy hắn càng khiến mọi người ba phần nể phục, bảy phần sợ hãi. Mệnh lệnh hắn đã đưa ra ai mà không tuân theo chỉ có con đường chết mà thôi.

Trong căn phòng ngủ riêng của hân tại biệt thự ở giữa trung tâm thành phố, Minh Khánh đi đi lại lại trong phòng khi cô gái hân tình cờ cứu được giữa đường đã nằm hôn mê bất tỉnh một ngày rồi mà vẫn chưa thấy có dấu hiệu tỉnh lại, hân cảm thấy thật sự lo lắng, bất an mặc dù đã mời bác sĩ riêng đến khám. Sắc mặt cô gái vẫn xanh xao yếu ớt, mặc dù bác sĩ nói cô ta không bị làm sao chỉ là cơ thể bị suy nhược nên mới ngất giữa đường như vậy thôi.

Mở mắt nhìn thấy mình đang ở trong một căn phòng lạ hoắc, có lẽ ánh sáng ở cửa sổ chiếu vào quá chói lóa nên khi vừa mở mắt ra cô đã vội nhắm chặt mắt lại.

- Cuối cùng cô cũng đã tỉnh lại rồi – Minh Khánh thờ phào nhẹ nhõm

- Anh là ai? Đây là đâu? – Cô ngồi dậy đưa mắt quan sát căn phòng kỹ một lần nữa, rồi nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt mình một cách đầy lo lắng.

- Tôi là Minh Khánh, còn cô đang ở biệt thự nhà tôi. Đêm qua đang đi trên đường tình cờ thấy cô bị ngất trong mưa lạnh nên tôi cứu cô rồi đưa về đây, bây giờ cô cảm thấy thế nào rồi. – Khánh vừa giải thích vừa tiến về phía bàn lấy cho cô một cốc nước.

Cô ngồi trên giường nhắm hờ mắt cố nhớ lại xem đêm qua đã xảy ra chuyện gì nhỉ? À cô nhớ ra rồi, đêm qua sau khi to tiếng với bố mẹ một hồi về việc đính hôn với một người con trai thuộc tập đoàn đối tác mà cô đã bị cha mình tát cho một cái đau rất hết cả má, in hằn cả 5 nốt ngón tay. Sau đó do quá tuyệt vọng, từ bé đến lớn chưa bao giờ bố mẹ bắt cô phải làm gì cả yêu thương, chiều chuộng cô hết mực còn tạo điều kiện cho cô đi du học ở nước ngoài.

Lần này đột nhiên gọi cô về Việt Nam cứ tưởng chỉ là để về chơi ít ngày cho thoải mái nhớ con, ai dè lại muốn cô đính hôn với một người xa lạ, không quen biết chỉ vì muốn liên hôn, giúp tập đoàn mình lớn mạnh, vững chắc hơn. Lúc nghe quyết định của bố mẹ mà cô cảm thấy như tiếng sét đánh ngang tai vội vã từ chối, tranh luận đến cùng kết quả là bị lĩnh một cái tát đau đến mức khiến cô muốn gục ngã. Thế là không suy nghĩ gì nhiều cô liền lao ra ngoài trong đêm mưa lạnh giá, chẳng hiểu sao rồi bị ngất đi (Đến khổ, sau này chỉ vì cái vụ đính hôn đáng ghét đó mà chuyện tình giữa cô với Minh Khánh xảy ra lằng nhằng rối, khiến cô suýt thì tìm đến cái chết còn sau đó thế nào có được ở bên nhau hay không thì mọi người hãy tiếp tục theo dõi nhé ^^).

- Cảm ơn, may mà nhờ có anh cứu giúp nếu không tôi thực sự không biết mình như thế nào nữa. – Cô thều thào nhìn Minh Khánh bằng ánh mắt cảm kích.

- Cô vừa mới tỉnh lại, sức khỏe vẫn còn yếu lắm, nếu không có gì gấp thì cô cứ nghỉ ngơi thêm đi – Minh Khánh vừa nói vừa đưa cốc nước cho cô, nhìn bộ dạng yếu ớt không chút sức lực của cô anh đoán chắc cô vừa gặp phải trải qua một cú sốc rất lớn, nếu không cô đã chẳng lang thang một mình trong đêm mưa vắng vẻ như vậy.

- Không cần đâu, anh gọi cho tôi một chiếc taxi đi, bây giờ tôi muốn về nhà ngay bố mẹ tôi ở nhà chắc lo lắng cho tôi lắm – Cô uống hết cốc nước nhìn Minh Khánh bằng ánh mắt lãnh đạm.

- Cũng được thôi, nhưng từ đêm qua đến giờ cô vẫn chưa ăn gì cả tốt nhất là ở lại đây ăn chút gì đó rồi về cũng chưa muộn – Minh Khánh gạt đầu mỉm cười, nếu cô đã thích vậy thì tùy ý cô thôi.

- Cảm ơn! – Cô nhìn anh khẽ mỉm cười, thật không ngờ trên đời này lại có một người con trai tốt đến như vậy?

- À mà cô tên gì thế? – Minh Khánh cầm lấy bát cháo từ tay người giúp việc đưa cho cô tiện hỏi tên luôn

- Quỳnh Chi – Cô mỉm cười dịu dàng, rồi cầm lấy bát cháo nóng tự dứt ăn.

Minh Khánh thấy cô không muốn nói chuyện nữa thì cũng im lặng đi ra ngoài, hân quen biết rất nhiều cô gái nhưng chưa thấy cô gái nào lại có vẻ xa cách, khách sáo với hân như thế cả. Những suy nghĩ đó chỉ lướt qua đầu hân rồi vụt tắt, phải rồi hân còn rất nhiều việc quan trọng phải làm. Sắp tới Thiên Đường Chết với Địa Ngục sẽ diễn ra một cuộc huyết chiến khốc liệt để phân chia lại địa bàn ở khu vực Đông Nam Á, hân phải chuẩn bị chu đáo mới được...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Buổi sáng nhìn đồng hồ đã 6h5 phút rồi mà vẫn chưa thấy cô nàng Hoà Mi ra khỏi phòng vệ sinh cá nhân, ăn sáng rồi chuẩn bị đi học, Nhật Duy bất giác nhủ mầy lại gì nữa đây vừa rồi gọi thức dậy từ lúc 5h30 liên tục + chuông báo thức từ chiếc đồng hồ biết bay cô nàng đã luôn miệng kêu “Dậy ngay đây, chờ chút...”.

Thế quái nào giờ vẫn chưa thấy bóng dáng, tăm hơi đâu nhỉ? Vốn là con trai lại ở chung cùng một nhà với con gái đã là rất bất tiện rồi nên Nhật Duy rất ý thức nếu không có chuyện gì cần thiết tuyệt đối không bước chân vào phòng riêng của Hoa Mi, mặc dù có chìa khoá phòng. Đó là phép lịch sự cơ bản, hẳn không thích người khác tự ý vào phòng mình thì người khác cũng vậy thôi, cần phải biết tôn trọng quyền tự do riêng tư của người khác. Nhưng với tình hình này xem ra đúng là hẳn phải tự mình ra tay phá lệ thật rồi, ai bảo cô nàng Hoa Mi đó quá lười nhác bất trị như thế chứ.

- Anh à? Đã 6h10 rồi đó thế mà chị ta vẫn chưa chịu dậy đi học nói chỉ ăn sáng. Anh định tính sao? – Thời gian là vàng bạc, tại sao trên đời này lại có người vô ý thức thế nhỉ? Khuôn mặt xinh đẹp như thiên thần của Lệ Hoa bất giác nhăn lại, tỏ ý khó chịu.

- Để anh đi gọi cô ta một lần nữa, nếu không được có lẽ từ mai phải dùng biện pháp mạnh khác thôi. Anh cũng đến xin cúi đầu chào thua cô ta luôn. – Sắc mặt Nhật Duy vẫn lạnh lùng nhưng pha chút bất lực, chưa bao giờ hẳn thấy một người nào đạt trình độ “pro” có thể khiến hẳn phải lắc đầu như Hoa Mi, chẳng hiểu sao hẳn vẫn có thể thích nhỏ được nhỉ? Trời ạ, có lẽ đầu óc hẳn cũng có vấn đề thật rồi.

Nói rồi Nhật Duy nhanh chóng đứng lên đi về phía phòng Hoa Mi, tra chìa khoá vào ổ, cửa phòng dễ dàng mở ra sau. Nhìn vào bên trong căn phòng của Hoa Mi và đây cũng là lần đầu tiên hẳn quan sát kỹ căn phòng này, Nhật Duy giật mình kinh hãi khi nhìn thấy một chú chuột đen xì đang từ trên mặt bàn học của Hoa Mi chạy xuống nền rồi chuồn nhanh về hang ổ của nó, đã vậy trước khi gần tới hang ổ của mình nó còn quay đầu nhìn Nhật Duy bằng ánh mắt khinh bỉ chưa nhìn thấy chuột bao giờ à mà phải tỏ ra kinh ngạc như thế, miệng liên tục phát ra tiếng kêu “chit, chit, ...” nghe mà muốn học máu luôn.

Liếc nhìn nhanh lên mặt bàn thì thấy một túi bánh ngọt bị con chuột đáng ghét kia cắn cho toi tã, mảnh vụn của bánh rơi xuống dưới mặt bàn thu hút những chú kiến đen xếp hàng dài lặng lẽ tha chiến lợi phẩm mà mình kiếm được về tổ ở dưới cái lỗ nhỏ dưới nền nhà. Khắp phòng sách vở vứt linh tinh khắp nơi, trên mặt bàn một một vài quyển, dưới nền nhà vài quyển nữa thêm bút, thước kẻ, vỏ bìm bìm, bánh kẹo, bộ xếp hình...

Đã vậy khi ngủ cô nàng này lại còn lười đến mức không cả thèm mặc màn nữa cơ, thế mà vẫn ngủ ngon được. Hẳn mà ngủ quên không mặc màn nữa đêm bị muỗi bay vo ve bên tai còn phải bật dậy mặc màn nữa là, vậy mà cô nàng này vẫn có thể sống chung với lũ chuột, muỗi này một cách yên ổn thật khiến hẳn bất phục sát đất luôn.

Tiến gần tới giường thì thấy Hoa Mi nằm trên giường đắp chăn đến cổ, nghiêng người ôm cái con gấu bông màu hồng to đùng, tai đeo iphone nghe nhạc, ngủ một cách ngon lành quên cả trời đất. Đã vậy miệng còn chảy nước dãi miệng động đậy như đang ăn thứ gì đó. Trời đất, đến cả trong mơ cũng mơ thấy thức ăn nữa sao? Nhật Duy lạnh lùng là thế mà cũng phải chớp mắt nhìn bộ dạng của nhỏ lúc ngủ bằng ánh mắt cảm thán...

- Dậy nhanh, 6h30 rồi đấy, cô có định đi học không hả? – Nhật Duy bực bội rút iphone ra thảo nào cô nàng này ngủ say đến mức chuông báo thức kêu suốt thế mà không hề có chút ảnh hưởng gì.

- Im, mới sáng ra hãy còn sớm có để yên cho người ta ngủ không hả. – Cảm giác có ai đó nói to bên tai, còn kéo cả chăn ra nhỏ theo bản năng mắt vẫn nhắm ngời dậy cướp lấy chăn, miệng lẩm bầm nằm xuống định ngủ tiếp.

- Cô định không dậy thật phải không? – Nhật Duy phát điên thật sự rồi.

- Không... - Hoa Mi nhăn nhó mở hé mắt nhìn Nhật Duy rồi gật đầu xác nhận.

- Nếu vậy đừng trách tôi ra tay không nể tình nhé, cô có biết nam nữ ở chung một phòng lại cùng một giường gần nhau như thế này sẽ dễ dàng xảy ra chuyện gì không? – Nhật Duy nói nhẹ bên tai Hoa Mi, cố tình phả hơi nói một cách mờ ám...

- Không? Cái gì? Anh định làm gì hả? – Trong cơn mơ nghe Nhật Duy nói xong, Hoa Mi vẫn còn chưa tỉnh ngủ hẳn nghe thấy cảm giác không khác gì sét đánh ngang tai, vội ngời bật dậy tránh xa Nhật Duy mở to mắt không chớp nhìn hẳn.

- Làm gì là làm gì? – Nhật Duy sắc mặt thoáng cười gian tà, nói về vô tội.

- Hừ, à mà ai cho phép anh được tự do vào phòng tôi hả? – Như chợt nhớ ra điều gì Hoa Mi vội hét to

- Oh, tôi thích thế đấy, cô làm gì được tôi? – Nhật Duy liếc nhìn Hoa Mi bằng ánh mắt thách thức

- Anh đúng là đồ khôn, đồ biến thái, ... - Hoa Mi phi ngay cái gối vào mặt Nhật Duy chửi rửa hẳn một cách tàn bạo

- Dù rồi, nếu cô còn tiếp tục ở đó lảm nhảm thì đừng trách tôi thực hiện vấn đề mình vừa nói lúc đầu nhé – Nhật Duy tỏ ra mất kiên nhẫn, sắc mặt lạnh lẽo, âm trầm

- Mẹ nó chứ, anh mà dám đụng vào tôi xem, anh sẽ chết không yên ổn đâu. – Hoa Mi trừng mắt đe dọa.

- Sao? Ý cô là tôi sẽ làm gì cô à? Đúng là bụng ta suy ra bụng người đầu óc đen tối có khác – Nhật Duy nhếch mép cười lạnh.

- Loại con gái xấu xí, chẳng có gì là quyền rũ như cô có cho không tôi cũng chả thèm đâu, trừ khi thằng nào bị điên thì nó mới có ý định đó với cô thôi – Nhật Duy cười gian, liếc nhìn Hoa Mi bằng ánh mắt khinh bỉ, giễu cợt. (Nói sao sâu cay thế ^^)

- Anh... - Hoa Mi tức đến hộc máu

- Hừ, tôi chỉ nghĩ nếu lúc đó cô không dậy ngay tôi sẽ ra tay bóp cổ cô cho cô có cơ hội được ngủ ngon một giấc thiên thu luôn thôi – Ánh mắt hẳn toát ra sự âm u, nguy hiểm, đầy sát khí

Nghe hắn ta nói vậy, Hoà Mi sợ đến run người, nhớ lại cái vụ hắn bóp nhỏ suýt chết lần đầu tiên gặp mặt mà nhỏ thấy lạnh toát cả người. Hắn thật đáng sợ quá đi...

- Thôi tôi chẳng thừa hơi nói nhiều với cái loại người đầu óc ngu si tứ chi phát triển như cô làm gì cho tốn nước bọt ra, từ mai nếu cô mà không chịu khó dậy sớm đúng giờ thì đừng trách tôi độc ác. – Nói xong hắn đi ra khỏi phòng đóng cửa cái rầm, chứng tỏ hắn rất tức giận.

Còn Hoà Mi thì sợ hãi đến rụng rời chân tay, cái gì cơ từ mai mình phải dậy sớm từ 5h30 á, định giết người à...

Buổi sáng vừa bước chân vào lớp, Hoà Mi đã thấy cả lớp xôn xao, rì rầm bàn tán cái gì đó. Kỳ lạ hôm nay lại không thấy Tuấn Anh có mặt sớm như mọi hôm, từ xa nhỏ đã trông thấy Thủy Tiên đang cúi đầu chăm chú đọc cái gì đó, nhỏ liền sán lại gần tò mò đọc theo. Không đọc thì thôi, đọc xong thì tắt ngay con gà tây luôn – Thật không ngờ báo chí giờ chém gió đáng cấp thế, nhỏ tự thẹn mình vẫn còn kém xa lắm...

“Theo thông tin mới nhất tại buổi triển lãm tranh buổi chiều hôm qua do họa sĩ thiên tài Tuấn Anh, đại thiếu gia của tập đoàn Ánh Dương chủ trì. Thì tất cả các bức tranh có mặt tại phòng triển lãm đều là những tác phẩm mới nhất của các họa sĩ nổi tiếng trong giới mỹ thuật, chỉ có một số ít là của các họa sĩ mới nổi. Trong đó chỉ có một bức tranh duy nhất mang tên “Người con gái tôi yêu” là do họa sĩ thiên tài Tuấn Anh vẽ, bức tranh vẽ về một người con gái mà cậu yêu thương rất tha thiết. Trong mắt cậu cô gái ấy có một vẻ đẹp thánh thiện, tinh khôi đẹp như thiên thần không vướng chút bụi trần. Một cô gái mà có thể khiến cho cậu yêu thương một cách say đắm, khắc họa hình dáng cô ấy trong bức tranh của mình bằng cả trái tim chân thành chắc hẳn là một cô gái rất xinh đẹp, rất cá tính, rất tài năng, và cũng rất thông minh...”

Sau khi xem xong bức tranh mọi người đều rất tò mò không biết cô gái đó là ai? Tên là gì? Bao nhiêu tuổi? Học ở đâu? Gia thế ra sao?... Tại sao cô gái ấy lại quen với đại thiếu gia kiêm họa sĩ thiên tài Tuấn Anh, họ bắt đầu yêu nhau từ bao giờ? Liệu tình yêu ấy sẽ kéo dài được bao lâu khi mà Đại thiếu gia Tuấn Anh của chúng ta sắp đính hôn với thiên kim tiểu thư của tập đoàn Phương Thanh vào ngày 31/12 ...”

Đọc xong tờ báo này Hoà Mi tức nỏ đom đóm mắt luôn, nếu như không phải tờ báo này đang nằm trong tay Thủy Tiên có lẽ nhỏ sẽ không ngần ngại mà xé nát nó thành những mảnh vụn li ti rồi tung lên cao cho thỏa nỗi hận.

- Sao vẽ mặt mày nhăn nhó như chó cắn ma thế hả? Đọc xong thông tin này ai cũng tò mò, ngạc nhiên có mỗi mày bày ra cái vẻ mặt như sắp đi đánh nhau tới nơi ấy. Có lẽ nào mày chính là cô gái trong bức tranh ấy? – Thủy Tiên kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ.

- Suyt... - Hoà Mi vội đưa tay lên môi ra hiệu Thủy Tiên nói bé thôi.

- Mày uống lộn thuốc hả? Ai nói với mày là tao chính là cô gái trong bức tranh ấy? Mày đừng có suy diễn lung tung rồi làm hại tao nha – Hoà Mi tỏ vẻ giận dữ.

- Không phải thì thôi làm gì mà hốt hoảng thế, hay là có tật giật mình. – Thủy Tiên bĩu môi

- Con điên này đã nói là không phải rồi mà – Hoà Mi nổi nóng cấu mạnh vào eo Thủy Tiên khiến cô nàng kêu “Á” đầy đau đớn.

- Thế cô gái đó là ai nhỉ? – Thủy Tiên nhún mày suy tư

- Biết được chết liền...

- ...

Sau một hồi tranh cãi nảy lửa, cả hai liền im lặng lắng nghe những tiếng bàn tán, nghị luận xung quanh.

“Cô gái này là ai thế? Sao tớ nhìn trông quen quen lắm cứ như từng gặp ở đâu rồi ý?”

“Đúng rồi, trông rất quen là khác nhưng sao tớ không thể nghĩ ra được nhỉ?”

“Phải rồi, mọi người từng thấy anh ấy hẹn hò với cô gái này bao giờ chưa?”

“Never, chỉ mãi đến hôm qua xem bức tranh ấy tớ mới biết anh ấy đã có người yêu chính là cô gái này”

“Thế thì kỳ lạ nhỉ? Rốt cuộc là ai nhỉ? Tớ không tin mình không điều tra ra. Tớ muốn thử xem cô gái đó có tài năng gì đặc biệt mà khiến cho anh Tuấn Anh yêu say đắm như vậy?”

“À, mọi người có thấy một điều rất kỳ lạ ngay từ ngày đầu tiên vào lớp anh ấy đã chọn chỗ ngồi một cách rất kỳ quặc không?”

“Uh, phải đó, lẽ nào cô gái ấy lại chính là Hoà Mi, đừng có đùa thế chứ?”

Thế rồi tất cả cùng quay lại nhìn về phía Hoà Mi bằng ánh mắt tò mò lẫn dò xét... Khiến Hoà Mi khó chịu vô cùng, hồi hộp lẫn lo lắng lẽ nào cô gái ấy đúng là mình thật sao?

Chương 60

Tình chi đẹp khi tình đang dở...

Yêu quá sâu đậm chi khổ bản thân.

Tình yêu không cho phép có sự ích kỷ, độc chiếm.

Như cây xương rồng nhiều gai kia

Càng ôm chặt lại càng thấy đau...

Một người đàn ông có thân hình cao lớn, gương mặt đẹp pha chút lạnh lùng, hàng lông mi dày cong đen nhanh phủ lấy đôi mắt ánh lên những tia sắc bén, giao hoạt mặc bộ âu phục màu đen, đi đôi giày cũng màu đen nốt càng tôn lên nét cương nghị vốn có ở một người đàn ông từng trải qua nhiều biến cố thăng trầm trong cuộc sống.

Anh ta đi nhanh về phía hoa viên theo sự dẫn đường của một người giúp việc, hoa viên khá rộng có một bờ hồ thả cá cảnh đủ màu sắc đang bơi lội nhấp nhô há miệng đón những mẩu thức ăn trên mặt hồ, ở giữa mặt hồ còn có một đám bông hoa sen giả màu hồng đang nở nếu không nhìn kỹ sẽ không thể nào nhận ra.

Cùng hàng dương liễu có những nụ hoa màu đỏ đang rủ xuống thính thoảng như những sợi tóc bay đung đưa theo gió tạo nên một vẻ đẹp thiên nhiên ấn tượng, xung quanh hoa viên này có trồng rất nhiều các loại hoa đẹp đang nở thu hút những con bướm bay rập rình ...

Ở giữa hồ có một căn nhà gỗ nhỏ, mái nhà cũng bằng gỗ được quét sơn màu đỏ hỏi người giúp việc mới biết căn nhà gỗ đó có tên là “Đình Ngọc Trúc”, để tới được căn nhà gỗ đó phải đi qua một chiếc cầu gỗ nhỏ màu trắng uốn cong như cầu vồng.

Bên trong căn nhà gỗ đó có đặt một chiếc bàn đá tròn cùng 5 chiếc ghế đá đặt xung quanh, có một cô gái gương mặt xinh đẹp như búp bê Barbie, đôi mắt màu nâu sáng long lanh, mái tóc uốn xoăn màu vàng để xoã ngang vai. Mặc một bộ váy đầm công chúa màu trắng nhìn diễm lệ vô cùng đang ngồi nhìn ra phía bờ hồ tiếp tục ném thức ăn cho cá, giả vờ như không biết sự có mặt của người đàn ông vừa đến còn người giúp việc thì đi lấy đồ uống cho khách.

- Thật không ngờ biệt thự nhà cô lại xa hoa, rộng rãi đến như vậy. – Người đàn ông cất lời phá tan không khí yên tĩnh, lời nói này không biết là khen hay chê nữa.

- Cùng bình thường thôi, biệt thự của tôi ở ngoại ô Pari còn hơn thế này gấp mấy chục lần liền – Hồng Nhung nói mà không thèm liếc nhìn về phía người đàn ông kia vẫn tiếp tục công việc của mình.

- Tôi biết, mà những gì cô nhờ tôi giúp đỡ tôi đã hoàn thành xong rồi cô có muốn xem qua không? Có một số việc sẽ khiến cô phải kinh ngạc đấy, tình địch của cô cũng chẳng phải đơn giản đâu. – Người đàn ông giọng trầm trầm ánh mắt toé lên tia thú vị.

Hồng Nhung không nói gì cả quay người lại, cảm lấy xấp tài liệu từ tay người đàn ông kia khẽ lật giấy đọc những thông tin bên trong, ánh mắt không giấu nổi bất an thoáng qua vài phút sau ngẩng mặt lên nhìn người đàn ông trước mặt mỉm cười, ánh mắt ẩn chứa sự nguy hiểm.

- Cứ tưởng là ai hoá ra là thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Phan thị, xem ra con nhỏ đó cũng chẳng phải loại dễ đối phó chút nào – Hồng Nhung cười lạnh, thật không ngờ thân phận của Hoa Mi lại ngoài sức tưởng tượng của cô ta nếu xử lý không gọn gàng cô ta sẽ gặp rắc rối lớn thậm chí còn có liên can tới rất nhiều người nữa.

Phan thị là tập đoàn có lịch sử hơn 60 năm chuyên cung cấp dầu mỏ thô, khí đốt nổi tiếng hàng đầu trên thế giới có trụ sở chính tại California (Mỹ), có chi nhánh ở trên 150 nước trên thế giới, tập đoàn này giàu có và rất hùng mạnh lại có mối liên kết hợp tác rất thân thiết với nhiều tập đoàn, các gia tộc hùng mạnh khác như tập đoàn Thái Dương đứng đằng sau tập đoàn này là Bùi gia, một gia tộc có bề dày lịch sử trên trăm năm, nhân tài nhiều vô kể.

Những người đứng đầu lãnh đạo đều là người có đầu óc thông minh có thừa, thủ đoạn, tàn nhẫn, tuyệt tình thì không ai bằng. Rất liều lĩnh dám đánh cược cả mạng sống của mình để đạt được lợi ích quan trọng khiến đối phương nhiều phen sống dở chết dở, quý khốc thần sầu, sự thua thiệt, chết chóc nồng nặc mùi máu tanh. Tập đoàn Thái Dương chuyên kinh doanh cao ốc, khách sạn, casino, ...nhưng đó chỉ là vỏ bọc bên ngoài thôi, thực tế Bùi gia sản xuất vũ khí bán cho các cường quốc kèm ma túy là chính. Người của Bùi gia phủ rộng khắp châu lục, toàn là những hacker máy tính đẳng cấp quốc tế, độ trung thành thì rất tuyệt đối ...

Trụ sở chính của Bùi gia ở NewYork, lão đại của Bùi gia năm nay mới 17 tuổi, nghe giảng hồ đồn hấn rất đẹp trai, quyến rũ hút hồn bất kỳ những cô gái có trái tim mơ mộng mặc dù cực ít người có cơ hội được gặp gỡ hấn. Tuổi trẻ tài cao, thành tích thì vô cùng xuất sắc hấn ta là con trai của lão đại quá cố chẳng may bị chết trong một vụ tai nạn máy bay, năm đó 12 tuổi bố vợ bị người trong gia tộc luôn tìm cách *** hại nhưng chẳng hiểu sao 3 năm sau đó hấn đã leo lên được vị trí đứng đầu bằng cách giết hết những trưởng bối có tình cản đường hấn một cách tàn bạo và tanh mùi máu làm chấn động cả thế

giới ngầm, hẳn được coi là huyền thoại khi mà tuổi còn trẻ như vậy đã có thể làm lão đại quản lý cả một gia tộc.

Những ai nhắc đến tên hắn đều không khỏi run rẩy, sợ hãi toát mồ hôi lạnh, thế rồi hắn bỗng im hơi lặng tiếng biến mất một cách bí ẩn toàn quyền quản lý giao cho một vị trưởng bối là bác ruột của hắn, còn mọi chuyện hắn đứng đằng sau chỉ huy giúp cho tập đoàn Thái Dương lẫn Bùi gia đều phát triển mạnh mẽ hơn trước rất nhiều. Hiện tại hắn ta ở đâu, làm gì? Không một ai có thể biết... (mọi người đoán ra ai chưa nhỉ ^^!)

Hoạ Mi là thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Phan thị, cũng là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Phan thị trong tương lai... Hey, càng nghĩ Hồng Nhung càng cảm thấy đau đầu, không đụng tới nhỏ ta thì thôi đụng tới nhỏ chắc chắn sẽ kéo theo một loạt rắc rối lẫn phiền phức.

Nếu giải quyết không triệt gọn gàng, quý không biết thần không hay để tập đoàn Phan thị biết được quay ra trả thù thì tập đoàn Minh Phương của cha nhỏ sẽ gặp phiền phức lớn lắm tuy không đến mức bị phá sản bởi đều cùng là đối thủ ngang sức ngang tài cả... Haiz

- Bây giờ cô định làm gì tiếp theo, chấp nhận bỏ cuộc chứ hay là có dự định nào khác – Người đàn ông nhìn Hồng Nhung cười tươi đầy gian tà, biết ngay cô nàng sẽ không thể cười đắc ý được ngay mà...

Hồng Nhung đứng lên đi đi lại lại trầm tư một lúc rồi nở nụ cười nham hiểm, nhìn người đàn ông kia hít một ngụm khí lạnh rồi từ tốn nói.

- Kim Trọng này tôi nghĩ tôi vẫn sẽ lựa chọn tiếp tục tìm cách loại bỏ cô ta thôi, nếu không Nhật Duy sẽ chẳng bao giờ yêu tôi cả. Chỉ khi nào con nhỏ đó chết đi, Nhật Duy mới chính thức là của tôi... - Hồng Nhung nói một cách kiên định.

- Oh, nếu cô đã quyết định vậy thì tôi cũng sẽ không ngăn cản nhưng đừng mù quáng làm điều gì quá đáng nếu không muốn sau này phải hối hận – Kim Trọng nhấp ngụm trà cười nhạt

- Anh là đang đe dọa tôi – Hồng Nhung trừng mắt.

- No, no ... là tôi đang dặn dò cô thôi, thường những thứ do tranh đoạt, cố đấm ăn xôi thường rất đắng cay đầy chằng ngọt ngào như cô mong đợi đâu. Như quả mà bị chín ép cô nghĩ ăn liệu có ngon không? – Kim Trọng hờ hững nó.

i

- ...

Hồng Nhung im lặng không nói gì, quay ra nhìn mặt hồ đang ẩn hiện những con cá cảnh đủ màu sắc đang uốn cái đuôi mềm mại uốn lượn rất vui vẻ, tự do. Nhưng sự việc đã đến nước này rồi nếu không tranh đoạt thì sao biết kết quả có được như mong muốn hay không? Có lẽ vì quá yêu không có cách nào ngừng lại nên cô mới mù quáng, điên đảo như vậy.

Yêu một người chẳng ai mong muốn tình cảm ấy chỉ là đơn phương cả, ai chẳng muốn sống hạnh phúc bên người mình yêu nhưng nếu người đó không yêu mình thì sao? Cô từ nhỏ đã là thiên kim đại tiểu thư muốn gì được nấy nếu nên việc không thể có được người mình yêu cô không cam tâm...

Có lẽ phải rất lâu về sau Hồng Nhung mới hiểu tình yêu là tình cảm thiêng liêng, thánh khiết xuất phát từ trái tim. Không có sự lừa dối, tranh giành, chiếm đoạt càng cố làm như vậy chỉ khiến mình đau khổ mà thôi. Như khi ôm một cây xương rồng nhiều gai nhọn càng cố ôm càng khiến bản thân bị thương chảy máu đau đớn hơn mà thôi. Chỉ có điều lúc đó cũng đã quá muộn rồi...

Vừa đi học thêm về Hoà Mi tiện đạp xe lang thang tới nhà Băng Hạ vào buổi tối lúc 7h để ăn cơm tối luôn, hôm nay cả Nhật Duy lẫn Lệ Hoa đều vắng nhà Hoà Mi đang rất vui vẻ, háo hức đi qua một đoạn đường vắng ít người qua lại, đèn đường phát ra ánh sáng yếu ớt. Nhưng chẳng sao cả Hoà Mi đã quen với hoàn cảnh như thế này rồi thấy cũng rất bình thường, trên đời này mà quý không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là con người.

Bỗng lướt qua một đám thanh niên choai choai tóc nhuộm xanh đỏ đi xe máy không đội mũ bảo hiểm, lạng lách đánh võng phóng vù với tốc độ khá cao, Hoà Mi cũng chẳng để ý vừa đi được một đoạn thì nhỏ thấy tiếng xe máy vang to từ xa, quay đầu lại thì thấy đám thanh niên choai choai trông rất bụi đời ấy quay lại phóng vụt lên trước chặn xe nhỏ lại. Hoà Mi vội phanh kít lòng thoáng run

- Có chuyện gì vậy? – Hoà Mi giọng run run

- Ha ha, nhìn cô em xinh thế này mà lại đi một mình vào buổi tối vắng vẻ không thấy buồn tẻ sao? – Một tên choai choai đầu cắt húi cua, mặc cái áo phông màu đen có hình đầu lâu xương chéo phía trước, quần bò màu xanh bạc màu rách tả tơi từng miếng nhỏ. Mũi có đeo khuyên, lưỡi xề đôi nhìn như lưỡi rắn đang thè ra cười cợt nhả tới gần chỗ nhỏ.

Bị bao vây xung quanh bởi một đám lưu manh hư hỏng nhỏ biết mình lần này gặp rắc rối thật rồi, bọn này thoáng mùi rượu nên nhỏ biết chắc bọn này vừa mới nhậu ở đâu đó xong đang chuẩn bị tới vũ trường. Khi có men say có thêm thuốc kích thích chỉ cần nhìn thấy gái là mắt bọn chúng sáng lên như ong thấy mật tìm cách ve vãn, tán tỉnh thậm chí là bắt cóc rồi giờ trở cường bức tập thể. Bọn chúng chẳng sợ gì cả, khi đã nổi con thú vật thì bọn chúng sẵn sàng bắt chấp tất cả chỉ để thỏa mãn dục vọng khốn nạn của mình.

Biết vậy nhỏ đã gọi taxi đi cho an toàn thế mới biết con gái đi một mình ban đêm nguy hiểm như thế nào, mặc dù trong lòng rất hoảng sợ nhưng nhỏ vẫn cố gắng giữ bình tĩnh trên tay cầm cái điện thoại run run ấn phím 1, cô gắng kiên trì câu giờ đợi ít phút nữa thôi cảnh sát sẽ đến ngay.

- Các anh à, em là con gái nhà lành đã có người yêu rồi các anh làm ơn tha cho em đi – Hoà Mi giọng mim cười nói nhẹ như chuông kêu

- Ha ha, có người yêu rồi thì đã sao? Mà con gái nhà lành nữa thì càng tốt bọn anh hiện đang rất cô đơn, thấy cô em cũng đang cô đơn chúng ta tội gì

không gần nhau thêm chút nữa cho đời bớt cô đơn em nhỉ? – Nói rồi một tên lưu manh khác đầu nhuộm tóc xanh lè như lá chuối tiến tới cười dâm dăng đưa bàn tay bẩn thỉu vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nhỏ.

- Hi hi, các anh cứ đùa em hoài, các anh đều là những người đẹp trai, giỏi giang như thế này mà nói cô đơn thì có lẽ ngày mai mặt trời mọc dâm dăng tây mất.
– Hoạ Mi cười ngọt ngào, cổ kiềng chế cảm giác buồn nôn nói lời giả dối cốt để câu giờ. Đối với bọn lưu manh, cơn đồ này tốt nhất đừng đại chửi rửa chúng làm gì bị chúng điên lên tát cho vài cái hay giờ trò ngay tại chỗ thì có mà đi đòi nhà ma. Lời nói chẳng mất tiền mua có gì cứ nói nhẹ nhàng với bọn chúng tỏ vẻ ngoan ngoãn, nghe lời rồi tìm cách thoát thân còn hơn nhất là khi ở những nơi vắng vẻ không có ai giúp đỡ.

- Không ngờ em không những xinh mà còn nói năng, ngọt ngào dễ nghe nữa anh cảm thấy thích em rồi đấy – Tên lưu manh khuôn mặt dâm dăng đưa tay định động vào ngực nhỏ, Hoạ Mi vội né tránh run rẩy.

- Các anh tha cho em đi, ở nhà bố mẹ em đang chờ về muộn họ sẽ lột da em mất, hic – Hoạ Mi giả bộ đáng thương như sắp khóc đến nơi, trong đầu thầm tính thời gian đã gần 5 phút trôi qua sao cảnh sát lâu đến vậy? Nếu không hôm nay nhỏ chết chắc càng nghĩ càng thấy sợ.

- Khỏi lo đi, có gì anh sẽ nói đỡ thay em, còn bây giờ theo bọn anh đi nhà nghỉ nha. Nhìn em xinh thế này cơ mà, không thương thức thật lãng phí quá – Một tên lưu manh khác cười là loi, nói lời dâm dăng, lười không ngừng liếm môi về thèm khát. Người tên này nồng nặc mùi rượu chắc chắc dùng thuốc kích thích rồi nếu không biểu hiện cũng không rõ ràng như thế chứ, nhỏ bắt đầu thấy hoảng sợ thật sự khi bị bọn chúng lôi kéo ép lên xe. Thỉnh thoảng có vài chiếc xe máy vụt qua nhưng không ai dám dừng lại...

- Mau buông tôi ra...Nếu không chúng mày sẽ chết không toàn thân đâu – Hoạ Mi nổi điên chửi rửa cổ gầy dựa

- Ha ha, cô em càng làm thế các anh càng thích cô em hơn đây. – Miếng môi ngon thế này sao có thể để thoát được chứ.

- AAAAAAAAA, có ai không cứu tôi với...

- Kêu làm gì có kêu cũng vô ích thôi, ha ha...

Hoạ Mi nổi điên thật sự, nhỏ đang định giờ võ taekwondo để dạy cho chúng một bài học, trêu trọc ai không trêu lại dám đi trêu trọc lại còn định giờ trò khốn nạn với nhỏ nữa chứ xem ra bọn chúng chán sống thật rồi. Từ nhỏ sống trong một gia đình giàu có luôn lo sợ bị bắt cóc nhỏ đã bị bố mẹ ép học võ để tự bảo vệ bản thân.

Bình thường nếu không có gì quá đáng nhỏ sẽ không dùng đến những chiêu võ thuật mà mình đã học, vốn là taekwondo đai đen một khi để nhỏ ra tay thì đừng mong nguyên vẹn...(Hey, thực ra thì Hoạ Mi của chúng ta muốn giữ hình tượng thực nữ cơ à, bình thường đã lười nhác, vụng về sẵn con gái mà giỏi võ nữa thì ai dám đến gần...Hic ^^)

Đúng lúc này một giọng nói lạnh lẽo tràn ngập mùi vị chết chóc vang lên khiến tất cả đều giật mình ngẩn ngơ trong ít phút.

- Mau thả cô ấy ra – Đó là một người con trai có gương mặt đẹp lạnh lùng, ánh mắt toả ra sát khí khiến người ta nhìn mà run rẩy

- Thăng chó này không biết ở đâu chui ra mà dám can thiệp bọn tao, đúng là chán sống rồi – Lũ lưu manh đó bỏ Hoạ Mi giao cho một tên trông giữ rồi tất cả xông lên đánh chàng trai lạ mặt kia.

Chàng trai im lặng không nói thêm bất kỳ câu gì, nở nụ cười nồng nặc mùi máu tanh, tay nắm lại thành nắm đấm, gương mặt đẹp tối sầm lạnh giá đợi bọn chúng xông tới gần liền điên cuồng lao tới đánh cho bọn chúng một trận te tua.

Tiếng xương tay gãy răng rắc, mặt mũi tên nào tên nấy tím bầm rỉ máu, có vài tên còn bị đánh đến văng cả răng máu rỉ khoé miệng đỏ lỏm trông đến là kinh khủng...năm lần lộn kêu la rên rỉ không một tên nào xông lên đánh chàng trai kia thân thể còn nguyên vẹn. Hoạ Mi chưa bao giờ thấy cảnh bạo lực này sợ hãi đưa tay lên bịt miệng, nhắm chặt mắt lại. Tên lưu manh đang giữ chặt nhỏ cũng kinh hãi không kém vội vàng bỏ chạy nhưng còn chưa kịp nhúc nhích đã bị chàng trai kia bắt lại bẻ quặt tay lại đằng sau tiếng xương gãy kêu "rắc" một cái ghê rợn.

Từ xa tiếng còi xe cảnh sát càng lúc càng thêm rõ ràng, tới gần hiện trường ầu đã xe dừng lại một vài chú cảnh sát bước ra đưa mắt quan sát...

- Đã xảy ra chuyện gì vậy? – Một chú cảnh sát mặc quân phục đưa mắt nhìn hai người hỏi

- Bọn khốn này định giờ trò với cô gái bên cạnh tôi, tôi chỉ nhẹ nhàng dạy cho chúng một bài học nhỏ thôi (Nhẹ nhàng – sợ thế ^^)

- Dù sao anh cũng không được phép đánh người ra nông nổi này, như vậy... - Chú cảnh sát nhìn cả đám lưu manh đang nằm vật vã co người rên la không thể nhúc nhích, thân thể bị thương đầy máu, xương cốt bị gãy, răng thì rụng không khỏi kinh hãi.

Chú cảnh sát còn chưa kịp nói xong, chàng trai kia đã đi gần tới nói gì đó bên tai ông ta. Chỉ thấy vẻ mặt ông ta lúc đầu kinh ngạc, sau đó hoảng hốt rồi tỏ vẻ kinh ngạc rất thận trọng.

- Anh yên tâm, bọn khốn này khi đưa về đồn rồi nhất định tôi sẽ xử đẹp bọn chúng – Chú cảnh sát cười lấy lòng gạt đầu

Đội sau khi tất cả bọn lưu manh đã bị áp giải lên xe cảnh sát về đồn, Hoạ Mi mới quay người nhìn sang chàng trai đứng bên cạnh bằng ánh mắt kinh ngạc lẫn sùng bái

- Ở sao anh lại ở đây? À mà anh vừa nói gì với ông ta khiến ông ta nể sợ thế? – Hoạ Mi nói to

- Bí mật, mà tại sao em là con gái mà lại đi một mình vào buổi tối như vậy? Có phải em chán sống rồi không? – Chàng trai giận giữ.

- Hic, em cũng có muốn thế đâu, nhưng lần sau em sẽ rút kinh nghiệm – Hoà Mi mặt ỉu xù

- Lại còn có lần sau nữa à? Nếu không phải hôm nay gặp được anh có phải em gặp nguy hiểm rồi không. Tình hình an ninh ở Việt Nam vào buổi tối chẳng an toàn chút nào với nhất là những cô gái yếu ớt như em, em cần phải biết giữ an toàn cho mình chứ - Anh chàng thờ dài lắc đầu, nếu không phải tình cờ đi ngang qua đây cứu giúp có phải cô nàng gặp xui xẻo rồi không?

- Cảm ơn anh! – Hoà Mi nở nụ cười cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Tình mình chỉ như mây gió thoáng qua...

Gặp nhau rồi biết sẽ vui hầy buồn.

Đau khổ hay hạnh phúc tất cả chỉ là cảm giác,

Duyên là do trời định, phận lại là do con người nắm bắt.

Anh không buông tay, em cũng quyết không buông tay

Nhất định chúng ta sẽ mãi không bao giờ rời xa.

Dẫu biết trên đời chẳng có gì là mãi mãi...

Yêu em rồi biết một ngày mai rất có thể phải chia xa,

Nhưng anh vẫn không thể nào bắt bản thân mình thôi ngừng yêu em và nhớ đến em.

Nhìn nụ cười hạnh phúc nở ngọt ngào trên môi em..

Trái tim anh thấy thật ấm áp, yên bình biết bao.

Và em sẽ mãi là niềm hạnh phúc anh mong chờ dù chỉ là trong mơ.

Hai người bạn thân cùng yêu thích một cô gái..

Đề không ai phải đau khổ hay nuối tiếc,

Chỉ còn cách cùng cạnh tranh công bằng mà thôi.

Sau khi tai qua nạn khỏi Hoà Mi cùng chàng trai đã cứu mình đi ăn tối, bữa ăn này do anh ta mời. Nhìn thức ăn bày trên mặt bàn toàn những món mà nhỏ thích: Chân gà nướng, sườn xào chua ngọt, cơm rang thập cẩm... Hoà Mi không thèm để ý nhiều vội vàng đưa tay cầm lấy cái chân gà đưa lên miệng gặm ăn một cách rất tự nhiên. Thấy bộ dạng ăn uống như sắp chết đói đến nơi của Hoà Mi, anh ta chỉ ngồi lặng im mỉm cười.

- Ủa, anh mau ăn đi sao lại cứ nhìn em như thế? – Ăn xong cái chân gà thứ 5 Hoà Mi mới nhớ ra là người ngồi trước mặt mình này giờ vẫn chưa hề động đũa, nhỏ ngại ngừng.

- Nhìn em ăn anh thấy cũng đủ no rồi, hi – Anh ta cười tươi, nói nửa đùa nửa thật.

- Anh cứ trêu em hoài, à mà anh tên gì nhỉ? – Hoà Mi vẫn chăm chú ăn tiện hỏi chuyện

- Chẳng phải lần trước gặp nhau ở trường anh đã nói với em rồi sao? – Anh ta nhún mày tỏ vẻ không hài lòng.

- Hi hi, sorry anh, lần trước gặp nhau có lần đầu nên em không chú ý lắm – Hoà Mi cười bối rối

- Anh chỉ nói lại một lần cuối này thôi đấy em phải nhớ kỹ đấy đừng có quên, anh tên là Vũ Tú nhớ rồi chứ? – Anh ta nói giọng nghiêm túc.

- Dạ, nhớ rồi, khi nào có dịp gặp lại em nhất định sẽ mời anh ăn một bữa thật thịnh soạn – Hoà Mi cười lấy lòng.
- Thôi khỏi, đây là số điện thoại của anh có gì không giải quyết được nhớ gọi cho anh biết chưa? – Nói rồi anh ta chia ra trước mặt một tờ danh thiếp
- Nhưng sao anh lại đối xử tốt với em như vậy? – Hoà Mi thắc mắc
- Hi hi, anh nghĩ chúng ta có duyên gặp gỡ tận 2 lần giúp đỡ nhau là chuyện thường thôi. Đúng không? – Vũ Tú cười nháy mắt
- ...

Trên đời này chẳng có ai tự nhiên giúp đỡ không ai cái gì bao giờ, Vũ Tú tự nhiên giúp đỡ Hoà Mi một cách nhiệt tình như vậy đều có ẩn ý cả. Chỉ có Hoà Mi ngây thơ cứ nghĩ rằng trên đời này ai cũng đều là người tốt, mang trên mình đôi cánh thiên sứ.

Lại vài ngày nữa trôi qua, kể từ khi cái vụ bức tranh ở buổi triển lãm trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người ngay cả báo chí cũng nhảy vào cuộc. Tất cả các học sinh trong trường nhất là các nữ sinh học cùng lớp với Hoà Mi đều nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt khác thường vừa tò mò vừa ghen tỵ khiến Hoà Mi cảm thấy rất khó chịu. Còn người gây ra chuyện này là Tuấn Anh thì vẫn cười nói rất vui vẻ như chẳng liên quan hay ảnh hưởng gì tới mình, ai thích bàn luận cứ bàn luận, ai thích điều tra thì cứ điều tra.

Chỉ có điều khác lạ là hẳn ta bỗng dưng đối xử tốt với Hoà Mi tốt hơn trước rất nhiều, thỉnh thoảng mua đồ ăn sáng cho nhỏ ăn, mua đồ ăn vặt nhỏ thích, còn mời nhỏ cùng với Thuý Tiên đi chơi shopping, đi xem phim, đi công viên vui chơi, ... nữa chứ. Mặc dù Hoà Mi từ chối rất nhiều, nhưng do bị Thuý Tiên ép buộc Hoà Mi đành đau khổ miễn cưỡng đi cùng...

Lần nào nhỏ đến nhà Băng Hạ cũng gặp hẳn ở đó, không đến trước thì đến sau một cách rất tình cờ đã vậy mỗi lần đến đều mua một túi bắp rang bơ vàng rộm nóng hổi mà nhỏ thích ăn nhất, hai người nói chuyện rất vui vẻ chủ đề nói chuyện thì rất nhiều nhất là khoản chơi game online thì ôi thôi hợp ga vô cùng nhất là khi biết hẳn là cao thủ top 1 liên sever trong trò Gunny nhỏ càng có vẻ sùng bái hẳn hơn. Nhìn Tuấn Anh nói chuyện với Hoà Mi như vậy Băng Hạ thoáng buồn xen lẫn thất vọng, đưa tay nhẹ vuốt ve bụng mình thầm nói “Mình chỉ là một tờ giấy nhàu có còn chi nữa đâu mà mơ mộng được một người con trai tử tế thật lòng yêu thương chứ?”

Một hôm lớp vừa được ra chơi Hoà Mi cùng với Thuý Tiên liền chạy vù ra khỏi cửa đi cầu thang xuống căng tin để mua đồ ăn sáng, đang đi thì gặp hai cô bạn là Ngọc Anh với Thuý Quỳnh cũng đang đi xuống căng tin giống mình. Hoà Mi với Thuý Tiên vốn không chơi thân với hai cô bạn này cho lắm nên chỉ mỉm cười chào hỏi qua loa rồi lại định đi tiếp, thì chợt Thuý Quỳnh gọi nhỏ lại.

- Hoà Mi này chờ xíu tớ có việc muốn nhờ cậu giúp đỡ? – Thuý Quỳnh đi gần đến chỗ Hoà Mi đang đứng mỉm cười thân thiện.
- Hả? Có chuyện gì vậy các cậu mau nói đi – Hoà Mi ngạc nhiên
- Chuyện là thế này sắp tới 20/10 có tổ chức nữ sinh thanh lịch tớ muốn hỏi là cậu có tham gia hay không thôi ý mà – Ngọc Anh vẽ mặt cười, nhưng đôi mắt ánh lên tia sắc lạnh
- Việc này thì có liên quan gì đến các cậu? – Thuý Tiên sắc mặt lãnh đạm, lạnh nhạt hỏi ngược lại...
- Thì cũng chỉ là hỏi để biết thôi, nếu các cậu không tham gia thì thật là đáng tiếc con gái lớp mình ai cũng đều tham gia cả mà hiếm lắm lớp mình mới có dịp vui vẻ như vậy... - Thuý Quỳnh đang nói chưa xong thì một tiếng hét thất thanh dọa cô nàng sợ chết khiếp
- Ui có chuột, con chuột ở đâu ra mà to thế, mau cứu tớ với... hic..hic

Ngọc Anh vừa la hét thất thanh đầy sợ hãi liền nhảy tới định ôm chặt lấy Hoà Mi đang đứng bên cạnh, nhưng chẳng hiểu cô ta dùng lực thế nào mà Hoà Mi đang đứng ở trên bậc cầu thang nháy mắt bị ngã lăn mấy vòng liên xuống dưới tận dưới chiếu hý tầng 2 thì dừng lại. Sự việc xảy ra quá nhanh Thuý Tiên không kịp phản ứng, tới khi nhìn thấy Hoà Mi đã nằm chết ngất ở dưới đất mới vội vàng tính mạng lao tới ôm Hoà Mi sợ hãi

- Hoà Mi sao thế? Mau tỉnh lại đi đừng làm tao sợ mà, hu hu – Thuý Tiên sợ đến mức khóc luôn
- Hoà Mi cậu mau tỉnh lại đi, tất cả là lỗi tại tớ, tại tớ tự nhiên nhảy lên người cậu bất ngờ mới khiến cậu thành ra nông nổi như thế này, hu hu, cậu có làm sao thì tớ chết mất mau tỉnh lại đi – Ngọc Anh mặt sợ hãi tái mét xanh như tàu lá chuối
- Chuyện gì thế này? Sao lại thành ra thế này có ai không mau cứu người nhanh lên – Thuý Quỳnh hoảng sợ cực độ khi thấy trán Hoà Mi sưng to một cục rướm máu, mắt nhắm nghiền chặt lại như người chết

Rất nhanh học sinh trong trường từ các lớp đổ xô tới cầu thang giữa tầng hai xem chuyện gì đang xảy ra, tất cả đều hoảng sợ khi thấy Hoà Mi đang nằm chết ngất mặt thâm tím, xung quanh mấy cô bạn thì đang khóc rống thảm thiết như đưa đám

- Đây xảy ra chuyện gì thế? Hoà Mi bị làm sao vậy? – Thành Trung lo lắng tột độ vội vàng xông tới
- Hoà Mi chẳng may bị ngã cầu thang rồi, phải làm sao bây giờ, mau cứu nó đi không nó chết mất... Hic – Thuý Tiên mắt đỏ hoe
- Mau tránh ra đi khóc lóc cái gì, gọi xe cấp cứu nhanh lên – Tuấn Anh không nói nhiều vội bế Hoà Mi lên chạy như bay xuống sân trường ra cổng

Tại bệnh viện Tuyệt Linh cả đám người đứng ngồi không yên, về mặt ai cũng lo lắng, sắc mặt ảm đạm. Vừa nhìn thấy bác sĩ từ phòng cấp cứu bước ra Tuấn

Anh vội lao đến hỏi.

- Bác sĩ tình hình cô ấy sao rồi? – Tuấn Anh hỏi giọng lo lắng, túm mạnh cánh tay bác sĩ hỏi

- Bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm rồi cũng may là bị đập xuống đất là ở vùng trán nếu không thật không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa, chỉ có điều trong quá trình ngã tay bệnh nhân đã bị rạn xương cần phải nằm bệnh viện vài hôm để kiểm tra kỹ hơn. – Bác sĩ sắc mặt lạnh nhạt nói.

- Vậy thì tốt quá, chỉ cần cô ấy không sao là may rồi, cảm ơn bác sĩ nhiều – Tuấn Anh mừng rỡ cảm ơn rồi rút.

Nhật Duy ở nhà nấu xong bữa tối rồi, đã hơn 9h tối mà Hoà Mi vẫn chưa thấy bóng dáng đâu cả, hẳn cảm thấy nóng ruột vô cùng, Lệ Hoa sắc mặt cũng căng thẳng, lo lắng không kém. Bình thường tầm giờ này chị ta về nhà lâu rồi, rốt cuộc chị ta đi đâu nhỉ? Hay đã xảy ra chuyện gì?

- Anh thử gọi điện cho chị ấy chưa? – Lệ Hoa mím môi cẩn thận hỏi

- Gọi điện rồi nhưng chỉ nhận được câu nói “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau?”. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì sao cô ta lại mất tích một cách bí ẩn như thế?

- Anh này nếu không thể gọi cho chị ta thì thử gọi cho bạn bè chị ta đi – Lệ Hoa gợi ý

- Phải đó thể mà anh không nghĩ ra?

Nói rồi Nhật Duy đi vào phòng Hoà Mi thử tìm danh bạ bạn bè của nhỏ, may mắn tìm thấy số điện thoại của Ngọc Huyền viết ở một tờ giấy cuối quyển vở hân vội vàng bấm số gọi.

- Alo, Ngọc Huyền hả cô có biết hiện giờ Hoà Mi đang ở đâu không? – Nhật Duy hỏi không giấu được sự lo lắng

- Tôi là ai cô không cần biết, bây giờ tôi chỉ muốn biết Hoà Mi đang ở đâu thôi – Nhật Duy lo lắng sắp phát điên rồi.

- Cái gì? Đang ở bệnh viện Tuyết Linh hả? Phòng nào nói nhanh? – Nhật Duy thúc giục

- Biết rồi, tôi tới liền, cảm ơn cô nhiều

Cúp máy xong Nhật Duy dắt xe máy ra cửa, dặn Lệ Hoa ở nhà tự chăm sóc bản thân, nhanh chóng muốn đi tới bệnh viện gặp Hoà Mi

- Anh à, đã xảy ra chuyện gì thế? – Thấy thần sắc anh mình hốt hoảng Lệ Hoa vội hỏi

- Cô ta bị ngã cầu thang đang ở bệnh viện Tuyết Linh rồi, thôi anh phải tới đó xem sao đây.

- Dạ - Lệ Hoa ngoan ngoãn gật đầu, chưa bao giờ cô bé thấy anh mình lo lắng cho ai nhiều như vậy

Trên đường phóng xe tới bệnh viện Nhật Duy lo lắng vô cùng, chưa bao giờ hắn có cảm giác buổi giá, sợ hãi đến như vậy? Nếu không phải tình cờ biết được sự thật hẳn sẽ mãi chẳng bao giờ có thể biết được người con gái hắn thầm yêu thương, tìm kiếm từ rất lâu lại chính là Hoà Mi. Ngay từ lần đầu gặp gỡ hắn đã có cảm giác rất thân quen như đã từng gặp ở đâu vậy.

Ngày đó cô gái ấy mang một vẻ đẹp thuần khiết, trong sáng đến vô ngần, chân thành, thẳng thắn, không chút toan tính, ăn nói thì rất bạo dạn, mạnh mẽ, dám nói, dám làm, dám chịu trách nhiệm, chẳng hề tỏ ra sợ hãi bất kỳ ai. Đặc biệt luôn có những suy nghĩ kỳ quái khiến người ta phải chết ngất vì "choáng", sức sáng tạo thì vô biên không có gì là cô ấy không thể nghĩ đến. Nhất là tính cách hay giúp đỡ người khác, thấy bất công thì vùng lên đấu tranh đòi lại công bằng mặc kệ kẻ đó là ai thì chẳng lẩn vào đâu được. Cũng nhờ tính cách đó mà cô gái ấy đã từng cứu hắn thoát khỏi rất nhiều lần nguy hiểm và khi đã quyết định cứu ai đó cô gái chẳng hề để ý chút nào đến tính mạng bản thân mình, không hối hận, không lùi bước, quyết không bỏ cuộc...

Cô ấy cũng có rất nhiều tật xấu thích ngủ nướng, thích ăn vặt, thích đi chơi, thích được tự do ghét bị người khác không chế, ép buộc phải làm những gì mình không thích,... Còn rất thích bắt nạt, trêu chọc hân, bắt hân phải làm ngựa cho mình cưỡi, bắt hân cùng chơi bịp mắt bắt dê, hái hoa bắt bướm, còn giả làm cô dâu chú rể...

Những kỷ niệm ấy thật đẹp, thật ấm áp làm sao? Dù bao năm đã trôi qua hắn vẫn nhớ như in cứ như chuyện chỉ mới xảy ra cách đây vài phút vậy.

Thế rồi khoảng cách địa lý lẫn thời gian đã khiến hân phải rời xa cô ấy, lúc đó hân còn không biết tên cô ấy là gì, bố mẹ là ai mới chết chứ. Ở bên Mỹ hân luôn khao khát được trở lại Việt Nam tìm gặp lại cô gái ấy, hân đã chấp nhận vứt bỏ tất cả địa vị, quyền lực đang nắm trong tay khó khăn lắm mới có được, thậm chí phải đánh đổi cả bằng máu lẫn tính mạng bản thân giao cho người khác quản lý hộ để trở lại Việt Nam tìm người con gái mình luôn yêu thương, mong muốn được gặp lại dù chỉ một lần duy nhất mà thôi. Và trong mơ hân cũng không thể tin mình lại được gặp lại cô gái ấy một cách đầy bất ngờ như vậy.

Và khi lần đầu gặp Hoà Mi cũng mang một nét trong sáng giống thế, mạnh mẽ, tự tin, rất quyết liệt không hề tỏ ra sợ hãi ngay cả khi thấy sắc mặt lạnh lùng, nguy hiểm của hân. Ký ức chợt hiện rõ ràng như một cuốn phim trong đầu hân, cô gái đã từng luôn ở bên cạnh hân kéo hân ra khỏi vùng bùn lầy tăm tối bệnh tật khi mà tất cả mọi người đều tỏ ra ghét bỏ, xa lánh hân. Luôn ở bên cạnh bảo vệ hân, quan tâm, chăm sóc hân khi hân ở Việt Nam.

Khi gặp lại tính cách cô gái ấy vẫn vậy, không chút đổi thay vẫn hồn nhiên, ngây thơ, vô tư sống tình cảm vô cùng. Dù cô gái ấy còn có rất nhiều tật xấu nhưng hân vẫn chấp nhận có lẽ chính những điều đó là sự khác biệt giữa cô gái ấy với những người con gái khác. Hân yêu cô gái ấy bởi tất cả những gì

cô ấy có, chỉ thay đổi một điều thôi cũng khiến hắn cảm thấy hụt hẫng. Những khuyết điểm của cô gái ấy, hắn tin theo thời gian nhất định hắn sẽ giúp cô ấy thay đổi tiến bộ lên.

Người từng yêu thương, quan tâm đến hắn nhất trên đời này chỉ có duy nhất cô gái ấy mà thôi và cô gái ấy lại chính là Họa Mi. Có thể nhỏ đã chẳng còn nhớ gì nhưng hắn không trách nhỏ, bởi hắn muốn khiến Họa Mi yêu thích hắn một cách thật tự nhiên, không bị ép buộc, hay ám ảnh bởi quá khứ. Hắn sợ tất cả chỉ là cảm giác say nắng nhất thời, chỉ là một giấc mơ do chính hắn tự tưởng tượng ra. Mà giấc mơ ấy lại quá đẹp, quá lung linh nếu giấc mơ ấy bất ngờ tan vỡ thì hắn sẽ phải làm sao đây?

Khi mà chỉ có cô gái ấy mới có thể khiến trái tim băng giá của hắn tan chảy, đập những nhịp yêu thương... Hắn không thể để mất cô gái ấy một cách dễ dàng được, hạnh phúc là đấu tranh cho dù người ấy là bạn thân của mình hắn cũng quyết không nhường nhịn...

Và để cả hai không phải đau khổ, nuôi tiếc, mất đi tình bạn chỉ có cách cạnh tranh công bằng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Lòng người thật khó đoán, thâm sâu nguy hiểm khó lường.

Chỉ vì chút xích mích, ghen tỵ nhỏ nhoi...

Mà sẵn sàng nhẫn tâm ra tay cướp đoạt mạng sống của người khác.

Mạng mình đáng quý vậy mạng người ta là cỏ rác sao?

Ác giả ác báo, sống trên đời đừng làm điều gì mất nhân tính để.

Người căm, trời ghét, lương tâm phải day dứt...

Tại phòng riêng của Ngọc Anh, có hai con người đang run rẩy, sợ hãi ôm lấy nhau khóc trong u sầu. Đèn phòng sáng trưng nhưng vẫn không thể xua tan cảm giác tội lỗi đã gây ra.

- Quỳnh ơi làm sao bây giờ? Lúc đó ta chỉ mất khả năng khống chế nên mới có ý đẩy ngã con nhỏ đó thôi. Thật tình ta hoàn toàn không muốn đẩy nó ngã một chút nào, lúc đó con ghen tỵ mù quáng khi ngày ngày nhìn thấy nó được Thành Trung quý mến đã dành lại thêm anh Tuấn Anh quan tâm nữa khiến tao rất khó chịu, nhức mắt. Ý muốn dạy cho con nhỏ đó một bài học để hả giận bỗng nổi lên đã che mất ý thức khiến tao nhất thời phạm sai lầm. Bây giờ tao phải làm sao? Làm sao đây? Hức...hức - Ngọc Anh run rẩy cầm lấy khăn giấy lau nước mắt, nói giọng đầy lo lắng sợ hãi.

- Tao không ngờ mày lại ngu như thế? Muốn dạy cho con nhỏ đáng ghét đó một bài học thiếu gì cách lại đi đẩy nó ngã cầu thang nhờ nó chết ngay và luôn tại chỗ thì phải làm sao? Có khi mày phải dùng mạng của mày để trả thay cho nó ấy chứ? - Thuý Quỳnh tức giận muốn bốc khói luôn, chơi với nhau đã lâu không thể ngờ con bạn thân mình lại làm ra cái việc ngu ngốc như thế lần này thì chết chắc rồi.

- Hừ, tao biết là tao ngu rồi khỏi phải lên mặt dạy đời tao đâu, bây giờ mày có cách gì giúp tao thoát nạn thì nói nhanh lên - Ngọc Anh then quá hoá giận gần giọng, mắt long lên đỏ vằn tia máu khi bị con bạn thân chửi mắng suốt từ lúc xảy ra chuyện đến giờ khiến nhỏ như muốn phát điên luôn.

- Mày... - Thuý Quỳnh thấy bộ dạng tức giận như sắp phát điên của Ngọc Anh mở to mắt hoảng sợ, muốn nói gì đó nhưng lại thờ dãi không nói tiếp.

- Có gì thì nói luôn đi, bây giờ con nhỏ đó đang nằm trong bệnh viện cấp cứu chả biết sống hay chết nữa. Tao phải tìm cách thoát thân trước đã, cho dù con nhỏ đó chết thật thì tao cũng không muốn phải chết theo nó đâu...Hức - Ngọc Anh tiếp tục khóc nức nở, cơ thể toát mồ hôi lạnh khi nghĩ đến cảnh Họa Mi chết thật nửa đêm biến thành ma về đòi mạng mình.

- Biết làm sao bây giờ, tốt nhất cứ đợi xem tình hình sao đã. Mà mày ngu vãi ra, cứ cho là mày cố tình đẩy ngã nó thật đi nhưng mày tỏ ra vô tội, quyết không chịu nhận thì ai làm gì được mày. Cái kiểu chưa đánh đã khai của mày bây giờ khác gì thông báo cho người ta biết tội chính là thù phạm giết người. - Thuý Quỳnh lạnh nhạt nói.

- Đúng rồi, tao cứ tỏ ra bình thường không việc gì phải sợ hãi, quyết không chịu nhận thì ai dám động đến tao - Ngọc Anh nói mà mắt sáng lên

- Còn con nhỏ Thuý Tiên nữa lúc đó nó cũng có mặt chứng kiến mọi chuyện mà, tính sao? - Ngọc Anh chợt lo lắng.

- Sợ gì, nếu có ai hỏi mày cứ nói lúc đó thấy chuột sợ quá hét to khiến con nhỏ Họa Mi đáng ghét giật mình bước hẫng chân rồi tự ngã. Bằng chứng nào chứng minh mày là người đẩy ngã nó, chỉ dựa vào lời nói vô căn cứ của con nhỏ Thuý Tiên mà quy tội cho mày á. Đợi kiếp sau đi, có trách thì trách con nhỏ Họa Mi xui xẻo đi ai bảo dám cướp đi thân tượng của tui mình. Nó là cái thá gì chứ, có gì hơn bọn mình mà được cả Thành Trung lẫn Tuấn Anh quý mến chứ - Thuý Quỳnh bức bối nói, ánh mắt sáng quắc nguy hiểm...

- Yes, mày nói đúng lắm, ai bảo nó dám cướp người chúng mình yêu thích chứ. Hừ, kể cả nó có chết thật cũng đáng lắm – Ngọc Anh lạnh lùng gật gù cười nhạt.

Tại bệnh viện Tuyết Linh lúc 9h30 tối có một chàng trai đội mũ bảo hiểm phóng xe máy SH vào tận sảnh của bệnh viện với tốc độ điên cuồng, rồi bắt ngờ phanh kít lại khiến những người đang có mặt tại sảnh đều hoảng hồn. Chàng trai rất đẹp như diễn viên điện ảnh vậy, mọi người nhìn qua tường ngói sao màn bạc nổi tiếng nào đó mới xuất hiện.

Nhưng sắc mặt chàng trai đó lạnh như băng, ánh mắt toả ra sát khí nguy hiểm cứ như sắp giết người đòi mạng đến nơi khiến người ta run rẩy sợ hãi tránh xa ít nhất 3 mét. Chàng trai lạnh lùng đi nhanh vào sâu bên trong rồi vào thang máy lên tầng 3 của bệnh viện để tới phòng VIP nơi Hoà Mi đang nằm tĩnh dưỡng sau khi vừa cấp cứu đã thoát khỏi cơn nguy hiểm.

Vừa đến nơi Nhật Duy đã thấy một đám người đang ngồi ở ghế ngoài hành lang chờ trong đó có Tuấn Anh, nhìn thấy Nhật Duy đi tới gần Tuấn Anh tỏ ra rất kinh ngạc không hiểu cậu bạn thân của mình tầm giờ này có mặt ở đây làm gì nhỉ? Ngọc Huyền cũng ngạc nhiên theo, lần đầu tiên cô nàng được trực tiếp nhìn tận mắt ở khoảng cách gần nhất với người được coi là “Hoàng tử lạnh lùng” huyền thoại đích thực của trường Galaxy không phải ai cũng may mắn có cơ hội được biết đến nói chi gặp gỡ.

- Hoà Mi sao rồi? – Mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của cả Tuấn Anh lẫn Ngọc Huyền, Nhật Duy không giấu được vẻ lo lắng hỏi.

- Mày quen với Hoà Mi à? – Tuấn Anh vẻ khó tin

- Uh, thế tình hình Hoà Mi bây giờ sao rồi? – Nhật Duy vẻ mặt kiên nhẫn nhìn Tuấn Anh bằng ánh mắt lạnh lùng

- Nó không sao đã qua cơn nguy hiểm rồi, bây giờ đang ở trong phòng hồi sức tĩnh dưỡng tại bác sĩ nói nên để bệnh nhân được yên tĩnh. Nên chỉ có Thủy Tiên ở bên trong trông coi thôi, mà anh là ai có quan hệ gì với nó? – Ngọc Huyền tò mò dừng nói với anh là hẳn chính là người đang sống chung cùng một nhà với Hoà Mi nhá nếu vậy thì đúng là xui xẻo cho nó rồi.

- Không liên quan đến cô, biết quá nhiều đôi lúc sẽ có hại cho bản thân đấy – Nhật Duy sắc mặt âm u, lời nói lạnh như băng pha chút nguy hiểm khiến Ngọc Huyền bất giác thấy run sợ, liền nhảy dịch ra xa một chút.

- Anh là đang uy hiếp tôi – Ngọc Huyền sắc mặt thoáng xanh ngắt

- Tôi chưa từng thích uy hiếp ai bao giờ? – Nhật Duy gần từng tiếng, sắc mặt càng thêm âm u. Nói rồi anh ta liền đi tới trước cửa phòng Hoà Mi đang nằm mở cửa bước vào trong.

Còn lại Ngọc Huyền với Tuấn Anh đứng trơ ra nhìn nhau, trong mắt cả hai người đều có dấu chấm hỏi to đùng. Không khí im lặng đến mức cả tiếng ruồi bay qua cũng có thể nghe thấy...

- Nó chưa từng biết nói đùa là gì bao giờ đâu, tốt nhất là cô nên tránh xa nó ra một chút. Học ở Galaxy chắc cô cũng biết nó chút ít phải không? – Tuấn Anh lạnh nhạt, mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng cấp cứu.

- Có biết sơ qua, anh ta chính là “Hoàng tử lạnh lùng” trong truyền thuyết, học giỏi nhất trường, và cũng đẹp trai nhất trường, cực kỳ ít xuất hiện nên lâu dần cũng chỉ còn lại là những lời đàm tiếu, tin đồn. Còn anh là người đẹp trai, tài năng đứng thứ hai lại hay xuất hiện nên mới bị thiên hạ hiểu lầm nhầm tưởng anh chính là “Hoàng tử lạnh lùng” huyền thoại đúng không? – Ngọc Huyền liếc nhìn Tuấn Anh bằng ánh mắt khinh thường.

- Cô rất thông minh đấy bởi không phải ai cũng biết rõ điều đó, ha ha – Tuấn Anh nở nụ cười đẹp ảm áp như nắng xuân, huyết sáo tỏ ý tán thưởng. Thật không ngờ cô gái này lại biết rõ chân tướng sự việc như vậy, chứng tỏ bản lĩnh không hề tầm thường chút nào. Không ngờ Hoà Mi lại có một người bạn thú vị như vậy, đối đáp rất sâu cay, có lẽ phải giới thiệu cho Huy Hoàng làm quen mới được, rất hợp với mẫu hình tượng bạn gái của cậu ta...

- Cô có biết tại sao nó lại quen với Hoà Mi không? – Tuấn Anh nhún mày khó hiểu, cảm giác chuyện Nhật Duy quen biết với Hoà Mi chẳng hề đơn giản tý nào...

- Hình như là người sống chung cùng một nhà với Hoà Mi thì phải? – Ngọc Huyền nhìn xa xăm, nhớ cảm thấy chuyện này cứ sao sao ấy? Tại sao Hoà Mi lại quen với anh ta nhỉ? Không biết anh nguy hiểm lắm sao mà còn dám để anh sống chung cùng một nhà.

- Người sống cùng một nhà? – Tuấn Anh nghe như tiếng sét đánh ngang tai, kinh ngạc hỏi lại.

- Muốn biết rõ thì đi hỏi anh ta ý. – Ngọc Huyền buồn bực.

Trong phòng hồi sức, vừa mở cửa phòng Nhật Duy đã nhìn thấy Hoà Mi nằm hôn mê trên giường bệnh, tay thì đeo chặt dây chuyền nước, đầu thì bị quần khăn trắng xung quanh, mặt thì xây sát bầm tím. Tay cũng quần khăn trắng nhìn bộ dạng của Hoà Mi như vậy anh ta cảm thấy rất đau lòng, lồng ngực bỗng cảm thấy khó thở. Hẳn đi thật nhanh tới định nắm tay Hoà Mi thì Thủy Tiên đang ngồi ở chiếc ghế trong một góc phòng có một cái bàn đang gọt táo ăn gọi giọng đầy kinh ngạc.

- Đây, anh là ai? Sao lại tự nhiên xông vào phòng bệnh người khác như vậy? Anh mà không nói rõ tôi sẽ gọi bảo vệ gõ cửa anh lại bây giờ – Thủy Tiên đánh giọng, ánh mắt dữ dằn

Ngày Duy đưa mắt nhìn Thủy Tiên một cách lạnh lẽo, ánh mắt âm u sâu thẳm ẩn chứa nguy hiểm. Hẳn rất ghét con gái nên nhìn thấy ai cũng cảm thấy

bực bội, khó chịu.

- Tôi là bạn của Hoà Mi. – Để được yên ổn hẳn lạnh lùng nhả từng chữ, nhìn Thủy Tiên chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống nhỏ khiến Thủy Tiên sợ co dúm người lại. Nếu không phải nể tình cô ta là bạn của Hoà Mi thì hẳn đã lôi cổ cô ta ném ra ngoài rồi.

- Anh... - Thủy Tiên á khẩu, sắc mặt tái xanh chưa bao giờ hẳn thấy một người nào đáng sợ như thế. Trông đẹp trai như thiên thần ấy mà sao lại lạnh lùng, nguy hiểm đã man kinh hồn vậy.

- Biến ra ngoài đi trước khi tôi nổi giận giết chết cô thật sự.

Nhật Duy chẳng buồn nhìn Thủy Tiên giọng nói lạnh giá, đầy mùi vị chết chóc như quỷ sứ ở dưới địa ngục vọng lên vậy, hẳn đi tới ngồi cạnh bên giường Hoà Mi, nắm tay nhỏ thật chặt ánh mắt nhìn khuôn mặt nhỏ đang nhắm mắt ngủ say thật dịu dàng, tràn ngập yêu thương. Khi đã thật lòng yêu thương một người thì trong trong mắt người đó chỉ có duy nhất người mình yêu mà thôi, còn tất cả mọi thứ xung quanh chỉ là vô hình không đáng quan tâm.

Thủy Tiên đứng mở to mắt khó tin nhìn cảnh tượng trước mặt, trời ạ chẳng lẽ hẳn ta là người yêu của Hoà Mi à. Thế mà con nhỏ này lại cứ kêu là chưa có người yêu, bây giờ thì tự dung lời ra một anh chàng đẹp trai như hoa như ngọc thế kia, lại còn nhìn nhỏ một cách dịu dàng, đắm đuối nữa chứ. Vừa rồi nhìn thấy mình anh ta lạnh lùng, nguy hiểm cứ như muốn dùng ánh mắt giết chết mình ngay tức khắc ấy. Thế mà khi nhìn Hoà Mi lại dịu dàng, tràn ngập yêu thương, thậm chí còn có cảm giác đau lòng tự trách khi đưa tay vuốt ve khuôn mặt đầy vết tím bầm của Hoà Mi...

Thủy Tiên cố gắng đi thật khẽ như hồn ma, nhẹ nhàng mở cửa rồi đóng chặt lại nhìn Tuấn Anh lẫn Ngọc Huyền bằng đôi mắt sáng long lanh...

- Huyền xinh gái, mày biết anh chàng vừa vào phòng Hoà Mi là ai không? Tao cá với mày anh ta là người yêu của nó trăm phần trăm luôn. – Thủy Tiên kể như thật

- Sac, cái gì? – Cả Ngọc Huyền lẫn Tuấn Anh đều kinh ngạc la to tý nữa thì sặc cả nước miếng, cùng mở to mắt như muốn rót khỏi tròng nhìn Thủy Tiên như nhìn phải sinh vật lạ mới rơi xuống trái đất

- Nhìn gì mà nhìn, những gì tao vừa nói đều là thật cả. Nếu không phải người yêu sao anh ta lại biết Hoà Mi bị thương rồi chạy ngay đến bệnh viện thăm Hoà Mi còn nhìn nhỏ bằng ánh mắt đắm đuối đầy quan tâm nữa chứ? Đến tao là con gái còn cảm thấy ghen tỵ nữa là, thật không ngờ con nhỏ Hoà Mi lại giấu kỹ thế, đợi nó tỉnh lại tao phải cho nó một trận biết tay mới được. Bạn bè thế đấy, rõ ghét – Thủy Tiên mím môi nói một tràng dài về bực bội.

Tuấn Anh cùng Ngọc Huyền im lặng nhìn nhau không nói gì, tiến tới gần cửa mở ra xem thì thấy cảnh tượng Nhật Duy đang cúi xuống hôn má nhỏ rất tình cảm mới sợ chứ. Ngọc Huyền xúc động tý nữa thì hét to vội đưa tay lên bịt miệng để không phát ra tiếng kêu, còn Tuấn Anh thì ánh mắt phức tạp, mặt tối sầm, âm trầm...

- Thấy tao nói đúng chưa? Hẳn ta không phải là người yêu của nó thì là gì, có đứa con trai nào nào lại nhìn một người con gái xa lạ mà mắt tràn ngập yêu thương, hẳn đau lòng khi thấy cô gái ấy bị thương không? Lại còn hôn một cách dịu dàng nữa chứ cứ như là hận không thể thay cô ấy chịu mọi đau đớn vậy. Rõ ràng là người yêu còn gì, ôi lãng mạn chết đi được ấy, hic – Thủy Tiên bắt đầu “chém gió”, đúng là fan cuồng của tiểu thuyết có khác.

Giữa một rừng hoa anh đào trắng nở đẹp mê hồn ở xứ mặt trời mọc, tiết trời mùa xuân nắng vàng thật ấm áp làm sao. Có một người con gái rất xinh đẹp mắt sáng long lanh như ánh sao, môi đỏ hồng chúm chím, buộc tóc đuôi gà, mặc một chiếc váy trắng mỏng dài đến đầu gối, đứng chạm tay vào những cành hoa anh đào mỉm cười thật duyên dáng. Từng cánh hoa anh đào trắng muốt theo làn gió rơi xuống chỗ cô gái đang đứng càng tạo nên một vẻ đẹp trữ tình đẹp như chốn bồng lai.

- Anh à, chúng mình cưới nhau đi - Cô gái nói mà ánh mắt rạng ngời hạnh phúc chẳng có chút ngại ngùng gì,

- Baby dễ xương của anh, là em đang định cầu hôn anh đấy hả? - Chàng trai đáng người cao ráo, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú cầm máy ảnh chụp cảnh vừa trò chuyện.

- Thì đã sao? Em yêu anh là em nói thật vậy nói cầu hôn anh thì có vấn đề gì không được bình thường chắc - Cô gái nhăn mặt tỏ vẻ giận dỗi.

- Nhanh thôi, đợi mai về gặp ba mẹ rồi nhất định anh sẽ tới tận nhà hỏi cưới em liền. Được chưa? - Chàng trai cầm tay cô gái cười lấy lòng.

- Anh hứa rồi đấy nhá, mai em sẽ ở nhà cả ngày đợi tin mừng của anh. Đừng có làm em phải thất vọng đó. Hi hi - Cô gái ôm chặt lấy chàng trai cười ngọt ngào.

Vào một đêm mưa tầm tã ít lâu sau đó tại NewYork, có một cô gái đứng ở cổng một ngôi biệt thự dưới cơn mưa lạnh giá từ rất lâu rồi. Đúng lúc khi cô gái cảm thấy rất tuyệt vọng thì một chàng trai từ cánh cổng bước ra cầm theo một cái ô.

- Sao em lại đứng đây? Trời mưa to thế này không sợ bị cảm lạnh sao? - Chàng trai sắc mặt lo lắng, nói giọng hoảng hốt.

- Anh đừng có động vào người em, em hỏi anh giữa quyền lực, địa vị, sự giàu có với tình yêu chân thành anh chọn cái nào? - Cô gái đẩy người chàng trai ra xa, mắt mở to nhìn chàng trai không chớp, giận dữ xen lẫn đau thương hỏi.

- Anh xin lỗi, ngàn lần xin lỗi em vì đã khiến em phải thất vọng rồi. Anh thực sự không thể... - Chàng trai nói trong nước mắt.

- Em đã biết, ngày mai anh cưới rồi hãy cố gắng sống hạnh phúc nhé. Cô gái ấy không có tội hãy đối xử với cô ấy thật tốt, đừng để cô ấy rơi vào hoàn cảnh giống như em - Cô gái cười lạnh lùng, sắc mặt không chút cảm xúc...

- Ngọc Lan à, em đừng nói những lời như vậy được không, em có biết từng chữ, từng lời em nói khiến trái tim anh đau buốt, xót xa lắm không - Chàng trai nước mắt tuôn rơi.

- Là anh đã lựa chọn từ bỏ em để đạt được ước nguyện của mình em còn biết nói gì đây. Em yêu anh là em nói thật, nhưng hận anh thì không hề bởi em biết chúng ta chỉ có duyên mà không thể có phận. Thôi thì chỉ còn cách cầu chúc anh hạnh phúc bên người anh đã chọn thôi - Cô gái nhìn chàng trai nở một nụ cười héo hắt, kiên chân hôn lên đôi môi đang chảy máu đỏ thẫm vì cắn chặt của chàng trai khi cố kìm nén để không phát ra tiếng khóc run rẩy...

- Tạm biệt, gặp được anh em rất vui. Anh hãy cố gắng sống thật hạnh phúc nhé, còn em, em cũng sẽ tìm một người có thể đem lại hạnh phúc cho em... - Cô gái mỉm cười tươi sáng, dù sắc mặt trắng bệch vì lạnh nhưng vẫn không xua đi được nét xinh đẹp, kiêu diễm vốn có.

Giữa đám lửa bập bùng, toàn thân cô gái đầy máu me nhìn chàng trai bằng ánh mắt căm hận đỏ như máu tươi miệng mấp máy "Không ngờ anh lại khốn nạn, tàn nhẫn vô tình như vậy. Tôi đã tha thứ cho anh một lần vậy mà anh vẫn nhẫn tâm làm tổn thương tôi... Những tội ác anh đã gây ra nhất định anh sẽ phải trả giá - cái giá đó rất đắt ngay cả tính mạng anh cũng chẳng trả đủ đâu... Ha ha"

Nói rồi cô gái vươn bàn tay đầy xương xẩu của mình ra định bóp cổ chàng trai đang nhìn mình bằng ánh mắt kinh hãi...

"Không...không...Không. Anh thật sự không cố tình làm như vậy đâu, thật sự anh không muốn như vậy đâu..."

Ông Cường ba của Hoà Mi lắc đầu liên tục, sợ hãi toát cả mồ hôi lạnh, run rẩy ngồi bật dậy giữa đêm khuya. Ngồi trên giường nhìn căn phòng tối chỉ có ánh đèn ngủ le lói, ông Cường vuốt ngực để lấy lại bình tĩnh nhủ thầm "May quá chỉ là một cơn ác mộng". Chợt nhớ ra may mà vợ mình, bà Hương đang ở bên Pari tham dự một buổi trình bày các mẫu thiết kế mới nhất của các nhà thiết kế nổi tiếng nếu không chắc mọi chuyện sẽ bị bại lộ mất.

Nghĩ vậy thôi mà ông Cường cảm thấy run rẩy, sợ hãi vô cùng. Bí mật kinh hoàng này dù phải trả giá gì đi chăng nữa ông cũng quyết lời nó theo xuống dưới mồ, vĩnh viễn không ai có thể biết được...

Bất ngờ tiếng chuông điện thoại reo vang, ông Cường nhìn màn hình điện thoại phát sáng mà run rẩy? Nửa đêm còn có ai gọi điện thế, lẽ nào là cô ấy? Không phải? Không thể nào...

Nghĩ một hồi khi lòng thêm lạnh giá, trái tim đau xót như muốn vỡ tan khi nhớ lại những kỷ ức đã qua. Ông Cường có thể tỉnh táo cầm lấy điện thoại bất cứ khi nào đã reo chuông lần thứ 5.

- Cậu nói sao? Hoà Mi đang nằm bệnh viện cấp cứu à? Sao lại thế? - Ông Cường nghe tin Hoà Mi bị thương phải nằm bệnh viện đầu óc trống rỗng, không biết nên làm gì nữa. Hoà Mi là đứa con gái cưng duy nhất của ông, nếu nó có mệnh hệ gì ông làm sao có thể sống nổi. Tội lỗi ông gây ra xin hãy để mình ông gánh chịu, xin đừng làm tổn thương Hoà Mi nữa. Nó thực sự vô tội...

- ...

- Được rồi, 7h sáng mai tôi sẽ bay về Việt Nam. Có tin gì lập tức báo tôi ngay.

Cuộc nói chuyện đã kết thúc từ lâu, mà ông Cường chẳng thể nào ngủ tiếp được, cứ nhắm mắt lại những kỷ ức đau thương đã qua chợt hiện về khiến ông không thể nào giữ được bình tĩnh.

Như lời Ngọc Lan nói "ông nhất định sẽ phải trả giá cho những tội lỗi ông đã gây ra thế nhưng ngay cả tính mạng ông cũng không trả đủ vì cái giá đó quá đắt, đắt đến mức nào đây?"

Nhớ đến Hoà Mi đứa con gái bé bỏng của mình trái tim ông lại đau thắt lại đến nghẹt thở, chỉ mong con bé được sống hạnh phúc thôi. Nhưng sao ông lại cứ có cảm giác mọi chuyện ngày càng trở nên xa vời, khó kiểm soát vậy? Nếu sự thật được phơi bày không biết sẽ liên lụy đến bao nhiêu người nữa, ông phải cố gắng cẩn thận hơn mới được. Cố gắng đem theo bí mật đó xuống mồ mới thôi...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Làm nhân viên PG rượu cho quán bar thật may mắn sau khoảng gần 3 tuần Hoà Mi đã được chuyển sang làm nhân viên phục vụ cho vũ trường Sương Đêm, tuy chỉ có 3 tuần làm PG rượu ngắn ngủi nhưng cũng đủ để Hoà Mi hiểu để kiếm được đồng tiền bằng chính mồ hôi, công sức của mình thật chẳng dễ dàng chút nào. Nhưng cũng nhờ đó mà Hoà Mi thêm quý trọng đồng tiền hơn, tiêu pha một cách tiết kiệm, hợp lý hơn.

Dù là tiền của bố mẹ hay của do bản thân tự kiếm được đều đáng quý như nhau, nhất là trong cái xã hội hiện đại ngày nay con người sẵn sàng dẫm đạp lên nhau để mà đạt được lợi ích, kiếm được nhiều tiền, càng nhiều tiền càng tốt một cách nhanh chóng mà vẫn nhân rồi, sung sướng, ăn trắng mặc trơn.

Từ hàng cấm (heroin và thuốc lắc), đến hàng lậu, mại dâm, buôn người ... họ chẳng ngại ngần gì hết dù biết sẽ có nguy cơ phải và nhà đá ngồi bóc lịch hàng chục năm thậm chí cả đời hay phải đánh đổi bằng cả tính mạng mình đi chẳng nữa họ cũng chẳng màng, chẳng sợ hãi.

Thậm chí cho vay tiền để hưởng lãi suất cao, chỉ cần ngồi nhà xem ti vi cũng có tiền họ liền mất sáng long lanh như đũa trê được quả đừng nói đũa vài trăm triệu chứ vài tỷ họ cũng ok luôn – Mà quên rằng đời cái gì cũng có giá của nó chẳng ai có không ai cái gì bao giờ. Đến lúc bị lừa thì lại phải bán nhà, bán đất... mà vẫn không thể trả được hết nợ lại phải sống một cuộc sống nghèo khó đi ở trọ thế có khổ không?

Nhìn thấy tiền là mắt sáng lấp lánh như vừa phát hiện ra được một kho báu vô giá được giấu kín dưới lòng đất bao năm họ sẵn sàng bất chấp tất cả để có được nó, dẫu phải trả bằng bất cứ giá nào đi chẳng nữa.

Tình thân ư? Quên đi, không có tiền có quyền thì đừng có mà “Thấy sang bắt quàng làm họ” nhá, không bị người ta chửi cho một trận hơi phí.

Tình yêu ư? Chỉ là phù phiếm và dễ tan vỡ - Không có tiền liệu tình yêu có thể hạnh phúc lâu bền được không? Không có tiền cứ ngồi đấy mà gặm nhấm cái gọi là “Tình yêu” để uống lã mà sống qua ngày chắc. Đã xa rồi cái thời “Một túp lều tranh hai trái tim vàng”, tình chàng ý thiếp mặn nồng là xong.

Bây giờ yêu thì phải có tiền để ăn cái nọ, để mua sắm cái kia. Phải được lợi lộc gì đó thì mới yêu được chứ và thực tế đã chứng minh điều đó - Khi một anh chàng đẹp trai, quyến rũ, nhìn chết mê một ngay từ lần đầu tiên, nói chuyện có duyên, dí dỏm, công việc ổn định, ... nói yêu một cô gái trong khi cô gái có dung nhan hết sức bình thường có khi hơi xấu, gia cảnh bình thường nếu không muốn nói là nghèo có điều gì kỳ lạ ở đây không nhất là trong cái xã hội hiện đại đầy toan tính và thực dụng ngày nay?

Nếu ai đó nói anh chàng này thật lòng yêu cô gái đó không một chút toan tính, lợi dụng – Thì thật đáng vui mừng, rất tuyệt vời và không biết chiếm bao nhiêu phần trăm mà khiến nhiều cô gái mạo hiểm đánh liều trao đi tất cả để rồi nhận lại là nước mắt và chiếc áo bệnh nhân khi phải đến bệnh viện phá thai một mình?

Và sự thật lại rất phũ phàng, quá nhiều cô gái bị mắc lừa phải những cái anh chàng đẹp trai, dẻo mồm như thế đến khi phát hiện ra anh chàng mang họ “Sở” kia đã yêu và chuẩn bị cưới một cô gái là tiểu thư cành vàng lá ngọc, xinh đẹp như hoa, gia đình giàu có đầy quyền lực có thể kéo anh ta lên cao một cách dễ dàng không tốn công sức, tốt quá còn gì thế tại sao anh ta lại phải yêu một cô gái dung nhan bình thường, gia cảnh nghèo khó chứ.

Đừng có nằm mơ họ yêu thật lòng, nếu có chẳng qua lợi dụng thân xác những cô gái ngây thơ, cả tin đó để thỏa mãn nhu cầu sinh lý của bản thân thôi. Miếng ngon đến miệng có sao không ăn chứ. Nên những ai yêu bằng con mắt đầy mộng mơ có bị thiệt thòi cũng đừng có oán trách chi hết, dù sao cũng đừng quên “Đẹp cũng đâu thể mãi ra mà ăn được”. Nhân cách không ra gì thì đẹp thế chứ đẹp nữa cũng chỉ là quả bóng trang trí mà thôi, trót yêu rồi chi tỏ thiệt thân.

Nói đâu xa có cặp đôi yêu nhau đến cả chục năm liền, người con gái còn bị anh chàng khốn nạn kia bỏ rơi để cưới một người con gái xinh đẹp, giàu có hơn. Trong khi nếu không có cô gái hi sinh bản thân, đi kiếm tiền nuôi anh ta ăn học, lo lắng, chăm sóc gia đình bố mẹ anh ta cứ như con dâu thật. Thì anh ta đâu thể có sự nghiệp tươi sáng như ngày hôm nay, cô gái uất hận quá thế là bị điên phải vào bệnh viện tâm thần điều trị mất hết cả tương lai, cuộc sống tươi đẹp trong khi anh chàng khốn nạn kia không một lần vào thăm. Thế có bi đát không?

Đi làm PG rượu được nghe người ta nói khá nhiều về những vấn đề dễ gặp phải trong cuộc sống, và vấp nhiều những tình huống mới mẻ chưa từng vấp phải. Được giao tiếp, quen biết với nhiều người được những cô bạn đồng nghiệp, anh quản lý cười nhạo chia sẻ kinh nghiệm dần dần Hoà Mi từ gà mờ cũng dần biến thành quạ đen khôn ngoan lên một tý rồi.

Nhất là vấn đề về tình yêu Hoà Mi rút ra một kinh nghiệm xương máu “Con gái trước khi yêu người khác, muốn trao cho người khác tất cả thì phải biết yêu thương bản thân mình đã nếu không chỉ có bản thân mình thiệt thòi thôi. Hạnh phúc là đấu tranh và cố gắng nếu chỉ biết cho đi mà không cần người ta cho lại sẽ chỉ có bản thân mình là thiệt thòi thôi, tin suông lời nói ngọt ngào đâu môi thì có ngày chết không kịp ngáp, thân tàn ma dại luôn ấy chứ”.

Đời lắm kiểu lừa chẳng thể nào tin tưởng được một cách chắc chắn, thôi thì tiền trao cháo múc cho nó an toàn. Tôi yêu anh nhưng anh có tình lừa dối thì thôi lượn đi, tha thứ một lần sẽ có lần hai, lần hai sẽ có lần ba cứ có tin và có tự lừa dối bản thân mình thì chỉ mình thiệt thôi. Anh nói yêu tôi, mà yêu cũng đã nhiều năm, bảo anh dẫn về ra mắt gia đình, chưa cần cưới vội chỉ đi đăng ký kết hôn thôi mà cũng dửng dưng không dứt khoát thì nên xem lại. Cưới rồi mà anh chàng vẫn trắng hoa coi vợ như người ở trong nhà thì cũng nên xem xét lại. Khi yêu mà hay dùng bạo lực với người yêu thì cũng nên tỉnh táo để nhìn nhận lại mối quan hệ, xác định xem thường xuyên bị đánh thừa sống thiếu chết như thế mà vẫn có thể hạnh phúc thì cứ tiếp tục...

Tình bạn ư? Thôi đừng có ở đó mà mơ mộng người ta nói “Có tiền bạn hữu chung tình – Không tiền bạn hữu thờ ơ chẳng nhìn” Cầm có sai đâu.

Và còn rất nhiều điều trải nghiệm thú vị khác nữa, Hoà Mi thầm nhủ mình thật may mắn khi đã quyết định đi làm thêm để tự kiếm tiền coi như thêm cơ hội hiểu biết thực tế cuộc sống. Cứ ở nhà ăn sung mặc sướng, xem ti vi với đọc tiểu thuyết sau này ra ngoài đời bị người ta lừa hết cả tiền lẫn người cũng chả biết ấy chứ. Xã hội ngày nay nguy hiểm đã man con ngan luôn @_@

Xã hội ngày nay đã bị biến chất thật sự rồi, sống thực dụng và lạnh lọc, cạn tình “Tiền không phải là tất cả nhưng con người có thể làm tất cả vì tiền” – Đó là lời nói của ông trùm xã hội đen khét tiếng, được coi là “bố già” của thế giới ngầm ở Sài Gòn, Năm Cam một con người đã dành cả cuộc đời tươi đẹp để đi theo tiếng gọi của đồng tiền, bất chấp tất cả vì nó, đánh đổi bằng cả máu và tính mạng của bao người thật khiến người ta phải suy ngẫm...

Kết thúc 3 tuần làm PG rượu, Hoà Mi được làm nhân viên phục vụ nhờ đó nhỏ lại có thêm nhiều hiểu biết hơn. Làm việc ở quán bar tầm 7h đến 9h tối, Hoà Mi đã được tận mắt trông thấy những hình ảnh chẳng mấy đẹp đẽ trong quán bar diễn ra thường xuyên và liên tục mà thấy ớn lạnh luôn. Kèm theo đó Hoà Mi cũng luôn bị những tên đàn ông có máu dê xôm giờ trò sàm sỡ nếu xử lý không khéo léo thì rất dễ gặp rắc rối còn bị uản lý nhắc nhở trừ

lương.

Đã vào vũ trường rồi thì phải mặc váy ngắn, trang điểm thật đẹp, bắt mắt, đi đôi giày cao gót ít nhất 12 phân, miệng luôn phải nở nụ cười thật tươi, nói năng nhỏ nhẹ, dịu dàng ... Hoà Mi lúc đầu không thích ứng được cảm thấy rất khó chịu lâu dần cũng thấy bình thường, ở hoàn cảnh nào thì ta phải cố gắng thích nghi hoàn cảnh đó thôi nếu như muốn tồn tại...

Ở nơi vũ trường ồn ào hào nhoáng này nhỏ bắt gặp rất nhiều những cô gái trẻ tuổi mình chỉ tầm 15, 16 có khi chỉ 13, 14 ấy chứ. Mặt mũi non choét chất phần dày cả tác nhìn như diễn viên hề, đến là ghê, tóc nhuộm xanh đỏ, tím vàng, mặc áo trễ ngực mỏng tang nhìn rõ cả nội y bên trong màu gì, đi giày cao gót ít nhất 12 phân, váy ngắn đến mức không thể ngắn hơn – Nhỏ thầm nhủ mặc như thế thà chả mặc còn hơn, không khỏi lắc đầu cảm thán.

Cô nào cô nấy đều nhảy rất bốc lửa, lắc lư theo tiếng nhạc sàn chất chứa đỉnh tai nhức óc đến nhỏ còn thấy khó chịu. Vậy mà mấy cô nàng ấy có thể nhảy lắc lư một cách cuồng nhiệt suốt cả nửa tiếng, thậm chí cả tiếng mà không thấy mệt. Lúc đầu nhỏ trở mắt ra kính ngạc khiến con người suýt rơi khỏi trong, tự hỏi “Bọn họ có phải là người không thể, trâu bò à? Sao mà sức dai thế nhỉ?”.

Mãi sau nhỏ mới biết bọn họ dùng thuốc lắc, ma túy đá để tăng độ “phê”, nghe đến mấy thứ giết người vô hình đó mà nhỏ không khỏi lắc đầu le lưỡi sợ hãi – Chắc bọn họ chán sống thật rồi, dám dùng mấy thứ đó không sợ có hại cho sức khỏe sao?

Chưa hết khi nhảy chán chê họ lại theo chân một anh chàng dân chơi, giàu có, thừa tiền nào đó đi tìm một nhà nghỉ để “qua đêm” với nhau. Không thì cũng tìm một phòng lắc có phòng cách âm để tiếp tục lắc lư theo tiếng nhạc chất chứa tới sáng vì nhiều quán bar, vũ trường cấm không cho họ sử dụng thuốc lắc, họ thường mở cửa đến khoảng 12h đêm hoặc 1h sáng là đuổi khách ra về sợ bị công an kiểm tra thì rắc việc, bị báo chí đưa tin thì chỉ có nước bị đóng cửa.

Đó là những lời kể của những anh chị nhân viên phục vụ làm việc được một thời gian dài ở đây, họ lớn hơn nhỏ mấy tuổi là sinh viên của các trường đại học lớn muốn kiếm thêm tiền để trang trải cuộc sống. Làm công việc này tuy lương cao thật nhưng cũng tiềm ẩn đầy cảm dỗ nếu không tỉnh táo là sẽ bị sa ngã liền - Hoà Mi gật gù ghi nhớ...

Cũng trong thời gian làm việc tại đây Hoà Mi có gặp một cô bạn cùng lớp tên Ánh, cô bạn này tới đây là để uống rượu, nhảy nhót giải khuây. Ánh xinh đẹp, một vẻ đẹp sắc sảo, đậm chất đôi mắt to đẹp hút hồn, miệng nhỏ xinh lại là con gái Hà Nội chính gốc nên cô bạn này có một nét duyên ngầm cuốn hút.

Ở lớp Ánh lúc cũng ăn mặc tử tế, áo quần đồng phục đầy đủ theo các quy định. Không thì cũng mặc toàn những bộ quần áo kín đáo, đẹp, thanh lịch, rất có phong cách thời trang, hợp mốt càng toát lên vẻ đẹp kiều diễm ngọt ngào của một thiếu nữ tuổi dậy thì. Có lẽ do gen di truyền của bố mẹ mà Ánh rất cao mới có 16 tuổi đã cao 1m70, một chiều cao lý tưởng ai cũng mơ ước.

Nhưng khi vừa bước chân ra khỏi cổng trường Ánh liền thay đổi 180 độ, Ánh luôn ăn mặc những bộ cánh hở hang, mang tang, sành điệu. Trang điểm đậm, lông mày được tia, được vẽ một cách tỉ mỉ, kỹ lưỡng như nửa vàng trắng. Lông mi giả rung rung cong vút như sắp khóc đến nơi, đi đôi giày cao gót đắt tiền 15 phân, túi xách hàng hiệu và thay đổi liên tục. Tóc thì hết xoắn lại thẳng, hết vàng lại đỏ hoe, tím than. Thay người yêu như thay áo hôm nay thấy cặp anh này, mai lại cặp với anh khác. Chỉ nhìn thôi cũng đã thấy chóng cả mặt.

Lúc này Hoà Mi mới biết cuộc sống thực sự của Ánh là lúc đêm khuya, mặc dù mới 16 tuổi nhưng Ánh đã nói dối tuổi của mình để có thể theo chân “người yêu” vào trong vũ trường nhảy nhót, lắc lư điên cuồng theo tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc với dáng vẻ là loi, bốc lửa. Uống rượu thì như nước lã của Ánh đã thu hút rất nhiều tên đàn ông thừa tiền cỡ “đại gia” tới tán tỉnh, ve vãn để mua “tình một đêm” với người đẹp.

Ánh liên tục được đón rước bằng xe hơi loại sang từ BMW, Mercedes,... được tặng những món quà đắt tiền như nước hoa, nhẫn, điện thoại đời mới,...

Lúc đầu nhìn thấy Hoà Mi nhìn mình bằng ánh mắt kinh ngạc cứ như nhìn thấy một sinh vật lạ, nhận ra là cô bạn học cùng lớp Ánh chỉ nhìn Hoà Mi cười nhạt vẻ coi thường nói “Đừng đồ nhà quê”. Hoà Mi nghe xong mờ mịt tự sắc nước miếng, và càng cảm thấy khó thở hơn khi đứng gần, bởi cơ thể Ánh nồng nặc mùi nước hoa cách xa 10 mét có khi vẫn ngửi thấy ấy chứ? Sợ thật.

Lần đầu gặp cô nàng cười rất tươi, vui vẻ, khoát tay anh chàng người yêu đẹp trai ôm hôn đắm thiết. Vậy mà chỉ một tuần sau đó, Ánh lại đến quán bar một mình uống rượu say khướt một mình, khóc lóc thảm thương còn đâu một cô gái xinh tươi, hay cười hay nói, hồn nhiên vô tư của một cô thiếu nữ tuổi 16. Ánh uống say đến mức chẳng còn biết trời chẳng gì sợ Ánh xảy ra chuyện, Hoà Mi đành đưa nàng tới khách sạn thuê phòng bằng taxi.

Gọi điện cho Nhật Duy nói có việc gấp phải qua đêm ở khách sạn không thể về được rồi cúp máy, tắt nguồn luôn mặc kệ Nhật Duy lo lắng đến mức đi tìm khắp cả thành phố (sau vụ đó, Hoà Mi bị Nhật Duy phạt, bắt phải tập nấu nướng, dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ theo sự giám sát chặt chẽ của hắn nếu không muốn bị hằn hành hạ, báo cáo phụ huynh khiến Hoà Mi khóc không ra nước mắt – Cũng nhờ đó mà Hoà Mi mới đủ trình độ để thể hiện một món ăn rất đặc biệt trong cuộc thi nữ sinh thanh lịch 20/10 khiến người ta tỷ ngất vì không ngờ nó lại đơn giản đến như vậy?)

Cũng nhờ đó mà Hoà Mi đã hiểu thêm phần nào cuộc sống khắc nghiệt mà Ánh đang phải trải qua và chịu đựng, thì ra không phải ai cũng được may mắn giống như mình... (Sắp tới cũng tại quán bar này Hoà Mi gặp phải hai chuyện bất ngờ tỷ nữa thì xuống âm phủ gặp diêm vương luôn – Rất gay cấn và hấp dẫn, chuyện kể trước khi Hoà Mi bị ngã cầu thang phải nằm bệnh viện).

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Con cái không có quyền chọn cha mẹ,

Nhưng có quyền có được một gia đình trọn vẹn, đầy đủ.

Có quyền được hưởng hạnh phúc, sự quan tâm của cha mẹ.

Chỉ là một mong ước đơn giản và nhỏ nhoi nhưng

Sao với nhiều người nó lại trở nên quá xa xôi như vậy?

Một giấc mơ có một gia đình hạnh phúc, trọn vẹn không thể thành hiện thực,

Một tình yêu tưởng đẹp như một giấc mộng không bao giờ tan vỡ,

Có ai ngờ tất cả chỉ là sự giả dối, lừa bịp, lợi dụng ...

Một trò đùa quá đáng cay đắng nghiệt ngã của người đời.

Biết đi đâu về đâu, biết nương tựa vào ai đây? Để tìm một chút hơi ấm tình người.

Khi mà dường như tất cả những người mình thương yêu đều muốn quay lưng lại với mình?

Đã quá quen thuộc với hình ảnh Ánh tới vũ trường mỗi đêm để nhảy nhót, uống rượu. Ăn mặc thì hở hang, gợi cảm dụ dỗ, quyến rũ biết bao ánh mắt háu sắc như mèo thấy mỡ của những tên đàn ông lá loi, trắng hoa xung quanh. Lần nào Ánh cũng đi cùng với “người yêu”, cái anh chàng đó hơn Ánh hai tuổi là thiếu gia của một công ty kinh doanh đồ nội thất nổi tiếng rất giàu có, tiêu tiền như nước, đã vậy còn rất đẹp trai, bảnh bao nữa chứ.

Anh chàng này cũng thu hút rất nhiều ánh mắt cuồng si, say đắm của những cô gái xinh đẹp khác trong vũ trường đến ve vãn, tán tỉnh nhưng toàn bị Ánh mắng chửi cho một trận toi bởi khối lửa “Đây là người yêu của tao, đũa nào dám tơ tưởng đừng có trách tao tàn ác...”. Gần giọng nói, mắt sắc lạnh nguy hiểm khiến những cô nàng đó tránh xa cả chục mét còn được anh chàng “người yêu” kia khen là rất có “cá tính” mới sợ chứ.

Nhìn anh chàng thiếu gia đó, Hoà Mi đã cảm thấy rất ghê tởm con người không thể nào nhìn bề ngoài mà đánh giá được. Rõ ràng có bạn gái là Ánh rồi vậy mà hắn vẫn lên lút ôm ấp, hôn hít những cô gái khác một cách thân mật khi nói dối Ánh là đi vệ sinh hoặc nghe điện thoại, Hoà Mi tình cờ bắt gặp trong một lần đi vệ sinh. Nhỏ rất muốn nói cho Ánh biết nhưng thấy cô nàng sống có vẻ bất cần đời, thậm chí coi thường mình ra mặt Hoà Mi tặc lưỡi mặc kệ vậy.

Nhỏ thật không hiểu tại sao một cô gái xinh đẹp, sắc xảo như Ánh lại luôn đi tới vũ trường chơi đến hết đêm mới về? Thế bố mẹ của Ánh đâu thấy con mình đi suốt đêm như vậy mà không lo lắng gì sao? Chẳng lẽ cô ấy là loại gái ăn chơi hư hỏng, đua đòi, dễ dãi như những loại con gái khác sao?

Nghĩ vậy Hoà Mi không khỏi lắc đầu thờ dài cảm thán, đáng lẽ Hoà Mi cũng chẳng rảnh quan tâm đâu. Nhưng nhìn hình ảnh một cô gái xinh đẹp, kiều diễm, đoan trang trong chiếc áo trắng dài tinh khiết ở trường lại còn học rất giỏi nữa được thầy yêu, bạn mến. Tính cách thân thiện, hoà đồng được rất nhiều các bạn trai cùng lớp cũng như trong trường theo đuổi.

Vậy mà khi ở nơi vũ trường hào nhoáng, thác loạn này Ánh như lột xác thành một con người hoàn toàn khác vậy? Điều gì đã khiến cho một cô gái đang tuổi mộng mơ, yêu đời trở lên như vậy. Liệu tình và sống bất cần đời tình nguyện nhắm mắt đưa chân xuống vùng bùn lầy mặc dù biết nơi đó ẩn chứa rất nhiều cay đắng, nguy hiểm thậm chí có thể khiến mình phải thân tàn ma dại? – Thật đáng tiếc.

Buổi tối hôm nay khi đến vũ trường khác với mọi hôm luôn có anh chàng “người yêu” đi bên cạnh dìu dắt thì hôm nay Ánh lại đến vũ trường một mình, ngồi uống rượu một mình đến mức say liêu siêu không còn biết trời trăng gì nữa, luôn miệng kêu gào, khóc lóc thảm thiết “Anh là đồ khốn nạn, tôi đã yêu anh nhiều đến như vậy mà sao anh lại nhẫn tâm phụ bạc tôi chứ?”, “Tôi nguyện rửa anh, ha ha, suốt đời này sẽ bị tuyệt tự tuyệt tôn...”.

Không biết Ánh có dùng chất kích thích gì không mà sau khi uống rượu say liêu xiêu như vậy, đi đứng lao đảo trên đôi dép cao gót 15 phân mấy lần vấp ngã. Vậy mà lại có đủ bản lĩnh lên sân nhảy, lắc lư điên cuồng, được sự cổ vũ, reo hò của đám đàn ông bên dưới Ánh càng nhảy bốc lửa, nóng bỏng hơn. Thậm chí có mấy kẻ biến thái còn vừa hô vừa huyt sáo “Nữa đi em ơi!”, “tối bên luôn đi em...” – Nghe xong Hoà Mi chỉ muốn xông tới tát cho hắn vài cái tát nổ đom đóm mắt.

Và chẳng hiểu Ánh bị rượu say làm cho mất lý trí hay bị điên thật nữa rất tự nhiên cúi từng thứ đang mặc trên người một cách rất là loi, gợi tình. Không còn nghi ngờ gì nữa cô nàng này chắc chắn đang muốn trình diễn màn thoát y thật sự rồi, Hoà Mi thoáng chửi tục vài câu vô cùng tức giận. Ở cái nơi thác loạn, đầy tội lỗi xấu xa này việc ăn mặc là loi, hở hang là chuyện bình thường đó là yêu cầu thực tế khi muốn hoà nhập tại nơi này nhưng những màn thoát y, thậm chí cả “chuyện ấy” tại nơi này khi những người trong cuộc đã ngà ngà say, khi “cẩn” thuốc lắc đạt đến độ “phê” nhất định cũng không còn là chuyện xa lạ... .

Hoạ Mi không muốn Ánh làm cái trò bệnh hoạn điên rồ đó tại nơi này trước bao con mắt háu đói, thêm rõ ràng của bọn đàn ông biến thái, thừa tiền vừa khổ đời Ánh khi cô ấy tỉnh táo và nhớ lại mọi chuyện, vừa làm mất hết thể diện giới con gái trong đó có Hoà Mi. Nhỏ liền đi tìm anh quản lý Đức van xin anh ấy hết lời, cuối cùng anh ấy mới miễn cưỡng leo lên sàn lõi cổ Ánh xuống trước bao con mắt hăm hực, đầy tức giận của bọn đàn ông đáng chết...

Ở cái nơi chết tiệt, quỷ tha ma bắt này nếu mà say đến mức điên muốn thoát y như Ánh mà không có người lôi xuống kịp thời thì chuyện gì cũng có thể xảy ra. Dù sao cái nơi này cũng chủ yếu để những nam thanh nữ tú thừa tiền thuộc đẳng cấp dân chơi thích “khoe hàng” mà, khoe “tối bên” luôn cũng là chuyện bình thường.

Người ta còn đẳng cấp thực hiện mà trình diễn có một không hai màn “tắm sữa” trong bồn ngay trên sàn trước hàng ngàn con mắt theo dõi, cười cợt nhả, bình luận thích thú về coi thường, tục tĩu còn không ngại ngần nữa là. Cứ tưởng thế là hay là đẳng cấp được người ta biết đến tên tuổi rồi bỗng trở lên nổi tiếng nhưng đâu biết người ta nhìn mình bằng ánh mắt thật sự như thế nào?

Khó khăn lắm mới lôi cổ Ánh ra được taxi, cảm ơn anh Đức quản lý rồi rít nhìn đồng hồ cũng đã 22h30, bình thường nếu không phải xảy ra chuyện này nhỏ đã về nhà từ lâu rồi. Điện thoại hiện 25 cuộc gọi nhỡ, 1 tin nhắn, mở tin nhắn ra đọc Hoà Mi tỷ tọc máu miệng, tên ngu ngốc đó lại dám đe dọa mình à? “Nếu không muốn chết thì về nhà ngay và luôn cho tôi, đừng để tôi điên lên thì cô chết chắc con nhỏ ngu ngốc này”.

Hừ, được rồi để rồi xem ai chết bởi tay ai, anh càng đe dọa ép tôi về thì tôi càng không muốn về đấy, làm gì được nhau? (Hoạ Mi rất máu nhả). Rút iphone 5S ra gọi điện lại cho Nhật Duy

- Cô đang chết ở đâu thế hả? Có về nhanh lên không? – Nhật Duy ở đầu dây bên kia điện thoại vừa sáng liền bắt máy ngay lập tức, lạnh lùng quát to yêu cầu Hoà Mi về.

- Anh hôm nay bị uống lộn thuốc à? Sao tự nhiên lại quan tâm đến tôi thế? Hay là thích tôi thật rồi... Ha ha – Hoà Mi tức điên người, đã bực bội sẵn còn bị một tên điên đe dọa

- Cô lại bị mắc bệnh hoang tưởng nữa sao xem ra bị nặng lắm rồi cần phải đi bệnh viện tâm thần điều trị thôi? Loại con gái thân hình mảnh phẳng như cái ti vi LG mà cung đòi tôi thích sao tôi đã nói rồi chỉ có kẻ đầu óc thần kinh không được bình thường nó mới thích cô thôi? – Nhật Duy đầu dây bên kia vừa tức vừa ngượng khi bị Hoà Mi nói trúng tim đen. (Chắc anh là kẻ thần kinh không được bình thường đó phải không ^^ Chết cười)

- AAAAAAAA – Hoà Mi điên cuồng hét to

- Anh... được lắm, tôi không thừa hơi tốn nước bọt đùa với anh. Hiện giờ tôi còn có việc bận phải thuê phòng khách sạn ngủ qua đêm không thể về được. Cứ thế nhé. Bye

Hoạ Mi tức giận tỷ phi ngay cái iphone 5S ra đường, chợt nhìn thấy bác tài xế taxi đang nhìn mình qua gương chiếu hậu bằng ánh mắt kỳ quái cứ như nhìn thấy một con điên mới xổng trại vậy, Hoà Mi cố kiềm chế, hít một ngụm khí lạnh nói dứt khoát. Xong xuôi không kịp để Nhật Duy kịp phản ứng tắt nguồn điện thoại luôn, nhỏ sợ nghe hẳn nói thêm vài câu nữa chắc nhỏ sẽ bay ngay về nhà phi cái dép vào cái miệng xấu xa của hắn mất. Hừ...hừ

Nhìn sang bên cạnh thấy Ánh đang say rượu nằm ngủ như chết, Hoà Mi thầm thở dài sao mình lại luôn gặp xui xẻo thế chứ. Hic. Dặn bác tài xế chờ tới Phương Anh hotel, khi xe dừng chiếc cửa khách sạn Hoà Mi vất vả lắm mới điều được Ánh đang trong cơn mơ màng nửa tỉnh nửa say lên bậc thềm trước cửa khách sạn. Xuất trình chứng minh nhân dân, nói ngọt ngào với chị nhân viên lễ tân vài câu cuối cùng cũng thuê được phòng.

Đến là khổ nhìn Ánh nằm trên giường nôn mửa bắn hết cả quần áo, Hoà Mi cũng tỷ nữa thì muốn nôn theo, thế mới biết chăm sóc người say chẳng dễ dàng chút nào. Ai bảo nhỏ tốt bụng quá chứ, hu hu

Nhờ nhân viên khách sạn đưa mấy bộ quần áo để thay cho Ánh cuối cùng vất vả loay hoay mãi cuối cùng cũng đã xong. giờ nhìn Ánh ngủ mơ màng trên giường Hoà Mi không biết làm sao để cô nàng đó tỉnh lại bây giờ. Dùng nước gừng hay gì gì đó ak, nhưng nhỏ đâu có biết làm. Nghĩ một hồi Hoà Mi liền đi lấy mấy cục đá ở trong tủ lạnh cho vào trong 2 cái cốc áp vào má Ánh.

- AAAAAAAA – Hai má quá lạnh, Ánh lạnh hết người hết to mở mắt mơ màng nhìn Hoà Mi đang ngồi trước mặt mình, nhìn mình một cách chăm chú như đang muốn dò xét phản ứng của nhỏ vậy.

- Sao tỉnh rồi à, vậy thì tốt, hi hi. Tớ đang nghĩ có nên hắt cả hai cốc nước đá này vào mặt cậu không nếu như cậu vẫn không chịu tỉnh lại – Hoà Mi cười gian

- Đây là đâu? Tôi nhớ chẳng phải mình đang ở... - Ánh mở to mắt quan sát xung quanh

- Đang ở trên sàn định trình diễn màn thoát ý lịch sử chứ gì? – Hoà Mi liếc nhìn Ánh bằng ánh mắt coi thường

- Sac, vừa rồi tôi ở trên sàn định thoát ý á – Ánh mở to mắt kinh hãi nhìn Hoà Mi hét to

- Đúng vậy, nếu không có tớ đưa bạn về đây thì giờ không biết bạn đang làm gì nữa. Nhìn bạn thoát y trên sàn mà tớ sợ muốn vài linh hồn luôn thật không ngờ bạn táo bạo ghê – Hoà Mi cười, nói giễu cợt

- Cảm ơn, thực ra lúc đó uống say quá, lại có “cẩn” tỷ thuốc nên mới vậy thôi – Ánh nhìn Hoà Mi cười cảm kích.

- Mà bạn có chuyện gì buồn phải không? Nếu không đã chẳng uống say tới mức điên rồ như vậy? – Hoà Mi tò mò, một người như Ánh chắc chắn phải

có điều gì đó mới khiến Ánh trở nên như vậy?

- Uh – Ánh gạt đầu mà nước mắt tuôn rơi.

- Ô kìa đừng khóc, có chuyện gì cứ kể cho tớ nghe đi biết đâu tớ giúp đỡ hoặc chia sẻ gì thì sao? – Thấy Ánh khóc, Hoà Mi vội đưa khăn giấy cho Ánh lau quan tâm hỏi han. Một cô gái xinh đẹp, học giỏi như Ánh sao lại đến những nơi chẳng ra gì như vậy? Đó chính là thắc mắc mà Hoà Mi muốn biết nhất.

- Haiz, chuyện dài lắm, dù sao bạn cũng đã cứu tớ một lần coi như có bạn bè thân thiết đi. Tớ sẽ kể cho bạn nghe nhưng hứa đừng kể cho ai biết nhá – Ánh buồn bã thở dài, đôi mắt Ánh lúc này trở lên đỏ hoe. Khuôn mặt được lau sạch không còn chút phấn, chỉ còn lại làn da tự nhiên trắng hồng mịn màng càng nhìn càng thấy đẹp.

- ...

Sau một hồi nghe Ánh kể câu chuyện đầy đau thương và đầm nước mắt của mình Hoà Mi không khỏi cảm thấy xót xa, thật không ngờ một cô gái đáng yêu, xinh đẹp như Ánh lại phải chịu nhiều bất hạnh, đắng cay như vậy. Xem ra mình vẫn còn may mắn chán...

Ánh bắt đầu biết uống rượu từ khi mới lên 4 tuổi, năm 13 tuổi lần đầu bước chân tới vũ trường theo mấy đàn anh chị dân chơi trong trường.

Từ đó đến nay hầu như đêm nào Ánh cũng tới vũ trường uống rượu say, “cần” thuốc lắc, thậm chí cả ma túy đá Ánh cũng không ngại ngần. Do quá nghiện ánh đèn sáng lung linh, tiếng nhạc sàn chất chứa, mùi rượu nồng nàn... mà Ánh không thể nào rời xa vũ trường, chỉ một đêm không tới là Ánh cảm thấy bứt dứt, ngứa ngáy vô cùng.

Khi thiếu tiền thì đã có “người yêu” chỉ tiền, bao bọc chỉ cần “qua đêm” với bọn họ là xong, thậm chí còn chơi cả trò biến thái “đổi người yêu” để cho đỡ nhàm chán trong mỗi dịp hè đi chơi xa lên tận Nha Trang, Đà Lạt, Phú Quốc ... Tuy mới 16 tuổi nhưng kinh nghiệm tình trường, giầy dép, quần áo, túi xách hàng hiệu, rượu ngon, xe hơi đắt tiền, nước hoa, điện thoại đời mới nhất... Ánh thuộc như lòng bàn tay, vói vỉnh “người yêu” mua cho thì thuộc như cháo chảy...

Thế nhưng cái gì cũng có giá của nó, chơi bời quá nhiều, yêu đương cũng cảm tưởng dần như nhạt nhẽo thì gần một tháng trước Ánh có gặp được một anh chàng thiếu gia tên Phong, rất đẹp trai, ga lăng, tốt bụng, tiêu tiền như nước, nói năng ngọt ngào như rót mật vào tai, chiều người yêu hết mực dù phải đợi Ánh trang điểm cả tiếng cũng không hề tỏ vẻ khó chịu. Thường xuyên đưa Ánh đi ăn nhà hàng, mua đồ hàng hiệu, nước hoa ... không hề tính toán, rất hào phóng. Thậm chí nửa đêm Ánh gọi điện muốn ăn thứ gì đó anh ta sẵn sàng phóng xe đi mua luôn, thường xuyên được đón rước bằng xe BMW, Lexus...

Và với một cô thiếu nữ mới có tuổi 16 như Ánh đứng trước một chàng trai ga lăng, hào phóng, lại đẹp trai quyến rũ như vậy không “say như điên đảo” thì đúng là thánh. Thế nhưng đúng là đời lắm sự bất ngờ khi Ánh đã yêu say đắm, yêu hết mình một cách cuồng nhiệt tưởng tượng chẳng mấy chốc mà mình sắp được mặc váy cô dâu rồi. Vậy mà khi Ánh thông báo có thai thì hắn đã ném cho Ánh một số tiền rồi nói một cách tàn nhẫn “Ngu thì chết, tự đi giải quyết đi”, rất nhanh liền quát ngựa truy phong đi tìm kiếm tình mới.

Ánh tìm mọi cách để gặp hắn, van xin, nín nhịn nhưng không được, điện thoại thì đã thay sim và đến đêm hôm kia tận mắt nhìn thấy hắn ta khoác vai một cô nàng xinh đẹp, nóng bỏng nào đó vào nhà nghỉ thì Ánh mới thấy đau khổ, tuyệt vọng vô cùng...

Khi biết người mình yêu lại chính là một gã "Sở Khanh" hàng thật, giá thật. Ha ha, có quá bi đát không? Thực ra lúc yêu Ánh hẳn có bất cả 2 tay à không phải 4 tay là ít, cứ thấy cô nào ngon là mắt hắn sáng lên như ong thấy mật tìm cách ve vãn, buông lời tán tỉnh sau đó rủ đi nhà nghỉ, thế nên việc hắn bỏ Ánh chỉ là sớm muộn.

Lúc này đây nhìn về đau thương, tàn tạ của Ánh mà Hoà Mi không khỏi xót xa, sao trên đời này lại có người ngốc nghếch, dại khờ như thế chứ. Ánh vẫn còn quá trẻ để đủ khả năng làm mẹ, cái thai đã được hơn tháng thì nhất định phải giải quyết nhưng bác sĩ nói “Nếu còn phá lần nữa, sẽ vĩnh viễn không sinh con được nữa đâu”. Vì cơ thể Ánh chưa phát triển hoàn thiện, thành tử cung lại quá mỏng lại trót phá thai sẽ rất dễ đến nguy cơ không thể sinh được con. Khi phá thai xong, Ánh rời khỏi bệnh viện như người mất nửa linh hồn, sao đời quá đắng cay, phủ phàng với Ánh vậy? Mất con, bị tình phụ, lúc này nhìn Ánh như già đi cả chục tuổi.

Vì đâu nên nông nổi này, cũng do thiếu sự quan tâm của bố mẹ mà Ánh mới trở lên như vậy. Tuổi dậy thì còn nhiều điều ngỡ ngàng, cần được chia sẻ vậy mà Ánh lại phải tự trải nghiệm và tự tìm hiểu để rồi rơi vào hoàn cảnh cay đắng như thế đó.

Mẹ Ánh không chỉ xinh đẹp mà còn là một ca sĩ nổi tiếng, một đêm diễn có thể kiếm được rất nhiều tiền được rất nhiều đàn ông săn đón, nâng niu như bà hoàng để rồi mẹ Ánh nảy sinh lòng tự kiêu. Bà chỉ hèn hờ với những người đàn ông nào giàu có, đẹp trai, lắm tiền thôi. Lợi dụng sắc đẹp trời ban ấy để mọi tiền của biết bao gã đàn ông giàu có, đại gái dùng làm vốn riêng. Sắc đẹp tuổi xuân có hạn mẹ Ánh đã nhanh chóng lên xe hoa với một thiếu gia giàu có, nắm trong tay hàng chục chiếc xe hơi đắt tiền, là dân chơi có tiếng ở Hà thành. Tổ chức tiệc cưới mất cả 7 tỷ, ở cả 3 miền Bắc – Trung – Nam.

Cưới nhau rồi chẳng bao lâu mẹ Ánh mang thai Ánh, cuộc sống vợ chồng cũng bắt đầu lục đục khi mẹ Ánh vẫn tiếp tục hát hò, và hẹn gặp gỡ bất kỳ người đàn ông nào sẵn sàng vung tiền không tiếc tay để chiều lòng người đẹp. Cha Ánh thì tuổi còn trẻ, lắm tiền, trước đây chưa cưới vợ đã khiến bao em gục ngã.

Bây giờ cưới vợ rồi được một thời gian hạnh phúc lúc đầu lại bắt đầu trắng hoa, đi suốt đêm không về là chuyện bình thường. Hơn nữa việc vợ mình không còn trong trắng cũng khiến ông ta khó chịu lại sinh con đầu lòng là gái trong khi ông ta mơ ước có được một thằng cu nối dõi tông đường nên dần dần cũng chán chả thiết tha gì vợ con nữa (thế cưới vợ, sinh con làm quái gì?)

Đến khi Ánh được 2 tuổi thì hai người chính thức chia tay, Ánh ở với mẹ trong một căn biệt thự rất rộng lớn đất tiền ở ngay trung tâm thành phố do cha để lại coi như là để bù đắp cho mẹ con Ánh. Kể từ đó mẹ Ánh càng được dịp tự do đêm nào cũng đi vũ trường, uống rượu say đến tận 2, 3h sáng mới về thậm chí “qua đêm” với người tình cả đêm luôn. Không thì cũng dày đặc lịch sô diễn, chẳng còn thời gian chăm sóc con cái, thỉnh thoảng còn dẫn cả đàn ông về biệt thự qua đêm và cũng dần quên mất rằng trên đời này mình còn đang có một đứa con gái đang bơ vơ, cô đơn đợi chờ mình chờ về với một niềm tin dần vơi đi, hi vọng sắp vụt mất...

Cha Ánh thì đã cưới vợ mới sinh được một đứa con trai rất khá khinh và có lẽ ông ta cũng đã quên mất rằng mình còn có một đứa con gái, khi mà cả năm không một lần gọi điện hỏi thăm con gái. Nhìn bạn bè được cha mẹ đón đưa đi học, được đưa đi chơi công viên, mua quà, tổ chức sinh nhật, có chị em, được ăn bữa cơm gia đình đông đủ, đón giao thừa ... mà Ánh tủi thân vô cùng. Đau lắm chứ khi mà sinh ra trên đời có bố mẹ cũng như không, khác gì trẻ cô nhi viện?

Sống lẻ loi cô độc trong một căn biệt thự rộng lớn nhưng lạnh lẽo, thiếu hơi ấm gia đình, sự quan tâm của cha mẹ mà Ánh đã bị sa ngã. Lại được mẹ đưa tiền tiêu không tiếc muốn mua gì thì mua, muốn ăn gì thì ăn, muốn làm gì thì làm Ánh đã đến vũ trường nhảy nhót điên cuồng, uống rượu thật say cho quên hết sự đời cay đắng. Thà được đàn ông nâng niu như nữ hoàng còn hơn là phải ở nhà một mình trong căn biệt thự đẹp như mơ nhưng lại lạnh giá, cô độc hơn cả Bắc cực.

Gia đình tan vỡ, giấc mơ tình yêu cũng tan vỡ, những người Ánh yêu thương đã bỏ rơi Ánh quay lưng bước đi tìm hạnh phúc của riêng mình. Vậy còn Ánh thì sao? Ai sẽ cứu vớt Ánh đưa Ánh ra khỏi vùng bùn lầy tăm tối, cô độc đầy đắng cay. Biết nương tựa, dựa dẫm vào ai đây? Có tiền nhiều, rất nhiều nhưng sao Ánh không thể mua được hạnh phúc cho riêng mình?

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Tút...Tút...

Những tiếng ngắt máy kết thúc cuộc gọi vang lên một cách khô khốc, sắc mặt Nhật Duy liền tối sầm lại, đen như màn đêm âm u. Dù rất giận Hoạ Mi nhưng hắn vẫn kiên trì gọi điện lại, nhưng thật đáng tiếc hắn chỉ nghe được một câu thông báo đáng ghét từ tổng đài “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời...”

Còn chưa nghe hết câu, Nhật Duy đã cầm cái điện thoại ném mạnh xuống sàn nhà vỡ tan thành nhiều mảnh sự giận dữ trong lòng hắn đã dâng cao đến đỉnh điểm. Xem ra cô ta ngày càng có vẻ coi thường hắn thật rồi, không chỉ dám chửi mắng hắn mà bây giờ còn cả gan đi suốt đêm không thèm về, điện thoại thì tắt sập nguồn luôn.

Hắn thật sự không thể hiểu nổi đầu óc cô nàng này chứa cái quái gì nữa, càng ở lâu ngày với Hoạ Mi hắn chợt có cảm giác hình như mình cũng sắp bị điên theo thật rồi. Càng nghĩ càng thấy bức bối, từ trước tới nay hắn luôn là người lạnh lùng, dù đứng trước bất kỳ hoàn cảnh nào hắn cũng luôn tỏ ra bình tĩnh không chút lung túng hay bối rối vậy mà từ ngày ở chung với Hoạ Mi cảm xúc của hắn luôn bị đảo lộn đến khó hiểu.

Có lẽ vì quá lo lắng cho sự an toàn của Hoạ Mi mà Nhật Duy đã đi tìm nhỏ suốt cả một đêm dài, nhờ tới mọi mối quan hệ quen biết để tìm tung tích nhỏ ở các khách sạn lớn nhỏ trong thành phố. Thật may mắn đến khoảng 3h sáng thì hắn nhận được thông tin Hoạ Mi đang ở khách sạn Phương Anh hotel cùng với một người bạn gái, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn quyết định chờ đến khi Hoạ Mi về nhà, hắn sẽ phải có biện pháp trừng phạt nhỏ một cách thích đáng không thể để nhỏ cứ tự do lộng hành một cách bừa bãi như thế được. Hắn biết nhỏ còn nói dối là đi học thêm để PG rượu rồi lại còn tới quán bar Surong Đêm làm nhân viên phục vụ, hắn không biết nhỏ nghĩ gì và muốn làm gì khi đến những nơi không sạch sẽ và ẩn chứa nhiều nguy hiểm đến vậy? Là gì một cô gái 9h tối thậm chí 10h tối mới về, trên người thì thoảng mùi nước hoa, mùi rượu bia, mùi thuốc lá, ...

Là một người từng trải chẳng còn lạ lẫm gì chốn quán bar, vũ trường hào nhoáng không mấy sạch sẽ đó chứ. Nhưng hắn tôn trọng sự lựa chọn, niềm đam mê riêng của nhỏ bởi nhỏ làm gì cũng luôn có chừng mực, cũng không để ảnh hưởng đến học hành lại có thêm nhiều kinh nghiệm sống và để đảm bảo nhỏ không xảy ra chuyện gì hắn luôn cho người theo dõi, canh chừng nhỏ liên tục. Hắn cũng biết buổi tối trước khi đến khách sạn thuê phòng, nhỏ có cứu vớt một cô gái đang chuẩn bị thoát y trên sân.

Lúc này hắn cảm thấy tính cách lương thiện hay lo chuyện bao đồng của nhỏ thật rắc rối, cứu người ta nhưng chắc gì người ta đã cứu mình lúc nguy nan. Ốc không mang nổi mình ốc còn đòi mang cọc cho rêu, sớm muộn cũng có ngày nhỏ chết oan thôi. Lúc nhỏ với cô bạn ra taxi đi nhanh quá người của hắn không theo kịp nên hắn mới lo lắng cuống cuống như thế, điện thoại thì tắt nguồn chứ nếu không hắn đã biết nhỏ đang ở đâu rồi. Bởi hắn có lên cài định vị GPRS ở chiếc iphone 5S mà hắn mua cho nhỏ, nếu chẳng may nhỏ có bị bắt cóc thì cũng biết ngay chỗ nhỏ đang bị giam giữ, nhỏ thì hoàn toàn không biết điều đó và hắn thì cũng chẳng muốn nói ra. Yêu một người là luôn âm thầm ở bên cạnh bảo vệ người đó, và hắn sẽ cố gắng thật tốt để làm điều đó...

Khoảng 4h sáng hôm sau Hoà Mi mới lết được thân xác rã rời, cũng đôi mắt mơ màng buồn ngủ muốn chết luôn về đến nhà. Thực ra nhỏ cũng muốn ngủ luôn tại khách sạn lắm nhưng nhỏ còn một đồng bài tập chưa làm mai lại có bài kiểm tra môn Hoá 1 tiết, đùa chứ thầy Quân dữ dần như thế, dù có lên làm phao cũng chắc gì đã coi được thôi để an toàn cứ học cho chắc đã. Hic

Hoà Mi vừa mở cửa vào phòng còn chưa kịp bật đèn đã nghe thấy một giọng nói lạnh giá, nồng nặc mùi thuốc súng, đầy nguy hiểm vang lên trong đêm tối như tiếng của quỷ dữ dưới địa ngục khiến nhỏ run run ngớ mình gặp ma.

- Cô đi đâu mà giờ này mới về lại còn dám cả gan tắt nguồn điện thoại ha? – Nhật Duy ngồi tựa vào ghế sofa tức giận đứng dậy, đúng lúc này đèn được hắt bật sáng lên

- Hơ, 4h sáng rồi mà anh vẫn chưa đi ngủ á? – Thấy Nhật Duy vẫn còn thức ngồi ở ghế sofa chờ mình Hoà Mi kinh ngạc muốn rớt cả tròng mắt xuống đất

- Cô nói xem cô đi suốt đêm như vậy tôi làm sao ngủ được, dù sao bố mẹ cô cũng đã giao cô cho tôi chăm sóc nếu cô có mệnh hệ gì thì tôi biết ăn nói với họ như thế nào? – Nhật Duy lạnh nhạt nói, ánh mắt sâu thẳm không ẩn chứa sự lo lắng mơ hồ.

- Xi, khỏi đi, tôi lớn bằng ngần này rồi có phải trẻ con đâu? – Hoà Mi bĩu môi.

- Hừ, nói nhẹ nhàng cô không thích nghe cứ cãi ngang đến cùng có phải muốn dùng tới biện pháp mạnh mới chịu nghe lời không? – Nhật Duy nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt lạnh lẽo, khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, nói lời đe dọa đầy mùi sát khí tay cầm một con dao găm nhỏ xoay tròn trên tay rất điệu nghệ...

- Anh...anh muốn làm gì hả? – Hoà Mi thấy hắt ngược con dao trên tay, toàn thân bỗng lạnh toát, run rẩy muốn bỏ chạy, nuốt nước bọt hỏi.

- Tôi đã nói cô đừng khiến tôi nổi điên lên bởi lúc đó tôi sẽ không biết mình gây ra chuyện gì đâu? Cô ngốc hay đang giả vờ ngốc vậy? – Hắt nhếch mép cười lạnh

- Anh dám giết tôi chắc? – Hoà Mi nuốt ngụm khí lạnh, sợ hãi nhìn con dao đang nhảy múa trên tay hắn. Trời ạ, tên này sao chơi dao mà mắt cứ nhìn mình chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống mình, thế mà con dao sắc nhọn ấy có thể di chuyển hết cả 5 ngón tay, thậm chí hắn còn có thể tung hứng cầm lưỡi dao rất nhẹ nhàng không hề sợ bị đứt tay chảy máu như diễn xiếc vậy? Chỉ nhìn vậy thôi, Hoà Mi đã sợ muốn vãi cả linh hồn rồi, tên này đúng là ác quỷ trăm phần trăm...

- Ha ha, dám hay không một người đầu óc không đến nỗi quá ngu ngốc hết thuốc chữa như cô chắc sẽ hiểu chứ? – Nhật Duy cười lạnh lẽo đến rùng rợn phi thẳng con dao vào khuôn mặt xinh xắn, dễ thương của nhỏ. Hoà Mi thấy con dao phi thẳng vào mặt mình với tốc độ nhanh như một tia chớp đầu óc trống rỗng không kịp né tránh, chỉ lạnh người nhắm chặt mắt lại sau đó nghe một tiếng “Phập” ghê rợn.

Thấy mặt mình không hề có chút máu, cũng không hề có cảm giác đau đớn, đứng im bất động một lúc Hoà Mi mới từ từ mở hé mắt quay lưng nhìn vị trí con dao đã thấy nó bị cắm sâu vào bức tường nhà nứt cán luôn, đang kinh hãi tột độ lại bị Nhật Duy tát cho một gáo nước lạnh.

- Ngu ngốc, ngay cả việc bảo bản thân mình mà cũng không biết cách thì học võ karate đai đen thì làm gì? – Nhật Duy liếc nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt khinh bỉ.

- Ở sao anh lại biết? – Hoà Mi há hốc mồm, việc nhỏ biết võ karate đạt đẳng cấp đai đen mà hắn cũng biết sao?

- Ngu ngốc nữa – Hắt trừng mắt nhìn nhỏ

- Anh đừng có quá đáng nhá, chẳng qua đứng trước một tên lạnh lùng, máu lạnh đầy nguy hiểm như anh tôi mới xui xẻo vậy thôi? – Hoà Mi cay cú, ở gần một tên toàn thân toát ra luồng khí lạnh lẽo như băng tuyết lại tràn đầy mùi vị sát khí nguy hiểm chết chóc như thế đồ ai bình tĩnh mà nghĩ ngợi được cái gì.

- Hi vọng đây là lần cuối cô khiến tôi nổi điên lên như vậy? Còn có lần sau thì cho dù chạy lên thiên đường hay xuống địa ngục cái mạng nhỏ của cô cũng sẽ không thoát khỏi bàn tay tôi đâu – Nhật Duy nở nụ cười đẹp rục rờ như những bông pháo hoa đang nở bùng sáng rực rỡ, lung linh mà tại sao Hoà Mi lại cảm thấy trời đất như ngã nghiêng, sắp sụp đổ vậy? Trời ạ, không biết người ngoài nhìn thấy nụ cười đẹp mê hồn đó của hắn nghĩ gì chứ nhỏ chỉ cảm thấy hình hình lưỡi hái thần chết đang chào đón mình ấy, người run run, còn tâm trí đâu mà thương thức nụ cười đẹp hiem có đó...

Không khi im lặng bao trùm xung quanh hai người một lúc lâu thật lâu, Nhật Duy thì cứ đứng nhìn chăm chăm Hoà Mi bằng ánh mắt lạnh lẽo đầy nguy hiểm. Còn Hoà Mi thì đứng im cúi mặt run rẩy thỉnh thoảng liếc mắt nhìn con dao đang cắm trên tường kia tưởng tượng nếu nó mà cắm vào khuôn mặt xinh tươi của mình thì thật không biết giờ này mình sẽ ra sao nữa. Nghĩ vậy thôi mà nhỏ kinh hãi muốn gục xuống dưới nền gạch xiêu tại chỗ luôn, đã vậy rõ ràng thấy hắn phi thẳng con dao vào mặt mình nhanh như tia chớp, lúc đó nhỏ còn chưa kịp phản ứng nó đã chạm tới gần mặt nhỏ rồi thì tránh được bằng niềm tin và hi vọng à? Thế quái nào nó lại cắm sâu vào tường được, xem ra tên đó hơi biết bơi kia biết võ công rất giỏi đây, má ơi, gặp phải quỷ thật rồi. Càng nghĩ càng thấy sợ, hic

- Thôi tôi đi ngủ đây, buồn ngủ lắm rồi – Đứng mãi mỏi chân, lại phải đối mặt với một kẻ lạnh như băng, nguy hiểm đáng sợ như vậy nhỏ sắp đau tim mà chết rồi. Phải nhanh chuẩn thôi, thế là nhỏ ba chân bốn cẳng định chạy đi

- Từ mai cô phải tập nấu nướng, dọn dẹp nhà cửa thật sạch sẽ, còn bây giờ cô có thể đi ngủ để mai lấy sức được rồi. – Nhật Duy đứng dậy, giọng âm trầm nói lạnh lẽo đi về phòng mình?

- Cái gì? Anh bị điên à? – Hoạ Mi nhìn hấn bằng ánh mắt khó tin.

- Đó là hình phạt vì tội đi qua đêm của cô, biết điều ngoan ngoãn nghe lời đi để tôi điên lên lần nữa chắc chắn con dao kia sẽ nhắm đúng mặt cô mà định cư đây – Nhật Duy hít ngum khí lạnh, tỏ vẻ mất kiên nhẫn, nói xong đi luôn về phòng mình. Để mặc Hoạ Mi đứng ngơ ngác chẳng hiểu mình đang ở trên trần gian hay dưới địa ngục nữa, sao số nhỏ lại khổ như vậy chứ, hic

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

- AAAAAAAAAA

5h30 sáng hôm sau Hoạ Mi đang ngủ gục trên bàn thì tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên, nhỏ chọt giật mình mở mắt mơ màng đang định úp mặt xuống bàn ngủ tiếp thì nhỏ chọt hét vang lên một cách thảm thiết như con lợn bị chọc tiết vậy. Chết cha, chưa ôn bài một tý nào cả hôm nay kiểm tra Hoá 1 tiết ngay tiết đầu tiên đây, phải làm sao? Làm sao bây giờ?

Nghĩ đến môn Hoá, nghĩ đến thầy Quân nghiêm khắc và khó tính chuyên gia bắt phao dù có là cao thủ coi phao đến đâu cũng vô dụng, càng nghĩ mà nhỏ càng cảm thấy lạnh hết cả người, không biết nên làm như thế nào nữa, hay là xin phép nghỉ một hôm hôm khác làm bài kiểm tra bù nhỉ? Ở nhưng làm gì có bố mẹ mà giả vờ ốm để xin chữ ký cơ chứ? Hay là viết giấy xin phép giả mạo chữ ký phụ huynh nhỉ?

Loay hoay nghĩ ngợi một hồi nhìn đồng hồ đã sắp 6h rồi, nếu không nhanh chân đi học hoặc viết giấy xin phép qua nhà Thủy Tiên gửi nhờ thì hôm nay nhỏ nên chuẩn bị tinh thần lên đoạn đầu đài thôi, vừa bị điểm kém vừa bị thầy Quân lấn cô chủ nhiệm cho bài ca dao quen thuộc, đã vậy còn bị phạt dọn vệ sinh hoặc cắt cỏ nữa chứ hoặc quét sân trường nữa chứ. Mà nhỏ thì chẳng muốn xui xẻo như thế đâu, biết làm sao bây giờ?

Chẳng biết nghĩ thế nào Hoạ Mi liền tranh thủ thời gian cầm cúi viết một tờ giấy xin phép nghỉ học lấy lý do bị ốm, giả mạo chữ ký phụ huynh qua gửi nhờ Thủy Tiên giúp đỡ, sau đó ta ghé quán nét chơi game tạm hết buổi sáng coi như đi học cho đỡ buồn cũng được, hi hi. Cảm thấy ý tưởng này rất tuyệt vời nhỏ liền cười sáng lạn, vội vàng bước ra ngoài làm vệ sinh cá nhân.

Như mọi hôm Hoạ Mi vào phòng ăn đã thấy anh em Nhật Duy yên vị ở bàn ăn rồi, nhỏ thì luôn là người ngồi vào bàn ăn muộn cuối cùng chậm hấn hơn 20 phút mặc kệ ánh mắt khó chịu lẫn bắt lực đang tia mình của anh em Nhật Duy. Hôm nay nhìn bữa sáng là món trứng ốp la với com chiên nhưng sao nhỏ lại cảm thấy ngon lành thế không biết, có lẽ khi tâm trạng vui vẻ thì ăn cái gì cũng thấy ngon lành nhỉ? Thấy nhỏ vừa ăn vừa cười tùm tùm cứ như bắt được vàng khiến Nhật Duy lẫn Lê Hoa rất nghi ngờ không biết hôm nay có phải nhỏ lại có dấu hiệu chuẩn bị lên cơn điên nữa không?

- Ack, sao hai người lại nhìn tôi bằng ánh mắt kinh dị thế? Chẳng lẽ trên mặt tôi có dính bẩn sao? – Thấy ánh mắt hai người nhìn mình rất kỳ quái, nhất là ánh mắt của Nhật Duy lại nhớ đến vụ đêm qua bị hấn phi dao tý thì cắm vào khuôn mặt dễ thương của mình mà nhỏ không khỏi cảm thấy ớn lạnh, cười gượng gạo.

- Còn hơn thế? – Nhật Duy lạnh lùng phán một câu xanh rờn

- Là sao? – Hoạ Mi khó hiểu.

- Có phải cô đang có âm mưu gì đúng không? – Nhật Duy cười lạnh nguy hiểm.

- Ac...ac – Hoạ Mi đang cố giả vờ vừa mới nuốt vào miệng một thìa com nghe Nhật Duy nói thế liền phun hết cả com trong miệng ra vội cúi xuống gặm bàn ho sặc sụa? Sao hấn lại biết chứ, chẳng lẽ trên mặt mình có ghi rõ ba chữ “có âm mưu” sao?

- Có lẽ là đúng rồi anh ạ, thảo nào vừa nói phát chị ta đã bị sặc com như vậy chắc chắn do bị nói trúng tim đen đây mà? – Lê Hoa thấy phản ứng của Hoạ Mi như vậy, cười nham hiểm, miệng nói lời khích bác. Nếu đúng là chị ta có âm mưu gì đó thật thì lần này chết chắc rồi, ha ha

- Hai người nói nhảm cái gì thế? Đừng có bụng ta suy ra bụng người như vậy? – Hoạ Mi cười nhạt, lấy lại bình tĩnh. Không có bằng chứng gì sao biết mình có âm mưu chứ, chỉ dựa vào lời đoán mò mà đòi dọa nạt mình sao, đừng có nằm mơ.

- Tôi cũng hi vọng là như vậy? – Nhật Duy cúi đầu ăn tiếp, nhẹ nhàng phun ra một câu tỏ vẻ thiếu tin tưởng rất rõ ràng.

Hoạ Mi không nói gì tiếp tục ăn, ăn thật nhanh để còn chuẩn bị đi đến nhà Thủy Tiên. Lúc nhét cái thìa com cuối cùng thì Nhật Duy lại tiếp tục mở miệng nói một câu khiến Hoạ Mi tức hộc máu, chỉ muốn dùng con dao tối qua của hấn đâm cho hấn vài chục nhát để trả hận.

- Bắt đầu từ trưa nay cô sẽ tập nấu nướng, dọn dẹp nhà cửa sao cho thật sạch sẽ, ngăn nắp dưới sự giám sát của tôi. – Nhật Duy đã ăn xong từ lúc nào, lãnh đạm nhìn Hoạ Mi bằng ánh mắt thâm sâu, giọng nói lạnh giá tiềm ẩn sự bá đạo không cho phép sự phản kháng, đến Lê Hoa ngồi bên cạnh cũng cảm nhận rõ ràng sự nguy hiểm tay cầm thìa run run.

- Ac...ac – Hoà Mi tiếp tục sặc com lần thứ hai, tại sao hần luôn nhằm lúc người ta đang nhai thức ăn trong miệng để nói những lời bá đạo như thế chứ. Ở gần với tên này thật sự quá nguy hiểm không chết vì sợ hãi cũng chết vì sặc nghẹn thức ăn. Tùồng hần quên luôn rồi chứ? Ba mẹ có phải hai người ghét bỏ con đến nỗi quyết tâm giao tính mạng con gái mình cho một tên ác quỷ nguy hiểm như thế này không? Hic

- Anh nói đùa à? Tại sao tôi phải tập nấu nướng, dọn dẹp nhà cửa chứ? – Hít một hơi lạnh, Hoà Mi mỉm cười gương gao khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của hần, tốt nhất không nên chọc giận hần nhờ hần điên lên giết chết mình thật thì sao? Tới lúc đó phải xuống âm phủ cứ cho là đòi được mạng hần thì ích gì, dù sao mình cũng đâu thể sống lại, hu hu.

- Tôi chưa biết nói đùa là gì bao giờ, nếu như cô không muốn một con dao như đêm qua đâm máu mình thì nên ngoan ngoãn nghe lời tôi đi. Chọc giận tôi chỉ thiệt cho cô thôi – Nhật Duy nói xong không thèm liếc mắt nhìn Hoà Mi lấy một cái đứng dậy bỏ đi luôn.

- ...

- Hi hi, nhìn vẻ mặt ngổ ngổ của chị thú vị chết đi được ý – Lê Hoa cười châm chọc lẽ lưỡi trêu Hoà Mi rồi vội vàng chạy đi.

Cũng từ trưa hôm đó, cuộc đời Hoà Mi đã bắt đầu rẽ sang một trang mới. Hoà Mi không còn là một cô bé ngây thơ, ngờ nghệch vụng về trong việc nấu nướng nếu như không muốn nói chỉ một năm sau nhỏ đã có thể trở tài thể hiện những món ăn ngon tuyệt cú mèo khiến ai ăn cũng phải tấm tắc khen ngợi – Tình yêu Nhật Duy dành cho Hoà Mi luôn trao gửi một cách sâu sắc và kín đáo trong mỗi lần dạy nhỏ cách nấu một món ăn nào đó, nhìn vẻ mặt sáng trong, rạng rỡ khi nấu thành công một món nào đó khiến hần cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Còn Hoà Mi cũng dần cảm thấy Nhật Duy không đến nỗi quá tồi tệ, dã man như mình nghĩ. Hoà Mi rất thích cùng Nhật Duy nấu ăn, sáng tạo thêm những món ăn mới, cùng bình luận, nói chuyện đến mức nhỏ không hề biết mình đã dần thực sự thích Nhật Duy rồi. Chỉ đến khi sắp phải rời xa Nhật Duy, phải mất hần mãi mãi, Hoà Mi mới thấm thía được nỗi đau khi phải cách xa một người mà mình rất thích là như thế nào. Mỗi lần nấu một món ăn nào đó mà cả hai từng có khoảnh khắc nấu chung nước mắt Hoà Mi lại tuôn rơi, ăn vào không còn cảm giác ngọt ngào như trước mà chỉ có vị mặn chát lẫn chua xót...

Vừa từ quán nét bò về tới nhà đã nhìn thấy Nhật Duy đang chờ mình ở nhà rồi, 12h trưa rồi mà hần không hề nấu nướng gì chỉ nhìn mình bằng ánh mắt đầy hứng thú, Hoà Mi cười đau khổ, đúng là hần có ý định đào tạo mình thật rồi...

- Hi hi, hôm nay tôi đi học về muộn nên mệt lắm, anh tha cho tôi lần này nha – Hoà Mi cười ngọt ngào lấy lòng hần.

- Có chắc là hôm nay cô đi học về muộn hay là mãi chơi game nên quên đường về - Nhật Duy khẽ cầm ly rượu vang lắc lắc, cười nhạt nhìn Hoà Mi đánh giá

- Ý anh là sao? – Hoà Mi chột dạ

- Sao trắng gì trong lòng cô phải biết rõ hơn tôi chứ? – Nhật Duy lạnh lùng nói

- Anh nói thế thì ai mà hiểu được, có gì nói toạc móng heo ra đi – Hoà Mi không kém phần bướng bỉnh tới tú lạnh lấy kem ra ăn, anh uống rượu vang còn tôi đứng không nhìn anh nói xoáy chắc.

- Tốt, rất tốt, có phải hôm nay cô viết giấy xin phép giả mạo chữ ký phụ huynh trốn ra quán nét chơi game không? Nếu tôi mà báo tin này cho cha mẹ cô chắc họ sẽ vui mừng phấn khởi lắm, không ngờ cô con gái diệu của mình lại ngoan ngoãn đến thế. – Nhật Duy hồ hững nhếch mép cười lạnh, cầm điện thoại bấm số...

- A, từ từ đã nào có gì chúng ta thương lượng được không? Ở chung cùng một nhà cũng đã lâu không có tình thì cũng có chút quen biết đúng không, sao phải tuyệt tình thế chứ. Hi hi – Hoà Mi định giằng lấy cái điện thoại của hần nhưng hần đã nhanh tay giấu đi, nhỏ đành miễn cưỡng cười lấy lòng hần. Để bố mẹ nhỏ biết họ không lộ da nhỏ, nhỏ thể đi đâu xuống đất luôn. Hic

- Cô chắc là có quen biết chứ? Tôi nhớ đêm qua có người nói với tôi là “tôi muốn đi đâu thì tôi đi, làm gì thì làm đó là quyền tự do của tôi liên quan quái gì đến anh” cơ mà, nói vậy tức là người ngoài rồi thôi thì tôi đành thông báo cho bố mẹ cô biết để quản lý cô vậy, tôi đâu có là gì của cô – Nhật Duy cười nhạt nói, ánh mắt thoảng buồn, ở chung cũng đã lâu nhưng sao nhỏ lại chỉ coi hần như một người xa lạ chứ?

- Haiz, lúc đó là lỡ lời, hi hi, quân tử không chấp tiểu nhân anh đừng để bụng mà – Tên chết tiệt sao nhớ dai thế không biết, Hoà Mi bực bội rửa thảm ăn kem mà cứ cảm giác như đang nhai phải cục đá chẳng thấy có mùi vị gì.

- Cũng được thôi, nhưng tôi có một điều kiện – Nhật Duy cười gian

- Hả? Điều kiện gì? – Chỉ cần thoát được khỏi vụ này điều kiện gì nhỏ cũng chịu liền.

- Cô phải tình nguyện tập nấu nướng, dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, gọn gàng. Ok – Hần nhấp ngụm rượu vang nói dứt khoát, phải để nhỏ tự nguyện chứ ép buộc với tính cách bướng bỉnh, láu cá của nhỏ chỉ có phá phách, cố tình làm hỏng thôi.

- Hi hi, tưởng gì đơn giản thôi – Hoà Mi cười hí hửng, thờ phào nhẹ nhõm tưởng điều kiện gì, sợ nhất hần ta lại nói “chờ khi nào tôi nghĩ ra đã” đấy mới là nguy hiểm chết người. Chữ tập nấu nướng với dọn dẹp thì có gì khó thích thì nhích thôi.

Tại phòng bếp một cuộc chiến khốc liệt đang xảy ra, Nhật Duy thì cẩn thận hướng dẫn Hoà Mi nấu com, còn Hoà Mi thì vụng về càng làm càng hỏng.

- Đầu tiên muốn nấu cơm cô phải vo gạo thật sạch đã, nhặt hết sạn, đổ vào nồi rồi đổ mực nước vừa phải cắm điện thế là xong – Nhật Duy cười hướng dẫn rất nhiệt tình.

- Ok con dê, để ọt chuyện nhỏ như con thỏ chui vào hang ý mà – Hoà Mi lần đầu được tự tay vo gạo nấu cơm cười hí hửng

Nói rồi nhỏ bắt đầu cảm rá gạo cho vào bồn rửa vắn nước thật đầy ngập qua rá thì thôi, đưa tay khoắng cái rá gạo mấy cái cho sạch rồi vớt lên cho ráo nước thế quái nào vừa vớt lên Nhật Duy đã hét lên thất kinh.

- Trời ơi, cô là đang vo gạo hay định đổ gạo đi thế sao gạo chỉ còn một nửa thế này? – Nhật Duy cô giữ bình tĩnh khi nhìn thấy rá gạo chỉ còn có một nửa, còn một nửa đã theo dòng nước trôi xuống đáy bồn.

- Sac, sao lại thế? Rõ ràng là tôi đang rửa gạo mà đổ gạo đi là thế nào, anh đừng có vu oan cho tôi nhá, có khi cái giá này lỗ thoát nước to quá nên gạo bị lọt thì sao? – Hoà Mi tức tối la lên, nhỏ không tin mình lại làm một cái việc đáng xấu hổ thế.

- Botay, không tin cô thử cho tay xuống dưới bồn vớt lên xem được một nắm to chừng không? – Nhật Duy hít ngậm khí lạnh cố giữ bình tĩnh để không khỏi đập cho nhỏ một trận.

- Ô, đúng rồi ở dưới đáy bồn có rất nhiều gạo nha – Hoà Mi đưa tay xuống vớt lên đúng được một nắm to chừng thật, nhỏ cảm thấy rất ngạc nhiên.

- Thế có đúng là cô đổ gạo đi không? Chứng cứ rành rành đó lại định cãi nữa chắc – Nhật Duy liền cốc đầu nhỏ một cái rồi đau cho chừa cái tội đã sai còn không chịu nhận.

- A, ui da, anh bị điên hả mà tự dưng đi cốc đầu tôi – Hoà Mi nhăn nhó đưa tay xoa đầu, trừng mắt nhìn Nhật Duy

- Hừ thế là còn nhẹ nhàng đấy hả nhẽ tôi lấy con dao bở đầu cô ra xem bên trong có gì chắc sao mà vụng về, hậu đậu thế? – Nhật Duy quắc mắt

- ... (Có mỗi công đoạn vo gạo thôi mà cũng đã cãi nhau toi bởi khói lửa ^^)

Đến công đoạn đổ nước vào nồi gạo sao cho thật vừa phải để cơm không bị nát quá, cũng không rắn quá. ...

- Tùy mức độ gạo mà đổ nước sao cho phù hợp, đổ chỉ ngập qua mặt gạo khoảng gần một đốt ngón tay là được. – Nhật Duy kiên nhẫn giảng giải, mắt dần về nhiệt tình lúc đầu.

- Oh, biết rồi, tránh ra để tôi thử làm xem sao – Hoà Mi bực bội tiến tới chỗ vòi nước.

- Đổ như vậy nhiều quá cơm sẽ bị nát mau đổ bớt ra – Nhật Duy đứng bên cạnh ra lệnh.

- Đầu cô ra đầu đất à, đổ bớt đi chứ ai bảo cô đổ gần hết đâu?

- Nước ngập qua mặt gạo một đốt ngón tay đúng không? – Hoà Mi bắt đầu thấy nóng mặt cảm cái ruột nồi cơm điện to chừng ảm ức.

- Uh, giờ thử làm đi

- Trời sao lại thành một đốt rưỡi thế này – Hoà Mi lấy đốt ngón tay mình đo cảm thấy thừa nước vội la lên, đổ ra sao cho vừa đủ 1 đốt ngón tay.

- Trời đổ thêm thì nhiều hơn một đốt, đổ bớt thì lại ít hơn chỉ có một nửa đốt ngón tay, không được phải đổ thêm nước mới vừa – Hoà Mi vừa nói vừa làm

- ... Nhật Duy đứng bên cạnh mắt hết xanh lại đen, hết đen lại trắng bệch theo mỗi lời nhỏ nói

- Cô ngu nó vừa thôi, một đốt ngón tay chỉ là áng chừng ai bắt cô phải chính xác tuyệt đối đâu – Nhật Duy hết chịu nổi quát to, khuôn mặt đẹp hoàn hảo đỏ bừng, cứ tiếp tục kiểu này chắc hẳn đập đầu vào tường chết luôn quá.

- ...

Cãi nhau chán chê, loay hoay suốt hơn nửa tiếng cuối cùng Hoà Mi cũng đã hoàn thành công việc nấu cơm điện, nhỏ thở phào nhẹ nhõm, còn Nhật Duy thì muốn khóc ra nước mắt luôn. ...

Đến việc rán trứng cũng là một thử thách vật vã mà Nhật Duy phải trải qua khi hướng dẫn Hoà Mi, phải nói nhỏ ngu ngốc hết thuốc chữa luôn càng dạy nhỏ hẳn cũng cảm thấy mình ngu đi, thế có chết dở không. Bởi nhỏ làm nhục IQ của hẳn một cách đã mạn và tàn bạo, hic hic. Hẳn nhớ ngày xưa khi mình được mami dạy nấu cũng không cực khổ như thế này, nếu mẹ hẳn mà sống lại dạy nhỏ một lúc chắc cũng sẽ chết luôn van gay lẫn nữa mất. Lấy khăn giấy lau mồ hôi, hẳn chậm rãi nói.

- Cầm quả trứng gõ nhẹ vị trí chính giữa lên thành bát, hoặc cầm con dao sau chém ngang giữa rồi đưa tay tách vỏ ra đổ lòng trắng lẫn đỏ vào trong chảo thế là xong, cô thấy dễ dàng không? – Nhật Duy làm mẫu

- Biết rồi làm cứ như tôi ngu lắm ý, mở to mắt xem tôi thể hiện đây. – Hoà Mi nhanh tay cầm quả trứng gõ mạnh vào thành cái bát để bên cạnh.

- AAAAAAAAAA, help me...

Nhìn quả trứng bị bóp nát trong tay nhầy nhụa cả lòng trắng lẫn lòng đỏ bị bóp tan nan, bốc mùi tanh tanh bắt cả lên mặt Hoạ Mi kinh hoàng kêu thét, nhìn Nhật Duy cầu cứu...

- Cô...thôi được rồi cô đứng dậy rửa tay đi rồi ta làm lại – Nhật Duy tức giận tý muốn cầm quả trứng phi thẳng vào mặt nhỏ cho nó đẹp luôn.

- Hic...Hic, thôi tôi không nấu nướng gì nữa đâu, anh tha cho tôi đi – Hoạ Mi vừa rửa tay vừa cười đau khổ.

- Cô muốn chết phải không mà dám giỡn mặt tôi – Nhật Duy nhìn Hoạ Mi bằng ánh mắt lạnh lẽo, nguy hiểm cầm con dao trong tay vung vẩy chỉ cần nhỏ nói một câu “không” hẳn sẽ chém chết nhỏ ngay tức khắc

- Được rồi...tôi tiếp tục nghe lời anh là được chứ gì...đừng tức giận mà...hic – Hoạ Mi sợ hãi khi nhìn thấy con dao thái thức ăn to đùng trong tay Nhật Duy, dễ bị hấn chém chết ngay tại chỗ lắm nếu dám làm trái ý hấn. Trời ơi, nhỏ sinh ra vốn đâu có năng khiếu nội trợ hay nữ công gia chánh gì gì chứ sao lại gặp phải đúng tên khắc tinh nguy hiểm giết người không chớp mắt này. Hoạ Mi thầm khóc thét nước nờ...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Buổi tối thứ 6 như mọi hôm không phải đi học thêm buổi tối, Hoạ Mi liền tới quán bar làm thêm không phải vì tiền chỉ vì muốn nói chuyện với những anh chị đồng nghiệp tốt bụng, thắc mắc gì họ đều chỉ bảo rất tận tình. Nhưng thật không may, đúng 8h tại quán bar bỗng xảy ra một trận ẩu đả huyết chiến máu chảy nhuộm một góc quán. Chuyện cũng chẳng có gì chẳng qua Hoạ Mi xinh đẹp, dễ thương lại mới có 16 tuổi nên đã bị rất nhiều những tên công tử róm, thiếu gia thừa tiền, dân chơi đề ý trêu trọc sàm sỡ mọi lần Hoạ Mi đều khéo léo từ chối nhưng xui xẻo hôm nay lại có tới hai nhóm cùng xông vào đánh nhau chỉ vì tranh giành nhỏ mới chết chứ.

Hoạ Mi đang cầm một cái khay bên trên có mấy chai rượu ngoại đắt tiền tới một cái bàn có mấy vị khách toàn là đàn ông xung quanh có mấy cô gái trẻ ăn mặc hở hang, nóng bỏng tiếp rượu, cười nói là lời.

- Oai, không ngờ ở đây lại có một em xinh đẹp nha, sao giờ này tao mới biết nhỉ? – Thấy Hoạ Mi đi tới đặt rượu trên mặt bàn, một tên con trai tóc nhuộm xanh màu lá cây, ăn mặc áo quần bảnh bao liền túm lấy tay nhỏ vuốt ve.

- Anh làm cái gì vậy? Mau buông tay tôi ra – Hoạ Mi rất bức bối khi bị tên khốn kia cầm lấy tay.

- Kìa sao em lại hung dữ như vậy làm gì, nhìn em hung dữ như vậy anh càng thấy thích em hơn đấy. – Nói rồi hấn ta định kéo Hoạ Mi vào lòng, Hoạ Mi thì ra sức giãy dụa la hét

Đúng lúc này một người có giọng nói sắc lạnh nhưng trong như chuông vang lên khiến tất cả đều im lặng giây lát trở mắt nhìn.

- Nếu không muốn bị móc mắt, chặt tay thì mau thả cô ấy ra. – Nói rất điềm tĩnh, nhẹ nhàng nhưng lại khiến người ta cảm thấy rùng mình, gương mặt thì đẹp yêu mị xinh như con gái, nở nụ cười mê hoặc.

- Mày là thằng nào? Không thả thì làm gì được tao. – Một tên con trai khác tóc nhuộm đỏ, mặt có một vết sẹo dài bên má khiến khuôn mặt càng trở lên dữ dằn, đeo khuyên tai ở lỗ mũi mặc áo ba lỗ để lộ mấy hình xăm bộ cặp kinh dị trên cánh tay cười khẩy thách thức.

- Giỏi thì nhào zo, tao chỉ còn cách xin mày tý máu thôi – Người con trai vừa xuất hiện với mái tóc màu hạt dẻ, vẫn giữ trên môi nụ cười ngọt ngào khiến người ta ngẩn ngơ, hồ hững nói.

- Ồ sao anh lại ở đây? Tự lo cho bản thân đi đừng vì tôi mà rước họa vào thân – Hoạ Mi run run nói khi thấy tình hình có vẻ căng thẳng.

- Chẳng phải tôi đã nói có duyên nhất định sẽ gặp lại sao? – Hấn cười đến là phong tình quyến rũ thu hút vô số ánh mắt theo dõi của những cô gái khác trong quán bar nhìn Hoạ Mi nói nhẹ như gió.

- Haiz, tôi chẳng biết có duyên hay không tôi chỉ biết anh mà ở đây đối chọi với bọn chúng một thân một mình chỉ có mất mạng thôi – Hoạ Mi thở dài

- Vậy à, thử xem ai chết trước bởi tay ai? Còn không mau thả người nhìn cái gì mà nhìn – Ánh mắt sáng quắc lạnh lùng đảo xung quanh mấy tên lưu manh kia.

- Nhìn đẹp thế kia đang nghĩ nếu đem về hầu hạ cho lão đại chắc tuyệt vời lắm, đang muốn nói lời tử tế với mày vậy mà mày dám cả gan lớn tiếng thách thức bọn tao à – Tên cầm đầu mặt sẹo cười nhạt, cầm ly rượu vang đập mạnh xuống nền

- Hừ...có biết đây là địa bàn của ai không mà dám lộng hành như vậy? – Một người đàn ông đeo kính đen, toàn thân một màu đen không biết từ đâu chui ra chen ngang.

- Lại thêm một thằng ngu chán sống, chúng mày đầu xông lên đồng thời gọi thêm người. Cần thiết hôm nay tao sẽ san bằng cả cái quán bar chết tiệt này xem thằng nào làm gì được tao – tên cầm đầu rút từ trong người ra một khẩu súng lục, lạnh lùng chìa về người con trai yêu mị, xinh như con gái kia. Bởi theo kinh nghiệm từng trải nhiều năm hẳn cảm thấy tên này nguy hiểm và khó đối phó nhất.

Thế rồi cả quán bar lao loạn lên, tiếng chai rượu bị đập vỡ tan tành, tiếng súng nổ chất chứa, người chết, người bị thương máu chảy ghê rợn. Tiếng kêu la thảm thiết, mọi người trong quán bar nhanh chân tháo chạy, nhân lúc người đàn ông yêu mị kia đang lo đối phó với mấy tên lưu manh muốn dùng súng đoạt mạng mình, đã vậy còn gọi thêm quân cứu viện, chỉ ít phút bọn chúng đã có mặt càng tạo nên khung cảnh đậm mùi chết chóc.

Người đàn ông yêu mị, xinh đẹp kia cũng không phải hạng vừa xung quanh liền lúc có mấy tên đàn em xông lên đánh cho bọn kia tơi tả. Tên cầm đầu thì bị người đàn ông kia bắt được khổng chế bẻ gãy tay kêu rằng rắc, cướp lấy súng từ tay hắn bắn thẳng vào đầu tên đó, máu vọt ra hắn chết tại chỗ. Đám đàn em như rắn mất đầu vội dùng súng bắn liên tiếp vào người hắn, tiếng súng nổ vang ngay bên tai nhưng anh ta rất mau lẹ tránh được. Hoạ Mi sợ hãi kinh hồn còn chưa kịp chạy thoát thân đã bị một ai đó trong bóng tối cầm lấy tay kéo chạy về phía cửa ra về

- AAAAA – Hoạ Mi sợ hãi hết hồn giật mình kêu lên, tiếng la hét to như tiếng loa của nhỏ đã thu hút sự chú ý của mấy tên lưu manh kia, bọn chúng nhìn nhỏ bằng ánh mắt căm hận nếu không phải tại nhỏ quen với tên đàn ông yêu mị chết tiệt kia thì người của bọn chúng cũng đã không bị thương hoặc bị chết nhiều như vậy, đại ca của bọn chúng cũng không bị chết một cách thảm đến thế bọn chúng liền chuyển mục tiêu đuổi theo nhỏ muốn nhỏ phải trả nợ máu thay tên yêu mị khôn kiếp kia, không thì cũng có thể dùng nhỏ để uy hiếp hắn ta.

- Mau chạy thôi – Thấy tình hình nguy hiểm người đàn ông đeo kính đen như vệ sĩ vội cầm chặt lấy tay nhỏ chạy nhanh về phía trước, miệng gọi nói chuyện với một người nào đó qua tai nghe

- Cậu chủ, tình hình không ổn rồi hiện cô ấy đang gặp nguy hiểm cậu mau đến cứu đi không thì không kịp mất.

Người đàn ông đó giọng hốt hoảng, mặt biến sắc khi thấy đám người lưu manh kia đang điên cuồng đuổi theo xa súng từ xa, cố gắng nắm tay nhỏ chạy thật nhanh tay lấy thân mình đỡ đạn cho nhỏ và hình như bị trúng vào sau lưng khiến máu chảy ướt đầm áo, mặt toát mồ hôi hột.

- Trời ơi, ông bị trúng đạn rồi làm sao bây giờ - Hoạ Mi sợ hãi khi nhìn thấy máu đang chảy ra rất nhiều từ vết thương.

- Không sao đâu, bây giờ cô hãy nghe lời tôi dù xảy ra chuyện gì nhất định cũng phải giữ tính mạng mình an toàn thoát khỏi đây – Ông ta sức càng lúc càng yếu, thều thào nói.

- Tôi biết ông cũng phải như vậy nhé – Mặc dù không biết ông ta là ai sao lại liều cả tính mạng để cứu mình nhưng nhỏ vẫn cảm thấy rất xúc động.

Có tiếng xôn xao ở ngay phía đằng sau “Cô ta ở kia kia, mau bắt lấy cô ta nhanh lên”, “tuyệt đối không được để cô ta thoát”... Xem ra Hoạ Mi đã dây phải một băng đảng xã hội đen nguy hiểm rồi, càng nghĩ càng thấy lạnh người nhỏ cố chạy thật nhanh, kia rồi đã thoát khỏi cửa ra vào ra tới đường lớn nhảy lên một chiếc xe là thoát rồi.

“Dừng”

Một âm thanh chói tai vang lên, Hoạ Mi sợ hãi còn chưa kịp hoàn hồn thì đã thấy người đàn ông cứu mình ngã gục xuống dưới máu chảy ướt đầm một viên đạn đã bắn trúng lưng ông ta xuyên phổi xuyên tim khi ông ta cố gắng xoay người ôm chặt lấy nhỏ đỡ thay nhỏ viên đạn.

- Mau chạy đi, nếu cô chết cậu chủ nhất định cũng sẽ không thể sống nổi. Cậu ấy đã tìm kiếm cô bao năm, cố gắng sống sót trong mọi tình huống nguy hiểm chỉ để được gặp lại cô xin cô đừng khiến cậu ấy phải thất vọng – Nói rồi người đàn ông ấy im lặng, đôi mắt vẫn còn mở trừng trừng. Hoạ Mi sợ hãi vượt đôi mắt ông ta không suy nghĩ nhiều liền chạy bán sống bán chết...

Vừa lúc một chiếc xe máy vọt qua dừng lại ngay bên cạnh nhỏ, người trên xe đội mũ bảo hiểm lạnh lùng nói

- Mau lên xe – Nói rồi cầm lấy tay nhỏ kéo lên rồi phóng đi với tốc độ kinh hoàng.

Người đàn ông yêu mị kia mãi lo đối phó với bọn lưu manh chết tiệt vừa chống cự vừa tìm cách thoát thân ra đến cửa nhìn thấy Hoạ Mi còn chưa kịp gọi nhỏ đã thấy nhỏ leo lên một chiếc xe máy phóng vọt đi, hắn chửi tục vài câu, ánh mắt toát lên sự nguy hiểm. (Khô ghê, anh vừa xuất đã khiến Hoạ Mi gặp nguy hiểm, sau này thật không biết ra sao nữa - Chúng ta cùng chúc Hoạ Mi tai qua nạn khỏi thôi ^^)

- Thiếu gia người của chúng kéo đến đông quá, chúng ta nên rút lui trước thôi. – Một chiếc xe ô tô màu đen phóng vọt tới, tất cả cùng nhảy vào phóng đi.

Lũ lưu manh kia cũng không kém phần long trọng nhảy lên mấy chiếc xe ô tô của bọn chúng quyết truy sát đến cùng để đòi lại món nợ máu, muốn bỏ chạy ăk, đầu có dễ thế.

- Trời ơi, bọn chúng vẫn đang đuổi theo chúng ta kia phải làm sao bây giờ? – Hoạ Mi kinh hoàng khi nhìn thấy mấy chiếc xe ô tô đang đua tốc độ đuổi theo bọn họ, nhỏ run run đây phải bọn người xã hội đen chẳng thật đúng là đi tìm cái chết rồi. Hu hu

- Im lặng đi – Nhật Duy lạnh lùng quát, phóng xe như bay với tốc độ tên lửa 150km/h

- Anh là Nhật Duy đúng không? – Nghe giọng là Hoà Mi biết ngay hẳn là ai, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vù qua tai Hoà Mi sợ mình bị rớt xuống đường vội ôm chặt lấy Nhật Duy.

- Lũ chó chết, dám đuổi cùng giết tận à. Được lắm tôi nhất định sẽ khiến bọn chúng phải tắm máu tươi – Nhật Duy giận dữ mắt vằn tia máu khi thấy mấy chiếc xe ô tô vẫn đang đuổi sát nút đằng sau còn xả súng vào lớp xe, nếu không phải hẳn quá lo lắng cho Hoà Mi chưa kịp gọi người thì bọn chúng chết chắc rồi.

Chạy suốt gần 1 tiếng đồng hồ mà bọn chúng vẫn chưa có dấu hiệu bỏ cuộc, Hoà Mi càng lúc càng sợ hãi ôm chặt lấy Nhật Duy sắc mặt xám ngắt, biết vậy nhỏ sẽ chẳng đi tới quán bar làm thêm nữa. Nơi nguy hiểm như vậy tới khác nào tìm cái chết, bây giờ nhỏ cảm thấy rất hối hận. Mắt ướt nhạt nhòa khi nghĩ tới người đàn ông vì cứu mình mà phải chết, nhỏ cũng chẳng hiểu “cậu chủ” mà ông ta muốn nói là ai nữa...

- Cô khóc à? – Nhật Duy bỗng hỏi.

- Tôi rất sợ, liệu hôm nay chúng ta có thoát chết được không? – Hoà Mi giọng run run hỏi

- Đừng sợ, có tôi ở bên cạnh nhất định cô sẽ không chết được đâu – Nhật Duy nói kiên định.

- Cảm ơn – Lời cảm ơn tận đáy lòng, Hoà Mi cũng không muốn hỏi vì sao hẳn lại xuất hiện cứu nhỏ kịp thời như thế, lẽ nào hẳn chính là “cậu chủ” đó sao? Hoà Mi ôm chặt người hẳn, đầu dựa vào lưng hẳn chợt cảm thấy thật an toàn và rất bình yên. Nếu được như thế này thì tốt quá.

Đến một cánh đồng bao la đang thời kỳ chuẩn bị cấy ở một nơi xa lạ có một cái hồ rộng hình như là để nuôi cá, Nhật Duy vút xe vào góc bụi rậm, kéo Hoà Mi chạy thật nhanh. Thoáng nghe thấy tiếng xì xào đằng sau “Tất cả là tại con nhỏ đó mà đại ca bị chết, phải bắt bằng được nó đem về nếu lão đại có trách tội chúng ta còn có cơ may thoát chết”, “Đúng đó, kẻ nào đầu sỏ gây ra cuộc huyết chiến này kẻ đó nhất định phải chết, nợ máu phải trả bằng máu...”

Thấy bọn chúng đang sắp tới gần thật gần, Hoà Mi sợ hãi muốn ngất luôn may mà có Nhật Duy ở bên cạnh nắm chặt tay nhỏ.

- Chúng ta phải làm sao bây giờ? Bọn chúng quyết không bỏ qua đâu sớm muộn bọn chúng cũng tìm ra chỗ chúng ta trốn thôi. – Hoà Mi thở hắt run rẩy nói nhỏ.

- Xuống hồ? – Nhật Duy lạnh lùng nói khi nhìn thấy phía trước có một cái hồ nước nhỏ.

- Hả? – Hoà Mi chưa kịp hiểu đã bị Nhật Duy nhẹ nhàng lôi xuống dưới hồ, nhỏ định kêu nhưng lại bị Nhật Duy bịt miệng, nước hồ về đêm mùa thu lạnh như băng khiến Hoà Mi co rúm người lại.

“Ừa vừa mới thấy bọn chúng ở đây mà, cả cái xe máy cũng ở đây nữa sao người lại biến mất là sao?”

“Thử lục soát xung quanh đi, không bắt được con nhỏ khôn kiếp đó về chịu tội chúng ta sẽ phải chịu tội thay đấy đó là quy định của lão đại”

“Chia nhau ra tìm đi, nếu bọn chúng dám phản kháng bắn chết ngay tại chỗ”

Ánh đèn pin điện thoại chiếu sáng chói chang mặt hồ cùng những nơi xung quanh, Nhật Duy với Hoà Mi lặn xuống dưới đáy hồ, lặn được một lúc Hoà Mi cảm thấy rất khó thở định ngoi lên. Không còn cách nào khác Nhật Duy đành hôn nhỏ để truyền hơi may ra mới cầm cự được, mặc dù ở dưới nước nhưng bất ngờ bị hôn thế này Hoà Mi liền cảm thấy đầu óc trống rỗng, tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực nếu không phải tình thế cấp bách liên quan tới sống chết nhỏ đã tát cho hẳn một phát lệch mặt rồi.

Đợi đến khi bọn người đó đã đi xa, cảm thấy nguy hiểm không còn Hoà Mi với Nhật Duy mới boi lên. Hoà Mi được hít thở không khí trong lành, mừng rỡ thở phào. Nhưng nhìn sang bên cạnh thấy Nhật Duy đang nhìn mình chăm chăm nhớ tới nụ hôn đầu tiên dưới nước bất ngờ vừa rồi nhỏ liền đỏ mặt, ho nhẹ, nói

- Muộn rồi chúng ta mau trở về thôi – Không giấu được vẻ mặt ngượng ngùng leo lên bờ.

Nhật Duy im lặng không nói gì chỉ thoáng nở nụ cười ấm áp, đẹp dịu dàng rồi vụt tắt như chưa từng cười bao giờ...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Khi một người con trai thích một người con gái...

Không phải cô gái ấy ngốc nghếch đến nỗi không thể nhận ra được tâm ý.

Nhất là khi cùng nhau trải qua những giây phút sinh tử.

Nhưng cuộc sống có lắm bất ngờ, có quá nhiều người đáng để yêu,

Có quá nhiều người đối xử tốt với cô ấy, muốn chăm sóc, bảo vệ cô ấy.

Đề rồi khi trót đắm chìm trong những giây phút cảm nắng ấy đã khiến cô ấy không nhận ra

Đâu mới là người mình thích thực sự, đâu mới là người khiến trái tim mình muốn trao gửi.

Từ lúc trở về tới nhà sau khi ngâm mình khá lâu dưới hồ nước lạnh trong đêm thu đã khiến Hoa Mi bị cảm lạnh, thể trạng yếu, sức đề kháng kém khiến nhỏ bị ốm một cách dễ dàng. Vừa về đến nhà Hoa Mi đã vội vào nhà tắm, tắm rửa qua loa rồi thay quần áo lên giường đi ngủ. Có lẽ suốt cả một buổi tối vì quá hoảng sợ, lại bị cảm lạnh cả cơ thể khó chịu, mệt mỏi rồi mà nhỏ đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ mặc dù chưa ăn uống một chút nào.

Nhật Duy bước vào phòng riêng của Hoa Mi đưa mắt quan sát xung quanh dưới ánh đèn ngủ vàng le lói sáng mờ mờ, vẫn có thể nhận ra đây là một căn phòng khá sạch sẽ, ngăn nắp. Nền nhà không còn những mẩu giấy vụn cất linh tinh, vỏ rác đồ ăn vặt vứt bừa bãi khắp nơi, sách vở được xếp chồng để gọn gàng trên giá sách, không còn gián chuột bò lổm ngổm ghé người,...

Tất cả cũng là nhờ hấn nghiêm khắc ép buộc Hoa Mi phải dọn dẹp sạch sẽ nhà cửa nhất là phòng riêng của nhỏ dưới sự giám sát khắt khe của hấn, sáng nào cứ 5h là hấn đã gọi Hoa Mi dậy gấp chăn màn, làm vệ sinh cá nhân rồi học bài sau đó đi ăn sáng. Hàng ngày mỗi khi đi học về phải quét qua nhà, lau nền nhà sạch sẽ, bóng lộn bằng nước tẩy rửa. Quần áo mặc xong phải tập gấp gọn gàng hoặc treo vào móc cất vào trong tủ quần áo để tránh gián, ruồi, bụi làm bẩn.

Trong phòng luôn có một thùng rác để ở góc nhà ăn xong phải vứt rác vào đó cấm vứt bừa bãi vạ đâu vứt đó, lúc đầu Hoa Mi chỉ làm chống đối cho qua nhưng hấn giám sát dừ đội quá nhỏ đành phải khuất phục thôi. Không dọn dẹp nhà sạch sẽ thì khỏi đi chơi, không dậy sớm thì hấn vào tận phòng áp cốc nước đá lạnh vào má nhỏ hoặc vẩy tý nước đá vào mặt cho tỉnh, vứt rác bừa bãi sẽ phải nhặt đến khi sạch thì thôi còn có tình tài phạm thì cấm đem đồ ăn vặt về nhà. Đã vậy còn luôn bị hấn giám sát bằng cái bộ mặt lạnh băng đầy nguy hiểm, thỉnh thoảng còn bị hấn cốc đầu cho vài cái (mà nhỏ thì ghét nhất là bị cốc đầu), ...

Nhìn gương mặt trong sáng, thuần khiết như một đóa trẻ của Hoa Mi khi ngủ say hấn trái tim hấn không khỏi dâng lên một sự ảm áp. Có ai ngờ cô gái lúc thức thì phá phách, bướng bỉnh, nghịch ngợm luôn thích làm theo ý mình khiến người ta phải dờ khóc dờ cười khi ngủ say lại an lành, nhẹ nhàng như thế chứ. Hấn vươn tay muốn sờ lên mặt nhỏ nhẹ vuốt ve còn nhớ lúc bé Hoa Mi nghịch ngợm, tinh quái lắm toàn rủ hấn làm những cái trò ngớ ngẩn để rồi phải cười ra nước mắt.

Những tháng ngày vui vẻ, hạnh phúc đó mặc dù đã qua từ rất lâu nhưng mỗi lần nghĩ tới, tận sâu thẳm nơi trái tim giá băng của hấn không khỏi dâng lên cảm giác ảm áp, ngọt ngào. Hấn còn nhớ mãi

Cô bé có gương mặt trong sáng, trắng hồng mịn màng, đôi mắt đen long lanh như hai hòn bi ve, hai má lúm đồng tiền cười rất duyên đáng yêu như một thiên thần. Thân hình nhỏ nhắn, rất thích mặc váy công chúa màu trắng hoặc hồng nhạt, luôn nở nụ cười ngọt ngào trên đôi môi hồng chúm chím đem lại cho người đối diện cảm giác ngọt ngào, thích thú y như hương vị của mấy cây kẹo mút mà cô bé thường thích ăn. Nên được mọi người yêu mến gọi bằng cái tên biệt danh rất dễ thương Kẹo Ngọt.

Còn cậu bé nhìn rất xinh trai, đôi mắt màu xanh da trời đẹp long lanh, lông mi đen nhánh cong vút lười lười. Mái tóc vàng óng ánh mềm mại, làn da trắng như tuyết không chút tỳ vết khiến cô bé luôn thầm ghen tỵ. Do lỡ ăn nhiều kẹo mặc dù đã chăm chỉ đánh răng nhưng vẫn bị sâu mất hai chiếc răng cửa hở lợi nhưng nhìn thế nào cũng vẫn thấy rất đáng yêu nên mọi người đặt cho cậu bé biệt danh Răng Sún.

Ở nhà nghịch điện thoại chơi game solo với cậu bé chán, cô bé liền rủ hấn sang nhà hàng xóm hái trộm táo.

Thế rồi khi đang say sưa hái táo thì bị con chó dữ dẫn như hổ cái nhà người ta đuổi bán sống bán chết cô bé kinh hãi liền ném hết số táo vừa vặt vào con chó đang đuổi theo đằng sau, sơ suất bị gai táo cào cho xước cả mặt rớm máu nhưng vẫn không quên nắm chặt tay hấn nói “Răng Sún, anh mau chạy trước đi, để em xử lý con chó ngu ngốc này”. Cậu bé nghi hoặc hỏi “Kẹo Ngọt chắc chứ?”, cô bé cười sáng lạn tự tin “Yên tâm, gặp phải em lần này nó chết chắc rồi, ka ka”.

Không nói nhiều giục hấn chạy trước để khỏi khiến nhỏ phân tâm, cậu bé cứ tưởng cô bé trừng trị con chó đó kiểu gì ai ngờ nhỏ dùng đá ném mạnh vào con chó đó, ném chó không trúng đã đành, ai dè phi trúng chủ nhà một thằng con trai khoảng 12 tuổi vỡ trán chảy máu thấy chó sủa chạy ra xem tình hình, rồi nó ôm mặt khóc rống máu từ trán chảy xuống, từ xa có tiếng bước chân tới càng lúc càng gần. Cậu bé kinh hoàng giục cô bé chạy nhanh đi để bố mẹ nạn nhân ra thì chết chắc, cô bé cũng sợ đến mức mặt tái xanh ngắt như tàu lá chuối hoảng sợ nắm chặt tay cậu bé cùng bỏ chạy về phía bờ tường bằng sắt có mũi nhọn chống lên.

Khi cậu bé leo lên được liền giục cô bé mau đưa tay để cậu bé kéo lên đến lúc cô bé leo lên tới đỉnh, cậu bé liền bảo nhỏ nhảy xuống hấn đỡ. Chẳng biết cô bé loay hoay thế nào chưa kịp nhảy đã bị một mảnh sắt nhọn đâm xoẹt cho phát rách một mảnh vải to đùng ở sau mông đúng vị trí hiểm luôn thế là lộ hết “hàng”.

Thấy cậu bé nhìn mình bằng ánh mắt ái ngại, mặt có một đám mây hồng hồng lúc đó còn nhỏ nên ngại thẹn như bây giờ hấn đã té nhị quay mặt đi rồi kiểu “Phi lễ chó nhìn”. Cô bé mặt đỏ ửng tức giận liền hét to “Không được nhìn, không được nhìn... Răng Sún, anh mà còn nhìn em thế móc mắt anh”.

Thấy bố mẹ thằng bé đáng thương vừa bị trúng đá đang đuổi tới định tóm cổ thằng trộm dám ném đá khiến con họ bị thương, cậu bé liền hét to “Kẹo Ngọt, mau nhảy xuống đi em, họ xông tới chuẩn bị bắt em kia”. Cô bé quay đầu thấy họ còn cầm cả sào, gậy đuổi tới gần sợ xanh mặt mèo hét to “Á”

rồi nhảy vù xuống trúng người cậu bé, do bất ngờ cả hai cùng ngã lăn quay ra đường, quần áo thì bị lấm lem.

Sau vụ đó cả Răng Sún lẫn Kẹo Ngọt đều bị phạt đánh mỗi đứa chục roi thật đau in lằn hằn mấy con lươn to đùng, suốt thời gian bị đánh dù rất đau nhưng cô bé vẫn cố gắng mím chặt môi để không bật khóc, quay mặt nhìn sang cậu bé nở nụ cười héo hắt, mắt có một tầng sương mờ. Rồi còn bị mắng một trận tề tát ngay trước mặt chủ nhà hàng xóm bên cạnh sang tận nơi tố cáo cho chừa cái tội dám trèo tường vào vườn nhà người ta ăn trộm táo, còn dám cả gan ném đá vào con trai nhà người ta để bị thương phải đi khâu mắt 5 mũi. Hắc ... hắc

“Kẹo Ngọt à, em đau lắm không?”, vừa bị đánh xong cậu bé đau lòng nhìn cô bé hỏi, “Oì zoi, Răng Sún ngọc của em ơi, anh yên tâm đi mông em dày lắm có thể làm được cả áo chống đạn nữa là đau làm sao được, hi hi”. Mặc dù đau đến mức mặt nhăn nhó như khi ăn phải ớt nhưng không muốn hấn phải lo lắng, cô bé vẫn cười tươi, mắt sáng long lanh nhìn hấn ra sức lắc đầu như để chứng tỏ mình không sao.

Nhìn thấy nụ cười đó của nhỏ sao tim cậu bé chọt cảm thấy nhói đau, lúc đó còn quá nhỏ nên cậu bé cũng không biết vì sao lại thế, cậu bé khó chịu nói “Nếu đau thì cứ khóc đi, đừng có nói dối anh. Hiểu không Kẹo Ngọt?”. Thấy cậu bé nói giọng nghiêm túc, như thừa biết mình nói dối rồi, cô bé mới mất đi dần vẻ cứng rắn gượng gạo ấy ôm chặt lấy hấn khóc nức nở, nước mắt rơi như mưa “A, anh Răng Sún ơi, Kẹo Ngọt đau lắm, thực sự rất đau, hic hic, sao bác Ngọc lại đánh em đau như thế chứ...”.

Còn cậu bé sắc mặt thoáng chút đau lòng, tay lấy khăn giấy khẽ lau nước mắt lẫn nước mũi nhạt nhòa trên mặt cô bé nói nhẹ nhàng “Kẹo Ngọt ngoan, nghe lời anh Răng Sún đừng khóc nữa! Trông xấu xí lắm..”

Chợt cảm thấy mặt nhỏ nóng một cách không bình thường hấn liền, hấn đưa tay đặt lên trán nhỏ thấy má nhỏ nóng rực như lò than hấn thào thào “Nguy rồi, bị cảm lạnh”. Hấn nhanh chóng đứng dậy lấy một chiếc khăn mặt ướt gấp lại đặt lên trán nhỏ sau đó vào phòng bếp nấu canh gừng cùng bát cháo nóng, sau một hồi vật lộn để có thể đánh thức Hoà Mi dậy ép ăn canh gừng, ăn cháo để còn uống thuốc...

- Anh bị điên hả, nửa đêm không cho người ta ngủ là sao? – Hoà Mi ngáp ngáp dài bức bối.

- Cô bị cảm lạnh rồi mau uống canh gừng đi mới hết bệnh được. – Nhật Duy đưa tới trước mặt Hoà Mi bát canh gừng nói nhẹ nhàng

- Anh đúng là lắm chuyện – Thấy hấn quan tâm mình như vậy Hoà Mi cũng thấy xúc động nhưng vẫn cứng miệng nói lời ngược với lòng mình.

Cầm lấy bát canh gừng đưa tới trước mặt quan sát một hồi lâu, Hoà Mi mới mở miệng hỏi.

- Cái thứ canh gừng này liệu có đáng không? – Nghĩ tới từ “đáng” Hoà Mi không khỏi run rẩy

- Thuốc đáng già tật cô mau uống đi, đừng nghĩ nhiều làm gì? – Nhật Duy cố gắng trấn an, bởi thực tế hấn đã uống canh gừng bao giờ đâu mà biết đáng hay không?

- Thôi tôi không uống đâu, anh thích thì đi mà uống – Sợ thứ đồ đáng, Hoà Mi gẩy nẩy từ chối

- Thật sự không uống phải không? – Nhật Duy chọt lạnh lùng, toả nguy hiểm.

- Hắc, làm gì mà hung dữ thế, tôi uống là được chứ gì? – Thấy sắc mặt hấn lạnh giá, âm trầm, nguy hiểm Hoà Mi không khỏi giật giật khoé miệng vội uống hết bát canh gừng, chẳng biết mùi vị thế nào mà Hoà Mi nhăn nhó thào hạp.

- Bây giờ thì đi ăn cháo – Rất nhanh chóng Nhật Duy lại đưa ngay đến trước mặt nhỏ một bát cháo gà thơm ngát ngay con gà tây chỉ ngửi thôi đã muốn ăn ngay rồi.

Hoà Mi không nói nhiều cầm lấy bát cháo gà xúc ăn luôn, cả buổi tối chưa được ăn gì vừa ngửi thấy mùi cháo gà thơm phức bụng nhỏ liền cồn cào biểu thị đang rất đói muốn ăn. Thế nên nhỏ mới cầm lấy bát cháo ăn ngon lành mà không cần suy nghĩ. Nhật Duy ngồi bên cạnh nhìn vẻ mặt ăn uống thật hạnh phúc của nhỏ không khỏi nhếch mép cười dịu dàng...

- Trời phải công nhận tay nghề anh đẳng cấp cao siêu thật, nấu cháo ngon đã man con ngan luôn. Ăn mãi không thấy chán, ăn một lần nhớ mãi – Hoà Mi thật lòng khen ngợi.

- Hừ, cũng bình thường thôi, nếu cô chịu khó học nấu nướng dưới sự chỉ dẫn của tôi đảm bảo cũng tài năng không kém đâu – Nhật Duy cười nhạt.

- Đúng là đồ tự kiêu, nếu một ngày nào đó tôi mà cũng nấu ăn ngon được như anh thì có lẽ lúc đó mặt trời mọc đằng tây, tuyết rơi ngày hạ mất – Hoà Mi bĩu môi, anh lại nói xoáy tôi chứ gì?

- Trời không phụ người có lòng, chỉ cần cô có quyết tâm và cố gắng thì không có gì là không thể cả - Nhật Duy lắc đầu

- Nói thì dễ, làm mới khó tôi không tin – Hoà Mi cười chế giễu. Làm cái gì cũng phải có đam mê, dù sao nhỏ cũng không thích nấu nướng thì thành công cũng đâu thể hoàn hảo... không nên trông mong quá nhiều vào những thứ mình không thích.

- Từ nay cô đừng làm thêm ở quán bar nữa nơi đó không phải là nơi cô có thể bình an mà sống sót – Nhật Duy chuyển chủ đề, cần phải nhắc nhở nhỏ từ bỏ cái ý định đáng sợ đó

- Sao anh lại biết? – Hoà Mi tí sặc nghẹn ngum cháo trong miệng

- Những gì có liên quan tới cô tôi đều biết hết – Nhật Duy cười lạnh.

Nếu không phải lúc đó hắn có mặt kịp thời, người của hắn dùng cái chết của mình để bảo vệ nhỏ thì không biết giờ này nhỏ đang ở nơi nào nữa. Chỉ nghĩ vậy thôi mà trái tim hắn chợt cảm thấy đau nhói, một cảm giác sợ hãi len lỏi trong tim. Nếu một ngày nào đó hắn thực sự mất nhỏ hắn sẽ phải làm sao để sống tiếp đây, hắn thật sự không thể nào tưởng tượng tiếp được...

- Thật à? – Hoà Mi hét lên vẻ khó tin

- Đúng vậy. – Nhật Duy nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt sâu thẳm, trả lời kiên định không chút che đậy

- Tại sao? – Hoà Mi mở to mắt khó hiểu nhìn hắn, lòng mơ hồ một nỗi sợ hãi không tên, lẽ nào “cậu chủ” đó chính là hắn.

- Chẳng tại sao cả, tính mạng cô là do bố mẹ cô phó thác cho tôi, nếu lỡ cô có mệnh hệ gì tôi biết ăn nói với họ thế nào – Nhật Duy nói nửa đùa nửa thật, cười hờ hững, nhìn nụ cười đó mà Hoà Mi thấy ghét dã man luôn. Hắn toàn cười những nụ cười khiến người khác khó chịu, không khiến người ta sợ chết khiếp thì cũng bức bối chết đi được.

- Oh, vậy thì tôi có nên cảm ơn anh không đây? – Nghe câu trả lời đó của hắn, Hoà Mi mơ hồ thoáng qua một nỗi thất vọng, mắt mát vô hình. Cười lãnh đạm, nụ cười nhạt như nước ốc.

- Không cần, vì đó là trách nhiệm của tôi. Thôi cũng muộn rồi cô mau uống thuốc đi rồi còn đi ngủ, tôi cũng đuối lắm rồi.

Nhật Duy lạnh lùng nói, gương mặt đẹp quyến rũ khiến người ta nhìn ngây ngất mang một vẻ lạnh như băng không chút cảm xúc khiến Hoà Mi cũng thấy ớn lạnh. Không hiểu sao một người đẹp trai như hắn lại cứ thích bày ra cái vẻ lạnh giá như băng khiến người ta tránh xa thế để làm gì nhỉ? Nếu hắn mà hay cười như Tuấn Anh chắc khối khiến khối cô xin quỳ xuống dưới chân hắn muốn được làm bạn gái hắn cho xem.

Đến nhỏ ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt đẹp hoàn hảo không chút tỳ vết của hắn còn phải ngẩn ngơ ít phút nữa là, tự hỏi “Sao trên đời này lại có người đẹp đến thế nhỉ?”. Trai đẹp Hoà Mi gặp rất nhiều như Tuấn Anh chẳng hạn nhưng người mang một vẻ đẹp vừa quyến rũ nhưng không quá chói lóa, vừa lạnh như băng nhưng vẫn khiến người ta bị thu hút thì đúng là chỉ có duy nhất mình hắn. Chẳng hiểu sao từ lần đầu tiên gặp nhỏ đã có cảm giác hắn rất quen thuộc, gần gũi như đã từng gặp ở đâu rồi. Nhưng một người đẹp trai, hoàn hảo đặc biệt hiếm có khó tìm như hắn lẽ nào nhỏ lại có thể quên được nhỉ?

Hắn kê đặt bát cháo đã ăn hết lên bàn, đưa tới trước mặt nhỏ mấy viên thuốc cùng một cốc nước lọc. Đợi sau khi nhỏ uống thuốc xong, chỉ bật đèn ngủ, còn nhỏ thì nằm trùm kín chăn chìm vào giấc ngủ hắn mới đi ra khỏi phòng. Khoảng hơn 1 tiếng sau hắn khẽ bước vào phòng Hoà Mi nhìn gương mặt ngủ say một cách bình yên của nhỏ hắn cúi mặt thì thầm một câu vào tai nhỏ “I Love You!” rồi nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng lần nữa...

Trong đêm tối khi nghe thấy bước chân ai đó đi gần vào trong phòng, Hoà Mi run rẩy tưởng trộm mò vào phòng mình ư? Nếu là thật mình phải làm gì bây giờ? Còn đang mải suy nghĩ thì cánh cửa phòng bật mở. Một bóng hình quen thuộc, khiến tim nhỏ đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài, đầu óc hiện lên muôn vàn câu hỏi “Hắn định vào phòng mình làm gì nhỉ?”

Thấy hắn đang lại gần, Hoà Mi liền nhắm chặt mắt lại giả vờ đang ngủ say nhưng người vẫn run run, tim vẫn đập thình thịch như gõ trống. Hắn cũng không có phát hiện ra. Hắn chỉ đứng nhìn nhỏ một lúc lâu khiến nhỏ cảm thấy mặt nóng bừng như đang đứng dưới nắng hè gay gắt, thế rồi đúng lúc Hoà Mi buồn bực đan xen một cảm giác bối rối khó tả đang muốn mò mắt ai mà có thể chịu đựng được cái nhìn chăm chú của người khác nhất là người khác giới một lúc lâu thật lâu khi mình còn thức chứ.

Giây phút khi hắn cúi mặt thì thầm câu “I Love You”, trái tim nhỏ như ngừng đập, đầu óc trống rỗng không biết phải diễn tả cảm xúc lúc đó của nhỏ là như thế nào nữa. Thoáng vui mừng xen chút hồi hộp lẫn bất ngờ thêm chút kinh ngạc lẫn khó tin...

Thấy hắn đã ra khỏi phòng, Hoà Mi mới mở mắt nghiêng mặt nhìn ra cửa, thở mạnh thì thầm “Anh thực sự thích tôi sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Trong một căn phòng rộng tối âm u chỉ có vài bóng đèn leo lét phát những tia sáng yếu ớt màu vàng y như đèn ngủ soi sáng xung quanh đủ để nhìn thấy mặt người đối diện trong khoảng cách 10m, tập trung rất nhiều người người nào người nấy mặt mũi hung dữ, bặm trợn, đeo khuyên tai, khuyên mũi, thậm chí cả khuyên môi. Tóc nhuộm xanh đỏ vàng hoặc để màu đen nguyên thủy có hết, khắp người xăm trổ đầy mình nào chim ưng, đại bàng, rồng... nhiều người mặt mũi còn có vết sẹo dài sần sùi thịt trắng nổi lên nhìn đến ghê rợn.

Mặc áo vest đen, đeo kính râm, nhìn rất oai phong đứng thẳng tắp thành hai hàng dài đối diện với nhau chỉ để thừa một chỗ trống như công đường. Những người có mặt ở đây đều là những tên trùm xã hội đen khét tiếng trong thế giới ngầm ở Đông Nam Á, HồngKong, Macao,... dưới sự triệu tập của

lão đại chủ nhân Bùi gia đứng đầu trong giới xã hội đen thế giới đã hội tụ về đây.

Ở trên sảnh đường chính trên bục cao có 4 người mặc những bộ đồ rất kỳ dị, đeo mặt nạ. Người ngồi ở chiếc ghế chính vị trí cao nhất toàn thân mặc toàn màu đen như bóng đêm khuôn mặt đeo một chiếc mặt nạ hình chim ưng bằng sắt chính là lão đại của Bùi gia cũng là thủ lĩnh của băng nhóm Thiên Đường Chết có biệt danh “Ác quỷ nơi thiên đường”, những ai để hắn phải đích thân ra tay xử lý dù có chạy lên thiên đường hay xuống địa ngục cũng tuyệt đối không bao giờ có thể thoát khỏi hắn. Đàn em dưới trướng hắn thường gọi hắn là “Hắc Ưng lão đại”.

Tiếp theo là người ngồi ở vị trí chiếc ghế thứ hai bên cạnh hắn toàn thân mặc một bộ quần áo đỏ rực như máu tươi, đeo một chiếc mặt nạ hình mặt con sói, là phó bang chủ của Thiên Đường Chết có biệt danh “Thần chết nơi thiên đường”, những ai mà để hắn ra tay xử lý tuyệt đối không có cái chết nhẹ nhàng, đàn em thường gọi hắn là phó bang chủ nhưng trong nhóm thủ lĩnh thường gọi hắn là “Sói lăng tử” – Người này được thiên hạ đồn rất đẹp trai, lăng tử, phong lưu, hảo hoa luôn nở nụ cười sáng lạn rực rỡ dịu nhẹ như ánh trăng khiến cho người đối diện có cảm giác dễ chịu. Nói năng lịch sự có chừng mực nhưng rất sâu cay, ẩn chứa nhiều hàm ý.

Người ngồi ở vị trí ghế thứ ba toàn thân một màu trắng tinh khiết, đeo một chiếc mặt nạ hình mặt người rất bình thường là người có vị trí quan trọng thứ ba trong tổ chức lãnh đạo của Thiên Đường Chết, có biệt danh “Sứ giả của thần chết”, rất giỏi về máy tính, là hacker chuyên nghiệp đẳng cấp quốc tế. Chỉ cần muốn tìm kiếm bất kỳ thông tin nào rất nhanh chóng hắn đều có thể tìm ra, những kẻ đáng chết mà bị hắn tìm thấy thông tin chỉ có nước nhắm mắt chờ chết thôi. Đàn em thường gọi hắn là “Lão Tam”.

Người ngồi ở vị trí thứ tư một thân màu vàng rực, đeo chiếc mặt nạ cũng màu vàng hình mặt người rất bình thường là người có vị trí quan trọng thứ tư, có biệt danh “Quân sư thiên tài”. Rất thông minh, sắc xảo, khôn ngoan quý quyết luôn đưa ra những chủ trương những kế hoạch, những biện pháp để triệt hạ đối thủ một cách xuất sắc giúp Thiên Đường Chết giành được nhiều thắng lợi vang dội khiến đối thủ nhiều phen khiếp hãi mặc dù mới chỉ vào nhóm có hơn 2 năm. Đàn em thường gọi hắn là “Lão Tứ”.

- Hôm nay đứng ra triệu tập cuộc họp quan trọng này là có chuyện quan trọng muốn nhờ các vị giúp đỡ, hi vọng các vị có mặt ở đây sẽ không từ chối – Hắc Ưng lão đại ngồi ở vị trí cao nhất đưa đôi mắt lạnh lùng quan sát tất cả mọi người, giọng nói lạnh như băng nhưng đầy khí thế áp đảo khiến người khác bị đè nén. Không khỏi run rẩy, cúi người cung kính.

- Có chuyện gì vậy xin Hắc Ưng lão đại cứ nói, nếu giúp được nhất định chúng tôi sẽ không từ chối. – Một người đàn ông khuôn mặt trung niên tóc hoa râm đi ra giữa chỗ khoảng trống cúi thấp người cung kính nói.

- Được lời của Bạch lão đại như cời tấm lòng, trước tiên xin cảm ơn sự ủng hộ của Bạch lão đại còn những vị khác thì sao? – Phó bang chủ nói nhẹ nhàng, lịch sự nhưng lời nói rất có trọng lượng không cho phép sự từ chối.

- Nếu Bạch lão đại đã đứng ra lên tiếng ủng hộ, thì chúng tôi cũng thế - Những người khác ở bên dưới đều nhất trí ủng hộ, không có bất cứ ai dám từ chối.

- Tốt, vậy chúng ta nói vào chủ đề chính luôn. Hôm qua tại vũ trường Sương Đêm địa bàn của chúng ta đã xảy ra một vụ huyết chiến đẫm máu, mà người bọn chúng muốn truy sát lại chính là Hắc Ưng lão đại. Theo tin tức điều tra được thì đám người dám cả gan truy sát Hắc Ưng lão đại đêm qua và lộng hành tại vũ trường Sương Đêm là người của băng nhóm Địa Ngục, người cầm đầu nhóm đó là Thiên Quân, một lão đại cánh tay phải đắc lực dưới trướng của thủ lĩnh Địa Ngục “Sát thủ bóng đêm”. Thật không ngờ bọn chúng lại dám khinh người quá đáng như vậy nên hôm nay chúng tôi mời các vị tới đây để bàn kế hoạch đòi lại công bằng với băng nhóm Địa Ngục – Lão Tam toàn thân áo trắng đứng dậy chậm rãi nói nhưng ánh mắt toát lên sự lạnh lẽo, nguy hiểm đầy sát khí khiến người bên dưới bất giác lạnh người.

- Chúng ta còn chưa chính thức nhận lời khiêu chiến của bọn chúng mà bọn chúng đã cả gan lộng hành gây huyết chiến tại địa bàn của chúng ta, đã vậy còn dám truy sát Hắc Ưng lão đại một cách công khai, thật khiến lòng người căm hận. Hắc Ưng lão đại nếu cần chúng tôi giúp đỡ gì xin cứ nói, chúng tôi quyết không khoan tay đứng ngoài cuộc nhìn. – Bạch lão đại nhìn thẳng vào Hắc Ưng lão đại kiên định nói.

- Tốt, các vị đã có lòng giúp đỡ như vậy. Nhất định tôi sẽ không để các vị phải chịu thiệt đâu – Hắc Ưng lão đại giọng lạnh băng.

- Người đầu mau lẹ bọn chúng lên đây – Lão Tứ phát tay ra hiệu cho đám thuộc hạ.

Trong lúc mọi người còn đang ngẩn ngơ chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra thì đã nghe thấy những âm thanh kêu gào, van xin thảm thiết từ xa. Mọi người đều đồng loạt quay lại nhìn thì thấy người của Thiên Đường Chết lôi vào một đám người toàn thân đầy máu me, quần áo rách tả tơi, mặt mũi bầm dập không nhận ra hình dạng.

Hầu như tên nào cũng đều bị chặt mất vài ngón tay, có tên còn bị nhỏ rãnh thấy miệng đẫm máu, có kẻ thì bị đánh gãy chân không thể đi được bị một tên thuộc hạ của Thiên Đường Chết dùng xích buộc vào tay kéo vào như một con chó, có kẻ bị đánh đến mức thịt nát máu chảy đầm dề, có kẻ còn bị cắt lưỡi miệng rên ư ử không phát ra tiếng, có kẻ thì bị móc một bên mắt máu tươi chảy ra nhìn kinh hồn...

Những người đang có mặt tại đó khi nhìn thấy cảnh tượng này tất cả đều không ai bảo ai cùng cảm thấy lạnh sống lưng, sơn gai ốc, toàn thân toát mồ hôi. Đã nghe nói đến sự tàn ác, giết người không ghê tay của Thiên Đường Chết nhưng hôm nay được tận mắt chứng kiến ai nấy đều không khỏi kinh hãi sợ hãi cả linh hồn.

- Đây chính là đám người khốn kiếp, lũ chó chết đập phá vũ trường Sương Đêm, khiến không ít người của chúng ta bị chết. Đã vậy còn dám đuổi cùng giết tận quyết truy sát Hắc Ưng lão đại đến cùng, sau khi nhận được tin trợ giúp của Hắc Ưng lão đại chúng tôi đã nhanh chóng tóm cổ được bọn chúng. Và cho bọn chúng nếm mùi thế nào là đau khổ sống không bằng chết khi dám cả gan khinh người quá đáng, đây chỉ là sự trả giá nhẹ nhàng giành cho bọn chúng thôi.

Phó bang chủ đứng dậy đưa đôi mắt lạnh lẽo như tuyết mùa đông, nhìn bọn chúng vừa nói vừa đảo ánh mắt lộ sát khí vắn tia máu xung quanh những người đang có mặt (Ghê, dã man và tàn bạo như vậy mà anh nói vẫn còn khá là “nhẹ nhàng”, thì thế nào mới là dã man và ghê rợn đây?)

Nghe hắn nói xong tất cả mọi người đều cũng hít một ngụm khí lạnh để tránh bị ngất vì hai từ “nhẹ nhàng” mà hắn vừa nói, bọn họ đã trải qua những chuyện chết chóc đẫm máu nhiều rồi nhưng đây đều là bị bắn chết ngay chứ chưa nhìn thấy cảnh tượng rùng rợn ghê người này bao giờ. Ngay đến cả Lão Tứ cùng Lão Tam cũng không khỏi ớn lạnh liếc nhìn sang Hắc Ưng lão đại thấy hắn chẳng có chút biểu tình đồng cảm gì ánh mắt vẫn lạnh như băng đầy sát khí hắn không khỏi rùng mình thầm nghĩ “Đúng là hai kẻ điên, người gì mà lạnh lẽo hơn cả băng tuyết, quả là đáng sợ...hắc”.

- Bọn chúng cũng đã khai ra kẻ cầm đầu bọn chúng chính là Thiên Quân, người dưới trướng của “sát thủ bóng đêm”. Sự thật đã rành rành trước mắt, bây giờ chúng ta sẽ bắt tay thực hiện kế hoạch trả đũa lại nhóm Địa Ngục không thể để chúng đề đầu cười có mãi như vậy được. Vậy nên Thiên Đường Chết đã quyết định nhận lời khiêu chiến của băng nhóm địa ngục, để phân chia lại địa bàn tại Đông Nam Á. Bọn chúng muốn lợi dụng Đông Nam Á làm bàn đạp để buôn bán và cũng cấp ma túy mong muốn thu lợi nhuận thật cao ư. Đầu có dễ thế? – Phó bang chủ lãnh đạm vừa cầm ly rượu vang lắc lắc ngửa cổ uống hết nói.

- Hắc Ưng lão đại bọn chúng muốn khiêu chiến cái gì? – Bạch lão đại hỏi.

- Đua xe tốc độ ở trường đua F1 tại Washington – Hắc Ưng lão đại lạnh lùng nói

- ...

Sau một hồi bàn bạc chán chê Hắc Ưng lão đại tạm thời cho giải tán, đồng thời sẽ suy nghĩ cân nhắc kỹ lưỡng thêm. Phó bang chủ liền sai đám đàn em xử lý bọn người của Địa Ngục kia một cách gọn gàng, sạch sẽ nhất. Cách nào gọn gàng, sạch sẽ nhất chỉ có cái chết thôi. . .

Trong cuộc chiến sắp tới liệu Thiên Đường Chết có bị thua cuộc không? Băng nhóm nào sẽ là chủ nhân của vùng đất Đông Nam Á màu mỡ, nơi trồng cây anh túc, cung cấp và buôn bán ma túy hàng đầu thế giới. . .

Sau vụ truy sát ghê rợn suốt nửa thì đi xuống dưới âm phủ gặp diêm vương luôn, Hoạ Mi sợ hãi đến xanh mắt mề, dù muốn hay không nhỏ cũng kiên quyết rời bỏ cái quán bar Surong Đêm đó ra đi trở lại cuộc sống bình yên thường ngày. Dù sao cuộc sống này vẫn còn nhiều điều tươi đẹp lắm, hơn nữa nhỏ cũng chưa từng có người yêu, còn rất nhiều ước mơ chưa thực hiện nếu chẳng may xui xẻo chết thật một cách lãng xẹt thì tiếc hận lắm. Sợ rằng lúc chết đi rồi cũng chẳng thể nào giữ được lòng thanh thản để mà siêu thoát khi mà lòng nhỏ vẫn còn vương vấn những ao ước, khát khao chưa thực hiện được nơi trần gian. . .

Nhưng dù sao cũng đã làm việc tại đó hơn 1 tháng, được anh Đức quản lý, cùng mấy anh chị đồng nghiệp đối xử rất tốt nhỏ nên nếu muốn nghỉ thật thì cũng nên đến chào tạm biệt họ một câu cho đỡ áy náy. Hơn nữa hôm đó tình hình quán bar hỗn loạn có khi mình chết hay sống họ cũng không biết ấy chứ. Nghĩ tới nghĩ lui để an toàn Hoạ Mi liền quyết định rủ Nhật Duy cùng tới quán bar lần cuối, nhưng chẳng hiểu sao vừa mới vào quán bar chưa kịp quan sát xung quanh.

Tên đàn ông yêu mị, xinh như con gái kia, kẻ đầu sỏ gây ra vụ huyết chiến tối hôm nọ tý nửa hại chết nhỏ, đã tiến tới chỗ nhỏ nở nụ cười đẹp phong tình hết sức cuốn hút trên tay còn cầm một ly rượu vang đang uống dở. Khiến nhiều cô gái khác đang có mặt trong quán bar phải thầm ghen tỵ, nhìn nhỏ bằng ánh mắt hình viên đạn lẫn tức tối. Nhất là khi bên cạnh nhỏ lúc này còn có Nhật Duy một chàng trai cũng đẹp quyền rũ không kém, Hoạ Mi hết sức khó chịu, khóc không ra nước mắt cảm thán “không biết kiếp trước mình đã gây ra oan nghiệt hay tội lỗi gì mà kiếp này toàn gặp được những anh chàng đẹp trai đến ngất ngây con gà tây như thế?”. Túm lại phiền chết đi được ^^

- Hi, người đẹp không ngờ chúng ta lại có duyên gặp gỡ một lần nữa rồi – Người đàn ông yêu mị cười ngọt ngào, lịch sự đưa tay ra định bắt tay nhỏ.

- Hừ, nếu không phải tại anh hôm nọ mọi chuyện cũng không đến mức tồi tệ như thế. – Hoạ Mi liếc nhìn anh ta bằng ánh mắt khinh bỉ, không thèm bắt tay.

- Hắc, chỉ là chuyện ngoài ý muốn không ngờ bọn chúng lại liều lĩnh đến vậy – Nụ cười trên môi người đàn ông yêu mị có chút cứng nhắc, bàn tay lơ lửng giữa không trung khi vấp phải sự khó chịu của Hoạ Mi.

- Tưởng anh ở bên NewYork chứ, sao tự nhiên lại bỏ sang đây làm chi? – Nhật Duy này giờ lạnh lùng đứng im như tượng, giờ mới mở miệng.

- Ủa, anh quen hắn ta à? – Hoạ Mi kinh ngạc quay đầu nhìn Nhật Duy bằng ánh mắt tò mò.

- A, tưởng ai hoá ra lại là người quen, vừa rồi mới nói chuyện với người đẹp đây nên không để ý kỹ. Xin thứ lỗi – Người đàn ông yêu mị cười nhạt quan sát Nhật Duy một lúc rồi mới lên tiếng.

- Tôi là Hoạ Mi không phải người đẹp gì hết, anh đừng có gọi kiểu như thế nữa nghe buồn nôn lắm – Hoạ Mi bực bội trừng mắt.

- Oh, sorry baby, nếu cưng không thích thì thôi. Tôi tên Thanh Tùng rất vui được làm quen với em – Thanh Tùng nở nụ cười ngọt ngào đầy mê hoặc (đây là người đàn ông sang Việt Nam xây dự án casino 7 tỷ, bị người yêu lừa dối phản bội ngủ với người khác. Mọi người vẫn nhớ chứ?)

- Không dám, tôi chẳng thích quen biết gì với anh cả - Hoạ Mi cười lãnh đạm, nhỏ có cảm giác nếu mình mà cứ dây dưa với anh ta thế nào cũng gặp xui xẻo cho mà xem. Mới có gặp lại lần thứ 2 thôi đã thấy lười hái từ thần xuất hiện rồi, nếu không phải hôm đó anh ta tự tin đi khiêu chiến với bọn lưu manh đó người đàn ông liều mạng cứu nhỏ cũng đã không phải chết. Gặp lại lần này nhỏ tuyệt đối không có ấn tượng tốt đẹp gì ngoài sự chán ghét đến tận cùng. Đang định tiến đến quầy bar chỗ anh Đức quản lý đang pha chế rượu thì lại bị hắn ta kéo tay.

- Nhật Duy lâu lắm rồi chúng ta mới có dịp tái ngộ chỉ bằng ra kia làm vài ly với tôi đi, tiện thể giúp tôi làm quen với người đẹp kiều sa đi cùng cậu nhé! – Thanh Tùng nhìn Nhật Duy cười tươi nhưng lại đượm mùi máu tanh.

- Cái này phải hỏi ý kiến cô ấy, nếu cô ấy không thích, xin thứ lỗi tôi cũng không thể giúp được gì?

Nhìn nụ cười tanh máu đỏ của Thanh Tùng, Nhật Duy bắt gặp nhũn mày lạnh lùng nhìn hắn, mắt đối mắt rất kịch liệt. Con người anh ta vốn chẳng đơn giản tí nào, vừa thâm hiểm, vừa quý quyết lại máu lạnh nữa. Tương lai sẽ là lão đại của Ngô Bang một gia tộc đứng sau tập đoàn kinh tế Thiên Hạ lớn nhất nước châu Mỹ cũng hùng mạnh không kém là bao so với Bùi gia của hắn, tuy hai gia tộc bên ngoài thì bắt tay hợp tác làm ăn, nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng bên trong thì âm thầm đấu đá lẫn nhau để đạt được lợi ích, những thương vụ buôn bán vũ khí của Bùi gia không khi nào tránh khỏi con mắt thèm khát của Ngô Bang, mấy lần Bùi gia đã bị thất bại bởi sự khôn khéo, quý quyết của Ngô Bang khi quyết tâm cướp đi thương vụ bán vũ khí quan trọng cho mấy cường quốc ở bên quan trọng trị giá tận mấy chục tỷ đôla khiến Bùi gia bị thiệt hại không nhỏ. Để làm được điều đó tất cả cũng bởi sự khôn ngoan, quý quyết, thông minh tuyệt đỉnh của Thanh Tùng đứng đằng sau thao túng.

Nếu so về tài năng cả hai đều không kém cạnh là bao, nếu so về thế lực cả hai tuyệt đối không ai yếu hơn ai. Nếu cả hai gia tộc này mà bỗng bất ngờ quay lưng công khai khiêu chiến một mắt một còn thì sợ rằng sẽ khiến thế giới bị đảo lộn mất, ... (Đây mới là tình địch nguy hiểm nhất xứng đáng cùng cạnh tranh tình yêu với Nhật Duy, chỉ tiếc Thanh Tùng quá nhẫn tâm, bá đạo, độc đoán, ích kỷ mà khiến nhiều người phải liêu xiêu vì anh ta, cái chết chỉ là sự khởi đầu – Đau khổ nhất trên đời này khiến người ta sống không được mà chết cũng không xong là gì? Câu trả lời sẽ sớm xuất hiện thôi!~^~)

Thấy tình hình giữa hai người có vẻ rất căng thẳng, mắt lộ tia sát khí, nhiệt độ xung quanh như giảm xuống mức thấp nhất Hoạ Mi không khỏi lạnh sống lưng run run. Xung quanh thì tĩnh lặng tất cả mọi người cùng đưa mắt nhìn hai người đàn ông đẹp trai đang đưa mắt lạnh lùng nhìn nhau. Người thì đẹp yêu mị nở nụ cười quyến rũ phong tình, người thì lạnh như băng nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp rạng ngời cuốn hút.

Trời ơi, biết ngay gặp phải anh ta sẽ chẳng có gì tốt đẹp rồi mà, hic, mặc dù nhỏ rất muốn tránh xa thật xa nhưng cứ để tình hình như thế này sợ sẽ lại có vụ thâm sát kinh hồn như tối hôm nọ mất. Càng nghĩ Hoạ Mi càng thấy ức chế, mẹ nó chứ, rốt cuộc hắn ta là người hay thần xui xẻo vậy.

- Hi hi, đứng mãi tôi cũng thấy mỏi chân rồi, thôi chúng ta ra kia ngồi tạm uống ly rượu làm quen cũng được – Hoạ Mi cười giả là để nghi.

- Vậy thì tốt quá còn gì, baby mau đi thôi – Thanh Tùng cười càng thêm sâu rất tự nhiên nắm lấy tay Hoạ Mi kéo đi.

- Làm gì vậy, mau bỏ tay cô ấy ra – Thấy Hoạ Mi vô duyên vô cớ bị hắn ta nắm tay, ánh mắt Nhật Duy loé lên tia sáng tức giận.

- Đúng vậy, mau bỏ ra đi, ai mượn anh nắm chứ. Vô duyên vừa thôi – Hoạ Mi khó chịu, giằng tay ra khỏi tay Thanh Tùng nhảy cách xa hắn một đoạn.

Thanh Tùng không nói gì ánh mắt loé lên tia sắc lạnh, cười ngọt ngào nhìn Hoạ Mi lẫn Nhật Duy một lượt rồi quay người đi thẳng về mặt vẫn bình thường như không có chuyện gì. Thấy Hoạ Mi đi bên cạnh mình, Nhật Duy liền nắm tay nhỏ kéo đi im lặng không nói một lời mắt nhìn thẳng về phía trước. Hoạ Mi định cự tuyệt nhưng nghĩ sao lại thôi cứ để hắn nắm tay mình một cách tự nhiên. ...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Tối bên bàn của Thanh Tùng vừa ngồi lúc này trên mặt bàn có sẵn mấy chai rượu vang đắt tiền, Thanh Tùng liền cầm một chai rượu rót ra 3 chiếc ly.

- Ly thứ nhất mừng cuộc hội tụ đầy bất ngờ giữa hai chúng ta, Nhật Duy tôi kính anh một ly – Thanh Tùng nhìn Nhật Duy nhếch mép cười lạnh uống cạn.

Nhật Duy im lặng không nói gì, gương mặt vẫn lạnh như băng, thấy hắn ta uống thì hắn cũng uống cho phải phép lịch sự. Dù sao hắn cũng chưa muốn giữa hắn với Thanh Tùng xảy ra vấn đề bất hoà gì quá lớn, nhìn được thì cố nhịn thôi, để anh ta tức giận hắn cũng chẳng vui về gì.

- Ly thứ hai xin được làm quen với người đẹp, mong người đẹp sẽ không từ chối – Thanh Tùng rót ly tiếp theo hướng tới chỗ Hoạ Mi nhìn nhỏ cười nhẹ như gió xuân.

- Tôi đã nói tôi là Hoạ Mi không phải người đẹp gì hết. – Thấy hắn cứ gọi mình là người đẹp, Hoạ Mi tức nộ đom đóm mắt chỉ muốn hất cả ly rượu trước mặt vào thẳng khuôn mặt xinh đẹp của hắn ta.

- Uh, Hoạ Mi thì Hoạ Mi, em uống với tôi một ly chứ coi như là để làm quen. – Thanh Tùng cười to.

Không nói không rằng Hoạ Mi gừa cổ uống cạn, dù muốn hay không nhỏ cũng phải uống thôi. Đến Nhật Duy lạnh lùng, luôn muốn tránh xa người khác, ai mà dám ép buộc hắn điều gì coi như chán sống rồi. Vậy à hắn vẫn thần nhiên uống rượu do tên đáng ghét kia mời chứng tỏ tên đàn ông đang ngồi

trước mặt nhỏ hoàn toàn không đơn giản tí nào. Tránh voi chẳng xấu mặt nào...

- Thôi tôi đi vệ sinh một lát đây, hai người cứ từ từ nói chuyện nhé. - Ở lại nghe hai người đó nói chuyện phiếm chẳng có gì thú vị, không khí giữa hai người này lạnh lẽo, căng thẳng một cách kỳ lạ nhỏ cứ nên chuẩn bị trước thì hơn.

- Nhớ quay về sớm nhé! – Thanh Tùng cười rục rịch, nhìn Hoà Mi thăm đánh giá.

Còn Nhật Duy thì không nói gì cả chỉ khẽ gật đầu, thấy vậy Hoà Mi nhanh chóng chuẩn bị đi còn hơn cả thỏ bỏ trốn.

- Cô bé đó là ai vậy, sao anh lại quen biết cô bé đó – Đợi Hoà Mi đi xa, Thanh Tùng nhìn Nhật Duy cười nhếch mép, tò mò hỏi.

- Có liên quan gì đến anh sao? – Nhật Duy sắc mặt tối sầm, lạnh lùng nói.

- Oh, tất nhiên là có liên quan chứ, nhìn cô bé đó không chỉ xinh đẹp và còn rất cá tính. Nói chung là một cô gái rất đặc biệt nên tôi muốn theo đuổi thôi – Thanh Tùng cười hờ hững, nói nửa đùa nửa thật.

- Tốt nhất anh quên ý định đó đi – Nhật Duy cầm ly rượu vang uống cạn, cố tình che giấu cơn tức giận muốn bộc phát. Hắn ta mà thực sự có ý đồ gì với Hoà Mi chỉ sợ nhỏ sẽ gặp hoạ sát thân mất, hắn ta nổi tiếng tàn nhẫn không có gì là không dám làm, cái càng khó có được thì hắn lại càng quyết tâm chiếm hữu bằng được thì thôi.

- Tại sao? – Thanh Tùng lắc ly rượu vang nhìn sâu vào mắt Nhật Duy muốn đoán được lời thật giả của hắn.

- Tại vì cô ấy là người tôi yêu, tương lai sẽ là vợ của tôi nên anh đừng có mà làm cản – Nhật Duy cười lạnh, nhìn thẳng vào mắt Thanh Tùng.

- Làm cản? Anh nói sao như cần vào mộng tôi thế nhỉ? Ha ha – Thanh Tùng cười lớn, nói lời giễu cợt.

- Anh đừng có quá đáng nếu không sẽ chẳng có kết quả tốt đẹp đâu – Nhật Duy tức giận tay nắm chặt thành nắm đấm cố giữ bình tĩnh để không đâm cho hắn ta một đấm thẳng vào cái mặt đáng hận kia.

- Hừ... Những thứ tôi muốn có được nhất định sẽ là của tôi, còn không thì bất kỳ ai cũng không thể có được – Thanh Tùng cười tanh mùi máu, nói lời uy hiếp khiến người ta run lạnh.

- Đồ khôn, nếu anh dám đụng tới Hoà Mi thì tôi sẽ tuyệt đối không tha cho anh đâu – Nhật Duy không kiềm nén được tức giận hất thẳng ly rượu vang vào mặt hắn ta, Hoà Mi là con người chứ đâu phải đồ vật...

- Không tha thì anh làm gì... - Thanh Tùng còn chưa nói hết câu thì lại có chuyện xảy ra

“Quán bar bị cháy rồi, khu vực nhà vệ sinh khói bay nghi ngút, mau chạy thôi”

- Cái gì? – Cả Nhật Duy lẫn Thanh Tùng đồng loạt đứng dậy hoảng hốt lao nhanh vào khu vực nhà vệ sinh đang bốc cháy nghi ngút.

Khi hai người chạy đến nơi thì đã thấy lửa cháy rực một góc, khói đen bốc ngùn ngụt, mọi người ủa nhau chạy vội ra.

“Trời ơi, nghe nói có người thất tình tới đây uống rượu chán sống từ dung lên đồ xăng thiêu cháy quán bar, còn tự thiêu ở ngay lối ra vào nhà vệ sinh nữa chứ”

“Làm sao bây giờ, khói lửa nghi ngút bịt kín hết lối đi thế này liệu người ở trong đó chạy ra kịp không?”

“Ôi trời ơi, mau gọi xe cứu hỏa đi, cái quán bar này đúng là lắm thảm hoạ mới hôm nọ có vụ xả súng đâm máu xong, hôm nay lại...chắc đến đóng cửa mất”

“Mau chạy đi, lửa mà bùng lên bịt kín lối đi chúng ta cũng chết chứ đùa à”

Nhật Duy vừa chạy đến đã nghe một màn xì xào như thế tim đau nhói như có ai đó cầm dao đâm một nhát vào tim, đau không nói lên lời điên cuồng định lao vào trong đám lửa để cứu Hoà Mi thì bị Thanh Tùng ngăn lại.

- Lửa cháy to bịt kín lối đi như thế, anh định tự sát à. – Thanh Tùng hét hoảng

- Không liên quan đến anh, cô ấy sống thì tôi sống, cô ấy chết thì tôi chết – Nhật Duy tức giận mắt vằn tia máu nhìn Thanh Tùng như muốn giết chết anh ta ngay tức khắc, nếu không phải tại anh ta Hoà Mi của hắn cũng sẽ không thể thảm đến thế.

Không nói nhiều Nhật Duy liền điên cuồng lao nhanh vào trong đám lửa mặc kệ Thanh Tùng đứng nhủ mầy, lúc đầu nghe Nhật Duy nói Hoà Mi là cô gái hắn yêu và sẽ lấy làm vợ. Hắn liền dâng lên cảm giác ghen tỵ muốn chiếm đoạt, một cô gái có thể khiến cho Nhật Duy băng giá lạnh lùng, xa lánh, ghét bỏ phụ nữ như dịch bệnh chắc hẳn có bản lĩnh rất đặc biệt.

Nghĩ vậy hắn thực sự càng muốn có cô gái đó, ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ, Hoà Mi tốt bụng trả ví tiền cho hắn, hắn đã có cảm tình với cô ấy rồi. Đến khi gặp lại hai lần tiếp theo không vì vẻ đẹp yêu mị, quyến rũ của hắn mà bị thu hút rất khác so với những cô gái khác ngay cả người con gái hắn từng rất yêu hắn càng thấy thích cô ấy hơn. Đến lúc biết đó lại là người con gái Nhật Duy yêu thương hơn cả mạng sống hắn nhất định càng phải có được cô gái

đó nếu như cô gái đó còn có cơ hội sống sót. Hắn cười một nụ cười tanh mùi máu, ẩn chứa nguy hiểm (Anh đáng ghét vừa thôi, muốn ném đá rào rào quá ^-^).

- Hoạ Mi em ở đâu rồi? – Lao vào đồng lửa cháy rực, trần nhà đang có dấu hiệu lờ, khói nghi ngút đến nghẹt thở. Tim hắn như muốn co rút đau đớn như muốn ngừng đập khi nghĩ tới tình trạng của Hoạ Mi ở trong hoàn cảnh nguy hiểm này.

- Hoạ Mi ơi.

- Hoạ Mi em đang ở đâu thế.

- ... Cả hành lang sâu hun hút vắng tanh im lặng chết chóc, có người không kịp chạy vì ngọn lửa bùng quá nhanh bị ngạt khói đang nằm ngất ở dưới đất, nước mắt Nhật Duy bỗng rơi trong đau xót. Không, nhất định Hoạ Mi chưa chết, nhất định hắn phải cứu Hoạ Mi ra khỏi nơi này.

Chạy đến cuối hành lang thì hắn trước cửa nhà vệ sinh hắn nhìn thấy Hoạ Mi đang nằm ngất dưới đất, khói đen toàn khí CO2 ngày càng dày đặc, Nhật Duy khó thở muốn ngất luôn, mảng tường lửa cháy mạnh rơi càng lúc càng nhiều. Hắn thoáng mất bình tĩnh không suy nghĩ gì nhiều vội bế Hoạ Mi chạy thật nhanh ra khỏi nơi này, khi o xi ngày càng ít ỏi, hắn cảm thấy tức ngực, khó thở vô cùng.

Đến lối cửa ra vào lửa kết hợp với những thứ dễ cháy xung quanh tạo thành một bức tường lửa nóng rực như lò than, tất cả mọi người đều đã tháo chạy hết chỉ còn mình hắn với Hoạ Mi. Tình hình càng lúc càng nguy cấp, toàn thân hắn nhiễm khói đen thui nhưng nếu cứ ở lại đây cũng sẽ phải chết thôi chỉ bằng liều một lần may ra có cơ may sống sót, sức lực hắn ngày càng yếu có nguy cơ ngã gục nhưng vì Hoạ Mi vì sự sống trước mắt hắn tuyệt đối không thể gục ngã lúc này. Không nghĩ nhiều hắn lao vù qua bức tường lửa trước mặt với tất cả sức lực bình sinh.

Vừa thoát ra được cửa ra vào nhà vệ sinh đang ở giữa trung tâm quán bar may chưa bị cháy chỉ có khói nghi ngút xung quanh, thì đã thấy có một đám lính cứu hỏa đang mặc áo bảo hộ xông vào bên trong phun nước, thấy hai người toàn thân nhiễm khói đen, người Nhật Duy còn bị bốc cháy như một ngọn đuốc.

Không dám chần chừ họ liền phun nước vào người hắn, tức thì đám lửa trên người hắn được dập tắt có 2 người vội dừng công việc chạy gần tới chỗ họ định bế họ chạy ra ngoài đưa lên xe cấp cứu thì Nhật Duy liền bám lấy cánh tay một người lính cứu hỏa yếu ớt nói “Bằng mọi giá xin hãy nhất định cứu cô ấy sống sót...”. Vừa gắng sức nói xong hắn liền ngất đi hôn mê bất tỉnh không còn biết gì nữa.

Tại bệnh viện Tuyệt Linh mở mắt nhìn xung quanh Nhật Duy đã biết mình đang ở đâu, vội vàng đứng bật dậy mặc kệ những ống kim tiếp nước đang cắm vào tay mình bị đứt ra một cách bất ngờ liền rỉ máu, cũng chẳng thèm để ý những vết thương bị bỏng trên người mình đỏ rát phồng rộp. Thấy cô y tá trực phòng hắn liền hỏi giọng hoảng hốt.

- Cô gái tôi cứu ra hiện sao rồi – Ánh mắt thoáng sự lo lắng, hoảng sợ tột cùng.

- A, anh cứ bình tĩnh hiện giờ cô ấy đang ở phòng hồi sức bên cạnh – Thấy vẻ mặt lạnh giá của hắn, cô y tá cũng bị dọa cho giật nảy mình

Không nói thêm bất cứ lời thừa thãi nào hắn phi ngay ra khỏi phòng như một cơn gió, khiến cô y tá cũng phải ngỡ ngàng có phải vừa rồi có một anh chàng rất đẹp trai nói chuyện với mình không?

Vừa mở cửa phòng thấy Hoạ Mi đang nằm ngủ ngon lành, có mấy ống dây tiếp nước hắn liền thở phào nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng, đưa tay chạm nhẹ vào khuôn mặt xanh xao của Hoạ Mi không khỏi đau lòng, vừa mới khỏi ốm được có mấy ngày mà lại tiếp tục cận kề cái chết. Nghĩ đến cảnh tượng nguy hiểm cận kề cái chết đó mà hắn không khỏi run rẩy, đáy mắt không che giấu sự lo lắng, sợ hãi đến mức như linh hồn của hắn bị rút cạn nhất là lúc nhìn thấy Hoạ Mi bị ngạt khói nằm ngất dưới đất. Hắn đã hứa sẽ bảo vệ Hoạ Mi cả đời mà sao lại luôn để nhỏ gặp nguy hiểm thế chứ, hắn thật đáng hận mà...

Nắm chặt tay Hoạ Mi chỉ có như vậy hắn mới có thể yên tâm Hoạ Mi vẫn còn sống trên đời, vẫn còn bên cạnh hắn. Giây phút nhìn thấy Hoạ Mi cận kề cái chết, sắp biến mất trước mặt hắn, mà tìm hắn đau như bị ai đâm một nhát muốn nghẹt thở...

Thấy mắt Hoạ Mi khẽ động đậy, hắn càng nắm chặt tay nhỏ hơn, vội hỏi.

- Hoạ Mi, em sao rồi? – Lời nói dịu nhẹ êm như ru

- Ô, tôi đang ở đâu vậy? – Hoạ Mi khó chịu mở mắt do tiếp xúc với ánh sáng đột ngột, nhỏ liền nheo mắt từ từ quan sát xung quanh

Chỉ thấy căn phòng một màu trắng tinh, còn có mùi thuốc khử trùng nữa, thậm chí còn thấy hai cô y tá chuẩn bị tiêm thuốc cho bệnh nhân ở giường bên cạnh nhìn mình mỉm cười ngưỡng mộ. Bác gái nằm giường bên cạnh nhìn nhỏ rồi nhìn chàng trai ngồi bên cạnh nhỏ cười ầm ập, dịu dàng khiến nhỏ chột dạ mặt bối rối.

- Sao anh cũng ở đây? – Vì vừa mới tỉnh lại nhỏ còn chưa nhớ ra chuyện mình bị ngạt khói suýt chết, thấy Nhật Duy nhìn mình nở nụ cười hạnh phúc, một nụ cười chân thật từ tận đáy lòng đẹp rực rỡ như những ngôi sao băng vụt qua trên bầu trời khiến nhỏ ngẩn ngơ chưa bao giờ nhỏ lại nhìn thấy một nụ cười đẹp đến như vậy...

- Em không sao là tốt rồi – Nói rồi Nhật Duy ôm chầm lấy Hoạ Mi thật chặt như sợ sẽ để mất nhỏ vậy.

Thanh Tùng đứng bên ngoài mở hé cửa nhìn vào thấy cảnh tượng như vậy không khỏi giật mình, có thể khiến Nhật Duy liều chết cứu tuyệt đối không phải cô gái bình thường. Nhật Duy có được chà nhẽ hắn lại không thể, từ lâu hắn luôn cố gắng để không thua kém Nhật Duy, Nhật Duy có được thứ gì

hắn quyết đoạt được bằng mọi giá. “Hoạ Mi à, nhất định tôi phải có được em” – Hắn thì thầm nở nụ cười ngọt ngào, ánh mắt loé lên sự lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Tại phòng Vip ở bệnh viện Tuyệt Linh, có một đám người đang rất vui vẻ cười nói xung quanh một cô gái đang nằm trên giường bệnh, đầu thì quấn băng trắng, tay trái thì bị bó bột do bị rạn xương.

- Hoạ Mi à, chúc mừng mày đã bình an mạnh khoẻ trở về từ cõi chết – Ngọc Huyền cầm một bó hoa tươi thơm lừng ẩn đưa tới trước mặt Hoạ Mi
 - Đúng vậy, cái hôm mày bị ngã cầu thang hôn mê bất tỉnh làm bọn tao lo lắng chết đi được – Thủy Tiên cười đem tặng Hoạ Mi một giỏ kẹo mút Anlibephe để Hoạ Mi ăn dần
 - Còn đây là đồng vở tớ đã cẩn thận chép cho cậu đầy đủ tất cả các bài học trên lớp để cậu có thể học – Thành Trung cười tươi, trên tay ôm một xấp vở
 - Oi, thank you very much, mấy người tốt với tớ như vậy khiến tớ cảm động chết đi được ý. Bỗng dưng muốn khóc quá – Hoạ Mi giả bộ lấy khăn giấy chấm nước mắt
 - Thôi đi, đừng có ở đó mà giả vờ lẫn giả vệt, chỉ cần may nhanh chóng khoẻ lại để đi học là bọn tao thấy mừng rồi – Thủy Tiên bóc một thanh kẹo đưa cho Hoạ Mi
 - Hi hi, biết rồi, nhìn bộ dạng nghiêm túc của mấy người buồn cười chết đi được – Hoạ Mi bỏ kẹo vào mồm cười gian
 - Á, con điên này chán sống rồi dám chọc giận tui tao hả - Ngọc Huyền giả bộ tức giận cù léc Hoạ Mi khiến cô nàng cười đau cả bụng
 - Cẩn thận cô ấy còn đang bị thương đấy – Nhật Duy cùng với Tuấn Anh bước vào phòng, Nhật Duy lạnh lùng nói
 - Oi trời, anh Duy à, nhìn anh đẹp trai thế kia mà sao nói lời lạnh lùng băng giá thế, anh có biết nói như vậy đã làm tổn thương đến trái tim non nớt của em như thế nào không? Hic – Thủy Tiên giả bộ mặt ỉu xiu trêu Nhật Duy
 - Cô... - Nhật Duy bực mình trừng mắt nhìn Thủy Tiên
 - Oẹ...oẹ... - Hoạ Mi nghe xong lời Thủy Tiên nói cảm thấy liền đưa tay lên miệng giả bộ nôn.
 - Mày có thai mấy tháng rồi, nôn dữ thế kia cơ mà. Khai mau có với ai thế, dám giấu bọn tao à – Ngọc Huyền cười ha ha
 - Mẹ, con điên, nói năng đàng hoàng nha, tin tao phi cái cốc nước này vào thẳng mặt mày không ha? – Hoạ Mi sắc mặt tối sầm, cầm cái cốc nước để bên cạnh bàn
 - Kia, người đẹp, chỉ là trêu tý thôi, có cần phải tỏ ra tức giận kiểu đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm thế không? – Biết Hoạ Mi không dám ném mình, Ngọc Huyền càng được thể giòn dai
 - Mày được lắm, con điên kia chớ có trách nhà giàu húp tương nhá – Hoạ Mi tức giận nở nụ cười ngọt ngào, cầm thẳng cái quyền vớ để cạnh giường phi thẳng vào mặt Ngọc Huyền, do bị bất ngờ Ngọc Huyền chỉ kịp kêu “á” thì quyền vớ đã ném trúng giữa gương mặt xinh xắn, dễ thương của nhỏ đầu điên.
 - Đã vậy đừng trách tao ác, mày tận số đến nơi rồi con ạ - Nói rồi Ngọc Huyền xông tới gần
 - Oi, Huyền xinh gái, em lỡ đại, tha cho em đi mà – Hoạ Mi run run lùi dần vào trong khi thấy Ngọc Huyền định xông tới cốc đầu lần cù léc mình
 - Ha ha, đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn – Thủy Tiên khoái trá đứng bên xem kịch ăn kẹo
- Thành Trung, Tuấn Anh, Nhật Duy đứng nhìn cảnh tượng đó chỉ biết nhìn nhau lắc đầu, con gái là chúa rắc rối đã vậy còn rất trẻ con nữa chứ ^^
- “Cốc...cốc...cốc”
- Chợt có tiếng gõ cửa vang lên, tất cả cùng im lặng nhìn ra phía cửa
- Ai vậy? – Hoạ Mi ngạc nhiên hỏi nếu là người quen sẽ tự mở cửa vào rồi.

- Biết chết liền – Ngọc Huyền lắc đầu

Nhật Duy thấy mọi người cùng nhìn ra cửa bằng ánh mắt tò mò lẫn ngạc nhiên liền đi nhanh ra mở cửa, vừa mở cửa đã thấy một cô gái bất ngờ phi ngay vào người mình khiến hắn giật mình. Cô gái này có mái tóc xoăn vàng nhìn rất đẹp, mặc một chiếc áo trắng dài tay bằng voan mỏng, quần bò xanh có chọc thùng lỗ, đi đôi dép cao gót màu đỏ, tay cầm túi xách màu tím nhãn hiệu chanel. Gương mặt rất xinh xắn, y như một tiểu thư đài các quyền quý, trang điểm nhẹ kết hợp với bộ quần áo thời trang trông cô càng thêm rực rỡ trên tay cầm một bó hoa tươi, cùng một giỏ hoa quả.

- Ac, sorry, nhầm người cứ tưởng Ngọc Huyền ra mở cửa ai ngờ lại là một anh chàng đẹp trai như thiên sứ thế này. Hi Hi – Cô gái thoáng đỏ mặt khi ôm nhầm người, cười bối rối.

- Cô là ... - Thấy cô gái nhắc đến tên mình Ngọc Huyền liền nhìn chăm chú hỏi

- Quỳnh Chi đúng không? – Cả Hoà Mi, Ngọc Huyền lẫn Thủy Tiên cùng thốt lên

- AAAAAAAAA đúng rồi, tưởng chúng mày quên mất tao rồi – Quỳnh Chi cười sung sướng ôm chầm lấy Ngọc Huyền

- Trời ơi, tao có đang nằm mơ không thế, chẳng phải mày đang du học bên Pháp sao? Về Việt Nam lúc nào thế sao không thông báo tao một tiếng – Hoà Mi kinh ngạc nói trách móc

- Hi hi, muốn cho chúng mày một sự bất ngờ mà – Quỳnh Chi cười ngọt ngào

- Bất ngờ cái con khi, suýt nữa thì đứng tim mà chết rồi – Thủy Tiên trề môi tỏ vẻ không hài lòng

- Hi hi, đợt này tao trở về rồi, 4 đứa chúng mình đi hát karaoke một bữa thoả thuê để chúc mừng đi – Quỳnh Chi cười nháy mắt

- Very good, ý kiến hay đó, tiện thể mừng Hoà Mi khoẻ trở lại luôn – Ngọc Huyền vỗ tay

- Phải rồi sao lại ra nông nỗi này? – Quỳnh Chi sờ cánh tay đang bó bột của Hoà Mi thương xót hỏi

- Hi hi, chỉ là chẳng may thôi – Hoà Mi cười yếu ớt, rõ là xui xẻo, hic

- Cái gì mà chẳng may, tôi thấy có người cổ ý thì có – Tuấn Anh lạnh nhạt chen vào

- Hả? là sao? – Ngọc Huyền nhíu mày khó hiểu

- Có kẻ ghen tỵ muốn *** hại Hoà Mi chứ sao? – Nhật Duy giọng nói lạnh như băng, gương mặt thoát tức giận, ánh mắt loé tia sát khí

- Thôi chuyện đó chúng ta từ từ nói sau đi, bây giờ đang vui mà – Trung nhắc nhở

- Phải đó, quên chưa nói cho chúng mày biết tao sắp tới sẽ học ở Thực Khuê cùng lớp với mày với Thủy Tiên luôn, ha ha – Quỳnh Chi cười đắc ý

- Thật không đó? – Hoà Mi lẫn Thủy Tiên hét to khó tin

- Cái gì thế? Chúng mày sang Thực Khuê học bỏ rơi tao ở Galaxy một mình à? – Ngọc Huyền tức giận

- Vậy thì chuyển trường luôn đi – Hoà Mi bĩu môi, ai bảo con hâm thích chơi trội, thích học trường quý tộc cơ, giờ trách ai.

- Chuẩn men, Huyền xinh gái chuyển luôn đi em, ka ka – Quỳnh Chi cười trêu chọc.

- Hừ...chúng mày được lắm – Ngọc Huyền tức giận điên cả ruột mà không làm gì được.

Sau một hồi chém gió chán chê, Quỳnh Chi như chợt nhớ ra điều gì vội nhìn mấy người con trai đang có mặt trong phòng bằng ánh mắt tò mò lẫn yêu thích (trai đẹp ai chả thích)

- Có 3 anh chàng đẹp trai ở đây sao chúng mày chẳng chịu giới thiệu cho tao biết gì? – Quỳnh Chi liếc nhìn 3 cô bạn thân

- Hỏi Hoà Mi ý, nó biết rõ lắm – Ngọc Huyền nhún vai

- Mau nói đi, Mi dễ thương – Quỳnh Chi nhìn Hoà Mi cười gian

- Hắc, được rồi, đây là Thành Trung lớp trưởng lớp tao – Hoà Mi cười gượng gạo chỉ vào Trung

- Thật á, lớp trưởng luôn ak, Chào bạn. Nice to meet you! – Quỳnh Chi cười tươi chìa tay

- Me too! – Trung cười thân thiện bắt tay

- Còn đây là Tuấn Anh bạn cùng lớp với tao, hơn bọn mình 1 tuổi – Hoà Mi gượng gạo chỉ vào Tuấn Anh

- Chào anh, sắp tới học cùng một lớp rồi có gì mong anh giúp đỡ em nhé! – Quỳnh Chi cười tươi

- Rất hân hạnh! – Tuấn Anh lịch sự trả lời

Đến phần giới thiệu Nhật Duy, Hoà Mi chột lúng túng, biết nói sao bây giờ? Nói là bạn hay người ở cũng một nhà? Chả lẽ bạn trai? Anh trai hay anh họ đây?

- Thế còn anh chàng đẹp trai kia là ai, mau giới thiệu nốt đi – Quỳnh Chi sốt ruột,

Tất cả mọi người đều tập trung ánh nhìn vào nhỏ chờ đợi, Nhật Duy nhìn nhỏ bằng ánh mắt lạnh lùng, không chút cảm xúc dường như cũng đang chờ đợi câu nói quyết định của nhỏ.

- Anh ấy là Nhật Duy, là...là... - Hoà Mi cười khổ, ở cùng một nhà biết nói sao cho danh chính ngôn thuận để mọi người không hiểu lầm bây giờ. Bởi dường như mọi người đều có chút nghi ngờ mỗi quan hệ giữa nhỏ với anh ta, nói linh tinh dễ bị anh ta lột da rút xương lắm. Hic

- Là người yêu của mày đúng không? Thấy Ngọc Huyền nói anh ấy ở chung cùng một nhà với mày mà – Thủy Tiên hét to

- Sac, mày bị điên à, nói nhảm cái gì thế - Hoà Mi sắc nước miếng, đỏ bừng mặt

- Thế không phải người yêu thì là gì, nếu đúng thì cứ nhận đi không phải xấu hổ đỏ mặt thế đâu – Ngọc Huyền nhìn nhỏ thâm ý

- Người yêu thật hả Hoà Mi – Tuấn Anh lẫn Thành Trung tí sốc mà ngất trong lòng chột dâng lên cảm giác mất mát, thất vọng. Dù biết mối quan hệ giữa Nhật Duy với Hoà Mi có gì đó mờ ám nhưng ai cũng cứ hi vọng tất cả chỉ là hiểu lầm..

- No...no... anh ấy là anh họ của tao, ok – Hoà Mi hoảng hốt xua tay

- Anh họ à? Anh là anh họ của nó thật à – Quỳnh Chi nghi ngờ tính xác thực hỏi Nhật Duy

- Thì cứ cho là vậy đi – Nhật Duy nhún vai, nhếch mép cười lạnh lùng, nụ cười ấy khiến Hoà Mi sởn gai ốc, không khỏi rét run như đứng giữa trời đông đầy tuyết rơi.

- ...

Nói chuyện cũng đã lâu, dù rất vui và muốn ở lại nhưng mọi người vẫn đành phải ra về. Đợi 3 người con trai kia ra về hết chỉ còn lại Ngọc Huyền, Thủy Tiên, Quỳnh Chi ở lại thêm chút

- Nói thật đi, anh ta có phải người yêu của mày không? – Ngọc Huyền gắng hỏi nhìn sâu vào mắt bạn

- Điên à, tao đã nói không phải là không phải rồi mà. Lý do vì sao anh ta ở chung cùng một nhà với tao mày cũng đã biết rõ rồi đó – Hoà Mi bức bối

- Thế mà có thích anh ta không? – Thủy Tiên nhanh miệng hỏi, nghĩ đến sự dịu dàng mà anh ta đối với Hoà Mi đêm hôm nọ, nhỏ khẳng định anh thật lòng thích Hoà Mi, vấn đề là con ngu này thích hay không thôi. Một anh chàng tuyệt vời như thế mà không thích thì đúng là ... Chắc nhỏ nên cầm cái búa gõ vào đầu Hoà Mi xem nó tỉnh ra không?

- Anh ta trông rất đẹp trai nha, tính cách cũng được mỗi tội quá lạnh lùng. Nhưng mà vấn đề quan trọng là mày có thích anh ta không? Nói ra để bọn tao còn biết đường mà xử lý – Quỳnh Chi mỉm cười

- Haiz, tao...tao cũng không biết nữa. À có lẽ là không thích – Hoà Mi mơ hồ trả lời

- Sặc

Thủy Tiên nghe xong câu trả lời tí ghen kẹo, Ngọc Huyền tí phun hết ngụm nước trong miệng vào mặt Hoà Mi vội cúi người ho sặc sụa, Quỳnh Chi mở to mắt nhìn nhỏ như người ngoài hành tinh...

- Cho tao hỏi câu này ý không phải, mục đích mày đến trái đất là để làm gì vậy? – Ngọc Huyền tức nổ đom đóm mắt, người con trai đẹp lại tốt với nó như thế, nó không thích vậy người như thế nào mới có thể khiến nó thích được đây? Đúng là ngu hết thuốc chữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Buổi tối hôm đó khi chỉ còn một mình trong phòng, nhìn xung quanh vắng vẻ, nhỏ chột cảm thấy rất cô đơn chột muốn tìm ai đó để nói chuyện nhưng mà giờ này đã 12h đêm có lẽ mọi người đi ngủ hết rồi. Bật đèn nhìn ra bên ngoài cửa sổ chỉ thấy một màn đêm tối đen, Hoà Mi buồn bực gấp ngói sao hi vọng thả vào lọ thủy tinh thăm ước “Tay mình sẽ sớm khỏi sau này sẽ không phải vào bệnh viện nữa”.

Quá buồn bực nhỏ đành lúi quẩy nhặt ký có khoá luôn để trong balo lúi ra, bắt đầu viết nhặt ký về những chuyện xảy ra trong hơn 2 tháng qua khi đó quá bận bịu mà nhỏ không có thời gian dừng tới...

Thứ sáu, ngày 10 tháng 9 năm X

Đạo này xảy ra nhiều chuyện qua bằng đi phải đến hơn 2 tháng mình chưa sờ tới quyển nhặt ký nói chi đến chuyện viết gì đó chứ, chỉ có hơn 2 tháng thôi mà sao mình đã phải cận kề cái chết không dưới 3 lần vậy nhỉ? Mỗi lần đối mặt với cái chết cận kề ngay trước mắt mà mình sợ vãi cả linh hồn luôn, sự thật trăm phần trăm nghĩ lại mà mình vẫn còn thấy ớn lạnh nổi cả da gà da vịt.

Nhưng cũng thật may mắn lần nào cũng thoát chết một cách thần kỳ, chỉ tiếc là xui xẻo không bị sợ đến mất hồn vía, xây xát tím bầm thì cũng bị thương. Bằng chứng là cái cánh tay trái của mình bị rạn xương hiện đang phải bó bột này, cố gắng lắm mình mới viết được nhặt ký đây. Trán thì bị thương bằng bó vải trắng khó chịu đã man con ngan luôn, toàn thân thì lại đau ê ẩm cả ngày nằm mãi trên giường chán như con gián luôn. Hic

Mình còn nhớ cách đây mấy tháng có đi một ngôi chùa rất thiêng để cầu nguyện, lúc đó chuẩn bị thi vào cấp 3 Thực Khuê mặc dù tự nhận bản thân học cũng không đến nỗi nào nhưng mà các cụ xưa đã nói “Có thờ có thiêng có kiêng có lành” thôi thì chẳng biết thế nào cứ đi chùa thấp hương khấn phật để cầu thêm chút may mắn cũng tốt chứ sao, người ta nói “Học tài thi phận” đều có nguyên nhân của nó.

Tưởng mình học quá giỏi nên tự tin thái quá làm bài chẳng suy nghĩ kỹ lưỡng rốt phát là chuyện bình thường, rồi thi học rất giỏi rất chăm nhưng nhờ không trúng đề thì sao? Kiến thức thì bao la và vô tận chẳng thể nói trước được điều gì, mình thi Galaxy cũng được thôi nhưng mà trường ấy đề khó đã man ngang với thi Olympic quốc tế, có khi bắc thang lên trời còn dễ hơn.

Mình chẳng ngu mất công học thì trường đó rốt phát thì mình phải làm sao? Thôi thì để an toàn mình quyết định thi Thực Khuê, hi hi, trường này đề dễ hơn tý chút đề thí sinh dễ thở không chịu áp lực, vì tuyển thêm cả học sinh nghèo nữa mà. Hơn nữa trường này rất công bằng, không phân biệt giàu nghèo, như vậy sẽ dễ sống hơn – Like phải trăm cái vẫn chưa đủ để thể hiện sự thích thú, coi trọng của mình với trường Thực Khuê.

Haiz, hôm đó đi lễ chùa vào tiết thanh minh tháng 3, trời xuân nắng ấm áp làm sao. Không hiểu lúc mình thấp hương khấn phật, nghĩ thế nào mình không cầu ước gì con sẽ đỗ cấp 3 Thực Khuê, bởi nếu trượt chắc chắn bố mẹ sẽ cho mình ở nhà đi học quản trị kinh doanh ở một trường đại học nổi tiếng bên Anh luôn và ngay, đồng thời tập quản lý tập đoàn rồi trả lương như nhân viên bình thường mặc kệ tuổi mới 16.

Đùa à, tháng ngày tươi đẹp tự do, được đến trường cùng học với bạn bè không thích thì thôi đi đâu mà đi học những chuyên ngành, lại phải làm việc vất vả, lo nghĩ đến đâu cả đầu. Lúc quan trọng nhất cần cầu nguyện điều ước thực tế thì mình lại đi cầu nguyện một điều rất chi là buồn cười “Kiếp này không cầu phú quý, chỉ cầu bình an”.

Thế đây, chẳng biết thần linh có nghe thấy lời ước nguyện đó của mình không mà kể từ sau khi ra căn nhà riêng tại đường Thỏ Hồng do mami mua tặng mình nhân sinh nhật lần thứ 15, mình đã gặp biết bao nhiêu là xui xẻo chả thấy bình an quái gì. Hic...hic. Đã phải ôn thi cật lực ngày đêm mới đỗ được vào Thực Khuê, tháng 7 thi xong mình quyết định ở nhà xã Street thế quái nào chưa được 2 tuần mami mình tới thăm mình đột xuất khiến cuộc đời mình tự nhiên lật sang một trang mới.

Khó suốt mấy tháng mãi ôn thi mình toàn ăn mì tôm sống lẫn KFC, thời gian đâu mà dọn dẹp nhà cửa. Đến khi thi xong thì muốn bù đắp quãng thời gian ôn thi căng thẳng không được chơi bởi mình quyết định cày Gunny, Audition, võ lâm chi mộng, nông trại,... không thì cũng đọc tiểu thuyết, ... Để rồi khi mami tới thăm thấy nhà cửa quá bẩn sộc quá tởm trên cành quýt, trước khi đi không quên nhìn mình bằng ánh mắt tức tởm hận không thể nhét mình lại vào trong bụng. Đã vậy, còn phán lại cho mình một câu xanh rờn “Sẽ cử một anh chàng nào đó đến trông trị mình, thay ba mẹ chăm sóc mình”. Thế mới vãi chứ ^^

Từ khi anh chàng đó bước chân tới nhà ở chung với mình đã xảy ra biết bao nhiêu là chuyện, xui xẻo kinh khủng. Đầu tiên là papa tức giận lên con đau tim phải vào bệnh viện tý thì thăng thiên luôn, cảm giác lúc đó của mình là rất rất ghét cái anh chàng đó, tại anh ta mà tý nữa mình phải làm trẻ mồ côi cha. Tiếp theo thì ngã sái chân, bị ong đốt, đã vậy còn bị cô em gái của hần Lệ Hoa “chém xoáy”, trêu chọc khiến mình tức nỏ đom đóm mắt mà không làm gì được. Rồi đến vụ bị truy sát ở quán bar, cháy quán bar nữa, giờ thì ngã cầu thang chưa kể những vụ lật vật khác. Sao số mình thảm hại vậy trời?

Anh chàng Nhật Duy đó cũng thật đáng yêu đi, lúc đầu nhìn lạnh lùng, nguy hiểm là vậy nhưng lại đối xử tốt với mình đã man. Con gái thì vốn rất nhạy cảm, ai đối xử tốt với mình sẽ phát hiện ra ngay nên mình mới không chống cự quyết liệt thực ra nguyên nhân chính là do “sợ hãi”.

Còn nhớ 2 tuần đầu anh ta lạnh lùng như con thạch sùng ấy, mắt tích cả ngày đến đêm khuya mới về nhìn thấy anh ta mà mình cứ ngỡ trông thấy tảng băng lạnh giá giữa Bắc cực, nguy hiểm không khác gì một quả bom có thể nổ bất kỳ lúc nào khiến người ta bị thương hoặc bị chết. Lúc đầu mình ngu ngốc cứ nghĩ anh ta không dám làm gì mình mới đi trêu chọc anh ta ai ngờ bị anh ta điên lên cắt cổ tay, sợ vãi linh hồn từ đó mình quyết định tránh xa anh ta xa thật xa nếu không muốn sớm lên thiên đường gặp Thượng đế. Hic

Chẳng hiểu sao anh ta bỗng quay ngoắt 180 độ à quên phải đến mấy chục triệu độ ấy chứ, tự nhiên đối xử tốt với mình hơn nặc dù vẫn toát lên sự lạnh lùng, nguy hiểm. Nhưng nói chung anh ta thay đổi như vậy cũng tốt bởi mình đang có ý định nhường cho anh ta ở lại căn nhà đó một mình với Lệ Hoa,

trong 36 kế chước là thượng sách, mình sẽ ra ngoài thuê nhà trọ mặc kệ tương lai sẽ ra sao. Còn hơn là ở gần một kẻ lạnh giá, nguy hiểm không biết sẽ giết chết mình lúc nào. Sống trong một không gian ức chế, sợ hãi, lo lắng thử hỏi với một cô gái ưa sự tự do, thích cười, thích nói, thích hát hò làm sao mà chịu đựng được?

Sáng lần tới nào cũng có cơm ăn miễn phí lại toàn những món ngon cứ như ở khách sạn 5 sao ấy, mà mình không chỉ là “chúa lười” mà còn là “chúa ham ăn” chính vì vậy mình mới quyết định ở lại sống chung một nhà với anh ta. Phải nói tay nghề của anh ta cao siêu đã man, nấu món nào món đó cứ phải nói là ngon tuyệt cú mèo, ăn miếng thứ nhất liền muốn ăn miếng thứ hai, ăn một lần nhớ mãi. Nghĩ đến chuyện anh ta là con trai mà nấu ngon như thế vậy mà mình là con gái rau cần với rau đay còn không biết – Nghĩ thôi đã cảm thấy rất xấu hổ muốn đào một cái hố để chui xuống quá. . .Hắc

Vừa được ăn ngon, lại vừa được ngắm trai đẹp có gì thích hơn, ho ho. Tuy hay cãi nhau, hay bị anh ta ép buộc phải dậy sớm, tập nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa nhưng mình thấy khá vui. Trước đây ở một mình chỉ có cái máy tính làm bạn, chẳng thể nói chuyện hay cười đùa được tí nào ^~^ cảm thấy khá cô đơn. Cuộc sống cứ như thế bình yên trôi qua thì tốt, đến lúc mình gặp nạn ở quán bar anh ta bất ngờ xuất hiện cứu giúp khiến mình rất cảm kích, hôm đó còn tận tình nấu cháo, bắt mình phải uống thuốc. Nếu một người con trai đối xử với một người con gái tốt đến mức như vậy không còn nghi ngờ gì nữa, chắc anh ta thích mình rồi.

Ghét mấy kiểu nữ chính trong tiểu thuyết người ta đối xử tốt một cách đặc biệt với mình như vậy, mà đối với những người con gái khác thì rất chừng mực, bình thường mà nói không biết người ta thích mình hay không? Đùa chứ không đọc thì thôi càng đọc càng thấy nữ chính ngu đi, ức chế đã man.

Một người con trai khi mình gặp nạn không tiếc thân mình để cứu mình, ân cần chăm sóc khi mình bị ốm đau, luôn cố tình xuất hiện trước mặt mình chỉ để nói với mình vài câu, nhìn thấy mình cười vui vẻ là đủ. Khi thấy mình nói chuyện với một người con trai khác thì tỏ ra tức giận, khó chịu. . .nếu không thích thì việc quái gì anh ta phải làm thế chẳng lẽ đầu óc anh ta có vấn đề? Mặc dù mình cũng thầm thích anh ta, nhưng luôn nghĩ anh ta không thích mình, cố ý giữ khoảng cách. .

Đợi đến khi hiểu ra thì mọi chuyện quá muộn vì người ta đã theo ai kia rồi, không thì cũng phải đợi đến khi nam chính tỏ tình công khai mới biết “Oh, anh thích em thật à?” - Cảm thấy tiểu thuyết và ngoài đời khác một trời một vực, con gái cực kỳ nhạy cảm chỉ cần ai đó đối xử quá tốt, quá đặc biệt dù gốc đến đâu cũng sẽ có ý nghĩ “anh ta thích mình” nên mới dễ bị cảm nắng, hiểu lầm để rồi dễ bị lừa tình, hoặc nếu không thích sẽ tìm cách khéo léo từ chối. . .Chứ nói không biết tí gì thì đúng là bó tay, viết như vậy đúng là si nhục con gái quá đi. .

Rồi nửa đêm hôm đó anh ta nhẹ nói bên tai mình “I Love You” thì mình khẳng định chắc chắn anh ta thích mình thật rồi, không còn nghi ngờ gì nữa. Đến khi anh ta cứu mình thoát chết trong đám cháy ở quán bar, lúc tỉnh lại thấy vẻ mặt anh ta lo lắng, hoảng hốt, mỉm cười hạnh phúc rồi ôm mình thật chặt như thể sợ mất mình, gọi mình là “em” mới vãi chứ. Đã vậy còn nói rất nhẹ nhàng, dịu dàng, ấm áp. .

Nhưng rất nhanh khi bình tĩnh trở lại anh ta liền mặt lạnh giá như băng tuyết ngàn năm, ánh mắt âm u, nguy hiểm mắng mình như tát nước vào mặt “Sao cô ngu vậy, thấy bị cháy như vậy mà không biết đường chạy thoát thật nhanh, nhờ cô chết thật thì tôi biết ăn nói với cha mẹ cô thế nào?”, “Nếu hôm nay không nhờ có tôi cứu giúp kịp thời có phải cô chết chắc rồi không. .?”

Lúc đó mình ngơ ngác như người trên mây, mở to mắt ra nhìn anh ta chẳng hiểu cái mô tê gì, đến khi nhớ lại chuyện vừa xảy ra ở quán bar. Quan sát vẻ mặt anh ta thấy chẳng đo mặt, chẳng lo lắng hay hoảng hốt hoặc vui mừng như lúc mình vừa mới tỉnh dậy thay vào đó là gương mặt rất đẹp, nhưng lại quá lạnh giá như băng, đôi mắt màu xanh da trời sâu thẳm không chút cảm xúc gì. .

Lại nghe những lời anh ta vừa quát mắng mình xong, mình chợt có ý muốn bái lạy anh ta làm sư phụ quá, người đầu mà diễn xuất thay đổi sắc mặt, giọng nói một cách xuất sắc như vậy. Anh ta mà đi đóng phim mình tin anh ta sẽ đoạt giải oscar “Diễn viên xuất sắc nhất” cho xem @_@ Một con người thích đeo chiếc mặt nạ lạnh như băng để làm gì nhỉ? Cười lên cho đời thêm tươi sáng thì chết à?

Mình đang ngẫm nghĩ không biết đến bao giờ anh ta mới chịu công khai nói thích mình nhỉ? Biết đâu mình cảm động nhận lời làm bạn gái của anh ta ấy chứ nhỉ. Hay định giấu mãi trong lòng? Với một kẻ lạnh giá như băng, chỉ thích tỏ ra âm thầm không thích người ta biết đến mình nghĩ khả năng anh ta tỏ tình nói thích mình giữa thanh thiên bạch nhật, thì nghĩ đến khả năng một ngày nào đó mặt trời mọc đằng tây, hoặc tuyết rơi ngày hạ còn có hy vọng hơn ^~^

Mình thì chỉ có chút cảm kích với anh ta thôi, mặc dù gần anh ta tìm tui có đập nhanh, mặt đỏ ửng. Nhưng mình xác định mình chưa thực sự thích anh ta đâu, xa không nhớ, gần thì cũng thấy quen thuộc hay thực sự thích anh ta thật rồi thì cũng chẳng biết nữa – Cứ để thời gian chứng minh tất cả đi, nếu mình thật sự thích anh ta mình cũng sẽ không ngần ngại mà nói rõ “I love you”, chẳng có gì là đáng phải do dự hay băn khoăn cả, thích ai thì cứ nói còn thành hay không không quan trọng. Còn hơn là để cả đời phải nuối tiếc, nói hai chữ “Giá như” mình ghét phải để vụt mất cơ hội một cách lãng xẹt, ghét nuối tiếc, ghét hối hận. Cảm giác đó khó chịu chết đi được. .

Nghe Ngọc Huyền từng nói anh ta có liên quan đến Thiên Đường Chết gì gì đó trong một lần nghe lén ở ngôi nhà có ma ở trường Galaxy, mình dần cảm thấy thân phận anh ta thật sự rất thần bí, không biết anh ta đang có bí mật gì giấu mình nữa.

Tuấn Anh không hiểu sao lại chuyển sang trường mình lại học cùng lớp, ngồi cùng bàn, đối xử với mình cũng rất tốt, thậm chí còn vẽ cả bức tranh “Người con gái tôi yêu”. Rốt cuộc thì anh ta có mục đích gì đây?

Mấy hôm trước đi chơi cùng với Thủy Tiên, Ngọc Huyền, Thành Trung đi qua cửa lớn khách sạn 5 sao Diễm Phương, mình chợt nhìn thấy Thanh Tùng chính là người đàn ông yêu mị xui xẻo tởm hại chết mình 2 lần, anh ta thấy mình nhìn anh ta bằng ánh mắt kinh ngạc liền nở nụ cười đẹp quyến rũ đến mê hồn với mình. Thấy mình nhíu mày khó chịu anh ta lại càng cười rực rỡ sáng lạn hơn như toả ánh hào quang thu hút rất nhiều ánh nhìn mà mình chợt thấy lạnh cả sống lưng, sống gai ốc. Đầu óc anh ta có được bình thường không vậy, vẫn biết anh ta rất đẹp, nhưng từng lúc nào cũng cười rực rỡ như thế chứ. Người ta kinh ngạc cũng cười, khó chịu hay tức giận anh ta vẫn có thể cười rất tự nhiên như chẳng có chuyện gì. Thật sự khiến mình muốn lạy sát đất luôn – Nhìn thấy anh ta mình chợt có dự cảm tương lai chợt ụt tối đi như đám mây đen trên bầu trời dự báo sắp có mưa lớn. . .Liệu có chuyện gì xảy ra được đây?

Cuối cùng sau 2 năm du học Quỳnh Chi đã trở về một cách bất ngờ, lại còn chuyển tới trường mình, học cùng một lớp chứ. Đứng là vui ới là vui, lâu rồi không nhìn thấy cô bạn thân, giờ nhìn sao thấy nó càng lớn càng xinh đẹp động lòng người vậy nhỉ?

Nghe Ngọc Huyền nói Ánh cô bạn cùng lớp mình cứ lúc chuẩn bị thoát y, có hỏi thăm sức khoẻ của mình, Ngọc Huyền nói Ánh dạo này về mặt bơ phờ lắm, mặt xanh xao, người gầy rạc đi. Hôm nọ tình cờ đi ngang qua nhà vệ sinh nó có nghe thấy tiếng khóc nỉ non, nức nở, tiếng khóc đau thương như muốn xoáy vào tim người khác. Nó gõ cửa nhà vệ sinh thì thấy Ánh bước ra với đôi mắt đỏ hoe, tóc tai ướt nhẹp nhìn trông thảm hại dã man, Ánh đi nhanh không nói với nó một lời, về mặt đầy u sầu, buồn thương...

Mình thăm thờ dài cảm thán “tín quá vội là cái tội, yêu quá vội là cái ngu”, trót lạc bước nơi địa ngục trần gian, yêu lắm người thì cuộc đời chỉ là những tháng ngày đen tối, âm đạm thôi nếu không thể dừng cảm thoát ra thì - chỉ có cái chết mới có thể giải thoát. Cuộc đời Ánh rồi sẽ ra sao đây – Hãy để thời gian giải đáp...

Còn 8 ngày nữa là sinh nhật tròn 16 tuổi của mình, liệu tương lai có sáng lạn, tươi vui như những gì mình tưởng tượng và ao ước không? – Kiếp này không cầu phú quý, chỉ cầu bình an. Liệu mong ước ấy có quá xa xôi không? Người ta nói những người thuộc cung Xử nữ thường hay lo nghĩ xa xôi quá không sai chút nào...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Nghe tin Hoà Mi bị ngã cầu thang suýt nữa thì mất mạng, ông Cường bà của nhỏ vội vàng đáp chuyến bay khẩn cấp từ NewYork về Hà Nội để gặp Hoà Mi, đồng thời cũng muốn chia sẻ với cô những điều ông đang giấu kín bấy lâu. Buổi sáng đẹp trời ngày thứ hai sau khi Hoà Mi tỉnh lại thấy ba mình đến thăm vô cùng mừng rỡ, hai cha con đã có cuộc hội ngộ nói chuyện vui vẻ dưới vườn hoa bệnh viện Tuyệt Linh.

- Ba à, lần này con gái lại khiến ba phải lo lắng rồi. – Hoà Mi cười sáng lạn đi dạo bộ cùng với ông Cường.

- Nghe tin con bị ngã cầu thang phải cấp cứu trong bệnh viện, ba thực sự rất lo lắng. Công việc thì quá bận rộn ba mẹ không có thời gian chăm sóc con, điều đó khiến ta rất áy náy. Bây giờ nhìn thấy con bình an như thế này là ta mừng rồi – Ông Cường thở phào nhẹ nhõm cười phúc hậu nhìn về mặt nũng nịu của cô con gái điệu.

- Hi hi, ba không cần phải tự trách mình đâu, con lớn rồi cũng tự biết lo cho bản thân mình rồi chỉ cần ba không mãi mê lo toan công việc quên mất đi cô con gái yêu quý của mình là con thấy hạnh phúc lắm rồi. – Hoà Mi cười nháy mắt kéo ba mình ngồi xuống một chiếc ghế đá.

- Phải rồi dạo này tình hình con với Nhật Duy thế nào? – Ông Cường nhíu mày hỏi

- Haiz, sao là sao hả ba, con hỏi thật ba một câu nhé! Đang yên đang lành tự nhiên ba muốn anh ta đến chăm sóc con bằng cách cùng sống chung một nhà là vì lý do gì? Nếu ba nói là do con quá lười nhác, hậu đậu, vụng về nên muốn anh ta chăm sóc, dạy bảo con thì nói thật con tuyệt đối không tin đâu. – Hoà Mi nhún vai nhìn ông Cường cười ngọt ngào

- Ha ha, thật không ngờ con gái ba càng lớn càng thông minh chẳng còn là một cô bé con ngốc nghếch ham chơi không hiểu chuyện nữa rồi – Ông Cường nhìn Hoà Mi chăm chú giây lát rồi bật cười thật to

- Hi hi, cũng bình thường thôi, chẳng phải ba từng nói với con là “Trên đời này chẳng có cái gì là đơn giản cả, càng đơn giản lại càng khiến người ta dễ bị đánh lừa” đó sao? Bởi bản tính con người luôn thích suy nghĩ phức tạp thái quá, càng phức tạp thì họ lại càng dễ tâm soi mói tìm kiếm cho ra ngô ra khoai. Càng đơn giản thì họ lại càng dễ dàng bỏ qua không đề phòng nên mới dễ dàng bị lừa một cách lặt vặt. Hơn nữa cuộc sống này đầy rẫy những mưu mô toan tính và thủ đoạn để mà đạt được lợi ích nên chúng ta phải “luôn nghi ngờ” đó sao? Đến rút tiền ở ngân hàng nhìn niêm phong cẩn thận hàng thật giá thật là thế mà còn bị mắc lừa tiền giả nữa là. Thì việc ba bỗng dưng cử một người đến để chăm sóc con, con ngây thơ không nghi ngờ thì đúng là quá uổng phí công sức dạy bảo, truyền đạt kinh nghiệm bao năm qua của ba. Đúng không ba? –

Hoà Mi nói nhẹ như gió, tay ngắt cánh hoa đồng tiền nghịch chu miệng thổi bay những cánh hoa trên tay.

- Con gái ba ngày càng đáng yêu quá đi, những điều con vừa nói khiến ba cảm thấy rất giật mình. Nhìn con bề ngoài non nớt, ngây thơ thậm chí là rất trẻ con vậy mà lại có những suy nghĩ sắc sảo, trưởng thành như vậy thật khiến ba phải nhìn bằng ánh mắt khác đó – Ông Cường xoa đầu con gái, gật gù tán thưởng.

- Hi hi, ba quá khen rồi, cứ mề khen mề dài đuôi như vậy cũng chẳng ích lợi gì. Bây giờ ba có thể nói chủ đề chính được rồi – Hoà Mi không vì những lời khen của ba mình mà quên mất mục đích, cười sâu nhìn thẳng vào mắt ông Cường.

- Con bé này, dám ăn nói với ba thế à? – Ông Cường vừa bực vừa buồn cười, cái con bé này năm nay có đúng 16 tuổi không vậy?

- Hi hi, con chỉ nói đùa tí thôi, tại sao ba lại cứ anh ta đến chăm sóc con. Ba với con đều là ruột thịt người trong nhà với nhau có gì thì ba cứ nói thật đi, giấu diếm thì sớm muộn con cũng biết thôi – Hoạ Mi bẻ ngón tay lơ đãng nhìn xa xăm nói.

- Được thôi, nếu con đã hỏi ba cũng chẳng giấu diếm làm gì. Nhưng trước tiên ba có một câu muốn hỏi con, con phải thành thật trả lời cho ba biết. Tình cảm của Nhật Duy trong gần 2 tháng qua với con như thế nào? – Ông Cường nghiêm nghị

- Dạ, thái độ của anh ta chẳng hiểu sao tự nhiên quay ngoắt 180 độ, à quên, phải nói là mấy triệu độ luôn làm con cũng thấy chóng cả mặt. Chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, con rất nghi ngờ anh ta diễn xuất đẳng cấp như thế sao không đi đóng phim nhỉ? Thật đáng tiếc – Hoạ Mi hài hước

- Là sao? – Nghe con gái miêu tả mà ông cũng cảm thấy giật mình.

- ...

Sau một hồi kể lại cho ông Cường nghe những chuyện diễn ra trong gần 2 tháng qua, nhất là hai vụ cứu mạng mình tại quán bar Sương Đêm cả hai cha con liền im lặng trầm tư mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng. Hoạ Mi thì ngồi hết nhìn trời nhìn đất lại ngắt cánh hoa chán chê về mặt chẳng biểu hiện chút cảm xúc gì vẫn rất bình thường tự nhiên như những chuyện vừa kể chẳng liên quan gì đến mình, ông Cường liếc mắt nhìn thâm kêu khổ, toát mồ hôi lạnh “Hoạ Mi xem ra cũng chẳng đơn giản tí nào, mình cứ nghĩ con bé ngây thơ non nớt không biết gì để bị bắt nạt, sai khiến, không hiểu chuyện cần người dạy bảo thêm nên mới nhờ Nhật Duy giúp đỡ. Có ai ngờ con bé lại thông minh, sắc xảo đến như vậy.

Thôi xong, một Nhật Duy lạnh lùng, băng giá, nguy hiểm và tàn nhẫn đã đủ chết rồi thêm một Hoạ Mi thông minh, sắc xảo luôn bày ra vẻ mặt dửng dưng như chẳng biết gì ta đây rất ngây thơ nhưng bên trong thì chẳng biết sẽ có những âm mưu gì. Hai đứa này mà yêu nhau thật, nếu chẳng may sự thật bị bại lộ ông sợ tất cả sẽ cùng bị huỷ diệt mất, bởi nếu không là người yêu thì sẽ là kẻ thù. ...”

- Thế con có thích cậu ta không? – Ông Cường cố giữ bình tĩnh giọng nói có chút run run

- Hi hi, nếu con thích thì sao, mà không thích thì sao? – Hoạ Mi cười nhí nhảnh, miệng mút kẹo, ánh mắt sáng long lanh. Nhỏ đang muốn thử xem rốt cuộc ba nhỏ đang muốn hỏi gì đây?

- Ta cũng không biết nữa, nhưng ta vẫn hi vọng con thật lòng thích cậu ta – Không ngờ con gái mình lại bình tĩnh cười tươi đến như vậy cứ như đang nghe câu chuyện cười nào đó, lại còn hỏi ngược lại ông, nếu là cô gái bình thường nhắc đến chuyện này sẽ đỏ mặt xấu hổ từ chối rồi. Càng lúc ông càng cảm thấy những gì mình đang kiểm soát có cảm giác như sắp đi lệch khỏi quỹ đạo rồi, bởi phản ứng của Hoạ Mi ngoài sức tưởng tượng của ông.

- Tại sao ạ? – Hoạ Mi nghe ba mình nói vậy cũng không hề tỏ ra kinh ngạc hay bất ngờ vẫn thản nhiên ăn kẹo mút, cười ngọt ngào nhìn sâu vào mắt ông Cường vô tư như một đứa trẻ. Nụ cười ấy của nhỏ khiến ông Cường người đã lạnh lại càng thêm lạnh.

- Bởi vì để tìm được một người để thích đã khó, để tìm một người làm người yêu còn khó hơn, và để tìm một người xứng làm vợ hoặc chồng cùng nắm chặt tay mình đi đến suốt cuộc đời còn khó hơn gấp vạn lần. Tuy nhiên tất cả mọi người ai cũng đều sẽ tìm được một người vợ hoặc người chồng cho riêng mình dù khó đến đâu. Nhưng để tìm được một người thật lòng yêu thương mình một cách đắm say, cuồng nhiệt, sẵn sàng hi sinh cả tính mạng bản thân để bảo vệ người mình yêu, chỉ mong muốn mình hạnh phúc, vui vẻ đến suốt cuộc đời còn khó hơn gấp tỷ lần. Và xác suất để tìm kiếm được một người như thế cực kỳ hiếm hoi gần như là 0%, bởi là con người ai cũng mang trong mình một cái “tôi” riêng, lòng ích kỷ, sự chiếm hữu, mong ước có được thứ mình muốn.

- Chẳng ai muốn phải vì một người nào đó mà khiến mình bị tổn thương một cách đầy đau khổ lẫn chua xót cả, cuộc sống bỗng bị đảo lộn ăn không ngon, ngủ cũng không yên chẳng khác đang ở trên thiên đường bỗng rớt xuống địa ngục chỉ trong nháy mắt, vạn kiếp bất phục cả. Chỉ thế đã rất khó rồi, bây giờ mà để người ta nguyện hi sinh tính mạng mình vì người nào đó đúng là mò kim dưới đáy bể, hoặc tuyết rơi giữa ngày hạ còn có hy vọng hơn. Đến con vật còn sợ chết huống chi là con người, phải đối diện với cái chết người ta còn run rẩy, sợ hãi không muốn chết. Nói chi đến chuyện biết chết mà vẫn nhảy vào không khác gì con thiêu thân chỉ vì cứu một người, tình cảm đó thật đẹp, thật thiêng liêng và vô giá.

Nhìn Hoạ Mi một cái thật sâu đầy thâm ý, ông Cường thờ dài nói tiếp.

- Thế nên nếu gặp được một người tuyệt vời như vậy nhất định không được dễ dàng buông tay, dễ dàng để mất người đó phải luôn cố gắng hết mình. Chỉ thực sự không thể thì hãy chấp nhận buông tay để cả hai không phải đau khổ thăm cầu chúc cho người ấy hạnh phúc cũng là tìm cho mình một con đường hạnh phúc, níu kéo được chỉ khi không có chút tình cảm nào. Nhưng nếu có được thì nhất định phải trân trọng, đừng để người đó bị tổn thương. Trên đời này cái gì của mình thì sẽ là của mình nhưng nếu không biết nắm chặt cũng sẽ dễ dàng mất đi, chớ khôn chọn đúng chủ mà trung thành, người khôn chọn đúng tướng để mà theo hầu. ...

- Những lời ta vừa nói con đã hiểu chưa Hoạ Mi? – Ông Cường nhìn Hoạ Mi cười hiền từ, Hoạ Mi là cô con gái duy nhất mà ông yêu quý, mặc kệ dù có chuyện gì xảy ra chỉ cần nó luôn hạnh phúc là được.

- Dạ, con hiểu rồi – Sau một hồi suy ngẫm kỹ lưỡng lời ba mình nói, Hoạ Mi mỉm cười âm áp trả lời.

- Con chỉ mất một phút để say mê một người, một giờ để thích một người, và một ngày để yêu một người. Nhưng con sẽ phải mất cả một đời để quên được một người, càng yêu sâu đậm thì càng khó quên. Thế nên sau này con thật lòng yêu ai hãy dừng cảm nói cho người ấy biết, nếu có thể có được người đó thì hãy luôn trân trọng, nắm tay người đó thật chắc đừng dễ dàng buông tay dù cuộc đời có nhiều sóng gió, đông bão thế nào đi chăng nữa. Đừng làm điều gì sai lầm, mù quáng khiến mình phải hối hận hiểu không?

- Hi hi, con biết rồi. Chắc ngày xưa ba yêu mẹ lắm phải không? Mẹ đúng là thật hạnh phúc khi có được ba, con cũng rất vui vì có một người ba tuyệt vời

như ba – Hoạ Mi nhìn ba mình cười nháy mắt nhí nhảnh khi thấy vẻ mặt nghiêm nghị của ba mình.

- Uh. – Ông Cường thoáng cười, sâu trong ánh mắt ẩn chứa đau thương, người con gái yêu thương ông thật lòng, hi sinh tất cả vì ông chỉ mong ông sống hạnh phúc. Ông đã lỡ phụ tình, để mất một cách dễ dàng để rồi 20 năm đã trôi qua chưa một giây phút ông cảm thấy thanh thản. Có nỗi đau nào đau hơn việc phải từ bỏ người mình rất yêu thương một cách sâu sắc, coi người đó quan trọng như hơi thở bản thân, như máu thịt khắc sâu trong tim. Mất đi rồi buồn giá, xót xa vô cùng chỉ có cái chết may ra mới giải thoát được.

- Con có biết thân phận của Nhật Duy không? – Ông Cường rất nhanh chóng chế được cảm xúc của mình, vội chuyển chủ đề, nhắc đến chuyện này ông thấy đau buồn nhói trong tim, thật sự rất đau. . .

- Haiz, ba không chịu nói thì con làm sao mà biết được – Hoạ Mi nhún vai

- Thực ra Nhật Duy chính là Tổng giám đốc của tập đoàn Thái Dương danh tiếng đứng đầu ở châu Âu lẫn châu Mỹ, là lão đại của Bùi gia thế lực rất mạnh đứng đầu giới xã hội đen ngang sức ngang tài với Ngô Bang. – Ông Cường chậm rãi nói

- Ac... - Hoạ Mi vừa nghe ba mình nói xong, cảm giác không khác gì sét đánh ngang tai ngheen cả kẻo đang ngậm trong miệng, mở to mắt nhìn ông Cường bằng vẻ mặt khó tin.

- Những gì ba vừa nói là thật hay đùa thế? – Sau vài phút há hốc miệng, tròn tròn mắt Hoạ Mi mới lấy lại được sự bình tĩnh, vẻ mặt vẫn ngờ ngác. Biết anh ta là một người thần bí có thân phận rất lớn, nhưng không nghĩ lại lớn đến mức đó.

- Thật một trăm phần trăm đó con, con cũng biết Tập đoàn Phan thị của chúng ta tồn tại và đứng vững được bao năm qua cũng là nhờ có thế lực Bùi gia trợ giúp. Tương lai con sẽ là người thừa kế tập đoàn Phan thị nếu con mà trở thành vợ của Nhật Duy thì đúng là tuyệt vời khác gì cá gặp nước. – Ông Cường mắt loé sáng.

- Đó là lý do vì sao ba cử anh ta đến sống chung lấy danh nghĩa là để chăm sóc con chứ gì? – Hoạ Mi liếc nhìn cha bằng ánh mắt không thoải mái, nói như trách cứ.

- Thì để hai đứa có cơ hội phát triển tình cảm thôi, con cũng biết đó sống trong thế giới thượng lưu, để tập đoàn công ty mình phát triển bền vững và lâu dài các gia đình luôn gả con cái của mình cho bên đối tác. Cái này gọi là môn đăng hộ đối, tất cả đôi bên cùng có lợi. Còn con cái yêu ai hay có thích hay không họ không quan tâm, không cần biết cũng chẳng liên quan đến họ. Cái họ cần là lợi ích cá nhân nào đó, nên con có thấy tiểu thư nhà giàu nào mà dễ dàng lấy được một anh chàng nghèo rách mồng tơi không có quyền cũng chẳng có tiền bao giờ không?

Ông Cường cười gượng gạo giải thích. Cũng chính vì những lý do đó mà ông phải mất đi người con gái ông yêu, phải cưới một người con gái mình không yêu. Cố gắng đến mấy cũng chẳng thể yêu thương được, mệt mỏi, chán chường, nếu cái chết là giải thoát ông nguyện chết liền. 20 năm qua những kỷ ức đã qua xoáy tâm can ông, khiến ông ăn không ngon mà ngủ cũng chẳng yên, thậm chí luôn gặp ác mộng...Giá như ngày xưa ông đấu tranh đến cùng thả vút bỏ mọi vinh hoa phú quý ra đi tay trắng để sống một cuộc đời bình dị với người con gái ông yêu. Thì giờ đây ông đã chẳng phải khổ sở, sống không được mà chết cũng không xong với sự hối hận, nuối tiếc muộn màng, sự day dứt gặm nhấm trái tim ông từng ngày.

Nhưng trên đời này làm gì có nhiều "Giá như" hay "Nếu" nhiều đến thế để con người có thể sửa chữa lỗi lầm. Sai một ly đi một dặm, đã lựa chọn rồi thì không thể quay đầu đó là quy luật muôn đời...

- Ý là cha muốn bắt con phải yêu và lấy Nhật Duy chứ gì? – Hoạ Mi thoáng tức giận.

- Ha ha, ta chỉ giải thích để con hiểu thôi, ta yêu con nhiều như vậy, con là hòn ngọc bảo bối, là sinh mạng của ta. Ta luôn muốn con được hạnh phúc, còn việc con yêu Nhật Duy và lấy cậu ta hay không, không quan trọng. Chỉ cần con nói con yêu ai và muốn cưới ai ta đều ủng hộ hai tay được chưa, con gái yêu của ba – Ông Cường cười hiền hoà, xoa đầu con gái mình. Mặc kệ những tội lỗi đã gây ra một lòng ông muốn nhờ con gái bù đắp giúp nhưng ông sẽ ông miễn cưỡng hay ép buộc nó phải làm những gì mình không thích. Là ông nợ Ngọc Lan, đành để kiếp sau trả vậy? Liệu có kiếp sau không, liệu Ngọc Lan có tha thứ cho ông không?

- Cảm ơn ba, con yêu ba nhiều lắm – Hoạ Mi bỗng nước mắt rung rung, xúc động ôm chặt lấy ông Cường. Có một người cha thương con gái như vậy, nhỏ chẳng cần gì hết cả, vinh hoa phú quý ai thích thì cứ hưởng đi nhỏ chỉ cần cha mẹ nhỏ mà thôi ^^

- Còn nữa con nên nhớ để tồn tại được trong cuộc sống này cần phải biết luôn luôn lắng nghe, luôn luôn thấu hiểu. Lặng lẽ quan sát, âm thầm đánh giá và đưa ra kết luận chính xác. Khiêm tốn, nhã nhặn, biết người biết ta trăm trăn trăm thẳng. Con hiểu chưa? Nhớ kỹ vào. - Ông Cường nhấn mạnh, truyền thụ kinh nghiệm.

- Dạ, nhưng sao phải thế ạ? - Hoạ Mi suy tư một hồi liền thắc mắc

- Biết nhiều quá cũng không tốt, nhưng nếu không biết không hiểu thì con định đối phó như thế nào? Cuộc sống này vốn không hề công bằng, con quá ngây thơ, yếu đuối sẽ bị người ta chèn ép, hạ gục. Nhưng nếu con cứ cố tình chứng tỏ ta đây đáng cấp, hơn mi rất nhiều cái này gọi là tự kiêu con sẽ càng khiến người ta ghét bỏ, tức giận tìm cách hại, lật đổ. Bây giờ con khiêm tốn, nhẹ nhàng, cư xử đúng mực, lịch sự đừng bao giờ tuyệt tình dòn người ta vào bước đường cùng không lối thoát thì sẽ rất dễ dàng thu phục được lòng người. Chẳng may con có gặp khó khăn hay sa cơ lỡ bước người ta cũng sẽ giúp đỡ con vượt qua, cái này gọi là thêm bạn bớt thù. - Ông Cường cười thâm ý

- Ba từng có một vụ làm ăn ký kết hợp đồng với một công ty đối tác, họ cử người sang đàm phán, từ mãi bên Bắc Kinh sang tận NewYork. Ba đã điều tra thời gian tới cũng như đi của người được cử sang đàm phán ba được biết ông ta chỉ có thời gian 5 ngày. Lúc ông ta xuống sân bay ba cử người ra tận sân bay đón tiếp, phục vụ tận tình, cho ở phòng Vip khách sạn 5 sao, đi đâu đều có người đưa đón từ tể. Thế nhưng đến lúc hẹn thời gian ký kết hợp

đồng thì ba lại nhờ người viện lý do nhà có việc bận đột xuất vô cùng quan trọng không thể đi được, thành thật xin thứ lỗi. Do được sự đả ngộ tử tế, phải nói là quá tuyệt vời nên ông ta chỉ cười nói "không sao, có gì cứ từ từ cũng được". Đến ngày thứ 5, do ba vẫn còn bận việc nhà, ông ta phải ra sân bay để về nước nhưng do hợp đồng chưa được ký không biết ăn nói với cấp trên thế nào lại quá vội vã nên ông ta ký hợp đồng luôn để còn kịp chuyển bay mặc dù nhiều điều khoản trong hợp đồng bất lợi đối với công ty ông ta. Thế là ba thu được toàn thắng..

Kể xong ông Cường cười đắc ý, liếc nhìn về mặt ngưỡng mộ của Hoà Mi, nụ cười càng sâu hơn..

- Trời, con không ngờ ba của con lại thông minh thế, con xin bái phục - Hoà Mi mắt sáng lấp lánh, cười ngọt ngào

- Ha ha, cái này gọi là "lặng lẽ quan sát, tìm hiểu - Âm thầm đánh giá - Đưa ra kết luận, biện pháp chính xác, thông minh" để đem lại hiệu quả cao nhất.

- Vâng, con xin ghi nhớ. Thảo nào công ty do ba quản lý ngày càng phát triển rực rỡ - Hoà Mi cười tán thưởng ^^

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Đang nằm trên giường bệnh vừa ngậm kẹo mút vừa cố gắng gặm nhấm những con chữ trong vở một cách say sưa, bởi thật lòng mà nói Hoà Mi rất thích học, thích chơi thật nhưng chưa bao giờ lơ đãng mãi chơi quên học đến mức kết quả học tập sa sút cả. Con người sẽ chẳng làm được gì nếu trong đầu óc chẳng có chút kiến thức hay kỹ năng sống nào, chơi game cực đỉnh, đọc được vài trăm bộ tiểu thuyết đi chăng nữa...

Vừa đeo tai phone, miệng vừa lẩm bẩm giai điệu một bài hát rất yêu thích.

Ánh mắt ấy quá thấm thiết ân tình người ơi bao đêm anh luôn thầm nhớ. Có sóng gió lòng anh vẫn yêu người tình yêu anh trao em luôn đắm say.

Tình hồng như mơ, tình nồng như thơ dù thời gian bao đáng cay đổi thay. Từng lời anh nói đừng làm mây khói, mình cùng chung đôi giấc mơ yên ương

...

Có sóng gió qua bão tố, ta luôn bên nhau mãi không xa rời. Ánh mắt người luôn ấm nồng dịu em đi qua bao nhiêu khó khăn.

Cất tiếng hát trong nắng ấm đôi ta yêu nhau thiết tha không rời. Núi có mòn hoa có tàn, người yêu ơi mãi có nhau trong đời.

“Cốc...cốc...cốc”

Cửa phòng có tiếng gõ cửa chẳng biết là ai cả, ảnh hưởng đến sự tập trung của nhỏ nên nhỏ cũng chỉ liếc nhìn về phía cánh cửa vài giây rồi cúi đầu học bài tiếp, lười biếng mở miệng nói.

- Mời vào

Ngay tức thì cửa phòng được mở ra, bước vào là một cô gái có dáng dấp rất xinh đẹp, gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt màu nâu sáng lấp lánh, mái tóc xoăn vàng óng ả mượt mà xinh như búp bê. Mặc một chiếc váy trắng ngắn càng tôn lên những đường cong nóng bỏng đầy khiêu gợi, quyến rũ của cơ thể cô gái, tay cầm cái túi xách hiệu chanel màu đỏ, đi đôi giày cao gót màu đen để lộ đôi chân thon dài trắng ngần. Cả người toả ra một mùi nước hoa hương hoa hồng khá nồng, cô ta vừa bước vào phòng đã gây sự chú ý đối với Hoà Mi không phải vì sự có mặt của cô ta mà vì người cô ta có mùi nước hoa hồng, nhỏ nghĩ không quen.

- Cô là ai? Chúng ta quen biết nhau sao? – Hoà Mi đưa ánh mắt quan sát đánh giá cô ta một lượt rồi mở miệng hỏi, nhỏ nhớ chắc chắn mình chưa từng gặp cô ta bao giờ cả nhà. Hay là cô ta nhầm phòng nhỉ?

- Tôi là Hồng Nhung, cô không biết tôi nhưng tôi lại biết cô đấy. Rất rõ là khác, xin lỗi tôi có thể ngồi xuống ghế nói chuyện được không? – Cô ta nhìn nhỏ nở nụ cười thân thiện, cười mở, nhưng ánh mắt lại lộ lên sự địch ý, ghen ghét mãnh liệt.

- Oh, cứ tự nhiên. Tại sao cô lại biết tôi? – Hoà Mi cũng cười tươi lịch sự hỏi lại, cô ta nhìn mình chẳng thiện cảm chút nào, chẳng lẽ mình từng làm gì đáp tội với cô ta sao. Nghĩ thì nghĩ vậy nhỏ buồn chán bốc túi bắp rang bơ vang rộm món khoái khẩu của nhỏ cho vào miệng ăn.

- Tôi là hôn thê tương lai của Nhật Duy, người hiện đang sống chung cùng một nhà với cô. – Cô ta nhìn nhỏ bằng ánh mắt lộ sự tức giận, nhếch mép cười lạnh, rất tự nhiên rót cho mình một cốc nước lọc uống.

- Ac...ac – Hoà Mi đang nhai nhóp nhép bắp rang bơ nghe cô ta nói mình là hôn thê tương lai của Nhật Duy không khỏi sốc, ghen tỵ thì bị bắp rang bơ làm cho chết ghen luôn.

Ho sặc sụa, nước mắt tràn ra, thật không ngờ trên đời này lại có nhiều chuyện thú vị như vậy. Được đích thân vị hôn thê tương lai của Nhật Duy tới thăm nhỏ không khỏi cười khổ, không ngờ con người Nhật Duy này lại có quá nhiều bí mật đến như vậy. Biết tin hẳn có hôn thê tương lai không hiểu sao lòng nhỏ bỗng dâng lên một sự tức giận, bức bối mà không hiểu vì sao? Hôn thê tương lai của hẳn thì liên quan quái gì đến mình nhỉ?

- Chuyện này thì có liên quan gì đến tôi? Không phải cô mượn cớ đến thăm tiện đánh ghen luôn đấy chứ.— Sau phút gay cấn tởm ghen nhỏ nhìn Hồng Nhung nở nụ cười thách thức.

- Đánh ghen? Xem ra cô đúng là xem thường tôi quá rồi, loại người như cô không đáng để tôi liếc mắt nữa là — Cô ta nhún vai cười khinh bỉ.

- Vậy mục đích cô đến đây là để làm gì? — Hoà Mi cố nén tức giận muốn tát cho cô ta vài phát, cô ta đúng là loại người kiêu căng nghĩ mình là ai chứ?

- Hừ...Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô hãy tránh xa Nhật Duy ra một chút, anh ấy không phải là người cô có thể yêu nếu như không muốn sau này phải đau khổ. — Cô ta nhìn nhỏ bằng ánh mắt sắc lạnh như mũi dao nếu là mũi dao thật thì đúng là giết chết nhỏ ngay tức khắc rồi.

- Tránh xa Nhật Duy?

- Không nên yêu anh ta bởi anh ta không phải là người tôi có thể yêu nếu như không muốn sau này phải đau khổ?

- Ừ...con mắt nào nói cho cô biết là tôi đang yêu Nhật Duy hả? Đầu óc cô không được bình thường à? Bây giờ tôi rất mệt không muốn nói nhảm với cô, phiền cô có thể ra về - Hoà Mi trừng mắt, tức giận không chút khách khí ra lệnh đuổi khách

- Hừ...chỉ là cái loại vất mũi chưa sạch, cào cào mà đòi đá xe ư. Thử xem cô còn có thể vênh vang, đắc ý đến khi nào? Tôi sẽ mở to mắt nhìn cho thật rõ.

Bị Hoà Mi si nhục, Hồng Nhung mặt mũi tối sầm lại tức giận bỏ đi không quên để lại những lời đe dọa nồng máu tanh. Từ nhỏ đến giờ chưa từng có người nào dám coi thường cô ta như thế cả, được lắm, món nợ này ả sẽ từ từ đòi lại sau. Tối lúc đó ai khóc ai cười còn chưa biết đâu, kịch hay vẫn còn ở phía trước mà. Nhật Duy sẽ chỉ là của riêng tôi mà thôi, chỉ có tôi mới xứng với anh ấy, cô là cái thá gì chứ?

Ở bệnh viện được 1 tuần thấy quá nhàm chán, Hoà Mi kiên quyết đòi xuất viện đi học. Ngồi trong lớp tiết văn của cô Liên thấy quá nhàm chán chỉ muốn ngủ một giấc, muốn tìm một người để chém gió mà Tuấn Anh ngồi bên cạnh chẳng biết đi đâu mất tích từ lúc truy bài đến giờ. Thuý Tiên thì đang cắm cúi chép bài, nhỏ do tay còn đang bó bột nên nhỏ được ưu đãi rất nhiều có Thành Trung chép hộ bài cho, sao trên đời này lại có người tốt như vậy nhỉ được làm bạn với cậu ấy quả là may mắn.

Liếc nhìn trong lớp thấy không chỉ vắng Tuấn Anh mà còn cả Ngọc Anh lẫn Thuý Quỳnh nữa, nhắc đến Ngọc Anh nhỏ lại nhủ mày. Hôm đó ở cầu thang thực sự có chuột sao? Lúc Ngọc Anh nhảy lên người nhỏ cảm giác như cổ tinh bị đẩy vậy? Nhưng nhỏ với cô ta đâu có thù oán gì nhỉ, nước sông không phạm nước giếng chẳng có lý do gì mà để cô ta ra tay đẩy ngã nhỏ, dòn nhỏ đến con đường chết cả. Chắc tất cả chỉ là chẳng may thôi, phải không? Là bạn bè học chung một lớp nhỏ cũng không muốn vì những chuyện chứng cớ không rõ ràng mà nghi ngờ này nọ để rồi bạn bè trở mặt với nhau...

Chợt muốn ra ngoài đi dạo hưởng chút không khí thoáng mát, nhỏ xin phép ra ngoài đi vệ sinh. Vừa ra khỏi cửa nhỏ liền đi thẳng ra vườn hoa của trường, nơi có thảm cỏ xanh mướt, hoa thì đủ màu sắc rực rỡ không khác gì công viên. Cây cỏ thụ lâu năm rợp bóng khắp nơi dù sao trường này cũng đã có tuổi thọ trên 100 năm rồi còn gì, còn có bờ hồ nước trong đầy cá cảnh bơi lội, liễu rủ hai bên bờ rung rinh theo gió nhìn thích lắm. Hoà Mi đang đi tới một bãi cỏ xanh mướt như nệm êm định nằm xuống dưới đó nghỉ ngơi, ngắm trời đất một lát thì chợt nghe thấy tiếng xì xào, ồn ào ở sau một bụi hoa trà mỵ nở hoa đỏ tươi. Không nghĩ nhiều lại quá tò mò nên nhỏ đã lén đi tới nghe ngóng, thì nhìn thấy Tuấn Anh đang nói chuyện gì đó với Thuý Quỳnh, xung quanh có một đám người vệ sĩ mặc toàn thân màu đen đứng bên cạnh.

Nhìn sắc mặt Tuấn Anh thì tức giận, lạnh băng vẫn tia máu nói những lời chết chóc mà Hoà Mi thấy lạnh hết cả người, bần rùn chân tay. Còn đâu một anh chàng đẹp trai hay nói hay cười, dịu dàng, ấm áp nữa hả trời. Thuý Quỳnh cũng chẳng khá hơn nhỏ là bao mặt mũi xám ngoét, trắng bệch cắt không còn giọt máu, người run run, nước mắt tuôn trào nhìn rất thảm hại.

Hoà Mi cảm thấy tức giận định xông ra để đòi lại công bằng cho Thuý Quỳnh, con trai gì mà đã mạn khiến con gái phải khóc nức nở, mặt trắng bệch vì sợ hãi như thế không chút an ủi là sao? Nhưng nhỏ lại chùn bước cổ lẳng nghe cuộc đối thoại để hiểu rõ nguyên nhân, cái gì cũng đều có nguyên nhân cả không có lửa làm sao có khói.

- Hừ, việc cô kết hợp cùng với Ngọc Anh đẩy ngã Hoà Mi ở cầu thang nhằm hại chết cô ấy, tưởng có thể “vải màn che mắt thánh” được sao? Sự việc đã đến nước này rồi mà vẫn còn không chịu ngoan ngoãn hối lỗi, xem ra cô đúng là chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ phải không? — Tuấn Anh giọng lạnh băng, âm trầm đến khiếp sợ

Gì vậy, Thuý Quỳnh kết hợp với Ngọc Anh đẩy mình ngã cầu thang à? Thật không ngờ lòng người lại thâm hiểm đến vậy.

- Anh nói gì cũng phải có bằng chứng chứ? Nói suông thế ai chẳng nói được, bây giờ tôi khẳng định trông thấy anh giết người mà không có chứng cứ liệu anh có cảm nghĩ thế nào? Đừng có mà ngậm máu phun người, tôi biết anh rất đẹp trai, nhà quyền thế nhưng cũng đừng có lợi dụng những thứ đó mà vu khống cho tôi những tội danh tôi không làm. Nếu không cho dù có phải chết tôi cũng quyết không tâm phục khẩu phục — Thuý Quỳnh vẻ mặt tức giận, công khai cãi lý đến cùng vì cảm thấy mình bị vu oan.

Hoà Mi lén nghe mà phải thán thở, cái rất hay, xem ra có thể đúng là không phải do cô ấy làm rồi. Nếu không sao lại phải tỏ ra tức giận thế kia, còn nếu đúng là do cô ta cố tình làm xong rồi quyết không chịu nhận thì phải công nhận trình độ diễn xuất của cô ta cũng đáng cấp quá đi. Con người trên đời này ai mà cũng như cô ta thì đúng là không còn gì để mà nói nữa...

- Tốt, rất tốt. . .Tôi vốn chưa từng động thủ với con gái bao giờ nhưng hôm nay tôi không thay Hoà Mi dạy cô một bài học thì tôi không phải là Tuấn Anh. – Tuấn Anh vung tay tát Thuý Quỳnh một cái nỏ đom đóm mắt đến mức cô ta không đứng vững ngã lăn ra đất, khoé miệng rỉ máu tươi, má hằn đỏ 5 ngón tay

Vãi, lần đầu tiên chứng kiến cảnh con trai đánh con gái, người đánh lại là Tuấn Anh một chàng trai luôn cười tươi như hoa, đẹp rực rỡ, tốt bụng, đối xử rất thân thiện với con gái là thế mà không ngờ lại đánh người đã man như vậy. Hoà Mi run run, ối nếu cái tát đó mà rơi trúng mặt mình thì sao nhỉ? Nhỏ thật không dám tưởng tượng tiếp nữa. Đúng là không nên chỉ nhìn bề ngoài mà đánh giá một con người. . .

- Nói nhiều với loại người không biết liêm xỉ, lòng dạ ác độc hơn cả rắn rết như cô cũng chỉ thêm bực bội. Cô nhìn cái băng ghi hình cùng băng ghi âm trong chiếc điện thoại này đi, chứng cứ rành rành trước mắt xem cô còn có thể cãi hay như lúc nãy nữa không? – Tuấn Anh nhìn Thuý Quỳnh bằng ánh mắt khinh bỉ, hận không thể bấm xác cô ta ra thành trăm nghìn mảnh, ném cái điện thoại vào thẳng cái mặt đáng ghét của cô ta.

Chẳng biết bên trong chiếc điện thoại đó có những chứng cứ gì mà Thuý Quỳnh xem xong sắc mặt xanh lét hơn cả tàu lá chuối, ánh mắt hoảng hốt sợ hãi. Vội quỳ xuống xin Tuấn Anh

- Cầu xin anh tha cho tôi một mạng, những chuyện này tôi thực sự không chủ ý cố tình làm. Tất cả đều do Ngọc Anh làm, không liên quan đến tôi, tôi hoàn toàn không biết gì hết. – Thuý Quỳnh khóc lóc hoảng sợ tột cùng.

- Ngọc Anh nó nói lúc đó do ghen ghét với Hoà Mi được cả anh lẫn Trung lớp trưởng yêu quý, quan tâm nên mới mù quáng mất lí trí mà hại Hoà Mi. Sau khi Hoà Mi phải vào bệnh viện cấp cứu nó mới cầu xin tôi giúp đỡ để thoát thân, tôi nể tình bạn bè nên mới mắc sai lầm. Xin anh rộng lượng bỏ qua cho tôi đi mà. . .Hu hu

Thuý Quỳnh nước mắt dàn dụa, quỳ gối đập đầu xuống dưới đất đến toé máu đau đớn mà vẫn không ngừng đập đầu xin Tuấn Anh tha cho cô ta một con đường sống. Bởi nếu anh ta quyết tâm rat ay đừng nói là cái mạng của nhỏ của cô ta mà đến tính mạng cả gia đình cũng khó giữ. . .

Nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mà Hoà Mi không khỏi sùng sốt, há mồm tròn mắt. AAAAA, thì ra sự thật là như thế, suýt nữa thì mình đã bị mấy người khốn nạn, ác độc này hại chết mà không biết vì sao rồi. Thật đáng hận. . .

- Tuấn Anh tôi đây là người luôn song phẳng, làm gì cũng luôn quang minh chính đại, oan có đầu nợ có chủ. Chính vì biết cô không cố tình đẩy ngã Hoà Mi ở cầu thang, hại chết cô ấy tôi mới để cô sống bình an đến tận bây giờ. Cô có biết hiện giờ Ngọc Anh, bạn thân của cô hiện giờ đang ra sao không? – Tuấn Anh liếc nhìn nhỏ bằng ánh mắt rét lạnh, nói lời chết chóc nguy hiểm, nhếch mép cười lạnh.

- Tôi không biết. – Thuý Quỳnh sợ hãi run rẩy lắc đầu, ngẩng mặt tránh bị thương rí máu trông như mắt nhìn Tuấn Anh bằng ánh mắt hoảng hốt, như con thỏ đứng trước miệng con sói đang say mồi. . .

- Hiện giờ cô ta đang ở một nơi rất xa tận bên Trung Quốc, được đám đàn ông thừa tiền, dâm dăng bên đó chăm sóc rất chu đáo. Ha ha, và có lẽ cả đời này cô ta cũng sẽ chẳng thể trở lại Việt Nam đâu. Còn gia đình cha mẹ cô ta thậm chí những người có họ hàng thân thích với cô ta thì bị tôi điều sang châu Phi khai thác quặng rồi, còn cô thì sao có muốn được trải nghiệm giống thế không?

Tuấn Anh vừa dứt tay vào túi quần, vẻ mặt ung dung, tự tại, cười rực rỡ đẹp dịu như ánh trăng cứ như vừa kể một câu chuyện cười ấy. Nhìn nụ cười đó, Thuý Quỳnh chẳng thấy đẹp gì chỉ thấy nồng mùi máu tanh, chết chóc đang đến gần mà thôi. Hoà Mi thì run rẩy muốn chạy, đã man quá đã man. Con người này nguy hiểm tàn nhẫn chẳng kém Nhật Duy là bao, mình phải cao chạy xa bay thôi nếu không muốn chết sớm. Hắc.

- Người đầu mau đưa cô ta rời khỏi đây, trong vòng một ngày cô cùng với gia đình phải rời khỏi nơi này. Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nếu không. . .?

Tuấn Anh cười lạnh, ánh mắt nguy hiểm, toà sát khí khiến Thuý Quỳnh sợ muốn ngất luôn. Sau khi Thuý Quỳnh bị đám người của anh ta lôi đi, chỉ còn lại mình anh ta ung dung, thần nhiên ngắm mây gió. Hoà Mi sợ xanh mặt cầu mong anh ta mau chóng đi đi, nếu không để anh ta biết được nhỏ nghe lên mạng nhỏ cũng dễ thể thâm giống vậy lắm. Hic

- Còn không mau ra đi, Hoà Mi, cô còn định trốn ở đó đến bao giờ. Hừ

Giọng nói lạnh như băng, tức giận nhắc đến tên mình, Hoà Mi cảm giác không khác gì sét đánh ngang tai, mây đen giữa ngày nắng đẹp. Nhỏ cắn môi, sắc mặt tối sầm run rẩy bước ra cứ như là sắp đi lên đoạn đầu đài vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

- Hi hi, thực ra tôi chỉ tình cờ đi ngang qua thôi, hoàn toàn không nghe thấy hay nhìn thấy bất kỳ điều gì cả. Anh tha cho tôi đi được không? – Hoà Mi từ đám bụi cây hoa trà bước ra nhìn Tuấn Anh nở nụ cười lấy lòng.

- Hừ, tôi chỉ gọi cô ra chứ có nói là cô vừa nghe thấy hay nhìn thấy gì sao? Mà cô đã phải cãi nhanh thế nhỉ, đúng là có tật giật mình. Ha ha – Thấy phản ứng trẻ con của Hoà Mi, hắn bật cười.

- Anh... mà thôi tôi cũng chẳng rảnh đôi co với anh, gọi tôi ra có việc gì thì mau nói nhanh đi. Còn không thì anh mau lượn đi cho nước nó trong đừng làm tôi bức bối – Hoà Mi chán nản, con người này cũng chẳng đơn giản chút nào, nhỏ chẳng muốn dính dáng đâu.

- Ok, cô có thể nằm xuống bãi cỏ này nói chuyện với tôi một lát được không? Tôi thực sự đang có chuyện buồn cần chia sẻ, còn nếu cô không thích thì có thể đi – Tuấn Anh cười buồn, nằm xuống bãi cỏ nhìn lên trời.

Hoà Mi nhún vai định bỏ đi, nhưng thấy thái độ của anh ta như thế chẳng biết nghĩ thế nào cũng đành nằm xuống cùng.

- Có chuyện gì thì anh mau nói đi – Hoà Mi cầm một ngọn cỏ trong tay vung vẩy.

- Những con chim đang bay trên những ngọn cây hót líu lo kia thật may mắn, thích bay đi đâu thì bay, thích đậu cây nọ, cây kia, thích ăn thức ăn gì thì ăn chỉ cần thích là được chẳng bị ai miễn cưỡng hay gò bó. Chẳng như con người muốn làm gì cũng phải để ý tới phản ứng của người khác, muốn đi đâu cũng phải được sự cho phép của người khác, mong muốn thực hiện điều gì cũng phải để ý xem người ta có đồng ý không đã. – Tuấn Anh nhắm mắt mơ màng nói có chút mệt mỏi.

Thấy Tuấn Anh nói vậy Hoà Mi chột nghiêng người nhìn anh ta, nhìn ở góc độ này công nhận anh ta thật sự rất đẹp, một vẻ đẹp nhẹ nhàng, đem lại cho người ta cảm giác dễ chịu.

- Đúng thế? Một khi đã là con người dù muốn hay không chúng ta cũng sẽ luôn không bao giờ có cơ hội tự do một cách thoải mái như những con chim trên bầu trời kia. Nhất là trong chuyện tình cảm, loài chim thích ai liền rất dễ dàng kết thành vợ chồng sống chung thủy cùng sinh con xây đắp một gia đình hạnh phúc. Không như con người dễ yêu được đã là một chặng đường gian nan rồi, muốn cùng kết thành vợ chồng cũng còn khó hơn lên trời bởi vấp phải ý kiến của cha mẹ, của người thân, bạn bè, họ hàng nếu họ không đồng ý coi như xong khỏi cưới xin gì hết. Mà khi đã trở thành vợ chồng thì cũng sẽ rất nhiều vấn đề nảy sinh chẳng còn chút ngọt ngào như những giây phút yêu nhau lúc ban đầu. Làm người thật sự rất khổ...

Hoà Mi chú ý nhìn những chú chim đang bay lượn từ cây này sang cây khác, hình như trên mấy ngọn cây cổ thụ này còn có tổ chim thì phải. Ngẫm nghĩ một lúc mỉm cười nói...

- Không ngờ cô lại có những suy nghĩ sâu sắc như vậy? Cô thật khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác đó – Tuấn Anh mở mắt nghiêng mặt nhìn khuôn mặt thuần khiết, trong sáng của Hoà Mi cười sáng lạn thưởng.

- Anh quá khen rồi, tất cả là do đọc nhiều tiểu thuyết, những câu chuyện về cuộc sống của mỗi một mảnh đời, số phận trên mạng mà đúc kết thành triết lý thôi – Hoà Mi cười ngọt ngào, vui sướng khi có người khen mình.

- Nói hay lắm, bây giờ con gái thời nay chỉ thích son phấn, dày dếp, yêu vội, sớm chia tay...chả còn mấy ai thích đọc sách để suy ngẫm những điều hay lẽ phải trong cuộc sống để mà trân trọng những tình cảm tốt đẹp mà mình đang có nữa rồi. Họ coi tình yêu như là trò đùa, thay người yêu như thay áo nếu anh ta không thỏa mãn những nhu cầu mà cô gái ấy mong muốn như tặng đồ hàng hiệu, đi nhà hàng sang trọng...

Tuấn Anh cười nhạt nói ra những suy nghĩ, cảm nhận của mình. Nghĩ tới những cô gái thuộc thiên kim tiểu thư con nhà giàu xinh đẹp mà thực dụng, hay những cô gái nhà quê mới lên thành phố những thích ăn chơi đua đòi hẳn lại cảm thấy ngán ngẫm. Nhất là những cô dùng chiêu “khoe thân” để trở lên nổi tiếng, mệnh danh là hot girl mà thấy ghê. Hot girl giờ mọc như nấm sau mưa, chả có gì thú vị...

- Cái đó chỉ là một bộ phận nhỏ thôi, mà này anh mà cứ nghĩ xấu về con gái như thế coi chừng ế dài cổ đó nha bởi trăm năm Kiều vẫn là Kiều, đẹp trai mà ế là điều đương nhiên – Hoà Mi hài hước

- Ha ha, ế được đã tốt, tôi đang lo sốt vó mất ăn mất ngủ vì cái chuyện này đó. Đòi đúng là lắm trái ngang không thích mà vẫn cứ phải thích, nhục như con trùng trục – Tuấn Anh cười đau khổ.

- Hà? Là sao? – Hoà Mi mở to mắt tò mò

- 31 tháng 12 này tôi sẽ chuẩn bị phải đính hôn với thiên kim tiểu thư của tập đoàn Phương thị trong khi tôi chẳng hề thích cô ta tý nào đến liếc nhìn tôi cũng chẳng buồn nữa là. Haiz, vậy mà ba tôi lẫn bà di ghê cứ ép buộc tôi phải cưới người mình không thích, đòi có đên không chứ. – Tuấn Anh chán nản thờ dãi.

- Ho ho, vậy xin chúc mừng anh, biết đâu ngày này năm sau tôi lại có cơ hội được bế baby dễ thương con của anh rồi ấy chứ – Hoà Mi cười lẩn lộn, cố tình trêu tức Tuấn Anh.

- Ha ha...không có chuyện đó đâu, bởi tôi đã có dự định riêng rồi – Tuấn Anh không hề tức giận trái lại còn nhìn Hoà Mi cười gian.

- Dự định riêng?

- Đúng vậy, đơn giản thôi chỉ cần tìm một người đóng giả làm bạn gái thế là xong. Ho ho – Tuấn Anh cười đắc ý.

- Bạn gái? Thế anh tìm được ai rồi?

- Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt – Tuấn Anh nhìn sâu vào mắt Hoà Mi

- Anh điên lâu chưa hay mới điên thế hả? Never nhé, đừng có nằm mơ giữa ban ngày nhá – Suy nghĩ một lúc nhỏ chợt đỏ bừng mặt lắc đầu nguây nguẩy từ chối ngay lập tức.

- Tôi rất tình tảo đó, chắc chắn đấy, thực ra tôi chỉ muốn cô đóng giả bạn gái đi cùng với tôi vào buổi sinh nhật của ba tôi thôi. Ngoài cô ra tôi không thấy ai thích hợp vị trí này cả - Tuấn Anh cười nháy mắt

- Tại sao?

- Ha ha, bởi nếu là cô tôi tin giữa chúng ta tuyệt đối sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện gì. Còn nếu là những cô gái khác tôi sợ họ sẽ yêu tôi mất. Trông tôi đẹp trai rạng ngời, hiếm có khó tìm thế này cơ mà nhờ họ yêu thật thì tôi chết chắc. Đúng không baby? – Tuấn Anh vừa cười vừa huýt sáo.

- Hừ, tự sướng vừa thôi, cứ cho là thế đi nhưng tại sao tôi phải đồng ý giả làm bạn gái anh chứ? – Hoà Mi bấu môi liếc mắt khinh bỉ ý tưởng dở hơi biết boi đó của hắn.

- Ok, chỉ cần cô đồng ý chịu giúp tôi thì muốn gì tôi cũng sẽ đồng ý – Tuấn Anh cười ẩn ý

- Ok, nếu anh đã nói vậy thì tôi cung kính không bằng tuân mệnh, còn về điều kiện tạm thời tôi chưa nghĩ ra đợi khi nghĩ ra nhất định anh phải tuân thủ đó. – Hoà Mi mỉm cười sáng lạn, anh mà đồng ý thì anh chết chắc rồi. Kaka

- Được, cứ quyết định vậy đi. – Hắn gật đầu không chút suy nghĩ.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày sinh nhật của Hoà Mi vào ngày 18/9, sáng ra nhỏ tỉnh dậy học bài, ăn sáng rồi đến trường như mọi hôm. Tới lớp Thuý Tiên nhìn nhỏ mỉm cười rồi hai đứa lại bắt đầu chém gió, tranh luận thao thao bất tuyệt về những cuốn truyện tranh mới nhất. Trung thì đem tới những quyển vở mới cả buổi tối hôm qua mới chép xong đưa cho Hoà Mi, không quên nở nụ cười tươi rói nói “nếu có chỗ nào không hiểu cứ hỏi tớ nhé!”.

Cả ngày chẳng thấy có gì đặc biệt, không một tin nhắn gửi tới chúc mừng sinh nhật, không một món quà. Bình thường mọi năm nhỏ được Thuý Tiên, Ngọc Huyền tặng quà đồng thời chúc mừng sinh nhật nhỏ từ lúc vừa nhìn thấy mặt rồi rủ nhỏ đi ăn uống khắp nơi miễn phí vậy mà năm nay chúng nó lại im hơi lặng tiếng là sao? Chẳng nhẽ đã quên thật rồi? Càng nghĩ càng cay cú, vừa bực vừa buồn. Bố mẹ nhỏ năm ngoái bận đến mấy cũng về dự sinh nhật của nhỏ, mua một chiếc bánh gato to đùng. Thậm chí mẹ còn tặng cho nhỏ một món quà rất đặc biệt một căn nhà riêng đẹp như mơ, không biết năm nay liệu ba mẹ nhỏ có nhớ đến sinh nhật của nhỏ không nữa.

Ở nhà cả buổi chiều lên mạng chơi game vừa nhìn điện thoại mong ngóng nhận được tin nhắn chúc mừng sinh nhật hay ai đó gõ cửa tặng quà mà sao chẳng thấy động tĩnh gì thế nhỉ? Có lẽ nào lại quên thật? Chờ đến tối lúc 7h30 bụng đói meo do chỉ ăn tí bím bím với kẹo mút, thế quái nào Nhật Duy với Lệ Hoa vẫn chưa về nhà nhỉ? Bình thường tầm giờ này hai người đó về từ lâu rồi, ba mẹ cũng không hề gọi điện chúc mừng sinh nhật hay hỏi han gì con gái yêu quý cả.

Chợt có cảm giác bị bỏ rơi, Hoà Mi cảm thấy rất ảm ức, lẽ nào sinh nhật tuổi 16 năm nay của mình trôi qua một cách cô độc như thế?

Đang lúc Hoà Mi buồn một cách kinh khủng, buồn một cách dã man, buồn đến mức muốn khóc luôn nhìn đồng hồ đã 8h30 mà căn nhà vẫn vắng lặng không chút tiếng động, nhỏ chợt thấy cô đơn làm sao? Nếu có Nhật Duy ở nhà lúc này thì tốt quá, hắn sẽ cùng nấu cơm với nhỏ, cùng cãi nhau. Nhưng sao giờ chỉ có mình nhỏ đơn côi một mình thế này...

Bỗng nhiên chuông điện thoại reo vang, nhìn màn hình phát sáng nhỏ hồi hộp không biết là ai gọi thế nhỉ? Nhìn thấy là số của Ngọc Huyền liền nhanh chóng bắt máy.

- Alo, Huyền xinh gái mày gọi điện cho tao có chuyện gì thế? – Hoà Mi hồ hởi

- Mày ơi...xây ra chuyện lớn rồi, Nhật Duy bị tai nạn ngã xe máy bị thương rất nặng tao tình cờ đi ngang qua đưa về hiện đang ở nhà tao không biết sống chết thế nào? – Ngọc Huyền hoảng hốt.

- Cái gì? Sao không đưa đến bệnh viện, đưa về nhà mày làm gì? – Hoà Mi nghe nói Nhật Duy bị thương nặng có chút hoảng sợ nhưng vẫn nghi ngờ, con nhỏ ranh ma này không thể tin được.

- Mày ngu thế, ở nhà tao có bác sĩ riêng rồi. Tao không quen thân gì với hắn nên tao mới gọi cho mày đến giải quyết nếu mày không đến hắn mà chết thật ở nhà tao, tao vứt xác ra đường thì đừng có trách tao ác nhé có trách thì trách mày vô tình đi. – Ngọc Huyền tỏ ra giận dữ giáo huấn Hoà Mi một hồi liền cúp máy rụp cái. Hoà Mi có gọi lại thế nào cũng không chịu bắt máy...

Rất nhanh ngay lập tức nhỏ gọi taxi đi nhanh tới nhà Ngọc Huyền, nghe tin Nhật Duy bị thương mà ruột gan nhỏ cứ nóng rực hết cả lên...nhờ chẳng may...hắn chết thật thì sao? Ôi trời, nghĩ đến khả năng đó mà tim nhỏ chợt nhói đau, cầu trời phù hộ đừng để hắn xảy ra chuyện gì...

Chương 76

Khi Hoà Mi đang lo lắng sốt ruột như kiến bò chảo nóng, vừa tới cổng biệt thự có tán hoa giấy rậm rạp nhà Ngọc Huyền, đèn công chiếu sáng như ban ngày, không suy nghĩ gì nhiều nhò liền nhảy xuống khỏi taxi trong chớp mắt thậm chí còn quên trả tiền cho bác tài xế bị người ta nhắc nhở thì lại nhớ ra là mình quên không đem theo tiền mới chết dở chứ. Chẳng còn cách nào khác Hoà Mi đành mặt dày bảo bác tài xế chờ chút để nhò gọi bạn ra trả tiền giúp, không biết có phải tình cờ hay không mà nhò vừa bấm chuông cổng thì cửa tự động liền mở ra và được đích thân Ngọc Huyền đại tiểu thư vốn rất ngạo mạn, chưa từng một lần xuống tận cổng đón nhò một cách nhiệt tình như thế này bao giờ mà toàn là bác giúp việc thui à. Có lẽ nào ngày mai mặt trời mọc đằng Tây nhỉ?

- Huyền xinh gái tao vội quá quên mang theo tiền để trả taxi rồi mày trả giúp tao nha, khi nào có tao trả lại mày sau. Ok – Vừa nhìn thấy Ngọc Huyền hai mắt Hoà Mi sáng lấp lánh như nhật được vàng, cười lấy lòng.

- Mày đúng là chuyên gia lừa nhò, hậu đậu, đoảng vội di chứng thêm ngu ngốc nữa. Tao thật sự không thể hiểu nổi nữa tại sao tao có thể chơi với mày được lâu như thế được nhỉ? Mày có biết tao chờ đợi mày bao lâu không? – Ngọc Huyền cười nhạt, vẻ mặt thoáng buồn.

- Con ***** nữa, đừng có thấy mặt nhau là chửi nhau như thế chứ để tao điên lên “đim hàng” thì mày hơi bị “nhục” đấy con ạ. Nói nhanh hiện giờ tình hình Nhật Duy sao rồi?

Đã lo lắng muốn chết gặp nhau không được câu an ủi thì lại còn bị đá xoáy Hoà Mi tức giận đến mức chỉ muốn đánh cho cô bạn thân trước mặt một trận toi tã nhưng vì nghĩ đến tình trạng của Nhật Duy nên nhò mới cố nén giận thôi.

- Hắn chết rồi – Ngọc Huyền thở hắt ra, mặt buồn hiu, u ám, ảm đạm, mắt đỏ hoe vội lấy khăn giấy ra chấm chấm như nhà có tang thật.

- Chết rồi? Huyền xinh gái đừng có giỡn nhau nha, chuyện sống chết của một con người không thể đem ra làm trò đùa được đâu. Tao biết mày đang nói đùa để thử lòng tao thôi mà đúng không? Ha ha – Hoà Mi cười héo hắt đến rơi nước mắt, tất cả chỉ là một trò đùa đúng không?

Vừa nghe Ngọc Huyền thông báo Nhật Duy đã chết, trái tim nhò nhói đau như bị ai đó cầm dao đâm mạnh một nhát, đau không thể nói thành lời. Vốn tin chắc rằng mình không hề thích hắn, xa không nhớ gần không thương, thậm chí còn từng ao ước hắn quỷ sa tăng đến bắt đi cho rảnh nợ. Trả lại một cuộc sống tự do, tự tại, thích ăn gì thì ăn, ngủ đến bao giờ thì ngủ, chơi game đến nửa đêm cũng chẳng bị ai không chế.

Nhưng chẳng hiểu sao khi nghe tin hắn chết rồi, nhò chợt cảm thấy rất đau lòng dường như thế giới xung quanh trong mắt nhò sắp vỡ vụn tan thành mây khói không còn gì để mà níu kéo, để mà hi vọng nữa. Nếu hắn thực sự chết rồi sau này sẽ không còn ai cùng nấu những món ngon cho nhò ăn nữa, sẽ không còn ai để cãi nhau với nhò nữa...

- Tao thật sự cũng rất muốn tin đó là chỉ là một sự nhầm lẫn, chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng khi nhìn thấy thân xác đầm máu tươi đầy vết thương của Nhật Duy ở bệnh viện lúc đưa ra khỏi phòng cấp cứu chuẩn bị chuyển đến nhà xác. Tao đã đau xót khóc nức nở không tin đó là sự thật, nhìn gương mặt trắng bệch không còn chút sinh khí, đôi mắt nhắm chặt như đang ngủ của hắn mà chân tao run run không đứng vững. Do sợ mày lừa linh điên loạn khi biết tin hắn đã chết lại không biết người thân hắn là ai để báo tin đưa về tận nhà, nên tao mới đưa hắn về nhà tao trong một căn nhà bí mật ở ngoài vườn hoa và gọi điện thông báo cho mày biết nhưng chỉ dám nói nhẹ đi. Bây giờ tất cả mọi người đều đang có mặt ở đó nên mới không ai nhấn tin hay gọi điện chúc mừng sinh nhật mày chỉ sợ mày sẽ đau đớn mà nghĩ quẩn...

Ngọc Huyền vừa nói vừa khóc nức nở, nước mắt tuôn rơi như mưa ướt hết cả khăn giấy. Người run rẩy, xúc động ôm chặt lấy Hoà Mi.

- Không ... tao không tin tất cả đều là một trò đùa đúng không mày? Mày mau nói đi Nhật Duy vẫn còn sống, anh ta chưa chết đúng không? Tao cầu xin mày đấy hãy mau nói là không phải đi...

Nghe Ngọc Huyền kể lại toàn bộ sự tình, sắc mặt buồn thảm, khóc nức nở mà tim nhò đau đớn như muốn ngừng đập. Đầu óc trống rỗng, môi cắn chặt đến mức chảy máu đỏ tươi trông đến nhức mắt, hai bàn tay nắm chặt vào nhau móng tay sắc nhọn đâm sâu vào da thịt mà nhò chẳng hề cảm thấy đau đớn chút nào. Ánh mắt ngây dại, vô hồn. Chỉ cảm thấy thế giới xung quanh tối sầm một màu đen tối, vỡ tan không sức sống. Vậy đây có lẽ nào người thật lòng thích nhò, bất chấp tất cả để cứu nhò trong lúc nguy nan không màng sống chết đã thực sự rời ra nhò mãi mãi sao?

Nhò vẫn còn chưa kịp làm gì cho người đó mà, vẫn chưa từng nói lời cảm ơn, vẫn chưa từng nói lời xin lỗi về những lỗi lầm, rắc rối mà mình đã gây ra khiến người ấy phải tức giận mà. Luôn âm thầm ở bên cạnh bảo vệ nhò, để nhò được tự do được làm những gì mình thích nhưng phải có chừng mực để giữ sức khoẻ đã vĩnh viễn rời xa thật rồi sao? Không tin, không bao giờ...

- Không...đó không phải là sự thật...là mày cố tình lừa tao đúng không? Một người đẹp trai, đáng yêu như thế, tuổi đời còn quá trẻ làm sao mà có thể chết được chứ...

Hoà Mi điên loạn la hét như một con thú điên, hai tay bám chặt vào vai Ngọc Huyền rung mạnh, nước mắt tuôn rơi trong đau xót.

- Tao xin lỗi, nhưng đó đúng là sự thật mày ơi, Hoà Mi à, hãy tỉnh lại đi đừng xúc động quá mà làm hại đến bản thân. Chính tao tận mắt nhìn thấy anh ta đi xe máy định đón Lệ Hoa lúc giờ cao điểm trên cầu Vĩnh Tuy chẳng may va chạm với một chiếc xe tải đang mất phanh, ngã đập đầu xuống đất máu

chảy rất nhiều đỏ thành vũng đến nhức mắt. Lúc đó tao sợ lắm, thực sự rất sợ ... tao không biết mày có thích anh ta thật hay không mặc dù tao rất mong muốn mày sẽ thích anh ta. Nhưng bây giờ anh ta đã chẳng may chết rồi, mày cũng hãy hứa với tao không được phép gục ngã được không? Sống vui vẻ, lạc quan nên chứ đừng như thế này, nhìn bộ dạng này của mày tao đau đớn lắm mày biết không?

Ngọc Huyền gạt nước mắt, cố giữ bình tĩnh, tay run rẩy lạnh toát nắm chặt lấy tay Hoà Mi an ủi. Nhìn Hoà Mi đứng bất động như một bức tượng, cắn chặt môi đến bật máu, ánh mắt vô hồn trống rỗng, gương mặt trắng bệch không chút máu. Mà Ngọc Huyền thấy rất chua xót, đắng cay trong lòng “Hoà Mi à, có lẽ mày đã thật sự yêu Nhật Duy rồi chẳng qua mày không biết mà thôi...”. Thật sự muốn biết người đó có yêu ai hay không, chỉ cần đối mặt với sinh tử sống chết là sẽ biết ngay. Lúc có thì không biết trân trọng để đến lúc mất đi rồi mới hối hận, đau đớn – Thật đáng tiếc ...

Thích một người chỉ mất vài phút và rất dễ dàng nhận ra, nhưng yêu một người thì đừng nói là 2 tháng sống chung buồn vui có nhau mà đến khi vài năm cũng chẳng thể nhận ra là mình có yêu người đó hay không. Chỉ đến khi người đó rời xa rồi mới biết, Hoà Mi ngốc nghếch của tôi ơi, đừng khóc nữa được không ... hãy xem tất cả như một giấc mơ đi, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi. ...

- Không đâu, anh ấy chưa chết đâu, chắc chắn anh ấy chưa chết đâu... Ngọc Huyền à, hình như vừa rồi tao nhìn thấy anh ấy cười với tao đấy, nụ cười của anh ấy rất đẹp, đẹp rực rỡ như những bông pháo hoa nở trên bầu trời ban đêm lúc giao thừa ấy...

Hoà Mi không khóc nữa, mắt nhìn xa xăm về một khoảng không vô định rồi bật cười vu vơ. Miệng nói nhảm những lời khiến người ta cảm thấy đau đớn đến mức nước mắt phải tuôn rơi. ...

- Hoà Mi à, đừng như thế nữa, hãy chấp nhận sự thật đi. Mày cứ như thế nếu anh ta trên thiên đường có linh thiêng sẽ thấy đau lòng lắm đó, những người yêu thương mày cũng sẽ đau lòng theo đấy...

Ngọc Huyền ánh mắt lo lắng nắm chặt tay Hoà Mi, trong khoảng khắc này nhỏ chột có cảm giác Hoà Mi sẽ cứ như thế mà tan biến đi. Cảm giác ấy hiện hữu chân thật đến mức khiến nhỏ phải gọi tên Hoà Mi liên tục nhiều lần, khi quá yêu say đắm một người nếu người đó chẳng may rời xa mình thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa...

- Kệ tao... tao không chết được đâu, mày mau buông tay tao ra tao muốn đi tìm anh ấy. Tao tuyệt đối không tin rằng anh ấy đã chết, tất cả đều là những lời bịa đặt xấu xa của mày. Tao ghét mày, tao hận mày... Ha ha

Vừa nói vừa cười, Hoà Mi liền vùng mạnh tay ra khỏi tay Ngọc Huyền như người mất trí chạy nhanh đi tìm người. Ngọc Huyền sợ xanh cả mắt lại vội túm lấy tay Hoà Mi lôi kéo, giằng co. Thôi chết, con nhỏ này phát điên thật rồi...

- Hoà Mi mày muốn đi tìm Nhật Duy phải không... mau đi theo tao nhé, tao sẽ dẫn mày đi gặp anh ta thấy được không?

Ngọc Huyền nói nhẹ nhàng, nắm tay Hoà Mi thật chặt như sợ nhỏ lại vùng ra bỏ chạy thì chết...

- Thật không? Mày sẽ dẫn tao đi tìm anh ấy thật chứ? Đúng là anh ấy chưa chết mà – Hoà Mi cười ngọt ngào nhìn Ngọc Huyền cảm kích như một đứa trẻ được quà.

- Thật, nào mau đi thôi – Ngọc Huyền thở dài, không biết mọi chuyện sau này sẽ ra sao nữa.

Đi một đoạn đường dài qua hết một hồ nước thả cá, có cái đình nhỏ ở giữa hồ, hoa trà my, hoa đồng tiền cảnh, hoa thược dược trong đêm tối thoảng một mùi hương dịu êm. Gió thu thổi mát rượi nhưng sao trái tim Hoà Mi lại thấy giá băng đến vậy? Vì sao lúc còn sống thì không hề biết mình đã yêu người đó từ lúc nào mất rồi, để đến khi người đó chết đi mới thấy đau thương, chua xót...

Tiếng gió thổi xào xạc, ngọn cây rung rung rơi rụng những chiếc lá khô héo trong đêm thu buồn cho cõi lòng ai thêm thật buồn. Bên tai nhỏ lại vang lên giai điệu một bài hát quen thuộc mà mình rất yêu thích...

Ánh mắt ấy quá thấm thiết ân tình,

Người ơi bao đêm em luôn thầm nhớ.

Dẫu có sóng gió lòng em vẫn yêu người

Tình yêu em trao anh luôn đắm say

Tình hồng như mơ, tình hồng như thơ...

Bình thường Nhật Duy luôn nhìn nhỏ bằng ánh mắt lạnh như băng tuyết ngàn năm cũng không thay đổi, nhưng khi nhớ đến ánh mắt dịu dàng, ấm áp, đem lại cho người ta cảm giác dễ chịu, an tâm và đầy tin tưởng có thể dựa dẫm. Lúc nhỏ vừa mới tỉnh lại ở bệnh viện sau vụ cháy quán bar, người dám liều lĩnh cứu nhỏ thoát khỏi cái chết trong gang tấc không một chút do dự, một chút hối hận.

Mà trái tim nhỏ càng cảm thấy đau đớn như ai cào ai xé, vốn cứ nghĩ mình đọc tiểu thuyết nhiều, có nhiều kinh nghiệm cuộc sống lần hiểu biết về tình yêu trai gái. Vậy mà khi đối diện với vấn đề tình cảm trai gái ngoài đời thực sự thì nhỏ lại rất mơ hồ, ngốc nghếch đến mức không biết mình có thích hay yêu người ta không nữa, lúc này nhỏ thật sự rất muốn cười cái sự ngây thơ đến mức đáng hận đó của mình.

Đứng trước cửa một căn phòng gọi là căn phòng “bí mật” nơi chưa xác Nhật Duy mà Ngọc Huyền vừa nói, Hoà Mi ngược mắt nhìn xung quanh. Vốn luôn tin Nhật Duy chưa chết, nhưng bây giờ mà mở cửa nhỏ lại thật sự rất sợ sẽ phải trông thấy cái xác đầy máu me, gương mặt trắng bệch như ngủ say

của hấn lăm. Nếu đúng là sự thật là thế, thì nhỏ phải làm sao đây? Biết sống tiếp thế nào đây? Khi mà chính hấn tự nhiên bất ngờ xuất hiện trong cuộc đời nhỏ, phá tan đi cuộc sống yên bình, tự do vốn có của nhỏ. Bây giờ thì lại bất ngờ ra đi không lời từ biệt thử hỏi có khiến lòng người cảm hận không?

- Hoạ Mi có mở cửa vào gặp hấn lần cuối không? Mọi người đã có mặt đầy đủ rồi chỉ còn thiếu vắng mình mày nữa thôi – Ngọc Huyền đứng bên cạnh sắc mặt ảm đạm, thúc giục.

Hoạ Mi ngơ ngác như người trên mây tay cầm chặt nắm tay cửa mà run rẩy, cầm chặt đến mức nổi cả gân xanh. Có lẽ nào Nhật Duy chết thật rồi sao? Vừa mới hôm qua còn cười, còn cãi nhau, cùng nấu nướng với nhỏ mà hôm nay người đã ra đi chỉ còn lại một thân xác trống rỗng, vô hồn sao?

Hít một hơi lạnh, cổ kìm nén để nước mắt không tuôn rơi trong chua xót, thầm hạ quyết tâm. Nhật Duy à nếu anh thật sự không chết thì bắt đầu từ hôm nay em sẽ học cách yêu thương anh một cách trân trọng, sẽ không buống bình, ngang ngược, hay cãi lời, chọc giận khiến anh phải buồn nữa. Sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh để sau này dù có xảy ra bất kỳ chuyện gì sẽ không bao giờ phải nuối tiếc hay hối hận.

Còn nếu anh thực sự nhắm tâm rồi bỏ em để lên nơi thiên đường hoá thành thiên sứ, nhìn xuống nhân gian mỉm cười thầm chúc em hạnh phúc như người ta vẫn từng hay nói thì cả đời này em cũng sẽ tuyệt đối không bao giờ tha thứ cho anh đâu...

Sắc mặt trắng bệch, ánh mắt mơ màng, trống rỗng, trái tim trong khoảnh khắc ngừng đập khi sắp phải đối mặt với một sự thật phũ phàng và quá đáng cay không thể nào chấp nhận được. Tình yêu đầu đời của một cô gái vừa mới 16 tuổi vừa nẩy nở lại đứng vào ngày sinh nhật tuổi 16, thì đã phải chấp nhận từ bỏ dù muốn hay không thử hỏi trên đời này còn có nỗi đau nào đau hơn thế. Tay run run nắm chặt cái nắm cửa xoay thật mạnh, dù biết là sẽ rất đau nhưng vẫn phải dùng cảm đối mặt thôi...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Tình thần hoảng hốt, sợ hãi, nhắm mắt thật chặt để không phải nhìn thấy cảnh tượng mình không mong muốn. Vừa mở mạnh cửa thì một tràng tiếng kêu reo hò vui mừng khiến nhỏ mở to mắt ta giật mình kinh hãi nhìn cứ ngỡ mình đang nằm mơ, cứ tưởng bên trong là cảnh tượng u buồn, ảm đạm mọi người sắc mặt buồn so nhìn mình bằng ánh mắt chan chứa những nỗi niềm muốn nói cơ. Có ai ngờ...

- Happy Birthday to you!

Một dàn ca hợp xướng reo vang khiến tai nhỏ suýt thì bị thủng màng nhĩ, chẳng hiểu chuyện quái quỷ gì đang diễn ra nữa Hoạ Mi liền mở to mắt ra nhìn thì thấy từ trên không trung rơi xuống một đám giấy vụn li ti đủ màu sắc xanh đỏ tím vàng rơi xuống đúng người nhỏ. Còn tất cả mọi người đang đứng trước mặt nhìn nhỏ bằng ánh mắt rạng rỡ, nở nụ cười hạnh phúc trái ngược hoàn toàn với cảm giác đau khổ, buồn bã khóc hết nước mắt của nhỏ lúc nãy. Căn phòng bật đèn sáng choang, được trang trí cầu kỳ bằng những dây nơ, bóng bay đủ màu sắc, dây kim tuyến lấp lánh...

Đứng trước mặt nhỏ là Nhật Duy đang cầm một chiếc bánh gato sinh nhật to đùng, trên mặt bánh có nhiều quả dâu tây đỏ chót, cắm 16 ngọn nến nhỏ màu sắc xinh tươi đang cháy sáng lung linh. Ngoài ra ở thân bánh còn có dòng chữ diêm dúa rất đẹp màu đỏ “Happy Birthday bé Hoạ Mi – 18/9 tròn 16 tuổi”, thấy vẻ mặt ngơ ngác đứng im bất động mở to mắt ra nhìn như người mộng du của Hoạ Mi. Nhật Duy cứ ngỡ nhỏ bất ngờ quá nên mới phản ứng như thế liền mỉm cười rạng rỡ đẹp như những vì sao băng rớt xuống nói.

- Sao? Thấy bất ngờ không? – Lần đầu tiên trong đời Nhật Duy tham gia vào một trò chơi hoành tráng là tổ chức sinh nhật cho một người, mà người ấy lại là người con gái mình yêu nên không khỏi tránh cảm giác hồi hộp, lo lắng không biết làm như vậy có khiến người ấy thích thú, ấn tượng và bất ngờ không nữa.

- Trời, chị mau nói gì đi chứ đừng để mọi người đứng nhìn chị mỉm cười đến sái cả quai hàm như thế chứ. – Lệ Hoa cười tươi rói, nói hài hước, trên tay có cầm một cái hộp quà nhỏ xinh màu hồng thất nơ bên trên.

- Có phải vui mừng quá nên không biết nói gì đúng không? – Bà Hương mẹ của Hoạ Mi nhìn cô con gái diệu của mình cười nháy mắt.

Sau một vài phút định thần để tỉnh táo hiểu rõ mọi chuyện, ánh mắt Hoạ Mi chợt trở lên sâu lạnh thăm thẳm không biết nhỏ đang nghĩ gì nữa.

- Nhật Duy anh vẫn chưa chết à?

Hoạ Mi nhìn nụ cười rạng rỡ của Nhật Duy bằng ánh mắt khó tin mở một miệng nói một câu chẳng hề có liên quan đến hiện tại, khiến mọi người vừa nghe xong tởm nước miếng, nụ cười méo mó, nhìn Hoạ Mi bằng ánh mắt kinh dị như nhìn thấy quái vật từ trên trời bất ngờ rơi xuống. Còn Nhật Duy nụ cười trên môi tắt lịm, nhướn mày nhìn nhỏ từ đầu xuống chân không biết nhỏ uống nhầm thuốc chẳng sao lại có phản ứng ngoài sức tưởng tượng của hấn như vậy? Còn Ngọc Huyền thì đưa tay bịt miệng cười, đúng là thú vị thật.

- Đầu óc cô có vấn đề à? Tôi làm sao mà chết chứ? – Nhật Duy đưa bánh gato sang cho Tuấn Anh cầm, nghiêng mặt nhìn về mặt ngơ ngác, đôi mắt đỏ

hoe như vừa mới khóc thảm đánh giá. Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì thế?

- Hắc, anh không sao là tốt rồi. – Sau đó đưa đôi mắt toé lửa đầy sát khí nhìn sang Ngọc Huyền, con nhỏ khốn nạn ngay cả bạn bè cũng đi lừa đảo còn diễn xuất như thật nữa chứ.

- AAAAAAAAAAAAA, Ngọc Huyền mày dám lừa tao à, tao giết mày.

Hoạ Mi tức giận nỏ đom đóm mắt, con bạn khốn nạn dám lừa gạt nhỏ khiến nhỏ sợ muốn vỡ tim, khóc hết cả nước mắt hôm nay ta không giết mi ta thì không phải người. Rất nhanh nhỏ liền xông tới chỗ Ngọc Huyền đang đứng định cào cào, cắn xé thì Ngọc Huyền đã sợ hãi khi nhìn thấy ánh mắt rực lửa khát máu của nhỏ nhanh chân chạy xung quanh phòng kêu. . .

- AAAA, mọi người cứu tôi với, Hoạ Mi bị điên thật rồi, chẳng hiểu sao tự nhiên muốn xông tới đánh cháu. – Ngọc Huyền giả bộ đáng thương, yếu ớt la to

- Con nhỏ khốn nạn, vừa ăn cướp lại còn lừa à, dám lừa dối bạn bè hôm nay ta không dạy cho mi một bài học biết thế nào là lễ độ ta thì không phải người. – Hoạ Mi điên tiết cúi xuống rút cái giấy dưới chân định phi vào người Ngọc Huyền thì bị mẹ nhỏ ngăn cản.

- Con bé này, hôm nay là sinh nhật con sao con lại thế, đừng khiến mẹ phải lo lắng mà. Toàn bộ buổi sinh nhật hôm nay đều do Ngọc Huyền nảy ra ý tưởng thực hiện, còn đích thân gọi điện cho con tới muốn tạo cho con bất ngờ vậy mà sao con lại muốn đánh nó thế hả? – Bà Hương bức bối thoáng lo lắng, thấy mọi người nhìn hành động điên rồ đó của con gái mình bà Hương cảm thấy rất mất mặt liền kéo nhỏ lại huấn giáo một tràng dài.

- Đúng đó, bình thường tôi đã biết cô đầu óc vốn không được bình thường, hay lên con điên thất thường nhưng hôm nay là sinh nhật của cô lại có cả bố mẹ cô ở đây cô không định giữ thể diện cho họ sao? – Tuấn Anh liếc nhìn nhỏ bằng ánh mắt giễu cợt

- Anh thì hiểu cái quái gì chứ mà ở đó lên mặt dạy đời với tôi – Hoạ Mi trừng mắt quát to

- Hoạ Mi không được tỏ ra mất lịch sự như thế? Những gì ba dạy dỗ con con đã quên hết rồi sao? Nếu đã quên thì từ ngày mai có thể nghỉ học theo mẹ con sang bên Anh học Đại học bên đó rồi đi làm luôn được rồi. – Ông Cường nghiêm giọng cảnh cáo.

- Hic...hic...thôi được rồi coi như con sai được chưa, ba đừng bắt con sang Anh học nhé ba – Nghe nhắc đến việc phải sang Anh học quản trị kinh doanh mà nhỏ thấy kinh hãi quá vội tỏ ra đáng thương năn nỉ. Tất cả là tại con nhỏ Ngọc Huyền đáng ghét, món nợ này sau này nhỏ sẽ tính toán với nó sau.

- Thế bây giờ có thể bắt đầu sinh nhật được chưa? – Nhật Duy đứng bên cạnh này giờ lạnh lùng lên tiếng, đứng bó tay toàn tập với cô ta luôn. Điện nó cũng vừa thôi chứ, điên quá ai mà chịu được. Haiz

Sau khoảng thời gian mọi người cùng tặng những món quà sinh nhật nhỏ xinh cho Hoạ Mi, ba mẹ nhỏ vừa nói chúc mừng nhỏ “Thêm một tuổi sẽ luôn mãi xinh tươi, trưởng thành, sống thật vui vẻ hạnh phúc, gặp nhiều may mắn và thành công trong cuộc sống”. Còn tặng cho nhỏ một bộ váy màu hồng đẹp tuyệt vời, được nhà thiết kế nổi tiếng người Ý thiết kế dựa trên sở đo của nhỏ. Băng Hạ tặng cho nhỏ một đôi hài màu đỏ rất xinh chúc mừng nhỏ “Vạn sự như ý, sẽ luôn gặp nhiều may mắn trong tình yêu lẫn cuộc sống”.

Thủy Tiên tặng nhỏ một chiếc dây buộc tóc màu da cam có đính đá quý, là món quà mất công cô nàng phải đi săn tìm suốt gần 3 tháng liền mới thấy vừa ý với lời chúc “Hạnh phúc mãi luôn mỉm cười – Nụ cười rạng rỡ nở hoài trên môi”.

Ngọc Huyền tặng cho nhỏ một đôi khuyên tai bằng ngọc ruby màu đỏ rất đẹp và cũng rất đắt tiền mỉm cười nháy mắt ghé tai nhỏ thì thầm “Nếu thật sự đã yêu một người nào đó thì đừng có do dự để rồi vụt mất trong hối tiếc, vừa rồi tao chỉ diễn kịch để thử lòng mày thôi. Sống cùng một nhà với nhau suốt 2 tháng mà kêu không có tí cảm xúc vương vấn gì thì thật đáng tiếc, hoặc cũng có thể do mày quá ngốc nên không nhận ra tình cảm của mình như thế nào. Vừa rồi tao chỉ giúp mày nhận ra thôi, còn mọi chuyện sau này thế nào tự mày giải quyết nhé. Là bạn thân tao luôn muốn nhìn thấy mày mỉm cười hạnh phúc chứ không phải đau khổ, quỵ lụy thâm sâu như lúc này vì tình yêu đâu. Cố lên nhé! Và chúc may mắn. Hi hi”.

Hoạ Mi cười đều nháy mắt véo mạnh vào eo Ngọc Huyền thì thầm “Lần này tạm thời bỏ qua cho mày, lần sau mà còn như thế thì đừng có trách...”. Ngọc Huyền lè lưỡi làm mặt quỷ “Biết rồi, chẳng rành rồi đến mức đó đâu. Mày thấy tao rất có tài năng làm diễn viên đấy chứ đúng không? Ka ka”

Quỳnh Chi tặng cho nhỏ một lọ nước hoa hương hoa nhài dịu nhẹ rất đắt tiền mỉm cười chúc “Chúc mày sớm có người yêu nhé, ke ke”. – Hoạ Mi cười nhạt “Đợi khi nào mày lấy chồng đã nhé rồi tao mới tính, ho ho”.

Tuấn Anh tặng cho nhỏ một chiếc vòng tay bằng mã não màu xanh xen lẫn đỏ rất đẹp mỉm cười chúc “Chúc em luôn vui vẻ, hạnh phúc, mãi xinh tươi và cười thật nhiều như bây giờ nhé!”. Hoạ Mi gật đầu cười tươi rồi cảm ơn.

Thành Trung tặng cho Hoạ Mi một hộp phấn trang điểm, mỉm cười ái ngại chúc “Hi hi, mình cũng chẳng biết tặng cho cậu cái gì nữa, thôi thì quà ít lòng nhiều cậu đừng chê cười nha. Chúc cậu luôn vui vẻ, hạnh phúc, cười thật nhiều nhé!” – Hoạ Mi vội lắc đầu cười tươi “Oh, không sao đâu, bạn bè với nhau cậu có lòng là được rồi, hi hi”

Nhật Duy chỉ chúc suông nhỏ chẳng tặng gì cả “Sau này cô đừng có điên như vừa rồi là được”. Hoạ Mi tức tối “Anh được lắm”.

Lệ Hoa đáng yêu tặng cho Hoạ Mi một chiếc chuông gió nhỏ xinh xắn bằng sắt màu vàng nhạt mỗi khi rung thường phát ra tiếng kêu “keng...keng...” rất vui tai (Sau này chiếc chuông gió này có ẩn chứa một bí mật cũng là ý nghĩa muốn gửi gắm của truyện ^^) với lời chúc “Sinh nhật vui vẻ, ước gì được lấy không bao giờ phải buồn hay khóc” – Hoạ Mi xoa đầu Lệ Hoa, mỉm cười triu mến “Cảm ơn em nhiều lắm”.

Sau lần thử thách vừa rồi của Ngọc Huyền, Hoà Mi chợt nhận ra một điều hãy học cách “cảm ơn”, “xin lỗi” khi còn có thể...Đừng để sau này phải hối tiếc.

Màn tặng quà, nói lời chúc đã kết thúc, tiếp theo Hoà Mi ngồi ở vị trí chính giữa ở chiếc bàn thủy tinh, trước mặt là chiếc bánh gato to dùng hình bông hoa hồng, có cắm 16 cây nến. Đèn điện tắt hết căn phòng tối om chỉ có ánh sáng của những ngọn nến chiếu sáng đủ để nhìn rõ mặt người ngồi xung quanh đang nhìn nhỏ chăm chú. Hoà Mi nhắm mắt, chấp tay nguyện cầu một điều ước “Sẽ không bao giờ phải rời xa người mình yêu”. Sau đó mở mắt thổi mạnh tắt hết nến, đèn lại được bật sáng, Nhật Duy liền cầm một con dao nhỏ cắt bánh chia cho mọi người.

- Trời món bánh gato này ngon quá cơ, vị ngọt vừa phải, bơ vừa đủ không quá ngậy cái này đặt nhà hàng phải không? – Hoà Mi vừa ăn vừa tán thưởng.

- Nhà hàng cái đầu mày ý, do đích thân Nhật Duy mất cả một buổi chiều làm đó. Coi như đó là món quà sinh nhật tặng mày nên vừa rồi anh ấy mới không tặng gì cho mày cả, hiểu chưa? – Thủy Tiên liếc nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt không hài lòng.

- Ghê, thật không ngờ anh Nhật Duy của em lại làm món bánh gato này ngon tuyệt cú mèo đến thế - Hoà Mi nhìn khuôn mặt Nhật Duy đang đỏ bừng cười ngọt ngào khen ngợi hết lời.

- Sac...

Nghe câu phát ngôn sến sẩm gây sốc của Hoà Mi tất cả cùng ghen miếng bánh đang ăn trong miệng, ngay cả Ngọc Huyền cũng thấy ớn lạnh về mức độ chém gió thành bão của nó. Nhật Duy đưa mắt nhìn nhỏ ý muốn hỏi “Cô có cần đưa đến bệnh viện tâm thần khám không?”, Hoà Mi lại càng cười sâu hơn, gương mặt bừng sáng hồng hồng như hoa đào nở giữa mùa xuân khiến tất cả mọi người càng nhìn nhỏ bằng ánh mắt kinh dị hơn.

Ngây ngốc, kinh ngạc vài phút mọi người đều trở lại bình thường mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, vui mừng nhất là ba mẹ của Hoà Mi. Thấy kết quả giữa Hoà Mi với Nhật Duy tiến triển tốt như vậy càng thêm phấn chấn, chẳng mấy mà họ có con rể đẹp trai, xuất sắc như thế này. Nhìn đồng hồ đã 22h30 ông bà thông minh cáo từ ra về để bọn trẻ có thể vui vẻ thoải mái một cách tự nhiên.

- Bây giờ để không khí buổi sinh nhật thêm vui và náo nhiệt chúng ta cùng chơi một trò chơi nhé – Ngọc Huyền lên tiếng, ánh mắt gian xảo

- Trò gì thế em? – Băng Hạ tò mò hỏi

- Chơi đồ câu hỏi, ai trả lời đúng sẽ được một phần quà là những chiếc kẹo mút ngọt ngào này. Ok – Ngọc Huyền đắc ý.

- Xì, tưởng phần thưởng gì. Nhưng thôi vui là chính chơi thì chơi – Tuấn Anh cười nhạt.

- Tớ ủng hộ cả hai chân hai tay luôn, chơi luôn thôi, Ngọc Huyền cậu là người nêu ý tưởng vậy ra câu hỏi đi để mọi người cùng đoán. – Trung cười nháy mắt với Ngọc Huyền.

- Được thôi, bây giờ tớ có một câu hỏi cực kỳ hay, nhưng tớ nói trước câu hỏi này rất trong sáng cảm mọi người nghĩ bậy đấy nhé. Không đến khi nghe xong lại chửi tớ như hát hay thì tội nghiệp tớ lắm. Hic – Ngọc Huyền mỉm cười xúc bánh gato ăn.

- Ha ha, yên tâm đi, mau đọc câu hỏi đi mày. Mọi người hồi hộp lắm rồi đó – Quỳnh Chi vừa uống coca vừa nói.

- Đồ mọi người nhé “Cái gì mà còi quần dài thì thấy quần đùi, còi quần đùi thì thấy mấy cái lông?” – Ngọc Huyền nhìn xung quanh một lượt rồi mỉm cười tươi rói nói.

Quỳnh Chi sắc nước coca ho sắc sữa, Thủy Tiên bắt giắc đỏ mặt, Băng Hạ che miệng cười, Hoà Mi ghen luôn cả miếng bánh gato đang ăn trong miệng chảy cả nước mắt. Trung im lặng suy nghĩ, Tuấn Anh cười nhạt cái câu đồ trẻ con, Nhật Duy lạnh lùng theo dõi cuộc vui...

- Ngọc Huyền mày đồ một câu hỏi đen tối như thế mà không thấy ngượng à? – Hoà Mi đỏ bừng mặt nhìn Ngọc Huyền thét to.

- Có đầu óc mày đen tối thì có, tao đã nói câu hỏi này rất trong sáng rồi mà. Ka ka – Ngọc Huyền cười lăn lộn.

- Trong sáng thật hả? Thế nó là cái gì mà có vẻ mờ ám thế nhỉ? – Quỳnh Chi mím môi hỏi.

- Con dờ hơi biết bơi này nữa, tao đồ mày mày lại đi hỏi ngược lại tao thế thì nói làm quái gì? – Ngọc Huyền liếc mắt khinh bỉ.

- Eo oi, mày đồ thế thì tao xin bó tay lần chân luôn, ai mà biết được nó là thứ gì chứ? – Thủy Tiên cười xấu hổ.

- Thế nào tất cả mọi người có ai trả lời được không? Hay cần phải gợi ý đây?

- Gợi ý đi em? Chị cũng đang rất tò mò muốn biết – Băng Hạ nhú mày

- Cái này là một thứ lương thực có thể ăn được thay cơm.

- Sấn ha? – Hoà Mi đưa đáp án trong vòng vài giây

- Không.

- Khoai hả? – Quỳnh Chi hồi hộp
- Không.
- Mẹ, cái này không phải, cái kia không phải thế nó là cái gì? Nói luôn đi cho đẹp trời – Hoà Mi sốt ruột
- Thế Trung, Tuấn Anh, Nhật Duy 3 người có câu trả lời hay nhất không? – Ngọc Huyền cười gian nhìn 3 chàng trai sáng giá, thử xem nào đẹp trai như thế kia có thể “mài” ra ăn được không đây nhì, ka ka
- Bắp ngô đúng không? – Nhật Duy cùng Tuấn Anh cười lạnh trả lời.
- OMG! Chính xác, em xin trao tặng cho 2 anh mỗi người một chiếc kẹo mút để thể hiện sự ngưỡng mộ với chỉ số IQ cao hơn IQ của 3 đứa bạn thân ngu ngốc của em. Ha ha – Ngọc Huyền cười man rợ.
- AAAAAAAA – Ngọc Huyền chột thét to
- Dám bảo chúng tao ngu ngốc à? Xem ra đúng là mày chán sống thật rồi

Thủy Tiên, Quỳnh Chi, Hoà Mi nghe con bạn đáng chết dám chửi xoáy mình liền nhào tới véo, cù léc Ngọc Huyền khiến cô nàng khóc không ra nước mắt khi bất ngờ bị 3 con bạn thân “đánh” hội đồng. Bẵng Hả mặc dù bụng to 7 tháng rồi cũng vẫn phải bật cười, 3 người con trai ngồi trong phòng nhìn nhau mỉm cười ẩn ý. Bốn cô gái này thật thú vị, làm bạn cùng với nhau thân như chị em ruột thịt thật khiến người ta ngưỡng mộ.

- Bây giờ đến lượt anh Nhật Duy ra câu hỏi nha – Quỳnh Chi lên tiếng đề nghị.
- Like, Nhật Duy anh phải ra câu đố thật khó vào để hạ nhục con nhỏ Ngọc Huyền giúp em – Hoà Mi gật đầu nhất trí.
- Me too! Còn em xin hân hạnh tài trợ cuộc thi này, he he – Thủy Tiên cười đều
- Im lặng lắng nghe nhé “Bạn là nam hay nữ? Tên là gì? Nhà ở đâu? Bao nhiêu tuổi?...” Chi trả lời bằng đúng duy nhất một câu mà có thể bao quát hết nội dung cần diễn đạt. Ok – Nhật Duy nhếch mép cười lạnh.
- Ac... định thử IQ của nhau à? – Ngọc Huyền hoảng hốt khi nghe xong câu đố.
- Cái này trả lời liên tiếp không ngừng nghỉ hả anh hay là thế nào? – Lê Ho im lặng này giờ xem kịch vui hỏi
- Không, chỉ cần duy nhất một câu thôi em. – Nhật Duy mỉm cười.
- Hử? Một câu duy nhất à? – Hoà Mi đăm chiêu.

Sau một hồi suy nghĩ nát óc, tất cả cùng bó tay, nhìn Nhật Duy bằng ánh mắt cầu cứu.

- Haiz, câu trả lời là gì thế, anh mau nói đi em xin bó chân rồi – Ngọc Huyền lắc đầu thờ dài
- Eo, Ngọc Huyền thông minh thế còn bó chân thì em cũng xin cúi đầu nhận thua – Quỳnh Chi cười héo hắt.
- Thế còn Tuấn Anh mày có ý kiến gì không? – Nhật Duy liếc nhìn sang cậu bạn thân.
- Cái này đúng là khó thật, tao cũng thật sự không nghĩ ra. Hắc – Tuấn Anh cười ngại ngùng, đố thế thì ai mà biết được.
- Câu trả lời đơn giản thôi “Tôi không biết”
- Ac...

Cả đám người sau khi nghe xong câu trả lời đồng loạt ngã ngửa, cười ra nước mắt, câu trả lời ngoài sức tưởng tượng như thế đúng là bó tay.com thật. Rõ ràng hỏi toàn những câu người ta biết lại trả lời “tôi không biết”, không biết kẻ nào nghĩ ra cái câu đố hiểm hóc này nhì. Tất cả cùng thầm kêu ai oán...

- Hoà Mi đố cô nhé Nguyễn Du với Nguyễn Trãi ai sinh trước ai sinh sau? Họ có phải là anh em ruột không? – Tuấn Anh cười nhìn sâu vào mắt Hoà Mi khiến nhỏ bối rối đỏ mặt.
- Câu này dễ thế mà cũng đòi đố, theo tôi Nguyễn Du sinh trước Nguyễn Trãi còn đầu họ chắc chắn là anh em ruột vì cùng một họ Nguyễn thế mà.

Nghe câu trả lời của Hoà Mi, Ngọc Huyền phun hết nước coca vào thẳng mặt nhỏ, những người còn lại miệng cười méo mó không biết là nên khóc hay lên cười nữa.

- Mẹ, con điên này tự nhiên mày phun nước vào mặt tao là sao? – Hoà Mi tức tối lấy khăn giấy lau mặt gằn giọng nói.

- Tao thấy mày nên quay lại cấp 2 học là vừa đấy? Kiến thức cơ bản thế mà không biết? Sao chơi game thì đỉnh, đọc tiểu thuyết thì giỏi thế kia mà. Úi zoi, hồi tiểu thuyết “Bên nhau trọn đời” của ai biết liền, trong khi văn học lịch sử Việt Nam lại dám nói những cuội thế à?– Ngọc Huyền cười khinh bỉ.

- Đố mày tiếp nhé Kim Trọng là ai đừng nói không biết đó nha? - Ngọc Huyền đố tiếp

- Oh, để xem nào, Kim Trọng là con của Kim Luân Pháp Vương, là anh của Kim Bum và nhà ở Kim Mã làm nghề bán Kim Chi. Cháu của Kim Dung và là sư đệ của Kim Bình Mai là số 2 sau Kim Siêu Quần và là nhân vật nam chính trong Truyện Kiều của Nguyễn Bình Khiêm..

- ... Mọi người có mặt đồng loạt ngất trên cành quất.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

Ngày dài trôi qua đêm đến để lại trong tim người ta những khoảnh khắc nhớ nhung, xao xuyến không thể diễn tả thành lời. Những ai đã từng trải qua lứa tuổi học trò mộng mơ, yêu đời, vô tư và trong sáng. Sẽ không bao giờ có thể quên được khoảnh khắc lần đầu tiên trái tim bé nhỏ biết rung động, đập những nhịp yêu thương, bối rối khi đứng trước mặt người mình thích. Dễ dàng thích một người chỉ vì người ấy đẹp trai, học giỏi, đá bóng hay, tốt bụng, ga lăng...

Tình đầu liệu có chắc là tình cuối không? Trái tim đôi lúc dễ bị cảm nắng với những điều ngọt ngào, sự quan tâm ầm áp, chân thành không chút toan tính từ người khác giới có tình cảm yêu thích mình. Một tuổi mộng mơ, đơn giản với biết bao vui buồn, ký ức đẹp khó phai mờ. Bạn và tôi chúng ta từng thầm gọi tên nhau trong mỗi giấc mơ, trong những giờ học tập căng thẳng khắc nghiệt, những giây phút cùng được vui chơi hết mình để có thể hiểu nhau và thân thiết với nhau hơn...

Đã 12h đêm những Hoạ Mi vẫn không thể nào ngủ được, khi trong đầu cứ luôn tràn ngập đầy ắp hình ảnh của Nhật Duy người mà nhỏ chợt nhận ra mình đã trót yêu thích từ lúc nào mà không hề hay biết. Có thể là từ lần đầu tiên nhìn thấy nhau đã là một định mệnh an bài, cùng được chung sống một nhà vui buồn sớm tối có nhau lại là một duyên phận bất ngờ. Con gái là thế đấy khi đã thật lòng yêu thích một ai thì dường như lúc nào cũng nhớ tới người đó, nhớ nụ cười, nhớ ánh mắt, những cử chỉ dịu dàng, sự quan tâm, từng lời nói...

Trong đời dễ gặp được một người mình thích thì rất đơn giản, thích thì cứ là thích thôi, khi nào cảm thấy chán thì sẽ tự nhiên hết. Nhưng để gặp được một người đáng để mình yêu, đáng để mình tin tưởng và dựa dẫm lại là cả một vấn đề rất khó khăn. Và để có được người ấy ở bên cạnh mình thì lại càng chẳng dễ dàng chút nào, hạnh phúc là đấu tranh, ngồi đó mà mơ với mộng, do dự, ngại ngùng, cứ cố tình đóng chặt cửa trái tim...để đến lúc người đó đã đi xa thì thật không có nỗi đau đớn, nuối tiếc nào bằng.

“Ngày anh đến em không hề có cảm xúc gì với anh cả - Ngày anh ở bên cạnh yêu thương, quan tâm, chăm sóc em thì em mới bắt đầu thích anh – Ngày anh đi thì em mới phát hiện ra mình đã trót yêu anh mất rồi”

Đọc quá nhiều những câu chuyện tình yêu chỉ vì những hiểu lầm không đáng có, vì quá vô tâm chỉ biết nhận mà không biết cho đi, cứ ích kỷ và cố chấp để rồi chia tay một cách ngớ ngẩn, lãng xẹt mà chẳng thể hiểu vì sao? Để rồi nhiều năm sau gặp lại nhìn nhau ngại ngùng hỏi “Sống có hạnh phúc không?”.

Yêu một người nhưng lại phải cưới một người mà mình không hề yêu, cứ tự dối lòng rằng “Về chung sống thành vợ chồng rồi sẽ có tình cảm thôi”. Nhưng sâu thẳm trong trái tim lại luôn tồn tại một bóng hình không thể nào quên, để đêm đến nằm bên cạnh người mình kết hôn mà nước mắt rơi lặng lẽ khoé mi, thầm gọi tên “người ấy” trong mỗi giấc mơ khiến người bạn đời cũng cảm thấy khó chịu, buồn bực theo. Thử hỏi sống như vậy, đồng sàng dị mộng day dứt, nuối tiếc về những gì đã qua liệu có thể hạnh phúc được không?

Hoạ Mi không tin làm như vậy sẽ được hạnh phúc, dù có là thật đi chăng nữa cũng sẽ là một vết thương sâu không bao giờ lành trong trái tim. Ai nói con gái thì không được “Cọc đi tìm trâu”, không được tự đi tìm hạnh phúc cho riêng mình, tự đấu tranh để giành lấy hạnh phúc ấy.

Chẳng lẽ là con gái thì phải ngồi im xấu hổ, ngại ngùng, e thẹn đẩy đẩy người ta tới tởm, cầu hôn à? Đi học thì chỉ biết đi học, không chơi bời, không giao tiếp, người ta mời đi uống nước thì từ chối “năm lần bảy lượt” để chứng tỏ mình là một cô gái kín đáo, cố ăn học không phải loại con gái dễ dãi như thế mới được “giá”.

Mơ đi nhé, chỉ có mà “ế” đến già mà thôi. Nhất là trong thời đại @ ngày nay con trai người ta thường thích những cô gái sống chủ động, nhiệt tình, sôi nổi, dám nghĩ dám làm. Nhưng vẫn không mất đi phần nữ tính, sự đoan trang, dịu dàng, biết chừng mực, giới hạn, dám yêu dám hận, dám can đảm từ bỏ không quy lụy, van xin tình yêu khi đã hết tình cảm.

Nghĩ sao làm vậy, là một cô gái tuổi teen hàng thật giá thật thuộc thời đại @ rất nhanh chóng Hoạ Mi liền nghĩ ra những kế hoạch để hai người xích lại gần nhau hơn. Dù sau này xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, dù không thể đến được với nhau thì nhỏ cũng sẽ không phải sống trong hối tiếc nói hai chữ “Giá như” ngày đó mình cố gắng nhiều hơn, nắm giữ thật chặt hơn, ở bên cạnh yêu thương, chăm sóc người đó nhiều hơn...

Gấp một ngôi sao hi vọng bỏ vào trong chiếc lọ thủy tinh ghi điều ước “Chỉ hi vọng được ở bên anh mãi như bây giờ thôi” rồi tự mỉm cười vu vơ như một con điên. Cầm trên tay một quả cầu pha lê bên trong có một ngôi nhà bằng gỗ màu đỏ tuyết trắng rơi phù kín nhìn đẹp vô cùng, do sáng sớm ngày hôm sau của buổi tối sinh nhật đáng nhớ ấy nhỏ tinh dậy đã thấy Nhật Duy đặt ở trong phòng nhỏ từ lúc nào, có một tờ giấy ghi “Đù sau này có ra sao, cũng hãy luôn mỉm cười thật tươi nhé!”.

Càng nhìn ngắm quả cầu pha lê mà Hoà Mi càng cảm thấy thật ngọt ngào, ấm áp làm sao cứ thế đến tận lúc ngủ thiếp đi mà trên tay vẫn còn ôm chặt quả cầu pha lê, miệng nở nụ cười mãn nguyện. (phải thừa nhận cặp đôi này không chỉ đẹp đôi nhất mà còn lãng mạn, tình cảm nhất trong truyện ^^)

Nhoc lười... Tôi yêu em

Sáng chủ nhật ngày cuối tuần trời cao trong xanh, nắng vàng ấm áp, chim hót líu lo trên cành cây trong vườn mới 4h30 sáng Hoà Mi đã tỉnh giấc vào trong nhà tắm làm vệ sinh cá nhân. Vừa soi gương vừa cười ngọt ngào vu vơ thậm chí còn hát những lời ca hạnh phúc về tình yêu đôi lứa, sau đó vào bếp tự tay làm bữa ăn sáng, người ta nói “Tình yêu đi qua dạ dày vào thẳng đến tim” mà.

Cũng đã được gần 1 tháng Nhật Duy dạy cách nấu nướng nên Hoà Mi đã bắt đầu nấu được những món ăn cơ bản. Sáng này nhỏ quyết định làm món trứng ốp la, cơm chiên với hành đảm bảo đủ tiêu chuẩn: Đẹp mắt, hấp dẫn và ngon miệng. Ka ka. Con gái khi thật lòng yêu ai đó sẽ sẵn sàng thay đổi bản thân một cách bất ngờ để bản thân mình trở lên tốt đẹp, hoàn hảo hơn trong mắt người đó mà không hề hay biết, chỉ có điều sự thay đổi đó theo chiều hướng tốt hay xấu mà thôi và luôn khiến người ngoài nhìn vào cũng phải giật mình. Nếu chẳng may thất tình thì thật sự là một sự thay đổi dự báo đầy nguy hiểm khó lường.

Như thường lệ 5h sáng Nhật Duy tỉnh dậy định mở cửa phòng Hoà Mi xem nhỏ đã dậy chưa hay lại định ngủ nướng tiếp đây? Nhìn ngó vào trong phòng thấy tối om không một bóng người, hất giật mình cô ta đi đâu rồi? Thấy có tiếng hát nhí nhảnh như cá cảnh của ai đó vang lên trong phòng bếp, Nhật Duy vào xem thì thấy Hoà Mi đang thái hành tươi vừa cười vừa hát.

Hắn nhìn về mặt yêu đời đó của nhỏ không khỏi choáng váng lẽ nào cô ta bị “tẩu hỏa nhập ma” chẳng, tự nhiên hôm nay lại đích thân vào bếp nấu bữa sáng. Hắn khẽ dụi mắt để khẳng định mình không bị hoa mắt mà hoang tưởng, mở mắt ra vẫn thấy nhỏ đang say sưa thái hành được một lúc còn ngẩng mặt nhìn hắn nở một nụ cười ngọt ngào bừng sáng ấm áp như ánh nắng mùa xuân khiến hắn phải đưa tay lên vỗ trán tự nhủ “Thoải chết rồi, sợ ngày mai có bão cấp 18 đổ bộ vào đất liền mất” @~@

Nhìn bàn ăn sáng bày 3 đĩa cơm chiên hành thơm phức, 3 đĩa trứng ốp la, 3 ly hộp sữa tươi, 1 đĩa hoa quả tươi. Lệ Hoa nhìn mà không khỏi giật mình nhất là khi thấy về mặt hứng khởi, vui sướng còn hơn là bất được vàng của Hoà Mi và giục giả mọi người đi ăn sáng thật nhanh “Nào mọi người mau đi ăn sáng đi, chủ nhật đẹp trời ngày hôm nay còn có rất nhiều việc phải làm đó”

- Bữa sáng ngày hôm nay do chị nấu hả? – Lệ Hoa hỏi về khó tin

- Yes – Hoà Mi mỉm cười gật đầu

- Cô có chắc là những thứ này ăn được chứ? – Nhật Duy quan sát một hồi, khoe miệng giật giật không biết hôm nay cô ta uống lộn thuốc gì nữa hay lại chuẩn bị có âm mưu gì đây?

- Hừ...anh đừng có xem thường nhau thế chứ? Ăn đi em đảm bảo ăn không chết người đâu. – Hoà Mi thoáng tức giận.

Thấy Hoà Mi đã khẳng định như vậy rồi, dù muốn hay không anh em Nhật Duy cũng phải cố động đũa nếm thử mặc dù không biết ăn vào rồi liệu có xảy ra chuyện gì không?

- Thấy mùi vị thế nào? – Thấy hai người đã nếm thử, Hoà Mi hỏi hộp hỏi. Thực ra nhỏ cũng chẳng thích nấu nướng quái đâu, nhưng vì người mình yêu nhỏ sẵn sàng bất chấp tất cả nói chỉ đến chuyện nấu nướng nhỏ như con thỏ chui vào hang này.

- Mùi vị không tệ, ăn khá ngon – Vì là lần đầu Hoà Mi trở tài nấu nướng nên Nhật Duy cũng không nỡ chê trách nhỏ, trong khi món cơm chiên của nhỏ ăn hơi mặn.

- Uh, công nhận là khá ngon, chị cứ cố gắng tiếp tục phát huy nhé!

Lệ Hoa thấy về mặt cười tươi hồi hộp của Hoà Mi khi lần đầu tiên tự tay nấu cơm, cô bé đoán bữa cơm này chị ta nấu là vì anh trai yêu quý của mình. Nhưng còn vì sao thái độ chị ta lại thay đổi 180 độ khác gì anh mình thì cô bé cũng chịu, những người lớn khi đến tuổi yêu đương hình như tâm trạng thường không được bình thường sớm nắng, chiều mưa, tối bão bùng thì phải. Haiz, nên không nỡ tạt cho chị ta một gáo nước lạnh.

Bữa sáng trôi qua trong sự vui mừng, phấn khởi của Hoà Mi vì thành công ngoài mong đợi. Nhật Duy giúp đỡ Hoà Mi cùng rửa bát, tranh thủ Hoà Mi liền nói.

- Hôm nay chủ nhật đẹp trời thế này chúng ta đưa Lệ Hoa đi cùng đi công viên vui chơi Hải Hà mới khai trương cách đây vài tuần đi, nghe nói ở đó có rất nhiều trò chơi thú vị mà em thì chưa từng được chơi thử bao giờ. – Hoà Mi cười sáng lạn.

- AAAAA, đúng đó anh ơi em cũng muốn đi, ở lớp em nghe các bạn khoe ở đó chơi vui lắm. Em rất muốn tới đó chơi nhưng sợ anh bận nên chưa nói gì, hôm nay tất cả mọi người cùng được nghỉ chúng ta đi luôn đi.

Lệ Hoa reo to, vỗ tay cổ vũ ý tưởng đó. Chơi chi là một phần chủ yếu là để hai người có cơ hội phát triển tình cảm thôi. He he, chả mấy mà nhỏ có chị

dâu đến nơi rồi, khi đó chị dâu sẽ về phe nhỏ cùng công khai bắt nạt anh trai mình. Nghe người ta nói khi con trai lấy vợ thường rất nghe lời vợ đó nha...

- Được, vậy sửa soạn chuẩn bị đi, lát chúng ta đi luôn. – Nhật Duy mỉm cười đồng ý.

Rất nhanh tất cả đã chuẩn bị xong, Hoa Mi buộc tóc bằng chiếc dây buộc tóc có đính đá quý được tặng hôm sinh nhật, đeo đôi khuyên tai bằng ruby màu đỏ rất đẹp, trang điểm nhẹ nhàng đánh phấn, thoa tý son. Mặc một chiếc áo dài tay bằng voan trắng mỏng cổ áo được trang trí khá ấn tượng, mặc chiếc quần bò màu đen ống bó để tôn lên đôi chân thon dài của mình. Đi đôi hài búp bê màu đỏ xinh xắn mà Băng Hạ tặng đứng trước gương xoay xung quanh mấy vòng liền, nở nụ cười tươi rộ như hoa tay cầm theo chiếc túi xách màu da cam thẳng tiến xuống dưới nhà. Con gái vốn rất thích làm đẹp nhưng nếu đi cùng người mình yêu thì cô gái nào cũng muốn mình xinh đẹp trong mắt người đó.

Vừa nhìn thấy Hoa Mi bước xuống phòng Nhật Duy đang định mở miệng trách mắng nhưng khi nhìn thấy Hoa Mi xinh đẹp, kiều diễm, kiều sa như một cô công chúa. Ánh mắt đen láy sáng lấp lánh như sao, môi đỏ chum chím cười ngọt ngào khiến hắn cũng phải ngẩn ngơ.

Hoa Mi rất ít khi trang điểm, ăn mặc xuề xòa, giản đơn nên hắn chỉ nhìn thấy một Hoa Mi trong sáng, thuần khiết mà thôi. Lần đầu tiên được nhìn thấy vẻ đẹp sau khi trang điểm ấn tượng của nhỏ hắn mới biết thực ra Hoa Mi không chỉ trong sáng, thuần khiết như bình thường mà còn rất xinh đẹp, đáng yêu là khác. Quan trọng là nhỏ có biết làm đẹp cho mình hay không mà thôi...

- Trời, không ngờ chị dâu tương lai của em lại xinh đẹp thế này. Anh Nhật Duy mà không giữ cẩn thận để tuột mất thì đừng hối hận nhé! – Lệ Hoa lém lỉnh ngấm nhìn Hoa Mi một hồi, nhìn sang thấy vẻ mặt thất thần của anh trai mình liền trừu trạc.

- Sac, con nít mà nói linh tinh cái gì đấy hả? – Nhật Duy thoáng bối rối, mặt hồng hồng cốc mạnh đầu Lệ Hoa một cái.

- He he, chị dâu tương lai gì chứ? Em đừng có nói nhảm nha ảnh hưởng đến thanh danh trong sạch giữ suốt 16 năm qua của chị đó – Hoa Mi xấu hổ đỏ mặt, cứng miệng nói những lời dối lòng.

- Hic... hic... không phải thì thôi, hai người có cần phải cùng kết hợp nói xoáy em tàn bạo vậy không? – Lệ Hoa giả bộ đáng thương, mắt long lanh như muốn khóc.

Sau đó tất cả cùng nhanh chóng lên xe taxi tới công viên vui chơi Hải Hà, không biết ở đó có những bất ngờ gì đang chào đón 3 người...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Trong một đêm mưa tầm tã, mưa như trút nước ở NewYork có một cô gái trạc tuổi 15 còn trông rất xinh đẹp, nhưng vẫn còn mang nét ngây thơ của tuổi thiếu nữ. Mặc một chiếc váy trắng mỏng ngắn, mái tóc đen để xoà ngang lưng. Cả người ướt nhẹp như chuột lột, co ro vì lạnh từ trên chiếc xe taxi bước xuống đứng dưới cổng biệt thự có giàn hoa tigon này đã được hơn nửa tiếng.

Bấm chuông mãi mà chỉ có một người gác cổng ra mở cửa nhìn thấy cô liền tỏ ra bối rối, áy náy “Xin lỗi Ngô tiểu thư, cậu chủ chúng tôi đi vắng không có nhà mong cô thông cảm. Trời mưa to thế này tiểu thư mà cứ đứng đây chờ đợi dễ bị cảm lạnh lắm, mong tiểu thư hãy giữ gìn sức khoẻ nếu không Ngô lão gia trách tội cậu chủ chúng tôi không gánh nổi tội đâu”.

“Là anh ấy có tình không muốn gặp tôi chứ gì? Hãy nói với anh ấy nếu anh ấy mà không chịu gặp tôi thì tôi sẽ quyết đứng đây đợi đến tận khi nào anh ấy chịu ra gặp tôi thì thôi”. – Kiều Loan sắc mặt trắng nhợt vì nước mưa lạnh, lạnh lùng nói đầy kiên quyết.

Thấy Kiều Loan kiên quyết như vậy biết chắc có khi cả đêm nay cô cũng sẽ không chịu về nếu không thể gặp được cậu chủ, người gác cổng chờ dài một hơi đóng cổng lại rút điện thoại gọi cho cậu chủ Nhật Duy của mình để thông báo tình hình. Theo quy định của cậu chủ thì nếu không có sự đồng ý của cậu thì tuyệt đối không được phép cho người ngoài bước chân vào cổng biệt thự Hoàng Kim của Bùi gia, nên mặc dù thương cảm rất muốn mời Kiều Loan vào trong để tránh mưa nhưng lại không đủ can đảm. Bởi nếu để cậu chủ tức giận trách phạt thì hậu quả sẽ rất khó lường, dù sao anh ta cũng chưa muốn bị tổng cô sang châu Phi để làm việc đâu.

Chẳng biết thời gian qua bao lâu có lẽ đã được 2 tiếng, thậm chí là 3 tiếng mà lúc này đã thấy gần 1h đêm. Vậy mà Kiều Loan vẫn kiên quyết đứng chờ dưới làn mưa dầy giá lạnh, từng hạt rơi xuống người cô như những viên đá sắc lạnh cứa vào da thịt đến mức đau nhói. Nhưng sao đau đớn bằng trái tim đầy vết thương đang âm thầm rỉ máu của cô chứ khi mà nhận được tin Nhật Duy chính thức từ chối lời cầu thân của cha cô, suốt 2 năm qua kể từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn cô đã yêu say đắm, cuồng nhiệt đến bất chấp tất cả. Ngày nào cũng tìm mọi cách để gặp được hắn, nói chuyện, nhắn tin...

Có lẽ lúc đầu Nhật Duy chỉ quan tâm và yêu thương cô như một người em gái nên mới đối xử tốt với cô hơn những cô gái khác một chút, nhưng cô đòi hỏi chấp nhận chỉ làm em gái chứ, cô không cam tâm tuyệt đối không bao giờ chấp nhận điều đó ngay cả trong mơ. Thế nên cô ra sức theo đuổi, tán tỉnh hắn, thậm chí còn nói rõ tình cảm của mình đối với hắn “Em yêu anh và muốn cưới anh làm chồng, nếu không phải là anh em thì cả đời này không lấy chồng”.

Thế là từ đó hắn trở nên lạnh nhạt, tìm cách tránh mặt cô thậm chí còn tỏ ra rất thân thiết với Hồng Nhung cứ như là người yêu ấy. Hắn cố tình làm như

vậy để cô từ bỏ cái ý nghĩ điên cuồng không có thực ấy, nhưng cô thì lại không cam tâm, cô yêu hắn nhiều như vậy làm sao có thể dễ dàng buông tay được chứ. Và rồi cô đã nhờ tới sự trợ giúp của cha mình bằng cách mời hắn đến tận nhà ngõ ý muốn “cầu thân” nhưng lại bị hắn kiên quyết từ chối.

Kiều Loan đau khổ đến mức không muốn sống, cô không tin đó lại là sự thật, cô không thể nào chấp nhận từ bỏ khi mà đã trót yêu người đó một cách cuồng nhiệt, đắm say bằng cả trái tim chân thành và những gì tươi đẹp, mộng mơ nhất của thiếu nữ tuổi 15. Sau vài hôm đóng chặt cửa nhốt mình trong phòng không ăn uống, không ngủ nghỉ mặc kệ cha cô cùng anh trai hết lòng khuyên can cô đều coi như gió thoảng bên tai cứ úp mặt xuống gối khóc rầm rức. Trái tim đau đớn như muốn vỡ tan, môi cắn chặt đến bật máu mà cô chẳng hề thấy đau đớn chút nào khi mà Nhật Duy chẳng hề gọi điện hay nhắn tin tý nào.

Quá đau đớn và cảm thấy nhục nhã Kiều Loan đã tới tận cổng biệt thự Hoàng Kim nơi Nhật Duy sống và cũng là nơi chứa nhiều kỷ niệm tốt đẹp, đáng nhớ giữa cô với hắn mặc dù sự quan tâm của hắn dành cho cô lúc đó chỉ giống như em gái mà thôi. Cô thì lại cứ mộng mơ, tưởng tượng hắn thật lòng yêu mình để giờ đây khi vỡ mộng mới khổ đau, xót xa, ê chề thế này “Cần mới thấy tình vẫn còn đau”.

Từ xa nhìn thấy chiếc xe ô tô màu đỏ chói hiệu Lexus trị giá cả gần 2 triệu đô la đang tiến đến gần, ánh đèn pha chiếu sáng chói khiến Kiều Loan bất giác đưa tay che mắt.

- Em điên à, mưa gió thế này đứng đây làm gì mau trở về đi – Nhật Duy bước xuống khỏi ô tô tay cầm một chiếc ô bung lên che đi tới gần chỗ Kiều Loan.

- Anh ơi, em thật sự rất rất nhớ anh, em yêu anh nhiều đến thế nhiều hơn cả lời em vẫn nói sao anh lại nhẫn tâm bỏ rơi em chứ... hu hu. – Vừa nhìn thấy Nhật Duy, cô liền nhào tới ôm thật chặt khóc lóc nức nở rất thương tâm.

- Em tỉnh táo lại đi, anh nói là anh không hề yêu em, anh chỉ coi em như một cô em gái đáng yêu mà thôi nên anh mới không nhận lời “cầu thân” của cha em. Hơn nữa trong lòng anh đã có người mình yêu rồi, nên anh mới làm thế vì không muốn em bị tổn thương. Anh xin lỗi.

Ngày Duy bất giác nhíu mày khổ sở khi cảm nhận được cơ thể đang run rẩy lạnh toát của Kiều Loan, Kiều Loan là một cô gái không những xinh đẹp và còn rất tốt, không bao giờ cậy mình là tiểu thư mà ra chưa ngoa hay kiêu ngạo với người khác bao giờ như những cô tiểu thư khác. Sống rất tình cảm, thân thiện lại hay quan tâm, giúp đỡ người khác, hồn nhiên, vô tư. Nên hắn rất quý cô nhưng chỉ có thể coi cô là em gái mà thôi, làm sao có thể yêu cô được khi mà trong tim hắn đã có hình bóng của một người con gái khác chứ?

- Không... không bao giờ, cả đời này em chỉ yêu duy nhất mình anh mà thôi. Nếu không thể chấp nhận em thì em sẽ thà chọn cái chết để được giải thoát còn hơn sống trong đau khổ, xót xa thế này. – Kiều Loan ánh mắt vụt tối, âm trầm, nói lời xui xẻo.

- Em đừng có suy nghĩ nông cạn làm điều gì dại dột để rồi phải hối hận cả đời, dù em có làm thế thật đi chăng nữa cũng chẳng thể thay đổi được sự thật là anh chỉ có thể coi em như một cô em gái mà thôi, mãi mãi không bao giờ có thể yêu em được đâu. Em hãy tỉnh táo lại đi đừng quá mù quáng để làm khổ mình, khổ những người thật lòng yêu em.

Ngày Duy thoáng giật mình có chút sợ hãi nhưng vì không muốn làm tổn thương cô nên mới nói những lời thực tế đến phũ phàng như vậy mong cô sẽ tỉnh ngộ...

- Tại sao anh lại không thể yêu em chứ? Có phải vì Hồng Nhung không? Anh nói xem anh thật lòng yêu chị ta sao? – Kiều Loan lắc đầu liên tục, chất vấn Ngày Duy.

- Phải, Hồng Nhung chính là người anh yêu thế nên em hãy tỉnh táo mà từ bỏ những suy nghĩ dại dột đi. Sau này nhất định sẽ có một người đàn ông tử tế thật lòng yêu thương em và đem lại hạnh phúc cho em, đừng nhất thời nông nổi mà đánh mất cả một tương lai tươi sáng – Ngày Duy buồn bã, cố an ủi cô.

- Ngày Duy anh biết không? Anh nhẫn tâm lắm thật sự vô cùng nhẫn tâm và ác độc lắm, em có gì thua kém Hồng Nhung chứ? Tại sao anh không thể yêu em chứ? Nói mãi cũng chỉ muốn em biết là anh hoàn toàn không thể yêu em, nếu em còn cứ cố chấp yêu anh sẽ chỉ chuốc đau khổ vào thân phải không? – Kiều Loan cười héo hắt, đẩy Ngày Duy ra xa, đứng giữa mưa hét to.

- Không đâu... ý anh là chỉ muốn em được hạnh phúc mà thôi... - Ngày Duy thấy phản ứng của Kiều Loan như vậy thoáng sợ hãi, linh cảm điều gì đó chẳng lành vội vàng giải thích.

- Em hiểu rồi, bây giờ em cảm thấy rất mệt không muốn nghe những lời giải thích vớ vẩn đó của anh nữa đâu. Đẳng nào cũng đâu thể thay đổi được sự thật là anh mãi mãi không thể yêu em, vậy thì thôi xin hãy để lại cho em chút tôn nghiêm đừng tỏ ra thương hại em làm gì sẽ chỉ khiến em thấy đau lòng, chua xót hơn mà thôi. Tình yêu này em trao cho anh, nhưng anh không nhận vậy thì em sẽ giữ lại cho riêng mình mà thôi.

Kiều Loan cười tươi rạng rỡ, nhìn Ngày Duy một cách đắm đuối, ánh mắt tràn ngập sự yêu thương đến dịu dàng. Nghe nói những lời cuối cùng cứ như là di chúc vậy...

- Cảm ơn số mệnh đã cho em được gặp anh, cảm ơn anh đã cho em cơ hội được yêu anh hiểu thế nào là một tình yêu thực sự. Khuyết điểm lớn nhất của một người không phải là sự ích kỷ, ghen tuông thái quá,... mà là cứ cố chấp yêu một người mặc dù biết người đó sẽ mãi không bao giờ yêu mình. Tình yêu này quá nhiều đắng cay và chua xót nhưng nếu em không buông tay từ bỏ thì còn có thể làm gì được đây? Anh hãy sống thật vui vẻ, hạnh phúc nhé còn em cũng sẽ tự đi tìm một hạnh phúc chỉ thuộc về riêng mình mà thôi. Sau này chúng ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ gặp lại để khỏi phải nhìn thấy nhau sẽ đau đớn, dằn vặt...

Nói rồi Kiều Loan lạc bước đi bộ trên đường một mình trong cơn mưa giá lạnh mùa hạ, để mặc Ngày Duy với bao nỗi niềm chua xót, áy náy, day dứt

chất chồng. Tình yêu là gì mà khiến cho con người khi trót rơi vào lưới tình sẽ trải qua vô số cung bậc cảm xúc, hạnh phúc có, đau khổ có, bất lực có và tuyệt vọng cũng có.

Sai lầm là khi cứ cố níu kéo một người không hề yêu mình, đâu biết là rất đau nhưng sao lại không thể từ bỏ? Liệu trên đời này có mấy ai đủ can đảm để từ bỏ, buông tay chấp nhận giấu nỗi đau vào tận sâu trong trái tim mình, cầu chúc người mình yêu luôn sống vui vẻ, hạnh phúc giống như Kiều Loan chứ?

Vài hôm sau Nhật Duy nhận được tin Kiều Loan đã cắt cổ tay trong bồn tắm rải đầy hoa hồng, máu chảy đỏ rực như nước trong bồn tắm. Mặc dù đã được đưa đến bệnh viện cấp cứu nhưng do mất máu quá nhiều lại phát hiện muộn nên cô đã lên Thiên Đường hoá thành thiên sứ rồi, nghe tin đó mà Nhật Duy đau đớn đến muốn gục ngã.

Tuy không yêu, nhưng đã coi là em gái, bây giờ một cô gái xinh tươi, hay nói hay cười, ngây thơ trong sáng mới tuổi 15 đã chết chỉ vì yêu mình mà trái tim hẳn đau đến mức nghiệt thử như bị ai đó bóp chặt. Đau lắm, thật sự rất đau, tội lỗi này cũng một phần do hẳn gây ra nếu hẳn ở bên quan tâm cô, khi thấy cô nói những lời không may mắn ấy kịp thời ra tay ngăn cản có phải mọi chuyện sẽ không ra nông nỗi này không?

Bây giờ thì hẳn đã hiểu thứ “hạnh phúc thuộc về riêng cô” trước lúc chết chính là, được chết cùng với thứ tình yêu đầy cay đắng và chua xót ấy. Khi đã quá yêu một người mà không thể có được tình yêu của người ấy với những người suy nghĩ nông cạn, mắt bình tình như Kiều Loan thì cái chết chính là sự giải thoát, hạnh phúc là khi có người mình yêu trong đời.

Nếu không thể vậy thì hãy để thứ tình yêu trong tim ẩn chứa bóng hình người ấy đi theo mình mãi mãi như một giấc mơ mãi mãi không bao tỉnh lại để rồi phải đau khổ. Và thế là Kiều Loan đã lựa chọn cái chết coi như là sự giải thoát cho những bế tắc không lối thoát của cô về một tình yêu không trọn vẹn, chỉ là tình đơn phương, yêu nhầm người không nên yêu.

Ngày 20/9 cũng là tròn 1 năm ngày chết của Kiều Loan, hôm đó vào thứ ngày thứ sáu. Thanh Tùng có mặt tại NewYork đi tới nghĩa trang nơi em gái mình đang yên nghỉ, đặt bó hoa hồng trắng tinh khôi nở tươi rộ như nụ cười trong sáng của Kiều Loan lúc còn sống vốn thường hay làm nũng mình đòi mua thứ nọ, muốn thứ kia.

Thanh Tùng thấy xót xa vô cùng, nhìn đi ảnh em gái, thấy cô vẫn cười rất tươi rạng rỡ khoe hai lúm đồng tiền rất duyên dáng và dễ thương. Đôi mắt màu xanh da trời đen láy sáng long lanh như giọt nước nhìn thẳng vào hẳn cười ảm áp, gương mặt bình sáng, ngây thơ thoáng chút buồn của tuổi thiếu nữ mới 15. Mà sao lòng hẳn chẳng thấy vui vẻ gì chỉ dâng trào cảm giác căm hận đến buốt nhói tim gan...

Ngày ấy vừa phá cửa vào phòng riêng của Kiều Loan nhìn khắp phòng chẳng thấy bóng dáng con bé đâu, linh cảm sợ hãi có điều chẳng lành. Hẳn liền đập cửa phòng tắm thì thấy em gái mình nằm im trong bồn tắm rải đầy cánh hoa hồng đỏ thắm đầu tựa vào thành bồn nhắm chặt mắt như đang ngủ say, sắc mặt trắng nhợt nhạt không chút máu khiến hẳn vô cùng hoảng sợ xông tới bế Kiều Loan đang thân thể không một mảnh vải che thân lên.

Điều kinh dị khiến hẳn vô cùng kinh hãi muốn ngất đi khi thấy nước trong bồn tắm đỏ rực toàn máu là máu, đỏ đến như máu. Cổ tay Kiều Loan buông thõng như người chết để lộ vết cắt sâu vào tận động mạch chủ đang chảy máu nhỏ từng giọt, từng giọt đỏ tươi mà ruột gan, trái tim hẳn đau đớn như có ngàn mũi kim đâm. Không thể nói thành lời, vội vã choàng một chiếc chăn lên người Kiều Loan rồi trở thẳng tới bệnh viện cấp cứu.

Nhưng tất cả đã quá muộn, do mất máu quá nhiều mà Kiều Loan đã vĩnh viễn rời khỏi thế giới này không một lời từ biệt, đánh mất đi cả một tương lai sáng lạn, tươi đẹp. Rồi bỏ luôn cả người anh trai ruột rất mực yêu thương nó để tìm đến cái chết, chỉ vì trót yêu một người con trai xa lạ mà không được đáp đền lại mình hẳn sống cô độc trên cõi đời này lại khiến hẳn vừa giận vừa thương. Hẳn không thể nào ngờ cô em gái mình cũng chiều lại ngu ngốc và cạn nghĩ đến như vậy, người sống thì còn có thể làm nên chuyện, chết rồi thì được ích gì. Hay chỉ để lại cho người thân những nỗi đau mất mát chua xót không thể diễn tả thành lời?

Mẹ mất từ khi hai anh em còn rất nhỏ, bố thì bận bịu công việc, hai anh em cứ thế nương tựa vào nhau mà sống qua ngày. Là anh trai, anh luôn mong muốn được nhìn thấy em gái mình mỉm cười hạnh phúc, được tận mắt nhìn thấy em gái mình mặc váy cô dâu bước vào thánh đường vậy mà còn chưa kịp thì...Hẳn yêu thương em gái còn hơn cả người yêu Ngọc Mai bạn thanh mai trúc mã, ngày Kiều Loan chết hẳn đau xót, tuyệt vọng còn hơn cả lúc biết Ngọc Mai phản bội hẳn...

Tất cả là tại Nhật Duy mà đưa em gái xinh đẹp, đáng yêu, lương thiện của hẳn đã phải sống những tháng ngày đau khổ, phải tìm đến cái chết để giải thoát. Mất đi em gái, hẳn như mất đi nửa linh hồn, hẳn này hẳn quyết bắt Nhật Duy phải trả lại gấp trăm ngàn lần – Nợ máu nhất định phải trả bằng máu. Hẳn không thể để em gái hẳn chết một cách vô ích trong đau khổ còn Nhật Duy thì sống hạnh phúc bên người mình yêu được.

Cái giá này Nhật Duy nhất định sẽ phải trả mà trả bằng một cái giá đắt khiến hẳn phải sống trong đau khổ, dằn vặt – Sống không được mà chết cũng không xong. Chỉ có như vậy hẳn tin em gái hẳn trên thiên đường có linh thiêng mới mỉm cười được. Cứ chờ đấy – Nhật Duy à, những ngày tháng tốt đẹp của mày sắp chẳng còn nhiều nữa đâu hãy cố mà tận hưởng nốt đi. Ha ha.

Thanh Tùng cười lớn, nụ cười lạnh lẽo tanh nồng mùi máu khiến ngay cả chim chóc đậu ở trên ngọn cây gần đấy cũng phải hoảng sợ vỗ cánh bay nhón nhác như ong vỡ tổ.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Tới cổng soát vé công viên vui chơi Hải Hà, Nhật Duy mua 3 vé để vào chơi, lớn rồi cũng chẳng còn phải là trẻ con nữa nên hẳn cũng chẳng cảm thấy háo hức gì. Chỉ có Lệ Hoa, Hoà Mi là mặt mũi ai nấy cũng bừng sáng như nắng xuân, cười tươi như hoa, rất hưng phấn nhanh chóng đi sâu vào bên trong kéo theo cả hẳn.

Vào bên trong công viên Hải Hà mới biết nó là một thế giới mới, đẹp và ấn tượng như một thế giới ở trong câu chuyện cổ tích hoàng tử và công chúa vậy. Có những lâu đài, cung điện nguy nga bằng hơi, xích đu bằng ngựa gỗ được vẽ y như thật, cây cối, hoa cỏ, thác nước, núi đá nhân tạo,... Trong công viên này có rất nhiều người tới chơi chủ yếu là trẻ con và các cặp tình nhân còn có cả người già nữa.

Có quá nhiều trò chơi, quá nhiều cảnh đẹp như nơi thiên đường chỉ có trong mơ chẳng biết đi đâu trước Hoà Mi liền rủ tất cả cùng đi chơi xích đu ngựa gỗ trước tiên, chẳng biết có tình hay có ý nữa Lệ Hoa kiên quyết muốn ngồi một mình một ngựa để mặc hai người kia mất chữ A mồm chữ O sùng sốt chán thì lại chuyển sang trạng thái bất động bối rối anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Thấy người quản lý cùng mọi người đang thúc giục rất dữ dội không còn cách nào Nhật Duy đành ngồi cùng một con ngựa gỗ với Hoà Mi, mặc dù về mặt lúc đó trông rất khó coi. Những người tới nơi này đều là trẻ con và các cặp tình nhân bây giờ chẳng lẽ những chàng trai cô gái xinh đẹp, dễ thương khác đều cùng ngồi chung với nhau. Còn bọn họ thì ngược đời mỗi người một ngựa chắc, hay là cô chơi một mình còn tôi đứng xem.

Trong khi ánh mắt của mọi người xung quanh đều nhìn họ mỉm cười ẩn ý, thăm quan sát đánh giá từ đầu xuống chân cứ như là động vật quý hiếm mới xồng chồng vậy. Chẳng là chàng trai thì quá đẹp, đẹp đến mức như không thật mặc dù gương mặt lạnh như băng không hề cười một tý nào nhưng lại càng toả ra sự quyến rũ, cuốn hút mọi ánh nhìn của người khác như ong thấy mật. Cô gái thì cũng xinh đẹp, kiều diễm, lung linh chẳng khác gì một nàng công chúa lại cùng đi chung với nhau không phải là tình nhân thì là gì.

Trông họ đẹp đôi quá cứ như là Tiên Đồng – Ngọc Nữ ấy, con trai khi nhìn thì thầm đau khổ khi thấy mình kém cỏi bao nhiêu, con gái thì trầm trồ ngưỡng mộ có cô còn công khai vỗ tay huýt sáo càng khiến không khí thêm sôi nổi náo nhiệt. Nghe nói ở đây có xuất hiện một cặp đôi hoàng tử và công chúa đẹp như thiên sứ vừa giáng trần khiến mọi người càng đổ xô đến xem, trầm trồ khen ngợi có, ghen tỵ cũng có,... Dưới sự cổ vũ quyết liệt ngang với ép buộc của mọi người, Nhật Duy đành miễn cưỡng ngồi chung cùng một ngựa với Hoà Mi. Hoà Mi thì cười sáng lạn rực rỡ đắc ý, nháy mắt giơ ngón tay cái lên nhìn Lệ Hoa.

Rồi xích đu quay một vòng tròn kéo theo cả con ngựa của Nhật Duy đang ngồi, xích đu quay quá nhanh Hoà Mi giả bộ sợ hãi ngồi đằng sau ôm chặt cứng lấy người Nhật Duy đầu tựa vào lưng trông có vẻ rất thân mật, lãng mạn. Những người đứng gần đó ai cũng phải liếc nhìn bằng ánh mắt chúc mừng, khen ngợi hết lời mặc kệ khuôn mặt Nhật Duy đang nổi một đám mây hồng hồng điều đó chỉ khiến gương mặt hẳn trở lên đẹp rực rỡ hơn mà thôi.

Chơi xích đu xong, Hoà Mi lại dẫn theo mọi người đi mua kem bông, bắp rang bơ để ăn. Đi ngang qua một quầy hàng nhỏ bán tò he có bày đầy những hình dáng vật được nặn đủ màu sắc, cảm thấy rất thích thú Hoà Mi liền ghé vào thì thầm bảo người ta lấy cho một cái hình người giống y hệt Nhật Duy đang đứng bên cạnh. Người đó liếc nhìn Hoà Mi rồi nhìn Nhật Duy bằng ánh mắt tò mò xong liền gật đầu đồng ý, miệng liên tục tím tím cười. Khiến Nhật Duy thì nhủ mày khó hiểu không biết nhờ lại định giờ trò quỷ quái gì đây, còn Lệ Hoa thì cũng nhìn bằng ánh mắt tò mò lẫn thích thú đảm bảo lát nữa anh trai mình không ngất trên cành quất hơi phí, ka ka.

Sau vài gần chục phút đợi chờ người bán tò he đã cho ra lò một cái tò he hình người giống hệt bản sao Nhật Duy từ khuôn mặt, mái tóc, đến ánh mắt đưa cho Hoà Mi. Nhỏ nhắn lấy trả tiền cười sung sướng như vừa trúng số xổ độc đắc thu hút ánh nhìn của những người xung quanh, còn Nhật Duy thì tối sầm mặt lại.

- Cô là cái trò gì đấy hả? Thiếu gì hình mà lại chọn cái tò he giống tôi để lặn? – Giọng lạnh như băng, thoáng bức bối.

- Anh ngốc thế, cái này em lặn đem về để ngắm là chủ yếu mà. Nhìn anh đẹp trai thế kia em thì đã nhìn ngắm thành thói quen đến mức nghiện rồi nếu anh đi vắng em biết ngắm ai bây giờ thôi thì ngắm con tò he này cũng không tệ nha – Hoà Mi cười nhí nhảnh như cá cảnh.

- Cô điên nó vừa thôi – Tuy nói lời giận dữ như vậy nhưng trong lòng hẳn không khỏi dâng lên cảm giác vui sướng, khoe miệng nhếch lên mỉm cười vội đi thật nhanh sợ Hoà Mi phát hiện ra điều khác lạ.

Thấy Nhật Duy tỏ vẻ tức giận đi trước, Hoà Mi liền vỗ tay Lệ Hoa thể hiện sự thành công rực rỡ, hai người nhìn nhau cười gian xảo...

Đi tới hàng kem bông Hoà Mi nhanh tay chọn cho mỗi người một cái kem bông màu hồng to đùng còn chưa kịp ăn nhỏ đã kéo hai người kia tới một đám cỏ xanh mượt có những bông hoa đủ sắc màu nở dưới nắng mặt trời. Nhờ người đi đường chụp cho một kiểu ảnh đầy đủ cả 3 người, lúc đầu Nhật Duy kiên quyết không đồng ý nhưng cuối cùng thua đa số đành miễn cưỡng chụp.

- Anh cười tươi lên đi, chụp ảnh mà mặt lạnh như băng thế kia thì đẹp làm sao được. Phải cười tươi như em thế này mới đẹp chứ - Hoà Mi nhăn nhó.

- Đúng đó anh, bình thường anh thích lạnh lùng thế nào cũng được, hôm nay chụp ảnh kỷ niệm cười tươi lên cho đẹp cũng chẳng mất tý da thịt nào của anh đâu. – Lệ Hoa phụng phịu

- Thế này được chưa? – Cố gắng lắm cuối cùng Nhật Duy cũng gượng gạo cười dù không được tươi lắm nhưng nói chung là khá đẹp.

Tiếp đi đến một quầy hàng ghi dòng chữ “Ném trúng vòng thứ gì bày ở đây thì sẽ được tặng thưởng luôn thứ đó”. Tiền mua vòng là 3k/vòng, thấy bày la liệt nào là gấu bông, bím bím, bộ xếp hình, xe ô tô đồ chơi,...

Hoạ Mi liền hí hửng mua luôn, phần thưởng không quan trọng chẳng qua là muốn thử trình độ ném vòng của mình “đẳng cấp” tới mức nào thôi. Hoạ Mi rút tiền mua liên tiếp 10 vòng, lần thứ nhất ném trượt nhỏ tự nhủ phải cố gắng hơn nhưng ném lần hai, lần ba rồi lần thứ 10 mà trượt hết mới vãi chứ. Hoạ Mi cay cú khóc ra nước mắt nhất là khi nghe thấy những tiếng cười an ủi của mọi người xung quanh nói “Cái này khó lắm, nếu không người ta đâu có kiếm được tiền, đừng buồn...”

- AAAAAAA, Nhật Duy anh mau ném vòng lấy giúp em con gấu bông màu hồng cùng bộ xếp hình kia đi. – Hoạ Mi tức tối kéo tay Nhật Duy năn nỉ.

- Cô đúng là “gà rừng” vãi ra, đơn giản thế mà cũng không ném trúng được. Sao chơi gunny giỏi thế. – Nhật Duy liếc nhìn Hoạ Mi bằng ánh mắt coi thường.

- Hừ...anh có bản lĩnh ném thử đê, nhìn thì tưởng dễ vậy thôi, ném trúng được mới là đẳng cấp chứ nói suông ai chẳng nói được. – Hoạ Mi véo mạnh vào người Nhật Duy khiêu khích.

- Ok, mở to mắt ra mà coi đi, xem ai gà hơn ai – Nói rồi Nhật Duy tiến đến mua 5 chiếc vòng thôi, thực ra hắn cũng không muốn người ta bị sạt nghiệp nhà.

- Sao không mua 10 cái luôn đi, mua ít thế? – Hoạ Mi thắc mắc định xông tới mua thêm 5 cái.

- Cô không biết gì thì dựa vào cột mà nghe đi – Nhật Duy cười nhạt khinh bỉ.

- Anh... - Còn chưa kịp nói gì đã bị Lệ Hoa kéo tay lại nói “Anh ấy làm gì cũng đều có chủ định cả rồi, không thì chắc chắn tuyệt đối không làm. Chị cứ yên tâm đi” kèm theo là nụ cười gian.

Nhật Duy ném cái vòng đầu tiên đã trúng con gấu bông, ném cái thứ 2 trúng luôn bộ xếp hình, đến cái thứ 5 thì trúng chuẩn miễn chính. Khiến cô bán hàng sợ xanh mặt, người xem cuộc vui thì gật gù tán thưởng, Hoạ Mi thì thầm khâm phục. Vẫn biết là anh ta rất giỏi nhưng giỏi đến thế thật đúng là khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác...hắc

- Đây, tại sao vừa rồi anh lại ném chuẩn thế? Có bí quyết gì dạy em với – Hoạ Mi hào hứng.

- Đợi kiếp sau đi – Hắn nhìn nhỏ một cái lạnh lùng rồi bỏ đi.

- Hơ...đúng là đồ tự kiêu – Hoạ Mi bĩu môi

- Anh ấy vốn như thế từ trước đến nay mà – Lệ Hoa che miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Đến lâu đài ma Hoạ Mi thoáng run run mặc dù đã được Nhật Duy nắm tay rất chắc, Lệ Hoa cũng không kém sắc mặt xanh lét như tàu lá chuối nghĩ đến cảnh mấy con ma kinh dị, rùng rợn găm giữ, bất ngờ xuất hiện le cái lưỡi dài đến ngực, khuôn mặt đầy máu me mà cô bé không khỏi khiếp sợ nắm thật chắc tay anh trai mình mà không khỏi ớn lạnh sống lưng, sồn gai ốc. Nói thật nếu không phải Hoạ Mi khích bác nói “đồ nhất gan” mới không dám vào thì có đánh chết cô bé cũng chẳng vào đâu, híc.

Đi sâu vào bên trong lâu đài chỉ thấy một màu tối đen đến rợn người, thỉnh thoảng có vài ánh sáng xanh đỏ tím vàng le lói, cùng tiếng người la hét thất kinh thảm thiết kêu cứu bỏ chạy thật nhanh khiến nhiều người hồn vía bay hết cả lên mây có ý định muốn bỏ cuộc quay trở lại. Nhưng đã mất công vào đây rồi chẳng lẽ lại dễ dàng quay ra để cho thiên hạ biết mình là kẻ nhất gan, yếu bóng vía à. Mặc dù rất sợ hãi nhưng Hoạ Mi, Lệ Hoa vẫn cố cắn chặt môi để giữ bình tĩnh lấy lại can đảm để tiến sâu vào bên trong còn Nhật Duy thì lạnh lùng chú ý quan sát nhìn sâu vào trong bóng tối.

Càng đi vào sâu không khí càng trở nên lạnh, rùng rợn, ma quái khiến người ta đau tim còn đang hoang mang không biết bao giờ mới nhanh chóng thoát khỏi nơi này. Thì bất chợt ánh sáng màu đỏ le lên trong không gian tối đen kèm theo đó là con ma có khuôn mặt đầy máu me, đôi mắt lồi to màu xanh lá cây sáng lấp lánh như muốn rớt xuống đất, cái lưỡi thì đỏ tươi những máu là máu thè dài đến tận ngực khiến Hoạ Mi, Lệ Hoa cùng vô số nhưng người yếu bóng vía xung quanh la hét vô cùng thảm thiết.

Đi được vài bước còn chưa kịp hoàn hồn thì lại le lên ánh sáng màu vàng kèm theo đó là một bộ xương người trắng hếu đang trong thời kỳ phân hủy thịt nhão nhoét, bầy nhầy đứng ngay trước mặt nháy múa như người còn sống lần này lại thêm mấy người nữa chuẩn bị ngất xỉu đến nơi vì quá hoảng sợ. Chưa kể có những cái chân, bàn tay ma quái có dính thứ gì đó nhớp nhớp cảm giác như máu tươi liên tục chạm vào mặt họ, bàn tay thì túm lấy chân họ ngăn cản bước đi...

- AAAAAAAAAA.

Hình như thấy trên mặt mình có thứ gì đó như giọt nước từ trên không trung rơi xuống đúng mặt mình thì phải, giờ tay chạm vào đưa lên mũi ngửi có cảm

giác không khác gì mùi máu tươi, Hoà Mi không khỏi kinh hãi, tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực lại được thêm bàn tay kinh dị bí ẩn nào đó trong bóng tối túm lấy chân đem lại cảm giác ghê rợn, hải hùng mặc dù vẫn nắm chặt tay Nhật Duy nhưng nhỏ vẫn sợ hãi bất chấp tất cả mà hét to thảm thiết, nhưng người xung quanh cũng la hét kinh khủng sợ hãi cả người lạnh toát vội vàng bỏ chạy thật nhanh về cửa ra ở phía trước.

Thật không may có người chạy nhanh đâm phải chân Hoà Mi, người thì xô đẩy vừa chạy vừa la hét kinh hoàng khiến Hoà Mi bị rời tay Nhật Duy ngã nhào xuống dưới đất. Trong lúc mọi người bỏ chạy gần hết, thỉnh thoảng có xuất hiện vài con ma quỷ hình dáng rùng rợn đầy máu me, tiếng la hét thảm thiết vẫn còn vang vọng bên tai khiến Hoà Mi sợ hãi đến mức bất động, đầu óc trống rỗng không biết nên làm gì.

Đúng lúc này có một bàn tay ai đó nắm chặt lấy tay nhỏ kéo đứng dậy. Như người chết đuối vớ được phao Hoà Mi không suy nghĩ liền nắm chặt tay người đó, tay người đó khá ấm còn tay nhỏ lạnh toát im lặng không nói lời nào Hoà Mi tin chắc là Nhật Duy rồi.

Theo chân người đó chạy thật nhanh ra khỏi cái nơi quỷ tha ma bắt đó vừa nhìn thấy ánh sáng mặt trời Hoà Mi liền ngồi bệt xuống đất, sắc mặt trắng nhợt nhạt y như xác chết vì quá sợ hãi, ngồi hít thở không khí trong lành được một lúc Hoà Mi mới chợt nhớ ra điều gì vội ngẩng mặt lên nhìn người vừa nắm chặt tay mình trong lúc sợ hãi chạy ra tới đây.

- AAAAAA, sao lại là anh? Nhật Duy đâu rồi.

Nhìn thấy người con trai yêu mị đang đứng trước mặt mình nở nụ cười ấm áp rực rỡ mà Hoà Mi tiếp tục kinh hãi tởm nữa thì đứng tim mà chết, trời ơi, anh ta từ đâu chui ra thế không biết? Còn Nhật Duy với Lệ Hoa đâu rồi? Oi, rốt cuộc chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế này?

- Vui nhì? Không ngờ người giúp cô lúc nguy hiểm nhất lại chính là tôi, lẽ ra cô phải nên cảm ơn tôi chứ. Đừng có nhìn nhau bằng ánh mắt thiếu thiện cảm đó tôi không thích đâu.

Thấy vẻ mặt kinh hoàng của Hoà Mi, Thanh Tùng càng mỉm cười sâu hơn, nói nhẹ như chuông kêu khiến Hoà Mi cũng phải thấy giật mình. Anh ta làm quái gì ở đây vậy?

Chẳng lẽ lại tình cờ trùng hợp đến mức đó, có đánh chết nhỏ cũng không bao giờ tin.

- Là anh theo dõi tôi đúng không? – Hoà Mi lạnh lùng trừng mắt

- Oh, theo dõi á, cô đừng có xem thường nhau thế chứ - Hắn nhìn nhỏ nhếch môi cười lạnh, đầy giễu cợt – Chẳng phải tôi đã nói có duyên nhất định sẽ gặp lại nhau sao? Cô không tin vào duyên phận nhưng tôi lại tin đó. – Thanh Tùng cười ngọt ngào.

- Thôi xin người, hãy để cho tôi hai chữ “Bình yên” đi, mặc kệ anh theo dõi hay không nhưng tôi nói thẳng tôi chẳng thích liên quan hay dính dáng gì tới anh cả nên hi vọng sau này anh làm ơn tránh xa tôi ra một chút. Chuyện vừa rồi tất cả là do anh thích thế nên tôi cũng chẳng cần phải nói lời cảm ơn – Nở nụ cười nhạt, nhún vai bỏ đi.

- Tôi khuyên cô nên tránh xa Nhật Duy ra nếu không muốn sau này phải chịu nhiều đau khổ lẫn tổn thương, bởi những người con gái có quan hệ hay yêu sâu sắc hẳn chẳng có một ai có kết quả tốt đẹp cả.

Thanh Tùng kéo tay Hoà Mi lại lạnh lùng nói, ánh mắt đầy căm hận, môi cắn chặt lại như cổ kìm nén một sự tức giận muốn huỷ diệt tất cả mọi thứ.

- Ai không có kết quả tốt đẹp cơ? Anh thử lấy ví dụ chứng minh đi. Hơn nữa việc tôi yêu Nhật Duy đau khổ hay tổn thương đó là việc của tôi chả liên quan quái gì đến anh cả, anh đừng có mà “thừa nước đục thả câu” phá hoại tình cảm tốt đẹp của chúng tôi. Nếu không tôi sẽ tuyệt đối không để yên cho anh được sống an lành đâu.

Hoà Mi nhìn xoáy sâu vào mắt Thanh Tùng, nhếch môi cười lạnh, hẳn nghĩ mình là ai chứ? Nếu dám cố tình phá hoại tình cảm giữa nhỏ với Nhật Duy, nhỏ quyết sẽ cho hắn xuống địa ngục gặp Diêm vương luôn. Hừ

- Là... - Thanh Tùng chợt muốn nói ra tên đứa em gái đáng thương của mình, chính vì hắn mà Kiều Loan mới phải chết thảm trong đau xót, nhắc đến cái tên Nhật Duy lửa hận trong lòng hắn lại được dịp muốn bùng lên thiêu cháy tất cả.

- Nếu không còn việc gì nữa, thì anh mau buông tay tôi ra và biến đi cho khuất mắt tôi – Hoà Mi tức giận vùng vẫy thật mạnh, xua đuổi hắn.

- Hừ... Tôi nói lần cuối nếu cô còn cứ cố tình tiếp tục dây dưa với hắn ta thì cả cô lẫn hắn sẽ đều phải cùng xuống địa ngục làm đôi uyên ương hạnh phúc đó. Nếu cô không muốn khiến hắn chịu tổn thương thì mau rời xa hắn đi khi còn chưa quá muộn.

Mất hẳn đó vầng tia máu, sắc mặt đen thui tối sầm đầy chết chóc, nói giọng lạnh lẽo sắc nhọn như dao khiến người khác hoảng sợ, tay bóp mạnh cánh tay Hoà Mi đến mức bầm tím. Hẳn biết Hoà Mi là một cô gái lương thiện y như Kiều Loan nên hắn không muốn nhỏ phải chịu tổn thương, hắn chỉ muốn nhỏ rời xa Nhật Duy như vậy mới khiến cho Nhật Duy đau khổ, dẫn vật sống không được chết cũng không xong.

Y như những gì mà em gái hắn trước lúc chết đã phải chịu đựng, nỗi đau lớn nhất và đáng sợ nhất trên thế gian này không phải là cái chết mà chính là phải rời xa người mình yêu, yêu chân thành bằng cả trái tim mà không được đáp lại và phải cưới một người mà mình không hề yêu...

- Đồ khốn... Anh mau đi chết đi – Hoà Mi ánh mắt tối đen sâu thẳm ức chế cúi đầu cắn mạnh vào bàn tay hắn đến rỉ máu in hẳn nốt răng khiến hắn đau đớn mà buông tay nhỏ bỏ chạy thật nhanh.

Nhật Duy sau khi ra khỏi lâu đài ma thấy bên tay mình đang nắm tay Lệ Hoa, con tay bên kia thì hình như nắm tay một cô gái khác mà không phải là

Hoạ Mi thì phải. Nhìn kỹ đúng là nhầm người rồi, trông xung quanh người đã ra hết mà vẫn không thấy bóng dáng Hoà Mi đâu, hấn thoáng sợ hãi dặn Lê Hoa đứng chờ ở đây rồi bỏ chạy thật nhanh vào lầu đài ma tìm người, gọi mãi mà chẳng thấy ai lên tiếng hấn liền chạy thẳng ra cửa lúc vào trong lầu đài ma.

Đang lo lắng, hốt hoảng như kiến bò chảo nóng thì hấn nhìn thấy Hoà Mi đang từ xa tiến lại gần ôm chặt lấy hấn, khuôn mặt đỏ bừng thoáng sợ hãi khiến hấn cảm thấy rất đau lòng. Hỏi ra mới biết nhờ qua sợ hãi đầu óc trống rỗng nên không suy nghĩ gì chạy nhầm hướng, Nhật Duy chỉ biết lắc đầu kiểu này tốt nhất không bao giờ đi vào lầu đài ma nữa, một lần là đã quá đủ.

Khi chuẩn bị ra về thì thấy một chị gái rất xinh xắn tới đưa cho 3 người mấy bức hình nói “đây là cuộc thi chụp tình cò những khoảnh khắc lãng mạn của các cặp tình nhân, để xem cặp nào được bầu chọn là cặp đôi đẹp nhất để làm gương mặt sáng giá đại diện cho công viên quảng cáo thu hút khách...”

Và cặp đôi Nhật Duy – Hoà Mi được bình chọn là cặp đôi đẹp nhất và giành luôn giải nhất nên họ sẽ được tặng mỗi người một chiếc điện thoại đời mới nhất cùng màu đỏ, một bộ áo đôi lãng mạn chúc hai người luôn vui vẻ, hạnh phúc. Thật đúng là không còn gì vui và bất ngờ hơn hai người cùng nhìn nhau mỉm cười bối rối xen lẫn hạnh phúc, Lê Hoa cũng cười tươi khi thấy anh trai mình lần đầu tiên cười hạnh phúc, nở nụ cười thật lòng đẹp đến như vậy.

Khi ra đến cổng công viên Hải Hà, chuẩn bị ra về thì Hoà Mi lại nhìn thấy một người bán hàng rong cầm một thanh tre bên trên có cắm rất nhiều chong chóng đủ màu sắc đang quay tròn cùng bóng bay đang bay lơ lửng.

Hoạ Mi liền hí hửng mua một lúc vài quả bóng bay hình con thỏ, hình trái tim, cho mình với Lê Hoa một cây chong chóng đẹp nhất trong lúc sơ suất Hoà Mi đã để bóng bay bay hết lên trên trời. Không những không nuối tiếc Hoà Mi chỉ nhìn theo quả bóng đang bay trên trời cao mỉm cười, bóng bay à, cuối cùng mày cũng đã được tự do rồi không còn bị ai níu giữ, ép buộc nữa. Hãy bay thật cao, thật xa tới những nơi mà mày mong muốn nhé!

Nhìn cây chong chóng nhiều màu trên tay, Hoà Mi liền hỏi vu vơ...

- Chong chóng chỉ quay khi nào nhỉ? Sao vừa ở trên ngọn cành tre kia nó lại quay mà bây giờ cầm trên tay em nó lại không quay là sao? – Hoà Mi nhìn theo mấy cái chong chóng đang quay ở chỗ người bán hàng đứng bên kia đường.

- Ngốc ạ! Chong chóng chỉ quay khi trời cao có gió, phải có gió thì nó mới quay được – Nhật Duy theo ánh mắt Hoà Mi nhìn những cây chong chóng đang quay mỉm cười dịu dàng trả lời.

- Oh, em hiểu rồi, chong chóng chỉ quay khi trời cao kia có gió – Còn em cũng sẽ chỉ mỉm cười khi nơi đó có anh đúng không Nhật Duy? – Hoà Mi bắt ngờ quay lại nhìn hấn nở nụ cười ngọt ngào.

- ... Nhật Duy im lặng không nói gì, nhưng tim thì đập thình thịch, mặt thoáng hồng

- Chuẩn miễn chính, bởi hạnh phúc của anh Nhật Duy chính là chị Hoà Mi và ngược lại. Đơn giản thế mà cũng hỏi. Hi hi – Lê Hoa vừa cười vừa thổi chong chóng quay tròn theo chiều gió...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Tại phòng hiệu trưởng của trường cấp 3 Thục Khuê xuất hiện 5 người, 3 trai hai 2 gái họ đều là những hoàng tử công chúa xinh đẹp, tài năng của các tập đoàn lớn hiện đang học ở trường cấp 3 Galaxy. Nhưng không thể hiểu nổi tại sao ngày đẹp trời thứ bảy hôm nay họ lại đồng loạt xuất hiện ở đây nữa, thầy hiệu trưởng nhìn họ bằng ánh mắt hoảng sợ. Trán lấm tấm mồ hôi chứng tỏ thầy cũng khá là căng thẳng.

- Các em thật sự quyết định chuyển sang Thục Khuê học hả? Suy nghĩ chắc chắn chưa vậy? – Thầy hiệu trưởng ánh mắt thoáng khó hiểu, bọn họ ăn no ngủ ngon hay sao mà tự nhiên đồng loạt chuyển sang đây học vậy?

- Dạ, bọn em đều suy nghĩ kỹ cả rồi, mong thầy cứ yên tâm – Nhật Duy nhìn thầy hiệu trưởng mỉm cười.

- Bọn em học bên Galaxy thấy cũng bình thường, muốn chuyển trường sang Thục Khuê học cho thay đổi không khí – Huy Hoàng cười tươi.

- Còn em thì vừa đi du học ở bên Anh về nghe nói trường Thục Khuê chất lượng giảng dạy rất tốt lên em quyết định học ở đây, chỉ đơn giản vậy thôi – Quỳnh Chi mỉm cười nhẹ nhàng.

- Em cũng có ý nghĩ giống anh Huy Hoàng, mong thầy chiếu cố - Ngọc Huyền cười ngọt ngào.

- Tại 3 thằng bạn thân của em đều chuyển sang Thục Khuê học nên em cũng nghĩ nên em cũng chuyển theo. – Minh Khánh vẻ mặt tình bơ.

Thầy hiệu trưởng đầu óc căng thẳng, xem qua hồ sơ lý lịch của 5 người này đều thấy hàng khủng cả chẳng ai là đơn giản nếu khiến họ phật lòng thì e rằng cái ghế hiệu trưởng của thầy cũng sớm phải nhường cho người khác mất.

- Nếu các em đã quyết định vậy thì thầy cũng không có ý kiến gì, thế bây giờ các em muốn chuyển sang học lớp nào? – Thầy hiệu trưởng nở nụ cười lấy lòng.

- Dạ, chúng em muốn vào học lớp 10C – Cả 5 con người cùng đồng loạt lên tiếng khiến thầy hiệu trưởng nghe thông tin xong cảm tưởng không khác gì sét đánh ngang tai, lắp bắp hỏi lại.

- Các em...không đùa đấy chứ? – Thầy hiệu trưởng tái mét

- Dạ chắc chắn 100% luôn – Ngọc Huyền khẽ cười.

- Ngoài lớp 10C ra chúng em chẳng muốn vào lớp nào học cả mong thầy thông cảm – Nhật Duy kiên định ép thầy hiệu trưởng.

- Thôi được rồi...nếu các em đã có kiên quyết như vậy thì lát đến giờ sinh hoạt thầy sẽ dẫn các em xuống lớp 10C nhận lớp. – Thầy hiệu trưởng sau một hồi đắn đo thờ dài.

- Dạ, được vậy thì tốt quá, cảm ơn thầy ạ. – Quỳnh Chi cười tươi như hoa

Bây giờ mới là tiết thứ 3, còn lâu mới đến tiết sinh hoạt, thấy thầy hiệu trưởng viện cớ chuồn ra ngoài xử lý việc gì đó. Mấy người ở trong phòng ngồi “chém gió” với nhau.

- Lâu lắm rồi mới gặp lại thật không ngờ chúng ta lại được gặp lại nhau trong hoàn cảnh này, ha ha – Minh Khánh nhìn Quỳnh Chi từ đầu đến chân đánh giá mím cười.

- Ha ha, công nhận chúng ta có duyên thật nha. Không ngờ anh lại là bạn của Tuấn Anh với Nhật Duy.

- Ủa, hai người quen nhau à? Quen lúc nào sao tao không biết nhỉ? – Ngọc Huyền kinh ngạc.

- Tình cờ gặp gỡ thôi, hi hi, may mắn có mà suy nghĩ đen tối nhá – Quỳnh Chi lườm Ngọc Huyền.

- Vui nhỉ? Không biết cô đã có người yêu chưa? – Huy Hoàng cười lém lỉnh

- Có rồi thì sao mà chưa thì sao? Anh hỏi làm chi? – Quỳnh Chi thoáng đỏ mặt.

- Uh, thì hỏi cho có, thằng Khánh nó chưa có người yêu thấy hai người có duyên thế này gắn kết thành một đôi quá tuyệt vời luôn. Ka ka – Huy Hoàng cười tươi đắc ý.

- Trời ơi, chi sợ với cao ngã đau thôi, tới lúc đó anh chịu trách nhiệm nhá – Quỳnh Chi mĩa mai.

- Ok, chi cần cô đồng ý là được, thích thì nhích sao phải xoắn nhỉ? – Huy Hoàng gật đầu cái rụp.

- Nay may thích thế thì đi mà kết duyên cùng với cô ta đi đừng có mà lòi ta vào cuộc nhá – Minh Khánh vè mặt bất cần.

- Trời, anh Khánh kiêu nó vừa thôi, chẳng qua Quỳnh Chi nó chi “chém gió” cho vui vậy thôi. Chứ anh chi là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga sao? – Ngọc Huyền bĩu môi

- Oh, không ngờ Ngọc Huyền tiểu thư lại ăn nói mạnh mẽ như vậy? Nói nhẹ nhàng thế ở ngoài đường cẩn thận bị ném gạch chết vì sao mà không biết đâu. – Huy Hoàng cười khinh bỉ.

- Đồ khôn, Hoàng công tử anh cũng chẳng tốt đẹp hơn tôi là bao đâu. Mèo nào cắn mèo nào còn chưa biết đâu. – Ngọc Huyền tức giận.

- ...

Chẳng mấy chốc đã đến tiết sinh hoạt, Hoà Mi đang ngồi trong lớp ngáp ngắn ngáp dài, sắp sửa lại được nghe bài ca mãi không quên rồi buồn chết đi được. Đang định ngủ gục thì thấy cô chủ nhiệm bước vào lớp với khuôn mặt rất tươi tỉnh khác với những tiết sinh hoạt lớp cuối tuần khác, mà chưa trống báo hiệu vào lớp nha.

- Các em yêu quý lớp 10C chúng ta thật vinh dự được đón thêm 5 bạn mới chuyển từ trường Galaxy vào học lớp chúng ta, vì vậy sau này nếu có gì mong các em sẽ giúp đỡ các bạn ý thật tốt – Cô chủ nhiệm cười tươi, nói nhẹ nhàng

Vừa nghe xong lời cô nói, cả lớp bắt đầu trờ lên ồn ào không khác gì một cái chợ vỡ, xi xào bàn tán rầm rần.

“Đùa hay thật vậy, lại có tận 5 người nữa từ Galaxy chuyển sang học lớp chúng ta à?”

“Ngu thế, lời cô chủ nhiệm nói lẽ nào là giả chắc”

“Vây họ là ai thế? Trường Galaxy tốt thế bao nhiêu người muốn vào không được, họ tự nhiên chuyển sang trường mình rồi cùng vào học lớp mình là sao?”

“Ai mà biết được, mầy đoán 5 người đó là trai hay gái”

“Chịu, nhưng tao biết một điều dù là trai hay gái họ đều xinh đẹp, học cực đỉnh, con nhà giàu, trường Galaxy không chỉ là trường quý tộc mà còn là nơi hội tụ những hot boy – hot girl mà”

“...”

Sau một hồi bàn tán xôn xao thì cả lớp bỗng im lặng không một tiếng động đồng loạt nhìn ra cửa ra vào nơi có 5 học sinh mới tới nhận lớp, cô giáo chủ nhiệm đích thân ra đón. Cả 5 người vừa bước vào lớp không chỉ các học sinh trong lớp ngẩn ngơ, sững sờ vì vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của bọn họ. Riêng Hoà Mi, Thuỷ Tiên, Tuấn Anh vừa nhìn thấy phát sốc muốn té ghế luôn, mắt mở to nhìn chăm chăm vào bọn họ cứ ngỡ là đang nằm mơ.

- Xin chào mọi người, tớ là Huy Hoàng mới từ Galaxy chuyển sang. Thích sự chân thật, ghét dối trá, luôn yêu đời và thích hát ca nên rất mong nhận được sự giúp đỡ của mọi người – Huy Hoàng cười tươi sáng lạn.

- Còn mình là Minh Khánh, tính cách nhí nhảnh, thích cười thích nói, rất yêu cái đẹp và cực kỳ mê chơi game thông minh. Rất mong nhận được sự yêu mến của các bạn – Khánh cười âm áp khiến bao nhiêu bạn nữ trong lớp ngẩn ngơ.

- Còn tớ là Ngọc Huyền, mọi người thường gọi tớ bằng biệt danh Huyền xinh gái, tính tớ ghét sự bất công, dối trá, thân thiện và rất tốt bụng. Mong mọi người sẽ yêu mến tớ - Huyền tự tin cười rực rỡ thu hút ánh nhìn của rất nhiều cậu con trai.

- Còn tớ là Quỳnh Chi, tớ mới đi du học ở Anh về, thích học là chính chơi là phụ, thích chém gió và kể chuyện cười nhưng lại hay thích giở trò treu trọc sau lưng. Mong mọi người sẽ yêu mến và giúp đỡ tớ trong học tập lẫn cuộc sống – Quỳnh Chi cười nhí nhảnh nhảy mắt.

- Còn tôi là Nhật Duy, 17 tuổi, đến đây chủ yếu muốn học tập giao lưu là chính. Mong mọi người sẽ giúp đỡ. – Nhật Duy gương mặt lạnh băng, nói ngắn gọn.

“Woa, trông anh ấy đẹp trai quá đi, có khi còn đẹp hơn cả Tuấn Anh nữa ấy chứ mỗi tội lạnh lùng, nhưng mà tớ thích”.

“Anh Duy số điện thoại, nick Facebook của anh là gì? Cho bọn em xin đi”

“Anh đã có người yêu chưa?Nhà anh ở đâu vậy?”

“Cuối tuần này anh rảnh không đi xem phim với em đi”

“...”

Hoà Mi liếc nhìn khinh bỉ đúng là bọn háo sắc, quay xuống dưới nhìn Thuỷ Tiên.

- Con nhỏ Ngọc Huyền cũng chuyển tới đây học cùng rồi sắp tới vui phải biết, he he – Hoà Mi cười gian

- Vui đéch gì? Mày không thấy bọn họ cùng chuyển sang đây học với bọn mình sắp tới bọn mình sẽ gặp nhiều rắc rối lắm à. – Thuỷ Tiên buồn bực.

- Rắc rồi gì chứ, càng đông càng vui chứ sao?- Hoà Mi vẽ mặt bất cần chả quan tâm nhiều đến thế đâu.

- Bọn họ sao chuyển sang đây mà không nói cho tôi biết một tiếng nhỉ? - Tuấn Anh im lặng này giờ quan sát.

- Ha ha, chắc muốn tạo cho anh một bất ngờ thú vị - Thuỷ Tiên cười nhạt

Cuối cùng cô chủ nhiệm cho bọn họ được chọn chỗ ngồi, không suy nghĩ tất cả đều muốn ngồi ở mấy cái bàn cuối cùng dãy giữa. Nhật Duy ngồi bên cạnh Thuỷ Tiên ngay sau Tuấn Anh, chẳng biết thế nào Quỳnh Chi ngồi cạnh Minh Khánh, còn Ngọc Huyền ngồi cạnh Huy Hoàng theo sự sắp xếp của cô chủ nhiệm.

Bắt đầu từ giờ phút này họ sẽ chính thức gặp một loạt rắc rối liên quan đến tình yêu, tình bạn, thù hận cá nhân. Tất cả mới chỉ là bắt đầu thôi, đoạn đường phía trước cần vượt qua còn khá dài và nhiều chông gai.

Tại quán cà phê Tuyết trắng cô đơn, Tuấn Anh ngồi uống cà phê nói chuyện cùng với Hồng Nhung.

- Rốt cuộc anh hẹn tôi ra đây là có chuyện gì nói luôn đi, tôi không có nhiều thời gian đâu. – Hồng Nhung nhăn nhó.

- Cô hãy xem mấy tấm ảnh này đi – Thanh Tùng đưa cho Hồng Nhung một xấp ảnh.

Chẳng biết ảnh bên trong chụp gì mà sắc mặt Hồng Nhung tái dần đi, ánh mắt lộ vẻ ghen tỵ, bực bội.

- Nói đi anh đưa cho tôi mấy bức ảnh này là có ý gì? – Hồng Nhung cười lạnh lùng.

- Muốn chúng ta cùng hợp tác tách hai người đó ra, cô là một người thông minh tôi nghĩ cô sẽ hiểu rất nhanh đúng không? – Thanh Tùng nhấp ngụm cà phê từ tốn nói.

- Làm như vậy tôi được lợi gì không? – Hồng Nhung đưa mắt nhìn ra cửa sổ có cái hồ nước rộng mênh mông.

- Cô sẽ được trở thành vợ chính thức của Nhật Duy, còn Hoà Mi sẽ là của tôi. Ok? – Thanh Tùng nhún vai nói thẳng.

- Ý kiến hay đấy, vậy chúng ta hãy cùng nhau bắt tay thực hiện thôi. Từ giờ đến tháng 2 năm sau tôi muốn chắc chắn được chính thức đính hôn với Nhật Duy, anh làm được nổi không? – Hồng Nhung cười nhạt.

- Ha ha, đừng nói là đến tháng 2 năm sau mà đến cuối năm nay trước Giáng sinh luôn cũng được. Cô biết chuyện bọn họ cùng chuyển sang Thực Khuê học cùng lớp với Hoà Mi chưa? – Thanh Tùng cười gian xảo.

- Biết từ lâu rồi, dạo này tôi cứ thám tử theo dõi động tĩnh của bọn họ 24/24h mà. Chúng ta sẽ làm gì tiếp theo đây? – Hồng Nhung trầm tư cầm ly cà phê sữa uống.

- Chuyện này cứ để tôi lo, có gì tôi sẽ thông báo cho cô ngay – Thanh Tùng cười âm hiểm.

- Oh, nghe nói Ngọc Mai người yêu cũ của anh cũng đang có mặt ở Việt Nam, anh muốn có được Hoà Mi không sợ cô ta nổi điên sao? – Hồng Nhung cười tươi tốt bụng nhắc nhở.

- Ngọc Mai ha? Cô không nhắc tôi cũng quên mất lâu rồi, nếu cô ta dám giở trò phá hỏng kế hoạch của tôi thì cô ta chết chắc – Thanh Tùng ánh mắt thoảng cảm hận, không nhắc thì thôi nhắc tới lại thấy đau. . .

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83

Dạo này Băng Hạ ở nhà suốt chẳng làm việc gì cả, suốt ngày lên mạng đọc tin tức, chơi trò chơi giải trí, xem phim cho đỡ buồn. Cuộc đời thật chẳng ai biết trước được chữ ngờ, đang yên đang lành thì tự nhiên yêu nhầm người, để rồi chẳng may mang thai trong khi năm nay cô mới có 18 tuổi. Cái tuổi vẫn còn vô tư ăn học, chơi đùa vậy mà cô đã phải nghỉ học nằm ở nhà để chuẩn bị sinh con.

- Chị Băng Hạ à, chị thích đứa bé là con trai hay con gái? – Hoà Mi vừa ăn bông ngô vừa cười hỏi.

- Trai hay gái cũng được, miễn nó khoẻ mạnh, ngoan ngoãn – Băng Hạ khẽ vuốt ve bụng cười nhẹ.

- Sắp tới sinh em bé xong chị có định đi bước nữa không? Chả lẽ định làm mẹ đơn thân cả đời à? – Hoà Mi khó hiểu.

- Thôi, ở vậy cho nó khoẻ, lấy chồng làm gì cho nó khổ ra. – Băng Hạ cười buồn.

- Chị đừng buồn, một người tốt bụng, đáng yêu như chị nhất định sẽ tìm được một người thật lòng yêu thương chị thôi. – Hoà Mi cười lấp lánh.

- Nhất định sẽ tìm được ư, nhưng biết đến bao giờ đây? 10 năm, 20 năm hay cả đời? Chị không tin những thứ phù du đó. – Băng Hạ nhún vai

- Dạo này Tuấn Anh có hay đến thăm chị không? – Hoà Mi vội chuyển chủ đề

- Cũng hay đến lắm, chủ yếu mua đồ dùng cá nhân giúp chị thôi. Anh ta rất tốt bụng đấy lại rất đẹp trai nữa, chỉ tiếc là không biết ai sẽ có duyên có may mắn được cưới anh ta làm chồng thôi. – Băng Hạ cười mơ mộng.

- Trời, anh ta đào hoa lắm, người trở thành vợ anh ta nhất định phải xinh đẹp, giỏi giang thì mới xứng đôi với anh ta được. Chị em mình không với tới được đâu – Hoà Mi vô tư nói suy nghĩ của mình.

- Oh, vậy thử đợi xem 20 năm nữa người anh ta cưới làm vợ là ai nhá, chị cũng rất chờ mong không biết cô gái đó là ai nữa, he he – Băng Hạ suy nghĩ xa xôi, 20 năm nữa ư? Lúc đó chắc con mình cũng đã trưởng thành rồi, là con trai sẽ rất giỏi, con gái sẽ rất xinh đẹp đáng yêu.

- Người ta nói em vận số tương lai không được tốt, sẽ phải gặp nhiều đau khổ, tổn thương. Chị nói xem có nên tin hay không? – Hoà Mi lo lắng.

- Toàn bói toán linh tinh, nếu biết trước thì đã giàu, như chị nè có phải số phận gì đâu tất cả là do chị mù quáng, nhẹ dạ cả tin nên mới khổ thế đấy – Băng Hạ nghe xong phì cười, lắc đầu.

- Like, em thích ý tưởng đó của chị, là may mắn hay bất hạnh tất cả đều do mình quyết định. Không nên đổ lỗi tại số phận thế nọ thế kia mà tự làm khổ mình, mình tin mình tương lai thành công thì nhất định sẽ thành công, tin thất bại thì sẽ là thất bại. – Hoà Mi cười sáng lạn

- Phải luôn biết trân trọng, giữ gìn hạnh phúc và những thứ mình đang có trong tay đừng mơ chỉ quá xa xôi mà nước toàn đầu thương với đoạ đầy. –
Băng Hạ mỉm cười gật đầu.

- À mà này có phải dạo này em đang yêu ai rồi đúng không? Thấy em cười tủm tỉm hát vu vơ suốt trông rất đáng nghi đó – Băng Hạ nhìn Hoạ Mi nháy mắt.

- Hi hi, chị đúng là tinh ý thật, em đang yêu một người rất đáng để yêu, sống chung cùng một nhà với em đó – Hoạ Mi đỏ mặt, coi Băng Hạ thân thiết như chị em ruột nên nhỏ cũng chả giấu diếm gì.

- Nhật Duy phải không?

- Yes, chị thấy được đấy chứ? Mấy đứa bạn thân em ủng hộ cả hai tay luôn – Hoạ Mi cười ngọt ngào ảm áp.

- Uh, vậy chúc mừng em nhé!

Băng Hạ cười trầm ngâm, không biết Hoạ Mi yêu người này sẽ là bất hạnh hay may mắn nữa. Linh cảm của một người con gái từng trải cô cảm thấy nếu Hoạ Mi mà quá yêu say đắm nhất định sau này sẽ rất đau khổ, thậm chí còn đau khổ hơn cả cô. Bởi Nhật Duy quá hoàn mỹ không một chút khiếm khuyết như vậy sẽ càng khiến Hoạ Mi dễ gặp nguy hiểm, trên đời này càng những thứ tốt đẹp, lung linh thì lại càng dễ khiến người ta gặp tai hoạ. Vì dễ khiến người ta sinh lòng ghen ghét, đố kỵ

Ngày Duy vừa chuyển sang trường Thực Khuê được 1 tuần đã khiến cho rất nhiều nữ sinh trong trường liêu xiêu, nhưng mỗi tội hần quá lạnh lùng, giọng nói thì băng giá đầy nguy hiểm khiến người ta chỉ dám đứng từ xa mà ngắm nhìn. Chẳng ai đủ can đảm để đến trước mặt hần tặng bánh, hoa, đồ ăn, ... cả.

Đã từng có cô nàng được coi là hoa khôi của trường đích thân xuống tận lớp 10C để tặng cho hần com sáng do tự tay cô nàng làm, ai dè bị Nhật Duy cầm phi thẳng ra cửa sổ lớp học rồi lạnh lùng đuổi thẳng về không quên suýt bóp cổ cô nàng gần chết vì cái tội nói nhiều, làm liều khiến cô nàng sợ xanh cả mặt bỏ chạy thẳng về lớp nước mắt giàn dụa.

Từ đấy hần được nữ sinh trong trường đặt cho cái biệt danh “Hoàng tử băng giá”, nhắc đến hần ai cũng thầm cảm thán, người đẹp trai thế mà sao lạnh lùng như băng vậy?

Còn những người bạn thân của hần thì cũng thu hút vô số mục tiêu theo đuổi, thậm chí những nữ sinh trường khác khi nghe đồn Thực Khuê có mấy anh chàng đẹp trai không khác gì diễn viên điện ảnh. Được cái các cậu cư xử lịch sự, nhã nhặn, hay nói hay cười nên càng được lòng người hơn.

Ngọc Huyền, Quỳnh Chi hai cô nàng tiểu thư xinh đẹp sáng giá vừa đến học đã nhận được biết bao thư tình, quà tặng trao tay, hoa hồng...

Nghiêm nhiên lớp 10C nhờ có mấy anh chàng đẹp trai và cô nàng xinh gái đó mà bỗng dưng được trở lên nổi tiếng, là tâm điểm chú ý của toàn trường, chỉ xảy ra một chuyện nhỏ như con kiến hot boy Minh Khánh đeo hot girl Quỳnh Chi đi học về bằng xe đạp điện cũng đã đủ tốn rất nhiều giấy mực câu chữ trên một trang mạng báo tường của trường.

Hay bắt gặp cảnh Nhật Duy đi lên thư viện đọc sách cùng với Hoạ Mi cũng đủ làm dân tình điên đảo, cảnh Huy Hoàng dẫn Hoạ Mi, Ngọc Huyền, Thụy Tiên đi ăn vặt nướng Bắc Kinh cũng được chụp đầy đủ và chính xác đăng lên báo tường thu hút hàng ngàn lượt like, comment ghen tỵ, ngưỡng mộ. Nhất là cảnh Tuấn Anh đích thân chở Băng Hạ đến bệnh viện để khám thai cũng khiến thiên hạ xuất hiện những lời đồn đại không từ tế, thiện cảm.

Đúng tiết sinh học cô giáo nói có việc bạn Hoạ Mi ngồi chém gió cùng với lũ bạn nổi tiếng kia, Thành Trung cũng xuống góp vui.

- Vãi thật, tụi chúng mình đi đâu làm gì cũng đều bị chụp ảnh, đề ý là sao? Bực bội kinh khủng, bọn mình trong sáng thế mà bọn họ cứ đồn nhảm điên hết cả ruột. – Hoạ Mi chán nản nói.

- Thôi kệ bọn họ đi, hồi bọn tôi ở bên Galaxy cũng thế suốt là chuyện bình thường, quen rồi – Minh Khánh nhún vai.

- Eo, bọn họ đồn tao với Minh Khánh là một cặp tình nhân mới vãi chứ, bạn bè giúp đỡ nhau lúc khó khăn có gì đâu mà phải bàn tán nhì? – Quỳnh Chi bắt lặc.

- He he, thật không có gian tình gì không? Dạo này thấy hai người thân thiết lắm nhá, cười cười nói nói suốt – Ngọc Huyền châm chọc.

- Điều nó vừa thôi, chẳng qua nói chuyện hợp thì thân thôi mà mày thân với anh Huy Hoàng thì đã sao? Xi – Quỳnh Chi bĩu môi phản bác.

- Thôi mọi người đừng nói mãi vấn đề nhạt như nước ốc này làm gì, bọn họ thích nói gì kệ bọn họ. Bây giờ tớ có chuyện quan trọng muốn thông báo với mọi người đây. – Trung ngắt lời

- Hừ? Chuyện gì thế? – Huy Hoàng tò mò

- Chẳng là sắp đến 20/10 sẽ tổ chức cuộc thi “nữ sinh thanh lịch” mà hôm nay đã là 1/10 rồi, tớ vừa nhận được tin tức những bạn nữ nào tham gia thì về chuẩn bị ngày kia chạy thi 1000m để lựa chọn người lọt vào vòng thi đêm chung kết đấy. – Trung chậm rãi giải thích

- AA, chạy thi 1000m á, đùa à, sức đâu mà chạy khoẻ thế - Ngọc Huyền giãy nảy như đĩa phải với.

- À quên, Ngọc Huyền với Quỳnh Chi mới đến thì mau đi đăng ký tham gia cho vui đi – Trung cười lôi kéo.
- Thôi cho tớ xin, cuộc thi này tớ chả tham gia đâu – Quỳnh Chi nhăn mặt.
- Mẹ, hai con dờ hơi biết bơi này, tao với Hoà Mi đã đăng ký tham gia rồi chúng mày dù muốn hay không cũng phải tham gia cùng không thì khỏi bạn bè gì hết – Thủy Tiên đe dọa.
- Đúng đó, hai em cứ nên tham gia thử cho vui đi, cũng chả mất gì biết đâu lại đoạt giải – Huy Hoàng cười cổ vũ.
- ...

Đang nói chuyện sôi nổi bất ngờ cô chủ nhiệm lại vào lớp thông báo có hai học sinh mới chuyển trường, vào học ở lớp mình. Thu hút sự chú ý của tất cả các thành viên trong lớp, vui ghê, mới tuần trước có 5 học sinh mới chuyển từ Galaxy sang bây giờ lại thêm 2 học sinh mới đúng bất ngờ nối tiếp bất ngờ.

Hai học sinh mới vừa bước chân vào lớp đã khiến Hoà Mi đang đưa tay chống cằm trượt phát kinh sợ đập đầu xuống bàn cái rồ đau, Nhật Duy thì lạnh lùng quét nhìn ánh mắt toả ra hàn khí khiến người ta không khỏi rét buốt.

- Xin chào mọi người tớ, là Hồng Nhung mới từ Galaxy chuyển sang rất vui được làm quen với mọi người. – Hồng Nhung mặc một chiếc áo cổ lọ dài tay màu vàng, mặc quần bò màu đen, đi đôi dép hài màu đỏ. Gương mặt xinh xắn, đáng yêu đẹp như búp bê, mái tóc vàng óng ả, đôi mắt màu hạt dẻ sáng long lanh, môi đỏ chúm chím nở nụ cười đẹp mê hồn khoe má núm đồng tiền khiến tất cả học sinh có mặt trong lớp cả trai lẫn gái đều yêu thích.

- Còn tớ là Thanh Tùng nghe nói các bạn ở trường Thực Khuê rất lịch sự, thân thiện, hoà đồng, học rất giỏi nữa vì vậy tớ quyết định tới đây học. Mong nhận được sự quan tâm ủng hộ của các bạn cả trong học tập lẫn cuộc sống.

Thanh Tùng vốn đã đẹp đến mức yêu mị xinh như con gái, lại còn nở nụ cười rực rỡ đẹp như ánh mặt trời khiến bao ánh mắt ngẩn ngơ.

Được cô chủ nhiệm đồng ý cho chọn chỗ ngồi Thanh Tùng, Hồng Nhung chọn ngay bàn cuối bên dãy ngoài cùng để ngồi nơi đây có thể quan sát được bọn người Hoà Mi dễ dàng.

- Mệt, bọn họ xuất hiện đuổi theo thế này e rằng sau này chúng ta sẽ rất thâm thù oán – Hoà Mi quay xuống nhìn Nhật Duy bằng ánh mắt đau khổ như hươu cao cổ hận không thể treo được cổ.

- Hai người quen bọn họ à? – Thủy Tiên tò mò.

- Uh, hình như oan gia thì đúng hơn, chắc – Hoà Mi lắc đầu cảm thán.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84

Sáng 3/10 sân vận động của trường Thực Khuê bỗng trở lên ồn ào và náo nhiệt vô cùng, bởi hôm nay là ngày đẹp trời tổ chức vòng sơ tuyển để lựa chọn ra 5 thí sinh có thành tích xuất sắc nhất lọt vào vòng thi đêm chung kết “Nữ sinh thanh lịch” sẽ diễn ra vào ngày 20/10 để tôn vinh phụ nữ Việt Nam nói riêng và các nữ sinh đang theo học tại trường Thực Khuê nói riêng.

Đứng trên khán đài cao một giọng nữ MC giọng trong veo như tiếng chuông ngân cầm Micro dẫn lời để cuộc thi trở lên hấp dẫn hơn bao giờ hết.

“Đây là cuộc thi đấu chạy đua 1000m với gần 900 nữ sinh đang theo học tại trường Thực Khuê ở 3 khối lớp 10, 11, 12 đăng ký tham gia tranh tài mà chỉ chọn ra 5 thí sinh về đích sớm nhất để lọt vào đêm chung kết quả là một cuộc thi hấp dẫn và đầy kịch tính. Không biết trong số gần 900 nữ sinh tham dự cuộc thi chạy đua ngày hôm nay, 5 gương mặt thí sinh nào sẽ là ứng cử viên sáng giá đạt thành tích cao nhất để tiếp tục tham dự những phần thi hấp dẫn tiếp theo trong đêm chung kết đây.

Vòng sơ tuyển để lựa chọn thí sinh sẽ diễn ra cuộc thi chạy đua 1000m vòng quanh sân vận động của trường với 5 thí sinh về đích sớm nhất trong thời gian ngắn nhất. Để cuộc thi diễn ra một cách công bằng và dân chủ ban tổ chức đề nghị các thí sinh chuẩn bị tinh thần và giải quyết các vấn đề còn vướng mắc trong vòng 15 phút. Sau 15 phút các thí sinh phải có mặt tại điểm xuất phát trên đường chạy đua 1000m trên sân vận động, nếu thí sinh nào không có mặt đúng giờ sẽ bị loại bỏ tư cách tham gia cuộc thi...”

Đứng ở bên ngoài điểm dành cho khán giả cổ vũ, cả nhóm gồm 10 người đang khá căng thẳng, còn Hoà Mi chưa từng được tham gia một cuộc thi nào hoành tráng như vậy nên cảm thấy rất hồi hộp. Ngọc Huyền thì thoáng sợ hãi khi nghĩ đến cảnh chạy bộ trên con đường đua dài 1000m, là tiểu thư lá ngọc cành vàng quen rồi làm sao mà chạy bộ được, hic. Nếu mà bỏ cuộc giữa chừng không về nổi tới đích e rằng còn nhục hơn còn trùng trục.

Quỳnh Chi, Thủy Tiên cũng chẳng khá hơn là bao hai cô nàng này nếu nói về hàng hiệu, đồ ăn ngon thì cứ phải gọi là đẳng cấp, nhưng riêng tham gia những cuộc thi liên quan đến vận động tay chân, sức lực thì hai cô nàng thấy ngán ngẩm hết biết. Ánh cũng run run nắm chặt tay Hoạ Mi nói “lát nữa chúng ta cùng cố gắng hết sức nhé, được giải cũng tốt mà không cũng chẳng sao miễn là cố gắng hết mình để không phải áy náy là được”.

- Chi là một cuộc thi tranh tài còn con thôi mà mấy em có cần phải tỏ ra lo lắng, hồi hộp như sắp đi đánh trận tới nơi vậy không? – Huy Hoàng hôm nay mặc một bộ đồ thể thao trông khỏe cơ thể cao lớn, khỏe mạnh. gương mặt đẹp trai y như baby cười tươi khoe má lúm đồng tiền rất duyên nháy mắt trấn an.

- Em cũng hi vọng mình sẽ không lo lắng, hồi hộp nhưng không thể nào bắt bản thân ngừng lo lắng, hồi hộp được. Anh hiểu không hả? – Ngọc Huyền véo mạnh vào cánh tay Huy Hoàng khiến anh chẳng kêu “Á” một tiếng.

- Em yêu à, em có cần bạo lực thể không? Hic – Huy Hoàng giả bộ đau khổ, mắt long lanh.

- Eo ơi, “em yêu” cơ á, thể mà kêu không có gian tình gì? Liệu có thể tin được không? – Quỳnh Chi cười gian xảo.

- Oh, đúng rồi, nhắc mới nhớ chiều ngày hôm kia em đi qua hồ Guom thấy hai người đang dắt tay nhau đi dạo tình củm lắm nhé. – Hoạ Mi cười trêu chọc.

- Ha ha, không ngờ hai người lại tiến triển nhanh thế mới có gặp nhau hơn 1 tuần mà đã thân thiết đến thế kia rồi – Tuấn Anh cười lớn.

- Ngọc Huyền này, Huy Hoàng nó đào hoa lắm em phải cẩn thận đừng để bị nó lừa tình thì thâm lắm. Trước đây chưa gặp em anh thấy nó thay người yêu như thay áo suốt, mà cô nào cũng xinh đẹp cả. – Minh Khánh chưa sợ thiên hạ đại loạn vạch áo cho người xem lưng.

- Tên khốn này, bạn bè với nhau có cần “đim hàng” nhau thế không? Thế việc mày đến vũ trường đến tận 1h đêm mới bò về thì sao? Ai đào hoa hơn ai còn chưa biết đâu – Huy Hoàng đáp trả không quên đâm vào bụng thằng bạn một đấm rõ đau.

- AAAA, nhìn anh Minh Khánh sáng sủa, hào hoa thế này thật không ngờ... thật không ngờ – Quỳnh Chi cười lém lỉnh.

- Hình như mọi người có đôi hết rồi nhỉ? Có mỗi tớ đến giờ vẫn FA thật đáng thương – Trung tỏ vẻ buồn bã.

- ...

“Đã hết 15 phút các thí sinh mau vào vạch xuất phát để bắt đầu cuộc thi...”

Tiếng MC vang lên thông báo cuộc thi đã bắt đầu càng khiến Hoạ Mi cùng mấy cô bạn lo lắng, hồi hộp hơn.

- Không sao đâu, có tôi đứng đây cổ vũ rồi nhất định cô sẽ vượt qua để giành chiến thắng thôi – Nhật Duy đứng trầm ngâm nãy giờ, mỉm cười nắm tay Hoạ Mi trấn an dịu dàng.

- Em biết rồi, nhất định em sẽ cố gắng hết mình – Hoạ Mi nói xong liền đi thật nhanh không quên quay người vẫy tay mấy cái với Nhật Duy nở nụ cười sáng lạn.

- Cố gắng lên nhé! Anh tin nhất định em sẽ làm được – Huy Hoàng khẽ vuốt sợi tóc bay trên mặt Ngọc Huyền cười rục rờ.

- Biết rồi, nếu mà thua thì anh nhớ phải mời em ăn một bữa miễn phí tẹt ga đó. Ke ke – Ngọc Huyền lè lưỡi.

- Khôn vãi, người ta thắng thì tổ chức ăn mừng em thua mà cũng đòi á – Huy Hoàng cười đều.

- Sao? Có thực hiện không? Không thì lượn đi cho nước nó trong nhé – Ngọc Huyền giận dỗi.

- Nói đùa tý thôi, tiểu thư của tôi ơi! Đừng giận dỗi mà trông xấu xí lắm...

Nghe Huy Hoàng nói vậy, Ngọc Huyền lại cười tươi trở lại đi tới vạch xuất phát (Cặp đôi này yên bình nhất)

- Sao? Không có lời nào muốn nói với em à – Quỳnh Chi nhìn Minh Khánh cười khi thấy anh chẳng nhìn mình hề muốn nói điều gì.

- Hi hi, chúc em sẽ đoạt giải nhất nhé – Khánh cười ngại ngùng.

- He he, giải nhất thì em không dám chắc đâu nhưng giải bét thì chắc chắn trăm phần trăm luôn – Quỳnh Chi vừa nhai kẹo cao su vừa mím môi nói.

- Ngốc à, dù giải nhất hay giải bét thì anh cũng sẽ luôn ủng hộ em mà – Khánh nhìn về giận dỗi trẻ con của Quỳnh Chi không khỏi bật cười.

- Khi nào thi xong nhớ đưa em đi ăn kem nhé – Quỳnh Chi cười tươi chạy đi không quên để lại một câu đầy ẩn ý.

Sau khi thấy các thí sinh đã có mặt đầy đủ tại điểm xuất phát MC nhìn lướt qua một lượt liền hô to “Bắt đầu”. Tất cả các thí sinh sau khi nghe hiệu lệnh đều đồng loạt chạy nhanh như bay về phía trước, không chạy thì không biết ở đây toàn những cao thủ chạy nhanh đã man có khoảng 20 người vượt trước Hồng Nhung, có gần 50 người đã vượt qua Hoạ Mi, hơn trăm người vượt trước Quỳnh Chi, Ngọc Huyền. Gần 200 người vượt qua Ánh với Thủy

Tiền.

Chạy đua không tiếp sức này chỉ được cái hào hứng, tràn trề sức lực lúc đầu càng về sau càng mệt, càng đuối sức nếu không biết giữ sức. Quỳnh Chi, Ngọc Huyền, Anh, Thủy Tiên thì chạy càng lúc càng đuối sức và có nguy cơ bỏ cuộc giữa chừng khi chạy được gần 700m thì thật sự không còn móc đầu ra sức lực để mà chạy tiếp nữa mệt bơ phờ, toát mồ hôi ướt đầm áo lại khát nước nữa chứ chỉ muốn lăn ra đường ngủ một giấc luôn quá.

“Suốt quãng đường đua tới đích bây giờ mới được 700m mà đã có rất nhiều thí sinh có ý định bỏ cuộc giữa chừng, có người thì mệt quá vừa chạy vừa nghỉ để lấy sức. Chỉ có khoảng 30 thí sinh đang dẫn đầu, trong đó thí sinh mang số báo danh 20 – Phạm Hồng Nhung hiện đang dẫn vị trí đầu tiên bỏ cách xa khoảng 50m so với các thí sinh còn lại những thí sinh khác ở phía sau thì đang ra sức rượt đuổi liệu có thể xảy ra kỳ tích không?

Oh, bây giờ các thí sinh của chúng ta đang cách đích 200m nữa, thí sinh Hồng Nhung đang có dấu hiệu mệt mỏi vừa nghỉ vừa chạy nên đã để thí sinh mang số báo danh 18 – Phan Hoà Mi vượt lên trước, một loạt các thí sinh còn lại cũng đang đuối theo sát nút. Cuối cùng thì ai sẽ giành vị trí giải nhất đây? 5 thí sinh nào sẽ giành thành tích xuất sắc để lọt vào đêm chung kết đây. Không biết cảm giác của các bạn bây giờ thế nào chứ tôi cảm thấy rất hồi hộp, tò mò...

Ở dưới khán đài hai bên đường đua các học sinh trong trường reo hò cổ vũ động viên thí sinh lớp mình tiếp tục cố gắng để giành giải, cảnh tượng thật là hoành tráng. Không biết thí sinh nào sẽ đoạt giải nhất đây?

- Mọi người đoán thử xem Hồng Nhung với Hoà Mi ai sẽ giành giải nhất? – Trung theo dõi chăm chú cuộc thi hồi.

- Tôi đoán có lẽ là Hoà Mi, cô bé đó được lắm, dám nghĩ dám làm. Không làm thì thôi, một khi đã làm thì sẽ bất chấp tất cả để đạt được thứ mình muốn – Tuấn Anh dự đoán.

- Còn tôi thì nghĩ có lẽ là Hồng Nhung, cô ta cũng là loại người khôn khéo, luôn quyết tâm đạt được thứ mình muốn. Tuyệt đối sẽ không để cho Hoà Mi xỏ mũi đâu. – Huy Hoàng nhún mày quan sát.

- Còn tôi nghĩ có khi cả hai cùng về đích cùng một lúc ấy chứ? Cả hai cùng quyết tâm đoạt giải nhất như thế kia mà? – Minh Khánh nghĩ một hồi nói.

- Nhật Duy thế còn mày thì nghĩ sao? – Tuấn Anh nghiêng mặt hỏi.

- Tao nghĩ cả hai hoặc đều dành chiến thắng, hoặc cùng thua – Nhật Duy nhìn chăm chú Hoà Mi

- Xi, dự đoán vậy cũng đòi dự đoán – Minh Khánh cười nhạt

“Cuộc thi đang ở phần gay cấn nhất bởi những thí sinh cuối cùng sắp tới đích khi cách đích gần 100m nữa mà chỉ còn có khoảng hơn 10 người, không biết có phải thí sinh Phan Hoà Mi đuối sức quá không mà lại để cơ hội cho thí sinh Phạm Hồng Nhung vượt lên dẫn trước cùng với thí sinh mang số báo danh 10 – Nguyễn Tuyết Nga cũng vượt qua luôn. Hiện Phạm Hồng Nhung đang dẫn đầu đứng thứ hai là Nguyễn Tuyết Nga còn Phan Hoà Mi vị trí thứ 3.

Quả là một cuộc thi gay cấn và kịch tính cứ tiếp tục thế này liệu ai sẽ giành giải nhất đây? Bây giờ cách đích chỉ còn khoảng 50m nữa thì thí sinh Phan Hoà Mi lại vượt qua thí sinh Phạm Hồng Nhung để giành vị trí dẫn đầu phía sau là thí sinh Nguyễn Tuyết Nga đứng ở vị trí thứ 3 đằng sau còn 2 thí sinh nữa cũng đang đuối ráo riết rất quyết liệt...

Phan Hoà Mi cách đích chỉ còn 20m, Phạm Hồng Nhung đuối theo phía sau cách có chưa đầy 4m, tiếp theo Nguyễn Tuyết Nga cách có chưa đến 5m, hai thí sinh Đồng Thị Huyền và Vũ Thị Kim Liên đang đuối theo cách Phan Hoà Mi chưa đầy 8m. Trời, quả là những thí sinh tài năng, kỳ phùng địch thủ liệu ai sẽ là thí sinh xuất sắc nhất đạt giải nhất cuộc đua chạy 1000m trong ngày hôm nay. Chỉ còn ít phút nữa thôi là đã kết thúc cuộc thi, chúng ta hãy cùng dự đoán kết quả để cho thêm phần gay cấn nhé!”

Nghe MC dẫn lời càng khiến khán giả thêm phần hồi hộp, thi nhau dự đoán thí sinh dành giải nhất cuộc thi trong khi thí sinh nào cũng xuất sắc thế này thật khiến người ta mơ hồ...

Theo mọi người thì ai sẽ giành giải nhất, thử tài dự đoán nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

“Chỉ còn đứng 15m nữa Phan Hoà Mi sẽ chạm đích đầu tiên, phía sau Phạm Hồng Nhung đang chạy sát bên cạnh. Hai người hiện đang cùng chạy song song dẫn đầu liệu có xảy ra kỳ tích hai người cùng chạy về tới đích đầu tiên trong cùng một khoảng thời gian, bỏ xa 3 người còn lại đang quyết liệt đuổi theo phía sau cách có 3m.

Hay sẽ chỉ có một trong 2 người chạm đích đầu tiên hay cả hai đều cùng bị bỏ rơi để cho một trong ba người còn lại ở phía sau dẫn trước, tất cả mới chỉ là dự đoán, chỉ khi nào đến phút cuối cùng chúng ta mới có thể biết được kết quả một cách chính xác. Đúng là một cuộc thi gay cấn và hấp dẫn nhất từ trước đến nay tôi được chứng kiến, cảm giác của tôi giờ phút này cảm thấy rất phấn khích, hồi hộp xen lẫn tò mò, háo hức...”

- Tôi nhất định sẽ không để cô giành chiến thắng ngang hàng với tôi chứ đừng nói là vượt qua tôi, những gì là của tôi nhất định tôi sẽ bắt chấp đánh đổi bằng mọi giá để đạt được. Cô khôn hồn chưa muốn chết thê thảm thì mau rút lui trước đi, ha ha.

Hồng Nhung chạy song song sát cạnh Hoà Mi cười như điên loạn nói lời đe dọa sát khí mặc dù chạy quãng đường suốt 1000m không ngừng nghỉ nên rất mệt thở hổn hển, toát mồ hôi ướt đầm như tắm. Nhưng nghĩ đến chuyện Nhật Duy yêu thương Hoà Mi, và nếu không có nhò nhảy ra ngăn đường chắc chắn người Nhật Duy yêu sẽ là cô ta rồi. Càng nghĩ cô ta càng cảm thấy căm hận muốn giết chết Hoà Mi ngay tức khắc, thế nên trước khi từ loại bỏ Hoà Mi con kỳ đà chuyên cắn mũi, làm hỏng chuyện của người khác cô ta nhất định phải giành chiến thắng trong cuộc thi ngày hôm nay, nhất định là thế...

- Hừ... vậy cô nghĩ tôi cũng sẽ dễ dàng để cô dành chiến thắng sao? Tôi nói cho cô biết nhé, vì Nhật Duy tôi sẽ bắt chấp tất cả để đấu tranh đến cùng. Quyết không vì chút khó khăn lẫn âm mưu quỷ kế do cô bày ra nhằm chia rẽ tôi với Nhật Duy mà dễ dàng buông tay đâu...

Hoà Mi mặc dù rất mệt, thở phì phò nặng nhọc, tóc tai ướt nhẹp, mồ hôi chảy xuống má rùng rùng từng hạt cảm giác sức đuối đến mức không thể chạy được nữa nhưng vì sự tin tưởng, hi vọng của mọi người nhất là Nhật Duy giành cho mình. Nên nhò nhất định phải giành chiến thắng, quyết không bỏ cuộc giữa chừng. Nhất là khi nghe những lời khiêu khích hiếu chiến của Hồng Nhung, người luôn tự nhận là hôn thê tương lai của Nhật Duy nhò càng hăng máu quyết tâm giành đánh bại cô ta. Thử xem cô ta còn có thể vênh vào nổi nữa không?

- Ha ha, đừng quên "Ba mươi vẫn chưa phải là tết đâu", muốn đòi đầu với tôi à cô chưa đủ tuổi đâu cưng ạ... Ha ha – Hồng Nhung cười kinh dị, khinh bỉ liếc nhìn Hoà Mi nói thách thức

Nhân lúc khán giả đứng trên khán đài cao không quan sát được rõ tình hình hiện tại cũng như cuộc nói chuyện giữa hai người, Hoà Mi thì bị lời khiêu khích hiếu chiến đầy đe dọa của cô ta làm cho tức giận nên cô ta đã tranh chạy sát cạnh thật gần song song liếc nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt nguy hiểm, loé ý cười đắc ý "Lần này cô chết chắc rồi cưng à" - Cô ta ác độc đưa chân chắn ngang chân Hoà Mi chỉ trong nháy mắt khiến Hoà Mi đang mãi chạy không bất ngờ bị vấp phải kêu "Á" một tiếng thảm thiết rồi ngã lăn ra đường đua, bị bong gân cổ chân, hai đầu gối do ma sát mạnh với mặt đất bị tím bầm ri máu. Hoà Mi nằm ở giữa đường đua nhăn mặt co chân đau đớn.

Khán giả đứng ở trên khán đài cao, ngay cả MC cũng chỉ thấy Hồng Nhung chạy song song sát cạnh nhau cảm tưởng sắp cùng giành chiến thắng đến nơi khi cách đích chỉ còn đúng 2m. Nên chỉ hồi hộp nhìn theo bóng dáng cơ thể họ chạy để xem ai sẽ về tới đích đầu tiên, chứ không ai để ý đến việc có người chỉ trong nháy mắt dám cả gan đưa chân chắn ngang chân đối thủ khiến đối thủ bị ngã giữa "thanh thiên bạch nhật", trước hàng ngàn con mắt đang theo dõi một cách tàn nhẫn như vậy.

Hồng Nhung khi đưa chân chắn ngang chân Hoà Mi khiến nhò bị ngã trong lòng vừa lo lắng người khác phát hiện, khi nghe tiếng kêu "Á" thảm thiết của nhò thì trong lòng càng thêm thoáng run sợ. Theo bản năng "Cố tặc giết mình" quay đầu lại nhìn tình trạng của Hoà Mi hiện tại ra sao chỉ ngờ ngác mắt có vài giây thôi cũng đã để lỡ mất cơ hội là người giành chiến thắng khi cách đích đúng chưa đầy 1m nữa. Thì đã bị Nguyễn Tuyết Nga đang đứng ở vị trí thứ 3 cách có 3m vượt qua và giành giải nhất, còn Hồng Nhung đứng ở vị trí thứ hai khiến nhò tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Cũng theo đó mà 3 người tiếp theo đang đuổi theo phía sau tiến về đích Đồng Thị Huyền, Vũ Thị Kim Liên, Trần Bích Phương. Vậy là đã đủ 5 người tham gia cuộc thi "Nữ sinh thanh lịch" vào đêm chung kết, còn Hoà Mi thì sao? Lẽ nào bị loại bỏ một cách đầy uất ức như vậy ư?

Khi nhìn thấy Hoà Mi bị vấp ngã lăn ra đường đua, tất cả khán giả có mặt đang chứng kiến đều bị bất ngờ nhiều người vội đứng lên nhìn Hoà Mi với ánh mắt không thể tin được và đầy tức giận. Chỉ còn cách đích chưa đầy 2m nữa vậy mà tự dưng bị vấp ngã, khiến bao công sức cố gắng suốt này giờ bị đổ xuống sông xuống biển. Nhìn cảnh Hoà Mi co chân nhăn mặt đau đớn khiến những ánh nhìn càng thêm xót xa, một cô gái tài năng, xuất sắc như vậy đã vượt qua cả gần 900 đối thủ để giành vị trí dẫn đầu thế mà chỉ trong chớp mắt, có ai ngờ khi sắp về tới đích...

- Hoà Mi bị làm sao thế? – Nhìn thấy Hoà Mi bất ngờ bị vấp ngã Tuấn Anh không khỏi lo lắng sốt ruột chỉ muốn lao ra ngay.

- Đáng chết, Hoà Mi bị như vậy nhất định là do Hồng Nhung giờ thù đoạn ác độc nào rồi.

Nhật Duy tức giận mắt đỏ vằn tia máu, hai tay nắm thành nắm đấm siết chặt lại bỗng muốn có ý định huỷ diệt Hồng Nhung. Nhìn thấy Hoà Mi bị ngã đau đớn như vậy, tim hấn như có ngàn mũi kim đâm buốt nhói, đau xót không nói thành lời chỉ muốn chạy thật nhanh ra ôm chặt lấy Hoà Mi.

- Khốn nạn thật, thế là bao nhiêu công sức cố gắng của cô bé bỗng chốc tan thành mây khói rồi. Thật là đáng hận – Huy Hoàng nhìn cảnh tượng bất công đó không khỏi đau lòng, có ai ngờ lòng người lại ác độc, nhẫn tâm thế chứ. Nếu là Ngọc Huyền chắc hẳn ta sẽ giết chết Hồng Nhung ngay lập tức mất. Hừ

- Nếu có thể nhất định chúng ta phải dạy cho cô ta một bài học để cho biết thế nào là lễ độ, muốn hại người dùng máu của người ta để mà giành chiến thắng sao? Tưởng Hoà Mi đáng yêu của chúng ta dễ dàng bị bắt nạt vậy sao? Đáng hận.

Minh Khánh tay nắm chặt thành nắm đấm, căm hận nói, tuy mới chỉ tiếp xúc với Hoà Mi được 1 tuần nhưng hẳn có thể cảm nhận được sự lương thiện, ngây thơ của Hoà Mi. Một cô gái đối xử tốt với bạn bè, hay cười nói, hoà đồng, thân thiện, dám nghĩ dám làm. Rất có tinh thần đồng đội được Quỳnh Chi khen ngợi hết lời, nhất là cô nàng có thể khiến Nhật Duy vui vẻ, biết yêu biết cười là gì. Ngay cả Tuấn Anh cũng yêu thích cô và hẳn cũng vậy coi cô như một cô em gái nhỏ dễ thương, ngoan, hiền. Nhìn thấy nhò bị người ta *** hại một cách tàn nhẫn như vậy sao không nổi điên chứ?

- Woa, mọi người nhìn Hoà Mi kia, Nhật Duy đứng vội chạy ra. Đứng lại chờ tình hình chút xem sao đã? – Thành Trung bắt ngờ gieo to vui mừng đánh thức những suy nghĩ tức giận đầy căm hận của 3 người còn lại.

“Cứ tưởng thí sinh Phan Hoà Mi sau khi bị ngã sẽ bỏ cuộc giữa chừng, nhưng thật không ngờ mặc dù chân bị thương rất đau đớn. Vậy mà cô vẫn kiên trì bò tiếp về phía đích, mặc dù biết là cho dù mình có về tới đích được đi nữa cũng sẽ chẳng còn có cơ hội được tham gia tiếp cuộc thi đêm chung kết. Nhưng với bao công sức, nỗ lực suốt này giờ trên quãng đường đua 1000m đâu có phải là dễ dàng.

Nên dù chỉ còn cách đích có chưa đầy 2m, cô vẫn cố bò lết từng tý một như ốc sên di chuyển để về tới đích một cách trọn vẹn. Chứ không hề có ý định nằm vật vã ở giữa đường đua trước bao ánh mắt thương hại của khán giả mong sự giúp đỡ của ai đó sẽ bế mình về phòng y tế để chữa trị vết thương...”

Tất cả mọi người đang có mặt tại khán đài, ngay cả những thí sinh vừa về đích đoạt giải để lọt vào đêm chung kết cũng không khỏi cảm động nhìn Hoà Mi đang cố gắng hết sức lực bình sinh có thể để quyết tâm bò về được tới đích. Nhiều khán giả là nữ mau nước mắt quyết định bỏ cuộc giữa chừng khi không thể về đích nhìn cảnh tượng ngàn năm có một đó đã không kìm chế được cảm xúc, bật khóc nước mắt nhạt nhòa lấy khăn giấy chấm chấm.

Đúng là một cô gái tài năng, xinh đẹp, giàu nghị lực và lòng quyết tâm thật đúng là một tấm gương sáng để người ta nhìn vào học hỏi. Các bạn nam thì lòng thầm khâm phục lòng nghị lực, quyết tâm đạt được kết quả cuối cùng mà mình mong muốn của một cô gái bé nhỏ. Đã liên tục vỗ tay reo hò, huyt sáo, cổ vũ nhiệt tình để Hoà Mi có thêm tinh thần bò về tới đích thật nhanh.

“Hoà Mi cố lên!”

“Hoà Mi cố gắng lên nhé, sắp về tới đích rồi, chúng tôi yêu bạn”

“...”

Đứng nhìn cảnh tượng hoành tráng, rục rờ đó cả bọn người Nhật Duy không khỏi khâm phục càng thêm yêu mến Hoà Mi hơn.

- Tôi biết Hoà Mi không phải là một cô gái đơn giản mà – Tuấn Anh cười sáng lạn, mắt long lanh như muốn khóc.

- Hoà Mi nhất định sẽ không để chúng ta thất vọng, những gì mà cô ấy muốn cô ấy sẽ bắt chấp tất cả để đạt được. Quyết không buông tay một cách dễ dàng, và tôi tin cô ấy sẽ làm được – Nhật Duy cười dịu dàng, nhìn Hoà Mi trù mến, nói đầy tin tưởng.

- Em biết Hoà Mi là một cô gái giàu nghị lực, rất can đảm dám nghĩ dám làm nên ngay từ ngày đầu tiên gặp gỡ nó em đã muốn kết bạn với nó rồi. Dù xa nhau 2 năm nhưng em luôn nhớ nó rất nhiều – Quỳnh Chi cảm động nói.

- Hoà Mi không chỉ là một cô gái giàu nghị lực, lòng quyết tâm mà còn rất tốt bụng, hay giúp đỡ người khác lúc khó khăn, nguy nan mà không chút toan tính. Chính nhờ có cô ấy mà em mới thoát được khỏi vùng bùn lầy tăm tối, sống tốt đẹp, tử tế, yêu bản thân mình nhiều hơn. Cùng là con gái Việt mà em thấy mình kém cỏi nhiều quá à – Ánh nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

- ...

Từ xa Thanh Tùng chứng kiến tất cả lòng không khỏi chấn động, thấy Hoà Mi bị Hồng Nhung hại đến bị thương đau đớn như vậy vẫn quyết tâm về được tới đích. Tim hần chột nhói đau, muốn vươn tay kéo cô gái ấy đứng dậy, dùng bản thân mình để che chở, bảo vệ. Một cô gái trong sáng, ngây thơ, giàu nghị lực và rất tốt bụng, đáng yêu như thế chẳng khác gì một đoá sen tuyệt đẹp rục rờ. Một viên ngọc quý vô giá khiến người ta muốn ngắm nhìn, nâng niu, trân trọng.

Khuất trong đám đông có một người đàn ông lạ mặt đeo kính râm theo dõi mọi chuyện từ đầu đến giờ, lòng cảm động khẽ mỉm cười “Cô gái nhỏ tốt bụng đáng yêu, em là người đã gieo hi vọng sống cho tôi. Dù sau này có xảy ra bất cứ chuyện gì tôi cũng nhất định bảo vệ em, khiến em luôn được sống vui vẻ, hạnh phúc. Một cô gái tốt như em rất đáng để người ta cam tâm tình nguyện bảo vệ, trân trọng... (Sau này anh sẽ xuất hiện dài dài, đến phút cuối cùng mọi người sẽ biết đó là ai thôi nhưng sợ mọi người không nhớ Hoà Mi đã từng gặp anh ấy ở đâu ^^)

Đứng gần Hoà Mi nhất là Vũ Tú người đã từng gặp gỡ Hoà Mi ở vườn hoa trường để lấy bằng tốt nghiệp cấp 3 Thục Khuê và tình cờ cứu giúp Hoà Mi khi nhỏ bị đám lưu manh chặn đường định giở trò khốn nạn khi Hoà Mi đi xe đạp một mình vào buổi tối lúc đến thăm Băng Hạ. Anh ta đứng nhìn Hoà Mi đang cố gắng lết bò về đích nhíu mày, cô gái này đem lại cho hắn cảm giác rất quen thuộc, vừa nhìn lần đầu đã thấy yêu thích rồi. Rất muốn bảo vệ, rất muốn ở bên cạnh quan tâm, chăm sóc...

Liệu lòng nghị lực, sự quyết tâm của Hoà Mi sẽ có thể xảy ra kỳ tích gì? Trên đời này không có gì là không thể cả chỉ cần có lòng quyết tâm và kiên trì thì nhất định điều thần kỳ sẽ xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

“Sau những giờ phút căng thẳng và quyết liệt nhìn thí sinh đặc biệt của cuộc thi bò lết về đích bằng chính sức lực, lòng quyết tâm của mình, tôi lại như nhìn thấy hình ảnh của vận động viên Nguyễn Thị Phuong, 21 tuổi khi tham gia SEA games 26 cũng đầy khát khao và nghị lực giống như Phan Hoà Mi.

Khi gần về đích ở nội dung 3.000m vượt chướng ngại vật, khi tám huy chương vàng sắp được xác lập, một sự cố bất ngờ đã xảy ra, cô đã chẳng may vấp ngã ngay trước vạch đích 2m. Có lẽ không dừng tại đó, khi ngã xuống, Phuong vẫn dùng tất cả sức lực của mình để bò, lết với 2 tay chạm đích đến, để mang về cho điền kinh Việt Nam tám huy chương bạc mà theo nhiều người chứng kiến đã đánh giá là nó còn đáng quý hơn cả vàng. Vì màu cờ sắc áo của đất nước cô đã cố gắng bắt chấp tất cả để có thể gắng gượng về được tới đích để đem lại vinh quang cho nước nhà.

Chứng kiến cảnh tượng hoành tráng ấy nhất là hình ảnh của Phan Hoà Mi lúc này đây lại khiến tôi cảm thấy cay cay khoé mắt, khâm phục trước tinh thần đầy nghị lực và lòng quyết tâm để đạt được kết quả cuối cùng một cách trọn vẹn còn hơn là bỏ cuộc giữa chừng trong nhức nhối. Rất xứng đáng tự hào là người con gái được sinh ra trên đất nước Việt Nam ngàn năm văn hiến, mang dòng máu lạc hồng nối tiếp truyền thống vinh quang và oanh liệt mà cha ông đã để lại.

Với tinh thần quyết tâm đạt kết quả cuối cùng một cách trọn vẹn dù biết sẽ chẳng có cơ hội tham dự tiếp phần thi đêm chung kết, nhưng Phan Hoà Mi vẫn gắng gượng cố gắng bò lết về tới đích mặc kệ chân đang bị thương đau đớn thật khiến lòng người cảm động. Vì vậy ban tổ chức đã quyết định cho phép Phan Hoà Mi được tham dự tiếp phần thi “Nữ sinh thanh lịch” đêm chung kết ngày 20/10 sắp tới.

Thay mặt ban tổ chức tôi xin tuyên bố thí sinh mang số báo danh 18 – Phan Hoà Mi sẽ được tham dự tiếp phần thi “Nữ sinh thanh lịch” đêm chung kết. Là gương mặt thứ sáu xuất sắc cùng tranh tài với 5 gương mặt xuất sắc còn lại. Xin chúc mừng bạn nhé!

Hi vọng đêm chung kết 20/10 sắp tới chúng ta sẽ lại tiếp tục được chứng kiến một cuộc thi gay cấn và hấp dẫn như cuộc thi chạy đua 1000m ngày hôm nay...”

Lời MC vừa tuyên bố Hoà Mi tiếp tục được tham gia cuộc thi vào đêm chung kết vừa dứt, tất cả khán giả đều đồng loạt đứng dậy reo hò, huyýt sáo, vỗ tay chúc mừng. Thậm chí có người hào hứng đến mức tặng cho Hoà Mi một bó hoa tươi rất đẹp chúc nhỏ sẽ sớm bình phục và đoạt giải nhất cuộc thi “Nữ sinh thanh lịch”.

Khi Hoà Mi vừa bò lết được về tới đích thì Nhật Duy đã có mặt ở đó từ bao giờ vội vàng bế nhỏ chạy thật nhanh đến phòng y tế của trường, mặc kệ ánh mắt ngưỡng mộ lẫn ghen tỵ của mọi người, đám người Ngọc Huyền cũng đi theo.

Hồng Nhung đứng im lặng nhìn theo bóng dáng cao lớn, đẹp như một vị thần của Nhật Duy ôm chặt lấy Hoà Mi cho đến khi khuất bóng bằng sự cảm hận, ghen ghét đến mức muốn huỷ diệt tất cả những gì có liên quan đến nhỏ.

- Chính cô có tình khiến Hoà Mi bị ngã để giành chiến thắng đúng không? – Thanh Tùng bước đến bên cạnh cô ta từ lúc nào, cười lạnh hỏi mà như khẳng định.

- Sao? Anh thương xót cô ta à? – Hồng Nhung tức giận trừng mắt nhìn hắn, cười nhạt như nước ốc.

- Bây giờ thì tôi đã biết vì sao Nhật Duy không yêu cô rồi, đến tôi cũng còn thấy ghê sợ cô nữa là. Loại người tàn nhẫn, ác độc như cô sớm muộn cũng sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp đâu. Tôi tin bọn họ sớm sẽ cho cô biết thế nào là lễ độ ngay thôi – Thanh Tùng nở nụ cười đẹp rục rờ nhìn Hồng Nhung nhún vai bỏ đi thẳng.

- Đồ khôn, còn anh thì tưởng mình tốt đẹp lắm chắc. Có giỏi thì giành lấy Hoà Mi đi rồi hãy vênh mặt ta đây với tôi nhé, không chi khiến tôi thêm coi thường thôi – Hồng Nhung tức giận muốn phi ngay cái ghế dưới chân vào người hắn.

- Nhất định là thế. Ha ha – Thanh Tùng cười lớn giễu cợt.

Tại phòng y tế của trường Thực Khuê, Hoà Mi được chăm sóc rất cẩn thận. Mọi người vây quanh lo lắng lẫn vui mừng vì không ngờ Hoà Mi lại có thể lọt được vào phần thi đêm chung kết mặc dù kết quả không được như ý lắm.

- Lúc đó mày đang chạy giữ phong độ thể mà tự dưng bị ngã ra đấy là sao? Có phải bị Hồng Nhung làm hại không? – Ngọc Huyền cầm trên tay ly sữa nóng mới pha tiến tới gần giường bệnh của Hoà Mi hỏi han.

- Chắc là bị Hồng Nhung cố tình giở trò gì rồi? Nếu không lần này Hoà Mi đã chẳng thể tham đến vậy. – Ánh bức bối vừa gột táo vừa nói.

- Nhìn em lúc bò lết về đích cảnh tượng lúc đó thật sự rất hoành tráng nhá lúc đó anh có dùng iphone 5S quay Clip nếu mà tung lên Youtube đảm bảo lượt view cao ngất ngầy con gà tây luôn, có khi còn nhiều hơn cả Clip “Anh không đòi quà” đang rất hot trên mạng ấy chứ, ka ka. Hoà Mi đáng yêu của anh ơi, anh thật sự ngưỡng mộ em lắm đó – Huy Hoàng cười trêu chọc.

- Anh có thể lượn đi cho nước nó trong được rồi, còn ở đó mà nói nhảm có tin em phi ngay cái dép này vào cái miệng xấu xa của anh không? – Ngọc Huyền hung dữ trừng mắt tay cầm dép huơ huơ.

- Phải đó, Huy Hoàng à, mày không nói thì không ai bảo mày bị câm đâu – Minh Khánh cười khinh bỉ.

- Chuẩn girl, anh Hoàng mau lượn đi cho nước nó trong không cẩn thận bị Ngọc Huyền nó mà điên lên phi ngay cái dép trên tay kia vào mặt thì ngon

lành phở nhá. Hết đời khuôn mặt đẹp trai chuyên đi quyến rũ gái, Ka ka. Tới lúc đó thì trăm năm Kiều vẫn là Kiều, tại sao tôi ế thì cũng đừng có ngạc nhiên. Ha ha— Quỳnh Chi cười lẫn lộn đau cả ruột.

- Quỳnh Chi à, từ ngày quen với thằng Khánh anh thấy khả năng chém gió thành lốc xoáy tốc mái nhà của em ngày càng đẳng cấp đó nha. Đúng là rau nào sâu nấy, chồng nào vợ lấy. Ho ho — Huy Hoàng nhếch môi cười trên ngời, cầm quả táo chưa gọt vỏ cắn phát nhai rột rột.

- Hi hi... Ai là chồng, ai là vợ thế? Anh thử nói lại xem.

Quỳnh Chi tức nồ đom đóm mắt, mặt đỏ bừng điên tiết dấm mạnh lên chân Huy Hoàng một cái rồ đau, mà chân lại đi hải đế cao khiến anh chàng “AAA” một tiếng thảm thiết cõ chân ôm nhảy lò cò như con Kangru rất chi buồn cười. Mọi người trong phòng lại được dịp cười nghiêng ngả, ngay cả Nhật Duy lạnh như băng là thế thấy Hoạ Mi cười như đau khổ vì đau ruột mà không khỏi nhếch mép cười theo.

- Hoạ Mi nói thật đi có phải do Hồng Nhung giờ trò gì hại cô khiến cô thế thảm như vậy không? — Sau những giây phút đùa cợt thoải mái, Nhật Duy nghiêm túc nhìn Hoạ Mi hỏi han đầy quan tâm.

- Có gì cô cứ nói đi đừng ngại, có gì chúng tôi sẽ giúp cô đòi lại công bằng — Tuấn Anh nhìn Hoạ Mi gật đầu.

- Không nhắc đến thì thôi, nhắc đến em lại thấy bức cả mình điên hết cả ruột gan luôn. Thế có chưa, lúc đó nếu không phải sức lực yếu em nhất sẽ xông tới tát cho cô ta vài phát roi ngô xem cô ta còn dám cả gan hại em ngã chân tay bị trầy xước thế thảm, làm trò cười trước thiên hạ thế không.

- Lúc đó em nghĩ nếu nằm đó khóc lóc được chi, thất vọng được gì? Nên em quyết tâm dù thế nào đi chăng nữa cũng phải bỏ về được tới đích để cho cô ta mở to con mắt trắng dã như ác quỷ ra mà tức học máu...

- Mẹ nó chứ, nhìn cô ta xinh đẹp, kiêu sa, ăn mặc thì sành điệu, tiểu thư đài các, đáng người chuẩn miễn chính là thế mà sao lòng dạ lại ác độc, ích kỷ hơn cả rắn rết thế không biết. Nếu bây giờ mà cho em vài quả bom nguyên tử em thế sẽ san bằng cả nhà, cả dòng họ nhà cô ta lên. Lúc bị ngã xuống đường em đã thầm rủa xả 18 đời tổ tiên nhà cô ta lên rồi, thậm chí còn nghĩ không biết quý dạ xoa đang làm gì mà sao không lên trần bắt loại người độc ác như cô ta đi cho rành nợ nhỉ?...

Hoạ Mi đang hăng máu rủa xả thao thao bất tuyệt, tự biên tự diễn độc thoại một tràng dài những nỗi ám ức đang chất chứa trong bụng có nguy cơ sắp bị bội thực đến nơi, khiến những người có mặt đưa mắt nhìn nhau thầm nói “Ôi zoi, tưởng thực nữ, ngoan hiền, nhẹ nhàng lắm cơ. Không khác gì con điên từ trên cao nguyên rớt xuống... thật là sợ vãi cả linh hồn luôn”

Nhật Duy cười nhạt hàm ý “Bình thường như cân đường kèm theo hộp sữa ý mà, tôi quen rồi”. Còn Tuấn Anh thì nhìn mọi người bằng ánh mắt đau khổ “Quên đi cô ta chưa thật sự nổi điên đã là phúc tổ 70 đời rồi” — Còn nhớ cái cảnh bị cô ta hất nguyên ly coca đỏ tui vào mặt + thêm một cái tát này lửa, thêm vụ đâm xe ở cầu phải rước cô ta vào bệnh viện rồi những lời nói cừ chỉ khiến người ta tức học máu của Hoạ Mi mà Tuấn Anh không khỏi ớn lạnh, lúc đó hẳn tự hỏi mình rằng “Cô ta có phải là con gái không thế?”

- Stop, cô làm ơn đừng có ở đó nói nhảm linh tinh nữa. Chốt lại một câu Hồng Nhung hại cô thế nào? Sao lại bị ngã? — Nhật Duy ánh mắt lạnh lẽo đầy nguy hiểm nhìn Hoạ Mi cảnh cáo, cô mà còn tiếp tục nói nhảm tin tôi cho cô sang Tây thiên gặp Phật tổ luôn không.

- Anh có cần phải nhìn nhau bằng ánh mắt hung dữ, lạnh lẽo đầy nguy hiểm thế không? Người thì đẹp thế mà cứ lạnh như băng chẳng chịu cười tươi lên lấy một cái cho đời thêm tươi đẹp là sao? — Hoạ Mi bướng bỉnh nở nụ cười ngọt ngào như kẹo mút, nhỏ bị thương thế này chả nhẽ anh ta định giết nhỏ luôn chắc (Ồ lâu ngày với Hoạ Mi khéo Nhật Duy cũng điên theo nhỏ mất ^^ tội nghiệp anh)

- Cô... - Nhật Duy thật sự rất tức giận muốn trừng trị nhỏ nhưng thấy nụ cười tươi ngọt ngào của nhỏ lại thôi, cổ kìm nén ngọn lửa giận dữ đang bùng cháy dữ dội trong lòng muốn đưa tay bóp chết nhỏ. Haiz.

- Con điên này, có phải sau khi bị con nhỏ Hồng Nhung hại ngã thế thảm đầu óc bắt đầu có triệu chứng không được bình thường phải không? Có cần đi bệnh viện tâm thần điều trị không? — Ngọc Huyền thấy thái độ của Hoạ Mi đối với Nhật Duy không khỏi cười thầm giả vờ trách móc.

- Hey, tớ nghĩ đầu óc Hoạ Mi chắc bị đứt dây thần kinh nào đó rồi. Thật đáng tiếc — Thành Trung cười nháy mắt với Ngọc Huyền, thờ dài nói.

- Thôi cho xin hai chữ “Bình yên” đi, rốt cuộc là em bị Hồng Nhung hại thế nào, nói nhanh bọn anh còn biết đường xử lý — Huy Hoàng ngán ngẩm.

- Uh, thì tự dưng bị cô ta đưa chân ngáng thế là em vấp phải bị ngã. Hic — Hoạ Mi buồn rầu.

- Xem ra cô ta quả là có bản lĩnh đấy, dám công khai trước hàng ngàn người ngáng chân hại người khác. Không cho cô ta bài học thì cô ta còn tiếp tục lộ hành — Minh Khánh trầm tư.

- Vậy mọi người có ý tưởng gì thú vị không? — Hoạ Mi mắt sáng long lanh.

- Ý tưởng thì có, he he, cứ chờ đó mà xem, kịch hay còn ở phía trước mà — Tuấn Anh cười lạnh, mắt gian xảo loé sáng.

- ... Cách trừng trị có một không hai khiến Hồng Nhung nổi điên thực sự quyết khiến cho Hoạ Mi sống thì nhục nhã chết trong uất hận, đắng cay khiến rất nhiều người lao đao khôn khổ khóc ra máu luôn - Từ cuộc thi 3/10 bắt đầu kịch tính sẽ được đẩy lên mức độ cao nhất, gay cấn, kịch tính nhất có thể với những tình huống trở trêu dù có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng ra được luôn xảy ra xung quanh cuộc sống thực tế, để mọi người cùng cảm nhận và suy ngẫm.

Chương 87

Buổi tối vừa được Nhật Duy tới trường đón về nhà, Lệ Hoa vừa bước vào phòng đã thấy Hoà Mi ngồi ở ghế sofa phòng khách vừa ngậm kẹo mút vừa mỉm cười tủm tỉm, vừa tỉ mỉ rất tập trung gấp toàn là những hình ngôi sao hi vọng nhiều màu sắc ónh ánh rồi cả những con hạc giấy bé xíu xinh xắn thả vào trong lọ thủy tinh để trên mặt bàn.

- Woa, chị Hoà Mi chị gấp những cái này để làm gì thế? – Lệ Hoa reo to tò mò lại gần hỏi.

- Bí mật, hi hi – Hoà Mi đưa ngón tay trở suýt ngang môi, cười sáng lạn.

- Hi hi, vậy thì bật mí cho em chút đi – Lệ Hoa ngồi gần cũng lấy giấy gấp thử ngôi sao.

- Oh, được thôi, bật mí nhé cái này có liên quan đến anh trai yêu quý của em đấy. He he – Hoà Mi cười ngọt ngào.

- AAA, anh Nhật Duy ơi, em có chuyện quan trọng muốn nói cho anh biết – Lệ Hoa bất ngờ hét to gọi anh trai mình đang ở trong phòng riêng làm gì đó, khiến hân cũng giật nảy mình vội lao ra xem.

- Sac, em bị điên à... - Hoà Mi hoảng sợ vội đưa tay bịt miệng Lệ Hoa lại nhưng đã không kịp nữa rồi.

- What? Có chuyện gì vậy hả Lệ Hoa? – Nhật Duy nhíu mày khó hiểu, nghi hoặc nhìn Lệ Hoa.

- Chị Hoà Mi nói những thứ chị ấy đang gấp thả vào lọ thủy tinh này có liên quan đến anh nên em gọi anh ra “nhận hàng” thôi mà, ke ke. – Lệ Hoa cười nhí nhảnh.

- Là sao? Ngôi sao với hạc giấy á? – Nhật Duy nhìn Hoà Mi tò mò hỏi.

- Like, hi hi – Hoà Mi khẽ đỏ mặt bối rối.

- Gấp những thứ vớ vẩn này để trang trí à, công nhận cô cũng rảnh rồi sinh nông nổi quá đi. Thích thì ra cửa hàng lưu niệm mua đầy ra cần gì phải gấp cho một người ra, sao cô lại ngốc thế không biết? – Nhật Duy nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt bó tay, thảm tắc đầu.

- Anh nói những thứ này là vớ vẩn á, lại còn dám bảo em ngốc nữa mới vãi chứ? – Hoà Mi cay cú trừng mắt nhìn Nhật Duy một cái nổ đom đóm mắt, hít ngậm khí để lấy lại bình tĩnh rồi nói tiếp.

- Có anh ngốc thì có, những cái này không phải em rảnh rồi gấp để trang trí mà là dùng để ước những điều mình muốn. Anh không biết thì dựa cột mà nghe nhé, đừng vội mắng oan người khác như thế.

Hoà Mi lờm Nhật Duy một cái rồi giải thích, con trai đúng là toàn những kẻ chẳng có tý tính lãng mạn gì cả. Người ta gấp những cái này để thể hiện sự thích thú lại bảo người ta rảnh rồi sinh nông nổi, là ngốc thật bực mình quá đi.

- Ước á? Ước như thế nào?

Thấy Hoà Mi bực bội mắng mình ngốc, Nhật Duy thoáng ngại ngần cầm lấy một con hạc giấy hỏi: Những việc rảnh rồi này đúng là chỉ có con gái mới thích làm thôi, hân còn nhớ hồi học bên trường Galaxy thấy bọn con gái trường đó còn tự tay khâu thùa, đan len, làm thiệp chúc mừng... nữa cơ.

- Thế này nhé khi thích điều gì muốn ước nó trở thành hiện thực thì gấp một ngôi sao hi vọng rồi ghi điều ước vào là xong. Còn gấp hạc giấy đủ 1000 con, là để ước một điều mình mong muốn nhất và duy nhất ước nó sẽ thành hiện thực nhất trong tương lai. – Hoà Mi cười tươi vừa cầm một ngôi sao với một con hạc giấy để làm dẫn chứng.

- Oh, thế khi cô gấp những con hạc giấy này cô mong muốn điều gì trở thành hiện thực nhất trong tương lai? – Nhật Duy suy ngẫm lời nhỏ nói một lúc liền mỉm cười gian nghiêng đầu nhìn nhỏ hỏi.

- Ha ha, điều ước thì đơn giản lắm, anh cúi đầu xuống đây em sẽ nói nhỏ vào tai anh không sợ nó mất linh nghiệm thì chết – Hoà Mi cười nháy mắt tinh nghịch.

Nhật Duy trong lòng cũng rất tò mò không biết điều ước hạc giấy của Hoà Mi là gì nên khi nhỏ đề nghị như thế không suy nghĩ nhiều liền cúi thấp đầu. Khi thấy Nhật Duy đã cúi thấp đầu vừa tầm Hoà Mi liền giả bộ sát mặt lại thật gần để thì thầm nhưng lại láu cá hôn lướt nhẹ lên môi Nhật Duy một cái thật nhanh như chuồn chuồn đậu mặt nước. Thấy Nhật Duy mở to mắt nhìn mình ngờ ngác như không thể tin vào mắt mình những gì vừa cảm nhận

được, hai má có đám mây hồng hồng. Hoà Mi liền cười lém lỉnh nháy mắt nói.

- Ngốc ạ! Đợi khi nào em gấp xong đủ 1000 con hạc giấy tới lúc đó em sẽ nói cho anh biết. He he – Hoà Mi không chút xấu hổ cười đắc ý nhìn Lệ Hoa đang giả vờ xem phim hoạt hình rồi lại liếc nhìn phản ứng của Nhật Duy.

- Thôi tôi đi về phòng làm bài tập đây, bữa tối nay cô tự nấu đi – Nói xong nhanh chóng quay người đi thật nhanh.

Khi bị Hoà Mi bắt ngờ hôn môi, Nhật Duy thoáng kinh ngạc rồi rất nhanh cảm thấy tim mình đập thình thịch tuy chỉ là nụ hôn nhẹ như cánh chuồn thoảng qua nhưng cũng đủ để hắn cảm thấy cả cơ thể mình như bị điện giật tự nhiên đông cứng không biết nên xử lý như thế nào, nhất là đó lại là cô gái mình yêu. Chưa từng hôn bất kỳ cô gái nào, cái vụ hôn ở dưới nước lần đầu tiên cũng chỉ là bắt đắc dĩ lúc đó hắn chỉ lo làm sao giúp Hoà Mi cầm cự lâu nhất ở dưới nước mà thôi chứ cũng không có ý tưởng suy nghĩ gì nhiều. Tuy mỗi lần nghĩ lại vẫn khiến hắn nhìn Hoà Mi mà cảm thấy bối rối ...

- Ha ha, anh ấy đang xấu hổ đấy – Lệ Hoa nhìn Hoà Mi cười ần ỷ

- Chị biết. Hi hi

- Và đó cũng là nụ hôn đầu tiên của anh ấy với một người con gái khác đấy. - Lệ Hoa nói thêm

- Ack, thật à? Chị tưởng anh ấy phải có nhiều người yêu lắm cơ đó. Trông đẹp trai như thế chắc phải đào hoa lắm chứ? – Hoà Mi vẻ mặt khó tin.

- Nói chị ngốc đúng là ngốc thật mà, hê hê, thảo nào anh ý lại thích chị là phải. Người thông minh kết duyên cùng với kẻ ngốc mới xứng đôi vừa lứa... - Lệ Hoa liếc nhìn Hoà Mi cười giễu cợt.

- Em được lắm, hừ

Hoà Mi tức nỏ đom đóm mắt khi bị Lệ Hoa một đứa trẻ con kém mình cả chục tuổi xi nhục như thế mà không làm gì được. Chán nản ôm đồng nguyên liệu cần thiết vào phòng riêng của mình gấp tiếp...

Nhoc lười... Tôi yêu em

Khi vừa đến lớp học cả nhóm người là bạn thân của Hoà Mi lẫn Nhật Duy liền tụ họp lại cười gian lập kế hoạch trừng trị Hồng Nhung vì dám cả gan hại nhỏ ở cuộc thi ngày 3/10 vừa rồi, khiến nhỏ không những suýt bị loại khỏi cuộc chơi một cách lãng xẹt mà còn bị thương ở chân đến hôm nay vẫn còn thấy đau. Kế hoạch sau khi được thảo luận qua liền nhanh chóng được cả nhóm thông qua và chính thức bắt tay thực hiện.

Mấy ngày sau khi Hồng Nhung đi xuống căng tin mua đồ ăn, khi quay trở lại lớp về chỗ ngồi vừa rút ba lô ra để lấy sách đã thấy ở trong ngăn bàn mình rơi ra một đồng sâu róm đầy lông lá màu sắc kinh dị đang bò lồm ngồm dưới đất, lông của nó còn bám vào balo của cô ta chẳng may động vào ngứa rạch da thịt luôn. Cô ta sợ quá hét to khiến cả lớp đều tò mò vây kín xung quanh còn chưa kịp nhìn kỹ hình dạng của những con sâu róm đó đã thấy Hồng Nhung đẩy tất cả ra để chạy nhanh ra ngoài như một con điên, mắt long lanh như muốn khóc.

Nhóm người của Hoà Mi cười nghiêng ngả, nhất là Hoà Mi người bị cô ta hại gần chết cảm thấy rất sung sướng, hả dạ. Ai bảo cô ta sống ác độc quá đi, đó mới chỉ là khởi đầu nhẹ nhàng thôi, chưa hết đâu, hừ.

Thanh Tùng nhìn bộ dạng Hồng Nhung như vậy chỉ biết lắc đầu, cô ta cứ nghĩ chỉ cần đối phó với một mình Hoà Mi là xong nhưng lại quên mất đằng sau Hoà Mi còn có rất nhiều người thủ đoạn còn tàn nhẫn hơn cô ta nhiều. Dám động vào Hoà Mi cô ta sẽ chẳng có kết quả tốt đẹp đâu...

Ngày tiếp theo khi vừa thấy Hồng Nhung đi xuống căng tin mua đồ ăn lần này cô ta cẩn thận hơn dặn người trông hộ và người đó lại là Thanh Tùng nên hắn ta dù muốn hay không cũng không thể để xảy ra chuyện quái quỷ đầy sâu róm trong ngăn bàn hại cô ta khóc gần hết nước mắt vì quá sợ hãi và ghê tởm. Biết là đám người của Hoà Mi gây ra nhưng cô ta vẫn cố nhẫn nhịn chờ cơ hội trả thù sau...

Cả nhóm người Hoà Mi cũng kéo xuống căng tin theo, vừa xuống căng tin đã thu hút bao ánh mắt hâm mộ của các nữ sinh xung quanh vào 4 chàng trai đẹp như thiên thần, lại học rất giỏi nữa. Nhưng thấy ánh mắt lạnh như băng đầy nguy hiểm của Nhật Duy nên tất cả đều chỉ dám đứng từ xa ngắm nhìn, Hồng Nhung ngồi ăn bánh mỳ kẹp thịt cùng bạn nhìn liếc qua bằng ánh mắt ghen tỵ, lần này người thực hiện là Ngọc Huyền.

Ngọc Huyền giả vờ đi mua nước ngọt coca đem rót ra cốc đặt trên một cái khay lớn đem về cho tất cả mọi người cùng uống khi đi ngang qua chỗ Hồng Nhung, Ngọc Huyền khéo léo giả vờ hăng chân thế là toàn bộ số coca màu đỏ trong cốc nhựa đổ hết thẳng lên người Hồng Nhung từ đầu xuống chân.

- AAAA, con điên kia cô muốn hại tôi phải không? – Bị đổ coca bắt ngờ vào người, Hồng Nhung giật mình đứng dậy cả người nhay tung tung "giấy này như đĩa phải vôi" để rũ hết những giọt nước coca còn đọng trên người xuống nhìn Ngọc Huyền bằng ánh mắt giận dữ.

- Ui, xin lỗi bạn nhé, tớ sợ ý chẳng may làm đổ hết coca lên người bạn, tất cả chỉ là chẳng may thôi mong bạn rộng lượng hải hà bỏ qua cho tớ nhé. Tớ sẽ đi mua bộ quần áo khác đến cho cậu được không? Hu hu...hức – Ngọc Huyền mặt đỏ hoe sợ hãi khóc thảm thiết trong khi người bị hại không khóc thì thôi.

- Thôi bạn bè cùng lớp bỏ qua cho nhau đi, em trông Ngọc Huyền sợ đến xanh mắt rồi kìa – Tuấn Anh nói đỡ hộ cho Ngọc Huyền.

- Đúng đó bạn gì ơi, trông bạn ấy sợ hãi đến mức khóc nức nở thương tâm quá. Bỏ qua đi bạn – Những bạn nam đang có mặt tại đó, thấy Ngọc Huyền khóc nức nở thương tâm vội xin hộ.

- Anh Tuấn Anh nói đúng đó bạn, có gì bỏ qua đi, coi như đây là bài học để bạn ấy rút kinh nghiệm là được. – Đám con gái háo sắc khi thấy Tuấn Anh đẹp trai ra mặt liền vội xúm lại nói đỡ hộ để lấy lòng

- Các người...

Hồng Nhung tức đến nỗi đom đóm mắt, nghiêng răng nghiêng lợi, lửa hận bốc cháy bùng bùng, người bị hại là cô ta bản hết áo, ướt hết đầu thế này còn chưa mắng nhiếc gì Ngọc Huyền thế mà cô ta khóc lóc cái quái gì chứ. Diễn kịch giỏi lắm, để đỡ bị nhục nhã thêm hơn nữa có ở lại làm to chuyện mà đám người Nhật Duy ở đây đông thế này cô ta thua thiệt là cái chắc, nghĩ vậy cô ta vội bỏ đi thẳng tự xử lý.

Ngọc Huyền về chỗ ngồi cùng với Hoà Mi cười gian, tự sướng.

- Thấy em diễn kịch thế nào? Liệu có thể đi đóng phim được không? – Ngọc Huyền vừa ăn bánh mỳ vừa nói.

- Woa, không ngờ em lại có tố chất làm diễn viên như vậy, không đi đóng phim hơi phí – Huy Hoàng chia ngón tay cái cười tươi

- Tiếp theo chúng ta nên làm gì? – Hoà Mi hỏi.

- ...

Ngày tiếp theo khi Hồng Nhung vừa đến lớp do không để ý ghế ngồi cứ thế ngồi luôn nên đã bị dính cả một đám bã kẹo cao su màu hồng ai đó vừa mới ăn còn dính nước bọt, đến khi xung phong lên bảng làm bài về nhà để cho mọi người thấy ta đây cũng chẳng phải loại ngu dốt đâu. Khi Hồng Nhung ở trên bảng viết bài thì cả lớp ở phía dưới xôn xao, rì rầm như cái chợ vỡ...

“Nhìn kia hình như ở *** quần Hồng Nhung có dính cái gì màu hồng thì phải?”

“Đâu...đâu?”

“Oài...đúng rồi, kẹo cao su đó, trời sao quần cậu ấy lại dính phải nhỉ?”

Đến tận lúc ra về xuống sân trường rồi vẫn bị người ta bàn tán, xì xào chỉ chỗ nhìn ngắm như động vật quý hiếm vừa xổng chuồng. Hồng Nhung mới biết là *** quần mình dính bã kẹo cao su màu hồng bắt mắt một đám to đùng, lần này cô ta thật sự rất tức giận chỉ muốn băm xác Hoà Mi ra thành trăm mảnh nếu không phải tại nhỏ, cô ta cũng đã không bị đám người Nhật Duy trở mặt đối xử như vậy? Ngay cả Thanh Tùng cũng có vẻ xa lánh, ghét bỏ cô ta.

Tại sao chứ? Rốt cuộc là tại sao? Hoà Mi có gì hơn cô ta mà được mọi người quý mến, giúp đỡ nhiệt tình hết lòng như vậy? Cô ta thật không cam tâm, đã vậy cô ta quyết sẽ khiến Hoà Mi phải nếm mùi đau khổ.

Ngày tiếp theo nhân lúc Hồng Nhung đang ngồi chăm chú làm bài tập không đi xuống căng tin nữa mà cứ ngồi im một chỗ suốt cả buổi, Thành Trung liền giả bộ đến chỗ cô ta ngồi nói chuyện về vấn đề đoàn đội, rồi bí thư, sinh hoạt gì đó. Do cô ta mới chuyển tới lớp chưa biết nên Thành Trung liền ra vỗ nhẹ vào lưng gọi cô ta, biết Trung là lớp trưởng nên Hồng Nhung cũng nể đôi chút nói chuyện rất tử tế, lịch sự. Sau khi trao đổi xong xuôi, Trung về chỗ nhìn nhóm người Hoà Mi cười đắc ý “Nhiệm vụ đã hoàn thành, he he”.

Chẳng biết nhóm người của Hoà Mi giờ trò gì mà Hồng Nhung đi đến đâu cũng thu hút sự chú ý của tất cả mọi học sinh trong trường, hôm qua thì dính kẹo cao su đã thấy nhục lắm rồi, hôm nay lại thấy họ nhìn ngắm, bàn tán, cười cợt nghiêng ngả, thậm chí còn biết tên cô ta rất nhiều đứa con trai muốn tới tán tỉnh, làm quen, làm người yêu, hỏi xin số điện thoại, Facebook, địa chỉ nhà, thậm chí còn rủ đi khách sạn với lời lẽ không sạch sẽ...

Hồng Nhung biết mình chắc có vấn đề gì đó nên bọn họ mới thế nhưng nghĩ mãi mà chẳng biết tại sao lại thế? Rất ức chế, Hoà Mi cô được lắm dám động vào tôi cô nhất định sẽ phải trả giá, tưởng có đám người Nhật Duy che chở, bảo vệ mà vênh vào được sao? Cứ thử xem cô đắc ý được bao lâu nữa, hai tay cô ta nắm chặt lại, móng tay đâm sâu vào da thịt mà không hề thấy đau tý nào chỉ còn một nỗi căm hận tột cùng.

Khi đi qua cổng trường được bác bảo vệ tốt bụng chỉ giúp đỡ sau lưng cô ta có mảnh giấy ghi dòng chữ màu đỏ “Em là con điên mới từ trên cao nguyên rớt xuống – Là con bé dở hơi biết bơi, thần kinh dâm phải đình. Hiện tại em đang rất cô đơn muốn tìm kiếm bạn trai, ai có nhu cầu muốn làm người yêu của em thì gặp gỡ, nói chuyện với em nhé- Hồng Nhung hâm hấp, lớp 10C”.

Cô ta cảm tờ giấy xé tan thành những mảnh nhỏ, môi cắn chặt đến bật máu, ánh mắt long lanh thực sự rất muốn khóc vội vàng bỏ đi. Hồng Nhung vốn là tiểu thư nhà giàu, được cưng chiều từ bé. Nhưng từ khi phải đến đây học, trêu chọc phải Hoà Mi cô ta liên tục gặp rắc rối nếu như không muốn nói là cực kỳ xui xẻo. Hận này không bắt Hoà Mi phải trả cô ta thế không làm người.

Thấy Hồng Nhung đau khổ như hươu cao cổ hận không thể treo được cổ khi bị cả lũ con trai trong trường tới làm quen, cười cợt nhả, con gái thì che miệng cười thầm xem kịch vui. Hoà Mi cười lẩn lộn muốn đau cả ruột còn nhí nhánh miêu tả lại về mặt thú vị của Hồng Nhung lúc đó khi tất cả hiện đang ở một quán trà tranh chém gió, khiến những người còn lại cũng cười theo...

- Máy trò trẻ con trên em thấy “Nhật” quá, cái này diễn nhiều quá nên toàn thấy bị “Đụng hàng” thôi. Bây giờ em có ý tưởng “Độc nhất vô nhị” này thú vị hơn nhiều đảm bảo khiến cô ta khóc ra nước mắt luôn. – Hoà Mi vừa cảm thìa khuấy ly trà sữa trân châu vừa cười gian nói, ánh mắt loé nguy hiểm.

- Ý tưởng gì thế? – Tất cả cùng mở to mắt nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt kinh ngạc xen lẫn tò mò.

- Ho ho, sáng mai mọi người sẽ biết ngay thôi. Đảm bảo vui cực luôn, ha ha – Hoà Mi nháy mắt, hát oh lalala rất yêu đời càng khiến mọi người thêm tò

mò. Không biết nhỏ lại nghĩ ra cái trò quái quỷ gì nữa @_@ (Khò, cười nhiều quá lại khóc thảm mắt thôi)

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88

Vừa lúc Hồng Nhung đang đi bộ tới nhà đa chức năng của trường để tập thể dục lúc ra chơi, để tới được nhà đa chức năng phải đi thẳng xuyên qua vườn hoa trường rộng đến cả chục ngàn mét vuông trên một con đường trải gạch màu màu đỏ. Xung quanh có rất nhiều bạn cùng lớp trong đó có cả nhóm người Hoà Mi cùng nhiều học sinh trong trường đang chơi đùa.

Nhưng chẳng hiểu từ đâu xuất hiện hai anh chàng rất là xấu xí như chàng Mạc Đình Chi vậy, một anh thì đã lùn lại còn béo tròn như cái thùng phi mặt lại còn mọc đầy mụn rị mủ, có cái đang đóng vẩy chỉ chít nhiều như trứng cá nhìn trông muốn chết ngất luôn, tóc thì nhuộm vàng như yêu quái để chứng tỏ mình là người biết ăn chơi trên tay còn cầm một bó hoa hồng đỏ cánh thâm đen héo úa.

Một anh nữa thì quần áo lem luốc như một tên ăn mày, dáng người cao lêu khêu như cái gậy, khuôn mặt đen nhem thoáng dính nhọ nôi, đôi mắt thì cận lòi sắp rớt ra ngoài cùng một chiếc kính cận, thêm mái tóc xoăn màu đen xù xì như mớ bông bong trông rất giống người ngoài hành tinh mới rơi xuống trái đất. Hai người họ vừa xuất hiện ở đâu là người ta muốn tránh xa liền...

Hai anh chàng xấu xí này đi theo đuôi Hồng Nhung, người đi song song bên cạnh, kẻ đi trước chặn đường nhằm tán tỉnh, Hồng Nhung thì xinh như búp bê mặt hoa da phấn đẹp rạng ngời bao nhiêu anh chàng nhà giàu có, đẹp trai, giỏi giang cô ta còn không chịu bởi trong lòng cô chỉ yêu mỗi Nhật Duy mà thôi.

Vậy mà hai anh chàng xấu xí này không biết thân phận lại còn học đòi “Cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga” khiến Hồng Nhung tức nổ đom đóm mắt, máu nóng sôi sùng sục, khói bốc cao nghi ngút trên đầu. Nhất là sau khi nghe những lời tán tỉnh kiểu này chắc cô gái nào có điềm phúc may mắn được là nhân vật chính có lẽ “hạnh phúc” lắm nhĩ ^^

Vì tác giả cũng không biết hai anh chàng này tên gì nên tạm gọi anh chàng béo lùn mặt nhiều mụn là chàng Béo Mặt Mụn, còn anh chàng cao lêu khêu đeo kính cận là Chàng Gậy mong mọi người thông cảm ^^!

Chàng Béo mặt mụn vừa cầm bó hoa hồng đi song song bên cạnh thấp hơn Hồng Nhung nửa cái đầu vừa hát:

- Anh này, đẹp trai này, đại gia này

nhà giàu tiền tiêu thả ga, xây riêng hồ bơi để nuôi cá

Anh thì nghèo khó, tiền chẳng có,

nhà nghèo vì mẹ đâu có cho, xây riêng công viên để nuôi chó...

- Con mẹ các người bị điên hả? Nếu lên con điên thì đi tìm chỗ khác mà lên con điên đi đừng có ở đây mà làm phiền người khác nếu không đừng có trách tôi ác độc...Hừ.

Hồng Nhung vốn đã bực mình khi thấy hai anh chàng xấu xí đó bất ngờ xuất hiện bên cạnh khinh bỉ bỏ đi thật nhanh không thèm nói gì ai dè lại bị bọn họ bám đuôi chế nhạo xỉ nhục. Cô ta thật sự nổi điên rồi, mắt mở to trừng trừng nhìn hai anh chàng xấu xí kia, gần giọng quát lớn.

Tất cả mọi người nhất là học sinh trong trường nghe tin đồn có hai anh chàng rất xấu xí đang theo đuôi tán tỉnh Hồng Nhung xinh đẹp lớp 10C, khi mà cô nàng đã rất nổi tiếng từ cái vụ chạy đua 1000m, lại thêm mấy vụ bị nhóm Hoà Mi trêu chọc đã nổi tiếng nay càng nổi tiếng liền đổ xô ra vườn hoa trường xem đông như trẩy hội...

Chàng Béo Mặt Mụn như không nghe thấy gì vẫn tiếp tục hát nghêu ngao bên cạnh Hồng Nhung.

- Anh kia khi yêu em thì, mua cho những món đắt tiền

luôn luôn tặng em rồi sai khiến (khiến em luôn đau đầu)

Anh đây khi yêu em là, trao cho em con tim chung tình

em ơi hãy lắng nghe anh này...!

Yêu anh đi em...anh không đòi quà

Chia tay...anh không đòi lại quà

Anh yêu...anh không đòi quà

Yêu em...anh không đòi lại quà.

Hồng Nhung điên tiết đi không được dừng không xong, biết bao con mắt tò mò xen lẫn cười giễu cợt, hứng khởi xem kịch vui của các học sinh trong trường nên đã tức giận giằng ngay lấy bó hoa hồng đỏ trên tay chàng Béo Mặt Mụn đập vào người anh ta tới tấp rụng hết cả cánh...

Đề cứu nguy chàng Cây Gậy hát tiếp:

- Thằng kia...ra đường là đại gia

Về nhà...sung sướng làm đại ca

Quen em...tiền bạc xài thả ga

Nhưng chia tay...lại tới nhà đòi lại quà

Anh không như thế...không nhiều tiền

Đồ anh xài mua ở chợ Kim Biên

Nhưng cam kết nhà có xe đạp riêng

Lỡ chia tay anh sẽ không làm phiền

Anh biết anh không được đẹp nhưng anh không vô duyên

Tài chém gió anh có nhưng mà anh không thuộc dạng bị điên...

- Đồ khốn, các người là lũ chó chết điên nó cũng vừa thôi, điên quá có cần tôi gọi xe tống cổ các người vào bệnh viện tâm thần để điều trị không hả? Tới lúc đó đừng có trách tôi không nói trước, tôi đã nói được thì sẽ làm được...Hừ.

Hồng Nhung ném cái bó hoa hồng đã rụng hết cánh vào người chàng Cây Gậy, chưa hả giận liền rút tiếp giấy vải dưới chân phi thẳng vào mặt chàng Cây Gậy nhưng anh chàng đã nhanh tay bắt được ^^

Chàng Cây Gậy thấy phản ứng đầy tức giận hận không thể giết chết được mình của Hồng Nhung không những không sợ hãi mà còn mỉm cười tươi giải thích nhẹ nhàng nhìn càng thêm xấu xí vô cùng.

- Anh đã nói là anh không hề bị điên

Nếu em không tin có thể đưa tiền cho anh

Xem anh có biết tiêu hay không là biết liền.

Nghe nói em vừa mới chia tay bạn trai là đại gia

Lại còn bị anh ta tới tận nhà đòi quà khiến ba mẹ em phải lo lắng.

Em không những tức giận mà còn rất hạo tâm bỏ thí

Cho anh ta thêm những 20 triệu tiền hoa quả ...

Nên anh chỉ muốn...chỉ muốn...

Chàng Cây Gậy lại tiếp tục nhìn Hồng Nhung một cách đắm đuối hát đầy say mê

- Yêu anh đi em...anh không đòi quà

Chia tay...anh không đòi lại quà

Anh yêu...anh không đòi quà

Yêu em...anh không đòi lại quà

Anh biết anh không được đẹp trai nhưng anh không vô duyên

Tài chém gió anh có nhưng mà anh không thuộc dạng bị điên

Trừ quà cáp được tính bằng hiện kim

Còn lại anh hứa gì là anh sẽ tặng liền

Boy nhà nghèo là boy nhà nghèo

không ai thích vì chê quà bèo

Boy nhà nghèo là boy nhà nghèo

vì boy nghèo nên không ai theo...

- AAAAAAAAAAAAAA – Nghe lời giải thích của chàng Cây Gậy xong, Hồng Nhung choáng váng tý lên con đầu tim mà chết hết to.

- Cầm miệng ngay, ai nói với các người là tôi vừa mới chia tay bạn trai đại gia, lại còn bị đến tận nhà đòi quà với bố thí 20 triệu tiền hoa quả hả? Các người là lũ khốn, lũ chó chết, đừng có mà ngậm máu phun người làm nhục thanh danh người khác nếu không tôi thề cho cả nhà các người xuống gặp Diêm vương luôn...

Hồng Nhung điên máu rút tiếp cái giấy nữa phi thẳng vào mặt chàng Cây Gậy, tức giận mắt long lanh muốn khóc luôn. Định xông thẳng tới tát chàng Cây Gậy thêm phát nữa nhưng chàng ta nhanh chân tránh được.

“A, thì ra vừa mới chia tay bạn trai đại gia rờm à, lại còn bị đến tận nhà đòi quà đúng là đáng thương qua...”

“Nghe nói trên mạng cô gái bị đòi quà trả có 2 triệu tiền hoa quả, không ngờ em Hồng Nhung rất hào phóng chi thêm những 20 triệu. Hồng Nhung ơi! Anh thích em rồi đó...”

“Em ơi, làm người yêu anh đi, hai thằng kia xấu xí như ma lem ấy. Em đừng dễ dàng để chúng nó lừa tình nha em, anh thương em nhiều lắm...”

“Hồng Nhung em yêu, làm người yêu anh đi, đảm bảo anh sẽ tuyệt đối không đòi quà...thích gì anh chiều, đồ hàng hiệu gì anh cũng mua cho em hết, miễn là chiều anh hết lòng từ A-Z khiến anh sung sướng... Nếu có lỡ chia tay anh cũng sẽ không làm phiền...”

Bọn con trai trong trường nghe được thông tin do chàng Cây Gậy cung cấp liền rất hào hứng huyết sáo, gạ gẫm cô nàng làm người yêu của mình. Nhục không để đâu cho hết nhục... Hồng Nhung cay cú, mắt đỏ vằn tia máu gằn giọng nói.

- Nói thật đi có phải con nhỏ Hoạ Mi chết tiết kia sai các người đến đây để xỉ nhục tôi, đem tôi ra làm trò cười cho thiên hạ phải không.

Hồng Nhung cắn môi bật máu, mắt long song sọc đầy nguy hiểm, cời áo khoác ngoài ném thẳng vào người chàng Béo Mặt Mụn bên cạnh ức chế vô cùng. Hận không thể bầm vằm hai người đó ra thành trăm nghìn mảnh...

Chàng Béo Mặt Mụn chỉ cười vu vơ hát tiếp:

- Yêu anh đi em...anh không đòi quà

Chia tay...anh không đòi lại quà

Anh yêu...anh không đòi quà

Yêu em...anh không đòi lại quà.

- Khi yêu nhau anh quan trọng lời nói

đã nói lúc trước khi yêu ai

sẽ không 2 lời,dối trá (oh babe babe)

Bao năm trôi qua

và tình yêu anh trao cho em không phôi pha

em hãy lắng nghe anh mà.

Anh đây khi yêu em là,trao cho em con tim chung tình

em ơi hãy lắng nghe anh này...!

Yêu anh đi em...anh không đòi quà

Chia tay...anh không đòi lại quà

Anh yêu...anh không đòi quà

Yêu em...anh không đòi lại quà...

Hồng Nhung mặt đen như than, hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm, mắt vằn tia máu đỏ rực hét to như con lợn bị chọc tiết.

- AAAAAAAAA, Hoạ Mi cô được lắm, món nợ này tôi quyết khiến cô phải trả giá đắt gấp trăm ngàn lần.

“Em ơi tức giận làm chi cho thêm già, yêu anh đi anh tuyệt đối sẽ không đòi quà đâu...”

“Hong Nhung đừng nghe lời nó nói, nó lừa em đấy, yêu anh đi anh tuy nghèo nhưng được con tim rất chung tình đã yêu em rồi tuyệt đối không thay lòng đổi dạ...”

“...”

Nam sinh trong trường xúm lại ga gắm, tán tỉnh, nữ sinh thì cười nghiêng ngả đến đau cả ruột...Đợi đến khi có tiếng trống vào lớp, thầy giám thị đi tới thì tất cả mới chuẩn lẹ cả hai anh chàng xấu xí kia cũng “chuồn” nhanh hơn cả thỏ. Để mặc Hồng Nhung đứng đó bất lực, mắt long lanh cố kìm nén để không bật khóc, bước chân nhẹ tênh như một vong hồn... (Hoạ Mi cũng hơi ác thật, quả này Hồng Nhung quyết khiến nhỏ phải trả hận chết trong nhục nhã thật rồi – Nhất quỷ, nhì ma, thứ ba học trò quả không sai tí nào ^^)

Thanh Tùng đứng im ở một khóm hoa chứng kiến từ đầu đến cuối nhìn bộ dạng thảm hại khóc ra nước mắt của Hồng Nhung mà không khỏi ớn lạnh, Hoạ Mi quả nhiên cũng chẳng phải đơn giản tí nào, luôn có những suy nghĩ sáng tạo, kỳ quái khiến người ta “sốc” đứng tim mà chết. Lần này chắc chắn Hồng Nhung sẽ trả đũa lại cho xem, sắp sửa lại có kịch hay để xem nữa rồi. Bây giờ thì hắn đã biết vì sao Nhật Duy lại yêu thích Hoạ Mi đến như vậy, nhiều người cũng rất thích cô nàng rồi. Bởi Hoạ Mi đúng là một cô gái rất đặc biệt, cá tính, dám nghĩ dám làm, hay cười hay nói đem lại niềm vui cho người khác khiến người ta nổi lên một sự hứng thú khó diễn tả thành lời. Và có vẻ như hắn cũng dần thích cô gái đặc biệt này rồi thì phải...

- Trời ơi! Quá đã, em vốn cũng muốn dùng cách này để hạ nhục cô ta đâu. Nhưng ai bảo cô ta dám trêu chọc em chứ, em một khi đối xử tốt với ai sẽ cực tốt luôn, nếu đã để em ghét để đến mức em phải ra tay trả đũa. Đã không làm thì thôi, nếu làm thì nhất định phải đạt kết quả mỹ mãn khiến cô ta sống dở chết dở. He he, tưởng Hoạ Mi này dễ bị bắt nạt vậy sao? Hừ

Hoạ Mi cười nguy hiểm, miệng ngậm kẹo mút, rất thản nhiên nói những gì mình suy nghĩ khiến những người có mặt cũng thấy run lạnh.

- Em giỏi lắm có thể nghĩ ra được cách trả đũa này quả là rất thông minh, rất sáng tạo. Anh thích em rồi đó – Huy Hoàng giờ ngón tay cái lên, huyết sáo tán thưởng.

- Nhưng mà em ơi, người ta nói “Thà đáp tội với quân tử còn hơn là đáp tội với tiểu nhân, em làm như vậy sau này chỉ sợ em gặp rắc rối thôi”. Haiz – Minh Khánh tỏ vẻ lo lắng.

- Đúng đó loại người như Hồng Nhung cũng chẳng phải đơn giản đâu, mày nhất định phải cẩn thận đừng có vui mừng quá rồi phải khóc hết nước mắt đó – Ngọc Huyền linh cảm thấy điều gì đó chẳng lành, khi nhìn thấy phản ứng đầy căm hận của Hồng Nhung không biết cô ta sẽ trả thù như thế nào?

- Không sao đâu, thuyền đến đâu cầu tự nhiên sẽ thẳng. Em không lo lắng thì thôi mọi người lo cái quái gì chứ. Tiếc quá nếu cô ta mà cù đồ nữa thì đúng là tuyệt vời ông mặt trời luôn. Ka ka - Hoạ Mi cười ngọt ngào rất vui vẻ.

- Không sợ “Nhất vạn” chỉ sợ “Vạn nhất” thôi – Nhật Duy thoáng lo lắng.

- Mọi người đứng đây nói nhiều về vấn đề tương lai xa xôi cũng chả giải quyết được việc gì, đã làm rồi thì không hối hận. Việc trả đũa Hồng Nhung đến đây chúng ta coi như kết thúc. Ok – Thành Trung trấn an.

- Very good, ý kiến hay nhất trong ngày. Coi bộ dạng cô ta thế cũng là thảm lắm rồi, chúng ta có thể hạ màn được rồi – Ánh cười nháy mắt, vỗ tay cái rụp.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89

Tại quán bar Sương Đêm trong tiếng nhạc chất chứa, ánh đèn sáng nhấp nháy mờ ám. Hồng Nhung đang vừa buồn phiền vừa bức bối ngồi uống rượu đến cả mấy chai liền mà vẫn muốn uống tiếp cùng với Kim Trọng người đàn ông thâm yêu thích cô.

- Em say quá rồi, đừng có uống nữa. Có chuyện gì thì kể cho anh nghe đi – Kim Trọng vừa nói vừa giăng lấy chai rượu vang to dùng trong tay Hồng Nhung.

- Anh thì biết gì? Có nói chắc gì anh đã giúp được, mau biến đi trả rượu đây – Hồng Nhung nửa tỉnh nửa say

- Em không nói ra thì làm sao mà biết anh giúp được hay không? Có phải lại liên quan đến con bé Hoà Mi tình địch của em phải không? – Kim Trọng cười nhạt

- Hừ...Anh không nhắc đến con ranh đó thì thôi, nhắc đến lại khiến tôi thấy sôi máu muốn giết chết cô tan gáy lập tức. Nếu không phải tại cô ta kỳ đà cản mũi thì người Nhật Duy yêu đã là tôi và tôi cũng sẽ không phải chịu nhục nhã đến mức tới nơi này uống rượu giải sầu...Hừ. Hoà Mi cô được lắm, dám đem tôi ra làm trò đùa à. Xem ra tôi cũng đã coi thường cô quá rồi, riêng với loại người như cô dùng biện pháp nhẹ nhàng dường như không khả dụng rồi. Hừ

Hồng Nhung như kẻ say nói lời lầm nhảm, lúc đầu cô ta chỉ định dùng biện pháp đơn giản để khiến Hoà Mi rời xa Nhật Duy để hẳn không nghĩ cô là người tàn nhẫn, độc ác nhưng có ai ngờ nhỏ lại chơi hiểm lại cô ta một vô đầu đến mức khóc không ra nước mắt, nhục không để đâu cho hết nhục thế chứ?

Bây giờ thì cả trường đã biết vụ cô ta bị hai tên cóc ghè xấu xí như ma lem tới tận trường trêu chọc, hát lời nhảm nhí, tung tin đồn thất thiệt để biến cô thành một con người thực dụng, thích đồ đắt tiền, hàng hiệu làm trò cười cho thiên hạ mới vãi chứ. Ai đó thử rơi vào trường hợp đau khổ ấy của cô ta xem, sẽ hiểu được nỗi đau ấy nó da diết như cầm dao cắt vào da thịt như thế nào?

Con mẹ nó chứ, thời đại công nghệ thông tin hiện đại chết tiệt, để cái bọn đứng xem ăn no rửng mỡ không giúp đỡ thì thôi lại còn đứng đó cầm điện thoại quay Clip truyền tay nhau xem trong sự thích thú, giễu cợt. Đi tới đâu cũng nghe thấy những lời xì xào, bàn tán, chỉ trở cười ha hả rất ức chế đến mức muốn khóc luôn. Bây giờ thì nổi tiếng đến mức học sinh trường khác cũng biết đến tên, bỗng dưng biến thành “Hot girl” nổi tiếng một cách đình đám, sợ vãi cả linh hồn luôn, càng nghĩ càng thấy cay cú, nhỏ lại nốc rượu càng nhiều...

- Thế rốt cuộc có chuyện gì? Kể nghe coi cứ ngồi đó khóc lóc rên rỉ uống rượu giải sầu thì được ích gì? – Kim Trọng nhún vai gặng hỏi, cả buổi tối thấy cô nàng cứ lầm nhảm như thế suốt mà chả hiểu đầu cua tai nheo gì. Rất ít khi thấy cô nàng đau khổ rượu say lầm nhảm như thế, chỉ có một lần khi bị Nhật Duy từ chối tình cảm còn lần này thì vì nguyên nhân gì đây khiến anh ta cảm thấy rất tò mò.

- Hừ...thì con ranh Hoà Mi nó thuê hai thằng con trai xấu xí mà chê quý hờn đến Diêm vương cũng cảm thấy sợ vãi linh hồn luôn. Vậy mà bọn chúng tự dưng xuất hiện nhằm trêu chọc em, anh biết bọn chúng trêu chọc một cách dã man và tàn bạo thế nào khiến em điên hết cả ruột gan hận không thể nhảy lầu tự tử chết đi cho đỡ nhục không? – Hồng Nhung gằn giọng, tiếp tục uống rượu.

- Oh, như thế nào? – Kim Trọng cười, mắt lơ lên tia hứng thú. Hồng Nhung vốn mặt rất dày nếu không làm sao bao năm qua cứ bám lấy Nhật Duy dai như đĩa muối, mặc dù bị hắt hủi, xỉ nhục không thương tiếc chứ. Bây giờ lại kêu cảm thấy nhục nhã muốn nhảy lầu tự tử đúng là rất thú vị đấy...

- Hai thằng chó chết ấy nó đi theo hát chế bài “Anh không đòi quà” đang rất hot trên mạng, con nói láo em vừa mới chia tay bạn trai là đại gia, còn bị anh ta đến tận nhà đòi lại quà em tức giận hằm hằm bỏ thí cho anh ta thêm...20 triệu tiền hoa quả. Bây giờ thì cả trường hiểu nhầm em là người như thế nào rồi, tức điên hết cả người, em hận...hận con ranh Hoà Mi khôn kiếp khiến em ra nông nổi này.

Hồng Nhung mất vắn tia máu, tức giận máu nóng sôi sùng sục cầm cả ly rượu trên tay đập mạnh xuống sàn, mảnh vỡ văng tung toé khiến những người đang có mặt ở đó nhìn cô ta bằng ánh mắt hoảng sợ.

- Ac...ac - Đang cầm ly rượu nhấp miệng uống, nghe Hồng Nhung kể lại Kim Trọng tý sặc rượu mà chết, cúi đầu ho sặc sụa cười ra nước mắt.

- Em đừng tức giận quá cũng đâu làm gì được, bình tĩnh lại đi – Nhìn phản ứng của Hồng Nhung, hẳn cũng thấy lạnh người vội ngăn cản sợ cô nàng điên lên thì dễ cầm cả chai rượu to dùng trên mặt bàn kia đập vỡ đầu người ta lắm. Hắc.

- Hừ...Muốn tôi kể chuyện thì tôi cũng đã kể xong rồi bây giờ anh có thể nghĩ cách gì tôi trả thù cô ta thì mau nói đi, nếu không anh tin tôi hắt cả ly rượu này vào mặt anh vì dám nói khoác lác không? – Hồng Nhung hít ngậm khí lạnh gằn giọng nguy hiểm nói.

- Ho ho, thật không ngờ con bé Hoà Mi ấy lại đẳng cấp thế, đến cả cái trò hiểm ác khiến người ta đau khổ khóc không ra nước mắt ấy mà cũng nghĩ ra được. Quả rất xứng là đối thủ của em, không như những cô gái tò vò yếu đuối, đáng thương cần sự giúp đỡ, bảo vệ của người khác. Mà rất cá tính, rất độc lập, rất có đầu óc sáng tạo, thông minh ăn miếng trả miếng càng ngày anh càng thấy cô ta rất thú vị đó. – Kim Trọng cười ha hả cảm thấy rất thú vị.

- Anh là đang an ủi muốn giúp em hay là định “chém gió” ca ngợi cô ta trước mặt em thế hả? – Hồng Nhung đen mặt, nheo mắt tức giận nhìn xoáy Kim Trọng.

- Ha ha, đùa tý thôi, thế em định trừng trị cô ta thế nào? Có kế hoạch gì chưa? – Kim Trọng vẫn giữ nụ cười bất cần đời thật sâu trên môi, rút một điếu thuốc lá ra hút hời.

- Em muốn cô ta phải sống trong nhục nhã, chết trong uất hận. Thử xem lần này ai có thể cứu giúp được cô ta và xem cô ta có thể may mắn tới mức nào. Kế hoạch thì có rồi chỉ cần anh ra tay giúp sức nữa thôi – Mắt Hồng Nhung lơ lên tia gian xảo, nguy hiểm một kế hoạch giết người không cần dao kéo mà vẫn đảm bảo tươi của đối thủ.

- Kế hoạch như thế nào? Bao giờ thì thực hiện? – Kim Trọng trầm tư nhả từng ngụm khói.

- Đợi sau khi kết thúc cuộc thi “Nữ sinh thanh lịch” 20/10 em muốn xem cô ta thể hiện tài năng kiểu gì? Lần trước cuộc đua 1000m tưởng cô ta bị loại luôn rồi ai ngờ...

Nghĩ lại mà cô ta vẫn thấy uất hận, thành công loại bỏ cô ta khỏi cuộc chơi 99.99% rồi mà thế quái nào lại để cô ta vượt mặt được mọi người thêm yêu quý mới sợ chứ, đúng bó tay thật.

- Còn kế hoạch sẽ tiến hành từng bước như thế này... cứ theo sự sắp xếp này của em là được. Lần này xem cô ta còn vênh mặt cười đắc ý được nữa không? Ngay cả Nhật Duy cũng sẽ chẳng thể giúp nổi cô ta thì mấy bọn người còn lại có mà giúp được bằng niềm tin và hi vọng thôi. Ha ha – Hồng Nhung cười man rợ...

- Ac, nhưng làm như vậy có ác quá không? Sợ con bé Hoà Mi đó nghĩ quần tìm đến cái chết thì rắc rối lắm – Kim Trọng thoáng run lạnh khi nghe âm mưu tàn nhẫn của cô nàng.

- Hừ... Cô ta mà chết được thì tốt quá, em mong ước còn chẳng được nữa là. Ka ka – Hồng Nhung cười nhạt nhẽo “Hoà Mi à, lần này xem cô sẽ phải cười hay khóc đây? Nếu có chết thật cùng đừng có trách tôi độc ác nhé, có trách thì trách cô yêu nhầm người không nên yêu thôi”.

Buổi tối trước khi đi ngủ điện thoại của Hoà Mi luôn nhận được một tin nhắn “Chúc ngủ ngon và mơ những giấc mơ đẹp” của Nhật Duy, buổi sáng thì là tin nhắn “Chúc một ngày mới tốt lành!”.

Trên Facebook của Hoà Mi còn treo Status “Vốn cứ nghĩ cuộc đời này thật cô đơn và buồn tẻ không niềm vui chẳng hi vọng hay mong chờ ngày nào cũng như ngày nào hết ăn lại ngủ rồi học. Tình yêu chỉ là cảm xúc trái tim rung động rồi nhếch nhếch thoáng qua rồi dễ dàng tan biến như mây khói, tôi không tin trên đời này có một tình yêu khắc cốt ghi tâm như trong chuyện cổ tích. Nhất là với một con người mang tâm hồn mộng mơ và giàu trí tưởng tượng, thích bay cao bay xa, thích tự do, thích làm những gì mình muốn như tôi.

Bản thân tôi đã phải tận mắt chứng kiến quá nhiều câu chuyện tình yêu đẹp nhưng lại chia tay trong lãng quên, nhìn thấy nhau mà như hai kẻ xa lạ không quen biết, cảm giác như trái tim thật băng giá rất sợ một lúc nào đó trái tim chợt mở cửa, chợt yêu để rồi phải sống trong đau khổ.

Vậy mà từ khi gặp được “Người ấy” trái tim tôi luôn bùng cháy một ngọn lửa đam mê đầy yêu thương cuồng nhiệt, đắm say đến cháy bỏng – Gần thì thương mà xa thì nhớ, yêu một người là yêu tất cả những gì người ấy có. Từ ánh mắt, nụ cười, cử chỉ, lời nói... đã khắc sâu trong tâm trí tôi chỉ cần nhắm mắt lại cũng có thể hình dung, tượng tượng thấy một cách rõ ràng.

Cảm ơn đời mỗi sớm mai thức dậy. Ta có thêm một ngày nữa để yêu thương – Dù sau này có ra sao tôi cũng muốn nói lời cảm ơn cuộc đời đã đem anh bên đến bên tôi giúp tôi hiểu thế nào là yêu thương thật lòng một người. Và từ sâu thẳm trái tim tôi chỉ muốn nói với “người ấy” một câu thôi *Này chàng trai, em đã yêu anh thật lòng mất rồi*.

Vừa post xong đã nhận được rất nhiều like, nhiều comment nhưng có một người lại comment đầy ẩn tượng như thế này “Hãy cứ yêu thương và trân trọng khi còn có thể, bởi cuộc đời con người ngắn ngủi lắm chẳng biết sẽ chia xa nhau lúc nào nhưng sẽ không phải hối tiếc nói hai chữ *Già như*” – Từ một người giấu tên khiến Hoà Mi thấy rất cảm động (thực ra là của Thành Trung).

Lời comment đến từ nick *Hạnh phúc là khi thấy em mỉm cười* “Người ấy có phải là người đang sống cùng một nhà với bạn phải không?” (Của Tuấn Anh)

Còn nick có tên *Đến chết vẫn yêu* là của Nhật Duy thì comment “Vẫn biết quãng đường phía trước còn rất nhiều trùng gai và thử thách chẳng có con đường nào trải đầy hoa hồng cả, nhưng dù sau này có ra sao đi chăng nữa cũng hãy luôn mỉm cười thật tươi và sống thật vui vẻ bạn nhé!”

Nhưng nick *Hận đời bất công* của người lạ “Đừng vội vui mừng, người đó nếu bạn yêu nhất định sẽ phải chịu rất nhiều đau khổ. Tốt nhất nên chia tay luôn và ngay đi, tôi khuyên bạn thật lòng đó @@”

Hoà Mi tức hộc máu chửi lại “Lượn ngay cho nước nó trong dùm :(”

Một buổi sáng tiết trời mùa đông se lạnh, cũng đã 15/10 rồi đấy trước lúc đi học Nhật Duy còn nhẹ nhàng mặc thêm áo khoác ngoài cho Hoà Mi nói dịu dàng.

- Trời trở lạnh rồi, nhớ mặc thêm áo khoác ấm kéo lại bị cảm lạnh. – Nhật Duy cười ấm áp.

- Hi, em biết rồi, thank you very much. Thôi em đi học đây, bye – Hoà Mi cười hạnh phúc chạy vụt ra khỏi nhà thật nhanh.

Thời gian hạnh phúc hai người ở bên nhau được nhìn thấy nhau cũng chẳng còn có bao lâu nữa có chăng cũng chỉ kéo dài thêm đúng 3 năm nữa mà thôi, hi vọng hai người sẽ luôn có những phút giây lãng mạn, ấm áp. Sau đó ra sao mọi người sẽ biết ^^

Trong khoảng thời gian 5 ngày còn lại Nhật Duy có hướng dẫn Hoà Mi nấu một món ăn khá đơn giản nhưng cũng rất đặc biệt, đó là món gì mọi người cùng theo dõi ở chương tiếp theo nhé.

Chương 90

Ngày 20/10 cuối cùng cũng đã tới ngay từ 3h chiều hôm đó không khí tại sân trường Thực Khuê đã rất ồn ào, náo nhiệt. Cuộc thi này hội tụ 6 gương mặt xuất sắc cùng tranh tài lựa chọn từ cuộc thi chạy đua 1000m, ai cũng hồi hộp, háo hức xen lẫn tò mò không biết thí sinh nào sẽ đoạt giải “Hoa khôi học đường” năm nay.

Hôm nay người dẫn chương trình là một chị xinh đẹp, đoạt giải “Hoa khôi học đường” năm ngoái. MC bắt đầu nói.

“Cuộc thi nữ sinh thanh lịch năm nay hội tụ 6 gương mặt xuất sắc mang số Nguyễn Tuyết Nga, Phạm Hồng Nhung, Đồng Thị Huyền, Vũ Thị Kim Liên, Trần Bích Phương và Phan Hoà Mi. Điểm tổng kết để xem ai là người giành danh hiệu “Hoa khôi học đường” của năm nay sẽ cộng thêm cả điểm từ phần thi chạy đua 1000m ngày 3/10.

Nội dung thi gồm 4 phần: Thi năng khiếu, thi trang phục, thi nấu ăn, thi ứng xử.

Phần thi thứ nhất là Thi năng khiếu mời các thí sinh chuẩn bị sau nửa tiếng nữa có mặt để thi, đọc đến tên thí sinh nào theo thứ tự bốc thăm”.

- Trời ơi, làm sao bây giờ em bốc thăm số 1, nhưng mẹ nó chứ toàn bộ số quần áo, trang phục em để ở lớp mình vừa nhờ Ngọc Huyền đi lấy. Chẳng biết bị ai cắt rách hết rồi mới chết dở chứ, hic- Hoà Mi lo lắng đứng sau cánh gà lo lắng nhìn đám người Nhật Duy nói chuyện.

Cả đám người cầm đồng trang phục để lát diễn một vở kịch “Ý thức tham gia giao thông của học sinh ngày nay” cùng với Ngọc Huyền, Quỳnh Chi, Ánh, Thuý Tiên và một số người khác, đều đã bị cắt tả toai sọ nhất là những chỗ cần che đều bị cắt rách sạch? Tất cả nhìn nhau không biết phải làm sao bây giờ? Ai lại chơi ác quá vậy?

- Bị cắt hỏng thế này chắc chắn là không mặc được nữa đâu cũng chẳng có thời gian mà truy tìm thủ phạm, hơn nữa giờ có đi thuê trang phục cũng chẳng kịp còn 15 phút nữa thôi. Ai thông minh mau nghĩ cách gì giúp Hoà Mi đi? – Thuý Tiên hét hoảng.

- Chẳng nhẽ bỏ cuộc, nếu không trong thời gian ngắn nhất chúng ta phải nghĩ ra một phần thi khác để thay thế mà không cần dùng đến trang phục? – Nhật Duy gợi ý.

- Sac, không dùng đến trang phục thì lên sân khấu diễn bằng niềm tin và hi vọng à? – Hoà Mi kêu toáng lên.

- Thế mới nói phải đổi sang phần thi khác thay diễn kịch, ngốc vừa thôi – Tuấn Anh giải thích.

- Vậy... vậy đổi phần thi nào bây giờ? – Hoà Mi ngơ ngác

- Thế em có năng khiếu gì thì cứ thể hiện, trang phục không thành vấn đề - Minh Khánh trấn an.

- Ok, em hiểu rồi, dù thế nào đi chăng nữa em cũng sẽ cố gắng hết sức – Hoà Mi gằn đầu.

“Đã hết thời gian chuẩn bị xin mời thí sinh Phan Hoà Mi ra sân khấu trình bày phần thi của mình”

Ở dưới sân khấu không khí náo nhiệt, người nào cũng tò mò tò mò to mắt nhìn lên trên sân khấu. Lần trước Hoà Mi đã xuất sắc thuyết phục được ban giám khảo cho tham gia tiếp cuộc thi ngày hôm nay, không biết cô sẽ thể hiện tài năng xuất sắc của mình như thế nào?

Bước ra ngoài sân khấu với phong cách xi teen không kém phần cá tính, tóc buộc cao, trang điểm nhẹ để lộ đôi mắt to tròn sáng long lanh mỉm cười thân thiện. Mặc một chiếc váy công chúa màu hồng nhạt, chân đi giày trượt batanh cùng với Thành Trung mặc áo sơ mi cùng một chiếc quần bò màu đen sơ vin cẩn thận, tóc vuốt keo nở nụ cười đẹp rực rỡ trông cứ ý như là một hoàng tử ấy chân cũng đi giày trượt batanh.

Nắm chặt tay Hoà Mi lướt nhẹ nhàng trên sân khấu cứ như là đang trượt trên sân băng vậy, hai người nắm nhìn nhau mỉm cười hiểu ý. Hoà Mi giỏi nhất là trượt patin ngay từ khi còn bé xíu, nhờ rất thích yêu thích trò chơi này với bao công sức rèn luyện nên đã từ lâu Hoà Mi có thể lướt nhẹ trên sân băng, quay tròn, lộn vòng một cách điệu nghệ. Hai người ở trên sân khấu vừa cầm tay nhau vừa lướt nhẹ nhàng với những màn trình diễn ấn tượng như đang khiêu vũ trong tiếng nhạc Lucky sôi nổi, phải công nhận đẹp và lãng mạn cứ như trên phim ấy.

Nhờ đó nhận được không ít những tiếng khen ngợi trầm trồ, tiếng vỗ tay tán phục của khán giả ngay cả ban giám khảo cũng còn nhìn nhau mỉm cười đánh giá rất cao.

Hồng Nhung đứng sau cánh gà nhìn mà tức điên hết cả người, cứ nghĩ cắt hết trang phục của nhỏ là sẽ khiến nhỏ không thể tiếp tục diễn được vở kịch của mình. Có ai ngờ nhỏ lại nghĩ ra trò cùng nắm tay khiêu vũ trên giày batanh chứ, sợ thật... .

- Không ngờ Hoà Mi lại còn có cả tài lẻ này, Ho ho, xem ra đúng là rất thú vị đấy – Huy Hoàng cười tươi rói thâm tán thưởng.

- Nếu không phải bắt đắ dĩ chắc nó còn giấu tụi mình dài dài, cả Trung cũng biết trượt patin nữa. Hai người có vẻ phối hợp rất ăn ý nha, trông cười tươi

như hoa thê kia mà, thật hâm mộ chết đi được – Ngọc Huyền cười ngất.

- Cũng bình thường thôi, có cần ngạc nhiên đến vậy không? – Nhật Duy lạnh lùng phán một câu xanh rờn.

- Xì, anh đúng là người chẳng biết thưởng thức nghệ thuật tý nào. Đây mới gọi là năng khiếu, tự tin khoe cá tính. – Quỳnh Chi bắt mắt mỉm cười dài

- ...

Lúc thực hiện xong phần thi của mình đi vào trong thay đồ, Hoà Mi nhìn Thành Trung nở nụ cười tươi rói.

- Cảm ơn sự giúp đỡ của cậu, nếu không tớ cũng thật không biết làm thế nào. Hi hi – Hoà Mi cảm ơn thật lòng.

- Không có gì đâu, bạn bè giúp đỡ nhau là chuyện bình thường. Cậu đừng nói lời cảm ơn long trọng thế tớ thấy ngại lắm – Trung cười nhẹ như gió, ánh mắt thoáng buồn “Mãi chỉ là bạn bè thôi”.

Mọi người thì hồi hộp chờ đợi phần thi tiếp theo của 5 thí sinh tiếp theo, Hồng Nhung thi nhảy erobic, Tuyết Nga thi múa bài “Bèo dạt mây trôi”, ... ai cũng xuất sắc cả.

“Tiếp theo là phần Thi nấu ăn, sẽ để cho các thí sinh trong thời gian 1 tiếng nấu một món ăn mà mình dự thi. Tiêu chí đánh giá Đẹp – Ngon – Đơn giản mà Ý nghĩa”.

Suốt 1 tiếng đồng hồ tất cả đều bận rộn với món ăn riêng của mình, chỉ có Hoà Mi là trong vòng nửa tiếng đã hoàn thành xong rất nhàn nhã ngồi chơi xơi nước đưa mắt quan sát xung quanh. Khiến không chỉ khán giả mà ban giám khảo cũng cảm thấy rất tò mò không biết cô nàng nấu món gì mà xong nhanh vậy ta?

Nhìn về phía Nhật Duy, Hoà Mi cười nháy mắt món ăn đặc biệt này chỉ có hai người là biết đầu tiên lát nữa thôi tất cả mọi người sẽ cùng được biết thôi.

Thời gian thi nấu ăn đã kết thúc, ban giám khảo yêu cầu thí sinh đem món ăn bày ra đĩa, trang trí thật đẹp sau đó đem đến trước mặt ban giám khảo trình bày.

Đầu tiên là Hồng Nhung, cô nàng trình bày món Nộm thịt bò chua cay có vẻ cũng khá dễ làm như theo cách giới thiệu.

- Món ăn này rất dễ làm chỉ cần một ít nguyên liệu là: Thịt bò, ớt chuông, hành tây, tỏi, ... một đĩa nước mắm pha gia vị, thịt bò thì cho vào chảo đảo sơ qua với tỏi cho chín tới là có thể ăn được. Trộn lẫn các nguyên liệu với nhau thế là đã có một đĩa nộm thịt bò chua cay.

- Món ăn này vừa cung cấp một lượng lớn năng lượng, vừa giòn, chua cay, dễ ăn rất thích hợp cho một bữa trưa ngày hè nóng.

- Cảm ơn ban giám khảo và các bạn khán giả đã theo dõi ủng hộ! Em xin kết thúc phần thi của mình.

Còn Tuyết Nga thì trình bày món cơm chiên thập cẩm, Đồng Huyền thì món thịt bò xào với khoai tây, Kim Liên thì món sườn xào chua ngọt, Bích Phương thì món bánh đa nem.

Riêng Hoà Mi chơi trội làm hẳn món bánh đúc, khi nghe xong Ngọc Huyền tí té ghé than thở với Thuý Tiên rằng.

- Nó nghĩ gì mà lại đi làm cái món bánh đúc hà may? Định giỡn ban giám khảo à?

- Ai biết, cứ tiếp tục theo dõi đi, mà hình như món này do Nhật Duy dạy nó mày ạ.

- Theo tao thì nó nên nấu com trắng đi cho nó lành. Ka ka – Quỳnh Chi giễu cợt.

- Thôi nấu món cháo trắng còn ngon hơn. Ho ho – Quỳnh Chi cười trêu trọc.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên chẳng có cuộc thi nấu ăn nào thí sinh lại chọn món bánh đúc để thể hiện cả, toàn những món khá cầu kỳ, yêu cầu trình độ cao...

Hoà Mi đem đĩa bánh đúc cùng với bát nước tương đem đến trước mặt ban giám khảo và bắt đầu trình bày.

- Trong cuộc thi ngày hôm nay em xin trình bày về món bánh đúc lạc, rất đơn giản và cực dễ làm. Bánh được nấu từ bột gạo trộn lẫn với lạc nhân đã bóc vỏ thường ăn với tương thịnh hành ở khắp các chợ quê Việt Nam. Là món ăn ngon đường phố nổi tiếng ở Hà Nội mang hương vị dân dã, thôn quê đậm chất văn hoá Việt Nam không một loại nào sánh được.

- Bánh đúc đã có từ lâu đời và gắn liền với truyền thống tinh hoa văn hoá Việt mang nhiều ý nghĩa sâu sắc mà các cụ ngày xưa đã đúc kết lại:

Bánh đúc mà đổ ra sàng

Thuận anh, anh bán, thuận nàng, nàng mua.

Đây là cách nói bóng bẩy ủng hộ chuyện yêu đương của lớp người trẻ tuổi, dùng để đáp lại những người già thời trẻ đã qua thấy mình thiệt thòi hay lên

giọng phê phán dạy đời. Bánh đúc đã đổ ra sàng thì mời cả làng ai ăn chẳng được. Con gái con trai, đến tuổi yêu đương thích ai thì cứ thích miễn là thuận lòng thuận ý là được, sao cứ phải “Môn đăng hộ đối”, “Hợp tuổi hợp cung”, ... thì mới được phép yêu nhau và cưới nhau?

Mấy đời bánh đúc có xương

Mấy đời dì ghè lại thương con chồng

Đúc kết kinh nghiệm về mối quan hệ “Dì ghè con chồng” rất hay, rất sâu cay.

- Bánh đúc dễ làm, cũng rất dễ ăn, già trẻ gái trai đều có thể ăn được, nguyên liệu làm bánh cũng rất đơn giản đều từ hạt gạo tinh hoa của đất trời mà ra giống như bánh chưng, bánh giầy. Ai ăn một lần sẽ nhớ mãi.

- Theo em một món ăn ngon là món ăn đó phải đầy đủ các yếu tố: ngon, rẻ, đơn giản không quá cầu kỳ phức tạp. Ai cũng có thể ăn, mang một ý nghĩa đặc trưng, hương vị riêng biệt không thể lẫn lộn với các thứ thức ăn khác khi người ta nhắc đến tên.

- Hơn nữa nó lại còn là một món ăn mang đậm nét truyền thống của dân tộc Việt Nam, gắn bó với biết bao thế hệ đến tận ngày nay vẫn được lưu truyền. Lại còn mang nhiều ý nghĩa đời sống sâu sắc nên trong cuộc thi hôm nay em đã quyết định làm món bánh này.

- Xã hội hiện đại với biết bao món ăn ngon mới xuất hiện, từ những món ăn nước ngoài cũng dần được du nhập vào Việt Nam khiến người ta dần quên đi những món ăn truyền thống của quê hương mình. Như ở Nhật Bản thì có món Shushi, Hàn quốc thì có món Kim Chi còn ở Việt Nam đâu chỉ có mỗi món bánh chưng, bánh giầy mà còn có rất nhiều món ăn ngon khác đậm chất văn hoá của dân tộc Việt nhưng sao chúng ta không biết trân trọng và phát huy biến nó thành niềm tự hào với bạn bè quốc tế?

- Vì vậy những ai chưa từng được thưởng thức nếu có dịp hãy nếm thử nhé, bởi nó không chỉ mang hương vị rất độc đáo ăn một lần sẽ nhớ mãi mà còn vì chúng ta là người Việt Nam, sống trên mảnh đất ngàn năm văn hiến chớ nhẽ khi được ai đó hỏi lại nói chưa từng biết ở Việt Nam còn có món bánh tên là “Bánh đúc” nói chi đã từng có cơ hội được thưởng thức thì thật buồn? Trong khi nhắc đến món “Ốc sên” của Pháp thì ai cũng biết.

- Đặc biệt nhắc đến món bánh đúc sẽ nhớ tới Việt Nam giống như món bánh chưng bánh giầy vậy, ai đi xa nếu được ăn thử đều gọi cảm giác nhớ quê hương nơi chôn rau cắt rốn của mình với nhiều món đặc sản rất ngon như món bánh đúc chẳng hạn.

- Em xin kết thúc phần thi của mình cảm ơn thầy cô và các bạn đã chú ý lắng nghe!

Phần trình bày món ăn của Hoà Mi đã kết thúc nhưng không khí im lặng suy ngẫm về những lời nói của cô nàng vẫn còn vang vọng bên tai, phải rất yêu đất nước con người Việt Nam cô nàng mới có thể trình bày hay và sâu sắc như vậy?

Chúng ta cứ mãi đi tìm kiếm những giá trị văn hoá nước ngoài, học hỏi nó một cách không có chọn lọc hoà nhập cũng là hoà tan luôn và lâu dần những gì là tinh hoa văn hoá của dân tộc liệu có còn ai nhớ đến nữa không? Còn đâu sự ăn mặc kín đáo, đoan trang, dịu dàng, ăn nói nhỏ nhẹ, lịch sự của phụ nữ Việt ngày xưa. Còn đâu truyền thống tôn sư trọng đạo, yêu kính cha mẹ gọi dạ bảo vâng nữa? Còn đâu...tất cả đều đã không còn nguyên vẹn giá trị văn hoá đẹp như xưa nữa rồi...Còn đâu tinh thần đoàn kết, tương trợ giúp đỡ lẫn nhau lúc khó khăn, cần cù chịu khó, hay lam hay làm nữa ngày xưa nữa...Thật đáng tiếc... - Hoà Mi trở vào trong cánh gà thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91

Phần thi tiếp là Thi trang phục

Hoà Mi chọn áo dài làm điểm nhấn, những người còn lại mỗi người một bộ váy áo thiết kế riêng nhưng không kém phần cá tính.

Phần thi Ứng xử

Hoà Mi bốc trúng câu hỏi: Trong cuộc thi ngày hôm nay nếu em là người đoạt giải nhất giành danh hiệu “Hoa khôi học đường” thì em có nghĩ mình là người con gái đẹp nhất và tài năng nhất không?

Hoà Mi mỉm cười thật tươi trả lời.

- Nếu em đoạt giải nhất cuộc thi ngày hôm nay và giành danh hiệu “Hoa khôi học đường” thì em nghĩ mình có quyền được nghĩ mình là người con gái đẹp nhất và tài năng nhất nhưng chỉ riêng trong cuộc thi đêm chung kết đêm nay thôi. Bởi để đạt được thành công đó em đã phải cố gắng và nỗ lực hết sức bằng chính khả năng của bản thân thì em mới đủ sức để vượt qua được các đối thủ còn lại để giành chiến thắng cao nhất trong cuộc thi đêm nay. Nhưng nếu nói rộng ra bao gồm tất cả các cô gái ở đất nước Việt Nam nói chung và nữ sinh trường Thực Khuê nói riêng thì còn có rất nhiều người xinh đẹp và giỏi giang hơn em, ai cũng đều xứng đáng giành danh hiệu “Hoa khôi học đường” chứ không chỉ riêng mình em.

Hồng Nhung bốc trúng câu hỏi: Bản chất của một người phụ nữ làm gì?

Hồng Nhung mỉm cười thật tươi tự tin trả lời:

- Chúng ta cần cảm kích bởi phụ nữ là một món quà của thượng đế. Nguồn gốc của một đứa trẻ là người mẹ và người mẹ là phụ nữ. Chúng tôi cho thế giới biết thế nào là chia sẻ, thế nào là quan tâm và yêu thương. Đó chính là bản chất của phụ nữ.

Tuyết Nga bốc trúng câu hỏi: Cuộc sống của ai dễ dàng hơn, đàn ông hay phụ nữ?

- Thượng đế tạo ra sự khác biệt giữa người nam và người nữ, nhưng khác biệt lớn nhất ư? Em không nghĩ thế. Khác biệt duy nhất là nằm ở suy nghĩ của mỗi người. Đàn ông nghĩ rằng cách nhanh hơn để đi tới một điểm là đường thẳng. Trong khi phụ nữ biết cách nhanh hơn để đi tới một điểm là đường cong.

Đồng Thị Huyền bốc trúng câu hỏi: Nếu bạn chỉ còn duy nhất một ngày để sống và không phải dựa vào những nguyên tắc, bạn có thể tự do thoải mái làm điều mình thích, bạn sẽ làm gì?

- Em sẽ ăn tất cả mọi thứ trên thế giới, ăn những thứ mà mình thích. Sau đó tôi sẽ đến nơi mà mình thích nhất từng ao ước nhưng chưa có cơ hội (nếu tài chính cho phép). Dành thời gian nói những lời yêu thương với những người thân của mình như “Con yêu ba mẹ nhiều lắm”, “Này chàng trai, em thích anh” nếu đó là người em yêu đơn phương... mà không cần phải cảm thấy bối rối, ngại ngùng, suy nghĩ có nên nói ra hay không.

Kim Liên bốc trúng câu hỏi: Nếu cho bạn một triệu đô la và yêu cầu bạn phải rời xa người mình yêu mãi mãi thì bạn sẽ lựa chọn như thế nào?

- Tiền và tình yêu là hai khái niệm nhìn có vẻ tách rời không liên quan đến nhau, nhưng để tình yêu đẹp và bền vững không có tiền liệu có thể hạnh phúc trọn vẹn được không? Còn tiền thì cũng sẽ chẳng thể mua được tình yêu nếu hai người không hề có tình cảm nhưng nhờ có tiền thì mới mua được những bông hoa hồng, những viên kẹo socola, những nguyên liệu để nấu một bữa ăn ngon dành cho người mình yêu, mới có thể đi du lịch những nơi người mình yêu thích, mua những món quà hợp ý thích của người yêu, đưa người yêu đi ăn quán nọ quán kia... Tiền giúp tình yêu trở lên thăng hoa và lãng mạn, giúp tình cảm hai người trở lên ngọt ngào và sâu sắc hơn.

- Nhưng tiền thì vẫn mãi chỉ là tiền, người yêu cũng mãi chỉ là người yêu bởi tiền còn có thể kiếm được nhưng người yêu mất rồi thì biết đến bao giờ mới tìm được một người khiến mình yêu sâu sắc hơn thế khi mà trái tim đã dành trọn cho một người duy nhất mất rồi – Tới lúc đó dù có tiền rồi liệu có thể sống hạnh phúc, vui vẻ được không khi tinh thần luôn buồn phiền, đau khổ. Thế nên nếu cho em chọn một triệu đô la và yêu cầu em phải rời xa người mình yêu mãi mãi, thì em sẽ chọn ở bên người mình yêu và từ chối nhận một triệu đô la. Thà sống một cuộc sống bình yên và hạnh phúc bên người mình yêu luôn đây ấp những tiếng cười còn hơn có một triệu đô la nhưng không thể hạnh phúc nếu trót yêu “người ấy” quá nhiều, một triệu đô la tiêu hết rồi và người yêu cũng mất thì liệu niềm vui có còn nữa không? Cho dù sau này hai người có chia tay đi nữa thì em cũng sẽ không hối hận vì đã lựa chọn như vậy.

Bích Phương bốc trúng câu hỏi: Bạn muốn thay đổi điểm gì ở ngoại hình? Nguyên tắc quan trọng mà bạn nắm giữ là gì?

- Em thực sự muốn cảm ơn Thượng đế vì đã tạo ra em, em hoàn toàn hài lòng với những gì chúa đã ban cho em, cơ thể này, khuôn mặt này. Em sẽ không thay đổi bất cứ thứ gì, em tự thấy mình là một người phụ nữ có vẻ đẹp tâm hồn từ bên trong. Em có rất nhiều nguyên tắc sống được thừa hưởng từ sự giáo dục của gia đình và em sẽ luôn giữ những nguyên tắc đó trong suốt cuộc đời mình.

“Sau một hồi tham khảo ý kiến cùng đánh giá nhận xét dựa trên nhiều tiêu chí thay mặt ban giám khảo, tôi xin tuyên bố giải nhất cuộc thi đêm chung kết ngày hôm nay cùng danh hiệu “Hoa khôi học đường” đã thuộc về thí sinh Nguyễn Tuyết Nga lớp 12A, giải Á khôi thuộc về thí sinh Phan Hoà Mi, giải ba thuộc về thí sinh Phạm Hồng Nhung, đồng ba giải Khuyến khích thuộc về ba thí sinh còn lại là Đồng Thị Huyền, Vũ Thị Kim Liên và Trần Bích Phương”

- Chúc mừng em nhé cứ tưởng rình giải nhất kiêm “Hoa Khôi học đường” cơ ai ngờ chơi hán giải Á khôi. Ha ha – Huy Hoàng tay cầm một bó hoa tươi tắn tặng Hoà Mi chúc mừng.

- Ha ha, ai bảo lần trước thua ở cuộc đua chạy 1000m, nên lần này mất cơ hội đạt giải nhất là điều dễ hiểu thôi – Ngọc Huyền cười trêu trọc

- Hi hi, cũng bình thường thôi, với em đoạt giải nhất hay Á khôi cũng không quan trọng, quan trọng là em đã cố gắng hết sức có thể rồi. Em không hề cảm thấy tiếc nuối tý nào, cảm thấy ban giám khảo rất công bằng – Hoà Mi cười tươi nháy mắt.

- Nhật Duy anh không có lời nào muốn nói với em à? – Thấy Nhật Duy cầm hoa im lặng, Hoà Mi ánh mắt nhìn hân hoan đầy hi vọng.

- Nếu còn có lần sau cố gắng hơn nữa là được, em tài năng thế mà không được giải nhất thì tôi thấy tiếc cho em lắm – Nhật Duy cười dịu dàng cổ vũ.

- Oh my god! Nhờ có lời động viên của anh sau này nếu có cơ hội nhất định em sẽ đoạt giải nhất cho anh xem. Ka ka – Hoà Mi cười đắc ý.

- Chào người đẹp, chúc mừng cung đã đoạt giải Á khôi một cách xuất sắc nhá – Thanh Tùng xuất hiện kèm theo một bó hoa hồng đỏ thắm.

- Hừ...tôi đã nói với anh bao lần tôi không phải là người đẹp rồi mà, sao anh cứ muốn cố tình chọc giận tôi thế nhỉ? – Hoà Mi khó chịu.

- Mà thôi mặc kệ anh ta đi, chúng ta mau đi hát karaoke chúc mừng chiến thắng của Hoà Mi đi – Thấy tình hình căng thẳng, Nhật Duy nhìn Thanh Tùng bằng ánh mắt toé lửa, Hoà Mi thì tức tối muốn đập cho anh ta một trận. Tuấn Anh khéo léo giải vây.

Đội đám người của Hoà Mi đi xa rồi, Thanh Tùng cười nhạt “Em có vẻ coi thường tôi quá nhỉ? Nhưng không sao sẽ có một ngày em phải đứng trước

mặt tôi mà kính nể, nghe lời tôi thôi”

Vào một đêm khuya tiết trời se lạnh Hoà Mi nằm trong chăn đang ngủ say giật mình tỉnh giấc khi gặp phải con ác mộng kinh hoàng. Trong giấc mộng Hoà Mi nhìn thấy mình đang đứng trong một đám lửa rất to toàn thân bốc cháy dữ dội như một ngọn đuốc sống. Hoà Mi la hét vùng vẫy mà không thể nào thoát được khỏi đám lửa ma quái đó. Còn Nhật Duy thì đứng bên ngoài nhìn mình bằng ánh mắt đau thương, bắt lực nước mắt nhỏ ra từng giọt từng giọt rơi tí tách nhưng không phải là nước mắt bình thường mà là máu, máu tươi đỏ đến nhức mắt...

Hoà Mi tỉnh giấc mà toàn thân toát mồ hôi lạnh, tim đập thình thịch đầy sợ hãi tại sao lại thế? Tất cả chỉ là một con ác mộng phải không? Nhưng sao nhỏ lại như có cảm giác cái giây phút mình gặp bất hạnh như trong con ác mộng lại càng lúc càng gần kề và rõ nét hơn vậy? Hoà Mi chẳng sợ trời cũng chẳng sợ chết chỉ sợ cái gọi là “Định mệnh” mà thôi. “Định mệnh” giống như một mũi tên đã giương cung sẵn không bắn thì thôi một khi đã bắn thì chỉ có trúng đích tuyệt đối đến mức hoàn hảo một cách đáng sợ.

Cho dù có là thần tiên đi chăng nữa, hay chỉ là một người bình thường đâu có khóc hết nước mắt cũng vô dụng chẳng thể nào thay đổi được những gì mà “Định mệnh” sắp đặt. Hoà Mi cảm thấy rất sợ thật sự rất sợ đâu có không muốn tin nhưng có quá nhiều sự tình cờ xảy ra một cách đáng kinh ngạc...

Nhìn đồng hồ đã 2h sáng Hoà Mi liền nhớ tới Nhật Duy lòng càng thêm sợ hãi vội lật chăn bước xuống giường chạy thẳng đến trước cửa phòng Nhật Duy gõ cửa để chia sẻ về con ác mộng đáng sợ đó. Nhưng gõ cửa mãi suốt 15 phút mà chẳng hề thấy Nhật Duy ra mở cửa phòng tí nào, nhìn bóng tối xung quanh căn nhà lúc nửa đêm, chân trần chạm nền đá hoa lạnh như đá càng khiến Hoà Mi thêm căng thẳng, sợ hãi.

Muốn hét thật to nhưng lại sợ làm kinh động đến Lệ Hoa đang say ngủ, nhìn cánh cửa khoá ngoài chứng tỏ Nhật Duy đã đi ra ngoài, nhưng rốt cuộc anh ta đi đâu mới được? Tại sao lại đi lúc nửa đêm? Bao nhiêu câu hỏi cứ xoáy trong đầu nhỏ khiến nhỏ run lạnh, giờ mới biết Nhật Duy còn có rất nhiều điều bí mật giấu giếm nhỏ mà nhỏ không hề hay biết...

Đúng lúc này ở cửa ra vào nhà có tiếng động mạnh, nghe kỹ rõ ràng là tiếng mở cửa. Đứng trên tầng hai ngó xuống dưới trong ánh sáng đèn ngủ màu vàng le lói thấy rõ bóng cao lớn của Nhật Duy cùng Tuấn Anh đang chuẩn bị đi lên đây. Hoà Mi giật mình hoảng sợ vội lấp vào một góc tường gần cửa phòng Nhật Duy, tự hỏi “Nhật Duy đi đâu nửa đêm mới về? Tuấn Anh tại sao nửa đêm xuất hiện đưa anh ta về nhà vậy? Hai người này rốt cuộc định giờ trò gì bí mật đây?”

Đội hai người vào phòng đóng chặt cửa lại Hoà Mi mới rón rén đi ra úp tai vào cánh cửa phòng để nghe ngóng nhưng có một thứ khiến Hoà Mi sợ hãi thét lên kinh hoàng “AAA” đó là “Máu tươi” nó chảy nhỏ giọt ở khắp hành lang từ bậc cầu thang cũng có, lúc đầu trong bóng tối Hoà Mi chỉ nhìn thấy đó là thứ chất lỏng gì đó như nước chẳng hạn, đưa tay quẹt thử thấy mùi máu tươi tanh nồng đến mức muốn nôn luôn. Nói thật, Hoà Mi rất sợ máu, mỗi lần nhìn thấy máu là nhỏ lại nhắm chặt mắt lại chính vì vậy ở lâu đài mà trong công viên vui chơi Hải Hà thấy có máu rơi trên má người thấy mùi tanh nhỏ đã suýt ngất xỉu để lạc luôn cả Nhật Duy.

- Ai đang ở ngoài? – Tuấn Anh thấy có tiếng la hét sợ hãi vội hỏi

- Là em, Hoà Mi. Rốt cuộc hai anh ở trong đây làm cái trò gì thế hả? Có biết ở ngoài này chảy rất nhiều máu tươi không? Mau mở cửa nhanh lên, chắc chắn một trong hai người ai đó bị thương nên mới chảy máu ra nền nhà trên đường đi như vậy. Mở nhanh lên không em phá cửa bây giờ? – Hoà Mi hét to khiến Lệ Hoa cũng sợ hãi giật mình tỉnh dậy chạy lên xem động tĩnh.

Biết là không thể giấu được Hoà Mi, Tuấn Anh đành ra mở cửa phòng, cửa phòng vừa mở Hoà Mi lẫn Lệ Hoa đều sợ hãi hồn vía bay lên mây khi thấy ở bà vai Nhật Duy đang bị trúng đạn máu chảy ướt đầm những vài bông băng trắng mà Tuấn Anh vừa định lau chùi để lấy viên đạn ra, còn có một ngọn nến, một con dao găm sắc nhọn sáng loáng dưới ánh đèn.

- Chẳng có gì hay đáng để xem đâu, hai người mau về phòng đi ngủ đi – Nhật Duy nhắm mắt chịu đau, giọng lạnh như băng xua đuổi.

- Thôi đi, anh bị thương thế này còn không mau giữ sức còn ở đó mà quát tháo cái gì? Để máu chảy thêm nhiều muốn chết càng sớm càng tốt phải không? – Hoà Mi ánh mắt long lanh như muốn khóc, nhưng cố kiềm chế. Giờ phút này không phải là lúc để khóc mà phải nghĩ cách làm sao lấy được viên đạn ra khỏi bà vai Nhật Duy đã càng để lâu càng nguy hiểm.

- Tuấn Anh anh mau nói cho em biết tại sao anh ấy lại bị thương? Bị thương thế này sao không đưa đến bệnh viện? – Hoà Mi nhìn xoáy thẳng vào mắt Tuấn Anh lạnh lẽo hỏi.

- Cái này không phải việc của em? Nếu như em không muốn nhìn thấy cậu ta bị chết vì để viên đạn trong người quá lâu thì mau tránh ra đi, - Tuấn Anh liếc mắt nhìn Nhật Duy thấy ánh mắt cảnh cáo của hắn liền lắc đầu từ chối sau đó cầm con dao găm hơ qua trên ngọn nến để sát trùng.

- Sẽ đau lắm đó, cố gắng chịu một chút – Tuấn Anh cầm con dao trên tay chuẩn bị lấy viên đạn trên bà vai Nhật Duy, bông băng, cồn,... Nhật Duy nhắm mắt chịu đựng.

Nhìn con dao vừa cắm sâu vào da thịt của Nhật Duy mà tim Hoà Mi không khỏi nhói đau, Lệ Hoa đưa tay che miệng để không bật khóc mức nỡ chưa bao giờ thấy anh trai mình bị thương nặng như vậy cả? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?

Dao càng khoét sâu vào da thịt thì máu chảy càng nhiều, Nhật Duy càng thêm đau đớn nhắm mắt cắn chặt răng mà vẫn không khỏi rùng mình. Hoà Mi vội nắm chặt tay Nhật Duy trấn an

- Không sao đâu, có em ở đây rồi nhất định anh sẽ không sao đâu. Hãy tin ở em – Hoà Mi vừa nắm chặt tay Nhật Duy vừa nói nhẹ nhàng thì thầm. Nhật Duy thoáng mở mắt nhìn về mặt đau lòng của Hoà Mi khẽ gật đầu.

Cuối cùng thì viên đạn cũng đã được lấy ra may mà không sâu lắm chưa gần vào xương nhưng cũng đủ để máu nhuộm đỏ một đồng bông băng. Tuấn Anh khéo léo cầm băng quấn chặt bả vai bị thương của Nhật Duy cố hết sức để hấn không bị đau, cuối cùng thì cũng đã xong. Hoà Mi thở phào một cái, sau khi hoàn thành trách nhiệm cũng không muốn ở lại để Hoà Mi hỏi vọng vo sơ suất để lộ thì mệt lắm. Tuấn Anh chuồn lẹ ra về. Lệ Hoa thấy anh đã qua cơn nguy hiểm yên tâm có Hoà Mi ở lại chăm sóc nên cũng nhanh hiểu ý về phòng mình mặc dù mắt vẫn còn đỏ hoe.

- Rốt cuộc là anh đang có chuyện gì giấu diếm em? Tại sao lại để bị thương thế này? – Hoà Mi lo lắng nhìn Nhật Duy hỏi,

- Tôi không sao đâu, em về phòng đi, tôi chỉ muốn được yên tĩnh một mình thôi – Nhật Duy nằm ra giường nhắm mắt nói khề thì tho.

- Anh... được rồi, em biết dù có hỏi thế chứ nữa thì anh cũng chẳng chịu nói. Đã vậy em về phòng trước đây, anh nghỉ ngơi đi – Hoà Mi thở dài bất lực ra ngoài, anh không nói nhưng anh tưởng em ngốc đến mức không biết tìm cách khác để điều tra sao?

Cánh cửa vừa khép lại, Nhật Duy mở mắt nhìn lên trần nhà “Nếu em biết thì chắc chắn em sẽ gặp nguy hiểm, xin lỗi có vẻ càng ngày tôi càng mất đi khả năng bảo vệ em rồi bởi chính bản thân tôi còn không thể tự bảo vệ được, giờ tôi phải làm sao đây?”

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

Trở về phòng riêng cũng đã là lúc 4h sáng, tiếng kim đồng hồ nhích từng chút một kêu tích tắc lại càng khiến cho Hoà Mi thêm lo lắng, sợ hãi. Vốn luôn nhìn đời qua lăng kính màu hồng, bằng ánh mắt đầy yêu thương, bằng một tâm hồn lãng mạn nên kể từ lúc phát hiện ra tình cảm thật sự của mình dành cho Nhật Duy là gì.

Hoà Mi luôn mơ tưởng một giấc mộng ngày nào mở mắt ra cũng được nhìn thấy người mình yêu sống bình an bên cạnh mình, luôn nhận được tin nhắn “chúc ngủ ngon!” mỗi tối, “chúc buổi sáng tốt lành!” mỗi sáng mai thức dậy. Để rồi luôn tự mỉm cười vu vơ, hát những câu hát yêu đời và cảm thấy cuộc đời này thật tươi đẹp.

Nhưng hôm nay khi tận mắt nhìn thấy Nhật Duy bị thương lúc nửa đêm, con dao sắc nhọn khoét sâu vào da thịt hoà trộn cùng máu tươi kết hợp cùng nỗi đau đớn thể xác đau như xé ruột xé gan của chính bản thân anh ta để lấy được viên đạn ra khỏi cơ thể mà lòng Hoà Mi không khỏi dâng lên cảm giác chua xót, trái tim nhói đau y như bị con dao sắc nhọn đó khoét sâu trong tim, đau không nói nên thành lời.

Cảm giác ấy khó chịu vô cùng, khó chịu đến nỗi mặc dù đã dặn bản thân “tất cả là do anh ấy tự làm tự chịu, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi”. Mặc dù đứng trước mặt Nhật Duy lần Tuấn Anh lúc đó Hoà Mi đã kiềm nén được chỉ để mắt long lanh tí chút nhưng lại âm thầm nuốt nước mắt chảy ngược vào trong như chẳng có chuyện gì để Nhật Duy được an lòng.

Vậy mà khi nhìn thấy thái độ lạnh lùng, băng giá của Nhật Duy đuổi nhỏ ra khỏi phòng muốn được yên tĩnh một mình, không muốn bị nhỏ gây phiền phức truy hỏi mãi nguyên nhân vì sao lại ra ngoài lúc nửa đêm? Tại sao để bị thương nặng như vậy mà không đến bệnh viện cố tình tự xử lý nhờ bị nhiễm trùng thì sao? Rốt cuộc anh đang có bí mật gì giấu em...?

Hoà Mi đã thật lòng lo lắng, quan tâm như vậy nhưng đối lại chỉ là sự xua đuổi một cách lạnh lẽo đến vô tình càng khiến lòng nhỏ thêm đau đớn, chua xót. Nước mắt lặng thầm rơi ướt đầm gối mà chỉ thấy nỗi buồn, sự lo lắng, sợ hãi ngày càng nhiều hơn thôi. Mới bắt đầu này sinh tình cảm đã như vậy rồi cảm giác như dần thật xa vời, mỏng manh và dễ tan vỡ vậy sau này thì sao? Khi mà quãng đường phía trước còn khá nhiều chông gai, thử thách đâu phải lúc nào cũng bình yên trải đầy hoa hồng?

Khi biết thân phận thực sự của Nhật Duy là lão đại của Ngô gia qua lời ông Cường, ba của Hoà Mi nói. Ngay tại lúc đó đã dâng trào cảm giác bất an không thể diễn tả thành lời, xoáy sâu tận cùng trái tim. Ông Cường, ba của nhỏ thực ra cũng chỉ muốn nhỏ kết hôn với Nhật Duy nhằm mục đích để tập đoàn Phan thị của ông ngày càng thêm phát triển mạnh mẽ khi có chỗ dựa là một chàng rể xuất sắc, tài năng, thế lực hùng hậu như Nhật Duy đứng đằng sau nâng đỡ thì sau này sẽ không lo lắng chuyện bị các đối thủ mạnh khác ức hiếp.

Là người làm kinh doanh bao năm, một cơ hội tốt hiếm thấy ngàn năm có một như thế để thu được lợi ích rất có triển vọng và lâu dài như ông Cường sao lại dễ dàng bỏ lỡ chứ?

Hơn nữa sau này khi Hoà Mi thừa kế cũng sẽ có chỗ dựa vững vàng không lo bị những con người xấu xa, ghen ăn tức ở tìm mọi cách, mọi thủ đoạn phá hoại, lật đổ vì còn quá trẻ tuổi chưa có nhiều kinh nghiệm. Trong khi bản thân ông Cường ngồi trên chiếc ghế chủ tịch Hội đồng quản trị đã lâu năm có thể coi là một con cáo già rất khôn ngoan và xảo quyệt, mà còn liên tục lo lắng nom nớp, ăn không ngon ngủ không yên bị người ta âm thầm tìm cách lật đổ muốn trèo lên cái chiếc ghế cao cao đầy quyền lực, địa vị đó. Thương trường như chiến trường, ông Cường làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho Hoà Mi thôi, sao nhỏ lại không biết chứ?

Chẳng qua dưới sự sắp xếp, vun vén, se duyên của ba mình cuối cùng thì Hoà Mi cũng đã thật sự nảy sinh tình cảm với Nhật Duy. Nhưng chỉ là một tình yêu đầu đời của một thiếu nữ mới tuổi 16, chân thành đẹp như nắng mai tuyệt đối không hề toan tính như những gì ông Cường ao ước, hi vọng.

Biết sự thật về thân phận của Nhật Duy, Hoà Mi luôn không ngừng lo lắng, bất an nhất là khi đã thật lòng yêu thương. Một tập đoàn Phan thị thế lực yêu hơn cả tập đoàn Thái Dương đằng sau còn có Ngô gia hỗ trợ mà ông Cường còn liên tục bị người ta ghen ghét, tìm cách lật đổ cái ghế chủ tịch Hội đồng quản trị.

Còn nhớ hồi nhỏ Hoà Mi bị bắt cóc không dưới 3 lần đâu, lần thứ nhất do quá bé mới 3 tuổi nên còn sợ hãi, lần hai lớn hơn chút biết cho dù mình có kêu dất cổ cũng chẳng được thả ra nên chỉ còn cảm giác chán nản. Lần thứ ba thì bị giam trong một căn phòng tối om, cả ngày được ăn có tý thức ăn cảm hơi lại bị nhốt giữ suốt hơn 1 tuần đã khiến Hoà Mi nảy sinh cảm giác tuyệt vọng. Cảm thấy cuộc đời này thật khắc nghiệt và phũ phàng một đứa bé mới có 5 tuổi còn rất ngây thơ, hồn nhiên như mình mà cũng không tha, tính mạng liên tục bị uy hiếp khi bị cuốn vào vòng xoáy tiền bạc – danh lợi của những người lớn tuổi thuộc hàng cha chú?

Cũng từ lúc đó Hoà Mi chẳng còn là một cô bé ngây thơ không hiểu chuyện nữa rồi, sống trong một thế giới đầy những âm mưu, toan tính, thủ đoạn nhằm triệt hạ, lật đổ nhau để mà đạt được lợi ích. Thử hỏi nếu mà bản thân ngây thơ, ngốc nghếch, không hiểu chuyện như mấy nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết ấy liệu có thể tồn tại và sống sót nổi không?

Vì vậy đọc tiểu thuyết và ngầm nghĩ chuyện đời thấy khác xa nhau một trời một vực quá, bản thân mình còn không thể tự giúp đỡ nổi chính mình cứ trông chờ vào người khác nhất là nam chính người thật lòng yêu thương mình. Sợ rằng hôn sớm lia khỏi xác chết mà không biết vì sao mà chết rồi, để người ta bắt nạt, được nước lấn tới hết lần này lần khác - khác nào tuyên bố ta đây thật sự rất yếu đuối, nhu nhược, kém thông minh... vậy mà cũng đòi làm đối thủ sao?

Sao tiểu thuyết không dạy cách làm sao để đối mặt với thử thách, khó khăn thật sự của cuộc sống mà cứ toàn để người ta nuôi mộng tưởng về những gì đẹp đẽ, lung linh như một giấc mơ. Để rồi khi phải đối diện với thực tế cuộc sống phũ phàng lắm trái ngang đầy toan tính, thủ đoạn lại phải thất vọng, mất điểm tựa cùng niềm tin? Hoà Mi càng nghĩ càng thấy chán nản.

Vâng, mới một ông Cường ba của Hoà Mi thôi đã như vậy rồi nếu nhỏ mà thật sự yêu Nhật Duy nữa thì sao? Mới quen nhau được chưa đầy 5 tháng mà đã thấy xuất hiện đủ tình địch nào từ hôn thê, đến những kẻ chuyên thích làm khổ người khác như Thanh Tùng gây cản trở. Vậy sau này thì sao khi mà thân phận Nhật Duy quá đặc biệt như vậy? Chẳng phải nhỏ sẽ luôn là mục tiêu, là nhược điểm chết người của Nhật Duy luôn bị người ta nhắm nhăm nhằm vào để uy hiếp sao? Đừng nói là tính mạng của Nhật Duy mà đến tính mạng của nhỏ cũng chẳng khác gì quả bong bóng xà phòng luôn trong tình trạng bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến mãi mãi.

Nhưng đã thật lòng yêu rồi thì Hoà Mi có quan trọng gì chuyện sống chết, chỉ cần được ở bên cạnh người mình yêu sống một cuộc sống vui vẻ và bình an là nhỏ nể nguyện rồi. Cứ tự dối lòng mình như thế để quên đi những hiểm nguy thật sự để đến hôm nay khi tận mắt nhìn thấy Nhật Duy bị thương cả người đầy máu. Chưa lúc nào và chưa khi nào Hoà Mi cảm thấy bất lực và tuyệt vọng đến thế, rất sợ Nhật Duy sẽ buông tay, sợ bản thân mình không chịu được đau lòng, sợ đem nguy hiểm đến cho Nhật Duy mà chấp nhận buông xuôi...

Biết phải làm sao để cho trọn vẹn cả đôi đường bây giờ? Mớ mấy tính lướt qua Facebook post dòng Status để chế độ “chỉ riêng mình tôi”.

Cứ ngỡ chỉ cần hai người cùng yêu nhau

Cả hai trái tim cùng hướng về nhau thì

Chỉ cần nhìn vào mắt nhau cũng đủ để hiểu

Tâm trạng, cảm xúc, suy nghĩ của người ấy.

Người ấy thật sự cần gì và muốn gì.

Nhưng hoá ra không phải, chỉ yêu nhau thôi chưa đủ

Mà còn cần phải biết đồng cảm, sẻ chia với nhau nữa...

Trên thế gian này có quá nhiều thứ, nhiều sự việc

Khiến khoảng cách giữa hai chúng ta luôn xa thật xa, gần cũng thật gần

Khiến chúng ta dễ dàng từ bỏ và buông tay, cam chịu mọi đau khổ về mình

Chỉ vì không muốn làm tổn thương đến người mình yêu...

Người yêu đầu ơi! Xin đừng buồn nhé, tình mình sẽ chỉ đang dở

Khi cả hai chúng ta đều muốn dừng bước, buông xuôi thật sự mà thôi.

Hạnh phúc là phải đấu tranh, chỉ xin anh đừng dễ dàng buông tay em

Chỉ vậy thôi cũng đủ để em có thêm dũng khí và lòng tin

Đấu tranh đến cùng để đòi lại hạnh phúc chính đáng thuộc về đôi ta...

Sáng sớm hôm sau khi tới lớp học, Hoà Mi liền viết một tờ giấy có nội dung “Cuối buổi học lên sân thượng của trường gặp em, em có chuyện quan trọng muốn nói. Ok, không gặp không về” đưa cho Tuấn Anh.

11h45 Tuấn Anh có mặt tại sân thượng của trường gặp riêng Hoà Mi, hai người nhìn nhau im lặng rồi cùng nhìn ra khoảng trời phía xa. Gió đông thổi se lạnh, mặc dù Hoà Mi đã buộc tóc nhưng vẫn bị gió thổi mạnh tóc bay loà xoà. Đứng trên tầng thượng cao, gió thổi lớn, mặc ít áo nên Hoà Mi thoáng có người khoanh tay ôm chặt lấy ngực vì lạnh.

Tuấn Anh cởi áo khoác ngoài nhẹ nhàng khoác lên người Hoà Mi nói nhẹ như con gió.

- Thời tiết trở lạnh rồi, nhớ mặc thêm áo ấm giữ gìn sức khoẻ. – Tuấn Anh nói mà mắt vẫn nhìn về phía chân trời xa xôi trước mặt.

- Cảm ơn, chắc anh cũng biết em gọi anh lên đây là để nói chuyện gì rồi phải không? Đều cùng là người nhanh hiểu chuyện có gì em hi vọng anh cứ nói thật với em nếu thật lòng coi chúng ta là bạn bè và đây cũng là điều kiện lần trước em hứa với anh là “Chưa nghĩ ra” nếu như muốn em giả làm bạn gái của anh để đến dự sinh nhật ba anh vào đêm 1/11 sắp tới. Còn nếu không thì tùy anh thôi coi như em chưa nói gì. Ok

- À nhưng mà anh cũng đừng nghĩ nếu như cả anh lẫn Nhật Duy đều không mở miệng nói thì em sẽ không có cách gì để biết những chuyện xảy ra đêm qua nhé. Nếu thật lòng muốn quan tâm đến một người ta có vô vàn cách để tìm hiểu rõ ràng. – Hoà Mi liếc nhìn dáng người cao lớn của Tuấn Anh miệng nhai kẹo cao su, ánh mắt mỉm cười nói rất kiên định không cho phép sự từ chối.

Sau một vài phút trầm tư đứng im lặng như một bức tượng, Tuấn Anh khẽ lắc đầu thờ dài nói.

- Tôi thật không biết nên khen em là thông minh hay quá khôn ngoan hiểu chuyện nữa, em nói như vậy nếu tôi không đồng ý thì vừa coi như không phải là bạn bè vừa không thể nhờ em giả làm bạn gái. Cách này rất hay đấy – Tuấn Anh nhìn Hoà Mi khẽ mỉm cười tán thưởng.

- Vậy là anh đã chịu nói rồi phải không? Nói cho anh biết không phải em thông minh hay khôn ngoan đâu mà do thực tế cuộc sống dạy em những kinh nghiệm sống cần thiết để mà đạt được thứ mà mình mong muốn thôi – Hoà Mi nhún vai cười tinh bơ, hai tay xoa xoa lại với nhau.

- Bây giờ thì sao tôi đã hiểu vì sao Nhật Duy luôn nhận xét em bằng đúng một câu duy nhất “Thông minh có thừa, thủ đoạn thì vô biên và độ điên thêm đôi lúc thần kinh không được bình thường còn rất hay bị chập mạch thì vô lối, tính thì trẻ con, hay giận dỗi vô cớ dễ bị lừa tình, khá lắm chiêu trò kỳ quái khó đỡ nhưng lại đã ngu còn cứ thích tỏ ra nguy hiểm, cụ non”. Ha ha (Thích nhất lời nhận xét này, thấy chuẩn xác kinh ^^!)

Tuấn Anh nói xong bật cười nghiêng ngả.

- Được, rất được. Không ngờ lại hiểu nhau thế. Hê hê – Hoà Mi nghe xong lời nhận xét đó mặt từ xanh chuyển sang trắng rồi đen xì cổ gượng cười, bẻ từng ngón tay kêu “tách”, lòng thâm cay cú “Nhật Duy anh giỏi lắm, dám nói xấu nhau như vậy à. Được lắm, vụ này cứ để em từ từ thanh toán với anh sau. Hừ”

- Thế mới nói hai người hợp nhau ra phết, đúng là chỉ có Nhật Duy mới trừng trị được em. Ho ho – Tuấn Anh cười tươi rạng rỡ, nhưng ánh mắt lại thoáng buồn.

- Anh đang khen thật hay là đang “đá xoáy” nhau thế hả? Đừng có mà đánh trống lảng mau nói vào vấn đề chính đi – Hoà Mi cười mỉm môi, ức chế rồi nha.

- Chắc em đã biết thân phận thật sự của Nhật Duy rồi nhỉ? Ba em quen Nhật Duy lại còn cố tình sắp xếp để em sống chung cùng một nhà với cậu ta, chắc sẽ nói cho em biết đúng không? – Tuấn Anh nghiêm túc nói.

- Chuẩn miễn chính, ok. – Hoà Mi gật đầu xác nhận.

- Vì vậy nếu nói cậu ta là thủ lĩnh của băng nhóm Thiên Đường Chết khét tiếng chắc em cũng không ngạc nhiên đâu nhỉ? – Tuấn Anh cười thú vị nhìn về mặt đêm chiều lẫn tò mò của Hoà Mi.

- Oh, thì ra là thế em cũng đã nghi ngờ từ lâu giờ chẳng qua hỏi xác nhận lại thôi – Hoà Mi cười tinh nghịch.

- Đã nghi ngờ từ lâu? – Tuấn Anh kinh ngạc hỏi lại.

- Ho ho, đừng xem thường nhau thế chứ? Anh có biết ngôi nhà ma bí ẩn không ai được phép đến gần ở trường Galaxy không? Ngọc Huyền đã trông thấy bọn anh đầy đủ cả bốn người và kể lại với em từ cái ngày gặp anh đầu tiên khi xảy ra cái vụ hắt nhầm coca kèm theo tặng anh một cái tát ngon tuyệt cú mèo đó. Còn nhớ không? – Hoà Mi cười nháy mắt, nhớ lại cái vụ đó vẫn khiến nhỏ cười đau cả ruột...

- Thì ra là thế, đó những gì muốn nói anh đã nói rồi nếu không còn gì nữa thì tôi đi đây – Nhớ lại lần tình cờ gặp gỡ trong quá khứ nhưng chẳng hiểu sao vẫn lại là người đến sau khiến tim Tuấn Anh nhói đau. Chẳng muốn ở lại thêm chút nào nữa.

- Các anh thích nhiều tiền lần thế lực đến vậy sao? Đấu đá tranh giành lẫn nhau làm như vậy các anh có được gì không? Hay chỉ suốt ngày phải lo lắng đi gặp Thần Chết lúc nào không hay biết khiến những người yêu thương các anh phải chịu đau khổ? Em không hiểu và cũng thật sự không thể hiểu nổi nữa?

Hoà Mi đau lòng hét to nhìn bóng dáng cao lớn của Tuấn Anh dần rời xa, Tuấn Anh nghe những lời Hoà Mi nói khẽ chừng lại vài giây rồi đi ngay “Cuộc sống này là thế em à, bọn anh không ra tay thì người ta cũng sẽ ra tay với bọn anh. Bởi ngay từ lúc sinh ra Định Mệnh đã an bài cho bọn anh những thân

phận rất đặc biệt với những sứ mệnh không thể trốn tránh, em nghĩ sinh ra làm con nhà giàu tiền như nước mà sung sướng, hạnh phúc và rất dễ chịu sao? Cái gì cũng đều có giá của nó cả. Em không thể hiểu được điều đó đâu".

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93

Sau khi biết rõ mọi chuyện Hoà Mi cũng chỉ giấu những nỗi bất an ở sâu trong lòng còn đầu bề ngoài vẫn đối xử bình thường như chẳng có chuyện gì với Nhật Duy. Sự việc đã như vậy rồi, than trách được chi? Lo lắng được gì? Thôi thì cứ sống tốt vui vẻ, hạnh phúc ngày nào hay ngày đấy vậy. Chuyện tương lai lo nghĩ xa xôi cũng chẳng được ích lợi gì, nghĩ trước cũng bước chẳng qua.

Sự đời lắm bất ngờ biết đâu mà lần thôi thì cứ mạnh mẽ mà sống tiếp vậy, cố gắng tự làm chủ lấy vận mệnh của mình để giành lấy sự sống còn những giây phút nguy hiểm mà định mệnh đã an bài. Là định mệnh đã an bài hay tất cả đều do con người cố tình nghĩ ra, suy nghĩ phức tạp cứ thích tự làm khổ mình, khổ người. Thiên thời – Địa lợi – Nhân hoà, muốn trọn vẹn cả ba yếu tố đó một cách tuyệt đối thì có khi yêu cầu bắc thang leo lên trời còn có hi vọng hơn.

Một buổi tối tiết trời se lạnh, gió đông thổi hiu hắt Hoà Mi lôi Nhật Duy lên tầng thượng ngôi nhà mà hai người đang cùng sống chung để cùng ngắm sao băng rơi. Nghe người ta nói trên mạng như thế còn có thật hay không thì không biết, ngồi mới 20 phút mà Nhật Duy đã thấy cả người lạnh tê tái muốn chui xuống dưới nhà đắp chăn đi ngủ cho khoẻ khi mà bây giờ đã là 11h đêm rồi nha.

Hoà Mi mặc dù lạnh là thế nhưng rất khôn ngoan lời nguyên cả một cái chăn đơn lên quấn chặt quanh hai người rồi ngồi bên cạnh ôm chặt lấy hân, miệng ngáp ngáp dài buồn ngủ rũ mắt là thế mà vẫn cứ ngoan cố đòi xem mưa sao băng rơi cho bằng được. Bỏ tay thật, con gái hình như nhiều lúc suy nghĩ có vẻ rắc rối, phải nói là không được bình thường thì phải.

Toàn thích những kiểu lãng mạn kỳ quái nào ngắm tuyết rơi giữa trời lạnh dưới 0 độ, cùng đi chung ô với người mình thích dưới trời mưa lớn, bây giờ thì ngắm mưa sao băng lúc gần 12h đêm trong cái thời tiết gió đông thổi mạnh lạnh kinh được. Hoà Mi thì hân chả hiểu nhiều lúc nhờ cái quái gì nữa, phải dùng cái câu này mới diễn tả được toàn bộ nội dung hân muốn nói “Hiểu được chết liền” thế mới đáng cấp chứ ^^

- Thôi chúng ta đi xuống nhà ngủ cho khoẻ đi, trên mạng toàn tung đồn thất thiệt biết đâu đêm nay không có mưa sao băng rơi thì sao? – Nhật Duy mặt nhăn nhó mất kiên nhẫn lên tiếng.

- Anh định đùa nhau à, đã mất công ngồi đây đợi gần 1 tiếng rồi nói xuống nhà đi ngủ cho khoẻ để nghe vậy sao? – Hoà Mi thoáng bực mình, nhờ tin chắc chắn đêm nay sẽ có mưa sao băng rơi cho xem, bỏ cuộc sớm thế thì tiếc lắm.

- Thế em định ngồi đây đợi đến sáng luôn chắc? – Nhật Duy nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì lạnh của Hoà Mi, cười nhạt hỏi.

- Like, đúng ý em là như vậy đó, hê hê – Hoà Mi cười tươi như hoa nở.

- Em điên nó vừa thôi, điên quá tôi không chịu được đâu. Xin em tha cho tôi được sống sót qua đêm nay đi. – Nhật Duy nghe xong tí muốn ngất trên cành quýt luôn.

- Em vốn điên từ nhỏ rồi, anh giờ mới biết à? Quá muộn rồi anh ơi. Hi hi – Hoà Mi cười đắc ý nhìn khuôn mặt đẹp trai xám xịt như bầu trời ban đêm của Nhật Duy.

- Em nói thế thì thôi đừng xin thua thật rồi, nhưng tôi quyết định đi xuống nhà ngủ đây mai còn phải đi học nữa em thích thì cứ đợi một mình đi – Nhật Duy nhún vai nói như thật.

- He he, người yêu ơi! Chẳng mấy khi có dịp chúng ta có dịp ngồi tâm sự bên nhau thế này. Sao anh lại muốn bỏ rơi em thế là sao. Hic – Hoà Mi giả bộ đáng thương.

- Xin người, em đừng nói mấy câu sến sẩm đó nữa được không. Tôi nghe mà muốn nổi da gà da vịt luôn, hắc – Nhật Duy bề ngoài khẽ run lạnh nhưng trong lòng thấy rất vui.

- Xì, anh kiêu quá nha, thôi thế này đi chúng ta cùng ngồi đó nhau những câu đố vui trong lúc chờ sao băng rơi đi. Hi hi – Hoà Mi cười tinh nghịch rất đáng yêu khiến Nhật Duy không nỡ lòng từ chối.

- Vậy em đố anh trước nhá, “Sông gì chỉ có thể nhìn mà không thể đi qua?” – Hoà Mi vừa xoa tay vừa hỏi.

- Đơn giản thế mà cũng đố, sông Ngân Hà chứ gì. – Nhật Duy cười lạnh câu đố trẻ con của Hoà Mi

- Ha ha, em vẫn biết là anh thông minh sẵn rồi nhưng cũng có cần kiêu ngạo thế không, he he. Anh thử đố xem ai ngốc hơn ai? – Hoà Mi bĩu môi

- Một phút suy tư = 1505 có nghĩa là gì? Thời gian có hạn năm phút thôi đó – Nhật Duy cười gian.

Hoạ Mi ngồi suy ngẫm suốt năm phút mà không thể nghĩ ra câu đó có nghĩa là gì đành chịu thua.

- Em thật sự không thể giải nghĩa được, anh thử nói xem? – Hoạ Mi chau mày

- Ngốc ă, câu này có nghĩa là một phút suy tư bằng một năm không ngủ. Ha ha – Nhật Duy cười sáng khoái.

- Vãi nhĩ? Đồ thể thì em xin bó tay thật – Hoạ Mi thất vọng thờ dài.

- Vậy em đồ anh tiếp, “Cái gì trong trắng ngoài xanh trông đậu, trông hành rồi thả heo vào?” – Hoạ Mi không chịu thua đồ câu hỏi khó hơn.

- Là bánh chưng chứ gì. Dễ vậy mà cũng đồ – Nhật Duy nhún vai cười nhạt

- Này, anh có phải là người không thể? Thông minh nhiều vậy sao không nhường cho em một ít, hic – Hoạ Mi mở to mắt trừng mắt nhìn Nhật Duy thảm thờ.

- Tôi vốn là người mà một người rất bình thường, chẳng qua tôi không thích giống như ai đó “đã ngu còn cứ thích tỏ ra nguy hiểm thôi”. Ka ka – Nhật Duy cười trêu chọc nghiêng ngả.

- Sac, anh đừng có mà khinh người quá đáng nhá – Hoạ Mi tức giận điên người xông tới định đưa tay véo vào khuôn mặt đẹp trai của Nhật Duy mấy cái để trả đũa, ai ngờ bị hấn ôm cứng vào lòng cười mờ ám

- Em thấy tình hình hiện tại của chúng ta bây giờ dễ xảy ra chuyện gì không? Ha ha – Nhật Duy cười gian tà.

- Chẳng có chuyện gì xảy ra cả, anh mau tránh ra không đừng trách em ác – Hoạ Mi mặt đỏ bừng xấu hổ liên tục vùng vẫy.

- Em đúng là ngốc thật mà, em không thích thì tôi làm gì được em chứ. Ha ha, đúng là đầu óc đen tối bụng ta suy ra bụng người có khác. – Nhật Duy vẫn ôm chặt Hoạ Mi ra nói lời châm chọc, không phải không làm gì được mà là không muốn người ta cảm thấy bị ép buộc thôi. Hấn tôn trọng Hoạ Mi nên không bao giờ làm những gì quá giới hạn cho phép nếu như Hoạ Mi không thích.

- Vậy thử xem ai ngốc hơn ai nhé – Hoạ Mi cười ngọt ngào không ngờ thời đại ngày nay vẫn còn có người quân tử đến vậy, thử hỏi sao không khiến nhỏ yêu say đắm đến cuồng nhiệt được chứ. Yêu thật nhưng vẫn rất tôn trọng đối phương, không sỗ sàng, bất lịch sự trên đời này mấy người được như thế? Người đầu mà đáng yêu chết đi được ^^

Trong tư thế mờ ám Hoạ Mi liền chủ động ôm chặt Nhật Duy hôn một cách ngại ngùng, mặt đỏ bừng như quả gấc chín lần đầu tiên hôn một người con trai lại là nộ hôn thật. Nhật Duy lúc đầu thoáng có bất ngờ nhưng rất nhanh cũng liền hôn đáp trả, trừ lần hôn ở dưới nước lần trước thì đây là lần đầu tiên Nhật Duy hôn thật sự một người con gái với nộ hôn sâu như vậy. Dù còn thiếu kinh nghiệm những cũng không đến nỗi quá tệ, răng cắn vào môi là tốt rồi. Nộ hôn sâu ngọt ngào pha chút say đắm cùng những bối rối, bờ ngõ lần đầu tiếp xúc thân mật một cách chân thật đúng là khiến người ta suốt đời khó có thể quên.

Một tình yêu đầu đời trong sáng đẹp đến mức rất lâu về sau Hoạ Mi mỗi lần nhớ lại Hoạ Mi vẫn không thể nào quên đi được cái cảm giác tim đập thịch thịch đến mức có thể nghe rõ của cả hai, cảm giác tựa như một giấc mơ nhưng lại rất chân thật khó có thể dùng hết từ ngữ nào để diễn tả được hết cảm xúc lẫn tâm trạng của bản thân cả hai lúc đó.

Đến khi Hoạ Mi cảm thấy khó thở Nhật Duy mới buông ra, vừa đứng dậy nhìn thấy trên bầu trời ban đêm có vài ánh sao lấp lánh xuất hiện những vết sao băng rơi như nhẹ nhàng và cũng rất nhanh hết như những bông tuyết trắng rơi trong gió đông lạnh. Những vết sao băng từ trên cao rơi xuống toả sáng hào quang y như câu vồng nhìn đẹp mê hồn, nhất là khi sao băng rơi càng lúc càng nhiều như một cơn mưa vậy trông rất kỳ diệu cả một góc trời sáng rực rỡ như ban ngày. Cảnh tượng thật hoành tráng, Hoạ Mi vội đứng dậy hét to.

- Người yêu ơi! Nhìn xem sao băng rơi rồi kia, đúng thật là kỳ diệu – Hoạ Mi gương mặt bừng sáng như nắng xuân, vui sướng chỉ tay về phía những ngôi sao băng đang bay vụt qua trong nháy mắt.

Nhật Duy đứng lên theo nhìn nộ cười của Hoạ Mi lúc này cũng đẹp hết như những ngôi sao băng rơi vậy, sáng lấp lánh, ấm áp khiến người ta rất muốn vươn tay chạm lấy, ước gì mãi được nhìn thấy.

- Oi mau nhắm mắt lại và ước một điều đi, em nghe người ta nói khi một ngôi sao băng vừa rơi nếu nhắm mắt lại và thầm ước một điều thì nhất định sẽ thành hiện thực đó – Hoạ Mi sợ những vết sao băng rơi nhanh cũng sẽ nhanh hết vội giục Nhật Duy hãy nhắm mắt lại và ước một điều khi thấy một ngôi sao băng rơi.

Hoạ Mi sợ Nhật Duy coi lời mình nói là trò đùa trẻ con vội liền bắt hấn vừa nhìn thấy một ngôi sao băng đang rơi là phải nhắm mắt ngay lập tức và thầm ước, nhỏ sẽ giám sát. Nhật Duy vốn không tin tưởng lắm nhưng không muốn Hoạ Mi thất vọng đành nhắm mắt lại và ước một điều khi thấy một ngôi sao băng rơi.

Nhật Duy ước “Em, người con gái tôi yêu, sẽ mãi luôn sống thật hạnh phúc và bình an suốt cuộc đời. Luôn mỉm cười thật vui vẻ, tâm hồn mãi thánh khiết ngày thơ không vướng chút bụi trần lẫn đau khổ như giây phút này”.

Đội Nhật Duy ước xong mở mắt Hoạ Mi không hỏi han, không nói gì hết chỉ khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn Nhật Duy sáng long lanh tràn ngập yêu thương.

Ngước nhìn lên bầu trời thấy một ngôi sao băng vừa vụt qua Hoà Mi liền nhắm chặt mắt lại thầm ước một điều.

- Người yêu ơi! Anh vừa biết em ước điều gì không? Người ta nói nếu nói điều ước ra sẽ mất linh nghiệm nhưng em vẫn cứ muốn nói cho anh biết, thực ra em vừa ước... - Hoà Mi nhìn Nhật Duy miệng mỉm cười ấm áp, mắt lấp lánh những ánh sao băng đang vụt qua

- ... - Nhật Duy nhìn Hoà Mi hồi hộp xen lẫn tò mò.

- Thực ra điều ước cũng đơn giản thôi, “Một ngày nào đó sẽ được mặc váy cưới cô dâu màu hồng trở thành cô dâu xinh đẹp, long lanh nhất trong ngày trọng đại duy nhất cuộc đời. Cùng sánh bước bên người mình yêu thương bước vào lễ đường nói lời hẹn thề chính thức trở thành vợ chồng cùng xây dựng một cuộc sống hạnh phúc. Đến một nơi chỉ có riêng anh và em cùng một ngôi nhà hạnh phúc đẹp như mơ cùng tiếng cười của những đứa trẻ, mãi có nhau đến suốt cuộc đời. Liệu mong ước ấy có xa xôi quá không người yêu ơi? – Hoà Mi nhìn thẳng vào mắt Nhật Duy nói trong hi vọng.

- ...Nhật Duy đưa mắt nhìn về phía những ngôi sao băng đang rơi bằng ánh mắt mộng mơ, không thể ngờ Hoà Mi lại mơ ước một giấc mơ đẹp như mộng nhưng lại có vẻ khá xa xôi, hẳn tự hỏi lòng mình liệu có thật sẽ có một ngày như thế không? Khi ai yêu thật lòng mà chẳng mong muốn được cưới người ấy để cùng đi chung đến suốt cuộc đời nhiều sóng gió, trái ngang.

Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, sao băng rơi cũng đã hết, hai người đứng song song im lặng cùng nhìn về phía màn đêm xa xôi. Gió đông thổi lạnh nhưng bản thân Hoà Mi chẳng thấy lạnh tí nào, trái tim dâng trào một niềm tin vững chắc không đổi thay dù sau này có ra sao, dù đến được với nhau hay không em cũng sẽ chỉ yêu duy nhất mình anh mà thôi. Hi vọng nuôi dưỡng giấc mơ tình yêu thêm đẹp lung linh, rực rỡ và sáng chói hơn... Nhưng liệu có thể nào một ngày nào đó thật sự phải rời xa anh, em biết sống tiếp thế nào đây khi đã trót yêu anh quá nhiều mất rồi.

- Khuya quá rồi chúng ta cùng xuống nhà ngủ thôi – Nhật Duy lên tiếng phá vỡ không gian tĩnh lặng.

Hoà Mi gật đầu nắm chặt tay Nhật Duy cùng đi xuống, liệu điều ước sao băng mà Hoà Mi mong ước và hi vọng. Một giấc mơ cháy bỏng về một tình yêu ngọt ngào, say đắm mãi luôn có nhau bên đời. Luôn nắm chặt tay nhau cùng vượt qua mọi khó khăn, thử thách trong cuộc sống để đạt được kết tinh đỉnh cao và cuối cùng của tình yêu là một đám cưới đẹp lung linh, hạnh phúc đôi lứa bình thường như bao người, trọn đời vui buồn có nhau - Liệu có thể thành hiện thực được không?

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94

Thời gian thì vẫn cứ trôi qua từng giây từng phút, cuộc sống thì thay đổi từng ngày một, tương lai ra sao? Số phận sẽ như thế nào? Hoà Mi không biết và cũng chẳng muốn biết. Biết rồi thì sao? Liệu có thay đổi được điều gì hay không? Hay sẽ chỉ thêm lo lắng, buồn phiền, mệt mỏi.

Con người cứ kêu than rằng sao cuộc đời này quá vất vả, lắm bất công, nhiều ưu phiền mà quên đi những niềm vui giản đơn quanh mình. Luôn cứ thích suy nghĩ phức tạp, rắc rối, chuyện nhỏ như con kiến đáng quên từ lâu nhưng lại cứ thích đồn thổi, tự hô biến nó to thành cả một con voi. Lòng tham vọng vô đáy có một thích mùi, có mùi thích trăm mãi chẳng thể nào dừng lại, cũng chẳng bao giờ muốn từ bỏ đi những tham vọng, ước muốn cao vời vợi mà chẳng bao giờ biết tự bằng lòng với những gì mình đang có, tự vui vẻ, trân trọng với những hạnh phúc mình đang nắm giữ...

Chỉ thích làm sao một bước lên mây không phải trải qua bất cứ khó khăn lớn lao nào. Sẵn sàng đánh đổi, vứt bỏ đi tất cả những gì là luân thường đạo nghĩa, tình cảm yêu thương, những lời đã từng hứa, danh dự, lòng tự trọng của bản thân. Thậm chí bất chấp tất cả mọi thủ đoạn để mà dẫm đạp, hạ nhục, làm tổn thương một cách đáng tận trong tâm với những người đã từng có ơn nghĩa, đã cứu mạng, yêu thương mình lúc khó khăn để mà đi theo tiếng gọi của sự giàu sang – Tiền bạc – Quyền lực không một chút áy náy, day dứt.

Đứng núi này trông núi nọ, có mới nói cũ, cả thèm chóng chán, bạc tình bạc nghĩa, sống giả tạo, dối trá, lời hứa gió bay, ích kỷ, thích ăn chơi hưởng thụ, lười biếng không muốn làm bất cứ việc gì, thấy khó khăn là bỏ cuộc ... Mà cuộc sống thì không chỉ tồn tại một cá nhân, hay một vài con người có tính cách xấu xa như thế mà là rất nhiều nên mới xuất hiện rất nhiều những cảnh tượng bất hạnh và bất công từ: Thất tình, người ăn không hết kẻ lần không ra, con cái bất hiếu với cha mẹ, bạo hành trẻ em ...

Hoà Mi từ nhỏ đến lớn đã trải qua không ít những lần gặp mặt với Thần Chết chỉ vì sinh ra là con nhà giàu có, bố mẹ thế lực mà luôn là mục tiêu bị những kẻ bất cóc con tin đòi tiền chuộc nhòm ngó không thì cũng uy hiếp Ông Cường ba của nó phải thực hiện yêu cầu nó, yêu cầu kia đều có liên quan đến lợi ích của kẻ bất cóc.

Khi bị bất cóc thường bị bọn chúng nhốt vào những nơi tăm tối, bẩn thỉu như nhà hoang đầy rác thải, chuột gián. Một đứa trẻ mới có 4, 5 tuổi thì có tội tình gì đâu, ngồi dưới nền đất trời chặt chân tay, nhét rẻ lau vào miệng, bỏ đói. Bị bóng tối xung quanh âm u, lạnh giá dọa cho sợ đến khóc nước mắt nhạt nhòa mà miệng cũng chẳng kêu được chỉ lo lắng cô hồn dã quỷ với những hình thù kinh dị từ đâu đó nhảy ra hút máu, ăn thịt.

Còn nhớ khi bị nhốt chung cùng với một đứa bé gái có 3 tuổi gì đó, do bị nhốt trong bóng tối không một người ở bên chăm sóc vỗ về đã rất hoảng sợ muốn khóc mà không được vì cái dẻ lau nhét ở miệng, do bị cái dẻ lau nhét quá chặt không thở được suốt nhiều tiếng đồng hồ nên còn chưa kịp đợi ba mẹ trả tiền chuộc để cứu ra đã bị chết cứng đờ chỉ còn lại là một cái xác không hồn, sắc mặt trắng nhợt nhạt. Hoà Mi nhìn mà cảm thấy rất kinh hoàng, ký ức đầy đau thương đó đã ám ảnh Hoà Mi suốt một thời gian dài. Khi được cứu ra ngoài Hoà Mi đã chẳng còn bình thường nữa, suốt ngày khóc lóc,

la hét, hoảng sợ phải rời khỏi Việt Nam đưa sang Mỹ điều trị tâm lý suốt nửa năm mới khỏi rồi thêm nửa năm nữa nghỉ ngơi, tinh dưỡng mới được về.

Khi trở lại Việt Nam cũng từ đó có rất nhiều những kỷ ức đã xảy ra hồi còn bé lúc dưới 6 tuổi, Hoà Mi chẳng còn nhớ gì cả chỉ nhớ những lần bị bắt cóc đầy kinh hoàng khiến mình bị ám ảnh đến mức nửa đêm cũng phải bật dậy, toát mồ hôi vì gặp ác mộng. Cũng từ đó Hoà Mi đã không còn là một cô bé hồn nhiên, ngây thơ, không hiểu biết chuyện đời nữa rồi.

Hoà Mi luôn tích cổ cười thật nhiều, sống thật vui vẻ, lạc quan biết trân trọng những gì mình đang có. Hay quan tâm giúp đỡ những người có hoàn cảnh khó khăn, mỗi lần nhớ lại chuyện mình bị bắt cóc suốt một tuần ngoài bóng tối bao quanh chẳng hề nhìn thấy thứ gì khác, căn phòng bỏ hoang ẩm mốc, chuột phát tiếng kêu “Chít...chít” đến rợn người, lạnh sống lưng cùng cái chết của cô bé đáng thương mới có 3 tuổi. Hoà Mi vẫn còn nhớ cảm giác bất lực, sợ hãi, cô độc, tuyệt vọng, ... mà không biết níu kéo vào ai, biết nhờ ai giúp đỡ.

Chỉ nuôi hi vọng nhất định ba mẹ sẽ tìm thấy mình và cứu mình ra khỏi nơi quỷ tha ma bắt này, dù chỉ là miếng bánh cứng như đá Hoà Mi vẫn cố ăn, cố nuốt để mà duy trì sự sống. Vì đối với bọn bắt cóc tính mạng của con tin chẳng là gì đối với bọn chúng cả.

Bọn chúng chỉ cốt moi được tiền sau đó cao chạy xa bay còn con tin sống thì thả, chết thì tìm cách phi tang không để cảnh sát tìm thấy dấu vết như cô bé đáng thương mới có 3 tuổi kia vậy, nghe nói đã bị bọn chúng ném xác xuống sông bỏ mẹ cô bé đau khổ tìm mãi mà vẫn không thấy xác con mình. Người mẹ do nhớ con quá, một thời gian sau cũng bị ốm mà chết, còn người cha sau khi mất hết vợ con thì suốt ngày rượu chè để quên sự đời. Một gia đình hạnh phúc là thế cuối cùng lại bị tan vỡ trong đau xót, tiếc thương cho những người còn sống chỉ vì vợ chồng em bé đó được thừa hưởng một gia tài kếch sù mà cha họ chết đi đột ngột để lại...

Nhưng ngày một, ngày hai đến ngày thứ 10 thì nhỏ đã chấp nhận buông xuôi. Thà chết đi cho nhẹ nhàng, dễ chịu chứ cứ sống thế này thì khổ sở lắm, cũng may là ba mẹ đến cứu kịp thời nếu không chắc nhỏ cũng sẽ nhắm mắt buông xuôi không ăn uống gì nữa và đã chết từ lâu rồi. Ai từng trải qua mới hiểu được nỗi đau, sự sợ hãi đến tận cùng đó là như thế nào?

Rất hiểu cảm giác bất lực, tuyệt vọng, bế tắc...của những người gặp khó khăn hoạn nạn mà không biết hi vọng, trông mong vào ai cứ thế buông xuôi dần sự sống trong vô vọng. Hoà Mi chỉ đơn giản là muốn giúp đỡ họ để họ có thể vượt qua được những nỗi đau, bế tắc tạm thời trong cuộc sống để mà tìm được niềm tin, hi vọng về một tương lai tươi sáng để mà tiếp tục vươn lên sống tiếp thật mạnh mẽ.

Việc cứu Ánh, một cô gái có số phận bất hạnh, mỏng manh cũng chỉ là chuyện tình cờ nhưng cũng là xuất phát từ sâu trong trái tim nhân hậu đầy tình thương và lòng trắc ẩn của Hoà Mi. Nếu không cứu Ánh kịp thời ở khi trong cơn say mất tự chủ định thoát y ở vũ trường Surong Đêm thì chắc chắn Ánh sẽ leo lên cầu Chương Dương mà nhảy xuống sông Hồng tự tử chỉ ít ngày sau đó vì cảm thấy cuộc sống này quá bế tắc không còn gì để mà hi vọng nữa.

Nghe lời tâm sự đó của Ánh mà Hoà Mi cảm thấy rung mình, thật là may mắn. Ánh mới có 16 tuổi thôi nếu mà chết thì thật là đáng tiếc, Ánh từ đó cũng đã thay đổi dần, sống mạnh mẽ và biết yêu thương bản thân mình nhiều hơn. Điều đó khiến Hoà Mi rất vui và cảm thấy rất hạnh phúc. Đôi khi hạnh phúc rất đơn giản chỉ cần biết yêu thương và giúp đỡ người khác là đủ.

Thỉnh thoảng mỗi khi Nhật Duy bận việc của mình không ở bên cạnh Hoà Mi, Hoà Mi thường rủ Ánh đi ra nghĩa trang thăm mộ của ba mẹ Nhật Duy. Một buổi chiều chủ nhật nắng đẹp rồi rồi Hoà Mi lại rủ Ánh đi ra thăm mộ ba mẹ Nhật Duy, khi gần tới nơi Ánh lên trời tọc.

- Đúng là “Yêu nhau yêu cả đường đi – Đến mộ của cha mẹ bạn trai cũng yêu luôn” thật khiến cho lòng người cảm động nha. – Ánh nhìn Hoà Mi cười gian.

- Hi hi, cũng bình thường thôi, dù sao cũng là ba mẹ chồng tương lai phận làm con dâu không yêu quý, chăm sóc sao được.

Hoà Mi cười tươi nháy mắt, thăm mộ ba mẹ bạn trai người mà mình rất yêu thương và muốn cưới làm chồng trong tương lai thì có gì phải xoắn nhỉ?

- Ngát, nghe nói hai người mới yêu nhau được có hơn 2 tháng mà đã tự nhận là con dâu rồi cơ à. Sợ thật đó, công nhận tình cảm hai người tiến triển nhanh thật. Kiểu này học xong cấp 3, đủ 18 tuổi là cưới liền được rồi. Hề hề. – Ánh giả bộ choáng váng phải vịn vào bờ tường một ngôi mộ để dựa không ngã thì chết.

- Điện, cưới xin gì, ồ không mang nổi mình ồ còn đòi đem cọc cho rêu. Công việc chưa có, học hành thì chưa tới đâu cả, tương lai thì mờ mịt cưới về để nhìn nhau uống nước lã mà sống chắc? – Hoà Mi lườm Ánh một cái sắc như dao xẹt qua.

- Chẳng qua sợ hai bác ấy cô đơn nên ra thăm, nhỏ cô, thấp nén hương nói chuyện với hai bác cho hai bác đỡ buồn thôi. Nghe Nhật Duy nói mẹ anh ấy chết sớm lắm mới có 31 tuổi à, còn ba anh ấy mới có 33 tuổi thôi. Lúc còn sống ba mẹ anh ấy yêu thương anh ấy nhiều lắm rất mong lớn lên anh ấy sẽ đạt được thành công và tìm được một người con gái thật lòng yêu anh ấy chứ không muốn ép buộc hay miễn cưỡng để anh ấy phải sống cả đời trong day dứt đau khổ. – Hoà Mi nhìn thẳng vào di ảnh mẹ Nhật Duy chớp mắt dừng lại một lúc rồi nói tiếp.

- Mẹ anh ấy còn nói nếu sau này anh ấy thật lòng yêu cô gái nào thì nhất định phải yêu thương và đối xử thật tốt với cô gái ấy, dù sau này xảy ra chuyện gì cũng không được phép buông tay. “Tuyệt đối không được sống phụ bạc, ăn ở hai lòng, làm tổn thương đến cô ấy. Nhất định sau này con sẽ phải hối hận và muốn cầu xin cô ấy tha thứ thì đã quá muộn rồi. Con là một người đàn ông chân chính, dám làm dám chịu trách nhiệm, con hãy hứa với mẹ sau này nếu gặp được một cô gái khiến con yêu bằng cả trái tim chân thành thì nhất định con sẽ đối xử thật tốt với cô ấy, không bao giờ được để cô ấy phải buồn hay phải khóc vì con – Con hãy mau hứa với mẹ đi”.

Hoà Mi cầm một 3 nén hương bật lửa đốt xong liền cắm xuống bát hương ở trên bệ thờ trước di ảnh bố mẹ Nhật Duy rồi nghẹn ngào nói tiếp.

- Lúc đó Nhật Duy mới có 12 tuổi khi nhìn vào đôi mắt long lanh chứa những giọt nước mắt như muốn trào ra nhưng rất hiền từ, dịu dàng nhìn anh ấy đầy hi vọng và chờ mong. Lúc đó vì còn nhỏ đối với chuyện tình cảm trai gái, tình yêu nam nữ vẫn còn rất ngây thơ, chưa hiểu tý gì cả. Nhưng vốn là

người thông minh anh ấy phát hiện khi nói những lời ấy ánh mắt mẹ anh ấy thoáng đau thương, giọng nghẹn ngào. – Hoa Mi ánh mắt mờ màng nhìn vào di ảnh mẹ Nhật Duy, nhập tâm kể lại.

- Anh ấy dường như đã hiểu mẹ anh ấy hình như đã từng yêu rất sâu sắc nhưng thật không may bị người ta phản bội, lừa dối chẳng nên mới nói những lời đầy tính nghiêm túc như vậy. Nhưng mẹ anh ấy tốt như thế, rốt cuộc thì ai đã nhẫn tâm làm tổn thương mẹ nhỉ? Chẳng lẽ là ba anh ấy sao? Điều đó khiến anh ấy cảm thấy rất khó chịu, vừa đau xót vừa tò mò muốn tìm hiểu nhưng chưa kịp tìm hiểu, thì ba mẹ anh ấy đã gặp tai nạn máy bay và chết sau đó một tuần. Khiến anh ấy rất sốc và gặp khá nhiều khó cực nhưng vì không muốn bỏ mẹ anh ấy thất vọng nên anh ấy vẫn cố gắng sống thật tốt, thật kiên cường để ba mẹ anh ấy có thể mỉm cười nơi Thiên đường. – Hoa Mi chăm chú nhỏ từng ngọn cỏ ở bia mộ, nghẹn ngào dừng một lúc rồi kể tiếp.

- Sau phút giây suy nghĩ dù hiểu hay không thì anh ấy cũng vẫn nhìn thẳng vào mắt mẹ anh ấy và nói “Con hứa”. Mẹ anh ấy nghe xong liền ôm chặt anh ấy vào lòng một lúc lâu, nước mắt tuôn rơi trào từ trên cổ chiếc dây chuyền bằng bạch kim màu trắng sáng, có đính viên đá ruby màu đỏ hình trái tim tuyệt đẹp xuống. – Hoa Mi mỉm cười hạnh phúc, mắt long lanh dừng một lúc rồi nói tiếp.

- Sau đó mẹ anh ấy nhìn vào mắt anh ấy thật sâu rồi nói “Chiếc dây chuyền này ta trao cho con nắm giữ, sau này nếu gặp được cô gái nào khiến con thật lòng yêu bằng cả trái tim chân thành và cô ấy cũng rất yêu thương con muốn kết duyên trăm năm hạnh phúc cùng con. Thì con hãy trao tận tay cho cô ấy chiếc dây chuyền này và tự tay đeo lên cổ cô ấy. Kể từ giây phút cô ấy đeo chiếc dây chuyền đó ở cổ, cô gái đó sẽ chính thức là con dâu của ta. Sau này dù cho con có chọn lựa cô gái khác ta cũng sẽ chỉ chấp nhận duy nhất người đeo chiếc dây chuyền đó thôi.

- Là con trai đã tặng quà cho người yêu rồi thì tuyệt đối không được phép thì dù sau này hai người có chia tay cũng không được phép đòi lại quà nếu không muốn làm nhục sĩ diện của đàn ông và hạ thấp đi danh dự của bản thân để cô gái đó nhìn con bằng ánh mắt coi thường. Nên trước khi tặng cho ai nhất là một cô gái cái gì đó, nhất là chiếc dây chuyền này con phải suy nghĩ thật kỹ. Đã tặng rồi thì không được phép hối hận, tiếc nuối vì tất cả đều là do con tự nguyện. Và mẹ làm như vậy chỉ muốn con hiểu rằng, trong tình yêu nhất định phải chung thủy nếu không thứ tình yêu ấy chỉ là tình buồn, tình khổ, tình đau mà thôi. Con đã hiểu chưa?” – Hoa Mi nói xong khẽ đưa tay sờ nhẹ vào viên đá ruby màu đỏ ở sợi dây chuyền đang đeo trên cổ, ánh mắt ngập tràn sự dịu dàng, lẫn hạnh phúc.

- Sau đó Nhật Duy không nói gì cả chỉ gạt đầu đầy kiên định ghi nhớ lời mẹ anh ấy dặn dò, chỉ không ngờ chiếc dây chuyền đó cũng là di vật cuối cùng anh ấy để lại. Bao năm qua anh ấy giữ gìn vô cùng cẩn thận, yêu quý nó còn hơn cả tính mạng bản thân mình. – Hoa Mi quay lại nhìn Ánh nở nụ cười rạng rỡ rồi cầm lấy bó hoa lan màu trắng rất đẹp từ trên tay Ánh đặt lên mộ ba mẹ Nhật Duy.

Ánh đứng im lặng suy nghĩ trầm tư một hồi lâu rồi nhìn Hoa Mi nhủ mảy mò.

- Có phải chiếc dây chuyền bạch kim có đính viên đá ruby màu đỏ hình trái tim tuyệt đẹp và cũng là di vật mà mẹ Nhật Duy đã để lại, có phải đó chính là chiếc dây chuyền đang đeo trên cổ cậu không? – Ánh đưa ngón tay chỉ vào chiếc dây chuyền đeo trên cổ Hoa Mi.

- Uh, Nhật Duy mới chính thức tặng tớ và đeo vào cổ cho tớ cách đây mấy hôm. Buổi sáng sau cái đêm ngắm sao băng rơi mà tớ đã kể với cậu ý. – Hoa Mi cười ngọt ngào, mắt rạng rỡ, khuôn mặt bừng sáng chói âm áp như nắng xuân.

- Oh, thảo nào... Cậu lại có vẻ tự nhận mình là con dâu của bác ấy như vậy. He he, lãng mạn nha. Trời ơi, tớ thấy cảm động muốn khóc luôn này, phải làm sao bây giờ. Hic, hic – Ánh giả bộ mặt mũi nhăn nhó, nước mắt rung rung.

- Xí, thôi đi, cái trò trẻ con đó của cậu thì lừa được ai chứ. Hí hí – Hoa Mi bĩu môi lườm Ánh một cái rồi cười gian.

- Hi hi, thế tại sao cậu lại tặng bác ấy hoa lan màu trắng mà không phải loài hoa khác. – Ánh nhìn bó hoa lan trắng trên bệ thờ thắc mắc hỏi.

- Vì đó là loài hoa lúc bác ấy còn sống rất thích – Hoa Mi cười buồn nhìn khuôn mặt xinh đẹp, thuần khiết như tiên nữ, ánh mắt dịu dàng nhưng thoáng buồn của mẹ Nhật Duy trên tấm di ảnh. Nói nhẹ như gió...

- Nhưng sao mấy lần trước mình thấy cậu đâu có tặng hoa lan tươi cho bác ấy đâu? – Ánh ngạc nhiên.

- À bởi vì hoa lan màu trắng đẹp như thế này mà đặt ở đây thì thật đáng tiếc, vài ngày thôi lại khô héo rồi. Không ai gửi, không ai ngắm, chẳng phải rất đáng tiếc sao? Nên tớ chỉ thỉnh thoảng mới mua hoa lan màu trắng đẹp như thế này để tặng bác ấy ới, hiếm nhưng quý. Tớ nghĩ chỉ cần tớ có lòng thành tới thăm bác chắc là bác vui lắm rồi, bởi tớ đã hứa cả đời này sẽ luôn ở bên cạnh yêu thương, quan tâm, chăm sóc Nhật Duy thay bác rồi. Ở trên thiên đường chắc bác vui lắm phải không?

Hoa Mi nói như thì thầm, một làn gió bay lạnh thoáng thổi qua làm những cánh hoa lan màu trắng mỏng manh rung rinh theo gió...

- Có lẽ bác ấy đã nghe thấy những lời cậu nói nên muốn thổi làn gió để nói lời cảm ơn đó, Hi – Ánh nhìn Hoa Mi rồi nhìn di ảnh ba mẹ Nhật Duy cười tươi thật lòng.

- Tớ cũng nghĩ vậy, cậu biết không tuy tớ không mua hoa tươi đem đến tặng bác ấy nhưng tớ lại mua rất nhiều hoa tươi, bánh kẹo, hoa quả, đồ chơi, quần áo,... cho những em bé đáng thương có số phận kém may mắn ở cô nhi viện đấy. Tặng hoa tươi cho những người còn sống, nhìn nụ cười rạng rỡ nở trên đôi môi bé xíu của những em bé đó mà tớ thấy hạnh phúc vô cùng, người sống còn biết được cảm xúc của họ như thế nào. Tặng người chết thì biết sao được khi mà linh hồn họ đã ở nơi Thiên đường xa xôi, tất cả chỉ là tự bản thân tưởng tượng ra thôi...

Hoa Mi nhìn những đóa hoa lan trắng cười nhẹ như làn gió, rồi quay sang nhìn Ánh hỏi.

- Cậu thấy tớ nói có đúng không? – Ánh mắt long lanh đẹp sáng trong như pha lê.

- Rất đúng – Nhìn vào đôi mắt của Hoa Mi mà Ánh như nhìn thấy những tiếng cười của đứa những em bé sống nơi cô nhi viện, một cuộc sống tươi đẹp tràn ngập ánh sáng, tình yêu thương đông đầy.

Suy nghĩ gì đó một hồi lâu, Hoa Mi liền mỉm cười nhìn Ánh nói tiếp.

- Cuộc sống này ngắn ngủi lắm chẳng biết sống chết lúc nào có thể ngay nửa tiếng sau, một ngày sau hay vài năm sau cùng năm cũng chỉ trăm năm là cùng. Mỗi một phút đều có thể tạo nên những điều kỳ diệu, những niềm hạnh phúc cho bản thân và người khác. Một phút buồn rầu, đau khổ, oán hận, ... coi như mất đi 60 giây hạnh phúc, mất đi nụ cười vui vẻ, khiến tâm hồn cũng u sầu, âm ảm và tăm tối theo. Rất nhiều phút gộp lại sẽ tạo thành cuộc đời một con người, nếu mất bao nhiêu phút con người cứ chìm đắm trong những suy nghĩ tiêu cực, chán đời, bế tắc, muốn buông xuôi, đau buồn, bi thương, tham vọng, quyền lực... thì cũng đồng nghĩa với việc sẽ mất đi rất rất nhiều những giây phút quý giá có thể mỉm cười, cảm nhận được hạnh phúc cũng như những gì tươi đẹp xung quanh người đó.

- Nên chúng ta cần phải biết trân trọng những gì mình đang có đừng để đến lúc mất đi rồi mới thấy hối tiếc thì đã quá muộn rồi - Hoa đã tàn sao có thể nở lại, bát nước đã hết đi sao lấy lại được đầy như ban đầu, gương vỡ sao có thể lành lại...

Hoa Mi nói xong liền hát vu vơ những lời ca hạnh phúc, tươi vui.

Khi ông mặt trời thức dậy, mẹ lên rẫy.

Em đến trường cùng đàn chim hoà vang tiếng hát.

Giọt sương long lanh nhẹ thấm trên vai, nụ hoa xinh tươi luôn hé môi cười...

Đưa em vào đời đẹp những ước mơ, đưa em vào đời đẹp những ước mơ.

- Nói hay lắm, nào chúng ta cùng mau đến cô nhi viện thăm các em bé đáng yêu và dễ thương ấy đi. Tớ cũng muốn mua hoa tươi, đồ chơi, ... tặng các em ý. Được nhìn thấy nụ cười hạnh phúc, tươi sáng của các em ý, giọng nói trẻ con trong veo như chuông... Oi, nghĩ thôi cũng đã thấy cảm giác vui sướng, háo hức, lâng lâng làm sao. – Ánh cười rạng rỡ đề nghị.

- Ok, vậy chúng ta mau đi thôi...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Nể tình Tuấn Anh là bạn thân của Nhật Duy, Hoa Mi đã nhận lời giả làm bạn gái của anh ta đến dự buổi sinh nhật của cha anh ta, chỉ là không biết tại lòng tốt đó của mình mà đã gặp phải rất nhiều rắc rối, phiền phức không đáng có.

Ăn mặc thật xinh đẹp lộng lẫy, mặc bộ váy công chúa màu trắng hở vai, tóc uốn xoắn, trang điểm thật nhẹ, đi đôi giày cao gót màu đỏ nhìn Hoa Mi trông thật xinh đẹp và quyến rũ. Hoa Mi từ phòng trang điểm của cửa hiệu thời trang Ái Tình nổi tiếng của thành phố bước ra cửa từ xa đã nhìn thấy Tuấn Anh đứng dựa vào cửa xe ô tô BMW màu đen nhìn mình bằng ánh mắt ngạc nhiên pha chút buồn rầu.

- Sao nhìn anh buồn vậy? Trông em mặc thế này có vấn đề gì sao? – Hoa Mi ngạc nhiên

- Không buồn sao được, nhìn em xinh đẹp thế này cơ mà. Chỉ tiếc là hoa đã có chủ nếu không chắc chắn anh sẽ theo đuổi em đến cùng – Tuấn Anh cười hài hước

- Vậy thì đúng là đáng tiếc nhỉ? Nhưng em nghe nói vị hôn thê tương lai của anh còn xinh đẹp hơn em nhiều mà sao anh lại đi chọn em làm gì? – Hoa Mi cảm thấy khó hiểu.

- Ha ha, tại vì anh thích người khác rồi. – Tuấn Anh thành thật trả lời.

- Ai vậy? Tiết lộ cho em biết chút ít được không? Em thật sự rất muốn gặp gỡ cô gái có thể khiến một người con trai có trái tim băng giá như anh phải tan chảy. Hê hê – Ngồi trên xe Hoa Mi tò mò hỏi.

- Bí mật, sau này nhất định em sẽ biết cô ấy là ai thôi – Tuấn Anh đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe.

Lúc này trong xe vang lên giai điệu bài hát tình yêu rất buồn, khiến Hoa Mi nghe mà cũng cảm thấy náo nức hết cả ruột gan.

Người yêu ơi.....ngoài kia mùa đông đã rơi

Lạnh không em.....lẽ loi bàn tay rã rời

Lạc mắt nhau....từ đâu mà bao yêu dấu vẫn nơi này, để nhớ thương đầy vui vương trên môi mắt cay

Này mùa đông oi !

Ngoài kia người tôi yêu lẻ loi..xin hãy gom mây,đừng để mưa mãi rơi lối ấy..muốn đến bên người cầm tay và sưởi ấm đôi vai gầy..nhưng người..người vẫn đi mưa mãi rơi đây

Lạc mắt lối.....làm sao tìm nhau giữa một trời trắng xóa,vì những ân tình người mang theo thành băng giá

Người yêu ơi ! Đừng đi xin em hãy một lần nhìn lại phía sau..hãy một lần dù chỉ nhìn thấy nhau...xin hãy một lần..

- Sao anh lại thích nghe bài hát buồn đến vậy? Có cảm giác như thất tình ấy – Hoà Mi nhìn về mặt nhắm mắt chìm trong giai điệu bài hát nghi hoặc hỏi.
- Bởi vì cô gái anh thích anh mãi chẳng thể nào có thể có được cô ấy nữa rồi? – Tuấn Anh vẫn nhắm mắt, giọng buồn như gió đông thổi ngoài kia.
- Tại sao? Chẳng nhẽ vì cái cô gái sắp đính hôn với anh mà anh không thể đến được với người con gái mình thích ư?

Hoà Mi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi thành phố đông đúc dòng người tấp nập đi lại toả ánh sáng chói lóa, gió đông thổi lạnh da thịt sao lại có cảm giác Tuấn Anh rất cô đơn.

- Có lẽ vậy? – Tuấn Anh không khẳng định cũng chẳng phủ định
- Oi sao buồn thế nhỉ? Chẳng nhẽ anh định từ bỏ thật à? - Hoà Mi thở dài

Tuấn Anh mở mắt nhìn về mặt ngơ ngác thoáng buồn của Hoà Mi không khỏi thấy nhói đau trong tim, không buông tay thì phải làm sao bây giờ?

Chẳng mấy chốc xe đã tới biệt thự Hoàng Hôn Tím của nhà Tuấn Anh, nơi cả gia đình chủ tịch hội đồng quản trị Ánh Dương đang sinh sống. Khi xe tiến vào sảnh lớn trước cửa Tuấn Anh rất lịch sự bước xuống xe trước mở cửa đón xe ô tô đưa Hoà Mi bước xuống xe trong ánh mắt ngỡ ngàng của những người xung quanh, đều là những người có vai vế và là đối tác lâu năm của tập đoàn Ánh Dương. Ai cũng ăn mặc rực rỡ, cao sang, quý phái và lịch sự thể hiện đúng đẳng cấp giới thượng lưu.

Chẳng phải vị hôn thê của Tuấn Anh chính là thiên kim đại tiểu thư Diệp Trúc của tập đoàn Phương thị đối tác lâu năm của tập đoàn Ánh Dương sao? Sao đi bên cạnh cậu ấy lại là một cô gái khác nhìn cũng rất xinh đẹp nhưng cũng rất xa lạ, đây là lần đầu tiên họ gặp mặt cô gái đó.

Mấy tay phóng viên sẵn tin không biết từ đâu nhảy ra vội đứng trước mặt Tuấn Anh cầm micro hỏi rất nhiều câu hỏi có liên quan đến thân phận cũng như chuyện tình cảm hiện tại của anh ta. Thấy cảnh tượng đó Hoà Mi thoáng run run, cứ nghĩ chỉ là đến dự một bữa tiệc sinh nhật thông thường có ai ngờ lại dính dáng đến cả phóng viên báo chí chứ? Nếu mà thực sự lên báo thì lần này nhỏ thảm thật rồi..

“Hoàng đại thiếu gia hôm nay sao cậu lại không đi cùng vị hôn thê tương lai của mình đến dự tiệc sinh nhật của ba mình?”

“Vị tiểu thư xinh đẹp đứng bên cạnh cậu là ai vậy?”

“Cô ấy tên là gì? Hiện bao nhiêu tuổi?”

“Gia cảnh như thế nào? Là tiểu thư của tập đoàn nào thế?”

“Có phải người cậu thích là cô ấy hay không?”

“Vậy chuyện ngày 31/12 sắp tới cậu sẽ đính hôn với đại tiểu thư của tập đoàn Phương thị sẽ vẫn tiếp tục cử hành hay sẽ dừng lại?”

“...”

- Cô ấy đúng là bạn gái của tôi, còn họ tên, gia cảnh là gì. Xin lỗi tôi không thể tiết lộ cho các vị biết được .

Tuấn Anh giọng nói lạnh như băng, ánh mắt loé tia nguy hiểm khiến những phóng viên đang có mặt phòng vẫn không khỏi run rẩy, đừng có đùa với nhân vật cực kỳ nguy hiểm này nếu như không muốn ngày mai bị sa thải ngay lập tức.

Đúng lúc đó quản lý riêng của Tuấn Anh vội chạy đến giải vây giúp họ, nhờ đó họ mới có cơ hội tiến sâu vào trong căn biệt thự đẹp xa hoa và lộng lẫy nơi chủ nhân của buổi sinh nhật hôm nay đang có mặt trò chuyện, chúc rượu với mọi người. Vừa nhìn thấy Tuấn Anh nắm chặt tay một cô gái xa lạ mà không phải Diệp Trúc, cô con dâu tương lai do mình chỉ định mà ông Dương ba của Tuấn Anh tức điên hết cả người. Ánh mắt âm u, sắc mặt thoáng tối sầm nhưng vẫn cố gắng giữ nụ cười giả tạo trên môi rất tự nhiên nói chuyện với những người có máu mặt quen biết đã lâu năm xuất hiện ở đây như chẳng có chuyện gì.

Còn bà Ánh Hồng mới 27 tuổi, mẹ kế của Tuấn Anh đi bên cạnh ông Dương nhìn thấy cảnh tượng bất ngờ đó ánh mắt không khỏi loé lên tia thú vị nhìn Tuấn Anh mỉm cười rất tươi. Tuấn Anh liếc nhìn bà ta một cái rồi nhìn sang Hoà Mi như chẳng để bà ta vào trong mắt một tý nào.

- Lát nữa nếu có ai hỏi gì em cứ im lặng đừng nói gì nhé, mọi chuyện cứ để anh lo – Tuấn Anh nói thì thầm vào tai Hoà Mi.

- Em biết rồi, à mà ba mẹ anh đâu? – Hoà Mi nhìn khắp xung quanh mà chẳng thấy người cần gặp đâu, vội khỏi.

- lát nữa em sẽ được gặp gỡ và nói chuyện với họ thôi, họ sẽ nói những lời lẽ sắc như dao nhọn khiến em bề bâng cũng hãy cứ mỉm cười tươi đáp trả nhé. Thử xem họ làm gì được em, muốn làm nhục người khác đâu có dễ thế - Tuấn Anh sắc mặt âm u, nắm càng chặt tay Hoà Mi hơn, vừa đi tới bên bàn thức ăn tự chọn, cầm hai ly rượu vang đã rót sẵn đưa cho Hoà Mi một ly.

Trong lúc hai người đang mải trò chuyện thì xung quanh đã có rất nhiều ánh mắt nghi hoặc xen lẫn tò mò nhìn ngắm họ từ đầu xuống chân, rồi mượn cớ đến chúc rượu để dò la tình hình.

- Oh, Hoàng đại thiếu gia dạo này nhìn cậu ngày càng phong độ nha, chỉ trong vòng một tuần đã có thể khiến cho cổ phiếu của Tấn Thành rớt giá thảm hại nhân cơ hội đổ thu mua một cách dễ dàng thật khiến người ta phải ngưỡng mộ. Đúng là tuổi trẻ tài cao – Người đàn ông tóc hoa râm khuôn mặt có vài nếp nhăn nhưng ánh mắt vẫn toát lên sự tinh tường, cười lịch sự khen ngợi giả tạo cầm ly rượu trên tay ra hiệu muốn Tuấn Anh cùng cạn ly.

- Tổng giám đốc Doãn cứ chê cười, tiểu bối vẫn còn kém cỏi lắm. Mong nhận được sự quan tâm, giúp đỡ của ngài lâu dài. – Tuấn Anh cười đáp trả, nốc cạn ly rượu theo phép lịch sự.

- Thế không biết vị tiểu thư này là ai vậy? Có thể cho tôi hân hạnh được làm quen không? – Ông ta đưa mắt nhìn sang Hoà Mi thăm đánh giá.

- À, cô ấy thực ra là bạn gái của tôi, dạo này trời lạnh lại cứ thích tôi mua kem cho ăn nên giờ đang bị đau họng không thể nói chuyện mong ngài thông cảm – Tuấn Anh nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt dịu dàng đầy quan tâm trả lời thay nắm chặt tay hơn.

- Thì ra là bạn gái của cậu à? Vậy còn Diệp Trúc tiểu thư thì sao? Chẳng phải 31/12 này hai người sẽ đính hôn sao? – Người đàn ông thoáng kinh ngạc nhưng rất nhanh lấy lại nụ cười hời.

- Tôi có nói là sẽ đồng ý đính hôn với Diệp Trúc sao? Tất cả chỉ là lời đồn thổi nhằm nhảm thôi, tổng giám đốc Doãn đừng nên tin làm gì?

Tuấn Anh sắc mặt thoáng lạnh lẽo, cố giữ nụ cười như muốn hoá đá trên môi. Tất cả là do ba anh ép anh và tự mình sắp đặt anh có muốn vậy đâu? Thậm chí còn chưa từng hỏi ý kiến anh cứ thế thích là làm, buồn cười thật.

Không chỉ có tổng giám đốc Doãn gây người khó hiểu mà những người xung quanh đang lắng nghe cuộc nói chuyện cũng nghi hoặc nhìn nhau. Chuyện đính hôn sao có thể là tin đồn nhảm được? Rốt cuộc Hoàng đại thiếu gia có biết cậu ta đang nói cái gì không vậy? Lời mình nói ảnh hưởng đến tập đoàn Ánh Dương như thế nào không?

Rồi một giọng nói uy nghiêm đột ngột vang vọng khiến mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía người đó.

- Con có biết con đang nói gì không hả? – Ông Dương bước tới gần nhìn Tuấn Anh bằng ánh mắt tức giận.

- Con biết. Hôm nay con dắt cô ấy tới đây chỉ muốn nói cho cha biết rằng, người con yêu là cô ấy và cả đời này ngoài cô ấy con sẽ không cưới bất kỳ ai khác. – Tuấn Anh nhìn cha mình bằng ánh mắt kiên định, nói lạnh lùng đầy chắc chắn.

Hoà Mi đứng bên cạnh nghe câu nói đó của Tuấn Anh không khỏi bủn rủn cả chân tay, toát mồ hôi lạnh. Cứ nghĩ như trong tiểu thuyết giả làm bạn gái đến dự bữa tiệc là xong có ai ngờ sự việc lại không hề đơn giản như thế chứ? Đừng có đùa, muốn nói gì cũng được nói như vậy khác gì khẳng định hai người thật sự rất yêu nhau sâu sắc chẳng bao lâu nữa rất có thể cô sẽ chính là nữ chủ nhân tương lai của tập đoàn Ánh Dương.

- Hừ... lời trẻ con suy nghĩ còn nông cạn ta không thèm chấp – Ông Dương sắc mặt đen xì, ánh mắt giận dữ nhìn con trai mình như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Cô là ai? – Ông Dương đưa mắt nhìn Hoà Mi từ đầu xuống chân, ánh mắt không chút thân thiện, giọng lạnh tanh không chút cảm xúc.

- Dạ, thưa bác cháu là bạn gái của anh ấy ạ - Hoà Mi nghe lời dặn của Tuấn Anh mỉm cười trả lời lễ phép.

- Bạn gái? Cô mà đòi xứng làm bạn gái của nó ư? Chỉ là cái loại con gái vô dụng, quỷ kế đa mưu cậy mình có chút xinh đẹp, thấy trai đẹp giàu có nhiều tiền là lập tức bám lấy. Tôi gặp quá nhiều rồi nói đi cô muốn gì mới chịu buông tha cho con trai tôi – Từng lời nói của Ông Dương như những mũi kim sắc nhọn đâm vào lòng tự trọng của Hoà Mi.

- Nói đi cô cần bao nhiêu tiền? Chúng tôi sẵn sàng cho cô chỉ cần cô buông tha cho nó – Bà Ánh Hồng đứng bên cạnh nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt khinh bỉ.

Mọi người có mặt lập tức nhìn cô bằng ánh mắt khó chịu, coi thường, khinh ghét họ thì thâm xỉ xào to nhỏ với nhau rồi cười nhạo công khai.

Thật không ngờ đứng trước mặt bao người mà họ lại thẳng thừng trắng trợn xỉ nhục Hoà Mi như vậy? Thật là đáng ghét mà, Hoà Mi cố giữ bình tĩnh để không nói những lời lẽ quá đả trong lúc ức chế không thể khống chế được tâm trạng mình.

- Thưa bác, tiền cháu không thiếu, chẳng qua thật lòng thích anh ấy nên cháu mới đến bữa tiệc sinh nhật này của bác thôi. Cứ nghĩ là sẽ được bác cư xử lịch sự có chừng mực, tế nhị thể hiện đúng tác phong của một người hiểu biết nhân tình thế thái, nhất là đối với những người trẻ tuổi. Nhưng thật không ngờ bác lại dùng những lời lẽ nặng nề cùng với tiền bạc để xỉ nhục cháu. Thật khiến cháu vô cùng thất vọng, nói thật với bác chứ nếu biết đến đây mà nghe bác xỉ nhục mặc dù cháu có lòng thì cho dù có cho cháu kim cương châu cũng tuyệt đối không tới đâu – Hoà Mi mỉm cười, ánh mắt loé tia bức bối.

- Hừ... nói vậy chứng tỏ cô là người có ăn học hiểu biết luân thường đạo lý đúng không? Vậy tại sao biết nó có vợ chưa cưới mà vẫn còn cố tình bám dính lấy nó như đĩa xôi làm gì? Cô xinh đẹp như thế, ăn nói cũng rất sắc sảo thiếu gì đàn ông tài giỏi thích sao lại đi chọn nó. Nếu không phải vì nó đẹp trai, tài giỏi thì cũng là vì tiền mà thôi – Bà Ánh Hồng cười nhạt châm biếm

- Cô thôi cái trò mè nheo khóc chuột đờ đờ đi, cô tưởng mình thì cao giá, trong sạch lắm chắc. So với cô ấy thì cô chẳng đáng xách dép, rửa chân cho cô ấy đâu. – Tuấn Anh mắt đỏ vằn tia máu gần giọng nói tay nắm chặt tay Hoà Mi đến mức nhỏ đau muốn chảy nước mắt luôn

“Chat” âm thanh chói tai vang lên khiến tất cả mọi người đều cảm thấy ớn lạnh, Hoà Mi mở to mắt sững sờ.

- Tao nuôi mày khôn lớn bao năm, thật không ngờ mày lại khôn nặn như thế. Đúng là nuôi ong tay áo, nuôi cáo trong nhà mà. Nếu mày không xin lỗi Ánh Hồng thì đừng có trách tao ác – Ông Dương tát bốp vào mặt Tuấn Anh một cái thật mạnh dường như bằng cả sức lực khiến khoé môi anh ta rỉ máu đỏ tươi, má in hằn cả 5 nốt ngón tay.

- Muốn tôi xin lỗi cô ta ư? Đừng có nằm mơ ngay cả cho dù tôi có phải chết. Nỗi bất hạnh lớn nhất trong cuộc đời này của tôi chính là phải làm con trai ông – Tuấn Anh cười lạnh, ánh mắt sâu thẳm không biết là đang suy nghĩ cái gì. Nắm chặt tay Hoà Mi bỏ đi thật nhanh.

- Để mình cô ta đi cũng được nhưng nếu mày dám dắt tay cô ta bước chân ra khỏi cánh cửa kia mày sẽ vĩnh viễn... - Ông Dương cố kìm nén cơn tức giận, hít ngậm khí lạnh.

- Cô ấy là thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Phan thị có mối quan hệ rất thân thiết với tập đoàn Thái Dương của Bùi gia, ông thử động vào cô ấy xem...? Tôi nghĩ ông là người thông minh chắc chắn sẽ biết mình nên làm gì và không nên làm gì.

Tuấn Anh quay đầu lại nhìn vợ chồng ông Dương cùng toàn bộ khách khứa đang có mặt đang mở to đôi mắt kinh ngạc lẫn hoảng sợ thẫn thờ nhìn Hoà Mi. Sau đó không nói không rằng liền dắt tay Hoà Mi bỏ đi thật nhanh rời khỏi cái nơi quý tha mà bất mà anh hoàn toàn không muốn bước chân tới tỷ nào.

Những người có mặt tại buổi sinh nhật ngỡ ngàng nhìn thấy mối quan hệ căng thẳng giữa hai cha con ông Dương, càng bất ngờ hơn khi bỗng dưng xuất hiện một cô con dâu tương lai là thiên kim đại tiểu thư người thừa kế tương lai sáng giá của tập đoàn Phan thị rất quyền lực và giàu có ở tận bên Mỹ có rất nhiều chi nhánh tại Việt Nam. Nếu cô gái ấy chính thức trở thành con dâu của tập đoàn Ánh Dương thì tập đoàn Ánh Dương khác gì điều gặp gió càng ngày càng vững mạnh hơn ấy chứ. So với cái cô Diệp Trúc là con gái của chủ tịch hội đồng quản trị Phương thị nhỏ bé ở Việt Nam thì còn kém xa, đúng là không đáng xách dép luôn...

Hai vợ chồng ông Dương lúc đầu chưa biết thân phận của Hoà Mi thì ra sức xi nhục cô, thật không ngờ tình thế thay đổi... liền cười gian xảo, đầy âm mưu

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Tuấn Anh dắt Hoà Mi rời khỏi căn biệt thự lạnh lẽo của nhà họ Hoàng, gọi một chiếc xe taxi chở cả hai đến công viên Tiên Cảnh có những thảm cỏ, bồn hoa đủ màu sắc xinh xắn. Lúc này cả công viên đã ngập tràn những ánh sáng đủ màu sắc đang nhấp nháy đẹp rực rỡ như những ngôi sao, buổi tối ở công viên thật yên tĩnh chỉ thỉnh thoảng thấy mấy cặp tình nhân đi dạo nói chuyện tâm sự với nhau.

Ngồi ở một đám cỏ đối diện với khu vực phun nước tự động nhìn những cột nước phun theo thứ tự từ cao đến thấp dưới ánh đèn điện màu xanh, đỏ, tím, vàng nhấp nháy để chiếu sáng cho thêm phần huyền ảo. Mà Hoà Mi có cảm tưởng đang ở một nơi xa xôi nào đó không thuộc nơi trần gian, thoáng có cơn gió lạnh thổi qua Hoà Mi khẽ rung mình mặc dù đã khoác thêm một chiếc áo dày, quần khăn choàng ấm ở cổ. Bỗng điện thoại trong túi xách khẽ rung chuông báo có cuộc gọi đến, nhìn dãy số quen thuộc không cần phải lưu tên cũng biết là của ai. Hoà Mi bắt máy

- Em đang ở đâu vậy? Đã 9h tối rồi đó. – Nhật Duy ở đầu dây bên kia thoáng lo lắng.

- A, hôm nay em phải đi học thêm Anh bù cho buổi trước được nghỉ. Khoảng 10h em sẽ về, anh cứ yên tâm. Thôi nhé em đang học có gì khi nào về chúng ta nói chuyện sau nha. Bye

Hoà Mi nói lên thoáng một hồi còn chưa kịp để Nhật Duy phản ứng đã cúp máy ngay tức khắc, chỉ sợ chậm giây nào lỡ bị lộ thì chết.

- Không ngờ trình độ nói dối của em siêu thật, nói dối mà không hề đỏ mặt chớp mắt – Tuấn Anh nằm dài trên bãi cỏ khẽ cười.

- Hừ... Nếu không phải tại anh thì em cũng chẳng phải nghĩ cách nói dối anh ấy làm gì cho một xác ra rồi. – Hoà Mi nghiêng răng

- Tại sao em không nói thật cho cậu ta biết? Chúng ta quang minh chính đại mà, sao phải giấu diếm chứ? – Tuấn Anh ngồi bật dậy, mở nắp một lon bia uống vờ lắc đầu.

- Không thích – Hoà Mi lắc đầu dứt khoát.

- Tại sao?

- Em cũng không biết nữa, chỉ cảm thấy không thích để anh ấy biết. Thế thôi – Hoà Mi nhìn những cột nước phun hết đợt này đợt khác hờ hững nói.

- Em sợ nếu để cậu ta biết sẽ dẫn tới hiểu lầm tôi có tình ý gì với em sẽ ảnh hưởng đến tình cảm bạn bè tốt đẹp bao năm giữa tôi với cậu ấy chứ gì? – Tuấn Anh liếc nhìn Hoà Mi rồi tự cười giễu cợt.

- Anh có thể đừng thông minh quá như vậy không? – Bị nói trúng tim đen lờm Tuấn Anh, mặt thoáng đỏ bối rối.

- Em thật ngốc quá, tình cảm bạn bè thân thiết giữa chúng tôi bao năm qua hiểu nhau đến mức chỉ nhìn mắt nhau cũng biết đang buồn hay vui. Sao có thể vì chuyện nhỏ nhặt đó mà hiểu lầm chứ, hơn nữa em tưởng em sẽ nói dối được cậu ta sao? – Tuấn Anh cười nhạt thực ra Nhật Duy vốn là một người rất thông minh muốn giờ trò qua mắt cậu ta ư, Hoà Mi còn non lắm.

- Ý anh là sao? – Hoà Mi khó hiểu.

- Biết nói sao nhỉ? Đôi lúc em thông minh thì rất thông minh, nhưng lúc ngốc thì lại quá ngốc – Tuấn Anh nhìn lên bầu trời ban đêm không ánh sao, cảm thấy mình thật cô đơn.

- Anh...mà thôi, em chỉ tò mò muốn biết tại sao anh lại cảm hận ba mình lẫn mẹ kế như vậy. Lúc đó vẻ mặt của anh đáng sợ lắm, tay nắm chặt tay em đến muốn gãy luôn khiến em đau suốt rơi nước mắt luôn. Haiz

Hoà Mi than thở thật sự thấy mình không hợp với những buổi tiệc nhàm chán, giả tạo đó tí nào. Chỉ tiếc là lúc nhìn bàn tự chọn đồ thức ăn có biết bao nhiêu là món ngon mà mình lại chẳng được ăn dù chỉ một chút, chỉ uống suông có một ly rượu vang. Lại còn bị người ta xỉ nhục không tiếc lời nữa chứ, cũng may nhờ là người không chế cảm xúc tốt, nếu không chắc nhờ đã xông lên tát cho hai người đó vài cái rơi răng mất. Nhắm mắt nén tức giận, vừa cắn hạt dẻ nóng cho đỡ lạnh.

- À, chuyện quá khứ đã qua ấy mà, nhắc lại chỉ thêm đau dù cố muốn quên mà chẳng thể nào quên được. – Tuấn Anh uống hết 3 lon bia rồi lại tiếp tục uống thêm, buồn rầu.

- Dạ? – Hoà Mi không hiểu

Tuấn Anh nhìn vẻ mặt ngây ngô của Hoà Mi cảm thấy rất buồn cười, từ khi quen Hoà Mi hẳn biết nhờ vốn là một cô gái rất thông minh, cá tính, mạnh mẽ và cũng rất nhanh hiểu chuyện. Nhưng càng tiếp xúc lâu ngày mới thấy được sự trẻ con đôi lúc ngốc nghếch, có những sự việc cần hiểu thì không hiểu, những sự việc không cần hiểu thì cứ thích tỏ ra hiểu biết. Toàn thích cầm đèn chạy trước ô tô nên toàn gây ra những vụ dở khóc dở cười.

Còn nhớ lần trước cùng đưa Băng Hạ đi tới bệnh viện khám thai, người ta yêu cầu đợi ở ngoài hành lang. Đến khi bác sĩ gọi tới lượt Băng Hạ thì Hoà Mi lại bảo Băng Hạ cứ ngồi đây chờ để em vào xem sao trước đã, hẳn nhìn Băng Hạ, Băng Hạ lại nhìn hẳn lắc đầu không hiểu. Thử đi theo xem cô nàng này lại định diễn trò gì, nhìn vào trong phòng thấy bác sĩ cứ cúi đầu ghi chép gì đó không thèm ngẩng mặt nhìn bệnh nhân là ai.

“Có thai mấy tháng rồi?” – Bác sĩ hỏi

“Dạ, 8 tháng” – Hoà Mi cười tươi trả lời.

Thấy giọng nói trẻ con lanh lảnh trong veo như chuông bác sĩ lúc này mới ngước mắt lên nhìn Hoà Mi một lượt rồi mở to đôi mắt khó hiểu hỏi.

“Này cháu định giỡn cô đấy à? Có thai 8 tháng mà sao trông bụng cháu bé xíu thế kia?” – Bác sĩ nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Ừa, cháu còn chưa có người yêu nha, cháu nói cháu có thai 8 tháng bao giờ, bác sĩ cứ đùa?” – Hoà Mi ngạc nhiên hỏi lại

Băng Hạ lẫn Tuấn Anh đứng ngoài cười tít té xiêu luôn, vội đưa tay bịt miệng.

“Thế cháu có phải Băng Hạ không?” – Bác sĩ bực mình.

“Dạ, cháu là Hoà Mi, chị Băng Hạ đang ở ngoài chờ. Cháu chỉ muốn vào đây hỏi riêng bác sĩ là nếu mang thai 8 tháng rồi khi nào thì biết sắp sinh đứa bé thôi, lúc đó nó sẽ có những biểu hiện gì? Để cháu còn biết mà chuẩn bị đưa chị ấy tới bệnh viện” – Hoà Mi ngây ngô hỏi.

“Mất thời gian quá, cháu gái à, người ta là người mang thai không lo thì thôi cháu lo hộ cái gì? Mà có nói cháu cũng chẳng hiểu đâu. Thật là vớ vẩn. Ai là Băng Hạ vào nhanh” – Bác sĩ gọi như quát, nhìn Hoà Mi bực bội.

Khi Hoà Mi đi ra đến cửa Băng Hạ nhìn Hoà Mi che miệng cười “em rõ thật là lanh chanh cầm đèn chạy trước ô tô thấy khổ chưa?”

“Em hỏi do muốn quan tâm đến người thân thôi thì có vấn đề gì không? Sao bác sĩ lại hung dữ thế nhỉ?” – Hoà Mi khó hiểu.

“Ngốc ạ, vì em không phải là người mang thai. Hiểu chưa?” – Băng Hạ cười muốn sặc nước bọt luôn.

Mỗi lần nhớ lại Tuấn Anh lại muốn bật cười, Hoà Mi thật sự rất thú vị nếu được ở bên cạnh nhỏ chắc sẽ luôn vui vẻ, thoải mái. Chỉ tiếc là người Hoà Mi chọn không phải là hắn.

- Ngày xưa rất nhiều năm về trước có một cậu bé được sinh ra trong vòng tay ấm áp của cha mẹ, mặc dù cha mẹ rất nghèo chỉ thuê nhà trọ sống qua ngày, làm thuê đủ thứ việc để có tiền trang trải ăn uống nhưng cuộc sống gia đình rất vui vẻ, hạnh phúc lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười. – Tuấn Anh ánh mắt xa xăm về tận nơi cuối chân trời chỉ toàn là một bóng đêm không ánh sáng.

- Thế rồi một hôm ba cậu bé thông báo vừa trúng xổ số độc đắc được rất nhiều tiền, nói sẽ dùng số tiền này để mua nhà mới để ở, mua thật nhiều đồ chơi cho cậu bé, đưa mẹ con cậu bé đi chơi, đi ăn những thứ mình thích và cậu bé đã rất vui.

- Thế nhưng những lời ba cậu bé nói mãi chỉ là giấc mơ không bao giờ có thể thành hiện thực, sau khi có tiền ba cậu bé đã thành lập một công ty riêng nhờ có đầu óc thông minh và khả năng nhìn xa trông rộng mà ngày càng trở lên phát triển mạnh hơn. Tình cờ quen được một cô gái rất xinh đẹp tên là Ánh Hồng là con gái cưng của tổng giám đốc tập đoàn Thiên Vũ không biết ông đã dùng cách gì khiến cô gái đó say mê mình như điều đó. Thấy ông tuổi trẻ tài cao rất có tương lai nên cha cô gái có ý muốn gả con gái mình cho ông. Cô gái đó mặc dù biết ông đã có vợ nhưng vẫn cứ xúi giục ông ly hôn vợ bằng được. Thế là để được một bước lên mây vừa có gái đẹp vừa có quyền vừa có tiền còn có sự nâng đỡ của một người có thế lực.

Tuấn Anh giọng càng lúc càng buồn, không chút hơi ấm, khá nặng nề, Hoà Mi nghe mà cảm thấy rất lạnh.

- Ông đã bất chấp tất cả để ly hôn với người vợ đầu gối tay ấp, cùng chung hoạn nạn với mình bao năm. Thậm chí nói những lời lẽ khiến người phụ nữ đó phải chịu tổn thương rất sâu sắc, dùng dằng suốt mấy tháng cuối cùng ông ấy cũng nhận được tờ đơn ly hôn. Ông ấy dằng lầy rồi bỏ đi thật nhanh không hề ngoái đầu nhìn lại dù chỉ là một lần, người mẹ đáng thương của cậu bé cứ ôm chặt cậu bé khóc mãi không thôi. Mấy ngày sau do quá sốc không thể chịu đựng được nỗi đau xót quá lớn, mẹ cậu bé đã uống thuốc ngủ cả một lọ 40 chục viên đến khi phát hiện đưa tới bệnh viện cấp cứu thì đã quá muộn. Lúc đó cậu bé khóc rất nhiều, thương mẹ bao nhiêu thì hận người ba sống quá tàn nhẫn của mình bấy nhiêu. May mắn còn có ông bà ngoại thương xót đem về quê nuôi nấng. – Tuấn Anh ảo não, vuốt trán mệt mỏi.

- Cứ tưởng mọi chuyện sẽ cứ như thế êm đềm trôi qua, ký ức tuy quá đau thương nhưng không phải nhìn thấy người cha phụ nghĩa quên tình của mình cậu bé cũng đỡ ức chế mỗi lần nhớ tới cái chết của người mẹ đáng thương. Ai ngờ 3 năm sau người đàn ông đó quay lại tìm cậu bé năm ấy cậu bé 11 tuổi muốn đem lên thành phố nuôi, thì ra cô gái đó mang thai của một kẻ sở khanh nào đó nhưng bị hắn quất ngựa truy phong. Sợ con gái mình mang tai tiếng cha cô gái mới xúi giục cô gái mời chào quyến rũ ba của cậu bé để làm kẻ ngốc đồ vô óc, dựng kịch “tình một đêm” rồi tiền quyền để dụ dỗ và quả nhiên đã thành công. Nhưng cô gái đó do trước đó yêu đương nhăng nhít, phá thai quá nhiều lần, đến khi cưới người đàn ông nhắm tâm bỏ rơi vợ kia trong một lần đi đứng trên đôi giày cao gót 15 phân không cẩn thận bị ngã ngổ thì là xảy thai.

- Chẳng biết có phải ông trời có mắt không, từ đó về sau cô ta vĩnh viễn mất đi khả năng làm mẹ. Lo sợ không có con trai nối dõi ông ta đã quyết định tìm lại đứa con trai đã bỏ rơi suốt 3 năm đem về nuôi nấng. Luôn ép cậu bé phải nghe lời mình, học hành đủ thứ, không được chơi bời, ... mẹ kế thì ghét cậu bé cay đắng luôn tìm sơ hở để mách ba cậu đánh cậu đau đến mức nằm liệt giường mấy hôm liền. Tâm hồn non nớt lúc đó của cậu bé dâng lên nỗi hận điên cuồng tự hỏi sao trên đời này lại có những người phụ nữ độc ác như thế chứ – Kể đến đây Tuấn Anh nghiêng răng ken két.

Kể đến đây Tuấn Anh nằm vật ra bãi cỏ nhắm mắt che giấu giọt lệ lạnh lẽo chảy ra từ mắt, lầm nhảm nói to.

- Tôi hận ông ta rất muốn giết chết ông ta nhưng ông ta lại là cha ruột của tôi, tôi biết phải làm sao bây giờ? Sau đó tôi quen với Nhật Duy ở trường cấp 2, từ đó chúng tôi trở thành bạn cực thân rồi thêm cả Huy Hoàng, Minh Khánh nữa cuộc sống của tôi đã dần thay đổi nhất là cho đến khi tôi gặp được một cô gái khiến trái tim băng giá của tôi tan chảy. Biết thế nào là yêu thương không còn mãi đắm chìm trong thù hận nữa, chỉ tiếc là người cô ấy yêu không phải là tôi. Trong cuộc đời này tôi mãi chỉ là kẻ cô đơn mà thôi...

Tuấn Anh nói trong đau khổ, lòng cay đắng, tim xót xa đau nói không thành lời mà không biết phải làm sao?

- Xin lỗi đã khiến anh lại buồn thêm nữa rồi, cũng muộn rồi chúng ta mau về thôi – Hoà Mi khoé mi cay cay, ngàn lời muốn an ủi nhưng lại chẳng biết nói thế nào.

- Để tôi đưa em về - Tuấn Anh gạt đầu dịu dàng nói với Hoà Mi.

Sáng hôm sau vừa tới cổng trường đã thấy có rất nhiều phóng viên đứng sẵn ở đó lao ra vây kín lấy hỏi tới tấp.

“Phan tiểu thư nghe nói cô sắp trở thành con dâu tương lai của tập đoàn Ánh Dương, sự thật có phải là thế không?”

“Xin hỏi Phan tiểu thư cô với Hoàng đại thiếu gia yêu nhau đã bao lâu rồi?”

“Phan tiểu thư tại sao bao lâu nay cô lại tìm mọi cách giấu kín thân phận của mình như thế? Có phải có nguyên nhân gì đặc biệt không?”

“...”

- Các người mau tránh ra tôi không biết gì hết, thực sự không biết gì hết.

Hoà Mi đau đầu khổ sở trốn tránh đám phóng viên mà không thể, chỉ có thể hét to để thể hiện sự phẫn nộ của mình. Bây giờ thì Hoà Mi đã hiểu vì sao ông Cường ba mình lại luôn dặn mình là phải giữ kín thân phận của mình nếu không muốn gặp rắc rối rồi.

Trong lúc Hoà Mi đang bị đè ép đến mức nghẹt thở chân tay bủn rủn vì quá mệt mỏi và căng thẳng đã bị ngã ngay thay có một người nhanh tay đỡ lấy nhỏ, rồi choàng lên người một chiếc áo khoác rất ấm áp.

- Nếu các người không mau tránh ra thì chỉ ngay ít phút nữa thôi tất cả các người không trừ một ai sẽ bị cảnh sát tới bắt tổng thẳng vào tù đó, tôi nói được thì sẽ làm được.

Nhật Duy giọng lạnh như băng không chút hơi ấm, ánh mắt nguy hiểm, toả ra hàn khí rét lạnh tột cùng khiến tất cả đều có cảm giác lạnh sống lưng, run rẩy như đứng giữa trời tuyết rơi lạnh giá vô cùng.

- Các người có giỏi thì cứ đứng đó thêm ít phút nữa đi – Tuấn Anh xuất hiện nói nhẹ như gió, nở nụ cười đẹp rực rỡ mê hồn nhưng lại có thể khiến người ta thấy hoảng sợ như đứng bên bờ vực thẳm khi nhìn vào ánh mắt vẫn tia máu đỏ rực của hắn.

Huy Hoàng, Minh Khánh cũng xuất hiện thêm cả Ngọc Huyền, Thủy Tiên, Quỳnh Chi tất cả đều gọi người tới giúp sức đuổi đám phóng viên chết tiết kia đi. Rồi chạy đến bên Hoà Mi hỏi han tình hình, cẩn thận dìu Hoà Mi vào lớp học mặc kệ bao ánh mắt của những kẻ đang nhìn xung quanh từ ghen tỵ, ngưỡng mộ, sợ hãi, ... khi biết thân phận thực sự của Hoà Mi. Cứ tưởng phải học bên Mỹ cơ ai ngờ lại học ở Việt Nam và che giấu kín suốt bao năm nay không một ai hay biết.

Khi vào lớp đã nhìn thấy một tờ báo tin tức buổi sáng đặt ở trên mặt bàn mình, Hoà Mi liền cầm lấy đọc mà không khỏi muốn ngất ngay tại chỗ.

“Lộ diện con dâu tương lai của tập đoàn Ánh Dương

Đó là thiên kim đại tiểu thư của chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Phan thị rất quyền lực và giàu có ở bên châu Mỹ chuyên kinh doanh dầu mỏ. Hiện đang là người yêu của Hoàng đại thiếu gia của tập đoàn Ánh Dương, tình cảm của hai người rất sâu sắc. Hoàng đại thiếu gia đã nói rõ cả đời này sẽ không cưới bất kỳ ai ngoài cô gái ấy trước sự chứng kiến của rất nhiều người.

Hiện tại ông Hoàng Dương và bà Ánh Hồng rất vui mừng khi có một cô con dâu xinh đẹp và tài năng như vậy, vô cùng ủng hộ việc hai người yêu nhau và cưới nhau trong tương lai...

Ông Hoàng Dương con gửi lời xin lỗi đến Phan tiểu thư, nếu như ông có gì quá đáng mạo phạm đến tiểu thư. Rất mong tiểu thư rộng lượng bỏ qua không so đo mà làm ảnh hưởng đến tình cảm của hai người...”

Còn có ảnh chụp hai người ở nắm chặt tay nhau ở trong bữa tiệc rồi cả ảnh hai người nói chuyện riêng ở bãi cỏ công viên Tiên Cảnh nữa chứ.

- Thôi xong lần này dù không muốn nổi tiếng thì em cũng đã trở lên nổi tiếng thật rồi – Hoà Mi nhìn Nhật Duy khẽ cười đau khổ, biết vậy chẳng điên mà giả làm bạn gái của Tuấn Anh nữa. Có au ngờ bị trở thành mục tiêu săn đón của báo chí như thế chứ, sau này cuộc sống của nhỏ chắc chắn sẽ bị đảo lộn mất. Hu hu

- Haiz, đó chính là sức mạnh của truyền thông. Họ không viết thì thôi, viết phát thì quạ đen cũng có thể biến thành phượng hoàng. Tội nghiệp mày với Tuấn Anh – Ngọc Huyền an ủi.

- Xin lỗi, tôi thật không ngờ sự việc lại ra nông nổi như vậy? – Tuấn Anh buồn rầu

- Cũng không thể hoàn toàn trách anh được, hic. Có trách thì trách chúng ta quá xui xẻo thôi. Thế nào em cũng bị ba mẹ mắng cho một trận toi bởi khỏi lửa, cứ tưởng ở Việt Nam là an toàn có ai ngờ... – Hoà Mi cười gượng gạo héo hắt.

- Thế tại sao em lại nói dối tôi? Nếu không phải bị báo chí phơi bày em còn định giấu tôi đến bao giờ? – Nhật Duy lạnh lùng, ánh mắt tức giận nhìn Hoà Mi nghiêng rãnh.

- Haiz, em biết mình sai rồi, anh đừng giận em nữa được không em tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa đâu – Thấy vẻ mặt giận dữ của Nhật Duy, Hoà Mi cuồng quýt.

- Lần này tôi tạm thời tha cho em, nếu còn lần sau thì... - Nhật Duy nhìn nhỏ bằng ánh mắt nguy hiểm.

- Hi hi, em biết rồi. Sau này sẽ không dám thế nữa đâu.

- Thế bây giờ chúng ta xử lý vụ này thế nào? – Huy Hoàng hỏi.

- Cảnh cáo mấy tờ báo lá cải, nếu còn dám đăng thông tin về Hoà Mi, Tuấn Anh và cử người đến phỏng vấn làm phiền Hoà Mi chúng ta sẽ cho họ chết mà không có chỗ chôn – Nhật Duy hít ngậm khí lạnh nói.

- Được – Minh Khánh nói là làm rút ngay điện thoại ra bấm số xử lý thao tác cực nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97

Tình hình ngày càng trở lên căng thẳng, kể từ lúc bị biến thành người nổi tiếng trên báo chí. Mọi nhất cử nhất động của Hoà Mi đều bị người ta dò xét, đánh giá, xì xào, bàn tán. Cuộc sống dường như hoàn toàn bị đảo lộn, không còn yên bình như trước nữa. Bạn bè xung quanh nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt hết sức e dè, ngại tiếp xúc, nói chuyện. Không chỉ đơn giản như vậy Hoà Mi sẽ càng dễ dàng trở thành mục tiêu của những bọn bất cóc đòi tiền chuộc, hay có ý định xấu, tính mạng sẽ rất dễ gặp nguy hiểm.

Nửa đêm đọc tin tức trên mạng, những tin đồn thổi nhảm nhí về chuyện tình cảm giữa mình với Tuấn Anh mà Hoà Mi cảm thấy hết sức bức bối. Nhưng đây chưa đáng sợ bằng việc bà Hương cùng ông Cường ba mẹ của Hoà Mi hiện đang công tác ở nước ngoài chưa hề thấy gọi điện về nói gì cả, đó chính là một điều nguy hiểm và đáng sợ nhất. Hoà Mi nhìn chiếc iphone5 để trên mặt bàn mà lòng vô cùng lo lắng không biết lần này ba mẹ nhỏ nhất là bà Hương sẽ xử lý chuyện này như thế nào, chuyện này hoàn toàn không thể đùa được đâu.

Đúng lúc này màn hình iphone5 sáng nhấp nháy, rung nhẹ để chế độ im lặng nhưng vẫn khiến Hoà Mi cảm thấy giật mình, lo sợ đến toát mồ hôi lạnh. Màn hình hiện số di động của bà Hương gọi về từ Anh quốc, thôi xong nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo liền xuất hiện. Tay run run cầm điện thoại mà lòng bàn tay toát mồ hôi trơn suýt đánh rơi cả iphone5, hít một ngụm khí lạnh tự nhủ “Là phúc thì không phải là họa, mà đã là họa thì có muốn tránh cũng chịu”. Nhấn phím tắt máy xong liền nhắm chặt mắt lại, chưa bao giờ Hoà Mi cảm thấy hoảng sợ như bây giờ.

- Mẹ ạ, nửa đêm mẹ gọi điện cho con có chuyện gì thế? – Hoà Mi giọng yếu ớt.

- Chuyện con bị phơi bày thân phận thật trên báo chí, còn dính dáng chuyện tình cảm với Tuấn Anh đại thiếu gia tập đoàn Ánh Dương là sao? Chẳng phải tình cảm của con với Nhật Duy rất tốt sao? Rốt cuộc con có biết mình đang làm gì không? Định bắt cả hai tay sao? – Bà Hương đầu dây bên kia giọng lạnh lẽo, hời hợt dập.

- Mẹ đừng tức giận, tất cả cái này chỉ là hiểu nhầm, hiểu nhầm thôi – Hoà Mi chưa bao giờ thấy giọng mẹ mình lạnh lẽo như thế cả, bất giác rùng mình vội vàng giải thích.

- Hiểu nhầm cái gì mà hiểu nhầm, sự thật được đăng lên mạng từ sáng hôm 2/11 đến hôm nay là 5/11 rồi còn có biết ảnh hưởng như thế nào đến giá cổ phiếu của tập đoàn Phan thị không? Con ngây thơ tưởng chỉ đăng lên báo thì chỉ khiến thân phận thật của con bị lộ sẽ bị mọi người chú ý hay sao? Không đơn giản vậy đâu con ơi, bây giờ nó còn ảnh hưởng đến cả tình hình chính trị, tài chính, giá cổ phiếu của tập đoàn Phan thị nữa đó. – Bà Hương thờ ơ nặng nề, mệt mỏi nói.

- Con không ngờ sự việc lại nghiêm trọng như vậy? Con xin lỗi – Hoà Mi bật khóc khi nghe thấy hơi thở nặng nề của bà Hương qua điện thoại.

- Hiện nay mấy lão già cổ đông ở tập đoàn Phan thị đã biết con hiện đang sống và học tập tại Việt Nam, trước đây ba mẹ nói dối cùng phong toả mọi tin tức về con nói hiện con đang học tại một trường cấp 3 ở Anh quốc. Bây giờ thì hay rồi, mấy lão già đó nói “Nữ chủ nhân tương lai và người thừa kế sáng giá của tập đoàn Phan thị sao có thể học tại Việt Nam nơi kiến thức giáo dục còn nghèo nàn, lạc hậu. Học chỉ toàn lý thuyết suông đến khi cho va vấp thực tế ngoài đời thì lại phải đào tạo lại từ đầu. Thử hỏi một người thừa kế tương lai mà như vậy thì làm sao có thể quản lý, phát triển sự nghiệp của tập đoàn Phan thị chứ?”. – Bà Hương chán nản.

- Vậy ba mẹ xử lý như thế nào? – Hoà Mi lo lắng đến thất tim lại, run rẩy hỏi.

- Ba con hiện nay đang đau đầu tìm cách xử lý kia, từ lúc lộ tin tức con đang sống và học tập tại Việt Nam mà không phải Anh quốc như lời cha mẹ nói. Giá cổ phiếu của Phan thị giảm đi tận 4 điểm hiện đang ở mức giá 91USD theo tình hình này có thể vẫn sẽ tiếp tục giảm nữa, ba con giờ đang tìm mọi cách để phong toả tin tức và bịt miệng bọn phóng viên đến phỏng vấn dồn dập. Trên đời này ba mẹ sợ nhất chính là miệng lưỡi thiên hạ, những tin tức nhảm nhí trên mặt báo chí. Bởi nó ảnh hưởng rất lớn đến tình hình kinh doanh của một tập đoàn nào đó – Nói đến đây bà Hương hít ngụm khí lạnh, dừng một lúc rồi nói tiếp.

- Ta và ba con đã dặn con phải luôn giữ thật kín thân phận của mình, đừng có khiến bọn phóng viên, những tạp chí lá cải săn tin chú ý. Nếu không nhất định con sẽ gặp rắc rối, phiền phức vô cùng lớn. Coi như đây là bài học đầu đời để con rút kinh nghiệm, sau này đứng lên lãnh đạo Phan thị con đừng bao giờ để xảy ra những sự việc đáng tiếc tương tự. – Bà Hương nói nhẹ nhàng nhưng đầy nghiêm khắc.

- Oi, thế là xong phải không mẹ? – Hoà Mi vui mừng, chỉ cần mẹ không đưa ra biện pháp xử lý mình là tốt rồi.

- Vẫn chưa đâu, ta đã quyết định hết học kỳ năm học này con phải lập tức làm thủ tục sang Anh quốc học ngay lập tức. Còn chuyện giữa con với Nhật Duy cùng Tuấn Anh hãy tự thu xếp ổn thỏa đi, từ giờ đến trước tháng 2 năm sau nếu con không tự mình sang Anh thì ta sẽ đích thân về Việt Nam đón con. Ở bên đó, ông bà nội con cũng đã không mất từ lâu, chẳng còn ai thân thích nữa tốt nhất con sớm tự lo liệu mọi chuyện cho chu đáo đi. – Nói xong bà Hương liền cúp máy luôn.

Hoà Mi nghe xong liền ngơ ngác như người mất hồn, nhỏ thật sự không ngờ mọi chuyện lại trở lên nghiêm trọng như vậy. Nếu phải sang Anh quốc học vậy sau này nhỏ với Nhật Duy sẽ phải làm sao đây? Còn Tuấn Anh, Ngọc Huyền, ... nhỏ thật sự không muốn rời xa bọn họ tý nào? Biết phải làm gì bây giờ?

Không suy nghĩ nhiều liền cầm điện thoại gọi cho ông Cường, ba của mình hỏi thăm tình hình.

- Ba à, mẹ nói muốn bắt con sang Anh quốc học. Con phải làm sao bây giờ? – Hoà Mi nói mà như khóc.

- Cái này tất cả là do con tự làm tự chịu, bà ấy còn đang trách ta đã nuông chiều con nên mới để xảy ra chuyện nghiêm trọng như thế làm ảnh hưởng đến

cả Phan thị. Giờ bà ấy không quan tâm việc con cùng với Nhật Duy tương lai sẽ ra sao? Hiện tại bà ấy chỉ muốn con sớm rời xa Việt Nam sang Anh quốc học thôi, hơn nữa nếu còn cò cở ở lại Việt Nam con sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm đấy. Ta chỉ nói vậy thôi, giờ ta còn có rất nhiều việc phải làm cúp máy đây. – Ông Cường nói xong cúp máy ngay lập tức.

Hoạ Mi lúc này thì đã hoàn toàn tuyệt vọng thật sự rồi, mẹ kiên quyết, ba thì chán nản không ai còn lòng tin vào nhỏ nữa. Chẳng lẽ phải rời xa Việt Nam thật sao?

Tại sân thượng của trường Thực Khuê, Nhật Duy thân sắc mặt rất khó coi, nhìn Tuấn Anh bằng ánh mắt lạnh lùng, không kiềm nén được tức giận liền vung nắm đấm vào mặt Tuấn Anh khiến khoé môi anh ta bị rí máu nhưng không dám kêu than một tiếng.

- Đồ khốn, rõ ràng đã thoả thuận nếu Hoà Mi yêu ai và chọn ai thì người còn lại sẽ tự động rút lui và cầu chúc cho cô ấy hạnh phúc. Thế mà cậu lại nhờ Hoà Mi giả làm bạn gái đến dự sinh nhật ba cậu, để giờ thì mọi chuyện thành ra thế này đây – Nhật Duy ánh mắt tức giận, hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm.

- Tôi xin lỗi, lúc đó tôi cứ nghĩ chỉ là bữa tiệc sinh nhật bình thường. Có ai ngờ ông già chết tiệt đó lại mời cả đám phóng viên tới để đăng tin, lúc đó tôi đã lôi Hoà Mi đi ngay rồi nhưng sợ ông ta giờ trò với Hoà Mi nên mới lỡ miệng để lộ thân phận thật của cô ấy. Tôi biết tôi đáng chết mà, cậu cứ đánh mắng tôi đi – Tuấn Anh buồn bã, đau khổ nói.

- Hừ...Đánh cậu thì được ích lợi gì, lần này chắc chắn Hoà Mi sẽ gặp rắc rối với ba mẹ cô ấy. Cậu có biết nếu thân phận cô ấy bị lộ sẽ ảnh hưởng như thế nào đến tình hình kinh doanh của Phan thị không? Có biết là cô ấy sẽ rất dễ gặp nguy hiểm không? Cứ có vấn đề gì là sẽ lại bị lôi lên báo chí cậu nghĩ cô ấy liệu có vui nổi không? – Nhật Duy nhìn xa xăm về nơi chân trời nói.

- Ba mẹ cô ấy sẽ xử lý vụ này như thế nào? – Tuấn Anh nhú mày lo lắng.

- Sẽ ép cô ấy phải rời khỏi Việt Nam vĩnh viễn – Nhật Duy nhấn mạnh từng chữ nói lạnh như băng.

- Cái gì? – Tuấn Anh kinh ngạc.

- Chỉ là sớm hay muộn thôi, vốn mẹ Hoà Mi muốn cô ấy đủ 18 tuổi sẽ sang Anh quốc du học. Nhưng với tình hình này ở Việt Nam sẽ không an toàn nhất định bà ấy sẽ không để yên chuyện này đâu – Nhật Duy trầm mặc, hít ngậm khí lạnh

- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? – Tuấn Anh hoảng sợ

- Chúng ta phải lo ứng phó với bọn phóng viên săn tin còn chưa xong? Rõ ràng tôi đã sai người uy hiếp mấy tờ báo lá cải không được đăng tin và cử người phỏng vấn làm phiền Hoà Mi vậy mà vẫn không thể kiểm soát nổi tình hình. Tôi nghi ngờ có người đứng sau giờ trò nếu không sao bọn họ dám lộng hành thế chứ? – Nhật Duy ánh mắt sâu thẳm, mím môi chặt

- Tôi nghĩ do Hồng Nhung đứng sau giờ trò, tập đoàn Minh Phương của ba cô ta cũng mạnh ngang với Phan thị còn có sự bảo trợ của Ngô bang của Thanh Tùng nữa. Ngoài hai bọn họ ra thì còn ai dám chứ? – Tuấn Anh nói như khẳng định.

- Bọn họ bắt đầu ra tay rồi, tất cả mới chỉ là bắt đầu thôi. Chúng ta phải cử người bảo vệ Hoà Mi 24/24 tôi có linh cảm Hoà Mi còn chưa kịp làm thủ tục sang Anh quốc du học đã bị bọn họ hại chết rồi. Hai người này không đơn giản tý nào đâu, chúng ta phải hết sức cẩn thận. – Nhật Duy dăm chiêu, từ hôm nay hẳn sẽ phải liên tục ở bên cạnh Hoà Mi mới được.

Nửa đêm đang ngủ say Hoà Mi giật mình tỉnh giấc khi nghe thấy tiếng động ở tầng dưới, cứ ngỡ là có trộm đột nhập Hoà Mi liền nhẹ nhàng mở cửa cầm cái lọ hoa trong phòng đi ra xem sao hoá ra là con mèo bắt chuột trong phòng bếp làm rơi nắp vung xuống nền nhà. Vừa từ phòng bếp định đi ra thì nhìn thấy bóng Nhật Duy đang sắp bước vào, Hoà Mi hoảng hốt vội lấp dưới bàn ăn cũng may hẳn không bật điện. Quan sát một hồi dưới ánh đèn ngủ vàng leo lét, ánh sáng yếu ớt, Nhật Duy mới yên tâm đi ra ngoài nhưng không phải là đi lên phòng mình đi ngủ tiếp mà là mở cửa ra vào sau đó đóng cái xe máy SH yêu quý của mình đi theo.

Thấy hẳn đi ra khỏi cửa với vẻ lén lút Hoà Mi có linh cảm không lành vội vàng bám theo, nhưng thật xi xèo đường phố buổi tối lúc 12h đêm làm gì có ai. Gọi taxi thì chắc gì đã kịp thời bám đuôi được Nhật Duy, trong lúc Hoà Mi đang thất vọng không biết Nhật Duy làm cái trò gì mà đi lên lúc nửa đêm như thế? Chẳng nhẽ đến hộp đêm à, nhưng tầm giờ này nơi đó sắp đóng cửa rồi. Nghĩ đến vết thương do bị đạn bắn trúng vai lần trước Hoà Mi không khỏi thấy ớn lạnh, lòng hoảng sợ, trái tim thất lại. Hoà Mi biết hẳn đi đâu và làm gì rồi...

Đang suy nghĩ không biết làm cách nào để đi theo được Nhật Duy vào dịp lần sau, mặc bộ áo ngủ mỏng manh thêm áo khoác ngoài đi chân trần chạy ra đứng giữa đường lúc nửa đêm thế này đúng lúc có một cơn gió lạnh thổi thoáng qua khiến Hoà Mi co người vì lạnh. Đang định đi vào thì có tiếng ai đó quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ gọi tên mình.

- Này người đẹp, nửa đêm không ngủ sao lại ra đây đứng ở đường làm gì? – Thanh Tùng từ trong ô tô bước xuống nhìn Hoà Mi cười tươi, dưới ánh đèn đường trông hẳn thật yêu mị, nụ cười như muốn hút hồn người ta.

- Liên quan gì đến anh, đừng nói với tôi anh chỉ tính cò đi ngang qua nhà tôi và có duyên gặp tôi đấy nhá. Nói vậy khiến tôi muốn nổi da gà da vịt lắm, ghê chết đi được – Hoà Mi cười khinh bỉ.

- Oh, em thông minh hơn tôi tưởng đó. Có phải em muốn đi theo Nhật Duy xem cậu ta nửa đêm nửa hôm đi đâu và làm gì không? – Thanh Tùng nói nhẹ như gió, cười rạng rỡ hơn.

- Sao anh biết? – Hoà Mi nhìn Thanh Tùng nghi ngờ
- Những gì liên quan đến em tôi đều biết hết, em chỉ cần hiểu thế là được. – Thanh Tùng mỉm cười ẩn ý, ánh mắt loé tia thú vị.
- Vậy anh muốn gì? – Hoà Mi hỏi thẳng luôn
- Tôi sẽ chở em đến chỗ cậu ta đang có mặt, nhất định em sẽ nhìn thấy một con người Nhật Duy hoàn toàn khác. Tôi chỉ muốn giúp em thôi hoàn toàn không có ý gì khác đâu – Thanh Tùng nghiêm túc nói, khoanh tay nhìn Hoà Mi cười ầm ập.
- Vậy cảm ơn nhiều, nhưng giờ thì tôi hoàn toàn không muốn đi nữa. Chỉ muốn đi ngủ thôi – Hoà Mi đưa tay lên miệng che miệng ngáp.
- Tùy em thôi, nhưng nếu em không muốn nhìn thấy cái xác không hồn của Nhật Duy thì cứ tự nhiên vào ngủ tiếp đi – Thanh Tùng nhún vai, quay lưng chui vào ô tô định đi.
- Chờ đã, anh nói thế là sao? – Hoà Mi hoảng sợ, lo lắng vô cùng
- Nếu muốn biết thì hãy đi theo tôi, tôi sẽ đưa em đến tận nơi để mắt thấy tai nghe không lại bảo tôi nói điều – Thanh Tùng cười nhạt
- Được – Mặc dù trong lòng còn nghi ngờ, nhưng Hoà Mi vẫn muốn tới nơi Nhật Duy đang có mặt chỉ vì quá lo lắng, nếu nhờ lại trở về nhà với bộ dạng bị thương nặng, đau đớn như trước thì phải làm sao? Rốt cuộc thì anh đang có chuyện gì giấu em thế hả Nhật Duy?
- Mau lái xe tới thung lũng tử thần càng nhanh càng tốt. – Thanh Tùng lãnh đạm ra lệnh cho tài xế
- Thung lũng tử thần là nơi nào? – Hoà Mi không hiểu.
- Cứ tới em sẽ biết thôi

Thanh Tùng liếc nhìn Hoà Mi cười thú vị, lần này có kịch hay để xem rồi thêm khoảng hai, ba lần giống như thế này tôi rất muốn thử xem khả năng chịu đựng của Nhật Duy đến đâu? Tôi tin chắc chắn chưa đến tháng 2 năm sau nhất định cậu sẽ phải đính hôn với Hồng Nhung thôi, chính tại cậu mà em gái tôi mới phải chết một cách oan uổng khi tuổi đời còn quá trẻ. Nợ máu này tôi nhất định sẽ khiến cậu phải trả giá bằng máu của mình, còn Hoà Mi tôi sẽ từ từ theo đuổi cũng được...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98

Lạc bước nơi địa ngục trần gian

Có những nỗi nhớ không thể nói thành tên

Có những nỗi đau xót không thể diễn tả thành lời

Tình yêu là tình cảm thiêng liêng và đẹp lung linh

Thiếu đi sự chung thủy chỉ còn lại niềm đau, nỗi tiếc hận

Sai một lần sẽ là sai mãi mãi không thể sửa

Khi đã yêu xin đừng có lừa dối để làm tổn thương đến nhau.

Ngồi trên xe ô tô Hoà Mi im lặng nhìn ra ngoài cửa xe chỉ thấy một màu đen tối vắng vẻ, im lìm không một chút sức sống. Trái tim có cảm giác thật lạnh lẽo, tâm trạng bất an lo lắng đến mức ngột thở. Cứ tự dối lòng sống thật vui vẻ, hạnh phúc, mạnh mẽ và kiên cường nhưng khi phải đứng trước những ngã rẽ, sóng gió của cuộc đời Hoà Mi cảm thấy mình thật yếu đuối, nhỏ bé làm sao?

- Sao trông em buồn vậy? Có phải mấy chuyện xảy ra gần đây không? – Thanh Tùng nhìn Hoà Mi đang đăm chiêu, khẽ hỏi.
- Nếu là anh thì anh có cảm nghĩ như thế nào? Liệu có thể vui vẻ được không? – Hoà Mi vẫn đưa mắt nhìn ra bên ngoài, cười nhạt nói hờ hững về bất cần.
- Tôi nghĩ sự việc có lẽ không chỉ đơn giản như vậy đâu, tôi nghĩ chắc ba mẹ em đã có những áp lực thúc ép em phải làm những việc mình không thích, mới khiến em mới trở lên buồn rầu như vậy? – Thanh Tùng khẽ cười, nói như khẳng định.

Nghe Thanh Tùng nói xong, trái tim Hoạ Mi càng dâng lên cảm giác lạnh lẽo, bất an như đang phải đối mặt với vực sâu thăm thẳm mà không biết phải làm sao để thoát khỏi khi mà phía sau lại là một bầy sói đói mồi có thể tấn công ăn thịt mình không còn mảnh xương bất cứ lúc nào. Con người này thật nguy hiểm, cũng đủ tàn nhẫn khiến đối phương chết mà vẫn còn phải mở miệng cảm ơn đã cứu giúp mà đâu có ngờ người hại mình lại là anh ta chứ. Có thể hiểu rõ đối phương như lòng bàn tay cũng như suy nghĩ của họ thì lại càng đáng sợ hơn.

- Xem ra anh cũng chẳng phải con người đơn giản tí nào? Mục đích nửa đêm xuất hiện để giúp tôi đi đến nơi Nhật Duy đang có mặt chắc cũng là chủ ý chẳng tốt đẹp gì. – Hoạ Mi quay mặt nhìn Thanh Tùng nở nụ cười tươi như hoa, nhưng lại giá băng như con gió đông thổi ngoài kia.

- Ha ha, Nhật Duy có một người con gái thông minh và sắc xảo như em trở thành người yêu một lòng một dạ yêu thương hẳn đúng là quá may mắn đi. Tôi chợt cảm thấy rất ghen tỵ đó, mà tại sao em lại chọn hẳn nhỉ? Tôi có gì thua kém hẳn sao? – Thanh Tùng nhếch mép cười lạnh, khẽ đưa tay chạm vào má Hoạ Mi.

- Hừ...tại sao tôi phải nói cho anh biết chứ? Anh và anh ấy không cùng một loại người chỉ cần nói vậy tôi nghĩ anh có thể hiểu rất rõ ràng rồi – Hoạ Mi nói bực bội ngồi dịch ra thật xa hẳn, không muốn hẳn lại tiếp tục động tay chân lên người mình.

- Oh, nhưng thật đáng tiếc nếu em yêu hẳn nhất định em sẽ phải chịu đau khổ thôi. Tôi thật lòng khuyên em nên chia tay sớm đi, càng sớm càng tốt sẽ đỡ chịu tổn thương sâu sắc – Thanh Tùng nói về chân thành.

- Đau khổ hay không đó là việc của tôi, cảm ơn anh đã có lòng. Chỉ cần anh tránh xa tôi ra là tôi đã thấy mừng lắm rồi – Hoạ Mi cảnh giác nói, trong lòng không khỏi lo lắng.

- Haiz, em quả là bướng bỉnh. Tình yêu này sẽ mãi chỉ là giấc mộng không thể thành hiện thực thôi, tôi còn đây, em còn đây chúng ta cùng suy ngẫm nhé. Nếu sau này em không thể trở thành vợ của Nhật Duy thì nhất định em sẽ là vợ của tôi, em không tin cũng sẽ phải tin thôi. Ha ha – Thanh Tùng cười kinh dị, cả người rung rung.

Hoạ Mi nghe hẳn nói xong bất giác rung mình, trái tim đập mạnh. Nhìn hẳn cười như vậy cả người cảm thấy càng lạnh giá không chút hơi ấm hơn, sao hẳn lại có thể tự tin và chắc chắn như vậy chứ? Liệu có thể xảy ra chuyện buồn cười thế không? Cho dù có chết Hoạ Mi cũng tuyệt đối không bao giờ muốn trở thành vợ hẳn, nếu không cả đời này chắc nhỏ sẽ sống trong đau khổ mãi mãi thôi.

Một tình yêu đầu đời đẹp như một giấc mơ nhưng lại có quá nhiều trắc trở muốn đến được với nhau thà nằm mơ tuyết rơi mùa hạ tại Hà Nội còn có nhiều hi vọng thành hiện thực hơn. Một thân phận không thể phủ nhận là người thừa kế tương lai của một tập đoàn quyền lực và giàu có với những âm mưu, thủ đoạn cuốn xoáy mình vào trong không buông kể từ khi mình cất tiếng khóc chào đời trên cõi đời này.

- Tôi đã xem tình hình cổ phiếu của Phan thị trên thị trường chứng khoán tại NewYork sáng nay, đã sụt giảm tận 4 điểm rồi. Chắc chắn ba mẹ em sẽ rất vất vả để có thể giải quyết êm đẹp vụ này khi mà các tập đoàn đối thủ đang lợi dụng điều đó để mà ra tay chơi xỏ Phan thị. Một khi Việt Nam đã không còn là nơi an toàn để em trốn tránh nhất định họ sẽ bắt em sang Anh hoặc Mỹ để du học và thực tập luôn tại Phan thị để chứng minh năng lực lãnh đạo. Và cũng là để bịp miệng bọn phóng viên đang rất tích cực săn tin, trấn an mấy lão già cổ đông đang có ý định tìm người thừa kế khác sáng giá hơn em. Mà ba mẹ em thì đâu có muốn sự nghiệp cũng như tâm huyết cả đời mình rơi vào tay người khác chứ, lần này thì em xui xẻo thật rồi. Không biết nên cười hay khóc chia buồn với em nữa, hắc – Thanh Tùng nói nhẹ như gió mà Hoạ Mi có cảm giác như nặng cả ngàn tấn, tựa vào thành ghế nhắm mắt chặt lại, im lặng không nói thêm bất cứ điều gì.

Ba mẹ nói rất yêu thương mình nhưng khi tại mình mà khiến giá cổ phiếu của Phan thị bị giảm giá do người ta nghi ngờ năng lực của người thừa kế tương lai đã học hành ở một nơi không phát triển mạnh cả về giáo dục lẫn kinh tế, lại còn vướng vào chuyện tình cảm khi tuổi đời còn quá trẻ liệu có thể lãnh đạo được một tập đoàn có tuổi đời lâu năm phát triển mạnh trong tương lai hay không?

Chỉ một vài thông tin bất lợi đó thôi mà khiến ba mẹ nhỏ liều xiêu khi chỉ trong vòng chưa đầy bốn ngày đã bị mất cả gần 500 triệu đô la, thậm chí còn bị mấy lão già cổ đông thúc ép đòi tìm người thừa kế khác có năng lực và giỏi giang hơn. Không còn cách nào khác đã ép mình phải sang Anh quốc học quản trị kinh doanh đi thực tập thực sự để chứng minh năng lực, thì ra ba mẹ nhỏ cũng chỉ được đến vậy mà thôi. Dù sao lợi ích của cá nhân lẫn cả gia tộc vẫn quan trọng hơn chuyện tình cảm cá nhân tâm thường. càng nghĩ Hoạ Mi càng cảm thấy mệt mỏi, áp lực vô cùng nặng nề.

Họ muốn có một cô con gái tài giỏi để thừa kế cái sự nghiệp mà họ đã dành cả đời với biết bao tâm huyết mới có được, nếu Hoạ Mi có yêu Tuấn Anh thật sự thì họ cũng tuyệt đối không bao giờ tán thành đâu. Còn Nhật Duy chẳng qua anh ấy có quyền lực có thể bảo trợ làm chỗ dựa cho họ đứng vững mà thôi. Cái gì mà chỉ cần con hạnh phúc là đủ chứ? Tất cả chỉ là giả dối, lừa bịp mà thôi, hạnh phúc của Hoạ Mi đâu có thể giúp họ kiếm được tiền càng nhiều càng tốt như những gì họ mong muốn.

Ngồi vậy thôi mà trái tim đau quặn thắt lại, cứ ngỡ ba mẹ yêu thương mình luôn mong muốn mình sống thật hạnh phúc. Động viên, chia sẻ giúp mình vượt qua khó khăn, sẽ nói với mình rằng “Có ba mẹ ở đây rồi sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu, con đừng quá lo lắng” ngược lại còn ép mình phải làm theo những gì họ mong muốn vì đã làm ảnh hưởng đến lợi ích của họ. Hóa ra tất cả chỉ là do mình tự ảo tưởng và mơ mộng thôi. Hai tay nắm chặt lại, móng tay cắm sâu vào da thịt mà Hoạ Mi chẳng cảm thấy đau đớn tí nào chỉ cảm thấy một nỗi thất vọng chưa xót dâng trào lên tận miệng, nuốt nước bọt mà thấy vị đắng chát hơn cả thuốc kháng sinh.

- Nhưng chỉ cần em nhận lời làm bạn gái của tôi, tôi nhất định sẽ giúp em giải quyết êm đẹp vụ này. Còn Nhật Duy à, hẳn ta còn đang lo ửng phò với mấy đám phóng viên liều lĩnh và táo tợn được điều từ tận bên Mỹ sang đưa tin và muốn phỏng vấn em bằng được vào sáng ngày mai hoặc ngày kia. – Thấy Hoạ Mi im lặng Thanh Tùng lại chậm rãi nói tiếp

- Đồ khốn, có phải tất cả là do anh cố tình lợi dụng để hại tôi đúng không? – Hoạ Mi tức tối hai tay nắm chặt lại, hận không thể giết chết hẳn ta. Nham hiểm, đề tiện vừa thôi muốn dòn nhỏ vào chỗ chết bằng được mới hả dạ sao?

- Em lại nghi oan cho tôi rồi, tôi thật lòng thích em muốn em cam tâm tình nguyện theo tôi thì việc gì phải giờ trò trẻ con đó chứ. Nếu tôi thật sự ra tay thì em sẽ chẳng còn thoải mái nói chuyện với tôi như lúc này đâu, đừng quên em còn có rất nhiều kẻ thù khác ẩn trong bóng tối đó.

Thanh Tùng nhìn Hoạ Mi tức tối cảm thấy rất buồn cười, hấn mà phải làm cái trò trẻ con đó sao? Có người giúp hấn dọn đường rồi, còn không hấn mà đã ra tay thì sẽ không đơn giản chỉ là giá cổ phiếu của Phan thị bị giảm mất vài trăm triệu đô la đâu.

- Hồng Nhung? Là do cô ta làm đúng không?

Thấy Thanh Tùng nói không phải Hoạ Mi liền nghĩ ngay tới một cái tên khác, oan gia ngõ hẹp gặp nhau suốt còn bị Hoạ Mi trêu chọc. Vụ này cô ta mà bỏ qua thì đúng là mặt trời mọc đằng tây rồi.

- Không chỉ có mình cô ta đâu? Kẻ thù của em còn nhiều lắm, em đừng quên em quen biết với Nhật Duy cùng Tuấn Anh toàn những người đẹp trai, tài năng sẽ khiến cho bao nhiêu người ghen tỵ muốn làm hại đâu. – Thanh Tùng cười nhạt, tựa vào thành ghế nhắm mắt

Trái tim Hoạ Mi càng thêm lạnh lẽo, đúng vậy trên đời này sự đố kỵ của con người là đáng sợ nhất. Một khi họ thấy chướng tai gai mắt sẽ chẳng bắt chấp thủ đoạn để lật đổ, hạ gục. Trong khi mình thì lại quen một lúc với toàn những chàng trai đẹp như hoa như ngọc, lại tài năng, giàu có nữa chứ?

- Thiếu gia hình như có kẻ đang theo dõi chúng ta – Tài xế nhìn qua gương chiếu hậu thấy một chiếc xe ô tô màu đen đang đuổi theo đằng sau vội nói.

Thanh Tùng quay lại đằng sau nhìn, sắc mặt trầm ngâm lạnh lẽo ra lệnh.

- Là người của Nhật Duy mau tìm cách cắt đuôi, nhanh lên – Thanh Tùng thoáng bức bối,

- Dạ, thưa thiếu gia – Người tài xế cung kính

- Cái gì thế? Người của Nhật Duy theo dõi chúng ta à – Hoạ Mi quay lại đằng sau nhìn thấy chiếc xe ô tô đang đuổi theo sát đằng sau, kinh ngạc hỏi.

- Em ngốc vừa thôi, sau khi thân phận em bị lộ sợ em gặp nguy hiểm nên Nhật Duy đã cho người theo dõi và bảo vệ em 24/24h, trong điện thoại em còn có gắn định vị GPS nữa. Nếu không muốn bị theo dõi đến cùng thì mau đưa điện thoại đây cho tôi, để tôi hủy hệ thống định vị – Thanh Tùng trừng mắt nhìn Hoạ Mi, thảo nào bị theo dõi suốt này giờ mà không biết.

- Trời, vậy mà tôi chẳng biết tí gì cả. Hic – Hoạ Mi nhăn nhó.

Sau khi chiếc xe chở Hoạ Mi lẫn Thanh Tùng đã thoát khỏi sự theo dõi người của Nhật Duy, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì lại bị một chiếc ô tô từ đầu chắn ngang giữa đường, tài xế vội phanh gấp tý nữa thì đâm sầm vào nhau không chết thì cũng bị thương.

- Đây lại có chuyện quái quỷ gì nữa thế? – Hoạ Mi bị đập trán vào thành cửa kính khi đang nhìn ra bên ngoài, tức điên người la to hỏi.

- Thiếu gia là xe của tiểu thư Ngọc Mai, cô ấy biết chúng ta sẽ đi đến đây nên đã chờ từ lâu muốn gặp thiếu gia nói chuyện. – Tài xế nhìn cô gái xinh đẹp kiêu kỳ đang ngồi trong xe ô tô trước mặt không khỏi ớn lạnh.

- Ngọc Mai là ai? – Hoạ Mi kinh ngạc mở to mắt hết nhìn cô gái ở ô tô trước mặt đang nhìn về phía mình lại liếc nhìn sang Thanh Tùng.

- Không liên quan đến em – Thanh Tùng mặt tối sầm, lạnh như băng nói rồi mở cửa xe bước xuống.

Đi tới chỗ ô tô của Ngọc Mai, Thanh Tùng lạnh lùng đứng bên ngoài cửa xe nhìn cô nàng bằng ánh mắt nguy hiểm.

- Cô chặn đường như vậy là có ý gì? Chẳng phải hai chúng ta đã cắt đứt mọi quan hệ rồi sao? Sao cô cứ thích làm phiền tôi thế nhỉ? – Thanh Tùng cười lạnh lẽo, gằn giọng nói.

- Oh, cũng không có gì em chỉ muốn tới xem cô gái nào có thể khiến anh có ý định thuê nhà thật gần chỗ cô gái ấy đang ở, cho người theo dõi 24/24h chỉ một cú điện thoại lúc nửa đêm đang ngủ cũng sẵn sàng đi tới đón cô ấy đi chơi. Khiến em thật sự rất tò mò muốn gặp mặt thử xem sao thôi. – Ngọc Mai cười ngọt ngào.

- Kể ra cô nắm bắt thông tin cũng nhanh đấy, nhưng chẳng liên quan gì đến cô cả. Tốt nhất cô nhanh biến đi cho khuất mắt tôi nếu không đừng trách tôi ác – Thanh Tùng nở nụ cười tanh mùi máu, ánh mắt sâu thẳm băng giá đe dọa.

- Anh à, em thật sự vẫn còn rất yêu anh mà. Tất cả chỉ là lỗi lầm nhất thời do em nông nổi xin anh hãy tha thứ cho em mà – Ngọc Mai mở cửa xe ô tô bước ra nhìn Thanh Tùng khóc nức nở.

- Thôi cho tôi xin, loại phụ nữ ngoại tình trơ trẽn như cô không xứng để tôi liếc mắt chứ đừng nói là tha thứ - Thanh Tùng khinh bỉ.

- Anh...chẳng phải trước đây anh yêu em rất nhiều sao? Nói cả đời này sẽ chẳng yêu và cưới bất kỳ cô gái nào ngoài em rồi mà. Hức – Ngọc Mai nghẹn ngào, khóc thương tâm.

- Trước khác bây giờ khác kể từ lúc biết cô phản bội tôi, tôi đã hết yêu cô rồi. Cô đừng có ở đó khóc lóc làm gì chỉ khiến tôi thêm coi thường cô thôi, lúc cô cời hết quần áo lên giường với người đàn ông khác cô có nghĩ gì đến tôi không? – Nghĩ lại những chuyện xảy ra trong quá khứ Thanh Tùng lại càng cảm thấy ức chế, máu nóng sôi sùng sục, tay vô thức nắm lại thành nắm đấm.

- Sao anh lại có thể đối xử với em như vậy chứ? Thật lòng em vẫn còn yêu anh rất nhiều mà, sao anh lại không chịu tha thứ cho em chứ. Em biết lỗi thật rồi mà, cầu xin anh hãy tha thứ cho em đi mà... Hức – Ngọc Mai quỳ xuống cầu xin, vừa khóc nước mắt, nghẹn ngào nói,

- Quá muộn rồi, tôi đã tha thứ cho cô từ lâu nhưng thực ra thì tôi đã hết yêu cô rồi nên sẽ không bao giờ có chuyện nói lại tình xưa nữa đâu. Cô biết điều đừng có làm phiền tôi nữa, nếu không đừng trách tôi không nể tình xưa nghĩa cũ mà ra tay tàn nhẫn với cô

Thanh Tùng nhắm mắt nói trong chua xót, đã từng yêu rất tha thiết chỉ vì sự phản bội bây giờ hai người lại như người xa lạ cảm thấy tim nhói đau mà không biết phải làm sao? Mặc dù vẫn còn yêu nhưng liệu có thể quay lại nữa không khi trong tim dường như đã xuất hiện một hình bóng mới? Gió đông thổi hiu hắt sao cõi lòng lại thấy lạnh lẽo, cô đơn đến vậy.

- Có phải vì anh đã yêu cô gái ngồi trên xe kia đúng không? Nên mới không còn yêu em như ngày nào, và đã quên hết luôn những lời đã từng hứa với em đúng không? Đúng không?

Ngọc Mai điên cuồng hét to, tại sao lại như thế chứ? Lúc đó chỉ vì say nắng nhất thời nên cô mới làm điều có lỗi với Thanh Tùng nhưng sao anh lại không chịu tha thứ cho cô chứ, cô vẫn còn rất yêu anh mà... Cô thật sự không cam tâm để mất anh dễ dàng như vậy được, anh hứa sẽ cưới cô làm vợ, cô luôn mơ một giấc mơ trở thành cô dâu xinh đẹp, lộng lẫy sánh bước bên anh tiến vào lễ đường.

Vậy mà chỉ một lần lầm lỡ anh lại nhẫn tâm đến vậy sao? Nhất định không chịu tha thứ cho cô sao? Thử hỏi trên đời này có mấy cô gái là chưa một lần nghĩ đến chuyện ngoại tình và dám ngoại tình dù chỉ một lần với người đàn ông khác chứ? Tại sao đàn ông có thể yêu nhiều người, quan hệ với nhiều người phụ nữ nhưng vẫn nhận được sự cảm thông, tha thứ của người phụ nữ. Còn khi phụ nữ mắc sai lầm thì lại nhất định ruồng bỏ, không chịu tha thứ là sao?

- Đúng vậy. Thế nên cô từ nay đừng có làm phiền tôi nữa, giữa chúng ta từ nay về sau sẽ không còn bất cứ quan hệ nào.

Thanh Tùng nhắm mắt, hít một ngụm khí lạnh, cố giữ giọng thật bình tĩnh nói xong bỏ đi thật nhanh. Còn ở lại thêm giây phút nào nữa chắc hẳn sẽ mũi lòng mà đồng ý nói lại tình xưa mắt, đã từng rất yêu giờ lại phải coi nhau như người xa lạ. Đau

Ngọc Mai ngồi vật vờ giữa đường ngơ ngác như người mất hồn nhìn chiếc xe ô tô chở Thanh Tùng người cô từng yêu rất tha thiết đi xa, nước mắt lại tiếp tục tuôn rơi thấy chua xót và hối tiếc vô cùng. Không đâu, anh vẫn còn rất yêu em mà, bằng mọi giá nhất định em sẽ khiến anh quay trở lại bên em và yêu em như ngày nào. Chỉ cần như vậy, sau này có muốn em trả giá thế nào em cũng cam tâm. Phải sống thiếu anh, em thà chết còn hơn... .

- Cô gái đó là người yêu cũ của anh hả? – Hoạ Mi chứng kiến từ đầu đến cuối tò mò hỏi.

- Uh, nhưng đã chia tay lâu rồi – Thanh Tùng nhắm mắt đặt tay lên trán, khẽ nói.

- Cô ấy trông rất xinh đẹp và quyến rũ nha, vậy mà anh lại chia tay cô ấy thật đáng tiếc, làm người ai chẳng từng có lỗi làm sao anh không chịu tha thứ cho cô ấy chứ? – Hoạ Mi nghi hoặc hỏi, nhìn sơ qua cũng biết từng yêu nhau sâu sắc thế cơ mà.

- Nếu tôi nói vì tôi yêu em thì sao? – Thanh Tùng mở mắt nhìn Hoạ Mi cười rạn rở

- Quên đi, coi như tôi chưa nói gì – Thấy ánh mắt sáng rực như con sói thấy mồi của hắn, Hoạ MI cảm thấy lạnh cả sống lưng vội vàng nhìn ra cửa sổ.

- Nếu tôi thật sự yêu em, nhất định em sẽ gặp rắc rối với Ngọc Mai – Thanh Tùng nói vu vu.

- Trời ơi! Một Hồng Nhung là quá đủ rồi, nếu thêm Ngọc Mai nữa chắc tôi sớm lên Thiên đường gặp Thượng đế mất đời. Hic – Hoạ Mi run run nói.

- Không sao, tôi nhất định sẽ bảo vệ em – Thanh Tùng cười dịu dàng nhìn Hoạ Mi.

- Thôi xin người, cho chữ “bình yên” đi. Nhanh thật đã 1h đêm rồi, bao giờ chúng ta mới tới thung lũng tử thần đây – Hoạ Mi cười gượng gạo với chuyện chủ đề, người này thật sự rất nguy hiểm không nên ở gần.

- Yên tâm, sắp tới rồi – Thanh Tùng nhìn về phía trước một lúc rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Giả như chưa từng gặp nhau và quen nhau

Thì em sẽ chẳng phải thấy đau xót, sợ hãi

Khi nhìn thấy bóng anh dần xa thật xa mà

Không có cách gì để níu kéo lại, chỉ mong anh bình an

Tình duyên đôi ta mãi mặn nồng, chỉ đơn giản vậy thôi

Nhưng sao lại trở lên khó khăn như vậy?

Chiếc xe ô tô chở Hoà Mi cùng Thanh Tùng sau hơn một tiếng đồng hồ đã dừng tại một nơi hoang vu, cỏ mọc rậm rạp xung quanh còn có những ngôi nhà hoang không một bóng người ở, không có đèn đóm gì. Nơi này vừa tối tăm, vừa đem lại cảm giác ớn lạnh, ghê rợn. Hoà Mi quan sát xung quanh một lúc bất giác rung mình, linh cảm một điều gì bất an đang diễn ra ở đây quay mặt nhìn Thanh Tùng rồi hỏi.

- Đây chính là thung lũng tử thần à? – Hoà Mi vừa tiếp tục quan sát

- Uh

- Tại sao lại gọi là thung lũng tử thần? – Hoà Mi khó hiểu.

- Đi theo tôi tới chỗ này em sẽ hiểu rõ vì sao thôi, chỗ chúng ta cần đến cách chúng ta một đoạn không xa đâu. Khi nhìn thấy những gì đang diễn ra trước mắt tôi tin nhất định em sẽ thấy rất bất ngờ đấy – Thanh Tùng liếc nhìn Hoà Mi một cái rồi cười nham hiểm, sau đó đi thẳng về phía trước.

Hai người đi cùng nhau một đoạn ngắn chẳng bao lâu đã tới nơi cần đến, thế nhưng khác với không gian tĩnh lặng và âm u ngoài kia càng đi sâu vào trong khu vực nguy hiểm thì thỉnh thoảng lại nghe thấy những tiếng la hét thảm thiết như oan hồn đòi mạng. Hoà Mi cảm thấy rất khó chịu xen lẫn chút sợ hãi đang muốn quay đầu lại trở về, thật sự không muốn nhìn thấy những cảnh tượng mà mình không muốn thấy chút nào.

- Đã tới rồi lại muốn quay về dễ dàng vậy ư, can đảm lên đi em – Thanh Tùng tóm chặt tay Hoà Mi trấn an.

Hoà Mi im lặng không nói gì nữa muốn đi tiếp, nửa muốn quay về thế nhưng bước chân lại cứ theo sự lôi kéo của Thanh Tùng mà đi tiếp những bước vô định. Còn đang mải mê chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình thì đã bị Thanh Tùng kéo núp vào một bụi rậm đầy những cỏ heo may đã chín bám vào quần áo, đang định mở miệng mắng hấn ta một trận vừa lúc thấy hấn đưa tay lên môi ra hiệu im lặng.

- Nhìn thẳng về phía trước một đoạn đi, em có thấy gì đặc biệt không? – Thanh Tùng tay nắm chặt tay Hoà Mi đưa mắt nhìn về phía trước hỏi.

Hoà Mi nghe thấy vậy cũng vội vàng nhìn thẳng về phía trước, không nhìn thì thôi, vừa nhìn thì đã thấy một cảnh tượng kinh hồn đập vào mắt nhỏ. Phía trước là hai nhóm người đứng cách một đoạn nhìn nhau bằng ánh mắt bất cần đời, không khí có vẻ rất căng thẳng và nồng đậm mùi sát khí chết chóc lẫn máu tanh. Khi mà cả hai nhóm cầm đủ loại thứ vũ khí nguy hiểm từ dao, mã tấu, xích sắt, còn có cả súng nữa chỉ nhìn thôi cũng thấy sợ rùng rợn chân tay rỗi. Trong một nhóm người đối diện về phía Hoà Mi nên Hoà Mi có thể trông thấy rất rõ có bốn người đang đeo mặt nạ và mặc những bộ đồ màu sắc rất đặc biệt theo phong cách riêng của từng người.

Với trái tim nhạy cảm và sự quan sát thông minh, sắc bén rất nhanh Hoà Mi đã có thể nhận ra bốn người đó là ai thậm chí ngay từ giây phút đầu tiên Hoà Mi đã nhận ra ai là Nhật Duy. Nhật Duy rất thích màu màu đen, cả người luôn toả ra một khí chất đặc biệt đó là ánh mắt sáng long lanh nhưng lại sâu thăm thẳm chẳng biết là đang suy nghĩ cái gì.

Mỗi khi tức giận hay im lặng cũng luôn toả ra những khí lạnh khiến người ta cảm thấy rét buốt như đứng giữa trời tuyết rơi mỗi khi tiếp xúc hay nói chuyện. Ngay cả bản thân Hoà Mi mỗi khi tiếp xúc mặc dù lúc Nhật Duy vui vẻ nhất, cười âm áp nhất vẫn không thể không cảm nhận được một không khí lạnh giá mơ hồ xung quanh. Có lẽ đó là khả năng đặc biệt trời sinh chăng? Ngay cả nhóm người đối địch cũng cảm nhận được sự lạnh giá toả ra từ người Nhật Duy cùng sự uy hiếp chết chóc nên cố tránh xa thật xa.

Thế rồi chẳng biết hai nhóm người đó nói với nhau những gì, vì khoảng cách khá xa nên Hoà Mi không nghe thấy. Nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra được nụ cười nhếch môi lạnh lùng, ánh mắt loé tia nguy hiểm của Nhật Duy vậy mà, không hiểu sao tim Hoà Mi chợt cảm thấy thất lại sự lạnh lẽo lan toả từng góc ngách trong tim có thể thấy tâm trạng Hoà Mi bất an và lo lắng đến mức nào. Hai nhóm thật sự xông tới đánh nhau không biết trời trăng gì một là người chết, hai là ta chết mà Hoà Mi cảm thấy vô cùng kinh sợ. Đưa tay còn lại lên bịt miệng để không phát ra tiếng la hét thất thanh vì quá sợ hãi, nước mắt không biết từ lúc nào đã bắt đầu dâng trào khoé mi rớt xuống má từng giọt lạnh như băng tuyết.

- Bọn họ đang tranh giành nhau địa bàn với nhóm Địa Ngục, những cuộc huyết chiến như thế này thường xuyên diễn ra. Người chết vô số, máu nhuộm đỏ cả cỏ xanh nhưng cảnh sát đều không dám làm gì bởi họ sợ thế lực của hai nhóm này hơn nữa hầu như những quan chức cấp cao đều đã bị bọn họ mua chuộc rồi. Nên nơi này được người ta gọi bằng cái tên không mấy hay ho “Thung lũng tử thần”, những ai mà đến đây nếu không cẩn thận đều có thể chết mà thân xác cũng chả được vẹn nguyên không cả người đầy thương tích thì cũng mất đầu, cụt chân, cụt tay. Nhắc đến nơi này những ai thuộc người xã hội đen, ngay cả những ông chủ khét tiếng của thế giới ngầm tại Đông Nam Á, Ma Cao, Hồng Kông cũng còn cảm thấy run sợ mặc dù phải đối mặt với sự chết chóc không biết bao lần.

Thanh Tùng nhìn sắc mặt ngày càng trắng bệch của Hoà Mi cố gắng dùng những từ ngữ kinh dị nhất để miêu tả. Hấn muốn Hoà Mi nhìn thấy một sự thật rằng nếu cứ tiếp tục ở bên cạnh Nhật Duy nhất định nhỏ sẽ phải gặp nguy hiểm, không đơn giản chỉ là chết trong đau đớn mà còn có thể thân xác cũng không được vẹn nguyên. Và hấn làm vậy chỉ với một mục đích duy nhất muốn Hoà Mi buông tay, rời xa Nhật Duy mà thôi dù hấn cũng cảm thấy rất đau lòng.

Nhưng cứ để Hoà Mi chìm đắm mãi trong vũng bùn lầy nguy hiểm, không biết mạng sống của mình sẽ biến mất lúc nào. Hơn nữa nếu yêu Nhật Duy quá sâu sắc nếu một ngày hán thật sự chết thì Hoà Mi sẽ biết sống tiếp ra sao đây, Hoà Mi là một cô gái cứng rắn và mạnh mẽ dám yêu dám hận.

Nhưng nếu một ngày nào đó chẳng may người mình yêu thương đột ngột biến mất bỏ rơi mình sẽ rất dễ trở nên đắm chìm mãi trong đau khổ, nuối tiếc, sẽ sống mãi trong ánh hào quang tươi đẹp của quá khứ mà quên đi mất thực tại và mãi mãi không thể nào trở lại một cô gái vui vẻ, yêu đời hay cười hay nói nữa, dễ buồn nữa.

Sẽ chai sạn mọi cảm xúc, đóng chặt cửa trái tim luôn nhìn đời bằng ánh mắt lạnh giá vô hồn cho dù người đến sau có thật lòng yêu thương đến đâu cũng chẳng thể nào khiến Hoà Mi trở lên sống vui vẻ, hạnh phúc như ngày nào. Khi mà trái tim đã dành trọn cho một người, mà người đó lại đã chết thì khác gì Hoà Mi cũng sẽ chết theo.

Trên đời này có những người chỉ yêu một người suốt đời không bao giờ đổi thay, có những người thì cả đời có thể yêu rất nhiều nhanh buồn cũng chóng vui. Mà Hoà Mi lại thuộc trường hợp thứ nhất, nên trước khi mọi chuyện càng đi theo chiều hướng nghiêm trọng, trở lên quá muộn hán nhất định phải cắt đứt mối nhân duyên không đúng người cũng chẳng đúng lúc này. Làm như vậy cũng có nghĩa là cho Hoà Mi một cơ hội và tự cho hán một cơ hội, Hoà Mi là một cô gái đặc biệt hiếm có khó tìm hán thật không cam lòng muốn bỏ lỡ...

Im lặng lắng nghe những lời nói của Thanh Tùng, Hoà Mi không khỏi cảm thấy run lạnh, nước mắt tuôn rơi càng lúc càng nhiều, răng cắn chặt không để phát ra tiếng. Không biết mình rơi nước mắt vì lo lắng cho sự an toàn của Nhật Duy hay cảm thấy khoảng cách giữa mình với hán ngày càng trở lên xa vời, mong manh như làn khói.

- Không thể nào? Sao có thể như vậy chứ? Tôi không tin, sẽ không bao giờ tin những lời anh nói đâu.

Hoà Mi tay run run mặc dù đã được Thanh Tùng nắm chắc hơi ấm từ tay hán truyền sang nhưng tay Hoà Mi vẫn lạnh giá không chút hơi ấm khiến Thanh Tùng rất lo lắng. Liên tục lắc đầu tự cổ dối lòng mình, cố không tin vào sự thật trước mắt, đau lòng như muốn ngất luôn tại chỗ.

- Có thể em không tin lời tôi nói, nhưng cũng vào một đêm cách đây không lâu Nhật Duy đã bị trúng đạn vào bả vai không biết em có biết không? Nhưng em có biết người bắn đạn có thể khiến Nhật Duy bị thương là ai không, chính là “Sát thủ bóng đêm” kẻ cầm đầu của nhóm Địa Ngục. Cha hán ta là một trùm Mafia khét tiếng ở Mecico chuyên buôn bán ma túy, những hàng cấm tuồn vào Mỹ, những nước phát triển, thế lực vô cùng mạnh. Khi nguồn cung ma túy trở lên khan hiếm đã quyết định vươn vói bạch tuộc của mình đến tận châu Á, đang muốn tranh giành địa bàn tại Đông Nam Á nơi sản xuất và cung cấp ma túy hàng đầu cho thị trường ma túy thế giới.

Nhắc đến “Sát thủ bóng đêm” mà Thanh Tùng cũng không khỏi cảm thấy rùng mình, thế lực của cha hán ta mạnh tới nỗi phải cả hai gia tộc Ngô bang của hán và Bùi gia của Nhật Duy bắt tay nhau mới có thể đối phó. Cũng may nước sông không phạm nước giếng, bọn chúng chỉ buôn bán ma túy chứ chưa lán sang vũ khí nếu không thì rắc rối lắm. Lần này bọn chúng quyết tâm định tranh giành địa bàn Đông Nam Á với Bùi gia và đại diện là Thiên Đường Chết thì đúng là Nhật Duy lần này thảm thật sự rồi.

- Sát thủ bóng đêm? – Hoà Mi hình như đã từng nghe thấy cái tên này ở đâu rồi nhưng không nhớ rõ, nghi hoặc hỏi lại, vừa quan sát màn huyết chiến trước mặt.

- Uh, “Sát thủ bóng đêm” là một kẻ giết người một cách nhanh, chuẩn, chính xác trong thời gian tính bằng giây. Là nỗi sợ hãi kinh hoàng của những người có máu mặt trong thế giới ngầm, một khi hán đã quyết tâm ra tay trừ khử sát hại ai thì chắc chắn kẻ đó chắc chắn sẽ được đi gặp Thần chết chỉ trong vài giây ngắn ngủi. Thế nên rất nhiều ông trùm muốn truy sát hán nhưng không những không thành công mà còn bị hán giết chết trong nháy mắt, phá tan cả sự nghiệp gây dựng bao năm. – Thanh Tùng hít một ngụm khí lạnh, chậm rãi kể tiếp

- Hán ta sử dụng nhuần nhuyễn các loại súng, dao găm, thuốc độc, ám khí... Nhật Duy được mệnh danh là “Vua tốc độ” đua xe liên tục đoạt giải nhất suốt 2 năm, phóng với tốc độ trên 300km/h là chuyện bình thường. Khả năng né tránh đạn bay vèo nhanh như con gió cực giỏi, thế nhưng khi gặp “Sát thủ bóng đêm” đột ngột xuất hiện và cầm súng ra tay quyết tâm lấy mạng hán bằng được khiến cả ba người bạn thân của hán kinh hãi hồn vía bay lên mây. Còn chưa kịp định thần đã nghe thấy tiếng súng nổ chát chúa liên tiếp 3 lần, kết quả Nhật Duy trúng đạn vào vai máu chảy rất nhiều sức yếu không thể né tránh được nữa. Đáng lẽ sẽ là trúng tim nếu như “Sát thủ bóng đêm” quyết tâm đoạt mạng hán. Cứ tưởng cảm chắc cái chết trong tay, nhắm mắt tuyệt vọng do nghĩ “Sát thủ bóng đêm” sẽ bắn thêm một phát trí mạng nữa – Nói đến đây Thanh Tùng nhủu mày khó hiểu.

- Nhưng không biết vì lý do đặc biệt nào đó mà hán ta quyết định tha chết cho Nhật Duy khiến tất cả mọi người đều mở to mắt há miệng kinh ngạc. Từ trước đến nay hán luôn làm việc rất hiệu quả, gọn gàng đã giết ai thì nhất định giết đến cùng tuyệt đối không để lại con đường sống. Ngay cả Luân Sợ cánh tay phải của hán, hán cũng còn không tha chết vì dám phản bội hán. Vậy mà hán lại tha cho Nhật Duy đồng thời rút lui để lại một câu khiến mọi người rất khó hiểu “Tôi giết anh thì rất đơn giản với tôi mạng sống của anh chẳng là gì cả, nhưng nếu tôi giết anh chỉ sợ cũng tức là huỷ diệt sự sống của một người nào đó. Thế nên mạng của anh lần này tôi tạm thời bỏ qua, nếu lần sau còn gặp lại tuyệt đối sẽ không có cơ hội may mắn như vậy nữa đâu. Hãy về tập luyện thêm đi, có cơ hội lần sau nhất định sẽ gặp lại”.

Kể xong Thanh Tùng cảm thấy rất tò mò rốt cuộc thì người nào có thể khiến cho “Sát thủ bóng đêm” nổi tiếng máu lạnh trong thế giới ngầm mở con đường máu cho Nhật Duy sống sót khi mà đã có cơ hội dễ dàng giết chết hán. Nếu đề lần sau đâu có cơ hội dễ dàng đề mà ra tay như thế chứ?

Hoà Mi im lặng thì ra là vậy, thảo nào hôm đó Nhật Duy trở về lúc nửa đêm còn mang theo một vết thương đầy máu tỳ nữa thì đi gặp Diêm Vương luôn rồi nếu không phải do “Sát thủ bóng đêm” chiếu cố bỏ qua vì một người nào đó.

Đang suy nghĩ hoang mang, nhìn cảnh tượng huyết chiến đầm mùi máu tanh trước mắt càng khiến trái tim Hoà Mi thêm sợ hãi, bất an, lo lắng đến tận cùng cứ như đang lao xuống vực sâu hun hút không đáy chỉ có một màu tối đen bao phủ. Sự tuyệt vọng, bế tắc dâng cao trong lòng cứ nghĩ chỉ cần sống thật mạnh mẽ, vui vẻ, thật lòng yêu nhau và nắm chặt tay không buông thì dù có gặp phải sóng gió gì đi chăng nữa cũng đều có thể vượt qua. Nhưng hoá ra tất cả chỉ là một giấc mơ khó có thể thành hiện thực khi cuộc sống này có quá nhiều điều bắt buộc phải lựa chọn, đã chọn rồi thì không được hối hận

dù muốn hay không đâu thể muốn chọn tất cả mà được.

Nhật Duy cảm một dây xích dài quật tới tấp vào đám người đối thủ rất quyết liệt, đòn nào cũng là đòn trí mạng cả chỉ nghe thấy tiếng xương kêu “Răng rắc”, tiếng người bị thương kêu la hét thảm thiết đầy đau đớn. Những người bị trúng dao, gậy sắt, kiếm dài, mã tấu máu từ chỗ bị thương chảy ra lênh láng, đổ đến nhức mắt dưới ánh đèn pha ô tô.

Cả cơ thể Hoà Mi run rẩy không ngồi xổm không vững ngồi luôn xuống dưới nền đất lạnh giá đầy cỏ dại còn đọng sương đêm không hẳn vì người mặc mỗi bộ quần áo ngủ mỏng manh có thêm chiếc áo khoác ngoài mỏng, chân trần không giày tất. Tay không ngừng toát mồ hôi ướt đẫm, Thanh Tùng cầm chặt tay nhỏ cũng có thể cảm nhận được.

Tay còn lại đưa lên miệng bịt lại hết vì sợ hãi không dám hét, nước mắt nhạt nhoà, sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu, tự hỏi “Tất cả đều là con người bằng xương bằng thịt có cha sinh mẹ dưỡng, nhưng sao họ lại có thể nhẫn tâm đối xử với nhau một cách tàn nhẫn, tuyệt tình như vậy chứ?”. Thanh Tùng chợt cảm thấy hơi hận khi đã đưa Hoà Mi đến nơi này để xem cảnh tượng chẳng mấy đẹp đẽ này.

Chẳng mấy chốc cả đám người bên đối thủ đã bị khí thế quyết tâm của nhóm người Nhật Duy đánh bại, Nhật Duy cũng bị thương không ít, thời gian kéo dài, luôn lo lắng đề phòng bị đánh lén, dốc hết sức để đánh kẻ địch. Đang đứng một chỗ nghỉ lấy sức nhìn Tuấn Anh, Huy Hoàng, Minh Khánh xử lý mấy tên gan lì sống sót còn lại.

Mọi người không ai chú ý những kẻ bị thương đang nằm dưới đất chỉ chú ý xử lý những tên còn sống sót, thì Hoà Mi bỗng nhìn thấy một tên bị thương đang nằm dưới đất cách chỗ Nhật Duy đứng có vài bước chân đang cầm một con dao dài sáng loáng, sắc nhọn ngay sau lưng hắn đang cố đứng dậy để ra tay với Nhật Duy. Nhìn thoáng qua vài giây tình hình nguy hiểm trước mặt mà trái tim Hoà Mi đau xót không nói nên thành lời, nếu chẳng may trúng nhất dao đó vào chỗ hiểm thì Nhật Duy sẽ ra sao đây?

Hoà Mi không dám nghĩ và cũng không dám tưởng tượng thêm nữa vội đứng dậy vùng mạnh khỏi tay Thanh Tùng chạy thật nhanh tới chỗ Nhật Duy hét to.

- Nhật Duy cẩn thận đằng sau.

Tiếng hét hoảng sợ của Hoà Mi khiến tất cả mọi người đang có mặt đều kinh ngạc, sao lại xuất hiện một cô gái ở đây lúc nửa đêm là sao? Ngay cả Nhật Duy cũng vô cùng sững sốt bất ngờ nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt khó tin mà quên đi mất tình hình nguy hiểm của bản thân.

“Phập” một tiếng dao đâm mạnh vào da thịt của người nào đó, Nhật Duy thoáng ngạc nhiên giây lát rồi nhìn về phía đằng sau giật mình định tung chân đá con dao dài, sắc nhọn trên tay kẻ kia. Nhưng hắn ta còn nhanh tay hơn quyết tâm đoạt mạng Nhật Duy bằng được khi đã đứng sát ngay trước mặt liền cầm lấy dao đâm thẳng vào ngực đúng tim hắn dù muốn tránh cũng không có hi vọng vì sự việc xảy ra quá bất ngờ.

Hoà Mi thì bất chấp tất cả đứng chắn trước mặt Nhật Duy đỡ thay cho hắn con dao đó, vết đâm trí mạng trúng ngực sát tim luôn máu chảy đỏ thẫm từ vị trí con dao đang cắm sâu trên ngực. Hoà Mi đau muốn ngất luôn, Nhật Duy vội vàng đưa tay ôm chặt lấy Hoà Mi. Nhìn thấy Hoà Mi bị thương nặng như vậy chỉ vì đỡ thay cho hắn một nhất dao trong lúc không cẩn thận mà tim hắn đau như muốn nghẹt thở, nếu Hoà Mi mà thật sự chết nhất định hắn sẽ khiến cả nhà kẻ vừa đâm chết không toàn thây.

- Hoà Mi, em sao rồi? – Nhật Duy ôm chặt lấy Hoà Mi hoảng sợ hỏi, mắt long lanh tầng sương mỏng chỉ sợ Hoà Mi sẽ biến mất mãi mãi như một con gió. Nếu thật sự như vậy thì hắn phải làm sao đây? Biết sống tiếp như thế nào đây?

- Em không sao, thật sự không sao mà. Hứa với em anh đừng giết hắn ta nha.

Dù rất đau, biết tính mạng của mình lúc này mỏng manh như sương khói nhưng Hoà Mi vẫn gượng nở nụ cười yếu ớt cầu xin cho kẻ xấu số vừa đâm mình, không phải Hoà Mi nhân từ, lương thiện mà chỉ là nhỏ không muốn thấy máu tanh tiếp tục chảy nữa thôi.

- Được, tôi hứa với em – Nhật Duy khẽ nhắm mắt hít một ngụm khí lạnh, cố nén cảm giác tuyệt vọng, đau xót đang len lỏi trong trái tim. Kim chế không để rơi nước mắt khi nhìn Hoà Mi vì mình mà có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

- Minh Khánh mau gọi xe cấp cứu đi – Nhật Duy liếc nhìn ba người bạn thân về mặt hoảng hốt lẫn đau lòng lạnh giá nói.

Tuấn Anh đi đến trước mặt kẻ vừa cầm dao đâm trúng Hoà Mi, mắt vẫn tia máu hỏi.

- Vừa rồi tay nào của mày cầm dao đâm trúng cô ấy, mau nói – Tuấn Anh giọng âm u, sát khí nồng nặc như oan hồn đòi mạng nhìn kẻ đang bị khống chế kia lạnh lẽo hỏi.

- Không, tôi không cố ý, thực sự không cố ý đâu mà. Xin làm ơn hãy tha cho tôi đi – Hắn ta quỳ sụp xuống đất, dập đầu lạy liên tục, trán chảy máu mà vẫn không ngừng van xin. Mặt hắn xanh lét như tàu lá chuối, hoảng sợ tới cùng.

- Tao đã cho mày một cơ hội nhưng mày lại không thích vậy thì mày sẽ chẳng còn tay nào để mà tiếp tục cầm dao nữa đâu – Tuấn Anh nở nụ cười tanh nồng mùi máu tươi, giọng lạnh như băng, nguy hiểm gần từng tiếng.

- Không, em xin các anh hãy tha cho hắn đi, xin đừng làm thế mà – Hoà Mi hoảng sợ khóc như mưa ra sức cầu xin Nhật Duy với Tuấn Anh.

- Tôi chỉ hứa không giết chết hắn chứ không có hứa là không để hắn thoát tội sống, dám ra tay với em hắn nhất định phải trả nợ bằng máu. Tuấn Anh mau hành động đi đừng để ý đến cô ấy – Nhật Duy liếc nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt đau lòng, nghĩ đến việc nhỏ bị thương như thế này hắn hận không thể

băm xác kẻ đó ra thành trăm mảnh.

- Không, xin các anh đừng làm thế mà – Hoà Mi đưa mắt nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của kẻ kia đau khổ van xin, chính tính mạng mình còn không biết giữ được hay không xin xỏ gì cho kẻ đáng chết đó chứ. Nhưng Hoà Mi không muốn nhìn thấy máu tanh chảy thêm, tội ác thêm chất chồng, không muốn thế, thật sự không muốn.

- Xin hãy tha cho tôi đi mà, đừng làm thế mà

Thấy Tuấn Anh cầm thanh kiếm dài, ánh mắt lạnh giá chết chóc tiến lại gần mình hắn ta tuyệt vọng rơi nước mắt.

- Không

Hoạ Mi thét lên một tiếng đầy thất vọng khi tận mắt nhìn thấy hai cánh tay của kẻ xui xẻo chẳng may đâm trúng mình bị chém văng xa mấy mét, máu phun ra thành tia đỏ đến nhức mắt. Sự tàn nhẫn, bóng tối đau lòng bủa vây lấy tâm hồn trong sáng không thích chết chóc, không thích mùi máu tươi của Hoạ Mi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy sau này sẽ ra sao đây? Vẫn biết đời không như là mơ, sẽ có nhiều sóng gió phải trải qua nhưng cứ suốt ngày sống trong nỗi lo sợ tính mạng có thể bị đe dọa bất cứ lúc nào liệu có thể hạnh phúc, vui vẻ được không? Tình yêu này thật sự quá cay đắng và khiến người ta phải chịu nhiều mất mát lẫn đau khổ đi khi trót yêu nhầm người không nên yêu, nhưng biết phải làm sao bây giờ? Chẳng ai muốn người mình yêu dính dáng đến xã hội đen, đến những trận huyết chiến một sống hai chết cả. Tiếp tục hay buông tay ai hãy nói cho nhỏ biết đi?

Sau đó Hoà Mi liền ngất đi không còn biết gì nữa, chỉ hi vọng tỉnh lại tất cả sẽ chỉ là một giấc mơ mà thôi. Khoé mi có hai giọt lệ rơi ra lăn dài theo khoé mi, trái tim lạnh giá trống rỗng, bất lực, tuyệt vọng...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 100

Dẫu biết cuộc đời này có nhiều sóng gió,

Tình duyên đôi ta nhiều trắc trở, trái ngang.

Thì anh vẫn luôn mơ một giấc mơ mãi có em bên đời

Cùng nắm chặt tay nhau vượt qua mọi phong ba bão tố

Với anh tất cả sẽ chẳng là gì cả nếu như thiếu vắng em

Thiếu đi tiếng cười, ánh mắt ấm áp của em giữa đời lắm buồn vui.

Hạnh phúc là khi được nhìn thấy em sống thật vui vẻ, mạnh khỏe

Cuộc đời anh còn có ý nghĩa gì nữa đâu khi không còn được nhìn thấy em trên đời

Còn nỗi đau xót đắng cay nào bằng nỗi đau nhìn thấy người mình yêu

Chỉ còn là một cái xác không hồn, khuôn mặt lạnh giá không sinh khí

Nước mắt rơi mẫn chất lạnh giá bờ môi, trái tim khô héo tưởng như ngừng đập

Người yêu dầu ơi! Em đâu biết từ giây phút yêu em bằng cả trái tim chân thành,

Một nửa linh hồn anh đã chết đã theo em từ lâu.

Tại phòng cấp cứu của bệnh viện Tuyết Linh, Hoa Mi được đưa tới cấp cứu trong tình trạng cực kỳ nguy hiểm. Nhát dao đâm trí mạng bằng tất cả sức lực bình sinh đầy hận thù của một con người vào đúng chỗ hiểm, đã khiến Hoa Mi bị rơi vào tình trạng hôn mê không biết sống chết như thế nào.

Cả nhóm bạn thân của Hoa Mi là Ngọc Huyền, Thủy Tiên, Quỳnh Chi, Ánh, Thành Trung nghe tin Hoa Mi bị thương ngay trong đêm đã bất chấp tất cả phóng tới bệnh viện để ngóng chờ tin tức của Hoa Mi.

Nhật Duy thì đi đi lại lại như người mất hồn trước cửa phòng cấp cứu, ánh mắt toát lên sự lo lắng, hoảng sợ hiện hữu rõ ràng chưa từng có trong suốt 17 năm sống trên đời. Tận sâu đáy lòng Nhật Duy chưa bao giờ thấy sợ hãi, bất lực đến như vậy khi nhìn thấy con dao sắc nhọn cắm sâu trên ngực Hoà Mi.

Máu chảy đỏ đến ghê rợn khiến trái tim hắn đau quặn thắt, buốt nhói như bị ai đó cầm dao đâm một nhát trí mạng, đau không thể nào thờ nổi. Sống mũi cay cay, nước mắt ướt đầm bờ mi. Kể từ giây phút Hoà Mi mất hút trong phòng cấp cứu hắn cứ thần thờ, ngơ ngác trong lòng trống rỗng, chẳng có bất cứ thứ gì xung quanh có thể khiến hắn chú ý ngoại trừ sự sống chết của Hoà Mi.

Hắn không hiểu rốt cuộc tại sao mọi chuyện lại xảy ra nghiêm trọng như vậy chứ? Hắn đã cố gắng hết sức để bảo vệ an toàn cho Hoà Mi nhưng càng cố gắng bao nhiêu thì Hoà Mi lại càng dễ gặp nguy hiểm bấy nhiêu thì phải? Nếu lần này Hoà Mi chết thật hắn biết sống tiếp như thế nào đây?

Là định mệnh không muốn hắn với Hoà Mi yêu nhau và đến với nhau vậy thì tại sao còn cố tình để hai người gặp gỡ và quen biết nhau làm chi? Càng nghĩ càng thấy đau, lòng càng dâng cao cảm giác oán hận số phận thật bất công tại sao lại cứ cố tình sắp đặt hai người thật sự rất yêu nhau nhưng lại không thể đến được với nhau để cả hai luôn phải sống trong cảm xúc đau khổ, dằn vặt là sao?

Đã trải qua biết bao lần cận kề cái chết, phải vào bệnh viện nằm mà Hoà Mi vẫn chẳng thể nào sống được một cuộc sống bình an. Giây phút này hắn thật sự muốn cười, cười thật lớn nhưng tại sao nước mắt lại cứ muốn tuôn rơi.

Là do quá cay đắng, bất lực khi đứng trước sự sắp đặt của số phận hay là do trái tim hắn quá yêu Hoà Mi, quá đau lòng vì nhỏ khi có cảm thấy sắp mất đi người con gái mình rất mực yêu thương, trân trọng nên hắn sắp phát điên mất rồi...?

Thanh Tùng đứng dựa vào tường ánh mắt đau thương, u sầu khuôn mặt đẹp yêu mị khiến ai nhìn cũng phải say đắm, mê hoặc giờ phút này chỉ còn lại sự lạnh giá. Đôi môi đỏ hồng như tô son mím chặt lại cắn chặt đến bật máu, còn đầu nụ cười tươi sáng rực rỡ như hoa đào dưới nắng xuân. Đã mấy lần hắn nắm chặt tay nắm mạnh vào tường đến rỉ máu mà chẳng hề có cảm giác đau đớn gì, cứ liên tục tự trách mình đã khiến Hoà Mi ra nông nổi như vậy.

Nếu như lúc đó hắn không cố tình đưa Hoà Mi đến cái nơi nguy hiểm, đầy mùi chết chóc y như tên gọi “Thung lũng tử thần” của nó thì nhất định Hoà Mi sẽ không phải gặp nguy hiểm, phải đối mặt với cái chết gần kề từng giây từng phút một mình đơn độc trong phòng cấp cứu như bây giờ.

Nếu thời gian quay ngược trở lại nhất định hắn sẽ tuyệt đối không bao giờ làm như thế, nếu lần này Hoà Mi thật sự chết nhất định hắn sẽ sống dằn vặt, đau khổ cả đời mất.

- Đồ khốn, nếu không phải tại anh thì Hoà Mi đã chẳng ra nông nổi như vậy?

Tuấn Anh đang ngồi ở ghế chờ ngoài hành lang nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Thanh Tùng liền nổi điên, sắc mặt u ám như bầu trời ban đêm xông tới đâm mạnh thẳng vào mặt Thanh Tùng đẩy bất ngờ khiến hắn choạng vạng, lao đảo tỵ ngã may mà bám được vào tường.

- Cứ cho là tại tôi đi, nhưng nếu Hoà Mi cứ còn tiếp tục yêu và ở bên cạnh Nhật Duy sớm muộn cô ấy cũng biết được sự thật và không gặp nguy hiểm như hôm nay mới là lạ. – Thanh Tùng đưa tay lau khoé môi rỉ máu, nhếch môi nhìn Tuấn Anh cười lạnh vẻ bất cần không chút áy náy.

Tuấn Anh nghe Thanh Tùng nói vậy càng tức giận sôi máu, hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm định đánh Thanh Tùng một trận tan xương nát thịt. Nếu không phải tại hắn thì Hoà Mi đâu có ra nông nổi cận kề cái chết từng giây từng phút như thế chứ. Càng nghĩ càng thấy căm hận, hắn ghen tỵ với Nhật Duy đã đành nhưng lại liên tục khiến Hoà Mi rơi vào tình trạng nguy hiểm thì sao có thể tha thứ được chứ?

Thanh Tùng cũng trừng mắt lạnh lẽo ẩn chứa đầy nguy hiểm, hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm chỉ cần Tuấn Anh ra tay một lần nữa nhất định hắn sẽ không bỏ qua. Lần đầu vì hắn cảm thấy thực sự có lỗi với Hoà Mi nên hắn mới nhẫn nhịn, đừng tưởng hắn dễ bắt nạt nhá. Hừ

- Thôi hai anh làm ơn giữ bình tĩnh hộ đi, hiện giờ không biết Hoà Mi sống chết thế nào. Hai người ở đó đánh nhau thì có thể khiến Hoà Mi bình an tại qua nạn khỏi không? Hay chỉ khiến mọi người thêm lo lắng, căng thẳng.

Thấy tình hình căng thẳng có nguy cơ đánh nhau thật sự, Ngọc Huyền đưa ánh mắt lạnh lẽo đầy oán hận quét qua hai người, giọng nghiêm túc lấn bực vội nói.

Đúng lúc này cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, một cô y tá bước ra Nhật Duy vội vàng chạy tới hỏi đầy hốt hoảng lẫn sợ hãi cùng hồi hộp, căng thẳng.

- Tình hình của bệnh nhân hiện tại hết sức nguy hiểm, con dao đâm trúng chỗ hiểm cắm sâu vào lồng ngực cách tim có chưa đầy 0.5 cm. Hiện tại nếu như thực hiện phẫu thuật rút con dao ra rất có thể ảnh hưởng đến tính mạng của bệnh nhân. Vì vậy ai là người nhà của bệnh nhân hãy mau ký vào biên bản cam kết nếu bệnh nhân có xảy ra bất cứ chuyện gì bất trắc phía bệnh viện và các bác sĩ, y tá của e kịp phẫu thuật này hoàn toàn không chịu trách nhiệm. Mà gia đình cũng phải ký cam kết thật nhanh không có thời gian suy nghĩ đâu, con dao càng để lâu không rút ra thì càng nguy hiểm đến tính mạng bệnh nhân.

Cô y tá mặc một bộ đồ trắng toát, gương mặt cũng trắng toát theo, ánh mắt thoáng lo lắng lẫn đau buồn trên tay cầm một tờ biên bản yêu cầu gia đình ký cam kết lướt nhìn qua những người đang có mặt xung quanh nghiêm túc nói.

Nghe những lời cô y tá nói, Nhật Duy quá sốc đứng lao đảo suýt ngã may có Minh Khánh đứng bên dìu, sức mặt tái xanh, ánh mắt âm ảm đầy lo lắng, sợ hãi đỏ hoe long lanh như muốn khóc.

Thanh Tùng sắc mặt nặng nề, trái tim trong lồng ngực đau nhói, thật sự rất hối hận mà không biết phải làm sao.

Tuấn Anh, Thành Trung hít ngậm khí lạnh để giữ bình tĩnh liếc nhìn Nhật Duy im lặng không nói một lời. Thật sự cảm thấy quá đau lòng, một tình yêu đơn

phương sâu kín không thể trở thành hiện thực đã đành ngay cả người con gái mình yêu cũng cứ thế mà dễ dàng chết đi sao?

Ngọc Huyền, Quỳnh Chi, Thủy Tiên, Ánh mắt ai cũng đỏ hoe, đưa tay lên bịt miệng để cổ kìm nén tiếng khóc, những tiếng nấc nghẹn ngào. Số Hoạ Mi thật khổ tuổi còn trẻ như vậy mà sống hạnh phúc thì ít mà đau khổ lẫn chết chóc thì nhiều, thật đáng thương.

Ngọc Huyền thăm nhủ “Là bạn bè thân thiết đã bao lâu, nếu may mà nhần tâm bỏ rơi lại chúng tao trên cõi đời này nhất định tao sẽ không bao giờ tha thứ cho mày đâu. Vì người mày thật lòng thương yêu và cũng vì bản thân mày nhất định mày phải cố lên, giành lấy sự sống ngăn ngừa nhưng lại có ý nghĩa với bao người nhé!”

Huy Hoàng, Minh Khánh khẽ thở dài một hơi nhủ thầm “Hoạ Mi à, Nhật Duy nó yêu em nhiều hơn cả những lời nó nói thậm chí còn hơn cả tính mạng bản thân nó. Nếu em thật sự nhần tâm rồi bỏ nó thì cả đời này bọn anh cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho em đâu”.

- Bố mẹ cô ấy hiện đang ở Mỹ, tôi là người yêu của cô ấy tôi có thể thay họ ký biên bản được không? Thời gian là vàng bạc, mạng người quý giá nếu các người còn chần chừ, phân vân để cô ấy có mệnh hệ gì tôi tuyệt đối sẽ không để cho các người sống yên ổn đâu.

Nhật Duy mất vắn tia máu, giọng lạnh giá đầy nguy hiểm đe dọa vô cùng kiên quyết không cho phép sự từ chối, cơ thể toả hơi lạnh như gió đông thổi lướt qua khiến không chỉ cô y tá run rẩy muốn đánh rơi, mà ngay cả những người đang đứng xung quanh như Thanh Tùng cũng thấy lạnh sống lưng.

- Được...được thôi, vậy anh mau ký vào tờ biên bản cam kết này đi – Cô y tá giọng run rẩy, mặt tái mét đưa bút cho Nhật Duy.

Nhật Duy không hề nói bất kỳ lời lẽ dư thừa nào, cầm bút ký nhanh chóng không cần suy nghĩ dù chỉ một giây. Nhưng đâu có ai biết giây phút hạ bút ký tên vào tờ biên bản cam kết đó trái tim hắn đau buốt như muốn ngừng đập, tay cầm bút run run, cổ kìm nén nuốt nước mắt chảy ngược vào trong. Nếu chẳng may Hoạ Mi thật sự không thể qua khỏi hẳn biết sống tiếp như thế nào đây?

Ký xong nhìn cô y tá cầm tờ biên bản cam kết đã được người nhà ký xong đi vào trong phòng cấp cứu, Nhật Duy lại trở lại vẻ mặt thẫn thờ, ngơ ngác bước chân nhẹ tênh như người mộng du rời khỏi bệnh viện trở về căn nhà mà hắn với Hoạ Mi đang chung sống để thu xếp một số việc.

Những người còn lại nhìn thấy bộ dạng như người mất đi sức sống của Nhật Duy không khỏi thở dài đau lòng, ngay cả Thanh Tùng cũng cảm thấy rất ngưỡng mộ tình yêu chung thủy, sắt son đầy cảm động đó của Nhật Duy dành cho Hoạ Mi. Nhưng không biết liệu Hoạ Mi có vượt qua ranh giới sống chết mong manh lần này không?

Hắn biết một khi bệnh viện mà đã yêu cầu người nhà ký vào tờ biên bản cam kết về tính mạng người bệnh thì nhất định tình trạng của người đó cực kỳ nguy hiểm, có thể chết ngay trên bàn mổ bất cứ lúc nào. Chỉ nghĩ vậy thôi mà tim hắn cũng thấy buốt nhói, một cô gái xinh đẹp và lương thiện như Hoạ Mi mà phải chết khi tuổi đời còn quá trẻ thì thật đáng tiếc. Một cô em gái xinh xắn, đáng yêu của hắn đã khiến hắn đủ thấy đau lòng và xót xa tận cùng lắm rồi. Chỉ khi nào phải đối mặt với cái chết con người mới biết tình yêu dành cho một người sâu đậm như thế nào?

Tuấn Anh ngồi xuống ghế sắc mặt trắng bệch, ủ rũ hai tay vuốt mặt mà thấy trái tim mình sao thật đau xót. Chỉ cầu mong Hoạ Mi có thể vượt qua lần nguy hiểm này, dù sau này xảy ra bất cứ chuyện gì nhất định hắn cũng sẽ luôn ở bên cạnh yêu thương và bảo vệ nhỏ thật tốt...

Trong lúc tất cả mọi người đều chìm đắm trong những suy nghĩ riêng, ai cũng cảm thấy đau lòng, lo lắng sợ hãi một điều gì đó không tốt đẹp chẳng may thật sự xảy ra thì họ biết phải đối mặt thế nào với nó đây. Người bạn thân, người con gái mình yêu quý bỗng dưng biến mất trên cõi đời này thì họ biết phải làm sao đây?

Thì có một người đàn ông đeo kính râm đứng khuất ở cuối hành lang chứng kiến tất cả từ đầu đến cuối thậm chí cả khoảnh khắc Hoạ Mi liều cả mạng sống của mình không chút suy nghĩ để đỡ thay nhát dao chết người đó cho Nhật Duy, khiến anh ta cảm thấy thật sự rất khâm phục cái thứ tình yêu nguyện hi sinh tất cả vì người mình yêu đó. Anh ta cũng yêu thật lòng một người con gái, sẵn sàng làm tất cả vì người đó nhưng tất cả chỉ là mây khói bởi vì người con gái ấy sẽ mãi mãi chẳng bao giờ yêu anh ta đâu.

Cảm thấy rất đau, mình thật bất hạnh, tình yêu ấy đã cao thượng đẹp lung linh rồi. Nhưng kể từ khi gặp Hoạ Mi anh ta mới biết trên đời này còn có thứ tình yêu thiêng liêng tươi đẹp, rực rỡ và sáng chói hơn cả những vì sao trên bầu trời. Đó là thứ tình yêu dù gặp nhiều trắc trở, vướng khoảng cách địa lý, thân phận, những âm mưu, thủ đoạn nhằm chia rẽ, quyền lực và địa vị nhưng vẫn bất chấp tất cả quyết không bỏ cuộc để có thể yêu và được yêu không chút hối hận thật sự khiến anh ta thấy rất cảm động.

Anh ta đã từng nói nhất định sẽ để Hoạ Mi được sống một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc. Cũng đã từng giúp đỡ Nhật Duy sống sót vượt qua nguy hiểm “ngàn cân treo sợi tóc” khi hắn tưởng chừng chắc chắn sẽ phải chết.

Nếu lần này Hoạ Mi có thể bình an tai qua nạn khỏi, anh ta hứa sau này sẽ luôn âm thầm theo sát và bảo vệ cô bé đáng yêu ấy. Giúp cô bé ấy có thể đạt được hạnh phúc mà mình mong muốn chỉ cần cô bé ấy cố gắng tiếp tục sống mà thôi. “Hoạ Mi à, cuộc sống này còn nhiều điều tươi đẹp lắm em nhất định không được từ bỏ một cách dễ dàng nhé. Chúc em sớm bình an và luôn gặp nhiều may mắn, nhất định em phải sống để giành lại những hạnh phúc xứng đáng thuộc về mình. Đừng dễ dàng bỏ cuộc em nhé! Tôi tin nhất định em sẽ làm được, cô bé đáng yêu của tôi ơi...”

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101

Cuộc tình này quá nhiều trắc trở và đắng cay

Ai cũng muốn chúng ta rời xa nhau

Sao họ không nghĩ khi đã thật lòng yêu nhau

Bằng cả trái tim chân thành thì bắt chúng ta

Phải rời xa nhau khác gì khiến chúng ta phải chết khô héo

Khác gì giết chết đi trái tim, sự sống của chúng ta.

Và em cũng đã không muốn sống một cuộc sống

Đầy đau thương lẫn nước mắt rơi mỗi đêm dài

Nên em đã nhẫn tâm rời bỏ tôi ra đi về nơi ấy

Nơi ấy xa quá em ơi, em sao có thể ích kỷ như vậy chứ?

Người yêu dấu ơi! Bao lời hẹn thề suốt kiếp có nhau

Không biết em còn nhớ hay đã quên

Xin em đừng bỏ lại tôi nơi đây cô đơn trong hiu quạnh một mình mà.

Nhật Duy vừa về tới nhà vào ngay phòng mình mở laptop lên Facebook xem lại những bức ảnh mà mình đã từng chụp cùng với Hoà Mi trong những lần đi chơi, Hoà Mi post lên trang cá nhân của hần chỉ để duy nhất mình hần và nhỏ có thể nhìn thấy mà thôi.

“Người yêu ơi! Những bức ảnh chúng mình chụp chung với nhau ở điện thoại, em đều đã post lên trang cá nhân của anh rồi đó. Sau này khi nào thấy nhớ em thì anh có thể mở ra xem cho đỡ nhớ, anh thấy ý tưởng này của em có độc đáo không?” – Hoà Mi ngồi ở ghế sofa kê bên dựa đầu vào vai hần mỉm cười thật ngọt ngào chỉ vào từng bức ảnh nhảy mắt nói rất hạnh phúc.

“Anh nè, bức ảnh em ngồi trên xích đu, còn anh đứng bên cạnh đu cho em mà Lê Hoà lén chụp trộm trông lãng mạn quá nhỉ. Lúc đó sao anh nhìn em cười âm ỉ, ánh mắt dịu dàng chết đi được. Mà tại sao bình thường cứ thích bày ra bộ mặt lạnh như băng nguy hiểm nhìn em thế là sao? Đáng ghét” – Hoà Mi lườm hần mặt nhăn nhó tỏ vẻ giận dữ sau đó lại cười tươi như hoa nở giữa mùa xuân khiến hần có cảm giác rất mơ hồ, vừa ngọt ngào vừa hạnh phúc nhưng cũng cảm thấy rất bất an.

“Nhìn cô dâu mặc váy cưới màu hồng trong ti vi kia sao mà xinh đẹp, dễ thương quá à. Người yêu ơi! Anh thử tưởng tượng xem nếu một ngày nào đó em mà thực sự được mặc váy cưới cô dâu màu hồng đính đầy những thứ có thể phát ra ánh sáng lấp lánh đủ màu sắc, xong đội vương miện có đá quý cũng lấp lánh ở trên đầu, tay cầm một bó hoa hình trái tim có hồng màu trắng xen lẫn mấy nhánh hoa lan màu tím, hoa lan trắng, hoa hồng đỏ. Không biết lúc đó em sẽ như thế nào nhỉ? Có xinh đẹp và đáng yêu không?” – Hoà Mi xem một bộ phim lãng mạn trong rạp chiếu phim, nhìn cảnh cô dâu chú rể sánh bước bên nhau bước vào nhà thờ vừa ăn bắp rang bơ mỉm cười nhìn hần hỏi.

“Ha ha, chắc lúc đó nhìn khuôn mặt trang điểm đánh phấn, tô son của em lại mặc thêm váy cô dâu nữa chắc giống diễn viên hài lắm nhỉ. Em đừng có mơ mộng chi quá xa xôi làm gì, thật lòng mà nói tôi thấy em mặc gì cũng thấy rất đẹp nhưng riêng mặc váy cô dâu chắc xấu xí đến mức ma chê quỷ sợ luôn”

Hần ở ngồi bên cạnh mà không nhìn được cười, mặc dù biết nếu Hoà Mi mà mặc váy cô dâu nhất định sẽ rất xinh đẹp, người hần yêu đương nhiên là cô dâu xinh đẹp nhất thế gian và duy nhất trong mắt hần rồi. Nhưng hần vẫn muốn trêu chọc Hoà Mi xem nhỏ làm gì được hần.

“He he, đừng có tự dối lòng nha, em mà mặc váy cô dâu xấu xí đến mức ma chê quỷ sợ thì không biết trên đời này còn có cô gái nào dám mặc váy cô dâu nữa đâu. Người yêu ngốc nghếch của em ơi!”

Hoà Mi không những không tức giận mà còn cười tươi “Tự sướng”, nhân lúc hần không để ý còn hôn trộm lên má hần nói rất tự nhiên, về mặt thì rất hạnh phúc cứ như mình đang mặc váy cô dâu thật ý. Đến mức những người ngồi gần xung quanh cũng phải nhìn nhỏ tủm tỉm cười, liếc nhìn hần đang đỏ bừng mặt gật đầu nhảy mắt ả ý “Có người yêu thú vị như thế, chúc mừng nhé!”

Nhớ lại những kỷ niệm hạnh phúc đã qua trái tim hần càng thêm buốt nhói, nhìn những tấm hình hai người chụp chung trên màn hình laptop mà chẳng hiểu sao hần thấy ảnh dần mờ nhạt nhìn không rõ hần đi. Chợt thấy bàn tay mình đặt trên bàn phím có thứ gì đó chạm phải âm ỉ, nhìn kỹ mới biết thì ra là nước mắt của chính hần.

Đến tận lúc này hần mới không thể kìm nén được nỗi đau đớn chua xót, đắng cay, cùng cảm giác hoảng sợ, lo lắng lan toả đến tận cùng trong mọi ngóc ngách của trái tim hần. Bởi người con gái hần rất yêu thương rất có thể sẽ rời xa hần mãi mãi không một lời từ biệt, đã hứa sẽ luôn ở bên yêu thương, bảo vệ cô gái ấy. Vậy mà hần chẳng thể nào bảo vệ được luôn khiến cô gái ấy phải gặp nguy hiểm thậm chí là mất mạng chỉ vì hần.

Còn những điều ước sao bằng mơ một giấc mơ áo cưới ngày chung đôi thì sao? Còn biết bao lời ân tình chưa kịp nói biết phải làm sao đây? Nước mắt rơi nhạt nhoà rớt xuống môi mặn chát hoà cùng nỗi đau xót không thể diễn tả thành lời. Vào mạng mở bài hát gần giống với tâm trạng của hân lúc này càng nghe càng thấy lòng buồn mênh mang, tình yêu này sao quá đáng cay đến vậy?

Những câu ân tình chưa nói

Giờ bỗng tan như làn mây khói

Khi tình yêu đã chết thật rồi

Giờ làm gì cũng thế thôi

Còn thiếu nhau bao lời xin lỗi

Định nói ra nhưng rồi lại thôi

Phút giây mong chờ, có ai nào ngờ

Dường như đã....

Tiếc cho duyên mình dang dở,

Và tiếc cho mối tình tan vỡ

Bao mộng mơ nay đã trôi qua,

Giờ chỉ còn nỗi xót xa...

Thật bất ngờ khi đăng nhập vào email của mình hân nhận được một tin gửi từ một địa chỉ email rất lạ có nội dung khuyên hân hãy rời xa Hoà Mi đi.

“Hãy rời xa Hoà Mi đi, nếu cứ tiếp tục yêu cô ấy sớm muộn cô ấy cũng gặp phải tai hoạ, thậm chí là mất mạng. Vụ cô ấy bị dao đâm một nhát trí mạng hiện tình trạng vô cùng nguy hiểm hiện đang cấp cứu ở bệnh viện không biết sống chết lúc nào, nếu cô ấy may mắn sống sót thì tất cả mới chỉ là khởi đầu mà thôi. Và nếu bạn thật sự yêu thương cô ấy và mong muốn cô ấy có được một cuộc sống bình an và hạnh phúc thì hãy mau nói lời chia tay với cô ấy đi trước khi quá muộn.

Yêu một người thật sự bằng cả trái tim chân thành là luôn mong người ấy mỉm cười hạnh phúc, sống vui vẻ, khoẻ mạnh. Người ấy vui mình cũng vui, người ấy hạnh phúc mình cũng thấy hạnh phúc theo, chỉ nhìn thấy người ấy cười thôi cũng đủ khiến mình thấy hạnh phúc, mãn nguyện rồi.

Cuộc sống này sẽ chẳng còn có ý nghĩa gì và không có nỗi đau xót nào bằng nỗi đau phải nhìn thấy người mình yêu chỉ còn là một cái xác không hồn, khuôn mặt trắng nhợt nhạt băng giá không chút cảm xúc. Chẳng còn có thể cười, chẳng thể nói được nữa...Đúng không?”

Nhật Duy đọc xong vô cùng sửng sốt, là ai vậy? Là ai có thể biết được tình trạng của Hoà Mi hiện giờ ra sao một cách nhanh chóng và chính xác như vậy? Tất cả chỉ mới là khởi đầu, nếu lần này Hoà Mi may mắn thoát chết chắc gì đã còn lần sau?

Nếu cứ tiếp tục yêu hân nhất định Hoà Mi sẽ phải đau khổ, thậm chí tính mạng cũng sẽ luôn gặp nguy hiểm. Thì ra luôn có người muốn tìm mọi cách để chia rẽ tình cảm giữa hân với Hoà Mi và bằng bất cứ giá nào thậm chí là tính mạng của Hoà Mi. Hân phải làm sao bây giờ? Có nên nói lời chia tay với Hoà Mi không?

Mặc dù rất yêu thương Hoà Mi, nhưng thà nhìn thấy Hoà Mi sống vui vẻ, mạnh khoẻ còn hơn là nhìn thấy cái xác không hồn, khuôn mặt băng giá không chút cảm xúc của nó. Mãi mãi không còn được nhìn thấy tiếng nói, nụ cười của người ấy nữa...

Thì có lẽ nói lời chia tay là giải pháp vẹn vẹn nhất, làm như thể liệu có đúng với Hoà Mi và với hân không? Có xứng với tình yêu cũng như sự tin tưởng mà nhỏ giành cho hân bấy lâu không? Hân thật sự không biết và cũng không biết phải làm sao nữa...

Đang mải chìm đắm trong những suy nghĩ phải làm sao để Hoà Mi có thể sống thật vui vẻ, không bao giờ gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào nữa. Thì bất ngờ có tiếng chuông điện thoại reo vang màn hình nhấp nháy hiện số điện thoại lạ, chẳng biết của ai nhưng hân vẫn quyết định bắt máy.

- Cậu có phải Nhật Duy không? – Nhật Duy vừa bắt máy chưa kịp nói gì thì người ở đầu dây bên kia đã sột ruột hỏi hân là ai.

- Dạ, đúng ạ, bác là... - Nghe giọng thì là của một người phụ nữ trung niên lớn tuổi, giọng nói rất quen nhưng đầu óc còn hỗn độn nên chưa kịp nhớ ra thì đã bị ngắt lời.

- Tôi là mẹ của Hoà Mi đây, lần này tôi từ bên London quê ngoại của Hoà Mi gọi cho cậu là có việc rất quan trọng đây. Mong cậu sẽ chú ý lắng nghe – Bà Hương giọng lạnh lẽo không chút tình cảm nào.

- Vâng, có gì bác cứ nói tự nhiên – Nhật Duy lễ phép trả lời.

- Tôi vừa nhận được tin Hoà Mi, con gái tôi hiện đang nằm trong bệnh viện cấp cứu không biết sống chết lúc nào. Thậm chí cậu đã ký vào biên bản cam

kết chịu mọi trách nhiệm thay chúng tôi để con bé nhanh chóng được phẫu thuật đúng không? – Bà Hương không khỏi đau lòng, nghẹn ngào nói.

- Dạ, đúng thưa bác. Nhưng bác đừng quá lo lắng Hoà Mi là cô gái lương thiện, tốt bụng luôn được mọi người yêu quý nhất định sẽ được thần linh phù hộ giúp cô ấy bình an vượt qua nguy hiểm lần này thôi. – Nhật Duy nhẹ nhàng nói, sợ bà Hương kích động.

- Tôi gọi điện không phải để nói với cậu về những chuyện này, tôi chỉ muốn nói với cậu rằng: Hãy mau rời xa con gái tôi xa thật xa vào, tôi hoàn toàn không đồng ý việc cậu yêu và ở bên cạnh con gái tôi. Ở bên cạnh cậu nó liên tục gặp nguy hiểm nào là suýt thì bị bọn xã hội đen truy sát ở quán bar, rồi thì suýt ngạt khói rồi chết ở quán bar. Tôi thật sự không thể hiểu tại sao cậu lại có thể để yên và dung túng cho nó một đứa con gái tuổi 16 còn rất trẻ con, ngây thơ đi làm thêm ở một cái nơi đầy những tệ nạn xã hội, môi trường sống không sạch sẽ, lại tiềm ẩn lắm nguy cơ có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. – Bà Hương quát to nói một loạt những bức bối chất chứa trong lòng bấy lâu.

- Cậu đừng tưởng tôi im lặng bấy lâu nay là do tôi vô tâm mãi lo công việc mà hoàn toàn phó thác con gái mình cho cậu chăm sóc nhé. Con gái tôi tuy lười nhác, hậu đậu thật nhưng tôi tin không có cậu nó vẫn có thể tự chăm lo cho cuộc sống của bản thân. Ngay từ đầu tôi đã hoàn toàn không hề tán thành việc cậu đến ở chung một nhà với nó, rồi chăm sóc nó tất cả đều do người chồng đầu óc có vấn đề thân kinh không được bình thường của tôi thôi. Nếu không phải tại ông ta cứ quyết tâm muốn cho cậu một cơ hội thể hiện rồi nói tốt cho cậu nào là đẹp trai, ga lăng, chính nhân quân tử. Nhất định sẽ chăm sóc cho thật tốt cho Hoà Mi thì tôi đã ép nó sang Anh du học vừa thực tập tại Phan thị lâu rồi. – Bà Hương lạnh lùng nói giọng vô cùng gay gắt.

- Dạ, thưa bác, thực ra thì cháu... - Nhật Duy lúng túng không biết nên giải thích thế nào cho phải.

- Kết quả là nó gặp hết nguy hiểm này đến nguy hiểm khác, còn chưa kể vụ bị lộ thân phận trên mấy tạp chí báo lá cải ảnh hưởng đến tình hình kinh doanh cũng như giá cổ phiếu của Phan thị, khiến chồng tôi lao đao với mấy tên phóng viên chết tiệt cùng với mấy lão già cổ đông liên tục tìm cách gây sức ép muốn tìm một người thừa kế sáng giá hơn nó. – Không nói thì thôi càng nói bà Hương càng cảm thấy vô cùng tức giận, gay gắt nói một mạch không ngừng nghỉ.

- Và bây giờ thì đang nằm ở trong bệnh viện hấp hối chẳng biết cơ may sống sót như thế nào? Nói cho cậu biết nếu Hoà Mi thật sự chết thì tôi quyết sẽ không để cho cậu được sống yên ổn đâu, đừng tưởng có tập đoàn Thái Dương lẫn Bùi gia hậu thuẫn mà tôi không làm gì được cậu nhé – Bà Hương xúc động hít ngậm khí lạnh chậm rãi nói đầy uy hiếp.

- Bác à, bác đừng quá xúc động, cháu biết là cháu không tốt... .

Nhật Duy tay cầm điện thoại mà run rẩy, nhắc đến Hoà Mi hẳn lại cảm thấy rất đau lòng, ngộ nhờ Hoà Mi chết thật thì sao? Không cần mẹ của nhỏ tìm đến tận cửa tính sổ đâu hẳn cũng sẽ tự nguyện nhảy lầu tự tử đi theo Hoà Mi luôn. Chứ làm sao mà sống cả đời trong đau khổ, ân hận vì đã gây ra cái chết cho Hoà Mi được cũng như sống thiếu Hoà Mi trong đời được. Hắn đã quyết định rồi, chắc chắn sẽ là như thế.

- Lần này tôi quyết tâm sẽ đưa Hoà Mi sang Anh du học, tôi không thể nào chấp nhận việc nó yêu một người đầy rẫy những bí mật lần luôn bị người ta ghen tỵ tìm cách truy sát từng giây từng phút như cậu cả. Cứ tiếp tục như vậy khác nào đẩy Hoà Mi vào chỗ chết, đợi sau khi nó tỉnh lại tôi sẽ khuyên nó chia tay cậu, đường ai nấy đi. Và nếu cậu thật sự yêu nó và muốn tốt cho nó thì nên nói lời chia tay trước đi đừng để tôi phải sử dụng biện pháp mạnh. Tôi nhấn mạnh một lần nữa tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý để Hoà Mi tiếp tục yêu cậu và ở bên cạnh cậu nữa đâu. – Bà Hương nói nghiêm túc đầy kiên định.

- Những gì muốn nói tôi đã nói xong, chào cậu – Bà Hương giận dữ cúp máy ngay lập tức.

Kết thúc cuộc gọi lòng Nhật Duy càng thêm đau đớn, xót xa. Bây giờ thì đến cả mẹ Hoà Mi cũng đã quyết tâm muốn cậu rời xa thật xa Hoà Mi đừng để nhỏ phải gặp nguy hiểm vì hắn nữa, xem ra đúng là hắn yêu Hoà Mi là một sai lầm, mơ một giấc mơ mãi được ở bên cạnh Hoà Mi cũng đều là sai lầm. Số phận đã an bài đời này kiếp này hẳn sẽ mãi mãi chẳng thể nào được ở bên cạnh Hoà Mi và sống một cuộc sống hạnh phúc, bình yên như mong đợi của cả hai nữa rồi.

Nước mắt tuôn rơi, nghĩ tới việc phải rời xa Hoà Mi sao hắn cảm thấy trái tim mình đau buốt như bị ai bóp nát, đau không thể thở nổi.

Điện thoại lại tiếp tục reo vang và lần này là ông Cường ba của Hoà Mi gọi từ bên Mỹ, Nhật Duy nén nỗi đau đớn đang điên cào xé ruột gan, không ngừng dằn vò tâm trí hắn đưa tay bắt máy.

- Bác gọi điện cho cháu chắc cũng lại vì chuyện của Hoà Mi phải không? – Nhật Duy cố tỏ ra bình tĩnh hỏi, cảm khăn giấy thấm nước mắt đang trực rơi.

- Đúng vậy, nói thật cậu khiến tôi quá thất vọng rồi. Lần này tôi gọi điện cho cậu cũng là có việc quan trọng muốn nói với cậu – Ông Cường thở dài nói.

- Dạ, bác cứ nói – Nhật Duy cười lạnh lại có chuyện gì nữa đây, nếu mình đoán không nhầm chắc chắn lại bảo mình nên rời xa Hoà Mi và nói lời chia tay với cô ấy chứ gì.

- Thực ra lúc đầu tôi cảm thấy con gái tôi yêu cậu và cưới cậu làm chồng nhất định sẽ là may mắn của nó. Nhưng bây giờ xem ra tôi đã nhầm, ở bên cạnh cậu chỉ khiến nó luôn gặp nguy hiểm. Hiện tại thì đang phải cấp cứu ở trong bệnh viện không biết sống chết lúc nào, thật sự khiến tôi cảm thấy rất đau lòng. Vì thế giờ phút này tôi chỉ có một mong muốn... - Ông Cường nghẹn ngào nói chưa kịp hết đã vị Nhật Duy ngắt lời.

- Muốn cháu rời xa cô ấy và nói lời chia tay với cô ấy đúng không ạ? – Nhật Duy thật sự không biết mình nên cười hay nên khóc nữa. Cảm xúc của hắn lúc này chỉ có hai chữ diễn tả đủ ý “Tuyệt vọng”. Ngay cả người mai mối vun vén duyên cho hắn với Hoà Mi còn muốn hắn rời xa nhỏ thì hẳn biết phải làm sao bây giờ?

- Haiz, nói chuyện với người thông minh thật dễ chịu. – Ông Cường thở dài bất lực thực ra ông cũng chẳng muốn thế đâu, nhưng biết làm sao bây giờ nếu

cứ tiếp tục ở cạnh cậu ta sớm muộn ông cũng mất con gái duy nhất thôi.

- Không phải cháu thông minh mà là do vừa rồi bác gái cũng đã gọi điện và nói những điều tương tự. – Nhật Duy ngả lưng ra ghế mệt mỏi nói.

- Nếu bà ấy đã có ý định như vậy chỉ sợ ... mà thôi, cứ nhắc đến chuyện này ta cũng cảm thấy quá mệt mỏi rồi. Cả đời tôi lăn lộn trên thương trường gần hơn ba chục năm cũng chưa bao giờ cảm thấy bế tắc, bất lực, khó xử như bây giờ. Mong cậu thông cảm

Ông Cường nhắm mắt uể oải nói, thực sự ông làm vậy từ đầu cũng chỉ vì muốn vùi dập tội lỗi mình đã gây ra năm xưa thôi. Cứ tưởng mọi chuyện đơn giản hai đứa cùng sống chung một nhà, thật lòng yêu nhau rồi cưới nhau sống vui vẻ, hạnh phúc. Chỉ vậy thôi ông cũng đã thấy mãn nguyện lắm rồi, có thể thanh thản nhắm mắt xuôi tay được rồi.

Nhưng sao mọi chuyện lại trở nên như vậy chứ? Ông thật sự không hiểu và cũng chẳng đủ sức để mà hiểu nữa rồi, có lẽ ông quá già nên lẫn lộn, đầu óc không được bình thường nên mới nghĩ ra cái ý tưởng kỳ quái đó để bây giờ cuộc sống của con gái ông cũng bị đảo lộn theo. Lại còn luôn trong tình trạng nguy hiểm tính mạng như ngọn đèn trước gió.

Trước đây khi tuổi còn trẻ ông đã mắc sai lầm để lỡ mất người mình yêu, khiến hạnh phúc người ấy bị lỡ dở. Về già cũng tiếp tục mắc sai lầm một cách nghiêm trọng làm khổ cuộc đời con gái mình nữa sao? Trời ơi! Ông thật đáng chết, thật đáng hận mà (Sống thế này mệt mỏi thật ^^)

- Dạ, cháu hiểu

Nhật Duy nở một nụ cười lạnh ngắt đến vô tình, số phận thật quá khắc nghiệt và bất công đi. Hẳn hận, thật sự rất hận cái gọi là số phận với định mệnh nên mới khiến cuộc đời hắn với Hoạ Mi trở lên bế tắc, tuyệt vọng như vậy?

Ánh sáng nào có thể dẫn đường giúp hắn vượt qua khó khăn, thử thách này đây? Ai nói chỉ cần thật lòng yêu nhau và quyết tâm nắm chặt tay nhau thì mọi sóng gió, phong ba bão tố cuộc đời đều có thể vượt qua? Vậy nếu hắn quyết tâm không rời xa Hoạ Mi thì tính mạng Hoạ Mi sẽ ra sao đây? Quyết không buông tay thì ai sẽ thương xót mà không khiến tình duyên của hắn với Hoạ Mi trở lên trắc trở đầy đắng cay lẫn mất mát cùng tuyệt vọng đây? Ai hãy trả lời cho hắn biết đi chứ?

Hắn chẳng biết ông Cường nói gì ở đầu dây bên kia bởi hắn đã để điện thoại ở trên mặt bàn, bỏ vào nhà tắm dội nước vào mặt. Nước thời tiết mùa đông lúc sáng sớm thật lạnh giá nhưng sao hắn chẳng thấy lạnh tí nào, chỉ thấy trái tim dần khô héo, lạnh giá đi mà thôi. Nếu thực sự phải rời xa Hoạ Mi thì thà để hắn chết đi còn hơn.

Đến bệnh viện thấy sắc mặt ai cũng căng thẳng, mệt mỏi hắn cũng chẳng khá hơn cứ đi đi lại lại như người mất hồn trước cửa phòng cấp cứu. Lòng không ngừng cầu mong Hoạ Mi sẽ bình an tai qua nạn khỏi, thì dù muốn hắn phải làm gì lên núi đao xuống biển lửa hắn cũng đều chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Trong phòng cấp cứu, các bác sĩ căng thẳng, lo lắng suốt gần 2 tiếng đồng hồ cuối cùng cũng đã rút con dao ra khỏi ngực Hoạ Mi thành công. Hoạ Mi sắc mặt trắng nhợt, miệng thở bình ô xi dây, nhắm mắt như đang ngủ say.

Bác sĩ trong phòng mừng rỡ thở phào khi đang chuẩn bị hoàn tất những bước cuối cùng của việc phẫu thuật rút dao ra khỏi lồng ngực cách vị trí tim chưa đến 0.5 cm, ảnh hưởng đến xương sườn cùng nhiều nhiều bộ phận quan trọng khác trong lồng ngực nhất là tim một cách phức tạp và rắc rối như vậy bao giờ.

Đã vậy máu Hoạ Mi lại là nhóm máu hiếm RH- cả chục ngàn người may ra mới có một người có nhóm máu hiếm như vậy, mà nguồn dự trữ máu của bệnh viện thì có rất ít số lượng loại máu này, đang trong tình huống nguy hiểm không biết lấy máu ở đâu để bơm cho Hoạ Mi. Thì may mắn có người đã lường trước tình hình này điều người đến hiến máu kịp thời cung cấp máu cho ca phẫu thuật thành công.

Sau khi đã hoàn thành ca phẫu thuật phức tạp này một cách thành công tốt đẹp, các bác sĩ thở phào đang định đưa Hoạ Mi vào phòng hồi sức thì tất cả đều giật mình kinh hãi khi thấy huyết áp của Hoạ Mi bỗng nhiên bị tụt một cách nhanh chóng chỉ số còn lại là 50, mạch đập rất yếu không thể nào bắt được mạch. Màn hình đo nhịp tim rối loạn thất thường lúc thì cao quá lúc lại thấp quá ...

- Mau tìm biện pháp hô hấp cứu bệnh nhân nhanh lên, không kịp mất – Giọng một bác sĩ hoảng hốt.

- Tim đập yếu dần, mau bơm thuốc trợ tim nhanh lên – Bác sĩ trưởng ê kíp mặt tái xanh kêu lên.

- ...

- Không xong rồi, bệnh nhân đang bị sốc thuốc nếu cứ tiếp tục bơm sẽ khiến bệnh nhân đột tử mất thôi.
- Trời ơi! Không kịp nữa rồi hình như mạch bệnh nhân ngừng đập rồi không thể nào bắt được mạch nữa.
- Không xong rồi, huyết áp tụt về số 0 rồi làm sao bây giờ.
- Thôi không kịp nữa rồi, màn hình đo nhịp tim giờ chỉ còn lại một đường thẳng nữa thôi, đồng tử bệnh nhân đã giãn. – Bác sĩ trưởng ê kíp thở dài bất lực.
- Chúng ta đã cố gắng hết sức rồi, có lẽ số phận đã an bài sự sống của bệnh nhân đến đây là kết thúc rồi. Bây giờ chúng ta hãy chuẩn bị tinh thần thông báo tin buồn này cho người nhà bệnh nhân thôi, cố gắng dùng những từ ngữ nhẹ nhàng nhé đừng để họ bị sốc...

Ngoài trời tiếng mưa rơi lộp bộp, gió bắc thổi rét lạnh buốt giá da thịt. Ở bên ngoài hành lang Nhật Duy nhìn thấy trời bắt đầu đổ mưa khi mà vài phút trước vẫn còn tạnh ráo, cảm giác như nước mắt của ai đang rơi, linh cảm bất an.

Nhật Duy bỗng điên cuồng hét vang cả hành lang khiến tất cả mọi người đều phải giật mình sững sờ, Ngọc Huyền, Quỳnh Chi, Thủy Tiên, Ánh đầu lòng khóc nức nở nghẹn ngào. Tuấn Anh, Thành Trung, Minh Khánh, Huy Hoàng lắc đầu xót xa. Thanh Tùng nhắm mắt tự hỏi “mình làm như vậy là sai lầm đúng không?”.

Những người xa lạ đi ngang qua nhìn Nhật Duy mà không khỏi đau lòng thay, một tình yêu chân thành chưa kịp đơm hoa kết trái, một người rất thương yêu đã sắp rời xa...

- Hoạ Mi nếu em thật sự muốn lên Thiên đường, bỏ rơi lại mình anh nơi trần gian cô đơn lắm trái ngang này thì suốt đời này anh cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho em đâu. Những lời em đã từng hứa là sẽ mãi luôn yêu anh, mãi luôn bên anh cùng nắm chặt tay anh quyết không bao giờ buông dù đời có nhiều sóng gió lẫn phong ba bão tố đi chăng nữa em đã thực sự quên rồi sao?

- Em từng nói nhất định một ngày nào đó em sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất của anh, còn anh sẽ là chú rể đẹp trai nhất của em. Cả đời này em chỉ muốn được một lần mặc váy cô dâu, được chính thức trở thành vợ của anh. Em đã quên rồi sao?

- Bao lời hẹn thề, bao ân tình, bao lời yêu thương chưa kịp thực hiện em nhớ lòng để tất cả ta biến thành mây khói như hoa kia sớm nở tối tàn sao em?

- Không còn em nữa, anh biết làm gì để sống tiếp nốt quãng đời còn lại đây. Người yêu ơi! Em có biết chẳng từ giây phút gặp gỡ và yêu em, một nửa linh hồn anh đã chết đã theo em từ lâu rồi.

- Xin em đừng bỏ lại anh nơi đây một mình mà, đừng để những ân tình nhạt phai theo tiếng mưa rơi ngoài kia. Chờ em mãi rồi, đợi em mãi rồi, con tim anh đang khô héo từng ngày nếu thiếu vắng em. Em có hay chăng, em có biết chẳng nơi đây trái tim anh đang đau xót như chết lặng đi chỉ vì quá yêu em.

- Hãy hứa với em rằng em sẽ quay lại, sẽ không bỏ rơi anh lại nơi đây một mình được không em?

Nhật Duy bất lực ngồi xuống dưới đất, tựa lưng vào tường cúi mặt xuống gối khóc nghẹn ngào. Trái tim đau nhột thờ tan vỡ theo tiếng mưa rơi ngoài kia, hình như người tôi yêu sắp rời xa tôi thật rồi làm sao để tìm lại em giữa một trời trong xanh khi mà những ân tình người mang theo tan thành băng giá...

Cửa phòng cấp cứu mở ra các bác sĩ bước ra với sắc mặt trắng nhợt nhạt như xác chết, ánh mắt ai cũng buồn rầu ảm đạm. Nhìn thấy bác sĩ bước ra Nhật Duy vội vàng lao tới hỏi rồi rít, mắt đỏ hoe

- Hoạ Mi... cô ấy sao rồi – Chưa bao giờ Nhật Duy biết giọng mình có thể run rẩy, sợ hãi như lúc này. Kết quả chỉ có một nhưng xin đừng là kết quả xấu nhất khiến người ta tuyệt vọng muốn chết thật sự.

- Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi. Mọi người có thể vào gặp cô ấy lần cuối – Bác sĩ trưởng ê kíp nói xong thở dài lắc đầu đi thẳng.

- Không... tôi không tin... các người nói dối... Hoạ Mi ơi, em sao có thể nhẫn tâm bỏ rơi anh như vậy đúng không em? – Nhật Duy vừa gượng cười vừa chạy thật nhanh vào trong phòng cấp cứu.

Tất cả những người còn lại về mặt trắng bệch không còn giọt máu, mấy cô gái nước mắt không ngừng tuôn rơi ôm chặt lấy nhau khóc nghẹn ngào. Sao mọi chuyện lại có thể trở lên như vậy chứ? Một người đang sống khoẻ mạnh, mới hôm qua vẫn còn cười nói sao hôm nay lại nằm im lìm bất động như thế chứ?

Sự thật này quá phũ phàng, Ngọc Huyền không tin tự tát vào mặt mình liên tục để thoát khỏi cơn ác mộng này, Quỳnh Chi, Thủy Tiên tự cấu mạnh vào tay mình hi vọng tất cả chỉ là một giấc mơ. Thanh Tùng sắc mặt ảm đạm im lặng không nói một lời, nếu Hoạ Mi chết thật hẳn sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho mình “Xin lỗi em, Hoạ Mi”.

Nhật Duy tới gần bên giường bệnh nơi Hoạ Mi đang nằm nhìn tấm vải trắng phủ lên người Hoạ Mi, bước chân nhẹ tênh như một kẻ mộng du đang bước trên mây kéo tấm vải trắng lên nhìn thấy sắc mặt Hoạ Mi trắng nhợt, không chút sinh khí. Trái tim trống rỗng không còn chút cảm giác đau xót nào nữa, nắm chặt tay Hoạ Mi nhẹ nhàng nói, cười thật dịu dàng, ảm áp.

- Hoạ Mi à, trời sáng rồi mau tỉnh dậy đi em. Anh hứa chỉ cần em tỉnh dậy sau này sẽ không bao giờ xưng “tôi” khiến em thấy buồn bức nữa, sẽ luôn yêu thương em, chăm sóc em mà. Mau tỉnh dậy đi em, nằm ngủ lâu như vậy có hại cho sức khoẻ lắm.

- Tỉnh dậy đi em, anh sẽ đưa em đi chơi, đưa em đi ngắm sao băng rồi. Đưa em đi ngắm tuyết rồi, sẽ nấu thật nhiều những món ăn mà em thích. Sẽ không nhìn em bằng ánh mắt lạnh lùng nguy hiểm nữa... Chỉ cần em tỉnh lại thôi mà, xin em đừng mau tỉnh lại đi – Nước mắt Nhật Duy rơi xuống khuôn mặt trắng nhợt, vô hồn của Hoà Mi.

- Chẳng phải em luôn mơ ước một lần được mặc váy cô dâu sánh bước bên người mình yêu tiến vào thánh đường sao? Anh hứa sẽ giúp em biến giấc mơ ấy thành hiện thực, nhưng em cứ nằm ngủ như vậy thì nó sẽ mãi chỉ là giấc mơ thôi em biết không? Mau tỉnh dậy đi em...

Ngọc Huyền ôm chặt Quỳnh Chi khóc nức nở, Thuý Tiên đứng bất động mắt đỏ hoe đưa tay lên bịt miệng cổ không để phát ra tiếng khóc nghẹn ngào, xót xa. Tuấn Anh, Thành Trung về mặt vô hồn, ngơ ngác hơn cả Hoà Mi đau lòng không nói lên thành lời.

Biết đến bao giờ mới lại được nhìn thấy lại hình ảnh một cô gái xinh xắn, nghịch ngợm cười tươi như hoa đào nở giữa nắng xuân. Tuấn Anh nhớ lần đầu tiên và cũng là duy nhất có một cô gái rất bá đạo dám hát coca thẳng vào mặt mình, mỉm cười ranh mãnh, ăn nói rất cá tính phát ngôn những câu khiến người ta muốn cười ra nước mắt, thậm chí còn đổ cả thùng nước bẩn vừa lau sàn nhà vệ sinh vào người mình. Nhưng lại rất tốt bụng, hay quan tâm giúp đỡ người khác những lúc khó khăn...

Thành Trung còn nhớ rất rõ hình ảnh từng có một cô gái đi học muộn dám treo tường vào trường, dám “đá xoáy” mình, dẫm mạnh lên chân mình khiến mình đau muốn chảy nước mắt. Cùng diễn màn kịch trốn quán đầy khăn trắng lừa dối cô giáo chủ nhiệm để không bị chịu phạt, một cô gái vô tư ăn uống rất tự nhiên không tỏ ra yếu điệu thực nữ. Hay cùng đi trượt patin với mình ở công viên, đi dạo chơi khắp thành phố Hà Nội. Và không biết từ lúc nào cậu đã trót yêu cô gái ấy mất rồi, chỉ cần nhìn thấy cô ấy cười vui vẻ, sống vô tư là cậu cũng thấy vui theo vậy mà bây giờ cô ấy lại nằm im bất động như thế kia là sao?... Nỗi mất mát này sao lại quá đáng cay đến vậy?

Lần này Hoà Mi có chết thật sự không? Rốt cuộc thì mối tình duyên này sẽ tiếp diễn ra sao, chẳng lẽ như định mệnh đã an bài yêu nhau thật nhiều nhưng cũng sẽ chẳng thể đến được với nhau. Vì khoảng cách địa lý, quyền lực và địa vị, những âm mưu toan tính, thủ đoạn của những người ngoài cuộc tác động khiến quyết muốn chia rẽ.

Nhất là ba mẹ của Hoà Mi, hai người này sẽ cùng nhau viết tiếp nên câu chuyện tình yêu cảm động suốt từ đầu đến tận bây giờ hay sẽ dừng lại tại đây? Mỗi người một nơi như hai đường thẳng song song không bao giờ có thể tìm được điểm chung?

Trong phòng cấp cứu, các bác sĩ căng thẳng, lo lắng suốt gần 2 tiếng đồng hồ cuối cùng cũng đã rút con dao ra khỏi lồng ngực Hoà Mi thành công. Hoà Mi sắc mặt trắng nhợt, miệng thở bình ô xi dây, nhắm mắt như đang ngủ say.

Bác sĩ trong phòng mừng rỡ thở phào khi đang chuẩn bị hoàn tất những bước cuối cùng của việc phẫu thuật rút dao ra khỏi lồng ngực cách vị trí tim chưa đến 0.5 cm, ảnh hưởng đến xương sườn cùng nhiều nhiều bộ phận quan trọng khác trong lồng ngực nhất là tìm một cách phức tạp và rắc rối như vậy bao giờ.

Đã vậy máu Hoà Mi lại là nhóm máu hiếm RH- cả chục ngàn người may ra mới có một người có nhóm máu hiếm như vậy, mà nguồn dự trữ máu của bệnh viện thì có rất ít số lượng loại máu này, đang trong tình huống nguy hiểm không biết lấy máu ở đâu để bơm cho Hoà Mi. Thì may mắn có người đã lường trước tình hình này điều người đến hiến máu kịp thời cung cấp máu cho ca phẫu thuật thành công.

Sau khi đã hoàn thành ca phẫu thuật phức tạp này một cách thành công tốt đẹp, các bác sĩ thở phào đang định đưa Hoà Mi vào phòng hồi sức thì tất cả đều giật mình kinh hãi khi thấy huyết áp của Hoà Mi bỗng nhiên bị tụt một cách nhanh chóng chỉ số còn lại là 50, mạch đập rất yếu không thể nào bắt được mạch. Màn hình đo nhịp tim rối loạn thất thường lúc thì cao quá lúc lại thấp quá...

- Mau tìm biện pháp hô hấp cứu bệnh nhân nhanh lên, không kịp mất – Giọng một bác sĩ hoảng hốt.

- Tim đập yếu dần, mau bơm thuốc trợ tim nhanh lên – Bác sĩ trưởng ê kíp mặt tái xanh kêu lên.

- ...

- Không xong rồi, bệnh nhân đang bị sốc thuốc nếu cứ tiếp tục bơm sẽ khiến bệnh nhân đột tử mất thôi.

- Trời ơi! Không kịp nữa rồi hình như mạch bệnh nhân ngừng đập rồi không thể nào bắt được mạch nữa.

- Không xong rồi, huyết áp tụt về số 0 rồi làm sao bây giờ.

- Thôi không kịp nữa rồi, màn hình đo nhịp tim giờ chỉ còn lại một đường thẳng nữa thôi, đồng tử bệnh nhân đã giãn. – Bác sĩ trưởng ê kíp thở dài bất lực.

- Chúng ta đã cố gắng hết sức rồi, có lẽ số phận đã an bài sự sống của bệnh nhân đến đây là kết thúc rồi. Bây giờ chúng ta hãy chuẩn bị tinh thần thông báo tin buồn này cho người nhà bệnh nhân thôi, cố gắng dùng những từ ngữ nhẹ nhàng nhé đừng để họ bị sốc...

Ngoài trời tiếng mưa rơi lộp bộp, gió bắc thổi rét lạnh buốt giá da thịt. Ở bên ngoài hành lang Nhật Duy nhìn thấy trời bắt đầu đổ mưa khi mà vài phút trước vẫn còn tạnh ráo, cảm giác như nước mắt của ai đang rơi, linh cảm bất an.

Nhật Duy bỗng điên cuồng hét vang cả hành lang khiến tất cả mọi người đều phải giật mình sững sờ, Ngọc Huyền, Quỳnh Chi, Thuý Tiên, Ánh đau lòng khóc nức nở nghẹn ngào. Tuấn Anh, Thành Trung, Minh Khánh, Huy Hoàng lắc đầu xót xa. Thanh Tùng nhắm mắt tự hỏi “mình làm như vậy là sai lầm đúng không?”.

Những người xa lạ đi ngang qua nhìn Nhật Duy mà không khỏi đau lòng thay, một tình yêu chân thành chưa kịp đơm hoa kết trái, một người rất thương yêu đã sắp rời xa...

- Hoạ Mi nếu em thật sự muốn lên Thiên đường, bỏ rơi lại mình anh nơi trần gian cô đơn lắm trái ngang này thì suốt đời này anh cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho em đâu. Những lời em đã từng hứa là sẽ mãi luôn yêu anh, mãi luôn bên anh cùng nắm chặt tay anh quyết không bao giờ buông dù đời có nhiều sóng gió lẫn phong ba bão tố đi chăng nữa em đã thực sự quên rồi sao?

- Em từng nói nhất định một ngày nào đó em sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất của anh, còn anh sẽ là chú rể đẹp trai nhất của em. Cả đời này em chỉ muốn được một lần mặc váy cô dâu, được chính thức trở thành vợ của anh. Em đã quên rồi sao?

- Bao lời hẹn thề, bao ân tình, bao lời yêu thương chưa kịp thực hiện em ngỡ lòng để tất cả ta biến thành mây khói như hoa kia sớm nở tối tàn sao em?

- Không còn em nữa, anh biết làm gì để sống tiếp nốt quãng đời còn lại đây. Người yêu ơi! Em có biết chẳng từ giây phút gặp gỡ và yêu em, một nửa linh hồn anh đã chết đã theo em từ lâu rồi.

- Xin em đừng bỏ lại anh nơi đây một mình mà, đừng để những ân tình nhạt phai theo tiếng mưa rơi ngoài kia. Chờ em mãi rồi, đợi em mãi rồi, con tim anh đang khô héo từng ngày nếu thiếu vắng em. Em có hay chăng, em có biết chẳng nơi đây trái tim anh đang đau xót như chết lặng đi chỉ vì quá yêu em

- Hãy hứa với em rằng em sẽ quay lại, sẽ không bỏ rơi anh lại nơi đây một mình được không em?

Nhật Duy bất lực ngồi xuống dưới đất, tựa lưng vào tường cúi mặt xuống gối khóc nghẹn ngào. Trái tim đau nhột thờ tan vỡ theo tiếng mưa rơi ngoài kia, hình như người tôi yêu sắp rời xa tôi thật rồi làm sao để tìm lại em giữa một trời trong xanh khi mà những ân tình người mang theo tan thành băng giá...

Cửa phòng cấp cứu mở ra các bác sĩ bước ra với sắc mặt trắng nhợt nhạt như xác chết, ánh mắt ai cũng buồn rầu ảm đạm. Nhìn thấy bác sĩ bước ra Nhật Duy vội vàng lao tới hỏi rồi rít, mắt đỏ hoe

- Hoạ Mi... cô ấy sao rồi – Chưa bao giờ Nhật Duy biết giọng mình có thể run rẩy, sợ hãi như lúc này. Kết quả chỉ có một nhưng xin đừng là kết quả xấu nhất khiến người ta tuyệt vọng muốn chết thật sự.

- Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi. Mọi người có thể vào gặp cô ấy lần cuối – Bác sĩ trưởng ê kíp nói xong thờ dài lắc đầu đi thẳng.

- Không... tôi không tin... các người nói dối... Hoạ Mi ơi, em sao có thể nhẫn tâm bỏ rơi anh như vậy đúng không em? – Nhật Duy vừa gượng cười vừa chạy thật nhanh vào trong phòng cấp cứu.

Tất cả những người còn lại về mặt trắng bệch không còn giọt máu, mấy cô gái nước mắt không ngừng tuôn rơi ôm chặt lấy nhau khóc nghẹn ngào. Sao mọi chuyện lại có thể trở lên như vậy chứ? Một người đang sống khỏe mạnh, mới hôm qua vẫn còn cười nói sao hôm nay lại nằm im lìm bất động như thế chứ?

Sự thật này quá phũ phàng, Ngọc Huyền không tin tự tát vào mặt mình liên tục để thoát khỏi cơn ác mộng này, Quỳnh Chi, Thuý Tiên tự cấu mạnh vào tay mình hi vọng tất cả chỉ là một giấc mơ. Thanh Tùng sắc mặt ảm đạm im lặng không nói một lời, nếu Hoạ Mi chết thật hẳn sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho mình “Xin lỗi em, Hoạ Mi”.

Nhật Duy tới gần bên giường bệnh nơi Hoạ Mi đang nằm nhìn tấm vải trắng phủ lên người Hoạ Mi, bước chân nhẹ tênh như một kẻ mộng du đang bước trên mây kéo tấm vải trắng lên nhìn thấy sắc mặt Hoạ Mi trắng nhợt, không chút sinh khí. Trái tim trống rỗng không còn chút cảm giác đau xót nào nữa, nắm chặt tay Hoạ Mi nhẹ nhàng nói, cười thật dịu dàng, ảm áp.

- Hoạ Mi à, trời sáng rồi mau tỉnh dậy đi em. Anh hứa chỉ cần em tỉnh dậy sau này sẽ không bao giờ xưng “tôi” khiến em thấy buồn bực nữa, sẽ luôn yêu thương em, chăm sóc em mãi. Mau tỉnh dậy đi em, nằm ngủ lâu như vậy có hại cho sức khỏe lắm.

- Tỉnh dậy đi em, anh sẽ đưa em đi chơi, đưa em đi ngắm sao băng rơi. Đưa em đi ngắm tuyết rơi, sẽ nấu thật nhiều những món ăn mà em thích. Sẽ không nhìn em bằng ánh mắt lạnh lùng nguy hiểm nữa... Chỉ cần em tỉnh lại thôi mà, xin em đẩy mau tỉnh lại đi – Nước mắt Nhật Duy rơi xuống khuôn mặt trắng nhợt, vô hồn của Hoạ Mi.

- Chẳng phải em luôn mơ ước một lần được mặc váy cô dâu sánh bước bên người mình yêu tiến vào thánh đường sao? Anh hứa sẽ giúp em biến giấc mơ ấy thành hiện thực, nhưng em cứ nằm ngủ như vậy thì nó sẽ mãi chỉ là giấc mơ thôi em biết không? Mau tỉnh dậy đi em...

Ngọc Huyền ôm chặt Quỳnh Chi khóc nức nở, Thuý Tiên đứng bất động mắt đỏ hoe đưa tay lên bịt miệng cô không để phát ra tiếng khóc nghẹn ngào, xót xa. Tuấn Anh, Thành Trung về mặt vô hồn, ngơ ngác hơn cả Hoạ Mi đau lòng không nói lên thành lời.

Biết đến bao giờ mới lại được nhìn thấy lại hình ảnh một cô gái xinh xắn, nghịch ngợm cười tươi như hoa đào nở giữa nắng xuân. Tuấn Anh nhớ lần đầu tiên và cũng là duy nhất có một cô gái rất bá đạo dám hát coca thẳng vào mặt mình, ním cười ranh mãnh, ăn nói rất cá tính phát ngôn những câu khiến người ta muốn cười ra nước mắt, thậm chí còn đổ cả thùng nước bẩn vừa lau sàn nhà vệ sinh vào người mình. Nhưng lại rất tốt bụng, hay quan tâm giúp đỡ người khác những lúc khó khăn...

Thành Trung còn nhớ rất rõ hình ảnh từng có một cô gái đi học muộn dám trèo tường vào trường, dám “đá xoáy” mình, dẫm mạnh lên chân mình khiến mình đau muốn chảy nước mắt. Cùng diễn màn kịch trốn quần đây khăn trắng lừa dối cô giáo chủ nhiệm để không bị chịu phạt, một cô gái vô tư ăn uống

rất tự nhiên không tỏ ra yếu đuối thực nữ. Hay cùng đi trượt patin với mình ở công viên, đi dạo chơi khắp thành phố Hà Nội. Và không biết từ lúc nào cậu đã trót yêu cô gái ấy mất rồi, chỉ cần nhìn thấy cô ấy cười vui vẻ, sống vô tư là cậu cũng thấy vui theo vậy mà bây giờ cô ấy lại nằm im bất động như thể kia là sao?...Nỗi mất mát này sao lại quá đáng cay đến vậy?

Lần này Hoạ Mi có chết thật sự không? Rốt cuộc thì mối tình duyên này sẽ tiếp diễn ra sao, chẳng lẽ như định mệnh đã an bài yêu nhau thật nhiều nhưng cũng sẽ chẳng thể đến được với nhau. Vì khoảng cách địa lý, quyền lực và địa vị, những âm mưu toan tính, thủ đoạn của những người ngoài cuộc tác động kiên quyết muốn chia rẽ.

Nhất là ba mẹ của Hoạ Mi, hai người này sẽ cùng nhau viết tiếp nên câu chuyện tình yêu cảm động suốt từ đầu đến tận bây giờ hay sẽ dừng lại tại đây? Mỗi người một nơi như hai đường thẳng song song không bao giờ có thể tìm được điểm chung?

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103

Lạ thật đó cả người tự nhiên cảm thấy nhẹ nhàng, bồng bềnh như một con gió vậy. Rõ ràng trước khi bị ngất Hoạ Mi nhớ mình cảm thấy rất đau đớn đến mức như đang bị ai đó cầm dao cắt đi từng miếng thịt, đau không thể nào chịu đựng nổi. Cảm giác buốt giá đau nhói tận tim gan xương tuy ở vị trí lồng ngực khiến nhỏ thật sự rất muốn khóc, chỉ muốn chết luôn đi cho dễ chịu.

Những hình ảnh đánh nhau giữa Nhật Duy với đám người đối địch máu chảy nhuộm đỏ cỏ xanh dù trong đêm tối dưới ánh đèn pha ô tô vẫn có thể nhìn thấy, mùi máu tanh ghê rợn theo làn gió đông thổi lướt qua chỗ Hoạ Mi đang ẩn nấp khiến nhỏ buồn nôn ghê ghớm, muốn nôn tất cả mọi thứ đang có trong bụng ra một cách mãnh liệt khiến nhỏ phải đưa tay lên bịt miệng mới kiềm chế được.

Nhưng không hiểu sao nước mắt lại vẫn cứ rơi, cảm thấy rất khó chịu, rất đáng sợ mặc dù đã biết thân phận thật sự của Nhật Duy từ lâu, đã từng tưởng tượng đến nhiều tình huống nguy hiểm mà Nhật Duy từng phải đối mặt để chuẩn bị tinh thần đối mặt từ lâu. Thế mà đến lúc được tận mắt chứng kiến những cảnh bạo lực, đâm máu và tàn nhẫn, hình ảnh sống động đến phũ phàng này lại khiến trái tim Hoạ Mi xót xa vô cùng, hoá ra sự thật và giấc mơ lại cách xa nhau nhiều đến như vậy.

Khoảng cách xa nhất không phải là một vòng trái đất, cũng chẳng phải sự xa cách bởi ranh giới của sống chết hay sinh ly tử biệt. Mà khoảng cách xa nhất chính là em đứng ở đây rất rất gần anh nhưng lại chẳng thể nào chạm được vào anh, cũng chẳng thể với tới. Ánh mắt anh lúc đó lạnh lẽo giá băng khát máu đến đáng sợ còn đâu ánh mắt ấm áp, dịu dàng nhìn em lúc chỉ có riêng hai ta. Còn đâu lời nói ân cần, ngọt ngào lúc nói chuyện với em. Còn đâu những cử chỉ quan tâm dịu dàng đến vô cùng mỗi khi bên em nhìn em cười hạnh phúc.

Khoảng cách ấy xa đến nỗi em đứng gần như vậy luôn miệng thì thầm “Người yêu ơi! Xin anh đừng tiếp tục như thế nữa được không?”, “Lúc này nhìn anh như vậy thực sự khiến em rất sợ, sợ lắm anh à”, nước mắt em lặng lẽ tuôn rơi, da thịt lạnh không chút hơi ấm, nghẹn ngào đau xót đến mức muốn tuyệt vọng khi thấy quá sợ hãi, quá mệt mỏi cùng bất lực không biết nên làm thế nào bây giờ.

Nhưng thực ra lý do duy nhất khiến em có thể sợ hãi, cảm thấy tuyệt vọng đến mức đó cũng chỉ vì “Em yêu anh quá nhiều và sợ mất anh mà thôi, người yêu ơi! Anh có hiểu không?”, “Cứ tiếp tục như vậy, lỡ chẳng may hay sơ suất, thiếu cẩn thận thì liệu sau này em có còn cơ hội được gặp lại anh nữa không?”. Thế mà anh cũng chẳng nghe thấy, cũng chẳng cảm nhận được tí gì. Buồn quá anh ơi.

Khoảnh khắc nhìn thấy con dao sắc nhọn chuẩn bị đâm vào người Nhật Duy, trái tim Hoạ Mi như ngừng đập. Đầu óc trống rỗng chẳng kịp suy nghĩ dù chỉ một giây liền lao ngay đến chỗ Nhật Duy đang đứng đẩy mạnh hấn ra rồi đứng chắn trước mặt hấn đỡ thay nhất dao trí mạng đó không một chút hối hận. Cảm giác duy nhất lúc đó Hoạ Mi có thể nhớ lại đó khi nhìn thấy Nhật Duy vẫn bình an đang ôm chặt mình vào lòng hoàn toàn không phải sự đau đớn về thể xác mà là sự nhẹ nhõm, thoải mái “May quá, anh không sao là tốt rồi” quên mất rằng rất có thể bản thân mình sẽ bị mất mạng bất cứ lúc nào.

Có thể người ngoài nhìn vào sẽ nói nhỏ bị điên, đầu óc có vấn đề nhưng nếu ai thật sự đã yêu một người nào đó bằng cả trái tim chân thành thì tất cả sẽ chẳng là gì cả ngoài việc tính mạng của người mình yêu được an toàn. Chỉ thế thôi cũng đã đủ lắm rồi, không hề có suy nghĩ hối hận dù chỉ một giây phút thoáng qua mà cho dù thời gian có quay ngược trở lại thì nhỏ cũng vẫn sẽ lựa chọn như thế.

Nhưng giây phút nhìn sâu và mặt Nhật Duy thấy sự đau lòng lẫn sát khí tanh mùi máu Hoạ Mi còn chưa kịp mỉm cười nhẹ nhõm thì trong lòng lại dâng lên một cảm giác bất an, sợ hãi khiến trái tim nhỏ lên lời cảm giác lạnh giá vào từng tế theo máu di chuyển khắp cơ thể một cách mơ hồ mà cũng rất thật. Lúc này con dao thể xác ở lồng ngực do nhất dao trí mạng vừa đâm tín hiệu đã truyền lên đến não khiến Hoạ Mi cảm thấy rất đau, đau muốn chết đi được mà không thể.

Dù đau muốn ngất ngay tại chỗ nhưng nhỏ vẫn cố gắng gượng đến giây phút cuối cùng để xin cho kẻ xấu số vừa đâm trúng nhỏ, không phải vì Hoạ Mi lương thiện mà chỉ là nhỏ không muốn thấy máu tanh nhuộm đỏ, tội ác thêm chất chồng mà thôi. Nhỏ ghét mùi máu tanh, ghét chết chóc, ghét đánh giết lẫn nhau chỉ để giành những thứ lợi ích không trong sạch dùng mạng người để đổi lấy khiến lòng người căm phẫn.

Thế mà Nhật Duy cũng không thuận theo ý muốn đó của nhỏ, trước khi ngất đi vẫn khiến nhỏ phải nhìn thấy máu tươi phun trào. Mùi máu tanh theo gió

lướt qua trong không khí ngửi mà muốn nôn hết cả ruột gan phèo phối, lúc này nhỏ mới phát hiện ra thêm một sự thật cay đắng “Nhật Duy người mà nhỏ rất yêu từng nghĩ là một người con trai đẹp hoàn mỹ, tài năng tuyệt vời không một ai có thể sánh bằng, thực ra cũng là một người rất tàn nhẫn, rất máu lạnh, cũng cực kỳ nguy hiểm và đáng sợ”.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không biết cuộc sống của mình với anh ấy sẽ ra sao đây? Làm sao mình có thể an tâm sống hạnh phúc bên một người bàn tay nhuộm đầy máu tươi lẫn tội ác như thế chứ? Nếu lỡ chẳng may xảy ra chuyện xui xẻo như nhát dao trí mạng vừa rồi, liệu sau này mình có thể được gặp lại anh ấy nữa không? Nếu chẳng may anh ấy chết thật thì sau này nhỏ biết phải sống tiếp thế nào đây?

Chợt trái tim đau nhói dâng trào cảm giác tuyệt vọng, bất lực. Nếu ở bên nhau mà sống đau khổ lắm cay đắng lẫn mất mát như vậy, sớm muộn một trong hai cũng phải ra đi trước. Vậy thì mình sẽ quyết định là người ra đi trước, còn hơn là sống nơi nhân gian chịu đựng nỗi đau tận cùng đến như vậy suốt cả cuộc đời thì nhỏ thà chết đi còn hơn.

Trong cơn mơ nửa thực nửa hư ý nghĩ buông tay, niềm hi vọng như ánh lửa trước ngọn gió bỗng vụt tắt. Hoa Mi có nghe thấy tiếng mưa rơi, tiếng sấm chớp rạch ngang trời cùng tiếng ai đó gọi nhỏ. Giọng rất quen thuộc, ấm áp, dịu dàng nhưng sao lại ảm đạm, bi thương đến thế nhỉ? Lại thật đó, rồi cuộc là ai đang gọi mình thế nhỉ?

Nhất thời Hoa Mi thật sự không nghĩ ra, đầu óc mơ màng hỗn loạn, cảm thấy cơ thể nhẹ tênh không chút trọng lượng. Cũng không còn thấy đau đớn buốt nhói đến tận lục phủ ngũ tạng nữa, lạ thật đấy. Cố nhớ lại những gì đang xảy ra cũng vừa lúc nhớ ra tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong quá khứ hết như một cuốn phim được trình chiếu rất rõ ràng và chân thực, sống động như thật. Hoa Mi liền cảm thấy rất kinh hãi cứ ngỡ là một cơn ác mộng, thế mà khi vừa mở mắt ra để xác định lại xem là thực hay là mơ thì nhỏ còn mở to mắt kinh ngạc hơn.

Quan sát xung quanh một lúc Hoa Mi cũng chẳng biết mình đang ở nơi nào nữa, nơi này cứ như là một thế giới hoàn toàn khác vậy chẳng giống trần gian tí nào. Nơi này là một nơi rất đẹp, ánh sáng rực rỡ trong suốt như pha lê, còn có mây ngũ sắc, cầu vồng bảy sắc cầu vồng sáng lấp lánh như đèn điện. Không gian sạch sẽ, thoáng đãng còn có cả khối trắng ở dưới chân dãy đến tận đầu gối. Suối chảy như thác nước từ những ngọn núi đá cao phía xa tung bọt trắng xoá.

Có cây cỏ thụ lá màu xanh quả trên cây thì đủ màu dưới ánh nắng mặt trời phát sáng lấp lánh vô cùng đẹp mắt từ màu đỏ, tím, vàng, da cam, ... nhìn cái cây lạ với những quả đặc biệt có màu sắc khác thường mà Hoa Mi không khỏi sửng sốt mất chữ A mồm chữ O tự hỏi “Trời ơi! Đây là nơi nào vậy sao lại có thứ cây đặc biệt đến thế?”. Ở đây còn có rất nhiều các loài chim đang đậu trên thân cây, có cả chim phượng hoàng màu lông đủ màu sắc sặc sỡ đẹp gấp chim công đứng bên cạnh đang xoè đuôi khoe sắc cả trăm ngàn lần toả sáng chói lung linh. Hót líu lo tạo thành một bản nhạc sôi động rất hay, nhẹ nhàng, thoát tục khiến người ta đắm chìm say mê mãi.

Xung quanh còn có rất nhiều hồ lớn nhỏ hiện tại Hoa Mi đang đứng giữa một cây cầu cong hình cầu vồng, dưới mặt hồ cũng được bao phủ một lớp khói trắng mỏng có khi màu hồng nhạt, có khi lại là màu tím, hoặc màu xanh thay đổi liên tục tạo nên cảnh tượng cực kỳ hoành tráng.

Nhìn một lần nhớ mãi không quên, nhìn kỹ xuyên qua đám khói mỏng Hoa Mi nhìn thấy ở dưới hồ có đủ các loại cá màu sắc sặc sỡ, trên mình một con cá nếu Hoa Mi nhìn không nhầm thì nó phải có tới tận ít nhất ba màu xanh, vàng, tím, trắng, hồng, đen, ... phối hợp đang bơi lội tung tăng. Thỉnh thoảng nhảy lên há miệng đón những hạt thức ăn nhỏ li ti màu vàng đang nổi trên mặt nước trong rất thú vị. Trên mặt hồ có những bông hoa sen màu hồng trắng đang nở để lộ nhị vàng toả ánh hào quang sáng lấp lánh. Một lần nữa Hoa Mi lại thầm kêu lên “What? Đây là nơi nào thế có ai làm ơn giải thích giúp mình được không?”

Đưa mắt quan sát kỹ hơn Hoa Mi thấy phía xa xa ở những chỗ trống ven bờ hồ là một rừng hoa đủ màu sắc, toàn những loại hoa rất đặc biệt Hoa Mi chưa từng nhìn thấy bao giờ dù có nằm mơ cũng thế nào tưởng tượng ra được. Hoa ở đây toàn những loài hoa có ít nhất 5 cánh, cánh to có, cánh nhỏ có. Màu sắc thì xanh, đỏ, tím, vàng, ... có hết thậm chí khi được ánh nắng mặt trời chiếu rọi còn toả hào quang sáng rực cả một góc nữa cơ. Bướm đủ màu sắc bay rập rờn rất nhiều từng đàn đẹp dã man. Tới gần Hoa Mi mới biết thì ra hoa cỏ ở đây được trồng ở trên những đám mây ngũ sắc lơ lửng trên cao, gió ở đây rất dễ chịu mang lại cho người ta cảm giác ấm áp, dễ chịu, nhẹ nhàng và rất thoải mái.

Nếu ở đây mà tu tâm dưỡng tính đảm bảo chẳng mấy chốc cũng sẽ tu thành tiên thôi, hương thơm của hoa thoang thoang ngửi mãi mà không thấy chán. Rõ ràng vừa rồi tâm trạng Hoa Mi không được tốt, còn rất mơ hồ, hỗn loạn lẫn bi thương, tuyệt vọng vậy mà vừa ngửi thấy hương thơm do hoa ở nơi này toả ra mà đầu óc đã thấy rất dễ chịu, thanh thản, tinh thần sáng khoái hẳn đi không còn khắc khoải ước muốn được chết càng nhanh càng tốt vì cảm thấy quá đau xót, sợ hãi, thất vọng hay lo lắng nữa. Tự nhiên Hoa Mi nảy ra ý nghĩ đáng sợ muốn được ở lại nơi này mãi mãi thì tốt quá...

Đi tiếp Hoa Mi nhìn thấy có vài cô bé, cậu bé khoảng bốn, năm tuổi gì đó gương mặt cực kỳ xinh xắn, dễ thương. Những cô bé, cậu bé này cả thân người toàn một màu trắng tinh như tuyết chỉ có mái tóc là màu đen tuyền mềm mại như nhung, trên lưng còn có hai đôi cánh trắng mỏng cũng màu trắng nốt đẹp y như cánh thiên nga ấy. Cứ bay lượn lờ, lơ lửng giữa không trung chẳng biết để làm gì nữa. Ngoài ra Hoa Mi còn nhìn thấy rất nhiều những con chim hạc màu trắng muốt như tuyết đang bay qua lại trên bầu trời.

Thậm chí Hoa Mi còn được tận mắt nhìn thấy cả thần Tinh Ái hai cánh màu trắng mỏng như cánh chuồn đang vỗ nhẹ như đang bay, gương mặt tràn đầy ý cười nghịch ngợm đang cầm cái cây cung màu trắng rút mũi tên ra kéo căng dây lơ lửng trên một đám mây ngũ sắc bắn thẳng xuống dưới chân, khói trắng bao phủ xung quanh ngập đến tận đuôi thần Tinh Ái trông đẹp mê hồn. Hoa Mi mở to mắt nhìn thật kỹ, dụi mắt mấy lần mà chẳng hiểu gì cả.

Đừng đùa nhau thế chứ, sao tự nhiên nhỏ lại được trông thấy thần Tinh Ái là sao? Lẽ nào mình đang ở trên Thiên đường à? Trời ơi! Chẳng lẽ mình đã chết thật rồi sao? Chỉ nghĩ vậy thôi mà Hoa Mi bỗng muốn ngắt ngay trên cành quýt quá... hu hu.

- Chị mới tới đây à? – Thấy Hoa Mi đứng ngơ ngác như người mất hồn một cô bé có gương mặt dễ thương, xinh xắn cực kỳ có đôi cánh màu trắng vỗ nhẹ như cánh bướm bay lơ lửng trước mặt nhìn nhỏ hỏi.

- Uh, em là thiên sứ à? – Thấy giọng cô bé trong veo, lanh lảnh như tiếng chuông ngân Hoa Mi cũng cười dịu dàng thân thiện hỏi.

- Dạ, đúng rồi. Em là thiên sứ có nhiệm vụ dẫn những linh hồn dưới trần gian mới lên bị lạc và là bạn thân của thần Tinh Ái nếu em đoán không nhầm chắc chị mới lên đây và bị lạc đường đúng không? – Cô bé thiên sứ cười ngọt ngào rất cởi mở.

- Ack, nói như em thì chị đang ở trên Thiên đường thật à? Và chỉ là một linh hồn lạc bước nơi Thiên đường sao? – Hoạ Mi kinh ngạc hỏi về khó tin.

- Đúng rồi, mà không phải ai cũng may mắn được lên Thiên đường đâu, chắc trước kia ở dưới trần gian chị làm nhiều việc tốt và sống lương thiện được nhiều người yêu mến lắm nhì. – Cô bé thiên sứ cười ngây thơ hỏi.

- Chị cũng không biết nữa, nhưng mà em ơi chị thật sự đã chết rồi sao em? – Hoạ Mi cười đau khổ nhìn cô bé thiên sứ đáng yêu.

- Chết thật hay không thì chị hay mau đi theo tui em là biết liền – Bỗng một cậu bé thiên sứ có gương mặt đẹp mê hồn xuất hiện, nhìn Hoạ Mi mỉm cười rất ấm áp.

Hoạ Mi đứng lên trên một đám mây ngũ sắc bay theo hai thiên sứ đáng yêu tới một nơi xa lạ, ở đây bầu trời trong xanh màu nước biển, mây trắng bay lướt nhẹ xung quanh còn có khối màu hồng nhạt ở dưới chân nữa. Nơi này chẳng có cây lạ quả nhiều màu, chỉ có một hồ nước nhỏ màu đỏ tươi như máu không hề có con cá nào bơi lội bên dưới. Chỉ có một bộ ghế đá đặt ở chính giữa dùng để tiếp khách thì phải?

- Đây là nơi nào thế em ơi? – Hoạ Mi nghi hoặc nhìn hai thiên sứ nhỏ.

- À, đây là cung điện của thần Tinh Ái – Cô bé thiên sứ dễ thương cười tủm tỉm nói.

- Thật hay đùa thế? Vậy thần Tinh Ái đâu rồi? – Hoạ Mi kinh ngạc mắt chữ A mồm chữ O vội hỏi.

- Hi, thần Tinh Ái đang bận làm việc của thần ấy, không cần nói chắc chị cũng biết rồi phải không? – Cậu bé thiên sứ môi đỏ như son, cười thân thiện, giọng hay như tiếng sáo nói.

- Uh, thế hai em dẫn chị tới đây để làm gì? – Hoạ Mi khó hiểu.

- À để mà gì thì chị sẽ biết ngay sau ít phút nữa thôi – Cậu bé thiên sứ nhìn xuống mặt hồ nước màu đỏ như máu nói.

- Và bây giờ để rõ ràng hơn chị hãy nhìn xuống dưới mặt hồ này đi chị sẽ hiểu tất cả thôi – Cô bé thiên sứ vỗ cánh bay lơ lửng giữa mặt hồ và nói

Hoạ Mi tò mò vội nhìn xuống theo thì thấy mặt hồ bây giờ không còn là một màu đỏ tươi như máu nữa mà nó đang phản chiếu hình ảnh Nhật Duy đang đứng ở hành lang bệnh viện sắc mặt âm trầm, bi thương mắt đỏ hoe mong nước nhìn ra ngoài trời đang mưa lớn, gió đông thổi hiu hắt lạnh tê tái da thịt không ngừng gọi tên nhỏ. Giọng thương tâm, xót xa Hoạ Mi nghe mà thấy buốt nhói hết cả tim gan.

- Hoạ Mi nếu em thật sự muốn lên Thiên đường bỏ rơi lại mình anh cô đơn nơi trần gian lắm đâu buồn lẫn trái ngang này thì suốt đời anh cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho em đâu. Những lời em đã từng hứa là sẽ mãi luôn yêu anh, mãi luôn bên anh, cùng nắm chặt tay anh đi đến hết cuộc đời đầy sóng gió lẫn phong ba bão tố đi chẳng nữa cũng quyết không bao giờ dễ dàng buông tay anh, chẳng lẽ em đã quên rồi sao?

- Em từng nói một ngày nào đó nhất định em sẽ là cô dâu xinh đẹp của anh, còn anh sẽ là chú rể đẹp trai nhất. Cả đời này em chỉ muốn được một lần mặc váy cô dâu, chính thức được trở thành vợ của anh em đã quên rồi sao?

- Bao lời hẹn thề, bao lời yêu thương, bao ân tình đã nói nhưng chưa kịp thực hiện em nỡ lòng để tất cả dễ dàng tan biến như mây khói, như hoa kia sớm nở tối tàn sao em?

- Không còn em nữa anh biết sống nốt quãng đời còn lại như thế nào đây. Người yêu ơi! Em có biết kể từ lúc gặp gỡ và yêu thương em một nửa linh hồn anh đã chết đã theo em từ lâu rồi không?

- Hãy hứa với anh rằng em sẽ quay lại, sẽ không bỏ rơi lại anh nơi đây một mình được không em?

Sau đó Nhật Duy bất lực ngồi luôn xuống đất, lưng tựa vào tường khóc nức nở nghẹn ngào. Hoạ Mi nhìn thấy mà cảm thấy rất đau lòng, nước mắt lạnh lẽo tuôn rơi cho dù chỉ là một linh hồn...

- Haiz, còn khoảng 1 tiếng nữa tương đương với 1 phút trên Thiên đường nếu chị muốn quay trở lại trần gian, tiếp tục cùng nắm chặt tay anh ấy bước tiếp quãng đường đầy chông gai phía trước viết tiếp câu chuyện tình yêu cảm động của hai người thì vẫn còn có cơ hội đây – Cô bé thiên sứ thờ dãi nhìn Hoạ Mi rồi liếc nhìn Nhật Duy buồn bã nói.

- Chị nên nhớ kỷ tích chỉ xảy ra duy nhất một lần mà thôi, đáng lẽ chị chưa chết đâu nhưng tại hi vọng sống của chị không còn. Cảm thấy quá tuyệt vọng, quá bi thương, quá sợ hãi, quá mệt mỏi và rất muốn buông xuôi tìm đến cái chết để giải thoát nên chị mới có cơ hội được dạo chơi trên Thiên đường này thôi – Cậu bé thiên sứ lạnh lùng nói.

- Đáng lẽ bình thường những linh hồn đã lên trên Thiên đường, bước qua cánh cửa ngăn cách giữa Thiên đường và trần gian thì sẽ không bao giờ có cơ hội trở lại trần gian được nữa. Nên chuyện người chết mà sống lại là chuyện cực kỳ hi hữu, năm xưa đáng lẽ mối tình yêu gắn kết hai người yêu nhau lại với nhau kết duyên vợ chồng. Vốn được Thượng đế chỉ định bản mệnh tên trùng chị và một người con trai khác cơ, kiếp trước chị đã mắc nợ anh ấy rất nhiều, kiếp này nhất định phải trả. Thế nhưng thật không may thần Tinh Ái vốn tính trẻ con, nghịch ngợm lại không có mắt nên đã bắn nhầm chị với anh chàng đang khóc thảm thiết, đau lòng dưới kia kia cho nên mới xảy ra lắm chuyện rắc rối như vậy. – Cô bé thiên sứ lắc đầu cười buồn.

- Âu cũng là định mệnh đã an bài tất cả người chị yêu phải là anh ấy, dù xảy ra rất nhiều chuyện nhưng anh ấy vẫn yêu chị rất nhiều, yêu chị hơn cả tính mạng mình. Còn chị lại sẵn sàng nguyên hi sinh tính mạng mình để bảo vệ sự an toàn của anh ấy, cảm động trước tình yêu chân thành và mãnh liệt của chị và cũng là để bù đắp lỗi lầm đã trót bắn nhầm mũi tên tình ái năm xưa. Thần Tình Ái đã cầu xin Thượng đế cho chị một cơ hội được trở lại trần gian, trở lại để tiếp yêu thương anh ấy. Thật may mắn là Thượng đế đã đồng ý thế nên chị hãy mau trở lại trần gian đi chỉ còn 1 tiếng nữa thôi nếu không chị sẽ vĩnh viễn phải ở lại nơi Thiên đường này trở thành thiên sứ giống như tụi em giúp con người xoa dịu và vượt qua những nỗi đau khổ, mất mát về tình cảm, những bất hạnh trong cuộc sống... để bù đắp lỗi lầm đã gây ra của mình cho người khác khiến người ta phải chịu đau khổ, tổn thương trong cuộc sống.

- Cậu bé thiên sứ nhìn sâu vào mắt Hoa Mi nghiêm túc nói.

- Và kỳ tích sẽ chỉ xảy ra duy nhất một lần mà thôi, thời gian không còn nhiều đâu chị hãy mau trả lời muốn quay lại trần gian không? Có hoặc không? – Cô bé thiên sứ sốt ruột thúc giục.

Hoa Mi im lặng suy nghĩ một lúc, hai bàn tay đan vào nhau bẻ từng ngón từng ngón một, môi cắn chặt, sắc mặt trắng nhợt nhạt như tuyết, nước mắt khẽ lăn dài theo khoé mi rơi xuống môi mặn chát đầy cay đắng. Trái tim đau đớn âm thầm rỉ máu, tâm hồn buốt giá ...

“Nhật Duy à, em xin lỗi. Em thật sự không thể quay lại trần gian được nữa rồi, trở về bên cạnh anh được nữa rồi mặc dù em rất muốn. Dù không có em thì anh vẫn phải tiếp tục sống hạnh phúc nhé. Xin lỗi anh, ngàn lần xin lỗi – Hoa Mi thì thầm, nước mắt tuôn rơi như mưa, ngược nhìn mặt hồ nơi phản chiếu hình ảnh Nhật Duy dưới trần gian mà trái tim như muốn vỡ tan, đau xót nói không thành lời.

- Xin lỗi, chị thật sự không muốn quay trở lại – Hoa Mi ngược nhìn bầu trời cao trong xanh hít một ngụm khí lạnh, ngừng khóc, đưa tay lau nước mắt tàn nhẫn nói một cách bình tĩnh không chút hối hận.

- Chị thật tàn nhẫn

Cậu bé thiên sứ không nén được sự tức giận trừng mắt nhìn Hoa Mi bức bối hết to, sao lại có người ngu ngốc như vậy chứ. Ở đây đã bao năm chứng kiến cảnh bao linh hồn bị chết oan uổng muốn được quay trở lại trần gian không được vậy mà chị ta lại...hừ. Con thật đáng ghét, cứ thích suy nghĩ cân nhắc được mất phức tạp quá sâu, sợ nọ sợ kia. Đến lúc có cơ hội thì lại không chịu nắm bắt đến lúc để lỡ mất rồi thì lại hối hận, mình tin sau này nhất định chị ta sẽ phải hối hận vì quyết định sai lầm ngày hôm nay.

- Chị vừa đáng thương mà cũng vừa đáng giận, bởi chị thật sự rất ngốc, ngốc một cách đáng hận – Cô bé thiên sứ nhìn mặt hồ đã trở lại màu đỏ tươi như máu, đau lòng thay cho Nhật Duy, giận Hoa Mi vô cùng thất vọng lắc đầu nói.

Hoa Mi đã quyết định không trở lại trần gian, quyết tâm muốn buông tay rời xa Nhật Duy mãi mãi cam chịu trở thành thiên sứ vĩnh viễn. Vậy mối tình duyên này thật sự dang dở tại đây hay sao? Một tình yêu đẹp như một giấc mơ bỗng nhiên kết thúc một cách đau lòng như thế này ư? Bởi kỳ tích chỉ xảy ra duy nhất một lần mà thôi...? Hoa Mi có thật sự nhẫn tâm như vậy không? Hay còn vì nguyên nhân nào khác?

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

Hoa Mi nhìn xuống mặt hồ nước có thể soi rõ những gì đang xảy ra dưới trần gian, nghe hai thiên sứ giải thích Hoa Mi cũng đã hiểu thì ra tất cả chỉ là sự nhầm lẫn. Nếu năm xưa thần Tình Ái bắn trúng mũi tên tình yêu vào người con trai mà Thượng đế đã chỉ định để Hoa Mi phải trả cho người ấy những gì mà kiếp trước nhỏ đã mắc nợ quá nhiều, thì giờ đây nhất định nhỏ vẫn còn sống rất vui vẻ, rất hạnh phúc bên cạnh người mà mình yêu. Không phải lo lắng, sợ hãi, đau khổ đến mức tuyệt vọng muốn tìm đến cái chết để giải thoát vì trót yêu nhầm người không nên yêu, thật sự hoàn toàn không hề hợp với mình.

Nghe nói thần Tình Ái chỉ là một cậu bé tính rất trẻ con, vô cùng nghịch ngợm và hiếu động, sợ thần Tình Ái nhìn thấy những gì không thuộc về thân phận của mình. Sợ thần Tình Ái sẽ yêu thật lòng một cô gái nào đó bằng cả trái tim chân thành như những con người ở dưới trần gian kia thì tất cả sẽ trở thành thảm họa mất, tình yêu của con người trên thế gian do thần Tình Ái phụ trách sẽ bị hoàn toàn bị đảo lộn. Nên Thượng đế đã lấy đi đôi mắt của thần Tình Ái, chỉ để thần bắn mũi tên tình yêu bằng chính cảm xúc trong con tim của mình.

Và cho dù Thượng đế là người có quyền lực tối cao thế nào đi chăng nữa, muốn chỉ định gắn kết tình duyên của ai với ai dưới trần gian. Nhưng thần Tình Ái lại dùng trái tim mình để nhìn và cảm nhận xem ai mới thực sự thích hợp với ai, và thích bắn mũi tên tình yêu gắn kết ai với ai thì Thượng đế cũng không có quyền ngăn cản hoặc thay đổi. Mà thần Tình Ái vốn chỉ là một cậu bé rất ngây thơ không hề hiểu tý gì về tình yêu trai gái nên thần toàn bắn mũi tên tình yêu một cách bừa bãi, chẳng có chủ đích gì, trúng ai thì trúng rồi cười khanh khách một cách thích thú.

Thế nên mới khiến trần gian xảy ra lắm chuyện kỳ quặc cười ra nước mắt, nhiều đôi sẵn sàng bắt chấp tất cả để yêu nhau dù cách nhau cả 50 tuổi cũng vẫn rất yêu nhau say đắm. Hay tiểu thư xinh đẹp, nhà giàu yêu tha thiết anh chàng con nhà nghèo, đồng anh em. Người đẹp yêu người xấu, bệnh tật cũng chẳng thể nào chia cắt quen qua mạng là có thể yêu và muốn làm đám cưới để về chung sống với nhau thực sự...

Và thật không may Hoạ Mi cũng bị xui xẻo bị thần Tinh Ái bắn nhầm mũi tên với người không hợp với mình nên mới khiến nhỏ phải chết một cách tiếc nuối như thế này. Nhưng Hoạ Mi lại chẳng cảm thấy tiếc nuối hay hối hận vì đã yêu nhầm người không nên yêu để phải chịu nhiều đau khổ hay oán trách sự nhầm lẫn của thần Tinh Ái tí nào. “Tình yêu vốn không có đúng hoặc sai, chỉ cần trái tim rung động là đủ” ai đã từng yêu và được yêu chắc sẽ hiểu câu nói ấy.

Kỳ tích sẽ chỉ xảy ra duy nhất một lần mà thôi, nghe hai thiên sứ đáng yêu nói mình sẽ có cơ hội được trở lại trần gian, trở lại để tiếp tục yêu thương người mình yêu, sẽ là trường hợp hi hữu người chết sống lại hiếm có trên thế gian. Cũng như người bình thường, Hoạ Mi hết sức vui mừng nhất là khi nhìn thấy bộ dạng đau khổ của Nhật Duy thì Hoạ Mi lại càng muốn quay trở lại càng nhanh càng tốt. Đang định mở miệng gật đầu cười rạng rỡ nói mình muốn được trở lại trần gian, muốn được gặp lại Nhật Duy người mình yêu thương bằng cả trái tim.

Nhưng cuối cùng nụ cười vui mừng lại đột nhiên vụt tắt trên môi Hoạ Mi, chỉ còn lại những giọt nước mắt xót xa, mặn chát đọng lại trên môi. Hoạ Mi ngược nhìn bầu trời xanh trong màu nước biển với những đám mây trắng hồ hững bay nhẹ theo làn gió mà cảm giác như trái tim đau quặn thắt như muốn rớt khỏi lồng ngực, tàn nhẫn nói “Không muốn trở lại trần gian nữa”. Có lẽ nghe xong ai cũng sẽ nói nhỏ thật tàn nhẫn, thật ích kỷ và thật ngu ngốc đến đáng hận. Nhưng đâu có ai hiểu Hoạ Mi làm như vậy cũng chỉ vì muốn người mình yêu sống vui vẻ, hạnh phúc và bình an mà thôi.

Giây phút định mở miệng nói “Có muốn quay trở lại trần gian”, nụ cười vụt tắt trên môi khi Hoạ Mi chợt nhìn thấy những hình ảnh một ngày nắng đẹp trời âm ập nào đó. Hoạ Mi đã cùng nắm chặt tay Nhật Duy cười ngọt ngào, cảm thấy vô cùng hạnh phúc, thế giới xung quanh mình cũng toàn một màu sắc tươi sáng đẹp như một giấc mơ.

Nghe nói người ta đồn đại và hết lời ca ngợi một nhà tiên tri rất tài giỏi có thể dự đoán quá khứ cũng như tương lai của người đến xem một cách chính xác, hiện đang sống ở bên Đức. Hoạ Mi đã không ngần ngại nhân lúc được nghỉ 3 ngày học nhỏ đã cùng Nhật Duy đi máy bay sang Đức để xem tương lai của hai người như thế nào. Lúc đầu Nhật Duy còn bảo Hoạ Mi đừng là “Mê tín, dở hơi” ai lại đi tin vào những cái vớ vẩn, nhầm nhứ đó. Nhưng Hoạ Mi vẫn khẳng khái đòi đi xem bằng được còn nói “Xem cho vui thôi ý mà”, nhưng đến khi xem xong Hoạ Mi mới biết “Xem chỉ thêm đau lòng và sợ hãi mà thôi”.

Trước lúc cùng Nhật Duy bước vào căn phòng xem bói của nhà tiên tri Hoạ Mi đã rất lo lắng, hồi hộp. Đến khi ngồi trước mặt nhà tiên tri, nhìn quả cầu pha lê trong suốt mà nhỏ chỉ thấy tay chân lạnh giá dần linh cảm một điều gì đó rất không may mắn. Nhà tiên tri là một người phụ nữ Do Thái, tràm khăn che kín mặt chỉ để hở một đôi mắt liếc nhìn cặp đôi tình nhân đang ở trước mặt mình bằng ánh mắt phức tạp. Sau khi hỏi tên tuổi của hai người liền ra hiệu cho người trợ lý bên cạnh mình, nói bằng tiếng Anh yêu cầu Nhật Duy ra ngoài, quả cầu pha lê dự đoán tương lai chỉ ứng nghiệm khi có mặt một mình Hoạ Mi mà thôi.

Dù cảm thấy rất bất mãn nhưng Nhật Duy vẫn phải chấp nhận ra ngoài, còn mình Hoạ Mi ngồi trong phòng cả người căng thẳng, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Im lặng ngồi nhìn nhà tiên tri làm phép uốn lượn bàn tay xung quanh quả cầu pha lê trong suốt, chẳng biết quả cầu pha lê đó hiện lên cảnh tượng tương lai gì. Chỉ nhìn thoáng vào đôi mắt của người phụ nữ Do Thái ấy, Hoạ Mi giật mình hoảng hốt khi thấy đôi mắt của người phụ nữ ấy long lanh một màn sương mỏng như là nước mắt vậy.

“Cô bé có phải cháu thật sự rất yêu thương và muốn được ở bên cạnh chàng trai đó phải không?” – Nhà tiên tri sau khi làm phép xong, nhìn Hoạ Mi hỏi bằng tiếng Anh.

“Đạ, đúng” – Cũng may Hoạ Mi học rất giỏi tiếng Anh nên trả lời được luôn.

“Nếu vậy thì ta thực sự cảm thấy rất đáng tiếc đấy, hai cháu mà thực sự yêu nhau và ở bên nhau nhất định sẽ gặp phải...” – Nhà tiên tri nói nửa chừng, dừng lại nhìn Hoạ Mi lo lắng.

“Gặp phải gì ạ?” – Hoạ Mi sốt ruột, hai bàn tay nắm chặt lại móng tay đâm sâu vào da thịt sợ hãi hỏi.

“Sẽ gặp phải tai hoạ đổ máu, kẻ đầu bạc phải tiễn kẻ đầu xanh, thù hận chất chồng máu nhuộm đỏ hủy diệt tất cả những ai có mối quan hệ thân thiết với hai cháu” – Nhà tiên tri giọng nhẹ nhàng nhưng sao vẫn khiến Hoạ Mi cảm thấy như tiếng sét đánh giữa trời quang, mây đen che kín bầu trời. Sắc mặt tái xanh, tim ngừng đập, đầu óc trống rỗng sợ hãi muốn ngất luôn.

“Thật sự ... sẽ như vậy sao?” – Hoạ Mi thều thào yếu ớt hỏi.

“Nói dễ hiểu, nếu hai cháu cứ cố tình kiên quyết muốn yêu nhau và được ở bên nhau thì nhất định một trong hai người sẽ phải chết trước, không chỉ đơn giản như vậy những ai có mối quan hệ thân thiết với hai cháu nhất định cũng sẽ không tránh khỏi lưỡi hái của tử thần...” – Người phụ nữ ấy thờ dài bất lực nói, xót xa cho cặp đôi còn rất trẻ tuổi nhưng đã phải chịu nhiều mất mát.

“Bởi hai người yêu nhau là sự sắp xếp nhầm lẫn, trớ trêu của định mệnh. Yêu người không nên yêu không phải chỉ đơn giản là liên quan đến thân phận, địa vị, sở thích, tính cách mà còn bởi hai người có một mối quan hệ hết sức phức tạp. Ta cũng không biết mối quan hệ đó phức tạp như thế nào chỉ biết nếu hai người kiên quyết yêu nhau và ở bên nhau nhất định sẽ gặp phải tai hoạ sát thân có thể hủy diệt sự sống không phải chỉ của riêng hai người mà còn đẩy rất nhiều người khác vào vòng xoáy nguy hiểm. Cái chết chỉ là sự khởi đầu, sự đau khổ, hận thù sống không được mà chết cũng không xong mới là đỉnh điểm...”

Nhà tiên tri lắc đầu, ánh mắt buồn âm ảm, một giọt nước mắt chợt rơi xuống khoé mi.

Hoạ Mi nghe xong sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu, hai bàn tay nắm chặt lại với nhau mà vẫn thấy sự lạnh giá lan toả dần theo từng tế bào theo máu đi khắp cơ thể, ánh mắt trống rỗng vô hồn im lặng không nói một lời như người đã chết.

Giây phút nhìn Nhật Duy đau khổ, tuyệt vọng, những người bạn thân thiết của mình cũng u sầu, đau lòng. Nhớ lại những gì nhà tiên tri đã từng nói “Nếu

kiên quyết yêu người ấy và ở bên người ấy nhất định một trong hai người sẽ phải chết, còn đẩy những người có mối quan hệ thân thiết với hai người vào vòng xoáy nguy hiểm...”. Và sự thật đã chứng minh từ lúc hai người yêu nhau chưa được bao lâu Hoà Mi đã phải đối mặt với cái chết bao nhiêu lần nhỏ cũng chẳng nhớ nữa, Nhật Duy cũng liên tục gặp phải nguy hiểm. Người thân, bạn bè liên tục lo lắng, buồn phiền. Nếu cứ tiếp tục như vậy... mọi chuyện sẽ ra sao đây? Chẳng nhẽ để đến mức máu nhuộm đỏ huyệt diệt tất cả sao? Và nếu mình có sống sót cũng sẽ chỉ là một người cô đơn, chịu nhiều sự tổn thương, day dứt suốt cuộc đời liệu có ai muốn thế không?

Nghẹn ngào khi biết sự thật quá phũ phàng và cay đắng, định mệnh quá khắc nghiệt và tàn nhẫn. Một tình yêu có quá nhiều trắc trở, sóng gió thậm chí nhất định một trong hai người sẽ phải chết. Không được ở bên nhau, không thể sống hạnh phúc vậy thì Hoà Mi sẽ quyết định không bao giờ trở lại trần gian nữa.

Chấp nhận trở thành thiên sứ để có thể luôn âm thầm giúp đỡ người mình yêu và những người thương yêu mình có một còn sống vui vẻ, hạnh phúc. Còn hơn sống ở bên họ mà luôn khiến họ gặp nguy hiểm thậm chí là mất mạng. Cái giá ấy quá đắt phải không? Thà một người hi sinh dùng cái chết để đổi lấy sự bình an cho tất cả mọi người còn hơn là để tất cả cùng phải đối mặt với cái chết chẳng biết lúc nào sẽ xảy ra.

Làm như vậy có được coi là ngu ngốc, là ích kỷ không? Nếu được lựa chọn có ai dám khẳng định sẽ muốn trở lại trần gian, muốn được sống lại để được tiếp tục ở bên người mình yêu, khi biết rõ rằng nếu cứ cố tình sớm muộn sau này nhất định một trong hai người sẽ phải chết, thậm chí kéo theo rất nhiều người khác có mối quan hệ thân thiết ba mẹ, bạn bè, ... phải chết theo. Chẳng ai muốn những người mình thương yêu phải rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, hay phải chết bao giờ cả. Ai rơi vào trường hợp của Hoà Mi lúc này nhất định sẽ hiểu nỗi đau, sự khó xử ấy như thế nào.

Ai đã từng yêu, từng được về ra mắt ra đình người yêu nhưng vẫn phải ngậm ngùi đau khổ chấp nhận chia tay khi mà đi xem bói thấy thầy bói kêu không hợp tuổi, không hợp cung số cưới nhau rồi nhất định một trong hai sẽ phải chết sớm. Mà bố mẹ nào chẳng thương con có ai mong muốn con mình chết sớm đâu chứ.

Tuy oán trách gia đình mê tín, nhưng sâu trong suy nghĩ của bản thân người trong cuộc có ai dám nói là hoàn toàn không hề tin lời thầy bói phán, thật sự không sợ chết không? Nếu không thì cứ kiên quyết cưới nhau, ở bên nhau và một khi đã đăng ký kết hôn có sự bảo hộ của pháp luật thì gia đình ngăn cản làm sao được. Mặc dù còn rất yêu nhưng phải chia tay vì những lý do đó thật sự rất đau, rất tiếc nuối đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105

Đang mãi chìm đắm trong những suy nghĩ dằn vặt bỗng một giọng nói vang lên cắt ngang suy nghĩ của Hoà Mi.

- Con thật là ngốc quá, lựa chọn như vậy nhất định sau này con sẽ phải hối hận thôi – Người phụ nữ nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt trĩu mến, mỉm cười ấm áp, dịu dàng nói. Gương mặt đẹp, cao sang và quý phái có đôi cánh trắng muốt gắn trên lưng. Hoà Mi nhìn người phụ nữ đó cảm thấy rất quen thuộc nhưng không biết đã từng gặp ở đâu.

- Bác là... - Hoà Mi ngạc nhiên hỏi.

- Con quên mất là con từ lâu coi một người phụ nữ là mẹ chồng sao, còn liên tục tặng hoa lan trắng cho người đó nữa rồi sao? – Người phụ nữ vẻ mặt kinh ngạc của Hoà Mi cảm thấy rất buồn cười.

- Thì ra bác chính là mẹ của Nhật Duy – Hoà Mi sững sờ kêu lên.

- Ha ha, con bé này đáng yêu quá đi. Thời thời gian cũng không còn nhiều ta sẽ nói luôn nội dung chính nhé. Hiện tại con đang rất băn khoăn là không biết có nên quay lại trần gian nữa hay không, mặc dù con đã lựa chọn nhưng thật lòng hoàn toàn không hề muốn thế. Con lo sợ khi sống lại sẽ những người con thương yêu sẽ gặp tai hoạ sát thân đúng không? Con muốn trở thành thiên sứ để có thể đem lại may mắn cho những người con thương yêu nhìn thấy họ sống bình an và hạnh phúc là đủ phải không? – Người phụ nữ nghiêm túc nói.

- A, sao người lại biết... thực ra con – Bị người ta đoán trúng những suy nghĩ trong lòng Hoà Mi bất giác đỏ mặt, bối rối.

- Ta còn biết con đang nghĩ, lo lắng, sợ hãi điều gì và nếu ta đoán không nhầm thì con đã quên mất câu nói cuối cùng của nhà tiên tri trước khi con rời đi như người mất hồn. Là câu nói gì con có nhớ không? – Người phụ nữ cười trấn an

- Bà ấy nói “Ta nói vậy không phải để khuyên cháu hãy từ bỏ đi tình yêu đầy đau khổ lẫn mất mát nhiều đắng cay đó, hay hãy rời xa người cháu yêu. Mà ta chỉ muốn cháu chuẩn bị tinh thần thật tốt để đối diện với mọi biến cố có thể xảy ra trong tương lai mà thôi, đừng quá bị quan cũng đừng quá vội tuyệt vọng để mất hết hi vọng. Trời cao có đức hiếu sinh, định mệnh không dồn ai vào bất cứ con đường cùng nào cả. Cháu đừng quên ở đâu có tình yêu, nơi đó có sự kỳ diệu. Hãy thử tưởng tượng xem trên thế gian này nếu không có tình yêu thì sẽ buồn tẻ và cô độc ra sao?”

“Định mệnh chỉ đơn giản là thử thách, sóng gió gay gắt và khắc nghiệt nhất để thử lòng can đảm, sự quyết tâm, niềm tin cũng như hi vọng của con người

như thế nào mà thôi. Nếu con người có lòng can đảm, bất chấp tất cả để vượt qua quyết không lùi bước, luôn biết hi vọng và cố gắng nhất định sẽ gặt hái được quả ngọt, tạo nên những kỳ tích tưởng như không bao giờ có thể xảy ra. Còn những ai mà luôn tìm cách chống đối hay dễ dàng từ bỏ không muốn phấn đấu vượt qua thì nhất định sẽ bị định mệnh đánh gục, khiến con người phải chìm đắm trong vùng bùn lầy đau khổ mãi mãi không thể nào thoát ra được. Tự bản thân mình còn không giúp được chính mình để vượt qua thì khác gì ngọn đèn trước gió có thể vụt tắt bất cứ lúc nào, nên đừng có oán trách định mệnh hay bất kỳ ai có trách thì hãy trách mình chưa cố gắng đến cùng đi”. – Hoà Mi cố gắng nhớ lại, cảm thấy rất mơ hồ.

- Và đó cũng là điều ta muốn nói, ta không biết con hiểu được đến đâu cũng không biết con quyết định như thế nào nhưng ta chỉ muốn con hãy suy nghĩ thật kỹ lựa chọn thế nào để sau này mình đừng cảm thấy hối hận là được. Và kỳ tích sẽ chỉ xảy ra có một lần mà thôi, hi vọng con hãy biết trân trọng, thời gian còn đứng nửa tiếng nữa thôi. – Người phụ nữ nhìn Hoà Mi nói rõ ràng, nhấn mạnh từng chữ.

- Còn đâu tất cả mọi chuyện hãy để theo tự nhiên đi, cái gì đến sẽ đến. Là phúc thì không phải là hoạ mà đã là hoạ thì chẳng thế nào tránh được. Con cứ nghĩ đơn giản là trở thành thiên sứ thì sẽ giúp được những người con thương yêu tránh khỏi tai hoạ sát thân và sống bình an sao? Con nhầm rồi cho dù con có quyết định thế thật đi chẳng nữa cũng sẽ chẳng thay đổi được gì đâu khi mà định mệnh đã an bài tất cả. Không có con thì sẽ xuất hiện người khác đủ sức khiến những người con thương yêu gặp phải tai hoạ, sống chết đã có số mệnh dù muốn hay không tất cả vẫn sẽ theo quy luật của tự nhiên mà diễn ra không một ai hay bất kỳ thế lực nào có thể ngăn cản hoặc thay đổi được điều đó.

- Nếu đã như vậy rồi thì con cứ đừng cảm đối mặt một lần, luôn hi vọng và cố gắng hết mình chưa đến giây phút cuối cùng quyết không bỏ cuộc. Biết đâu nhờ tình yêu chân thành và mãnh liệt của hai con, kỳ tích tưởng như không thể sẽ xảy ra thì sao. Con đừng quên ở đâu có tình yêu, nơi đó có sự kỳ diệu. Trên đời này chẳng có gì là không thể xảy ra được cả, nếu con chết rồi thì còn có ý nghĩa gì nữa. Đúng không? – Người phụ nữ cười dịu dàng, nhìn Hoà Mi đầy hi vọng.

Sau một lúc suy nghĩ cân nhắc kỹ lưỡng những lời người phụ nữ ấy nói, Hoà Mi cảm giác như bừng tỉnh khỏi cơn mê. Đúng vậy “Là phúc thì không phải hoạ, mà đã là hoạ thì tránh sao được”, đã không trốn tránh được thì cứ quyết tâm đừng cảm đối mặt một lần, chưa thử sao biết điều gì sẽ xảy ra. Chưa gì đã hèn nhát bỏ cuộc, tìm cái chết để giải thoát thì được ích lợi gì chứ. Suy nghĩ nhiều được chỉ, lo lắng xa xôi được gì khi mà định mệnh đã an bài tất cả chẳng ai biết trước tương lai sẽ có những biến cố bất ngờ gì xảy ra.

- Con đã hiểu và biết mình phải làm gì rồi – Hoà Mi cười rạng rỡ, thở phào nhẹ nhõm những cảm xúc sợ hãi, lo lắng, bất lực, tuyệt vọng dường như đã biến mất. Bây giờ thì nhỏ đã biết vì sao con người cứ hay buồn rầu, đau thương tất cả đều do tự mình làm khổ mình mà thôi.

- Tốt, trước khi trở về ta muốn con hãy nhìn xuống dưới mặt hồ này để xem tình yêu chân thành của Nhật Duy dành cho con sâu sắc đến mức nào. Đến ta còn cảm thấy rất cảm động nữa là – Nói rồi người phụ nữ bay lơ lửng giữa mặt hồ nhìn xuyên xuống dưới trần gian, Hoà Mi cũng tò mò xem.

Chỉ thấy Nhật Duy đang ở bên cạnh xác Hoà Mi, ánh mắt âm trầm, buồn rầu trông rất xót xa đang đàn piano một giai điệu bài hát rất quen thuộc mà trước đây khi hai người đang có những giây phút hạnh phúc. Nhật Duy đã dạy đàn cho nhỏ, Hoà Mi rất thích lời một bài hát cảm thấy rất ý nghĩa rất hợp với những suy nghĩ của mình nên ra sức học đàn bài đó thật hay bằng tất cả cảm xúc của con tim.

Giữa một bãi cỏ rộng với những bông cỏ lau nghiêng ngả theo làn gió, trời cao trong xanh mây trắng, nắng hoàng hôn vàng rực chiếu xuống một đôi tình nhân. Người con gái mặc váy trắng, ánh mắt sáng long lanh, cười ngọt ngào trông rất hạnh phúc, những ngón tay trắng thon dài đặt trên phím đàn. Người con trai đứng bên cạnh khẽ cúi người ánh mắt dịu dàng, cử chỉ ân cần hướng dẫn tận tình.

“Người yêu ơi! Để em thử đàn cho anh nghe thử bài này xem sao nhé” – Hoà Mi nhìn những phím đàn hồi hộp hỏi.

“Uh, em cứ đàn đi, có gì tôi sẽ sửa giúp em” – Nhật Duy mỉm cười cổ vũ.

Được sự ủng hộ của Nhật Duy, Hoà Mi đã thể hiện giai điệu bài hát đó bằng tất cả cảm xúc của trái tim, một giấc mơ đẹp không biết đến bao giờ mới có thể trở thành hiện thực.

Hãy trân trọng việc được gặp mặt nhau

Hôm nay có rượu, ta hãy cùng uống thật say, mượn rượu làm lời ca.

Bướm bướm hãy bay thật xa, đừng nên lưu luyến ở lại.

Vì mọi vinh hoa phú quý trên đời chỉ là hư ảo mà thôi.

Anh là gió, em là cát, gió và cát quấn quýt nhau đến tận chân trời...

Từng áng mây trôi, từng cánh hoa rơi, ta nâng niu trân trọng.

Có yêu thương nhau mới tạo nên một gia đình hạnh phúc

Sớm sớm, chiều chiều, chẳng quản chi gió bụi chốn hồng trần.

Mãi bên nhau đến suốt cuộc đời...

- Con trai một khi đã yêu thực sự đôi lúc còn yêu sâu sắc hơn cả con gái rất nhiều lần, lúc chia tay lạnh lùng quay bước để đêm về nước mắt lạnh thấm rơi. Con đã nhìn thấy con trai khóc bao giờ chưa? Rất hiếm phải không, vì vậy nếu một người con trai mà rơi nước mắt vì một cô gái nào đó chứng tỏ người con trai đó yêu cô gái ấy rất nhiều, nhiều hơn cả chính bản thân mình. Thế nên con nhất định phải trân trọng nhé đừng dễ dàng để vụt mất. – Người

phụ nữ nhẹ nhàng nói, cười rất thật lòng

- Dạ, con hiểu rồi. – Hoa Mi mỉm cười ngại ngùng

- Bây giờ con có thể trở về trần gian được rồi, chúc con luôn gặp may mắn. Tình yêu của hai con sẽ luôn say đắm như lúc đầu mới gặp nhau, sẽ sống hạnh phúc và bình an – Người phụ nữ cười tạm biệt Hoa Mi.

- Chúc chị và anh ấy tình duyên trăm năm mãi mặn nồng, không bao giờ phai tàn theo năm tháng lắm sự đổi thay – Cô bé thiên sứ mỉm cười ngọt ngào, gương mặt bừng sáng chân thành chúc.

- Em cũng nghĩ vậy, thôi chúng ta mau đi thôi - Cậu bé thiên sứ thúc giục

Hoa Mi đứng lên đám mây ngũ sắc đang định bay đi trở lại trần gian thì đột nhiên nhìn thấy thần Tinh Ái bay đến trước mặt mình. Nhìn kỹ Hoa Mi công nhận thần Tinh Ái đúng chỉ là một cậu bé mới có ba tuổi thôi nhưng vô cùng đáng yêu, trên lưng có hai đôi cánh trắng muốt, tay cầm cung tên trắng, đôi mắt sáng long lanh tiếc là không thể nhìn thấy gì cả.

- Trước khi con trở lại trần gian, ta muốn tặng cho con một món quà. Mau xoè tay ra đây – thần Tinh Ái cười tinh nghịch.

Hoa Mi vừa xoè tay ra thì đã thấy trên tay mình xuất hiện một bông hoa hồng màu xanh rất đẹp, trên cánh còn đọng những giọt sương long lanh.

- Cái này... - Hoa Mi khó hiểu nhìn thần Tinh Ái.

- Không biết con đã nghe kể về truyền thuyết hoa hồng xanh chưa, ngày xưa có một chàng ngốc tên là Stupid là một người làm vườn trong cung vua, yêu đơn phương nàng công chúa xinh đẹp tên Rose. Nhưng công chúa lại yêu hoàng tử, chồng chưa cưới của mình ở mãi nơi phương xa. Công chúa suốt ngày đau buồn, ủ rũ vì hoàng tử đang ở chiến trường chẳng biết sống chết thế nào. Chàng ngốc rất lo lắng vì muốn công chúa được vui vẻ, liền kể với công chúa câu chuyện hoa hồng xanh. Người ta nói rằng nếu ta trồng một cây hoa hồng bằng cả trái tim dành cho người mình yêu thương thì nó sẽ nở ra một bông hoa hồng màu xanh, nó là một bông hoa có phép màu và nó sẽ cho ta một điều ước. Công chúa tin lời ngay lập tức tự mình trồng một cây hoa hồng, ngày ngày chăm sóc nó rất cẩn thận nhưng suốt mấy năm liền nó vẫn chẳng chịu nở một bông hoa nào. Công chúa quá lo lắng mà gây rạc đi chẳng thiết tha ăn uống gì, cả ngày chẳng cười chẳng nói khiến chàng ngốc rất lo lắng. Rồi một đêm sau khi chàng ngốc làm theo lời chỉ dẫn của hoa hồng trong vườn hoa, kỳ tích đã xuất hiện. Hoàng tử thắng trận trở về và cưới công chúa, hai người sống hạnh phúc bên nhau, còn chàng ngốc thì như con gió biến mất không dấu vết – Thần Tinh Ái mỉm cười kể lại, Hoa Mi như chợt hiểu ra điều gì đó.

- Tình yêu chân thành bắt đầu từ trái tim, chỉ có máu từ con tim của một kẻ đang yêu mới tạo ra bông hồng xanh bất diệt. Và bông hồng xanh sẽ tạo nên điều kỳ diệu... Còn bây giờ thì con hãy mau trở về đi. – Thần Tinh Ái cười tinh nghịch, vẫy tay tạm biệt.

- A, sau này dù xảy ra bất cứ chuyện gì đi chăng nữa con cũng sẽ không bao giờ từ bỏ đi tình yêu yêu của mình hay rời xa người mình yêu đâu. Con sẽ quyết tâm đấu tranh đến giây phút cuối cùng để giành lấy hạnh phúc xứng đáng thuộc về mình, con tin chỉ cần luôn hi vọng và cố gắng nhất định kỳ tích sẽ xảy ra. – Hoa Mi đứng trên đám mây ngũ sắc bay xa rồi nhưng vẫn còn cố vẫy tay hết thật to.

Nhìn bóng dáng Hoa Mi đã bay xa mất hút, người phụ nữ đứng ven cạnh thần Tinh Ái mới lên tiếng.

- Cảm ơn thần đã cầu xin Thượng đế giúp đỡ cho Hoa Mi được trở lại trần gian nếu không chắc bọn chúng sẽ phải xa nhau mãi mãi mất. Nhưng mà con không hiểu tại sao người lại giúp đỡ bọn chúng, người đã chết thì sẽ chẳng thể nào sống lại, nếu cố tình làm trái sẽ phạm vào luật trời nhất định sẽ bị trời đất trừng phạt. Người không sợ sao? – Người phụ nữ nhìn thần Tinh Ái khó hiểu.

- A, thực ra số của Hoa Mi chưa tận, hơn nữa ta muốn cá cược với Thượng đế “Duyên là do trời định, phận là do con người nắm bắt. Còn đến được với nhau hay không thì tất cả đều phụ thuộc vào sự lựa chọn của hai người”. Nhưng Thượng đế lại cứ khẳng khái không tin, chúng ta đã tranh luận vấn đề này suốt mấy vạn năm rồi. Nhân cơ hội này ta muốn chứng minh điều đó, thử xem tình yêu và sự chung thủy một lòng, một dạ của con người sâu sắc đến mức nào hay chỉ như gió thoảng mây bay, mỏng manh như sương khói sớm chiều dễ tan. Theo năm tháng, phong ba bão táp cũng dần phai nhạt và sớm đổi thay không còn nguyên vẹn như lúc đầu nữa. Bị đồng tiền, vật chất, quyền lực, địa vị, sắc đẹp làm cho mất đi hết ý nghĩa thiêng liêng đích thực của tình yêu – thần Tinh Ái cười đắc ý nói.

- Thì ra là như vậy – Người phụ nữ mỉm cười hiểu ý.

- Ta là thần Tinh Ái, nhiệm vụ của ta là tạo cơ hội cho con người được gặp gỡ nhau, yêu và được yêu. Còn đến được với nhau hay không lại do rất nhiều yếu tố, sự đồng cảm, sẻ chia, hiểu nhau giữa hai tâm hồn đồng điệu. Mức độ tình cảm họ dành cho nhau như thế nào, họ có thật sự muốn gắn bó bên nhau trọn đời hay không? Chữ một khi họ đã hết yêu nhau, trái tim trót mang sự đổi thay không muốn ở bên nhau nữa thì ta cũng chịu, là thần tiên ta cũng đành bỏ tay thôi – Thần Tinh Ái thờ dãi.

- Còn nữa ta muốn thử xem hai người này yêu nhau sâu sắc đến mức nào, có thể cùng nhau vượt qua mọi sóng gió để sống hạnh phúc bên nhau đến trọn đời không? Hay lại giống chuyện tình Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài, Romeo và Juliet phải dùng đến cái chết để đổi lấy hạnh phúc và sự bình yên thì buồn lắm. – Thần Tinh Ái giương cung tên tiếp tục nhiệm vụ bản mệnh tình yêu gắn kết các đôi trai gái dưới trần gian tạo nên những câu chuyện tình yêu cảm động lòng người. ...

Hoa Mi sau khi ra khỏi cánh cổng Thiên đường nơi ngăn cách giữa Thiên đường và trần gian con đang ngơ ngác nhìn lại Thiên đường lần cuối thì đã bị cô bé thiên sứ lấy ra một lọ thủy tinh có nước màu hồng bắt uống, vừa uống xong ý thức mất dần, Hoa Mi hôn mê bất tỉnh ngay tức khắc.

- He he, chị ta uống lọ nước “lãng quên” ấy những chuyện xảy ra trên Thiên đường sẽ không thể nhớ lại được đâu. – Cô bé thiên sứ nhìn linh hồn Hoa

Mi bay trở lại trần gian cười rạng rỡ nói.

- Không biết liệu sau này chúng ta gặp lại chị ấy trên Thiên đường không biết lúc đó chị ấy sẽ như thế nào nhỉ? – Cậu bé thiên sứ tò mò

- Ai mà biết được, hãy để thời gian chứng minh tất cả đi. Chẳng biết tình yêu của hai người này sẽ ra sao, cuối cùng có đến được với nhau hay không. Nhưng tớ tin nhất định câu chuyện tình yêu của họ sẽ rất thú vị và cảm động, cứ chờ mà xem— Cô bé thiên sứ cười tự tin vỗ cánh bay trở lại bên trong Thiên đường tiếp tục làm nhiệm vụ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Khi yêu ai đó thật lòng bằng cả trái tim chân thành thì dù

Mọi sóng gió, mọi biến cố, thậm chí là cả cái chết

Cũng chẳng thể nào ngăn cản được bản thân

Thoái ngừng yêu, ngừng nhớ, thậm chí ngừng mơ về một bóng hình

Đã khắc sâu vào tận trong sâu thẳm trái tim từng giây, từng phút.

Yêu một người không phải vì người đó đặc biệt đơn giản.

Vì người đó đem lại cảm giác đặc biệt trong trái tim mình mà thôi.

Hãy trân trọng những phút giây có nhau trong đời

Bởi ai biết trước ngày mai sẽ ra sao? Liệu chúng ta có phải xa nhau hay không?

Là do định mệnh an bài tất cả, hay tất cả do sự lựa chọn của riêng bản thân. . .

Khi mở mắt ra Hoa Mi có cảm giác ngực đau nhói, vừa mới mở mắt tiếp xúc với ánh sáng khiến nhòe vội nhắm chặt mắt lại, khó khăn lắm mới thích nghi được với ánh sáng từ cửa sổ hắt vào. Chỉ nhìn thấy mọi thứ xung quanh toàn là một màu trắng toát, mùi thuốc khử trùng rất khó chịu, cổ tay thì dính đầy kim tiêm nối những ống truyền nước.

Nhìn sang bên cạnh giường Hoa Mi giật mình khi nhìn thấy một gương mặt rất đẹp trai hoàn hảo, quỳn rũ đến từng đường nét rất quen thuộc. Lông mi đen dài cong vút, đôi môi mềm mại hồng như cánh hoa đào, làn da trắng sáng mịn màng kết hợp cùng mái tóc màu vàng ánh kim càng khiến người ta có cảm giác huyền ảo tự hỏi “Sao trên đời này lại có người đẹp trai đến như vậy nhỉ?”.

Nhớ lại những gì đã trải qua trước khi ngất đi, nhớ đến những lời tiên tri đầy máu “Nếu cứ tiếp tục yêu và ở bên cạnh chàng trai đó, nhất định một trong hai người sẽ phải chết. Thậm chí còn khiến những người có mối quan hệ thân thiết với hai người đều không thể nào thoát khỏi lưỡi hái tử thần”.

Giống như một lời nguyền định mệnh vang vọng mãi bên tai, ám ảnh Hoa Mi ngay cả trong giấc mộng. Tự dối lòng tất cả chỉ là những lời nhảm nhí, thậm chí còn nảy sinh ý nghĩ oán trách dự đoán vô căn cứ của nhà tiên tri chắc là cố tình muốn phá hoại, chia rẽ tình cảm tốt đẹp của hai người mà thôi.

Nhưng sao nước mắt vẫn cứ rơi hoen ướt bờ mi những đêm trống trải một mình nằm trên giường ôm chặt con gấu bông, ở trong căn phòng yên tĩnh không một tiếng động chỉ có bóng tối vây kín xung quanh. Dù đã dối lòng, đã nói bản thân dù có chết cũng không được tin lời nhà tiên tri đó nói. Vậy mà trái tim vẫn không thể tránh khỏi cảm giác lạnh giá, lo lắng, sợ hãi, bất an. Nếu như một ngày nào đó một trong hai chúng ta nhất định phải chết, thì em muốn mình sẽ là người chết trước để không phải đau khổ.

Nhưng nếu người chết là anh vậy những ngày tháng tiếp theo em biết nên khóc một cách đau thương hay là nở một nụ cười lạnh ngắt không cảm xúc. Những tháng ngày tiếp theo thậm chí cho đến suốt cuộc đời mãi sống trong sự đau khổ, với nỗi nhớ nhung gặm nhấm trái tim, tâm hồn từng chút, từng chút một sao?

Em không biết người ta yêu thật lòng và sâu sắc đến mức nào, mà lúc chia tay xong có thể nhanh chóng lên xe hoa cưới một người mình không yêu chỉ để trả thù một người, vì người đó lỡ phản bội, thay lòng đổi dạ hoặc nhiều lý do khác. Sao mà buồn cười và ấu trĩ trẻ con đến nực cười, hạnh phúc của bản thân mà cũng có thể đem ra đùa giỡn được ư? Sau đó cả đời sống trong đau khổ à? Làm tổn thương cả mình lẫn người xui xẻo bị mình túm tãm thời làm bình phong sao?

Còn với em hạnh phúc của em chính là có anh trong đời, mỗi sớm mai thức dậy được nhìn thấy anh, được cùng anh ăn cơm, cùng xem phim, cùng đi chơi, vui buồn có nhau. Chỉ đơn giản vậy thôi mà sao em chợt cảm thấy xa xôi quá vậy? Mất anh rồi em cũng không biết mình sẽ ra sao nữa, nhưng chắc chắn sẽ chẳng bao giờ có thể sống vui vẻ, vô tư, hạnh phúc như những ngày chưa quen anh, giống những giây phút chúng ta từng yêu, từng hạnh phúc bên nhau.

Ngắm nhìn gương mặt quen thuộc đang ngủ say yên bình như một đứa trẻ ấy đến mức nhắm mắt lại cũng vẫn có thể hình dung, gương mặt ấy khi cười, khi tức giận, khi lạnh lùng... đều đã khắc rất sâu vào tận trong tâm trí của Hoà Mi. Một cảm giác lạnh lẽo lan toả từng góc nhỏ trong trái tim, cảm giác sợ hãi, hoảng hốt giống như biết mình sắp đánh mất đi thứ gì đó vô cùng quan trọng hơn cả máu thịt nhưng lại chẳng thể giữ lại được.

Thầm nhủ “Anh biết không? Thật ra em chẳng sợ cái gọi là định mệnh gì hết, thậm chí đến cái chết với em nó cũng chỉ nhẹ nhàng như là mây gió mà thôi. Đời người ai chẳng sinh ra sống trên đời một lần và phải chết đi, nhưng em lại rất sợ, sợ một ngày nào đó sẽ mất anh, sợ một ngày nào đó anh sẽ rời xa em. Sợ nhất là một ngày nào đó vì định mệnh quá khắc nghiệt anh thật sự sẽ rời xa em, gặp lại nhau lúc đó anh chỉ nhìn em lạnh lùng rồi nở nụ cười nhạt chẳng chút cảm xúc *Em sống có hạnh phúc không?*

Thì đau lắm anh ơi, chẳng có ai thật sự hạnh phúc khi đã quá yêu một người say đắm, trao đi hết ngay cả trái tim mình cũng không tiếc. Coi người đó như cả thế giới tươi đẹp luôn tưởng tượng tương lai sẽ được cùng người ấy sánh bước vào lễ đường. Nhưng cuối cùng lại phải nói lời biệt ly với người ấy rồi cưới người mình không yêu, dù tự dối lòng sẽ cố yêu để mà hạnh phúc cho người ấy được an lòng. Nhưng biết đến bao giờ mới có thể yêu được đây?...Giấc mộng đẹp nuôi dưỡng bao ngày bỗng nhiên tan vỡ, chỉ có những ai thật lòng yêu mới hiểu nó cay đắng và xót xa như thế nào thôi”.

Đã bao lần ngắm nhìn quả cầu thủy tinh trong suốt bên trong có ngôi nhà bằng gỗ nhỏ, có ô cửa sổ màu đỏ tuyệt đẹp, tuyệt vời li ti trắng xoá phủ nóc nhà. Đây là món quà sinh nhật tròn 16 tuổi Nhật Duy đã tặng cho Hoà Mi với lời chúc “Sau này dù có ra sao, cũng hãy luôn mỉm cười thật tươi em nhé!”.

Mãi luôn mỉm cười ư? Em hứa, nhất định dù có ra sao cũng sẽ luôn kiên cường, mỉm cười thật tươi. Nhưng còn cười vì vui vẻ hay hạnh phúc thì em không dám chắc chắn đâu, cuộc đời này còn ý nghĩa, còn gì đáng để cười nữa đâu khi mà không còn có anh bên cạnh người em rất mực yêu thương, trân trọng. Chong chóng chỉ quay khi trời cao kia có gió – Còn em sẽ chỉ mỉm cười khi nơi đó có anh.

Nếu định mệnh đã an bài hai ta mà vẫn kiên quyết yêu và ở bên cạnh nhau thì một trong hai người nhất định sẽ phải chết, thậm chí còn kéo theo nhiều người thân thiết khác. Vậy thì chúng ta có nên tiếp tục nắm chặt tay nhau không buông như lời đã hứa không? Từng nghe người ta nói “Một lời bói toán tuy vô căn cứ và không đáng tin nhưng có liên quan đến sự sống chết của bản thân người trong cuộc có thể huỷ diệt cả một mối tình duyên tưởng chừng như rất đẹp, cứ ngỡ không bao giờ tan vỡ”.

Lúc đầu em không tin đâu, thậm chí còn nghĩ đúng là nhầm nhứ, vớ vẩn đã yêu nhau đến mức thế sống chết không rời thì sao có chuyện vì những lời nhầm nhứ, vô căn cứ đó mà chia tay được chứ. Đến tận lúc bản thân rơi vào hoàn cảnh ấy em mới hiểu, đôi lúc cái thứ tình yêu nhìn bề ngoài trông rất đẹp, rất hạnh phúc, rất bền vững và cảm động ấy. Cũng chỉ là cái vỏ bọc bề ngoài hào quang sáng lấp lánh mà thôi, còn bên trong thì chắc gì đã sâu sắc đến mức đó. Đối diện với cái chết ai chẳng sợ, chẳng ai dại dột mà đem mạng sống bản thân mình ra để đùa cợt.

Em thì cũng chẳng sợ chết đâu, chỉ sợ một ngày nào đó tận mắt chứng kiến anh ra đi không lời từ biệt, bỏ rơi em mãi mãi thôi. Sợ nhìn thấy những người em yêu thương chết dần, chết mòn rồi xa em để em sống cô đơn một mình trên cõi đời lắm buồn vui này thôi. Bởi hạnh phúc của em chính là được nhìn thấy anh vui, sống hạnh phúc và bình an.

Sự thật đã chứng minh nếu cứ cố tình tiếp tục yêu và ở bên nhau nhất định một trong hai chúng ta sẽ phải chết, không là anh thì sẽ là em. Lần này may mắn em chưa chết, lần trước nữa may mắn anh chỉ bị trúng một viên đạn ở vai lại được người ta chiếu cố bỏ qua nên chưa chết. Lần sau nữa liệu chúng ta có may mắn như thế nữa không?

Để tránh những cái gọi là “nếu” với “chẳng may” sẽ xảy ra, trước khi quá muộn. Hay là chúng mình chia tay đi anh? Để đổi lấy hạnh phúc và bình an cho tất cả mọi người em sẽ cố gắng chấp nhận một ôm nỗi đau xót riêng mình em gánh chịu mà thôi. Tình yêu và sự sống chết của người mình yêu cùng những người thân thương yêu mình bên nào nặng bên nào nhẹ, thật khó để lựa chọn nhỉ? Bên nào cũng quan trọng cả, nhưng nếu bắt buộc phải lựa chọn thì em biết phải lựa chọn như thế nào rồi. Tuy rất đau nhưng em tuyệt đối không hề hối hận.

Trong vô thức Hoà Mi khẽ đưa tay ra chạm vào gương mặt quen thuộc ấy để xác nhận lại xem là thật hay mơ, mắt mở to không chớp chỉ sợ chớp mắt một cái tất cả sẽ tan biến như những quả bong bóng xà phòng. Có những thứ trên đời càng đẹp, càng hoàn hảo thì lại càng khiến người ta luôn sợ hãi, lo lắng có thể nó sẽ vụt bay bất cứ lúc nào.

- Tốt quá, cuối cùng em cũng đã tỉnh lại rồi.

Nhật Duy rất nhạy cảm chỉ một cái chạm nhẹ của Hoà Mi liền tỉnh giấc, mặc dù rất mệt sau hai ngày hai đêm liên tục không ngủ đợi chờ Hoà Mi tỉnh lại. Giây phút tim Hoà Mi bỗng đập trở lại, hơi thở tuy yếu ớt thế nhưng cũng đủ khiến tất cả mọi người có mặt trong phòng đang buồn sầu, khóc nghẹn ngào đau xót đều phải mở to mắt kinh ngạc nhìn Hoà Mi. Bác sĩ còn nhìn Hoà Mi với vẻ mặt không thể nào tin được, miệng luôn lầm bầm “Thật kỳ diệu, thật đúng là kỳ tích hiếm có trên đời. Người đã chết, tim cũng đã ngừng đập gần 1 tiếng rồi vậy mà vẫn có thể sống lại...”

“Có lẽ ông trời cảm động tình yêu chân thành và mãnh liệt của anh Nhật Duy đối với Hoà Mi nên mới xảy ra kỳ tích hiếm có như thế. Thật là cảm động chết đi được ý, Nhật Duy chúc mừng anh nhé!” – Ngọc Huyền lấy khăn giấy khẽ lau nước mắt, miệng mỉm cười vui sướng nói to.

Lúc đó hẳn không nhớ rõ cảm giác của mình khi ấy ra sao, chỉ biết trái tim bỗng nhiên đập mạnh như sóng lại, vui mừng như phát điên luôn. Muốn hét thật to cho cả thế giới này đều nghe thấy “Hoà Mi cảm ơn em nhiều lắm, cảm ơn em đã quay trở lại, cảm ơn em đã cho anh một cơ hội được yêu em thêm một lần nữa”.

May mà kiềm chế được chỉ nắm chặt tay nhỏ thêm mà thôi, nếu không người ta lại bảo hẳn bị “thần kinh” ấy chứ. Miệng khẽ mỉm cười dịu dàng, ánh

mắt ẩm áp. Cảm giác trong lòng lúc này như có cả ngàn bông pháo hoa đang nở rục rờ, bông sau cao hơn bông trước lấp lánh nhiều sắc màu xanh, đỏ, tím, vàng...

Cảm giác hạnh phúc, ngọt ngào như đang ở trên thiên đường khó có thể diễn tả thành lời. Người ngoài nhìn vào có lẽ không hiểu, và có muốn hiểu cũng chẳng thể được. Con người khi đang yêu luôn như vậy nhất là sau khi trải qua giây phút nhìn thấy người mình yêu đã chết, cảm giác như cả thế giới xung quanh bỗng nhiên sụp đổ, tối sầm, lạnh giá, không một tia sáng...

- Kia sao em lại khóc thế kia, có phải nhìn thấy anh vui quá nên rơi nước mắt không? – Nhật Duy cười dịu dàng, khẽ đưa tay chạm vào mặt Hoà Mi lau đi những giọt nước mắt đang hoen ướt khoé mi.

- Quên đi, nhìn thấy anh em chỉ muốn cắn anh một cái thật đau để trả hận thôi. Nếu không phải tại anh thì em đã chẳng xui xẻo bị thương thế thảm như thế này. Hừ, rõ đáng ghét – Hoà Mi nhăn mặt, tỏ vẻ giận dỗi nói.

- Hi hi, sorry baby, tất cả đều là lỗi tại anh được chưa. Bây giờ em muốn anh bù đắp lỗi lầm như thế nào anh cũng đồng ý.

Nhật Duy cười lấy lòng, ánh mắt lấp lánh như sao khiến Hoà Mi trong phút chốc thoáng ngẩn ngơ. Chưa bao giờ Hoà Mi thấy Nhật Duy cười thật lòng, ánh mắt chân thành đến mức như vậy cả. Càng chưa bao giờ nói những lời đầy tình ý khiến Hoà Mi thấy ấm lòng đến vậy, trước đây không lạnh giá như băng thì cũng bày ra bộ dạng nguy hiểm giết người không dao. Nói năng thì toàn cố tình chống đối, cốt chọc giận nhỏ. Thế quái nào sau khi mình bị trúng nhát dao trí mạng ấy đột nhiên khiến Nhật Duy thay đổi 180 độ luôn à?

Thật kỳ lạ, chẳng nhẽ trong lúc mình hôn mê có xảy ra chuyện gì rất đặc biệt sao? He he, biết vậy để trúng dao từ mấy tháng trước luôn cho nó đẹp trời, thật lòng mà nói nhìn bộ dạng của anh ấy đáng yêu chết đi được. Cười tươi lên cho đời thêm tươi sáng như thế này có phải tốt không? Xem ra mình đỡ thay anh ấy nhát dao đó cũng không đến nỗi quá thiệt thòi. Hi hi. (Tâm trạng con gái khi yêu thật khó hiểu ^^)

- Sao nhìn anh ghê vậy? Có phải nhìn anh quá đẹp trai nên bị hút hồn luôn không? – Thấy Hoà Mi nhìn ngắm gương mặt mình không chớp mắt, thoáng ngẩn ngơ như đang suy nghĩ điều gì liền cười gian nghiêng đầu trêu trọc nhỏ.

- Hi hi, anh có biết hai chữ “Soi gương” viết như thế nào không? Nói thật nhé, nhìn anh xấu kinh khủng luôn, xấu một cách dã man và tàn bạo, xấu đến mức em cũng không biết dùng từ ngữ gì để miêu tả nữa. Ha ha – Hoà Mi thoáng bối rối, ngượng ngùng nhưng rất nhanh mở miệng đã kích Nhật Duy không tiếc lời.

- Ha ha, em “Chém gió” mạnh miệng như vậy, chắc là sức khỏe không có vấn đề gì nữa rồi nhỉ? Có cần mai đi học luôn không, cô chủ nhiệm gọi điện hỏi thăm tình hình của em suốt đó – Nhật Duy cười lạnh, ánh mắt loé tia nguy hiểm.

- Anh bị điên à? Mai đi học luôn để em đi đòi nhà ma luôn à, xi. À mà em thấy khát nước quá anh mau lấy nước cho em uống đi – Hoà Mi thoáng ớn lạnh cả người, cổ tỏ ra mạnh mẽ bấu môi tỏ vẻ không hài lòng.

- Ok. Ngoài uống nước ra em còn muốn ăn thêm chút gì không? Có món cháo gà hầm mà em thích ăn nhất đấy. Hi hi – Nhật Duy mỉm cười véo má Hoà Mi.

- A, vậy thì tốt quá còn gì, anh nhớ đút cho em nha, em đang bị thương thế này không ngồi dậy được đâu. Hic – Hoà Mi nói giọng nũng nịu.

- Haiz, em lớn rồi mà như trẻ con ý, không ngồi dậy thì ăn bằng niềm tin và hi vọng à

Nhật Duy mỉm cười lắc đầu rồi đứng dậy lấy nước, quay lại cạnh giường khẽ nâng Hoà Mi ngồi dậy tựa người vào gối ở đầu giường. Chạm phải vết thương ở ngực Hoà Mi khẽ nhăn mặt trắng bệch cắn chặt môi kiên cường không dám rên rĩ kêu đau sợ Nhật Duy sẽ lo lắng thêm. Hoà Mi đâu biết càng như vậy chỉ khiến hắn thêm đau lòng mà thôi, kể từ ngày Hoà Mi quen biết hắn đã gặp biết bao là nguy hiểm còn hắn chẳng thể nào đem lại cho Hoà Mi một cuộc sống bình an như nhỏ vẫn hằng mơ ước.

- Đau lắm không? – Nhật Duy xót xa hỏi

- Không đau, không cảm thấy đau chút nào cả. Anh đừng có bày bộ mặt đó là khiến em thấy ghét chết đi được ý, mau cười tươi lên đi, em thích nhất là lúc anh cười đấy. Hi – Hoà Mi khẽ lắc đầu, đánh trống lảng.

- Ok, thưa quý cô nước đã uống, bây giờ thì có thể ăn cháo được chưa? – Nhật Duy cười tinh nghịch nháy mắt, nếu Hoà Mi đã thích như vậy thì hắn cũng không nỡ để nhỏ thất vọng.

- Ồ nhưng sao lại là cháo trắng thế này, hic, anh nói là cháo gà cơ mà – Nhìn bát cháo trắng đưa đến trước mặt mình, Hoà Mi tỏ vẻ tủi thân nhìn Nhật Duy bằng ánh mắt đáng thương. Má ơi cháo gì mà chẳng có tý gia vị gì thế? Hic, ăn làm sao được.

- Bé con ngốc nghếch của tôi ơi! Đừng quên em đang bị thương nha, chỉ có thể ăn cháo trắng thôi. Hiểu chưa? – Nhìn vẻ mặt đáng thương như chú mèo con của Hoà Mi khiến hắn chỉ muốn được ôm chặt mãi vào lòng không bao giờ buông, ước gì giây phút có em bên cạnh như thế này sẽ dừng lại mãi mãi thì tốt quá.

Im lặng ăn từng thìa cháo Nhật Duy ăn cần hết mức đút cho mình ăn, chỉ lúc này mới được nhìn gần khuôn mặt quen thuộc ấy nhưng sao lại có cảm giác xa xôi quá. Sợ một mai mở mắt ra sẽ không được nhìn gương mặt quen thuộc ấy nữa, Hoà Mi cố hết sức nhìn thật kỹ không chớp mắt như muốn thu lại hết hình ảnh gương mặt ấy vào trong tâm trí mình.

- Nhìn sắc mặt anh kém quá, hai quầng mắt thâm tím không khác gì gấu trúc ý. Anh nhớ phải chú ý giữ gìn sức khỏe nha.

Hoạ Mi nhìn gương mặt thoáng mệt mỏi của Nhật Duy không khỏi cảm thấy đau lòng, vô thức Hoạ Mi lại muốn đưa tay chạm lên khuôn mặt ấy một cái thật nhẹ nhàng hi vọng tất cả dừng chỉ là một giấc mơ liệu có được không? Sống mãi cay cay, nước mắt chọt muốn trào ra nhưng Hoạ Mi vẫn gắng gượng mỉm cười.

- Không sao đâu, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là khỏe ngay ý mà, em đừng quá lo lắng có lo thì lo cho bản thân em trước đi – Nhật Duy cười dịu dàng, ánh mắt nhìn Hoạ Mi chan chứa sự yêu thương lẫn nâng niu, trân trọng.

Ba mẹ Hoạ Mi sau khi nghe tin con gái mình bị thương phải vào bệnh viện cấp cứu, ngay lập tức đặt vé máy bay đến thăm con gái. Nhưng có ai ngờ lại nghe được tin Hoạ Mi đã chết, bà Hương mẹ của Hoạ Mi nghe tin xong sốc quá, ngất ngay tại chỗ đến khi tỉnh lại chưa kịp phản ứng gì thì nhận được tin Hoạ Mi đã sống lại. Bà vô cùng choáng váng, chẳng hiểu mô tê gì, vui mừng có, tức giận có, thương xót và đau lòng có chiều tối đã có mặt tại bệnh viện. Nhìn con gái mình sắc mặt trắng bệch, yếu ớt bà không khỏi ức chế. Thế đây chẳng rõ tương lai mà ông chồng bà chọn lựa tốt thật, nhìn xem nó đã hại Hoạ Mi thế thảm đến mức nào rồi.

Ông Cường cũng chả khá hơn, nghe tin con gái chết ông tý lên con đau tim mà chết theo. Cuối cùng gắng gượng chút hơi tàn muốn về gặp con gái lần cuối, thì nhận được tin con mình đã “cải tử hoàn sinh” không khỏi vui mừng.

Đang định vào thăm cô con gái cành vàng lá ngọc, vừa mở cửa thì chứng kiến toàn bộ từ đầu đến cuối, lạ ở chỗ cửa mở gây tiếng động mạnh là thế mà bọn chúng chẳng hề phát hiện ra.

- Tôi không hiểu bị thương nặng đến mức gần chết đi sống lại như vậy, vừa mở mắt ra nhìn thấy cậu ta nó không những chẳng cảm thấy mệt mỏi, đau đớn, đói, khát sau hơn hai ngày hai đêm hôn mê bất tỉnh. Mà vẫn có thể cười nói chuyện rất là hạnh phúc với cậu ta là sao? Đừng nói với tôi là đầu óc Hoạ Mi thần kinh không được bình thường nha. – Bà Hương chứng kiến đôi trẻ trong phòng nhìn nhau đầy hạnh phúc, yêu thương ngọt ngào quên luôn cả hoàn cảnh hiện tại của bản thân không khỏi sửng sốt.

- Haiz, đó chính là sức mạnh của tình yêu. Bà có cảm thấy rất đáng quý, rất đáng trân trọng không? Thời đại ngày nay mà vẫn có được một tình yêu chân thành và mãnh liệt cho dù có bị thương đau đớn đến mức nào chỉ cần nhìn thấy người mình yêu là đã hạnh phúc, vui vẻ quên hết mọi đau buồn ở hoàn cảnh hiện tại thật khiến người ta cảm động.

Ông Cường vẫn rất thích Nhật Duy nên cố tình nói như vậy để bà Hương thay đổi ý định muốn Nhật Duy rời xa Hoạ Mi. Ông cảm thấy nếu ép Nhật Duy rời xa Hoạ Mi chắc sẽ khiến con bé rất đau khổ, dù ông biết Hoạ Mi còn ở bên cạnh Nhật Duy ngày nào sẽ còn gặp nguy hiểm ngày đó.

- Cứ cho là như vậy đi, nhưng nếu cứ tiếp tục ở bên cạnh cậu ta tôi nghĩ không sớm thì muộn Hoạ Mi cũng gặp nguy hiểm thôi. Lần sau nhờ không may mắn như lần này thì sao? Có phải tôi sẽ vĩnh viễn mất đi cô con gái cưng quý giá hơn cả mạng sống mình không? – Bà Hương khê chau mày...

- Bà cứ nghĩ quá, mọi chuyện chỉ là không may thôi chứ không đến nỗi nghiêm trọng như vậy đâu. Chia rẽ một đôi uyên ương bà cảm thấy vui vẻ sao? Bà nghĩ Hoạ Mi nó cũng sẽ vui vẻ được sao? – Ông Cường trầm giọng nói nhẹ, cố gắng hết sức để thuyết phục vợ mình. Tính vợ mình sao ông không biết chứ, một khi đã quyết tâm làm gì thì chẳng ai có thể ngăn cản.

- Hừ...Đợi đến tận lúc nhìn thấy nắm mộ hoang lạnh của con gái yêu quý trong nghĩa trang lạnh lẽo, cô độc ông mới coi là nghiêm trọng sao? Tôi nói cho ông biết nhè từ đầu đến cuối tất cả đều là do ông sắp xếp, tại ông mà con bé mới suýt chết mấy lần. Nếu nó thật sự đau khổ có trách thì trách bản thân ông đi, nếu nó hạnh phúc như lời ông cam đoan, về với ra lúc đầu thì tôi cũng chả nói làm gì. Chuyện đã đến mức này không thể trách tôi vô tình, quá nghiêm khắc được. Còn nữa nếu hôm nay mà Hoạ Mi có chết thật thì ông có tin tôi sẽ chết theo nó cho ông xem không? - Bà Hương trừng mắt nhìn ông Cường, lạnh lùng nói rồi quay người bỏ đi thẳng.

Đám người bạn thân của Hoạ Mi lẫn Nhật Duy đứng từ xa lén lút nhìn về mặt đen xì lạnh lẽo của bà Hương không khỏi giật mình, lạnh cả sống lưng, linh cảm điều gì đó chẳng lành.

- Nghe nói mẹ của Hoạ Mi bà ấy đã bỏ luôn cả buổi trình diễn những mẫu thiết kế thời trang đông xuân mới nhất của năm rất quan trọng, đó cũng toàn là tác phẩm thiết kế tâm huyết của bà ấy ở London để sang đây thăm Hoạ Mi đấy. – Thủy Tiên khê nói, sắc mặt lo lắng.

- Lần này thì Hoạ Mi với Nhật Duy gặp rắc rối thật rồi, em không nghĩ bà ấy đơn giản sang đây chỉ để thăm Hoạ Mi đâu? – Ngọc Huyền giọng hoảng hốt.

- Đúng là lúc bình yên thì không có chuyện gì để mà nói hay lo lắng, lúc xảy ra chuyện rắc rối thì một loạt những rắc rối khác cũng đồng loạt kéo đến theo. Lần này mệt thật rồi, lo Nhật Duy sẽ phải rời xa Hoạ Mi lắm – Tuấn Anh khê thờ dãi nói.

- Đúng vậy, Hoạ Mi lần này suýt chết thật, thêm mấy vụ chết hụt ở quán bar Sương Đêm bà ấy không có hành động gì để bảo vệ sự an toàn cho con gái của mình thì đúng là chuyện lạ có thật – Minh Khánh cười khò.

- Thôi, theo em nghĩ có lẽ tốt nhất chúng ta nên chuẩn bị tinh thần để ứng phó với mọi tình huống xấu có thể xảy ra thì hơn – Quỳnh Chi bắt an.

- Minh cũng nghĩ vậy – Trung bẻ từng ngón tay, lo lắng lên tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107

Sau hơn một tuần dưỡng bệnh trong phòng Vip cuối cùng thì Hoà Mi cũng có thể tự đi lại được mà không cần phải có người dìu đỡ nữa. Ngồi trên giường nhìn ra cửa sổ phòng bệnh, thấy những ánh nắng ban mai rực rỡ chiếu rọi lúc buổi sáng, những chú chim hót líu lo chuyển từ cành lọ sang cành kia, xa xa những bệnh nhân mặc áo bệnh viện đi dạo ở vườn hoa,... khiến Hoà Mi cảm thấy rất thích thú. Chỉ muốn làm sao có thể bay ngay được ra ngoài đó đi dạo thì tốt quá.

Nhân lúc buổi sáng Nhật Duy cùng mấy người bạn thân đều đang tới trường học, không có một ai trong phòng. Hoà Mi liền nảy ra ý tưởng trốn ra ngoài đi dạo, nghĩ là làm. Khi ra đến ngoài vườn hoa có một cái hồ nhỏ ở giữa có một cái đình bằng gỗ sơn màu đỏ, có một cây cầu hình cầu vồng cũng màu đỏ kéo dài từ bờ ra đến cái đình nhỏ đó.

Ở bên trong có rất nhiều bệnh nhân sắc mặt tuy trắng nhợt, gầy gò, xanh xao đang đứng vừa ngắm cảnh sắc thiên nhiên, vừa rắc thức ăn cho những con cá vàng đang bơi lội dưới nước. Thậm chí còn có cả người bệnh là nữ, tuổi mới ngoài hai mươi, tóc rụng hết sạch chỉ còn lại mái đầu trọc nhưng vẫn mỉm cười nói chuyện rất vui vẻ với một chàng trai cao ráo vẻ mặt buồn, ánh mắt thoáng sự sợ hãi lẫn tuyệt vọng nắm chặt tay cô gái đứng bên cạnh im lặng lắng nghe.

Xung quanh bờ hồ có hàng liễu rủ, gốc cổ thụ ngã nghiêng xuống mặt hồ từng dải liễu đưa theo làn gió đông. Mặc dù tiết trời có nắng ấm rực rỡ nhưng vẫn không tránh khỏi cảm giác giá buốt của buổi sáng mùa đông đúng nghĩa. Lặng lẽ bước từng bước một thật chậm đến vườn hoa có rất nhiều loài hoa đang nở trong nắng ấm như hoa hồng chẳng hạn, vừa ngắm nhìn những sự việc con người đang diễn ra xung quanh. Hoà Mi khẽ thở dài “Sinh mạng thật nhỏ bé và mong manh, tựa như sương khói chẳng biết sẽ tan biến lúc nào”.

Đang đi mãi nhìn phía vườn hoa vừa suy nghĩ quá tập trung, chẳng may Hoà Mi va phải một người phụ nữ đang dắt tay một đứa bé, trên tay cầm một chậu gốm có một cây lá xanh mướt rất đẹp mắt nhưng lại chẳng có bông hoa nào.

- Xin lỗi, chị không sao chứ? – Hoà Mi hoảng hốt vội đỡ lấy chậu cây sắp rơi xuống đất, sau đó áy náy nhìn người phụ nữ mỉm cười lịch sự.

Người phụ nữ ấy là một thiếu phụ còn khá trẻ tuổi không quá 25, khuôn mặt trông rất xinh đẹp, da trắng hồng, đôi mắt to tròn đen láy sinh động, mái tóc nhuộm đỏ hoe để xoã ngang vai. Cả người mặc một bộ quần áo trắng tinh, dắt theo một đứa bé gái rất đáng yêu, khoảng hai tuổi mặc váy công chúa màu trắng tinh. Đứa bé mới hai tuổi thì khá ngậy thơ miệng ngậm kẹo mút nhìn Hoà Mi cười xấu hổ khi thấy người lạ, còn người thiếu phụ tuy xinh đẹp, đáng người cũng rất hấp dẫn trông y như một tiểu thư đài các quyền quý. Thế nhưng vẻ mặt người thiếu phụ ấy rất buồn bã, bi thương, mắt đỏ hoe đầm lệ.

- Cảm ơn em, chị không sao đâu – Người thiếu phụ nhìn Hoà Mi mỉm cười lắc đầu, nói nhẹ như gió nhưng lại khiến người ta có cảm giác nghẹn ngào thoáng qua.

- Không có gì, nhìn chị hình như là có chuyện buồn phải không? – Hoà Mi cười thân thiện, hỏi đầy quan tâm.

- Uh. – Người thiếu phụ buồn bã nhìn về mấy dãy nhà cao tầng của bệnh viện, khẽ trả lời như thì thầm.

- Có chuyện buồn gì vậy, thực ra em cũng chẳng có ý gì đâu chỉ muốn tìm người nói chuyện cho đỡ chán thôi. Em phải nằm ở giường bệnh suốt cả tuần liền, chán ơi là chán. Hic – Hoà Mi về mặt ủ rũ.

- Haiz, dù sao bây giờ chị cũng chẳng có gì để làm, người chị muốn đến thăm hiện nay cũng chẳng còn ở đây nữa chị chỉ muốn quay lại lấy chút đồ thôi. Minh ra ghé đá kia ngồi đi em, chị tên là Quyên còn em? – Người thiếu phụ cười gượng gạo quay người bước tới chỗ ghé đá ở bờ hồ.

- À, em là Hoà Mi, mà chị ơi sao trông chị buồn vậy, rốt cuộc có chuyện gì thế? Kể ra biết đâu em giúp được gì thì sao, còn không thì coi như giải toả tâm trạng. O, mà em bé này trông xinh quá đi, em tên gì thế? Hi – Hoà Mi cười tinh nghịch vừa véo má bé gái đang mở to mắt trong veo nhìn mình tò mò.

- À, con bé tên là Ly Ly, mới được có hai tuổi thôi. Tội nghiệp con bé còn nhỏ xíu như vậy đã mất bố rồi, thật đáng thương – Người thiếu phụ nghẹn ngào nói, mắt nhìn Ly Ly xót xa.

- Trời, bố của Ly Ly tức là chồng chị ý đã chết rồi á? – Hoà Mi kinh ngạc hỏi lại.

- Uh, bị tai nạn giao thông, lúc đó tại chị gọi điện hỏi anh ấy bao giờ về để dự sinh nhật Ly Ly tròn hai tuổi thế là anh ấy bị bọn cướp khốn nạn mất nhân tính giật mất điện thoại. Ngã xuống mặt đường máu chảy lênh láng, trong giỏ xe có một bó hoa hồng, một hộp quà xinh xắn bên trong chứa một cái bánh gato, một con gấu bông to đùng... Người ta đã nói chắc tặng quà sinh nhật cho người yêu chẳng may bị tai nạn, thật đáng thương. Người ta nói rất nhiều, kể lại cũng rất nhiều nhưng sao chẳng có ai nói sẽ mang anh ấy trở lại bên chị chứ. Hu hu – Người phụ nữ khóc nức nở, vẻ mặt đau thương không thể diễn tả thành lời.

- Khi chị đến bệnh viện thì anh ấy đang ở trong phòng cấp cứu chẳng biết sống chết như thế nào, sau đó hôn mê suốt mấy ngày trời liền. Chị nghe người ta nói nếu trồng một cây hoa hồng xanh bằng cả trái tim dành cho người mình thương yêu, bằng tất cả niềm tin và sự hi vọng đến khi cây hoa hồng xanh đó nở một bông hoa hồng xanh nhất định kỳ tích sẽ xảy ra, bởi bông hoa hồng xanh đó là một bông hoa có phép màu, nó sẽ cho ta một điều ước.

- Mặc kệ chi là huyền thoại hay truyền thuyết chi vẫn nuôi hi vọng bất chấp tất cả để đi tìm kiếm khắp nơi mất tận một tuần lễ, mới được cái chậu cây hoa hồng xanh này. Nhưng chưa kịp đem về trồng để ước anh ấy sẽ sống lại, trở về bên cạnh mẹ con chi thì ... anh ấy đã ra đi không lời biệt ly. Đem theo luôn cả trái tim và tình yêu của chi theo cùng, thật sự lúc đó chi chỉ muốn chết theo anh ấy thôi. Nhưng nghĩ đến Ly Ly bé bỏng đáng thương chi lại cố gắng chịu đựng, chứ thực sự chi làm sao mà có thể sống thiếu anh ấy được khi mà đã trót yêu anh ấy quá nhiều. Hu hu – Người thiếu phụ ôm chặt Ly Ly vào lòng xót xa.

- Em không biết đâu khi yêu chi, anh ấy bất chấp tất cả để cưới chi thậm chí từ bỏ đi cả ước mơ đi du học bên Pháp để bảo vệ luận án tiến sĩ để cưới chi, chấp nhận một cuộc sống cơ cực từ việc làm lập trình viên máy tính đến lao động chân tay như khuôn vác gạch, xi măng chỉ để có tiền nuôi vợ con.

- Bởi chi là con gái của một gia đình giàu có, quyền thế họ không đòi hỏi nào chấp nhận để chi cưới một kẻ nghèo rách mồng tơi làm nhục danh tiếng của gia đình, nhà anh ấy chẳng có ai cả, bố mẹ đã mất từ lâu, sống cùng với bác ruột cũng rất nghèo. Nhưng vì quá yêu anh ấy chi sẵn sàng vứt bỏ mọi vinh hoa phú quý. Khi chi kiên quyết một mực cưới anh ấy cũng là lúc bố mẹ từ mặt chi, họ coi như không có đứa con gái như chi. Chi theo anh ấy về làm vợ không một lần được mặc váy cô dâu, không một lần được lên xe hoa chính thức về nhà chồng với sự chúc phúc của người thân như bao cô gái bình thường khác. – Người thiếu phụ ngậm ngùi xót xa, lấy khăn giấy chấm nước mắt.

- Thương chi, sợ chi tủi thân anh ấy cố gắng hết sức để kiếm tiền hi vọng một ngày nào đó có thể có đủ tiền để chi chính thức được mặc váy cô dâu, được lên xe hoa về nhà chồng, có một đám cưới đúng nghĩa. Muốn chi có một cuộc sống đầy đủ, tươm tất... Buổi tối sinh nhật Ly Ly cũng là lúc anh ấy làm tặng ca buổi tối đến tận 11h đêm chưa về mới khiến chi lo lắng, sốt ruột gọi điện hỏi han. Có ai ngờ... Bấy giờ tất cả đã trở lên quá xa vời rồi, giấc mộng đẹp có thể trở thành hiện thực được nữa đâu khi mà anh ấy đã rời xa chi bởi rơi chi một mình nơi trần gian cô đơn, lạnh lẽo này. Chi biết phải sống ra sao, biết một mình nuôi Ly Ly khôn lớn như thế nào bây giờ? – Người thiếu phụ ngược nhìn bầu trời cao trong xanh, bất lực, tuyệt vọng.

- Mami à, mẹ đừng khóc nữa. Mami khóc như vậy, pa pa sẽ buồn lắm đó. Pa pa yêu mẹ nhất và cũng thương con nhất, nhất định pa pa sẽ về với mẹ con mình thôi. Pa pa nói dối khi nào đủ tiền rồi pa pa sẽ không bao giờ rời xa mẹ con mình nữa, pa pa đã hứa như vậy với con rồi mà. Nhất định pa pa sẽ trở về rồi mua đồ chơi cho con phải không mẹ?

Ly Ly ôm chặt mẹ mình lo lắng mở to đôi mắt trong veo đen láy nhìn mẹ mình khóc mà chẳng hiểu vì sao? Em vẫn còn quá nhỏ để hiểu một người đã chết nghĩa là gì?

- Uh, ba con đi làm xa kiếm tiền để mua đồ chơi cho con, nhất định ba sẽ về sớm thôi. Tại mẹ nhớ ba quá nên khóc ấy mà, Ly Ly ngoan không được buồn nha – Người thiếu phụ khẽ thơm má Ly Ly cười gượng gạo.

- Không chịu đâu, Ly Ly không cần đồ chơi nữa đâu, Ly Ly chỉ cần có pa pa với mami thôi. Mami mau báo pa pa về chơi với Ly Ly đi, Ly Ly nhớ pa pa lắm, con muốn được pa pa đưa hai mẹ con mình đi công viên vui chơi cơ. Hic – Ly Ly gầy dựa lắc đầu, đôi mắt long lanh.

- Ly Ly ngoan nghe lời mẹ, thì pa pa mới về biết không? Để mẹ mách pa pa là Ly Ly không nghe lời mẹ ba con còn lâu mới về. – Người thiếu phụ ôm chặt Ly Ly khẽ trách mắng.

- Dạ, Ly Ly hứa sẽ ngoan, sẽ nghe lời mẹ nhưng đến bao giờ pa pa mới về chơi với Ly Ly hả mẹ? – Ly Ly gật đầu chớp mắt hỏi.

- Sẽ sớm thôi – Người thiếu phụ lại ngược nhìn bầu trời nở nụ cười nhạt.

- Hoạ Mi, em biết không thực ra trên đời này chẳng có cái gì gọi là kỳ tích cả. Tất cả do mình quá hi vọng, quá khát khao, quá mong đợi, ... nên mới có đủ khả năng tạo ra những điều tưởng chừng như không thể thôi. Người đã chết đâu có thể sống lại, dù biết vậy nhưng chi vẫn không ngừng ngày đêm cầu nguyện anh ấy sẽ sống lại, sẽ trở về bên cạnh chi với Ly Ly. Nên chi đã đi tìm cây hoa hồng xanh để đặt niềm tin vào nó... nhưng thật đáng tiếc, định mệnh đã an bài tất cả chi chỉ còn cách học cách dần chấp nhận sự thật phũ phàng này và nuôi Ly Ly khôn lớn, trưởng thành là chi đã cảm thấy rất hạnh phúc, rất cảm ơn ông trời đã cho chi một cơ hội để mà tiếp tục hi vọng... - Người thiếu phụ nhìn Hoạ Mi thờ dài, cười tươi sáng nhưng ánh mắt vẫn ẩn chứa nỗi buồn sâu thẳm.

- Em hiểu, trên đời này tất cả mọi kỳ tích hay điều kỳ diệu nào đó đều do con người tự tạo ra. Chi cần dừng quá vội bi quan, tuyệt vọng mà buông xuôi dễ dàng đầu hàng thì trên đời này không có gì là không thể cả. Chi cũng đừng buồn, đời còn dài, cuộc sống còn nhiều niềm vui và sự bất ngờ không thể biết trước được. Biết đâu một ngày nào đó chi sẽ gặp được một người thật lòng yêu chi và muốn đem lại hạnh phúc giống như anh ấy thì sao? – Hoạ Mi mỉm cười nhìn sâu vào mắt người thiếu phụ an ủi.

- Haiz, với chi một lần yêu là đã quá đủ, sẽ mãi yêu một người kể cả cho dù người ấy chết đi rồi. Em biết không, trên đời này có những người suốt cả cuộc đời chỉ yêu duy nhất một người, cũng có người yêu rất nhiều người mà chẳng biết cuối cùng mình thật sự yêu ai. Người có thể yêu một người khác dễ dàng sẽ dễ tìm được hạnh phúc hơn người suốt cả cuộc đời chỉ yêu duy nhất một người.

- Người có thể khiến cho ai đó yêu cả cuộc đời nhất định là một người rất đặc biệt, chỉ có người đó mới có thể khiến cho người yêu duy nhất suốt cuộc đời một người có thể vui, buồn, cười, khóc, giận dỗi... Khi mà người đó mất đi rồi thì coi như thế giới tươi đẹp của người yêu duy nhất một người suốt cả cuộc đời cũng sẽ bị sụp đổ. Thế nên dù sau này có ra sao chi cũng sẽ cố gắng luôn mỉm cười, sống mạnh mẽ và kiên cường như đã từng hứa với anh ấy, chỉ có điều có lẽ cả đời này chi cũng sẽ chẳng thể mở lòng yêu thêm bất kỳ một ai khác. – Người thiếu phụ khẽ thờ dài nhìn Hoạ Mi, tay vuốt tóc Ly Ly.

- Thôi, chi còn có việc phải đi trước đây em cứ từ đi dạo tiếp nhé. Tặng em chậu cây hoa hồng xanh này, bởi đối với chi lúc này Ly Ly chính là kỳ tích mà chi mong đợi và hi vọng nhất rồi. Tình yêu, sự hi sinh lặng lẽ, âm thầm và những hồi ức đẹp, hạnh phúc mà anh ấy dành tặng chi khi còn sống cũng đã là kỳ tích ngoài mong đợi của chi rồi. Chúc em luôn hạnh phúc và gặp nhiều may mắn nhé, hi vọng chậu cây hoa hồng xanh này sẽ giúp em tạo nên nhiều kỳ tích mà em luôn mong đợi. – Người thiếu phụ nở nụ cười buồn bã Ly Ly đứng đây đi thẳng.

- Tạm biệt chị - Ly Ly cười ngọt ngào, giờ tay vẫy vẫy Hoa Mi.

Khi bóng hai mẹ con Ly Ly đã xa dần, Hoa Mi ôm chậu cây hoa hồng xanh khẽ mỉm cười thì thầm “Thực ra chị chưa biết cốt truyện về huyền thoại hoa hồng xanh là có thật đấy, chàng ngốc Stupid đã dùng toàn bộ máu của cơ thể mình để nuôi dưỡng cây hoa hồng xanh. Nhờ đó mà hoa hồng xanh mới nở và công chúa mới được cưới người mình yêu, sống hạnh phúc suốt cuộc đời. Điều kỳ diệu thực ra nằm ở sự hi sinh và niềm hi vọng mong người mình yêu luôn được vui vẻ, hạnh phúc thăm lạng của chàng ngốc Stupid”.

Trên Thiên đường hai thiên sứ đáng yêu nhìn xuống trần gian, im lặng một hồi lâu mới lên tiếng.

- Cuối cùng nhiệm vụ của chúng ta cũng đã hoàn thành, may mà có người phụ nữ đáng thương ấy nếu không chúng ta cũng thật không biết làm thế nào để trao tận tay Hoa Mi chậu hoa hồng xanh ấy – Cô bé thiên sứ thở phào nhẹ nhõm.

- Đúng vậy, đó cũng chính là món quà mà thần Tình Ái đã tặng Hoa Mi trước khi trở lại trần gian- Cậu bé thiên sứ mỉm cười.

- Thần Tình Ái nói chỉ khi nào cây hoa hồng xanh đó nở hoa thì kỳ tích mới xảy ra là sao? Kỳ tích gì? Đừng nói với tớ là hai người họ Nhật Duy với Hoa Mi một trong hai người sẽ sống hạnh phúc còn một người thì ngậm ngùi chấp nhận đau thương chỉ âm thầm cầu chúc người mình yêu hạnh phúc nha- Cô bé thiên sứ mắt chớp chớp, khó hiểu hỏi.

- Là sao?

- Ui, cậu quên rồi sao, cái cây hoa hồng xanh trong chậu mà Hoa Mi đang cầm trên tay chính là cái cây hoa hồng xanh trong truyền thuyết, chỉ nở hoa đúng một lần và duy nhất khi chàng ngốc Stupid dùng máu trong tim của mình để tưới cho nó. Biến điều ước thành hiện thực, công chúa Rose người mà chàng ngốc yêu được hạnh phúc bên người mà công chúa đã chọn. – Cô bé thiên sứ nghiêng đầu nghi ngờ.

- Nói như vậy có nghĩa là, cây hoa hồng xanh kia sẽ chẳng bao giờ có thể nở hoa nếu như không được tưới máu từ con tim của một kẻ đang yêu à? Chỉ nở hoa khi điều ước biến thành hiện thực nếu ai đó được hạnh phúc bên người mà mình đã chọn sao? – Cậu bé thiên sứ kinh ngạc.

- Hơ, muốn cây hoa hồng xanh đó nở hoa nhất định phải dùng máu người để tưới, quan trọng phải là người đang yêu và ước người mình yêu luôn được hạnh phúc, vậy ai sẽ là người chấp nhận hi sinh đầy cao thượng như thế? Trên thế gian này chắc chỉ có kẻ điên mới làm như vậy thôi, một chàng ngốc đã thấy hiếm hoi lắm rồi. Đợi cây hoa hồng xanh đó nở hoa lần thứ hai trừ khi mặt trời mọc đằng Tây.

Cô bé thiên sứ ánh mắt khó tin, thầm nghĩ chắc thần Tình Ái đầu óc có vấn đề thật rồi. Ai ngu đâu mà đem mạng sống của mình ra để đem lại hạnh phúc cho người khác chứ?

- Ai nói nhất định phải dùng máu người đang yêu và luôn ước người mình yêu được hạnh phúc thì cây hoa hồng xanh đó mới nở hoa. – thần Tình Ái từ đâu xuất hiện lên tiếng.

- Vậy nghĩa là sao? – Cả hai thiên sứ đáng yêu kinh ngạc mở to mắt không chớp hỏi.

- Nước mắt, nỗi nhớ, sự hi sinh thăm lạng dành cho nhau, khi hai người yêu nhau cùng nắm chặt tay nhau vượt qua rất nhiều sóng gió thật sự đến được với nhau và sống hạnh phúc bên nhau đến trọn đời, trái tim không mang sự đổi thay dù chỉ là thoáng qua. Thì lúc đó cây hoa hồng xanh trong truyền thuyết ấy mới nở hoa, bởi kỳ tích đã xuất hiện, điều ước đã trở thành hiện thực. Hai người không tin thì cứ chờ xem – Thần Tình Ái mỉm cười tinh nghịch

- Thần cứ nói đùa, trên đời này làm gì có chuyện hoang đường như thế chứ. Trái tim ai có thể suốt cả cuộc đời không đổi thay chỉ yêu duy nhất một người chứ? Nếu có thật thì cũng là chuyện ở thời đại ngày xưa có Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài, Romeo và Juliet thôi. Chứ dưới trần gian thời đại bây giờ nếu có thật thì đã chẳng lắm cảnh yêu sớm, cưới vội, chóng li hôn. Tình yêu cứ như trò đùa trẻ con thích thì yêu không thì chia tay thậm chí là đến tận nhà đòi lại quà sao phải xoắn nhĩ, đám cưới cứ như là một trò diễn tuồng ý làm trò cười cho thiên hạ. Không thì cũng đã chẳng có tình trạng nạo phá thai ngày càng gia tăng, bỏ rơi trẻ mới sinh ở ngoài đường rồi thả xuống sông. Rồi tình trạng vô sinh khiến bao gia đình tan cửa nát nhà, sống dở chết dở... - Hai thiên sứ bĩu môi, cười nhạt, vẻ mặt không tin.

- Các người thật là...Những con người đầu óc ngu si tứ chi phát triển thích tình dục, thỏa mãn nhu cầu cá nhân hơn là ý nghĩa thiêng liêng sâu sắc của tình yêu chúng ta không cần nhắc đến làm gì. Thật là xấu hổ, chẳng có gì đáng ngưỡng mộ hết. Ta muốn nói tình yêu của Hoa Mi với Nhật Duy cơ, hai người đó sẽ chứng minh điều ta nói là đúng hay không? - Thần Tình Ái đỏ mặt, dờ khóc dờ cười.

- Được, vậy hãy để thực tế chứng minh xem sao? Bọn tớ chẳng thể nào tin được cái chuyện hoang đường, viễn vông do thần nghĩ ra đó cả. - Cô bé thiên sứ cười mỉa mai, ánh mắt hiện rõ năm chữ "Thần Tình Ái thần kinh" thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

Khi Hoà Mi đem theo chậu cây hoa hồng xanh trở về phòng thì nghe thấy trong phòng bệnh của mình có cuộc nói chuyện rất lạ.

- Tôi nghĩ cậu thật lòng yêu Hoà Mi chắc sẽ hiểu nên làm như thế nào thì mới là tốt đối với con bé, thực ra tôi cũng rất quý cậu, nhưng tính mạng con gái tôi còn quan trọng hơn rất nhiều. Thế nên tôi chỉ có một yêu cầu đó là hi vọng cậu hãy mau rời xa Hoà Mi càng sớm càng tốt – Bà Hương mẹ của Hoà Mi lạnh lùng nói.

- Bác à, tất cả chỉ là không may thôi, cháu hứa với bác từ nay về sau sẽ luôn quan tâm và bảo vệ cô ấy. Sẽ không để cô ấy gặp phải nguy hiểm nữa, xin bác hãy tin cháu – Nhật Duy thành khẩn nói.

- Không, tôi thực sự không thể nào tin cậu được. Ở bên cạnh cậu ngày nào con bé nhất định sẽ còn gặp nguy hiểm ngày đó, cậu đừng quên cậu là ai, có thân phận đặc biệt gì, hiện tại đang gây thù chuốc oán với bao nhiêu người. Chẳng lẽ đợi đến tận lúc nhìn thấy nắm mộ hoang lạnh, cô độc trong nghĩa trang lạnh lẽo thì mới thấy nghiêm trọng sao? – Bà Hương thoáng bức bối, gay gắt nói.

- Cháu... - Nhật Duy bối rối lúng túng không biết nói gì, đúng vậy cậu là một người có thân phận địa vị đặc biệt, có rất nhiều kẻ thù trong thế giới ngầm nếu cậu còn tiếp tục yêu Hoà Mi nhất định nhỏ sẽ gặp phải họa sát thân.

- Cậu với Hoà Mi là hai người có hai tính cách, hai sở phận, hai thế giới khác nhau. Nếu hai người thật sự yêu và ở bên cạnh nhau nhất định một trong hai người sẽ phải chết, hoặc cả hai cùng chết. Cuộc sống này nhiều điều nguy hiểm bất ngờ không thể dự đoán được, mà tôi thì lại chẳng muốn con gái mình gặp phải nguy hiểm hay mất mạng tý nào. Vì vậy với tâm nguyện của một người mẹ yêu thương con gái mình, tôi cầu xin cậu hãy rời xa con gái tôi, xin cậu đừng làm khổ nó nữa... - Bà Hương nghẹn ngào định quỳ xuống cầu xin Nhật Duy

- Bác à, xin bác đừng làm thế, bác mau đứng dậy đi – Nhật Duy xót xa, cay đắng trong lòng vội vàng đỡ mẹ Hoà Mi đứng dậy.

- Không nếu cậu không hứa với tôi là sẽ rời xa nó... tôi sẽ quỳ mãi ở đây. Xin cậu đấy...cầu xin hãy buông tha cho con gái tôi đi mà – Bà Hương nước mắt rơi, nghẹn ngào nói không thành lời.

- Cậu cũng biết đấy tôi chỉ có duy nhất mình nó, nó là mạng sống, là niềm hi vọng của tôi. Nếu nó chết rồi thì tôi biết sống tiếp ra sao, sống tiếp như thế nào đây. Hức...hức. Là cha mẹ ai chẳng mong con cái mình được hạnh phúc, chẳng ai muốn con cái mình gặp nguy hiểm có thể chết bất kỳ lúc nào cả. Xin cậu hãy nể tình người mẹ già đáng thương này mà rời xa con gái tôi đi, tôi quỳ lạy cậu... tôi... - Bà Hương khóc lóc thảm thiết.

- Bác...đứng lên đi...xin bác hãy cho cháu thời gian suy nghĩ được không? Thật sự cháu rất yêu Hoà Mi nếu phải rời xa cô ấy chắc gì cháu đã sống nổi, không chết thì chắc gì cả đời này đã hạnh phúc... xin bác hãy hiểu cho nỗi lòng của cháu. – Nhật Duy hít ngậm khí lạnh, cố giữ giọng không run rẩy, trái tim đau không nói lên lời.

- Việc này từ đầu đến cuối cũng đều là lỗi tại chồng tôi, thôi được rồi tôi sẽ cho cậu thời gian suy nghĩ mong cậu sẽ cho tôi câu trả lời sớm nhất.

Nói rồi bà Hương mở cửa phòng bước đi thẳng, mắt đỏ hoe, đau xót. Bà cũng chẳng muốn như vậy đâu, nhưng vì sự an toàn của con gái mình bà bất chấp tất cả. Nếu Nhật Duy không chịu thì bà cũng sẽ tự tìm biện pháp...mà không hề hay biết Hoà Mi vừa nhanh chân nấp vào một góc tường.

Hoà Mi nghe nội dung mà bật khóc nghẹn ngào sợ bị lộ vội lấy tay bịt miệng, khóc không thành tiếng, nước mắt nhạt nhoà. Cho anh thời gian suy nghĩ, anh sẽ thật sự muốn chia tay, muốn rời xa em thật sao? Anh nghĩ chỉ mình anh yêu em rất nhiều thôi sao? Anh chỉ nói thích em, chưa từng nói lời yêu em, em đã hiểu vì sao rồi, vì anh sợ mình không thể gánh đỡ được ba chữ “Anh yêu em”. Minh thật sự sẽ chia tay thật sao anh? Nếu thật sự như vậy em biết làm gì bây giờ?

Cách vài ngày khi bà Hương mẹ của Hoà Mi muốn Hoà Mi đi dạo vườn hoa cùng với mình một lát có chuyện quan trọng muốn nói. Sau đó còn phải trở lại London làm nốt một số việc quan trọng tạm hoãn hóm trình diễn buổi thiết kế đồng xuân mới nhất của năm rất quan trọng, nhưng vì Hoà Mi bà chẳng ngại bỏ lại tất cả để về thăm con gái. Điều này khiến Hoà Mi cảm thấy rất cảm động và áy náy, nhất là khi nhìn thấy cảnh mẹ mình sẵn sàng quỳ lạy cầu xin một người con trai ít hơn mình cả hơn hai chục tuổi chỉ vì quá yêu con gái, muốn con gái mình có một cuộc sống hạnh phúc và bình an.

- Thật là may lần này con không xảy ra chuyện gì bất trắc, nếu không chắc mẹ không sống nổi mất – Bà Hương vuốt nhẹ tóc con gái, nét mặt bình thản, nhìn Hoà Mi cười trêu mếu.

- Xin lỗi, con đã khiến mẹ phải lo lắng rồi – Hoà Mi mắt rung rung xúc động nghẹn ngào nói.

- Haiz, không lo lắng sao được khi ta chỉ có một mình con chứ. Lần này có lẽ sẽ là may mắn nhưng lần sau liệu có được như vậy không? Ta yêu con, thương con nên ta luôn mong muốn con được vui vẻ hạnh phúc bên người con yêu. Nhưng ta lại không thể nào để tính mạng con luôn trong tình trạng giống như ngọn nến leo lét trước gió có thể vụt tắt bất cứ lúc nào được. Từ bé đến lớn ta luôn rất hài lòng và tự hào về con, ngoài việc ăn ở lười nhác, lười thuộm, cầu thả ta có thể nhắm mắt mở một mắt mà bỏ qua chỉ cần con không để mọi chuyện trở lên quá đà, không thể cứu vãn – Bà Hương nhìn sâu vào mắt Hoà Mi, lời lẽ tuy nhẹ nhàng nhưng lại khiến người ta có cảm giác ớn lạnh vì nó quá sâu sắc và chứa nhiều hàm ý.

- Là một đứa con gái thông minh, nói ít hiểu nhiều, tính hướng nội hay thích suy ngẫm những sự việc hay xảy ra trong cuộc sống. Có xu hướng hành động và sáng tạo, luôn thích am thầm quan sát, tự mình lặng lẽ đánh giá nên con còn hiểu biết hơn độ tuổi của con rất nhiều ấy chứ. Vì vậy ta nghĩ chắc con sẽ hiểu những lời ta vừa nói phải không? – Bà Hương mỉm cười nắm chặt tay con gái bước tiếp đi thẳng ra chỗ ghế đá ven bờ hồ ở phía trước.

- Hi hi, mẹ quá khen rồi.

Hoạ Mi cười già già, cảm giác lạnh lẽo lan toả trong trái tim ngày một nhiều khiến nhỏ không khỏi cảm thấy lạnh cả sống lưng, tay run run. Thật không ngờ mẹ nhỏ lại hiểu nhỏ đến tận mức đó, mẹ đã nói rõ đến tận mức đó mà nhỏ còn dám giả vờ ngây thơ như không hiểu chuyện chắc mẹ sẽ bóp cổ nhỏ chết chắc luôn quá. Một ông bố cáo già gian xảo đã thấy mặt rồi, lại thêm một bà mẹ thân yêu cũng thuộc dạng hồ ly tinh chuyên gia đoán tâm ý người khác rất tài giỏi như thế này thì một đứa con gái bình thường con non nớt như mình đúng là phải chịu khổ rồi. Chẳng lẽ những người làm kinh doanh, thiết kế thời trang luôn sắc xảo, thông minh như vậy sao?

Có lẽ lần này mẹ nhỏ thật sự kiên quyết muốn nhỏ với Nhật Duy nhất định phải chia tay, mỗi đứa xa cách một nơi rồi. Biết làm sao đây, biết lựa chọn như thế nào giữa bên hiếu bên tình bây giờ? Yêu Nhật Duy bao nhiêu thì Hoà Mi cũng thương mẹ mình bấy nhiêu, từ bé đến lớn mẹ luôn yêu thương, chăm sóc mình coi mình như hòn ngọc quý trên tay nâng như trứng mỏng, húng như húng hoa. Hoà Mi thích gì bà cũng chiều, muốn gì bà cũng đồng ý chỉ cần ngoan ngoãn và học thật giỏi là được. Còn muốn yêu ai, cưới ai cũng giống như ông Cường, ba của nhỏ bà không miễn cưỡng càng không ép buộc.

- Hoà Mi con còn ít tuổi nên chưa hiểu hết những chuyện nguy hiểm, khó lường trên thế gian này đâu. Trong thế giới mà chúng ta đang sống ma quỷ không đáng sợ mà đáng sợ nhất chính là lòng dạ con người, thấy mặt nhưng lại chẳng thể biết lòng dạ họ như thế nào. Cái chết không đáng sợ đáng sợ nhất chính là miệng lưỡi con người, những lời đồn thổi vu vơ, không đáng tin, vô căn cứ nhưng lại có thể giết chết một mạng người đơn giản như giết một con kiến mà chẳng cần phải dao kéo. Không phải cứ yêu nhau là sẽ đến được với nhau, và không phải cứ ở bên nhau sẽ là vui vẻ hạnh phúc. – Bà Hương trầm giọng, mắt nhìn xa xăm nơi chân trời.

- Ta cảm thấy rất hài lòng và vui sướng nếu có được một chàng rể tài năng và xuất sắc như Nhật Duy. Nhưng con đừng quên con với Nhật Duy là hai con người, hai tính cách, hai số phận, hai thế giới riêng hoàn toàn khác nhau. Có rất nhiều thứ trên đời này không phải cứ muốn là được, ta chỉ muốn con được hạnh phúc và sống bình an mà thôi. Vì vậy ta quyết định kết thúc học kỳ 1 lớp 10 tại trường Thực Khuê con đang theo học ta sẽ lập tức đưa con sang Anh du học trước dự định. – Bà Hương nhìn sâu vào mắt Hoà Mi kiên định chậm rãi nói.

- Ta hi vọng con sẽ hiểu và đừng khiến ta phải thất vọng – Bà Hương nói xong không vội đợi câu trả lời của Hoà Mi im lặng nhìn xuống mặt hồ có mấy con cá vàng nhỏ đang bơi lội, nếu con với Nhật Duy là người tự do không có thân phận và mối quan hệ quá phức tạp nhất định hai con sẽ là cặp đôi hạnh phúc trên thế gian này.

Chỉ tiếc là chàng rể tương lai bà mong đợi không những chẳng có khả năng đem lại hạnh phúc và bình an lâu dài cho con gái mình lại còn khiến con gái mình gặp nguy hiểm, luôn trong ngưỡng cửa “Thập tử nhất sinh”. Thật lòng mà nói chính bản thân nhỏ cũng cảm nhận rất rõ điều đó, hai con người, hai tính cách, hai số phận, hai thế giới nếu đến với nhau nhất định sẽ chẳng bao giờ được bình an nói chi đến hạnh phúc lứa đôi thực sự. Yêu nhau đến mấy nhưng chết đi rồi thì còn có ý nghĩa gì nữa, tình yêu ấy sẽ chỉ khiến một trong hai người còn sống phải đau khổ, xót xa mà thôi. Thì liệu mẹ nhỏ có đồng ý cho nhỏ yêu và ở bên cạnh một người con trai như thế không?

Thế giới của anh là thế giới của quyền lực, của tranh đoạt, một thế giới tối tăm và đẫm máu chỉ những người lạnh lùng, không có tình cảm, thật sự nhẫn tâm mới có thể tồn tại được. Còn thế giới của em là một thế giới trong sáng, thánh thiện không có chết chóc, không có tranh đoạt, không nồng nặc mùi máu tanh và bản thân em cũng chẳng thể nhẫn tâm giết người không ghê tay được.

Em cũng không biết nếu em bước vào thế giới của anh thì liệu em có thể tồn tại được không? Còn anh, anh có chấp nhận từ bỏ đi cái thế giới vốn đang thuộc về mình để theo em không? Em sợ rằng ngay cả cơ hội bước ra khỏi đó thả anh bắc thang leo lên trời còn có hi vọng hơn, ngày anh bước ra đồng nghĩa anh sẽ phải đi gặp Tử thần. Mà em thì lại không hề muốn thế, em chẳng muốn anh phải chết bao giờ?

Nhìn mẹ gầy rạc, sắc mặt lo lắng, bất an mà lòng dạ Hoà Mi đau đớn như ai cào ai xé. Trước khi quen Nhật Duy nhờ có mẹ mình Hoà Mi mới có mặt và sống sót trên đời đến tận giây phút này. Trước khi được hưởng tình yêu của Nhật Duy dành cho mình, niềm hạnh phúc khi yêu và được yêu, Hoà Mi còn được hưởng tình mẫu tử bao la mà mẹ dành cho mình suốt 16 năm chưa kể chín tháng mười ngày mang nặng đẻ đau.

Dù muốn hay không nhỏ cũng phải làm tròn bổn phận chữ “hiếu” của một người con trước đã rồi mới được nghĩ đến những tình cảm riêng tư. Nhỏ không có can đảm từ bỏ cha mẹ để theo người mình yêu đi đến tận chân trời góc bể giống như chị gái tặng cho nhỏ cái chậu cây hoa hồng xanh. Bởi cha mẹ nhỏ chỉ có duy nhất mình nhỏ là con gái mà thôi, nếu nhỏ bỏ đi rồi sau này về già họ biết nương tựa vào ai hơn nữa nếu nhỏ chẳng may chết thật thì có lẽ họ cũng sẽ chết theo theo một cách, còn bà cũng sẽ lên con đau tìm mà chết theo thôi. Sống bao năm bên cạnh ba mẹ sao nhỏ không biết tâm trạng, tính khí của ba mẹ nhỏ như thế nào chứ?

Còn nhớ có một lần hồi bé Hoà Mi bị bắt cóc năm lên 5 tuổi, suốt hơn 10 ngày không tìm thấy khiến mẹ nhỏ gần như phát điên suốt ngày ôm chặt con gấu bông mà con gái hay ôm khóc lóc, lẩm nhảm la hét gọi tên con gái mình. May mà nhỏ kịp thời được giải cứu nếu không giờ này có lẽ mẹ nhỏ đang ở trại tâm thần điều trị mất rồi. Còn ba nhỏ hồi ấy uống bao nhiêu là thuốc chống đột quỵ, hút thuốc lá rất nhiều, tóc gần như bạc trắng vì quá lo lắng khi ấy ba mới có ngoài ba mươi thôi. Sau thấy tình hình an ninh ở Italy không được tốt. Ba mẹ nhỏ quyết định chuyển nhỏ sang Việt Nam sống tạm đến lúc đủ 18 tuổi thì mới đưa ra nước ngoài du học, vừa có thể che giấu được thân phận lại vừa an toàn không lo bị khủng bố, bắt cóc, ...

Tình thương yêu mà ba mẹ dành cho nhỏ là bao la và vô bờ bến biết đến bao giờ nhỏ mới có thể báo đáp đây? Chỉ cần ba mẹ sống vui vẻ, mạnh khỏe mãi bình an thì muốn nhỏ làm gì nhỏ cũng chấp nhận. Trên thế gian này đôi lúc tình yêu tuy rất quan trọng khiến người ta có thể buồn vui, khóc, cười cảm xúc thăng hoa khi trái tim biết rung động, đập những nhịp yêu thương, sẵn sàng nguyện chết vì người nào đó nhưng nó không phải là tất cả...

- Vâng, con hiểu rồi trước tháng hai năm sau con nhất định sẽ nghe lời mẹ ngoan ngoãn sang Anh du học. Còn những ngày tháng cuối cùng được ở bên anh ấy con hi vọng mẹ cho phép chúng con được tự do yêu đương mà không bị ngăn cản hay làm phiền – Hoà Mi hít ngậm khí lạnh vào trong ngực, sống mũi cay cay, trái tim đau đớn đến nghẹt thở như bị ai bóp chặt.

Cảm giác cay đắng, chua xót, bất lực, tuyệt vọng một lần nữa lại dâng trào trong tâm trí, trong mọi suy nghĩ. Từ bỏ tình yêu này liệu sau này mình còn có thể sống vui vẻ, lạc quan, yêu đời như những ngày anh ấy chưa từng xuất hiện nữa không? Chia tay rồi sau này tình cờ gặp lại nhau mình biết vui hay

buồn đây?

Lướt qua nhau như chưa từng quen, hay mỉm cười gượng gạo hỏi thăm vài câu để chứng tỏ mình chưa quên tình yêu khi xưa? Nếu gặp lại anh ấy hỏi mình “Em sống có hạnh phúc không?” mình nên cười hay khóc đây? Cười nhát nói “có” hay nước mắt nhát nhòa “Em nhớ anh nhiều lắm”. Viễn cảnh đó sao mà buồn cười thế nhỉ, buồn cười đến mức nước mắt tuôn rơi rất khó chịu, khó chịu đến mức mặc dù đã chấp nhận sự thật là sẽ mất anh mãi mãi nhưng sao trái tim lại thấy nhói đau?

- Được, ta đồng ý. Thời gian chỉ còn chưa đầy hai tháng nữa, con hãy trân trọng, hãy làm những gì mình muốn để sau này không phải hối tiếc. – Bà Hương khẽ thở dài nhìn về mặt vô hồn của con gái mà không khỏi cảm thấy đau lòng.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc Hoà Mi đã được xuất viện về nhà, chủ nhật thời tiết nắng vàng rực rỡ ấm áp làm sao. Hoà Mi liền bê chậu cây hoa hồng xanh ra ngoài vườn hoa trước cửa nhà để trồng cây hoa hồng xanh vào chỗ đó để tiện chăm sóc, đồng thời giúp cây hút được nhiều dưỡng chất hơn.

- Hôm nay “Chúa lười” Hoà Mi tự tay trồng cây chắc là ngày mai có bão giật cấp 18 mất rồi, sợ quá đi thôi – Nhật Duy đứng trên ban công tầng hai ung dung đút tay vào túi quần nhìn xuống dưới, huyết sáo, trêu chọc Hoà Mi.

- Hơ, tự nhiên gào lên làm em giật cả mình, em thích thì trồng thôi, anh mau xuống đây đi em có chuyện muốn nói – Đang mài tập trung lấy con dao thái hoa quả trong bếp đào một cái hố nhỏ để cây hoa hồng xanh vào đó, Nhật Duy tự nhiên lên tiếng khiến nhỏ suýt nữa thì cắt dao vào tay, ngẩng đầu nhìn Nhật Duy thâm oán trách.

- Ok. – Nhật Duy cười đẹp như hoa đào nở giữa nắng xuân, nháy mắt chạy nhanh xuống.

- Đây là cái cây gì vậy? Em trồng nó làm gì? – Nhật Duy ngồi xổm xuống cạnh Hoà Mi ngắm nhìn cái cây hoa hồng xanh bằng ánh mắt nghi hoặc.

- À nó là cây hoa hồng xanh, có người tặng em em đem về trồng thử xem bao giờ thì nó mới nở hoa thôi ý mà. Hi hi – Hoà Mi nghiêng đầu liếc nhìn Nhật Duy chớp mắt nói, cười thật tươi.

- Hoa hồng xanh à, ngoài chợ thiếu gì em thích thì anh mua tặng cho em cả 99 bông luôn trồng làm gì cho mệt. – Nhật Duy cười hài hước, Hoà Mi sao ngốc thế không biết.

- Xi...anh thì biết gì? Anh có biết truyền thuyết về cây hoa hồng xanh không? Chắc không biết chứ gì nhìn về mặt ngổ tào như người ngoài hành tinh mới rớt xuống trái đất kia của anh là em biết liền. Ka ka – Hoà Mi lè lưỡi làm mặt quỷ cười trêu Nhật Duy.

- Á à, dạo này em ngày càng có bản lĩnh to gan lớn mật nha dám nói anh ngốc này – Nhật Duy cười ranh mãnh cù léc vào sườn Hoà Mi.

- Thôi, tha cho em đi em biết lỗi rồi. Hic – Hoà Mi cười đau cả bụng muốn đứng dậy chạy đi nhưng lại bị Nhật Duy ôm chặt cù léc không nhúc nhích gì được.

- Nói vậy còn nghe được, he he, nghe cái truyền thuyết về cây hoa hồng xanh đó cũng có vẻ thú vị đấy nhỉ? Em thử kể anh nghe thử đi – Nhật Duy nhìn về mặt nhăn nhó như nhà khó hết ăn của Hoà Mi không khỏi cảm thấy buồn cười.

- ...

- Nếu dùng máu từ con tim của một kẻ đang yêu tưới vào gốc cây hoa hồng xanh, thì khi đó hoa hồng xanh mới nở một bông hoa có màu xanh da trời thể hiện tình yêu bất diệt. Bông hoa hồng xanh đó là bông hoa có phép màu, nó sẽ cho ta một điều ước. Nên em sẽ trồng cây hoa hồng xanh này và thử ước một điều xem liệu điều ước ấy có thành hiện thực hay không? Hay truyền thuyết mãi chỉ là truyền thuyết.

Hoà Mi nhìn cây hoa hồng xanh cười nhát nói hờ hững, cái gì mà kỳ tích với điều kỳ diệu chứ. Chỉ sợ lúc cây hoa hồng xanh này nở hoa thì mình đã rời xa anh ấy từ đời nào rồi, thật sự muốn khóc quá đi.

- Em bị điên à? Đừng nói em định dùng máu của mình để hiến tế cho cái cây hoa hồng xanh này nha – Nghe Hoà Mi nói mà Nhật Duy không khỏi giật mình hoảng sợ, tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, dùng máu từ con tim đang yêu để nuôi cây hoa hồng xanh khác gì đi tìm cái chết. Hoà Mi đúng là bị điên rồi, trong vô thức như linh cảm sắp mất đi thứ gì quan trọng gì đó Nhật Duy vội nắm chặt lấy cổ tay Hoà Mi, khiến nhỏ la lên vì đau.

- Em chưa bị điên đến mức đó đâu, chỉ có chàng ngốc Stupid vì quá yêu công chúa Rose muốn công chúa được hạnh phúc bên người mình yêu mới làm thế thôi. Cuộc sống này tươi đẹp, có biết bao nhiêu điều em chưa khám phá tại sao phải chết chứ. Anh yên tâm đi dù sau này có ra sao gặp may mắn hay bất hạnh em cũng sẽ luôn mỉm cười, sống thật mạnh mẽ và kiên cường.

Hoà Mi nhìn sâu vào mắt Nhật Duy có thể nhận ra nỗi sợ hãi, lo lắng ở sâu thẳm trong đôi mắt màu xanh da trời đó. Nỡ nộ cười thật tươi mà trái tim đau đốn như muốn vỡ tan, chứng minh sẽ thật sự phải xa nhau mãi mãi sao?

- Hôm nay em bị sao thế? Toàn nói nhảm những điều không may mắn thôi à? – Nhìn nụ cười gượng gạo của Hoà Mi, ánh mắt thì sâu thẳm thoáng buồn long lanh một làn sương mỏng chẳng biết đang nghĩ cái gì, Nhật Duy khẽ nhíu mày lo lắng.

- Haiz, không có gì, chỉ là ảnh hưởng bởi tình yêu và sự hi sinh quá lớn lao của chàng ngốc Stupid dành cho người mình yêu nên cảm động quá ý mà. Anh thử nói xem trên thế gian này liệu có cái gọi là tình yêu bất diệt, chỉ cần người mình yêu được hạnh phúc, vui vẻ sẵn sàng làm tất cả thậm chí không tiếc mạng sống của mình mà không một chút phân vân, lưỡng lự không? Trên đời này thật sự có người có tấm lòng cao thượng đến vậy sao? – Hoà Mi cảm

cây hoa hồng xanh đặt vào cái hố đất đã đào sẵn, lấy tay xúc đất đổ vào.

- Anh nghĩ là có, tình yêu là tình cảm thiêng liêng xuất phát từ con tim chẳng có liên quan gì đến lý trí nên khi đã thật lòng yêu ai, chỉ cần người mình yêu hạnh phúc họ sẽ làm tất cả chẳng hề suy nghĩ dù chỉ một phút thoáng qua – Nhật Duy bình thản trả lời, nếu được một điều ước hần ước “Hoạ Mi sẽ luôn hạnh phúc, vui vẻ”.

- Tình yêu đó thật ngốc nghếch nhưng cũng thật cao thượng và đẹp lung linh. Em không hi vọng mình có một người yêu mình sâu sắc đến mức đó, em cũng chẳng tin trên đời này có cái thứ tình yêu gọi là “Tình yêu bất diệt” mãi mãi không bao giờ thay lòng đổi dạ, trên đời này làm gì có cái gì tồn tại “mãi mãi” được chứ. Chẳng bao giờ tin trên đời này lại có điều ước hoa hồng xanh, biến điều không thể thành có thể. – Hoạ Mi nhìn Nhật Duy nở nụ cười nhạt.

- Em... - Nhật Duy nhìn vẻ mặt bất cần, không cảm xúc của Hoạ Mi không biết nói gì cho đúng, không biết hôm nay Hoạ Mi uống nhầm phải thuốc gì nữa mà toàn nói nhầm những điều không may mắn.

- Anh nè, nếu sau này, chỉ là “nếu” em phải đi xa không còn ở đây nữa nhất định anh phải chăm sóc cây hoa hồng xanh này thật tốt nhé. Coi như nó là chứng nhân cho tình yêu của đôi ta, em không biết điều ước hoa hồng xanh có thật hay không? Nhưng nếu được ước một điều em ước anh sẽ mãi luôn hạnh phúc và bình an. – Hoạ Mi nhìn Nhật Duy nở nụ cười chân thành xuất phát từ trái tim, em xin lỗi, dù muốn hay không em cũng phải lựa chọn rời xa anh thôi, rời xa mãi mãi.

- Sẽ không có “nếu” đâu, em đừng có bị quan như thế chứ - Nhật Duy không vui.

- Em cũng hi vọng là như vậy – Hoạ Mi bình thản nói, ánh mắt sáng long lanh chẳng vui cũng chẳng buồn.

Có hay không một tình yêu bất diệt, trái tim không bao giờ đổi thay, đứng núi này trông núi nọ, hai người yêu nhau sẽ thật sự đến được với nhau và sống hạnh phúc bên nhau đến trọn đời như chuyện cổ tích hoàng tử và công chúa. Thực tế đã chứng minh làm gì có chuyện hoang đường như thế chứ, chẳng có trái tim ai suốt cả cuộc đời chỉ yêu duy nhất một người mà không hề mang chút đổi thay dù chỉ thoáng qua bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109

Trong thời gian Hoạ Mi đang nằm bệnh viện dưỡng thương thì cũng là lúc Băng Hạ hạ sinh được một bé trai rất kháu khỉnh và đáng yêu, vừa được xuất viện Hoạ Mi liền cùng Nhật Duy và cả đám bạn thân kéo nhau tới nhà Băng Hạ đang nằm dưỡng sức để thăm Băng Hạ và em bé mới sinh.

Căn phòng nhỏ có cửa sổ che rèm, một chậu thủy tinh hình chữ nhật chứa cá cảnh đủ màu sắc bơi lội rất nhộn nhả, thỉnh thoảng có những con cá tình nghịch nổi lên mặt nước đập những quả bong bóng từ vò sục khí. Một cái giường nhỏ màu hồng phấn có màn che cũng màu hồng phấn nốt, một cái tủ nhỏ bên trong đặt em bé có gương mặt non nớt, đôi mắt đen láy, khát sữa còn đưa ngón tay lên miệng mút.

- Chị Băng Hạ chúc mừng chị mẹ tròn con vuông nha, ngại quá thời gian vừa rồi em không những bị thương không đến thăm chị khi còn ở bệnh viện lại còn khiến chị phải lo lắng. – Hoạ Mi cầm một bó hoa tươi, một đồng quần áo, đồ chơi dành cho trẻ em, sữa bột, bình ử...đem đặt trên mặt bàn trong phòng cười tươi như hoa nở giữa nắng xuân.

- Trời ạ! Em dành thời gian đến thăm chị là chị đã cảm thấy vui lắm rồi lại còn tặng chị một đồng quà cáp thế này khiến chị khó nghĩ quá. – Nhìn mấy túi lớn túi bé toàn đồ trẻ con mà Hoạ Mi cùng đám bạn thân của nhỏ xách theo để trên mặt bàn mà Băng Hạ ngạc nhiên mở to mắt ngại ngùng.

- Ui zoi, chị em mình bây giờ chẳng thân thiết như chị em ruột rồi sao? Chị đừng có nói những lời lẽ khách sáo như vậy nữa không là em giận đấy, đây là tấm lòng của em chị cứ nhận lấy đi có gì phải ngại chứ. – Hoạ Mi giả vờ giận dỗi nhăn mặt.

- Đúng đó chị à, Hoạ Mi cùng với tụi em phải đi vòng quanh siêu thị mấy lượt liền mới mua được những đồ dùng cần thiết dành cho bà mẹ và em bé mới sinh đây. Thậm chí Hoạ Mi còn phải loay hoay cả tiếng đồng hồ mới tìm được loại sữa bột rõ nguồn gốc xuất xứ, đạt đủ tiêu chuẩn về chất lượng và vệ sinh an toàn thực phẩm được bộ y tế chứng nhận. Nghe nói bây giờ sữa bột toàn những chất phụ gia độc hại như Melamin có xuất xứ từ Trung Quốc gây sỏi thận, suy hô hấp, ngộ độc thần kinh...thậm chí nếu nặng sẽ dẫn đến tử vong. Chị không cảm ơn thì thôi, ngại ngùng như vậy sẽ khiến Hoạ Mi buồn lắm đó – Ngọc Huyền cười tình nghịch nhìn Băng Hạ chậm rãi nói.

- Oh, nếu vậy thì chị đây cung kính không bằng tuân mệnh, số quà cáp này chị xin nhận hết. Hoạ Mi à cảm ơn em, em chu đáo quá, cảm ơn Ngọc Huyền, Quỳnh Chi, Thủy Tiên, Ánh nữa nhé! – Băng Hạ cười triu mến, nói đầy cảm kích.

- Phải rồi chị Băng Hạ em bé trông kháu khỉnh và đáng yêu quá cũng được gần 2 tuần tuổi rồi còn gì. Em bé tên gì thế hả chị? – Hoạ Mi nhìn em bé đang nằm trong nôi, mở to đôi mắt đen láy, trong veo như hồ nước nhìn mình, thích thú hỏi.

- Thăng bé tên là An, để gần gũi thường gọi là An An, cái tên này là do Tuấn Anh đặt đó với ước mong sau này nó lớn lên sẽ luôn khoẻ mạnh và bình an. Có sức khoẻ rồi thì làm việc gì cũng dễ dàng, muốn chạm tới thành công cũng chẳng có gì là khó khăn chỉ cần nó có lòng kiên trì, sự quyết tâm không nản lòng để từ bỏ thì không có gì là không thể cả. – Băng Hạ đưa ngón tay mình vào trong bàn tay nhỏ xíu đang nắm chặt của An An, ánh mắt vui sướng nói.

- An An, cái tên thật là hay nha – Hoà Mi reo khê.

- Thế chị định đặt cho nó theo họ mẹ hả chị?

Thủy Tiên cảm thấy rất thất vọng, em bé thật đáng thương từ lúc mẹ mang thai được có hơn bốn tháng đã bị cái kẻ được người đời mệnh danh là “Bố” quát ngựa truy phong bỏ rơi không chút thương xót, áy náy. Cái loại đàn ông lúc muốn “quan hệ” với người ta thì tìm mọi cách ve vãn, nói năng ngọt ngào để tán tỉnh người ta lên giường với mình.

Lúc sung sướng, thoải mái thì không thấy nói năng gì, lúc biết người ta trót mang thai thì nhét vào tay một đồng tiền giục đến bệnh viện “tự mình giải quyết” rồi biến mất nhanh như một con chuột lén ăn vụng bị người ta phát hiện. Vậy mà cũng đòi làm “đàn ông” sao, có bản lĩnh làm nhưng lại không có gan chịu trách nhiệm khiến người phụ nữ bị tổn thương, chịu cực khổ. Xong lại nguyên rủa người ta ngu, nếu cô không thích lên giường với tôi thì tôi làm sao tôi ép buộc được, lúc sung sướng thì đâu phải chỉ có mình tôi?

Được, rất được, nói rất hay, rất sâu cay nhưng sao Thủy Tiên chỉ cảm thấy buồn nôn thế không biết. Mẹ kiếp cái loại “đàn ông” chó má, ăn xong chùi mềp, quát ngựa truy phong lủi nhanh hơn cả chuột ăn vụng, có bản lĩnh làm mà không có gan chịu trách nhiệm mà cũng đòi lên mặt dạy đời người khác à. Đàn ông luôn tự cho mình có khả năng làm công to việc lớn, còn phụ nữ chỉ ở nhà nội trợ, làm những việc vặt vãnh.

Nhưng Thủy Tiên không thể hiểu nổi, tại sao phụ nữ khi trót mang thai vẫn dám sinh con ra chịu đủ mọi điều tiếng, bất chấp mọi khó khăn để tự nuôi con một mình khôn lớn trưởng thành mà chẳng cần nhờ vả sự giúp đỡ của ai. Vậy cái loại đàn ông ăn xong vội chùi mềp, nhanh chân quát ngựa truy phong, nhả tâm bỏ rơi người ta lúc đứa bé ở trong bụng còn chưa thành hình hài cùng mẹ nó một mình bơ vơ nơi cõi đời làm bất công, trái ngang mà cũng đòi xứng ra ngoài đời làm công to việc lớn sao? Loại “đàn ông” khôn nạn, đồn mặt đó tốt nhất đi chết hết đi cho đỡ chật đất xã hội.

Bây giờ đứa bé đã ra đời, vấn đề là “bố ruột” nó đã đi chết nơi nào rồi, biết lấy họ nào để đặt cho nó đây? Sau này lớn lên biết mình là “Con hoang” chắc nó tủi thân lắm...

- Đứa bé mang họ của anh, có vấn đề gì không? – Tuấn Anh cùng Nhật Duy, Thành Trung ra ngoài nói chuyện gì đó với nhau một lúc. Vừa mở cửa phòng thấy Thủy Tiên hỏi như vậy, chẳng chút do dự nói thẳng luôn.

- AAAA

- Những gì anh vừa nói đều là sự thật hả? Khi để đứa bé mang họ của mình anh lấy danh nghĩa gì để danh chính ngôn thuận không bị người ngoài hiểu lầm là cha ruột của nó đây?

Hoạ Mi, Ngọc Huyền kinh ngạc đồng thời kêu lên vội hỏi. Không ngờ Tuấn Anh lại có tinh thần cao thượng như thế không cần biết đứa bé đó có phải là con ruột của mình hay không, sẵn sàng cho nó mang họ của mình không chút do dự. So với cái kẻ được mệnh danh là “Bố ruột” của đứa bé tội nghiệp thì đúng là chẳng khác gì ngọc quý so với than đen đã qua sử dụng trở thành thứ đồ bỏ đi không xứng đáng nhắc đến, có cũng như không.

- Lấy danh nghĩa là “Cha đỡ đầu” hay nuôi cách khác “Bố nuôi” anh thấy rất bình thường. Sau này khi đứa bé lớn lên rồi anh sẽ cho nó ăn học đầy đủ để trở thành một con người có ích cho xã hội. Có tấm lòng thương yêu, chung thủy chỉ duy nhất với một người không được có thói xấu chuyên đi “lừa tình” phụ nữ rồi bỏ rơi họ lúc khó khăn, bụng mang dạ chửa gây nghiệp chướng tội lỗi chất chồng đến kiếp sau cũng chưa chắc đã trả hết nợ. Làm người phải có lòng tự trọng, nhất là một người đàn ông thì càng phải có tinh thần trách nhiệm cao dám làm dám chịu đừng để người ta khinh bỉ, nguyên rủa, xúc phạm... - Tuấn Anh hai bàn tay nắm chặt lại, mắt vẫn tia máu oán giận nói.

- Anh quyết không thể để nó theo “vết xe đổ” của bố ruột nó được. Mấy anh chị của nó khi còn ở trong bụng mẹ chưa kịp nhìn thấy ánh sáng mặt trời đã phải đau đớn theo đường máu mà ra ngoài, chết trong oán hận. Khiến Băng Hạ hầu như đêm nào cũng gặp ác mộng, ăn không ngon ngủ không yên, còn lên mạng lập mộ ảo đặt tên rồi hàng ngày tặng hoa, nói lời xin lỗi mà anh thấy xót xa quá. Vì vậy anh quyết định không chỉ để đứa bé mang họ của mình, được ăn học đầy đủ, vui chơi, vô lo vô nghĩ như những đứa trẻ bình thường có cha mẹ đầy đủ, gia đình hạnh phúc khác. Mà còn suy nghĩ đến vấn đề chăm sóc Băng Hạ trong thời gian tương lai, nếu như cô ấy không thể tìm được một người đàn ông nào để tin tưởng dựa dẫm, nương tựa. – Tuấn Anh nhìn liếc qua vẻ mặt xúc động của Băng Hạ, kiên quyết nói.

- Không phải anh thương hại cô ấy đâu, mà vì cuộc đời này cô ấy đã chịu quá nhiều bất hạnh, mất mát lần đau thương rồi. Vừa bị liên tiếp hai tên đàn ông khôn nạn, đồn mặt toàn thuộc loại Sở Khanh “lừa tình” hại đến mức khóc không ra nước mắt, còn nước mắt nữa đâu để mà khóc nữa. Lại còn bị gia đình cha mẹ từ bỏ, hắt hủi, đánh đuổi đến mức tìm đến cái chết. Một cô gái tuổi mới 18 mà đã phải chịu nhiều bất hạnh như vậy một phần cũng vì cô ấy quá đại dốt, ngây thơ. Một phần cũng vì lòng dạ con người quá máu lạnh, nhẫn tâm, ích kỷ, khôn nạn mới khiến cô ấy phải chịu nhiều cay đắng uất ức như vậy. Nhưng cô ấy vẫn mạnh mẽ sống kiên cường quyết tâm sinh con và nuôi con một mình, nên anh chỉ muốn bù đắp, giúp đỡ cô ấy một phần nào đó thôi. Mong cô ấy sẽ tiếp tục sống thật tốt như cây cỏ, không phải chịu thêm bất kỳ tổn thương, đau khổ nào nữa. – Tuấn Anh nhìn sâu vào đôi mắt đỏ hoe có một làn sương mỏng của Băng Hạ rồi liếc nhìn qua vẻ mặt sùng bái, ngưỡng mộ của Hoà Mi mỉm cười dịu dàng, nói đầy chân thành.

- Tổ cảm thấy rất khâm phục cậu đấy, đàn ông trên thế gian này ai mà cũng biết quý trọng, nâng niu, thương xót phụ nữ như cậu. Thì mình tin chắc chắn sẽ không còn cảnh phụ nữ phải đau khổ khóc lóc thảm thiết vì tình hay phải đến bệnh viện phá thai một mình một cách xót xa, bất lực đầy oan hận vì bị tình phụ, gặp phải toàn Sở Khanh chuyên “lừa tình” nữa. – Nhật Duy vỗ mạnh vai Tuấn Anh khen ngợi tận đáy lòng.

- Cũng không có gì, cậu quên là mẹ mình cũng giống như Băng Hạ sao? Từ nhỏ đến lớn mình chưa từng thấy mẹ mình mỉm cười vui vẻ, hạnh phúc một

ngày nào nhất là từ ngày cha mình bỏ nhà đi theo người đàn bà khác, nhẫn tâm ruồng rẫy mẹ mình chỉ vì muốn vinh hoa phú quý, quyền lực, sự giàu sang. Khiến bà đêm nào cũng khóc thầm ướt đầm gối suốt nửa thì bị mù, cực khổ nuôi con một mình...những năm tháng đó mình thực sự chẳng thể nào quên được. Nên mình rất hiểu nỗi đau xót, tuyệt vọng của những người phụ nữ đáng thương không may gặp phải Sở Khanh chuyên “lừa tình” hoặc những tên đàn ông khốn nạn chuyên dùng bạo lực để thể hiện sức mạnh, làm những việc táng tận lương tâm, phụ nghĩa quên tình, lòng lang dạ sói, bất nhân bất nghĩa.

Tuấn Anh cay đắng khi nhớ lại hình ảnh người mẹ đáng thương, bất hạnh của mình suốt cả cuộc đời nếm trải đủ khổ cực, xót xa khi yêu lầm người, cưới nhầm chồng, gặp phải người đàn ông không xứng đáng.

- Mọi chuyện dù sao cũng đã qua rồi, những chuyện buồn thì hãy cố quên đi đừng nhớ lại làm gì chỉ khiến lòng thêm đau. Nghe những lời anh nói cũng đã khiến tôi hiểu ra một điều “Sinh ra làm phụ nữ đã khổ, yêu lầm người, lấy nhầm chồng thì thật không có cái khổ nào bằng. Chẳng khác chui phải cái nôi địa ngục trần gian đầy những nỗi đau thương, bất hạnh chất chồng”.

- Phụ nữ sinh ra là để yêu thương không phải là để thỏa mãn những nhu cầu sinh lý cá nhân của đàn ông. Hi vọng tất cả phụ nữ trên thế gian này sẽ không phải chịu quá nhiều bất hạnh, sẽ tìm được hạnh phúc xứng đáng thuộc về mình. Phụ nữ nào cũng đẹp cả, chỉ chẳng may gặp phải những người đàn ông xấu xa, lòng lang dạ sói, Sở Khanh chuyên “lừa tình”, phụ nghĩa quên tình...Mối khiến tâm hồn, phẩm hạnh của họ trở lên xấu xí theo khi đã gặp phải quá nhiều cay đắng, bất hạnh và mất hết niềm tin vào đàn ông cũng như cuộc sống tươi đẹp.

Trung khê thờ dài sống mũi cay cay, câu chuyện của Băng Hạ, của mẹ Tuấn Anh chỉ là một trong số rất nhiều những câu chuyện bất hạnh không thể tìm được lối thoát liên quan đến phụ nữ. Bạo lực, lừa tình, thay lòng đổi dạ, đứng núi này trông núi nọ...là những chủ đề bất tận mà không một xã hội nào lại không có. Biết đến bao giờ những người phụ nữ mới tìm được hạnh phúc xứng đáng thuộc về mình, mới hết chịu đau khổ, bất hạnh khi mà cuộc sống này còn tồn tại quá nhiều những người đàn ông xấu xa, nhẫn tâm, ác độc...tránh vô đưa lại gặp vô đưa. Không cũng chết mà dại cũng chết?

- Thôi đừng nói những chuyện buồn, bất công đó làm gì. Chị Băng Hạ mới sinh em bé là chuyện vui mừng chúng ta phải kể chuyện vui mới đúng – Quỳnh Chi cảm thấy không khí căng thẳng, về mặt ai cũng tức giận, oán hận, buồn thương liền lên tiếng chuyển chủ đề.

- À quên chị Băng Hạ à, chẳng phải chị đã hứa sẽ cho em được làm mẹ đỡ đầu của An An sao? Từ bây giờ trở đi em chính thức trở thành mẹ nuôi của nó nhé, chị à, em thích An An nhiều lắm ước gì sau này em cũng có một đứa con đáng yêu như thế này nhỉ? Nhưng em thích nó là con gái sau này có thể gả cho An An tới lúc đó chẳng phải chị em ta chính thức trở thành thông gia đã thân lại càng thêm thân phải không chị? – Hoà Mi cười ngọt ngào véo má An An (Biết đâu có bất ngờ rất có thể sẽ thành hiện thực thì sao nhỉ ^^).

- Ý tưởng này hay đấy, he he, nhớ lời em nói hôm nay đấy nhé.

Băng Hạ lờm Hoà Mi rồi nở một nụ cười thật tươi liếc nhìn qua Tuấn Anh cảm thấy trái tim đập nhanh, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Sao anh lại đối xử tốt với em như vậy? Anh làm như vậy không sợ khiến em cảm động rồi nảy sinh tình cảm đặc biệt với anh sao?

Một buổi chiều đẹp trời, nắng hoàng hôn vàng rực, mặt trời lặn lấp ló sau những đám mây trắng bầu trời cao rộng. Từng đàn chim bay lướt qua bầu trời để về tổ của mình, gió đông sẽ lạnh.

Hoà Mi ngồi sau xe đạp ôm Nhật Duy vừa ngắm cảnh, còn Nhật Duy ngồi phía trước đạp xe hai người cười nói rôm rả. Đi khắp các con đường trong thành phố những chiếc lá bàng, lá xà cừ vàng héo theo làn gió rơi xuống lòng đường, đậu trong giỏ xe...

- Anh thử nói xem hạnh phúc là gì? Mà sao con người ta cứ khao khát kiếm tìm vậy? Càng tìm không thấy lại càng muốn tìm bằng được – Hoà Mi ngược mắt nhìn lên những hàng cây cổ thụ lá xum xuê, vàng héo rụng lá tả như con mưa theo làn gió rơi xuống mặt đất.

- Hạnh phúc giống như một quả cầu pha lê từ trên trời rơi xuống và vỡ ra thành hàng trăm ngàn mảnh vụn nhỏ. Và mọi người bắt đầu tìm kiếm những mảnh vỡ cho riêng mình. Có người nhặt được rất nhiều. Nhưng có người thì chẳng có gì cả, không ai có thể nhặt hết được mảnh vỡ của quả cầu hạnh phúc. Em cũng có thể có vài mảnh...nếu như em cố gắng – Nhật Duy quay đầu lại nhìn Hoà Mi chớp mắt mỉm cười nói.

- Oh, thì ra là thế. Nhưng con người thì lại cứ tham lam đòi nhặt hết tất cả mảnh vỡ của quả cầu hạnh phúc, mảnh vỡ ngay dưới chân thì không thích cúi xuống nhặt. Mắt nhìn xa thật xa thấy mảnh vỡ sáng lấp lánh liền lao đến nhặt nhưng thật đáng tiếc lại bị người ta ở gần đó nhanh tay nhặt mất rồi. Con người cứ mãi theo đuổi, tìm kiếm hạnh phúc ở rất xa mà quên đi hạnh phúc ngay cạnh mình. Hạnh phúc ở xa là thuộc về người khác, những thứ không phải của mình thì dù có cưỡng cầu, cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng sẽ chẳng bao giờ có được. Nhưng nếu có được đừng tưởng nó là của mình rồi thì không cần giữ gìn nữa thì nó sẽ không bao giờ bị mất đi. Càng nghĩ nó không bao giờ bị mất đi thì nó lại càng dễ mất...nó chỉ thuộc về người biết trân trọng nó mà thôi. Đúng không anh? – Hoà Mi mỉm cười sáng trong, mắt long lanh nói dịu dàng.

- He he, em nói chỉ có chính xác, không ngờ em lại thông minh, nhanh hiểu như thế - Nhật Duy huyệt sáo, cười khen ngợi.

- Anh lại bắt đầu nói xoáy em nữa rồi – Hoà Mi thoáng đỏ mặt, ôm chặt lấy Nhật Duy, đầu tựa vào lưng thầm ước giá như phút giây hạnh phúc này dừng lại mãi mãi thì tốt quá.

Thời gian trôi thật nhanh từ giờ đến hết tháng một năm sau chỉ còn có chưa đầy 40 ngày nữa là Hoà Mi đã phải rời xa Việt Nam, rời xa những người bạn thân thiết, rời xa người mình yêu mãi mãi. Một khi đã sang Anh du học rồi, cho dù Nhật Duy có thể lực mạnh đến mức nào cũng sẽ chẳng thể tìm ra được nhà khi mà mẹ nhỏ đã quyết tâm tách rời đến cùng. Không du học ở Anh thì có thể ở Pháp, ở Nhật, ở Ý... miễn là không để Nhật Duy tìm thấy là được.

Xót xa và đau lòng quá, định mệnh đúng là quá khắc nghiệt dù muốn hay không cũng khó lòng mà vượt qua được. Thế giới này rộng lớn lắm quay lưng lại là có thể mất nhau, vậy mà chớp mắt lại có thể nhìn thấy nhau chỉ tiếc là khoảng cách ấy nó quá xa xôi. Chạm không tới, với không được tình chúng

“Mới có 16 tuổi ... là một tiểu thư danh giá của một tập đoàn nổi tiếng thế giới...sao cô lại có thể cùng một người đàn ông vào khách sạn thuê phòng ngủ suốt một ngày đêm là sao?”

“...” Đám phóng viên cầm micro phỏng vấn, vừa nhanh tay ghi chép, mà không hề thấy sắc mặt của Hoà Mi ngày càng trắng nhợt tái mếp không còn giọt máu.

- Các người ...đi chết hết đi. Hãy để tôi được yênnnnnnn.

Hoà Mi hét lên một tiếng thảm thiết đầy tuyệt vọng rồi ngất đi ngay lập tức, thậm chí cầu mong mình đừng bao giờ tỉnh lại nữa...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110

Tại bệnh viện Tuyết Linh, Nhật Duy khuôn mặt nhăn nhó đầy đau khổ và bất lực. Liên tục đi đi lại lại trước cửa phòng cấp cứu nơi Hoà Mi đang nằm cấp cứu bên trong do tâm trạng quá sốc trước sự việc quá bất ngờ, nằm ngoài sức tưởng tượng dù có nằm mơ Hoà Mi cũng chẳng thể nào mơ thấy được. Thật lòng mà nói hẳn không biết Hoà Mi phải nhập viện trong tình trạng nguy hiểm như thế này không biết bao nhiêu lần rồi nữa? Càng ra sức bảo vệ Hoà Mi thì lại càng khiến nó gặp nguy hiểm, phong ba bão táp nổi lên liên tục khiến hẳn không thể nào chịu đựng được nổi nữa rồi nói chi đến Hoà Mi.

Lần này Hoà Mi nhập viện cấp cứu trong tình trạng hết sức nguy hiểm, tinh thần quá “Sốc” khiến vết thương ở ngực vừa mới khỏi chưa được mấy tuần lại tái phát. Đã vậy để bảo vệ sự trong sạch của mình, Hoà Mi còn cắn lưỡi tự sát ngay tại chỗ khi không thể nào chấp nhận được sự thật quá phũ phàng. Máu chảy đỏ tươi trong khoang miệng tràn ra cả khoé mếp rớt xuống cằm, môi đỏ tươi một màu đỏ rực nhức mắt.

Trước khi ngất đi Hoà Mi còn hét thảm thiết đầy tuyệt vọng, mờ to đôi mắt chỉ còn những tia máu đỏ long lanh lờn sương mỏng. Nhìn trừng trừng không chớp những người đang có mặt tại đó bằng ánh mắt ai oán, thù hận, giận dữ, căm phẫn, khinh bỉ. Tất cả những ai có mặt tại đó khi chứng kiến cảnh tượng đáng sợ kinh dị ấy cũng không khỏi kinh hãi, có người còn hét lên trong hoảng sợ “Trời ơi! Máu...máu...từ miệng cô ấy chảy ra nhiều quá...”, “Mau... mau...gọi xe cấp cứu nhanh lên...”

Hoà Mi mất tích suốt một ngày đêm khiến Nhật Duy cùng tất cả mọi người đều hết sức lo lắng, mặc dù điện thoại đã cài định vị GPS nhưng không thể nào bắt được tín hiệu có lẽ đã bị người ta thu giữ giấu đi một chỗ khác rồi. Đến khi nhận được tin tức của Hoà Mi đang ở phòng 305 tầng 25, tại khách sạn năm sao Nam Cường, Nhật Duy liền tới đó ngay tức khắc nhưng vừa bước vào phòng thì đã thấy một đám phóng viên chët tệt cũng đang có mặt tại đó, cùng một tên đàn ông đang sợ hãi mặc dờ một chiếc quần đùi. Còn Hoà Mi thì ...thật sự hẳn không dám nghĩ đến.

Lúc đó hẳn vội xua đuổi đám phóng viên tránh ra lao đến ôm cả chân lẫn người Hoà Mi chặt thật chặt vào lòng cảm giác tuyệt vọng, lạnh lẽo dâng trào trong tâm hồn. Sợ rằng lần này hẳn sẽ thật sự mất đi người con gái mình yêu nhất trên đời này ...cảm giác ấy chân thực rõ nét đến từng giây phút. Trái tim buốt nhói xót xa như bị ai xát muối, bật khóc nghẹn ngào nói “Hoà Mi, em đừng sợ, có anh ở bên cạnh mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi...”

Hoà Mi trong lòng hẳn thù thảo yếu ớt cố gắng hết sức lực còn lại nhịn đau để nói những lời khiến người ta thật sự muốn căm hận, muốn huỷ diệt tất cả mọi thứ trên thế gian này “Em xin lỗi...em thật sự không thể...cũng không xứng đáng...được cùng nắm chặt tay anh bước tiếp quãng đường phía trước như lời đã hứa nữa rồi...” Nước mắt rơi theo khoé mi, xót xa nhìn Hoà Mi ngất đi hay thực sự đã chết? Nhật Duy căm phẫn cái gọi là “Định mệnh” hét to “Hoà Mi...người xin lỗi phải là anh mới đúng...xin em đừng cứ như vậy mà rời xa anh...xin em đấy”.

- Đồ khốn, từ cái hôm Hoà Mi ngã cầu thang, chúng ta đã nói chuyện riêng, cùng đồng ý cam kết Hoà Mi lựa chọn ai thì người đó sẽ phải chủ động rút lui mỉm cười chúc cô ấy sẽ luôn hạnh phúc. Người còn lại sẽ có trách nhiệm luôn yêu thương và bảo vệ cô ấy không bao giờ để cô ấy phải chịu tổn thương hay gặp bất kỳ nguy hiểm gì...Vậy mà cậu lại để cô ấy gặp nguy hiểm hết lần này đến lần khác là sao? Cậu mau giải thích rõ ràng cho tôi?

Tuấn Anh nhận được tin Hoà Mi đang ở bệnh viện liền tức tốc có mặt, vừa lúc nhìn thấy Nhật Duy đang có mặt ở đó không nói không rằng đâm mạnh vào mặt Nhật Duy một đấm thật mạnh khiến Nhật Duy lao đảo suýt ngã, khoé miệng rỉ máu.

- Tất cả là lỗi của tôi, tôi đáng chết, tôi không thể bảo vệ được Hoà Mi...tôi thực sự đáng chết, đáng căm hận mà. Cậu cứ đánh tôi đi...đánh thật mạnh vào...còn chần chờ gì nữa, mau đánh đi, đánh mạnh vào...Tôi cầu xin cậu đấy...mau đánh tôi đi mà. – Nhật Duy ánh mắt đau thương, sắc mặt ảm đạm, trống rỗng, vô hồn đứng nhìn Tuấn Anh cầu xin cậu ta đánh mình.

- Đồ khốn, cậu tưởng tôi không dám đánh cậu sao...Tại cậu mà Hoà Mi mới xảy ra nông nổi như vậy. Tôi hận cậu, tôi phải đánh chết cậu...tôi nhất định phải giết chết cậu.

Tuấn Anh như kẻ điên một tay túm lấy áo trước ngực Nhật Duy, một tay đâm mạnh vào mặt, vào bụng Nhật Duy. Còn Nhật Duy thì nhắm mắt chịu đau, mặt mũi tím bầm, mũi chảy máu đỏ tươi rơi xuống đất trông rất đáng sợ.

- Tuấn Anh, anh mau dừng tay đi, em xin anh đấy. Hoà Mi đã xảy ra chuyện không may như vậy rồi bây giờ anh có đánh chết anh ấy thì được ích gì chứ? Liệu Hoà Mi có thể trở lại cuộc sống bình an như trước kia nữa không?

Ngọc Huyền từ xa đã nhìn thấy cảnh tượng Tuấn Anh đánh Nhật Duy đến mức máu mũi chảy thành dòng mà không khỏi kinh hãi, vội lao đến can ngăn, cứ tiếp tục như thế này sợ rằng sẽ xảy ra án mạng mất. Trời ạ! Tất cả loạn hết rồi, điên hết thật rồi.

- Ngọc Huyền nói đúng đấy, Tuấn Anh, Nhật Duy hai người phải mau lấy lại tinh thần, tỉnh táo lại đi. Giờ phút này không phải là để chúng ta chỉ trích, trách mắng lẫn nhau xem ai đúng ai sai và lỗi tại ai. Mà phải thật bình tĩnh tìm cách giải quyết sự việc rắc rối và nghiêm trọng này một cách ôn hoà, làm sao xử lý chuyện lớn hoá thành nhỏ, chuyện nhỏ biến thành không mới là điều quan trọng. – Huy Hoàng vội vàng lên tiếng, giọng nói nghiêm túc, chắc chắn không còn thấy vẻ đùa giỡn mỉm cười như mọi khi.

- Mẹ kiếp, hai người có biết hiện tại chuyện gì đang diễn ra không mà còn tâm trạng ở đó gây sự đánh nhau xem ai đúng ai sai, lỗi tại ai. – Minh Khánh mất vắn tia máu, hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm găm gù tức giận nói.

- Xin lỗi Nhật Duy cùng mọi người, tại tớ quá tức giận với hành vi mất nhân tính của bọn khốn nạn, quý đội lột người đó đối với Hoà Mi. Mất khả năng kiểm soát tâm trạng nên mới có hành động như vậy.

Tuấn Anh thờ hắt, cố lấy lại bình tĩnh, sự việc đã đến mức này rồi mà mình còn có tâm trạng đi đánh Nhật Duy thật quá ấu trĩ. Nhưng với bất kỳ người con trai nào, khi người con gái mình yêu bị người ta ác độc giờ thủ đoạn hạ lưu như thế làm hại thử hỏi không tức giận sao được. Hừ...Càng nghĩ lại càng thấy cay cú, nếu mà để hấn tóm được thì bọn đầu sỏ gây ra cái vụ này nhất định hấn sẽ bị lột da rút xương bọn chúng khiến bọn chúng sống không được chết cũng không xong.

- Hiện tại sự việc xảy ra ở mức quá nghiêm trọng, nằm ngoài sự kiểm soát của chúng ta rồi. Bọn khốn nạn, ác quỷ đội lột người đó không những cố tình lừa Hoà Mi vào khách sạn chung giường cùng với một tên đàn ông xa lạ, gọi cả một đám phóng viên đến chụp ảnh, phỏng vấn khiến Hoà Mi cảm thấy quá sốc đến mức cắn lưỡi tự sát ngay tại chỗ phải vào bệnh viện cấp cứu chưa biết sống chết như thế nào mà còn...nhẫn tâm...

Nói đến đây Quỳnh Chi bật khóc nức nở, nước mắt tuôn rơi như mưa đưa tay bịt miệng để kìm nén cảm giác buồn nôn trước những hành vi tàn độc, thủ đoạn hạ lưu, ghê tởm của bọn xấu xa mất hết nhân tính. Đối với một cô gái sự trong trắng, thuần khiết, danh dự, nhân phẩm...còn quan trọng hơn cả mạng sống vậy mà bọn chúng lại có thể dùng thủ đoạn hạ lưu, bẩn thỉu đó khác gì dồn người ta vào chỗ chết. Sống không được mà chết cũng không xong, thật quá tởm lợm. Quỳnh Chi thật sự không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả sự căm phẫn đến mức muốn giết người của mình nữa.

- Nhẫn tâm...làm sao nữa...mau nói đi? – Nhật Duy ánh mắt căm thù, lòng nóng như lửa đốt, hai bàn tay nắm chặt lại móng tay cắm sâu vào da thịt. Thấy phản ứng của Quỳnh Chi như vậy không khỏi hoảng hốt, sợ hãi, run rẩy hỏi.

- Bọn chó má ấy...Chúng nó...đã man và dè tiện đến mức còn...nhẫn tâm quay vì deo cánh “nóng” giữa Hoà Mi với tên đàn ông xa lạ ấy trong khách sạn...rồi đăng lên Youtube. Hiện tại...mới có gần một ngày thôi...đã thu hút hàng chục ngàn lượt View, hàng trăm ngàn lượt bình luận...Ba mẹ Hoà Mi cũng đang sắp phát điên đến nơi rồi...Hu hu. Lần này Hoà Mi thật sự thê thảm rồi, sao số Hoà Mi lại khổ như thế chứ. Hu hu – Ngọc Huyền nghẹn ngào khóc, nói trong đau xót, hận không thể giết chết được bọn khốn nạn mất nhân tính ấy.

- Lũ chó chết ấy nếu để tao bắt được chúng mày thì chúng mày nhất định sẽ không được chết yên lành từ từ đâu – Tuấn Anh găm gù, vung nắm đấm vào tường.

- Thật kinh tởm không thể ngờ bọn chúng lại có thể nghĩ ra được những trò bẩn thỉu, hạ lưu đó. Thật sự muốn Hoà Mi phải chết thì mới hả dạ, thỏa mãn sao? Thật ác độc quá đi – Thành Trung hít một ngụm khí lạnh vào ngực, cổ nén cơn tức giận sắp nổ tung.

- Chưa hết đâu, bọn chúng còn cắt ảnh ra từ ví deo đăng lên trang cá nhân của Hoà Mi rồi trang cá nhân của rất rất nhiều người khác nữa trên Facebook. Thậm chí còn tag tên của rất nhiều người khác đính kèm vào, bây giờ hầu như tất cả mọi người ai cũng biết sự việc bất hạnh này. Còn dư luận, cộng đồng mạng thì đang bàn tán rất xôn xao về chuyện này. – Thuý Tiên ngáp ngừng, run rẩy, ánh mắt hoảng sợ nói.

- Bọn phóng viên chết tiệt đó...sau khi chụp ảnh xong còn viết bài với tiêu đề “ Sự xuống cấp đạo đức, lối sống của một bộ phận giới trẻ, các cậu ảm cô chiều trong xã hội hiện đại ngày nay.

Phan Hoà Mi là một tiểu thư danh giá, quyền quý của một tập đoàn nổi tiếng thế giới được ăn học tử tế, có giáo dục đàng hoàng...vậy mà mới có 16 tuổi, học sinh của trường cấp 3 Thực Khuê danh tiếng nhất nhì cả nước lại dám ngang nhiên cùng trai lạ thuê phòng khách sạn ngủ suốt một ngày đêm.

Thử hỏi ngày nay vì sao lại xảy ra tình trạng nạo phá thai bừa bãi, trẻ em mới sinh bỏ rơi ngoài đường cho kiến cắn khắp người, rồi thả trôi sông gây bức xúc trong dư luận ngày càng tăng cao. Tình trạng các bệnh xã hội như lậu, giang mai, HIV/AIDS,... lây nhiễm với một tốc độ chóng mặt không thể kiểm soát.

Một dẫn chứng, ví dụ rất thực tế và rõ ràng như cô tiểu thư Phan Hoà Mi mới có 16 tuổi, đang ngồi trên ghế nhà trường đây mà đã dễ dãi, hư hỏng, dễ dàng quan hệ tình dục trước độ tuổi trưởng thành một cách vô tội vạ không cần biết đến hậu quả chẳng may lỡ mang thai, hay lây nhiễm bệnh tật, rồi vô sinh thì sao?

Được đến trường học tập, đọc đủ các loại sách vở về tình yêu, giới tính, được thầy cô hướng dẫn chỉ bảo tận tình. Vậy mà vẫn cứ ngang nhiên coi thường, thích là làm, không quan tâm, không cần biết đến bất cứ điều gì chẳng may có thể xảy ra trong tương lai. Còn đang đi học mà lỡ chẳng may có thai chẳng phải sẽ ảnh hưởng rất lớn đến việc học tập, tâm lý của chính bản thân sao?

Sự việc này là lời cảnh báo tới tất cả các bậc phụ huynh đang có con em ở lứa tuổi vị thành niên như cô tiểu thư Phan Hoà Mi này phải tăng cường công

tác quản lý, giáo dục con em mình. Đừng có để những sự việc đáng buồn này diễn ra tương tự làm ảnh hưởng đến cả tương lai, sức khoẻ lẫn sự nghiệp của chính con em mình.

Hì vọng những ai đang ở độ tuổi còn rất trẻ giống như tiểu thư Phan Hoà Mi hãy có cái nhìn đứng đắn, chín chắn. Đây là những con người trưởng thành có ý thức, có trí óc, được ăn học đầy đủ. Không phải động vật bậc thấp không có đầu óc, không có suy nghĩ mà cố tình làm những điều không hợp luân thường đạo lý làm ảnh hưởng đến danh dự của bản thân, làm khổ gia đình, hay tạo gánh nặng cho xã hội. Nhất là những cô gái có tính cách Tây hoá, sống phóng khoáng, dễ dãi như cô tiểu thư Phan Hoà Mi, nữ sinh trường cấp 3 Thục Khuê danh tiếng thì buồn lắm”.

Phương Ánh tay run run chìa trang nhất của một tờ báo nổi tiếng ra trước mặt tất cả mọi người, ai đọc xong mặt mũi cũng xám ngoét.

Sau khi im lặng mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, không biết nên xử lý sự việc này như thế nào cho ổn thoả. Ngay cả Nhật Duy, Tuấn Anh thông minh là thế mà cũng phải bó tay không nghĩ ra được ý kiến nào hay và hợp lý cả.

Trong xã hội ngày nay những chuyện như vậy không phải là hiếm. Nếu chính bản thân bạn, hoặc người thân chẳng may rơi vào hoàn cảnh như thế này bạn sẽ xử lý như thế nào? Chính bản thân tớ cũng chưa biết xử lý như thế nào cho thật hợp tình hợp lý, đang tìm phương án.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111

Sau những giây phút im lặng để tìm được cách giải quyết sự việc rắc rối và nghiêm trọng này một cách hợp tình hợp lý. Làm sao để có thể vừa xoa dịu dư luận vừa có thể khiến Hoà Mi bình tĩnh, tâm trạng không đến mức quá cực đoan nhất quyết tìm đến cái chết khi tỉnh lại và có thể trở lại cuộc sống bình thường mới là quan trọng. Chứ cứ kiểu này sợ rằng cho dù Hoà Mi không cắn lưỡi tự sát thành công, thì khi tỉnh lại chắc gì đã không “sốc” đến mức phát điên.

Bình thường đối với những cô gái chẳng may rơi vào hoàn cảnh như vậy, dưới sức ép của dư luận, áp lực của những lời dị nghị, đàm tiếu của người đời người tốt thì ít kẻ xấu thì nhiều. Không tìm đến cái chết thì cũng rơi vào tình trạng trầm cảm vô phương cứu chữa, cuộc sống bị đảo lộn, cảm tưởng như hoàn toàn bị chấm dứt, tương lai thì mờ mịt vĩnh viễn không thể nào tìm ra lối thoát. Trừ khi cô gái đó có thể tự mình giải thoát cho chính mình, không chìm đắm trong những đau khổ, bế tắc.

Hơn nữa tất cả mọi người đều cảm thấy sự việc này rất phức tạp, quá nghiêm trọng vượt ngoài sự kiểm soát nhưng vẫn luôn có một linh cảm Hoà Mi chưa xảy ra chuyện gì cả. Nhưng sự thật thì đã rõ như ban ngày ở trước mắt dù muốn hay không bọn họ cũng bắt buộc phải tin. Thủ phạm đã phát tán video cảnh “nóng” lên mạng, dán ảnh lên trang cá nhân Facebook của Hoà Mi lẫn của nhiều người khác không ngoài mục đích nhằm hạ nhục danh dự, nhân phẩm của Hoà Mi. Đây Hoà Mi đến bước đường cùng là phải lựa chọn cái chết để giải thoát, cũng là cách để bảo vệ sự trong sạch của mình. Thủ đoạn này đúng là rất hiểm ác, rất tàn nhẫn.

Dù tương lai trời có sập thì cũng phải liên tục cập nhật tin tức mới nhất đang diễn ra để mà tìm cách ứng phó, nhất là thời đại ngày nay hầu như tất cả mọi người đều được tiếp xúc với Internet, các phương tiện thông tin đại chúng để có thể cập nhật tin tức một cách nhanh chóng mọi lúc mọi nơi. Từ tra tin tức về đời sống, pháp luật, tình yêu, giới tính, ca nhạc, bóng đá đến thị trường chứng khoán, bất động sản, kinh doanh, vàng...

Đánh vào yếu tố đất giá đó, thủ phạm đã cố tình phát tán vì deo, ảnh “nóng” lên các trang mạng xã hội nhằm truyền bá, quảng cáo nhằm thu hút sự chú ý của mọi người để khiến cho Hoà Mi là chủ nhân vật chính được sự quan tâm của dư luận, cộng đồng mạng một cách nhiệt tình. Đùa chứ những người ở trên mạng thì hầu như toàn những “anh hùng bàn phím” chẳng biết rõ sự thật giá như thế nào đã “ném đá” rào rào đủ để xây cả một bức tường dài cao hàng trăm mét vòng quanh trái đất ít nhất phải chục vòng là ít.

Từ đó càng khiến cho sự việc trở lên phức tạp, ảnh hưởng rất nhiều đến nạn nhân chính là Hoà Mi. Để nhỏ tình dậy đọc được những lời bình luận ý tốt an ủi, thông cảm, chia sẻ, động viên thì ít, khiếm nhã, “ném đá” không mỗi tay thì nhiều của những “anh hùng bàn phím” sợ rằng nhỏ cũng “sốc” đau tim đến mức học máu mà chết luôn quá. Người ta thường không chết vì bỗng dưng được quan tâm quá đà mà toàn chết vì bị xúc phạm một cách quá đáng với những lời lẽ cay nghiệt, ác độc, ngấm máu phun người, đặt điều vu khống, không có cũng biến thành có,... mà không thể nào làm gì được.

Lợi dụng việc truyền bá tin tức trên các trang mạng xã hội, các phương tiện thông tin đại chúng như báo chí, internet một cách nhanh chóng hết như một cơn động đất, sóng thần và có sức tàn phá vô cùng kinh khủng gây ra những hậu quả cực kỳ nghiêm trọng không thể nào mà kiểm soát hoặc khống chế. Mọi thông tin bất lợi liên quan đến một cá nhân hoặc một tổ chức nào đó đều có thể gây ra những thiệt hại khó lường, trúng ai thì người ấy chết.

Thủ phạm cố tình để tất cả mọi người ai ai cũng biết đến Hoà Mi, thật bất ngờ Hoà Mi bỗng dưng trở thành người nổi tiếng nhưng lại là người nổi tiếng có liên quan đến vì deo, ảnh “nóng” khi tuổi mới 16 vẫn còn đang ngồi trên ghế nhà trường. Dưới áp lực của dư luận, sức ép của những lời đàm tiếu trong thiên hạ Hoà Mi sẽ không thể chịu đựng nổi để yên ổn chỉ còn cách bỏ đi biệt xứ.

Nhưng mục đích để Hoà Mi bỏ đi biệt xứ rời khỏi nơi mình đang sống này là để làm gì? Chẳng nhẽ muốn ép Hoà Mi rời xa Nhật Duy mãi mãi sao? Bởi Hoà Mi một khi đã quyết định bỏ đi trong “Im hơi lặng tiếng” tức là đồng nghĩa với việc tự cảm thấy không xứng đáng với Nhật Duy nữa vì không còn trong trắng, thuần khiết để có thể tiếp tục yêu thương Nhật Duy hoặc nếu không cũng sẽ mặc cảm không còn tin tưởng vào tình yêu của Nhật Duy dành cho mình nữa.

Lâu dần sẽ nảy sinh mâu thuẫn rất có thể khi cả hai người đều không thể chịu đựng được tiếp nữa sẽ buộc phải chia tay để giải thoát cho nhau. Nếu vậy sẽ có kẻ làm “ngư ông đắc lợi”, nhân cơ hội sứt mẻ này sẽ tranh thủ nhảy vào để giành tình cảm của Nhật Duy khi tâm trạng Nhật Duy đang không được tốt, cần người để chia sẻ. Nếu khả năng này xảy ra vậy thì bọn họ có thể đoán ra kẻ đầu sỏ đứng đằng sau giật dây sự việc này rồi. Chỉ có những kẻ quá yêu đến mức thành hận, ghen tuông quá khủng khiếp mới có thể gây ra những chuyện mất nhân tính, dồn người ta vào bước đường cùng như vậy.

Một khi đã đoán ra được kẻ đầu sỏ là ai, sự việc này cũng sẽ dễ dàng giải quyết hơn. Vấn đề ở đây là làm thế nào để trấn an được tâm trạng Hoà Mi, không để nỗi tình lại tiếp tục tìm đến cái chết mới là quan trọng. Nhưng phải làm như thế nào mới có thể khuyên bảo được Hoà Mi bình tĩnh, tỉnh táo đối mặt khi mà nỗi sợ quá “sốc” trước sự thật phũ phàng đó mới là điều mà tất cả đang loay hoay tìm cách giải quyết.

Đối với một cô gái mà nói thì vấn đề “nhảy cảm” này có ảnh hưởng rất lớn đối với họ, nó là nỗi ám ảnh kinh hoàng có thể đeo bám suốt đời ngay cả trong lúc ngủ cũng có thể khiến họ gặp các mộng. Từng chứng kiến rất nhiều cảnh những cô gái bị chẳng may bị “lừa tình”, bị bạn trai cũ tung “ảnh nóng” lên mạng đã phải vào bệnh viện tâm thần điều trị mà mãi chẳng thấy khỏi. Chỉ sợ... Hoà Mi cũng dễ bị rơi vào hoàn cảnh đó thôi, sợ hãi không bao giờ có thể trở lại cuộc sống bình thường như trước đây.

Còn với việc tung vì deo cảnh “nóng” lên youtube, đăng ảnh cắt ra từ video lên Facebook, bọn báo chí lá cải vớ vẩn với thể lực của Nhật Duy cùng ba mẹ Hoà Mi chỉ là chuyện nhỏ. Dư luận, những lời đàm tiếu, dị nghị theo thời gian lâu ngày rồi cũng sẽ dần bị lãng quên, lu mờ đi. Chẳng ai có thể nhớ mãi những sự việc vớ vẩn chẳng có liên quan đến mình quá lâu để mà “Bói lông tìm vết”, người đời họ còn rất nhiều việc phải làm. Các vị “Anh hùng bàn phím” họ cũng chưa rảnh rỗi đến mức ghi nhớ mãi một sự việc bé nhỏ trong số rất nhiều những tin tức “giật gân” khác tương tự liên tục xảy ra hàng giờ, hàng ngày trên Facebook cùng các trang mạng xã hội khác đáng để họ “ném đá” nhiệt tình, thích thú hơn.

- Ngọc Huyền à, nếu là em khi rơi vào hoàn cảnh giống như Hoà Mi em sẽ xử lý như thế nào? – Sau gần nửa tiếng im lặng, trầm tư Huy Hoàng hít một ngụm khí lạnh nhìn Ngọc Huyền nghiêm túc hỏi.

- Nếu là em... em cũng không biết nữa, sợ rằng em không cần lưỡi tự sát giống như Hoà Mi thì cũng đập đầu vào tường chết luôn quá. Hic – Ngọc Huyền nhăn nhó như khi ăn phải ớt đau khổ nói.

- Vậy còn em, Quỳnh Chi? – Minh Khánh lo lắng nhìn Quỳnh Chi hỏi đầy quan tâm.

- Haiz, nói thật... nếu chẳng may rơi vào hoàn cảnh trớ trêu đó em cũng thật sự không biết mình có đủ lý trí để mà không cần lưỡi tự sát giống như Hoà Mi không nữa. – Quỳnh Chi lấy khăn giấy chấm nước mắt, suy nghĩ một lúc lắc đầu.

- Thủy Tiên, Phương Ánh hai người nghĩ sao? – Tuấn Anh bẻ ngón tay nhíu mày hỏi.

- Em thì em sẽ không chết ngay đâu, đợi khi nào tìm ra được thủ phạm bắt bọn chúng phải trả giá đắt về những hành vi mất nhân tính của bọn chúng thì lúc đó em chết cũng chưa muộn. Hừ - Thủy Tiên nghiêng răng ánh mắt loé tia nguy hiểm nói.

- Còn em thì nghĩ khác dù sao thì mọi chuyện cũng đã lỡ chẳng may xảy ra rồi, nếu có chết thì cũng chẳng được ích lợi gì lại giúp bọn xấu xa, khôn nạn kia thêm đắc ý. Thà rằng cứ dũng cảm đối mặt, quyết bắt bọn chúng nợ máu phải trả bằng máu. Hơn nữa em tin mọi chuyện trên đời này đều có cách xử lý, thuyền đến đâu cầu tự nhiên sẽ thẳng trôi tại sao phải vội bi quan, tuyệt vọng để đành tìm đến cái chết như thế chứ. Sống mới khó, chết thì ai chẳng chết được. – Phương Ánh cúi đầu nghĩ một lúc rồi bình tĩnh trả lời.

- Nói hay lắm, đa số con gái khi rơi vào hoàn cảnh hiểm nghèo như thế rất ít người có được những suy nghĩ tích cực giống như em. Bây giờ việc quan trọng chúng ta cần phải làm đó là nghĩ cách làm sao để Hoà Mi có thể bình tĩnh, tỉnh táo tiếp tục sống thật tốt xua đuổi ngay cái ý nghĩ muốn tìm đến cái chết để giải thoát, để bảo vệ sự trong sạch mới là vấn đề cần giải quyết. – Huy Hoàng vỗ tay để mọi người lấy lại tinh thần, nghiêm túc nói.

- Thủ phạm có tình giờ thủ đoạn đề tiện, hạ lưu này mục đích cũng chính là nhằm vào tâm lý của Hoà Mi. Bọn chúng muốn tâm lý của Hoà Mi bị ngã quỵ, sụp đổ không cần bọn chúng phải tự tay cầm dao giết chết mà Hoà Mi cũng sẽ tự phải tìm đến cái chết hoặc không thể chịu được áp lực của dư luận sẽ phải bỏ đi biệt xứ rồi khỏi đây. Chúng ta cần phải phân tích cho cô ấy thấy rõ nếu tâm lý cô ấy mà sụp đổ, nhất quyết tìm đến cái chết thì chẳng phải đã giúp bọn khôn nạn đó hoàn thành tâm nguyện, mục đích xấu xa của mình sao? – Nhật Duy ánh mắt loé tia lạnh lẽo, giọng nói giá băng.

- Đúng vậy, chúng ta phải phân tích cho cô ấy thấy rõ thực chất thì cô ấy chỉ là nạn nhân của một âm mưu ác độc nhằm dồn cô ấy vào chỗ chết đồng thời cô tình muốn huỷ hoại danh dự, nhân phẩm, sự trong sạch của cô ấy mà thôi chứ thực tế cô ấy đâu có nhơ nhuốc, bẩn thỉu như những gì dư luận đang ngấm máu phun người. Cô ấy không những nhất định phải sống tiếp mà còn phải sống thật tốt, ngẩng cao đầu để cho mọi người thấy cô ấy là người như thế nào. Còn sống thì còn có hi vọng, chết rồi thì được ích gì. Để chứng minh những gì mà dư luận đã ghép ghép, đặt điều có đúng hay không? – Thành Trung gật đầu tán thưởng, nói tiếp.

- Trong thực tế đã từng xảy ra rất nhiều những sự việc tương tự, mọi người còn nhớ vụ Scandal video cảnh “nóng” của Hoàng Thủy Linh với bạn trai năm 2007 không? Năm đó chị ấy đóng vai chính “Vàng Anh” trong Nhật Ký Vàng Anh, là một bộ phim mang đậm những tình huống, suy nghĩ của lứa tuổi học trò. Và để được nhận vào vai diễn chính, chị ấy đã xuất sắc vượt qua hàng ngàn đối thủ khắp cả nước. Trong quá trình diễn nhận được sự hâm mộ, hoan nghênh của rất nhiều người gặt hái được rất nhiều thành công.

- Thế rồi chị ấy bị kẻ xấu ghen ghét, đố kỵ vì không bằng đã tung ảnh “nóng” của chị ấy với bạn trai lên mạng, thậm chí còn lên sản xuất đĩa đòi truy phát tán khắp nơi. Sự việc xảy ra khiến một bộ phim nói về sự trong sáng, hồn nhiên của lứa tuổi học trò ngay lập tức bắt buộc ngừng quay để lại sự nuối tiếc cho biết bao người hâm mộ. Sự nghiệp của chị ấy cũng bỗng chốc bị sụp đổ, liêu siêu theo, hình ảnh của chị ấy trong lòng công chúng bỗng trở nên xấu xí khiến chị ấy gần như khóc hết nước mắt luôn có phải là quá bất công không? – Ngọc Huyền cười nhạt, lạnh lùng kể.

- Em nghe nói tháng 3 năm 2013 vừa rồi chẳng phải có vụ một cô gái cũng xui xẻo, bất hạnh không kém ở Hà Tĩnh bị người yêu cũ tung ảnh “nóng” lên

Facebook vì kiên quyết nói lời chia tay hẳn ta cố tình làm như vậy để thử xem sau này còn ai dám cưới cô ấy về làm vợ nữa trong khi cô ấy mới có 21 tuổi thôi. Sự việc khiến cuộc sống của cô ấy hoàn toàn bị đảo lộn, thậm chí mấy lần còn định tìm đến cái chết nữa cơ. Gia đình cô ấy thì sống dở, chết dở. Em thật không hiểu sao trên đời này lại có những loại người khốn nạn như vậy nhỉ? – Thuý Tiên lắc đầu, không dám nghĩ tiếp nữa.

- Gần đây nhất tháng 7 năm 2013 vừa rồi có một cô gái tên Linh mới 18 tuổi, bị bạn nam học cùng lớp chụp ảnh rồi ghép vào một bức ảnh khoả thân đăng lên mạng. Linh yêu cầu bạn nam đó gỡ ảnh xuống nhưng không được, quá ức chết, bức xúc dẫn đến trầm cảm lại không thể chia sẻ được với ai thế là Linh đã uống thuốc trừ sâu để giải thoát. Khổ lại không chết ngay lay lắt hai ngày hồi hận khóc hết nước mắt muốn sống tiếp thì đã quá muộn, bố mẹ đau lòng cũng muốn chết theo Linh luôn. Thật đáng thương quá – Quỳnh Chi khóc nghẹn ngào.

- Thế nên chúng ta nhất định không được để Hoà Mi đi theo vết xe đổ của những cô gái bất hạnh đều cùng là nạn nhân của những trò đùa quái ác, chết người nhưng kỹ năng sống, khả năng xử lý tình huống quá kém. Hồi tít không giải quyết được là lại tìm đến cái chết trong khi đều đã trưởng thành, 18 tuổi rồi trẻ con gì nữa đâu, không những bản thân thiệt thòi, làm khổ gia đình mà còn bị người đời nguyên rủa “ngu ngốc”. Cũng tại nhà trường toàn dạy lý thuyết sách vở là nhiều trong khi kỹ năng sống, khả năng xử lý tình huống ngoài thực tế thì chẳng bao giờ dạy dỗ hay tư vấn gì nên mới khiến họ bị mất phương hướng mà bước đi sai lầm thôi. – Tuấn Anh kết luận.

- Like, em thấy chị Hoàng Thuý Linh bao năm trôi qua kể từ cái ngày bất hạnh ấy bây giờ sự nghiệp của chị ấy chẳng phải rất phát triển đó sao? Dân lấy lại được hình ảnh đẹp cũng như “niềm tin” trong mắt công chúng. Chị ấy còn nói nhờ có sự việc không may đó mà giúp chị ấy trưởng thành hơn, tại sao phải chết nhỉ? Chỉ có kẻ đầu óc không bình thường mới nghĩ vậy thôi, cái chết đâu phải là giải quyết được mọi chuyện. Những vấn đề vướng mắc khi còn sống ai giải quyết hộ đây? – Phương Anh mỉm cười ủng hộ.

- Được rồi cứ quyết định vậy đi, chúng ta sẽ cùng cố gắng khuyên Hoà Mi vượt qua giai đoạn khó khăn này. Sự việc bi thảm hay là may mắn tất cả đều do suy nghĩ của con người mà ra, là phúc thì không phải là họa mà đã là họa thì tránh sao được. Đẳng nào sự việc cũng chẳng may xảy ra rồi, tốt nhất là đừng cảm đối mặt thì hơn. – Ngọc Huyền cười rạng rỡ cảm thấy tìm được một lối thoát rất sáng sủa.

- Ok, cứ quyết định vậy đi. Anh sẽ vào chăm sóc lẫn khuyên bảo cô ấy, động viên cô ấy vượt qua giai đoạn khó khăn này. – Nhật Duy thở hắt, bình tĩnh nói, hi vọng Hoà Mi sẽ không sao, mọi chuyện rồi sẽ ổn.

- Nhật Duy này, em hỏi thật nhé, cô ấy đã xảy ra chuyện như vậy rồi anh vẫn thật lòng yêu thương Hoà Mi không hề dè ý gì đến chuyện “còn” với “mất” của nó chứ?

Quỳnh Chi nghi hoặc nhìn Nhật Duy thăm đánh giá, con trai ai chẳng muốn người yêu mình còn trong trắng, thuần khiết khi đến với mình. Nhất là khi rơi vào hoàn cảnh như thế này, thử hỏi mấy người con trai miệng nói ngọt ngào câu “Anh yêu em” sẽ thật lòng tiếp tục yêu thương như trước đây mà không chút suy tính, thất vọng chứ. Lòng dạ con trai ích kỷ lắm chỉ muốn tất cả là của riêng mình mà thôi không một ai được phép chạm vào.

Tình yêu không phân biệt tuổi tác nhưng suy nghĩ, lòng dạ của con người thì lại có sự phân biệt rất lớn đấy. Vì hạnh phúc của Hoà Mi, Quỳnh Chi nhất định phải hỏi câu này, nếu anh ấy thật sự chỉ là cái loại đàn ông tầm thường không thể bao dung được quá khứ của người con gái mình yêu thì tốt nhất là chia tay luôn đi. Đừng để sau này Hoà Mi ôm mộng rồi đau khổ dù có vượt qua được lần rắc rối, hiểm nghèo này. Vâng phải thử lửa mới biết thật hay giả, tình yêu, lòng dạ con người phải thử qua những sóng gió, thử thách mới biết là thật lòng hay tất cả chỉ là giả dối.

- Anh yêu cô ấy vì tâm hồn, con người thật của cô ấy chứ không phải cái bề ngoài nếu cần thì anh có thể tìm kiếm được những thứ đó ở rất nhiều cô gái khác rồi cần gì yêu hay không. Anh ghét sự ăn ở hai lòng, bội bạc khi người mình yêu chẳng may gặp khó khăn, bất hạnh mà vẫn nhẫn tâm bỏ rơi thay lòng đổi dạ. Anh không hứa sẽ yêu Hoà Mi mãi mãi cuộc đời này làm gì có tồn tại hai chữ “Mãi mãi” bao giờ, nhưng anh hứa sẽ luôn quan tâm, chăm sóc, bảo vệ cô ấy đến khi nào cô ấy không còn yêu anh nữa, muốn rời bỏ anh thì thôi – Nhật Duy ánh mắt kiên định, nói chắc chắn không chút do dự.

- Vậy thì em có thể yên tâm rồi, Hoà Mi thật may mắn khi có thể gặp được anh trong cuộc đời này – Quỳnh Chi mỉm cười chân thành.

- Thế mới xứng là bản lĩnh đàn ông chứ. Tớ tin là cậu nhất định sẽ làm được, cố lên, tớ sẽ luôn ủng hộ cho cậu – Tuấn Anh vỗ mạnh vai Nhật Duy cười ủng hộ.

- Thôi bây giờ chúng ta giải quyết tiếp sự việc rắc rối này đi nào, theo ý kiến của tôi thì chúng ta phải nhanh chóng tìm cách gỡ bỏ những video cảnh “nóng” đó khỏi Youtube, xóa vĩnh viễn. Những bức ảnh đăng trên Facebook chúng ta sẽ sẽ yêu cầu Facebook xóa bỏ hoàn toàn. Còn riêng bọn phóng viên báo lá cải đột nhập vào khách sạn cố tình phỏng vấn khiến Hoà Mi phải cắn lưỡi tự sát, chúng ta sẽ cho bọn họ biết thế nào là lễ độ. Toà báo nào đăng tin tức nhảm nhí về Hoà Mi chúng ta sẽ cho bọn họ phá sản chỉ trong vòng một ngày luôn. – Minh Khánh nghiêm túc nói rõ ràng.

- Tạm thời chúng ta xử lý những vấn đề đó trước đã, còn đâu chúng ta cứ người lập tức điều tra xem ai là kẻ bắt cóc Hoà Mi buổi sáng hôm đó. Trong thời gian Hoà Mi mất tích thật sự đã xảy ra những chuyện gì? Clip được đăng tải trên Youtube có phải là ảnh ghép, photoshop hay không? Đặc biệt phải tìm cho ra kẻ nào đầu sỏ đứng đằng sau giật dây vụ này, có thể thuê được phòng Vip khách sạn 5 sao, có thể lôi kéo một đám phóng viên, đăng tải video lên youtube rồi phát tán trên Facebook nhất định là kẻ có thể lực rất mạnh. – Huy Hoàng nhìn Minh Khánh hiểu ý nói tiếp.

- Sau đó dù sự việc có như thế nào, chúng ta cũng sẽ mở một cuộc họp báo để đính chính lại Hoà Mi chỉ là nạn nhân. Tất cả đều là những âm mưu, thủ đoạn độc ác của kẻ xấu nhằm huỷ hoại thanh danh của Hoà Mi. Đồng thời đưa ra một số bằng chứng chứng minh Hoà Mi bị bắt cóc mất tích là hoàn toàn có thật. Chỉ có như vậy mới có thể xoa dịu được dư luận, lấy được sự đồng cảm từ họ. Hoà Mi của chúng ta mới có thể tạm sống yên ổn được. – Tuấn Anh gật đầu tiếp lời.

- Bây giờ chúng ta chia nhau lập tức đi xử lý chuyện này cố gắng kết thúc trong thời gian sớm nhất có thể nhằm khôi phục lại sự trong sạch, danh dự, nhân phẩm của Hoà Mi. 7h sáng mai ba mẹ Hoà Mi sẽ có mặt tại sân bay họ sẽ cùng phối hợp giải quyết triệt để vụ này với chúng ta. Ok. – Nhật Duy nhìn đồng hồ rồi ngược lên cánh cửa phòng cấp cứu lo lắng nói.

Chương 112

Trước tiên tác giả có đôi lời muốn nói rõ:

Truyện viết về đề tài cuộc sống, tâm lý xã hội, những mặt tốt và mặt xấu, nguyên nhân và giải pháp. Để viết bộ tiểu thuyết này mình đã tổng hợp từ rất nhiều kiến thức từ sách vở, tiểu thuyết, truyện trinh thám, truyện ma, ... đến kỹ năng sống, khả năng giải quyết tình huống cùng những chiêm nghiệm, suy ngẫm về những gì đang diễn ra trong cuộc sống hiện nay kết hợp lại. Xã hội hiện đại đồng tiền khiến con người ta loá mắt, mất đi những ý nghĩa sống tích cực. Tuổi trẻ nhiều người sống mất mục tiêu phấn đấu, luôn trong trạng thái chán nản, bế tắc, mệt mỏi. Thất tình cũng nghĩ đến cái chết, áp lực học nhiều quá cũng muốn chết, bị người yêu tung ảnh “nóng” cũng muốn chết, bị những kẻ xấu lợi dụng ảnh đăng lên mạng với mục đích xấu ... cũng nghĩ đến cái chết? Đơn giản đánh mất tiền quỹ lớp ... cũng nghĩ đến cái chết ...? Trượt đại học ... cũng muốn chết?

Cùng là thế hệ 9x, trong cuộc sống đã trải qua không ít sóng gió, những giây phút chán nản, hụt hẫng và cũng vẫn còn đang ngồi trên ghế nhà trường. Nhưng mình không thể hiểu nổi các bạn trẻ những con người tuổi thanh xuân xinh đẹp, tài năng, được ăn học đầy đủ, tương lai là trụ cột của đất nước ... Tại sao mỗi khi rơi vào những hoàn cảnh khó khăn không chịu nghĩ đến những điều tích cực, học cách thích nghi để vượt qua ... mà luôn rơi vào tình trạng bị động, bế tắc dẫn đến trầm cảm rồi có ý định muốn quyền sinh để giải thoát. Vậy bố mẹ, người thân, những người còn sống thì phải làm sao? Mỗi một vụ như vậy khi đăng tin lên mạng dai dẳng suốt nhiều năm qua thấy tình trạng này càng ngày càng gia tăng, đọc xong khiến mình cảm thấy rất buồn.

Từ đó mình đã cảm nhận được một điều rất thực tế, là đề tài nóng hổi không mới cũng chẳng cũ. Nhà trường dạy lý thuyết sách vở quá nhiều mà rất ít dạy tư vấn tâm lý, khả năng xử lý tình huống quá kém, gia đình mãi kiếm tiền không lo lắng, quan tâm con cái. Dẫn đến thiếu kỹ năng sống một cách nghiêm trọng. ... khi rơi vào những tình huống bất ngờ, khó xử ... đa phần đều im lặng không thể tâm sự hay chia sẻ được với ai và thay vì bình tĩnh nghĩ cách giải quyết tốt đẹp nhất, ôn hoà nhất. ... thì lại nghĩ đến ... cái chết đầu tiên?

Tình yêu thì như trò đùa trẻ con, yêu sớm cưới vội chóng chia tay, thậm chí chia tay đòi lại quà, tung ảnh “nóng”, thậm chí tắm xăng đốt cháy người yêu, giết người yêu khi bị kiên quyết chia tay. Không lừa dối thì cũng nhanh hết yêu. Với tất cả mọi người thì đề tài “nhạy cảm” từ tuổi 15+ trở lên có ai còn dám nói là ngây thơ không hiểu biết gì nữa đâu. Vậy tại sao luôn xảy ra những sự việc đáng buồn nào phá thai, bỏ rơi trẻ mới sinh để dẫn đến biết bao hệ lụy về sau ảnh hưởng rất nhiều đến tương lai.

Mình không hiểu tình yêu là tình cảm thiêng liêng tốt đẹp, hết tình thì cũng còn nghĩa tại sao lại cư xử với nhau như thế? Chẳng nhẽ ở Việt Nam xã hội càng tiến bộ, càng hiện đại mình tự hỏi trong giới trẻ hiện nay họ nghĩ “Tình yêu là gì?”. Chẳng nhẽ tình yêu bây giờ phải “Yêu là phải dâng hiến hết tất cả” sau đó đường ai nấy đi à? Liệu có còn tình yêu chân thành, chung thủy, hi sinh vì nhau mong người mình yêu luôn được hạnh phúc như rất nhiều những câu chuyện tình yêu cảm động và cao thượng mà mình đã từng đọc nữa không? Hay tại mình quá lạc hậu??? Và tất cả chỉ là câu chuyện cổ tích chỉ có trên phim ảnh?

Mình đã đọc rất nhiều tiểu thuyết ở Việt Nam nhưng mình chưa từng thấy truyện nào viết về những điều triết lý, thực tế đó. Toàn một tình yêu đẹp, lãng mạn, êm đềm như một giấc mơ và thật sự đọc xong mình cũng chẳng rút ra được ý nghĩa hay bài học gì vì cuộc sống khắc nghiệt - mơ mộng nhiều đến khi vỡ mộng thì sẽ ra sao? Nên mình chỉ thích đọc tiểu thuyết, văn học Trung Quốc vì họ phân tích tâm lý rất sâu sắc, rất thực tế, dám yêu, dám hận. Cũng như ánh sáng soi đường chỉ dẫn cho con người thoát khỏi vùng bùn lầy tăm tối để tìm được hạnh phúc đích thực thuộc về mình liên tục được xuất bản sang Việt Nam. Nhưng tại sao ở Việt Nam lại không thấy có hoặc có rất ít.

Từ đó mình đã ngẫu nhiên nảy ra ý tưởng viết một câu chuyện phản ánh sinh động, chân thật về cuộc sống đang diễn ra ở Việt Nam. Đấu tranh đòi quyền sống, đòi hạnh phúc, bình đẳng nam nữ, khát vọng khẳng định mình. Ước mơ về một tình yêu đẹp và chân thành không thay lòng đổi dạ có nhau đến trọn đời, hạnh phúc gia đình. ... Hướng tới những giá trị tinh thần tốt đẹp, một cuộc sống ý nghĩa.

Nếu là bạn khi rơi vào những tình huống mình giả định trong truyện bạn sẽ xử lý như thế nào? Những lúc chán đời, bế tắc, tuyệt vọng có ai nghĩ đến cái chết đầu tiên không? Điều quan trọng không phải đi tìm lỗi sai mà quan trọng phải đi tìm giải pháp khắc phục như thế nào để trở lại cuộc sống bình thường, lấy đó làm bài học để rút kinh nghiệm. ... Đó là điều mình muốn gửi gắm. Còn ai thích mơ mộng, thích một tình yêu giống như chuyện cổ tích hoàng tử và công chúa thì mình khẳng định bạn đọc nhầm truyện rồi.

Có lẽ tại mình viết ngược đời, viết những điều chẳng ai nghĩ đến, cảm thấy bất ngờ nên từ khi bắt đầu viết đến giờ mình bị rất nhiều độc giả “ném đá” toi tã vì cảm thấy truyện không mơ mộng, đẹp như những gì họ mong đợi, hi vọng chuyện cổ tích hoàng tử và công chúa. Khiến cảm xúc của mình bị rối loạn, ức chế rất nhiều. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, mình cũng sẽ cố gắng hoàn thành.

Nhiều độc giả khen hay, đến đoạn không hợp ý thì kêu nhầm nhứ, nhạt nhẽo hỏi rõ mình thiếu sót chỗ nào không nói ra để mình khắc phục. Có độc giả còn không chỉ *ném đá* còn nói lời khiếm nhã nữa bảo mình tốt nhất đừng viết nữa khiến mình vô cùng ức chế. Thật sự mình rất muốn hỏi bạn cảm thấy hay ở điều gì, bạn có hiểu và cảm nhận được mình đang viết cái gì không? Nếu không thì bạn có thể dừng lại không nên đọc nữa, mình đâu có ép buộc.

Có lẽ cần phải trao đổi rõ ràng với độc giả để cả hai cùng hiểu nhau hơn, chứ cứ thế này mình cũng phát điên mất. Mình là người rất nhạy cảm thích lắng nghe những ý kiến góp ý, cảm nhận của độc giả sai chỗ nào sửa chỗ đó. Mọi người có thể hiểu đơn giản mỗi nhận xét góp ý kiến, cảm nhận của bạn có tác động rất lớn đến cảm xúc, tâm trạng của mình. Bạn khen hay trong khi mình tự cảm thấy còn rất nhiều thiếu sót mình cũng chẳng vui được, mình thích tìm những người có cùng chung cảm xúc để cùng trao đổi.

Nên mong mọi người có gì góp ý thẳng thắn, rõ ràng, nói năng lịch sự xin đừng nói những lời lẽ khiến mình cảm thấy hụt hẫng, sai không biết sai chỗ nào, chẳng biết vì sao nữa cảm giác ấy thật sự rất khó chịu. Mong mọi người thông cảm và hiểu cho mình, dù sao mình cũng chỉ viết bằng tất cả cảm xúc tâm hồn nghĩ gì viết nấy nên còn nhiều thiếu sót, chẳng phải nhà văn thực sự, viết cái này mình cũng có được tí tiền bạc, lợi ích gì đâu có khi còn mất thời gian, công sức tại sao không hiểu cho mình chứ?

Nhóc lười... Tôi yêu em!

Hồng Nhung đi shopping trong một cửa hàng quần áo toàn đồ đắt tiền hiệu Chanel, Hermes cùng với Kim Trọng, sau khi đã mua một đồng quần áo, giày dép thanh toán bằng thẻ tín dụng xong xuôi. Ngồi trên ghế vắt chéo chân đọc lướt qua tin tin trên mạng bằng Iphone 5S, chẳng biết đọc được cái tin gì mà cô nàng bỗng dưng mỉm cười tươi rọi như hoa đào nở giữa nắng xuân. Chỉ tiếc nụ cười ấy sao mà gian xảo, âm hiểm và đáng sợ làm sao ý mất đi vẻ đẹp tự nhiên của một nụ cười xuất phát từ đáy lòng.

- Vụ này anh làm tốt lắm, thật không ngờ lại tốt đến mức bất ngờ như vậy – Hồng Nhung để cái iphone 5S trên mặt bàn, cầm cái lọ nhũ đánh móng tay giọng nói rất phấn khởi.

- Vụ nào? – Nói không đầu không cuối Kim Trọng nhún mày khó hiểu

- Ho ho, còn vụ nào vào đây nữa, ngoài vụ Hoà Mi bị bắt quả tang ngủ qua đêm với trai lạ trong khách sạn Nam Cường nữa. Tin tức trên mạng lan truyền nhanh hơn cả tia chớp mà anh vẫn còn chưa biết gì sao? – Hồng Nhung cười nhạt đắc ý.

- Oh, tất cả chẳng phải do ý tưởng em nghĩ ra đó sao? Anh còn có rất nhiều việc phải làm chỉ sai lũ đàn em dàn xếp tí thôi nên cũng chẳng để ý. Thế nào rồi, tình trạng của Hoà Mi giờ ra sao? – Kim Trọng tay dứt túi quần phong thái bình thản hỏi.

- Sao là sao? Anh thử nghĩ xem một cô gái mà bất ngờ bị rơi vào hoàn cảnh đó thì sẽ như thế nào? Một là chết hai là trầm cảm dẫn đến thần kinh không được bình thường thế thôi. Áp lực dư luận, búa rìu miệng lưỡi thiên hạ, những lời đàm tiếu chỉ trích, giễu cợt thì đừng nói là một cô gái yếu đuối mà đến người có tinh thần thép cũng chẳng thể chịu nổi nữa là. – Hồng Nhung nhún vai tỏ vẻ hiểu biết.

- Làm như vậy có độc ác quá không? Liệu cô ta có chết không? – Kim Trọng là con trai nên không nghĩ được nhiều như Hồng Nhung, nghe cô ta phân tích mà giật mình.

- Oh, thế là còn nhẹ nhàng đấy, chưa đến mức để cô ta bị ít nhất năm tên đàn em của anh cưỡng bức tập thể chết đi sống lại đã là may mắn, nhân từ với cô ta lắm rồi. Ai bảo cô ta dám “chơi” em cái vụ cử hai tên xấu như ma hát bài “Anh không đòi quà” chế giễu khiến em bị nhục nhã chứ. Em đã nói rồi nổi nhục nhã đó em nhất định bắt cô ta phải trả giá gấp trăm nghìn lần. Hừ...- Hồng Nhung nghiêng răng nói trong tức giận hận không thể giết Hoà Mi chết ngay tức khắc, có lẽ cô nhân nói cảm có sai “Thà đáp tội với quân tử còn hơn là đáp tội với tiểu nhân”.

- Eo, em đã man quá đó, em mà làm như vậy thật thì...

Kim Trọng đang định nói gì đó thì chuông điện thoại của Hồng Nhung vang lên cắt ngang, Hồng Nhung quý phái cầm điện thoại bắt máy đi thoải mái trên đôi giày cao gót 10 phân ra ngoài cửa hàng nói chuyện.

- Alo, ai vậy? – Hồng Nhung nhìn số lạ gọi đến linh cảm điều gì đó chẳng lành vội hạ giọng hỏi.

- Hừ... đại tiểu thư dạo này trông cô có vẻ ngày càng xinh đẹp nhỉ? Tôi nhìn mà cứ ngỡ là mình tình màn bạc Hollywood cơ đấy – Đầu dây bên kia khẽ cười, lạnh lùng nói.

- Oh, anh không cần phải nói xoáy nhau như vậy đâu? Có gì nói thẳng ra luôn đi cho đỡ mất thời gian – Hồng Nhung mím môi nén tức giận.

- Tôi đang ở quán trà Hương Trầm đối diện với cửa hàng quần áo cô đang đứng, tôi có việc quan trọng muốn nói cô mau sang ngay đi. – Người đàn ông ở đầu dây bên kia nghiêm giọng nói.

- Ok, chờ tôi một lát – Hồng Nhung nhận lời, cảm thấy rất lo lắng không biết anh ta lại định giờ trò gì nữa đây.

Trong quán trà Hương Trầm không gian yên tĩnh, rộng rãi đứng trên tầng ba có thể nhìn thấy bờ hồ có hàng liễu rủ đang đung đưa theo gió. Hồng Nhung ngồi đối diện với Thanh Tùng, vẻ mặt thoáng bất an tay cầm thìa ngoáy ly cà phê sữa.

- Anh muốn gặp tôi là có chuyện quan trọng gì muốn nói vậy? – Hồng Nhung mỉm cười.

- Chuyện của Hoà Mi là do cô làm phải không? – Thanh Tùng đôi mắt sắc xảo, lộ tia nguy hiểm, cười lạnh lùng nhấp ngụm cà phê nóng hỏi nguyên chất hỏi.

- Chuyện của Hoà Mi? Là chuyện gì cơ? Tôi có biết gì đâu anh đừng có mà đổ oan cho tôi như thế chứ. – Hồng Nhung tỏ vẻ ngây ngô không biết gì, mím môi tức giận.

- Hừ... cô không cần phải giả vờ giả vịt với tôi làm gì. Nhìn vẻ mặt ngây ngô giả tạo đó của cô tôi thấy buồn nôn lắm – Thanh Tùng tức giận điên người, túm cầm cả ly cà phê nóng hỏi hất thẳng vào mặt cô ta. Hại Hoà Mi ra nông nỗi như vậy mà cô ta vẫn còn tỏ vẻ không hề liên quan một cách đã man như vậy sao? Đúng là loại đàn bà hiểm ác.

- Anh đừng có ngậm máu phun người, nếu anh gọi tôi ra đây chủ yếu là muốn xỉ nhục tôi thì chúng ta chẳng có gì để mà nói với nhau nữa. Bye – Hồng Nhung tức giận, sắc mặt âm u toan đứng dậy cầm túi xách đi thẳng, ngồi đây đây dựa vào anh ta sợ lộ hết mọi chuyện mất.

- Hừ... chuyện Hoà Mi bị bắt quả tang ngủ qua đêm với trai lạ trong khách sạn là do cô sắp xếp đúng không? Không ngờ chỉ vì muốn chia rẽ Hoà Mi với Nhật Duy mà cô lại có thể nghĩ ra thủ đoạn đê tiện đến như vậy. Cô thật khiến tôi ghê tởm – Thanh Tùng nắm chặt hai tay lại cố giữ bình tĩnh, ánh mắt nguy hiểm gần giọng nói.

- Vớ vẩn, chuyện đó thì có liên quan gì đến tôi, anh muốn truy tìm thủ phạm thì tìm nhầm người rồi – Hồng Nhung cười vô tội nhưng ánh mắt thì không hề có chút ý cười nào.

- Có liên quan hay không trong lòng cô tự biết rõ nhất, nếu Hoà Mi mà có chết hay xảy ra chuyện gì nhất định cô cũng sẽ chẳng được sống yên ổn đâu. Nhật Duy không ra tay xử lý cô thì tôi sẽ tìm ra kẻ đã làm hại đời cô ấy để trả thù thay cô ấy. Hoà Mi là một cô gái trong sạch, thuần khiết đẹp như một thánh nữ vì vậy tôi tuyệt đối không bao giờ để bất kỳ kẻ nào khiến cô ấy bị vấy bẩn. Tốt nhất cô nên cầu phúc cho cô ấy sớm tai qua nạn khỏi đi nếu không cha cô cùng tập đoàn của ông ta cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu. – Nói xong Thanh Tùng lạnh lùng đi thẳng không thèm liếc nhìn Hồng Nhung lấy một cái, như thể sợ một căn bệnh quái ác chết người.

“Là do tôi gây ra thì sao? Không có chứng cứ rõ ràng anh làm gì được tôi. Anh tưởng tôi ngu như anh nghĩ chắc”. – Còn lại một mình, Hồng Nhung cầm ly cà phê sữa đập mạnh xuống nền vỡ choang, ánh mắt căm thù.

Hoà Mi sau khi được đưa vào bệnh viện cấp cứu vết thương cũ ở ngực tái phát do tinh thần bị sốc được chữa trị kịp thời không nguy hiểm đến tính mạng, còn vết thương ở lưng do cấn sâu chảy nhiều máu nên tạm thời không nói năng hay ăn uống gì được trong vài hôm phải tiếp nước hoa quả để cầm cự.

Hoà Mi đã tỉnh lại đã thấy Ngọc Huyền, Quỳnh Chi, Thuý Tiên, Nhật Duy có mặt bên cạnh mình. Mấy người họ hết lời an ủi, động viên Hoà Mi phải bình tĩnh vượt qua khó khăn lần này. Sự việc đang được điều tra, chưa thể biết chính xác điều gì thì đừng vội bi quan...

- Hoà Mi à, em nhất định phải bình tĩnh, tỉnh táo nhé. Chuyện lần này chỉ là tại nạn không may thôi, còn sống là còn hi vọng nhất định em không được nghĩ linh tinh đấy nhé – Nhật Duy nắm chặt tay Hoà Mi, nhìn gương mặt tái nhợt xanh xao của nhỏ xót xa vô cùng.

- Đúng vậy, bọn khốn nạn đó làm vậy chỉ muốn khiến tâm lý của cậu bị sụp đổ tìm đến cái chết thôi. Nếu cậu mà chết thật có phải đã giúp bọn chúng hoàn thành tâm nguyện rồi không? – Ngọc Huyền mỉm cười an ủi

- Đừng khóc, em đừng khóc mà... mọi chuyện rồi đâu sẽ có đó. Còn có anh ở bên cạnh em mà, chẳng lẽ em nhẫn tâm vì tại nạn không may này mà bỏ rơi anh sao? – Nhìn nước mắt Hoà Mi tuôn rơi, Nhật Duy hốt hoảng vội lấy khăn giấy khẽ lau nước mắt cho Hoà Mi.

- ...

Còn Hoà Mi chỉ nhắm mắt nhắm mũi muốn nói gì đó mà chẳng thể nói được, chuyện đã như vậy rồi nói không sao chỉ là tự dối lòng mà thôi. Những lời Ngọc Huyền, Nhật Duy an ủi, động viên bên cạnh nhỏ chẳng nghe lọt câu nào. Đầu óc trống rỗng, ý thức chỉ còn hiện hữu về những cảnh tượng kinh hoàng và đáng sợ đã xảy ra khi tỉnh lại ở một nơi xa lạ... cơ thể không một mảnh vải che thân... một người đàn ông xa lạ cũng không mảnh vải che thân... những lời lẽ bẩn thỉu phát ra từ miệng tên đàn ông khốn kiếp đó. Rồi một đám phóng viên xấu xa chụp hình đăng báo để bôi rêu, xỉ nhục nhỏ... Máu... máu chảy ra từ miệng rất đau, thực sự rất đau nhưng chẳng hề đau bằng nỗi nhục nhã khi thân thể bị xâm phạm, bị người ta nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ, giễu cợt.

Đối với một cô gái mà nói quan trọng nhất là gì chính là sự trong sạch, thuần khiết chỉ có thể trao cho người mình yêu nhất trong đêm tân hôn mà thôi. Bây giờ chẳng may như vậy rồi, làm sao Hoà Mi có thể sống vui vẻ, vô tư như không có chuyện gì chứ... Khó lắm, thực sự khó lắm. Tại sao ông trời lại không để cho nhỏ chết đi chứ, thật sự bây giờ nhỏ chẳng cần gì cả, nhỏ chỉ muốn chết đi mà thôi. Sống mà để chịu nhục nhã thì sống làm gì tốt nhất là chết đi còn dễ chịu hơn. Nhỏ đã cấn lưng đến mức đó rồi mà sao vẫn không chết nhỉ? Thật sự nhỏ cảm thấy quá mệt mỏi rồi yêu người không nên yêu bất buộc phải chia xa đã đau lắm rồi. Vậy mà bản thân cũng chẳng còn trong trắng nữa thì sống để làm gì... chết đi sẽ dễ chịu hơn... sẽ không bị người đời nhục mạ, sẽ không phải chịu nhiều cay đắng, chua xót nữa...

Được gần một tuần Hoà Mi cũng đã được xuất viện trở về nhà, dù lưng đã hồi phục có thể nói chuyện được nhưng kể từ lúc được về nhà. Hoà Mi cả ngày nhốt mình trong phòng, khoá chặt cửa không nói năng, không cười đùa thậm chí là không muốn ăn uống tí gì. Người gầy xanh xao ai nhìn cũng phải đau lòng. Ba mẹ Hoà Mi nhìn bộ dạng con gái như vậy lo lắng đến mất ăn mất ngủ cứ tiếp tục như vậy sợ Hoà Mi sẽ mắc bệnh trầm cảm mất.

- Hoà Mi à, con đừng buồn nữa, cả ngày nay con đã chẳng chịu ăn uống gì rồi cứ thế này con sẽ chết mất. Mau ăn chút cháo nóng đi, con còn cứ như vậy mẹ sẽ đau lòng mà chết theo con mất – Bà Hương tay run rẩy cầm bát cháo nóng nhìn đứa con gái bé bỏng ngồi trên giường co ro ôm gối sắc mặt xanh xao, đôi mắt vô hồn.

Mà lòng đau như cắt, nước mắt tuôn rơi, sao số con gái tôi lại khổ như vậy chứ. Không biết kiếp trước bà đã tạo nên oan nghiệt gì mà sao kiếp này con gái bà lại phải chịu nhiều bất hạnh như thế chứ? Yêu người không nên yêu, đã quyết tâm muốn chia tay chỉ muốn sống vui vẻ nốt những tháng ngày còn lại bên người mình yêu trước khi chia xa.

Vậy mà tự nhiên tai hoạ không biết từ đâu đổ ập lên người con bé, biến một cô gái tuổi 16 hồn nhiên, vô tư trở lên tàn tạ, héo hon như chiếc lá rụng thế này. Bọn người khốn nạn kia thật độc ác, dùng thủ đoạn đê tiện hại nó ức chế đến mức phải cấn lưng tự sát, giờ không chết thì cũng giống như một cái xác không hồn. Hại đời người ta ra nông nổi như thế này nhất định bọn chúng cũng sẽ chẳng có kết quả tốt đẹp đâu, đừng quên “lời trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt”.

- Hoà Mi con có nghe mẹ nói gì không, xin con đừng im lặng mãi thế, xin con hãy nói một lời để mẹ biết con không sao đi. – Thấy con gái vẫn ngồi co ro ôm chặt lấy hai chân, ánh mắt nhìn mông lung, im lặng không chút phản ứng như một cái xác chết vậy.

Bà Hương lay mạnh con gái mà vẫn không thấy có phản ứng gì, kinh hãi đánh rơi cả bát cháo nóng đang ôm chầm lấy con gái chỉ thấy nó cứng đơ, bà bật khóc nghẹn ngào cảm giác như sắp mất đi thứ quan trọng gì đó...

Bác sĩ được mời đến khám cho Hoà Mi, từ đầu đến cuối Hoà Mi chẳng có chút phản ứng gì. Ánh mắt trống rỗng vô hồn, sắc mặt trắng nhợt nhạt không sức sống, gầy hóp má lại đến bác sĩ cũng phải hoảng sợ.

- Bác sĩ tình hình cô ấy thế nào, sao cô ấy cứ im lặng mãi như thế? – Nhật Duy đứng bên cạnh lo lắng, bất an hỏi.

Bác sĩ quan sát Hoà Mi thật kỹ một lúc, lấy tay hươu hươu trước mặt mấy cái mà ánh mắt Hoà Mi vẫn trống rỗng, vô hồn không chút phản ứng thậm chí còn chĩa chớp mắt lấy một cái. Bác sĩ thoảng lắc đầu, nhìn về mặt của ba mẹ Hoà Mi, Nhật Duy cùng bạn bè của nhỏ bằng ánh mắt ái ngại.

- Có lẽ...sau khi trải qua cú sốc tâm lý kinh hoàng đó, cô ấy cảm thấy mất hết niềm tin và hi vọng. Có thể cô ấy cảm thấy quá nhục nhã, bản thân không còn trong sạch, thuần khiết nữa thì sống làm gì chỉ một lòng muốn chết. Cộng thêm những hình ảnh không tốt đẹp cứ ám ảnh trong tâm trí cô ấy, cũng những điều mặc dù không được tận mắt chứng kiến nhưng cô ấy vẫn cứ tự tưởng tượng ra khi kẻ xấu xâm phạm thân thể cô ấy. Càng khiến cô ấy thêm hoảng loạn, tuyệt vọng...và bây giờ thì thật sự mắc bệnh trầm cảm mất rồi. – Bác sĩ thở dài buồn bã.

- Cái gì? Mắc bệnh trầm cảm? – Mẹ Hoà Mi không khỏi “sốc” hết lên.

- Đúng vậy, đây là một căn bệnh mà ngày nay rất nhiều người mắc phải, cướp đi sinh mạng rất nhiều người là căn bệnh nguy hiểm đứng thứ hai thế giới. Chủ yếu là phụ nữ bởi rất nhiều nguyên nhân chủ yếu do một biến cố, ám ảnh nào đó trong quá khứ tác động. Hoặc do quá đau khổ, sợ hãi cái gì đó thành ra ám ảnh. Hoặc do tâm hồn sợ hãi, đau khổ nhưng không thể chia sẻ, nhờ ai giúp đỡ. Khi đã quá bế tắc, tuyệt vọng thì sẽ luôn nghĩ đến cái chết, coi cái chết là giải pháp hữu hiệu để giải thoát không thì cũng rơi vào tình trạng giống cô bé này. Do chịu quá nhiều áp lực, suy nghĩ quá nhiều, thậm chí hoang tưởng nặng nề nên đã tự khép chặt cánh cửa sổ giao tiếp với bên ngoài, tự chìm đắm trong thế giới riêng của mình để quên đi những đau khổ ngoài cuộc sống—Bác sĩ chậm rãi phân tích.

- Trời ơi, vậy phải làm sao bây giờ có thể chữa trị được không? – Ba của Hoà Mi sợ hãi kêu lên.

- Haiz, bệnh này thực sự rất khó chữa...nhất định phải tìm ra nguyên nhân sâu xa dẫn tới trầm cảm mới có tác dụng tốt còn nếu không...đành chờ thời gian giải đáp vậy. – Bác sĩ lắc đầu do dự một lúc rồi mới nói.

- Hu Hu, Hoà Mi con gái ngoan của mẹ, con mau tỉnh lại đi, chứ cứ thế này mẹ chết mất – Bà Hương đau khổ ôm chầm lấy con gái khóc lóc, con gái trở nên như vậy làm cha làm mẹ ai chẳng xót xa chứ.

- Con gái ngoan mau tỉnh lại đi, xin con đừng, con nói là sau này con sẽ báo hiếu ba sẽ đưa ba đi du lịch vòng quanh thế giới mà. Con đừng làm ba sợ mà – Ông Cường mái tóc bạc trắng vì lo nghĩ nhiều nắm chặt tay con gái, khó nhọc nói.

- Hoà Mi em có nhận ra anh không? – Nhật Duy xua tay trước mặt Hoà Mi nhưng nhỏ vẫn bất động như pho tượng, trái tim buốt nhói, cổ kìm chế nước mắt đang chực rơi. Sao sự việc lại thành ra nông nổi như vậy chứ.

Ngọc Huyền, Quỳnh Chi, Thuý Tiên, Ánh nước mắt rơi trong chua xót, Minh Khánh, Tuấn Anh, Huy Hoàng, Trung chỉ biết nhìn nhau thờ dài. Biết nói sao đây? Không ngờ cú sốc tinh thần lần này lại khiến Hoà Mi trở lên như vậy? Bọn khốn nạn đó độc ác quá hại luôn cả đời một cô gái tuổi còn đang rất trẻ, tràn đầy sức sống...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

Từ lúc Hoà Mi bắt đầu mắc bệnh trầm cảm cuộc sống lẫn sinh hoạt của Hoà Mi hoàn toàn bị đảo lộn, một cô gái mới 16 tuổi cái tuổi ăn chưa no, lo chưa tới. Sống vô tư, hồn nhiên được đến trường đi học vui chơi cùng với bạn bè đúng với lứa tuổi của mình. Bỗng dưng gặp phải cú “sốc” tinh thần quá lớn rồi rơi vào trạng thái trầm cảm, cả ngày người cứ như người mất hồn. Không ăn, không uống, không cười cũng chẳng chịu nói thì không chỉ riêng với bản thân cô ấy mà với cả người thân, gia đình của cô ấy.

Thì đây đúng là một thảm họa, xã hội thì hiện đại, ngày càng tiến bộ đòi hỏi con người phải có trình độ kiến thức nhất định thì mới có thể tồn tại và sống sót được trong một thời đại đầy biến động, đấu đá tranh giành lẫn nhau đến sứt đầu mẻ trán. Tình cảm thì nhạt hơn cả nước ốc, tình nghĩa thì bạc hơn cả vôi. Cả một xã hội hầu như đã bị đồng tiền chi phối, biến con người thành nô lệ của nó. Đồng tiền trở thành vạn năng có thể hô mưa gọi gió làm đảo lộn tất cả các giá trị tốt đẹp mà con người đã xây đắp và gìn giữ hàng nghìn năm qua.

“Tiền là cái chi chi, tiền là mảnh giấy ghi số rõ ràng

Có tiền phú quý giàu sang, không tiền lấm cảnh cơ hàn điều linh.

Có tiền bạn hữu chung tình, không tiền bạn hữu thờ ơ chẳng nhìn.

Có tiền anh nói em nghe, không tiền anh nói em chê anh tồi...”

Vậy mà bỗng dưng Hoà Mi mắc bệnh trầm cảm cả ngày người như mất hồn, không biết mình đang sống ở đâu, đang làm cái gì, xung quanh có những ai. Cứ mãi đắm chìm trong thế giới riêng của mình ngăn cách với cuộc sống bên ngoài để không cảm thấy đau khổ, cay đắng nữa vì cuộc đời này quá phũ phàng. Hiện tại là như thế nếu cứ tiếp tục thì sau này tương lai Hoà Mi sẽ biết đi đâu về đâu đây?

Xa rồi cái thời đại hoàng tử với công chúa ngày xưa, sinh ra trong cung cấm, được ăn ngon mặc đẹp không phải lo nghĩ chuyện đời. Có thể cứ thế mà sống thoải mái bình yên đến tận lúc chết mà không phải lo lắng cơm áo gạo tiền, có kẻ hầu người hạ nếu như không có lòng tham muốn tranh giành quyền lực, cướp ngai vàng... Thời nay đã khác rồi, đừng nói là hoàng tử với công chúa ở các nước có nền văn hoá lâu đời như Anh, Bỉ... cũng còn phải học hành một cách nghiêm chỉnh, khắt khe với rất nhiều các điều luật khắc nghiệt từ cách đi đứng, ăn, nói mà người dân bình thường hoàn toàn không phải học để mà thích nghi và tồn tại nếu không muốn bị đào thải.

Thì với một cô gái bé nhỏ, là thiên kim đại tiểu thư cũng là người thừa kế sáng giá của một tập đoàn kinh tế lớn tầm cỡ. Thì vấn đề học cách thích nghi để sinh tồn lại càng trở lên bức thiết và quan trọng đến mức nào, ba mẹ Hoà Mi không thể nào mà sống mãi trên đời để bảo vệ hay nuôi dưỡng nhỏ như hời còn bé nữa. Thương trường như chiến trường người ta đấu đá, tranh giành tìm mọi sơ hở, mọi thủ đoạn để mà lật đổ nhau chứ không đơn giản như những người đi làm công sở ngày làm 8h rồi ta trở về thế là xong.

Tương lai sẽ là một người thừa kế của một tập đoàn kinh tế lớn, quản lý hàng chục ngàn nhân viên rải khắp hơn 130 quốc gia trên thế giới với vô số các chi nhánh lớn nhỏ. Thì trách nhiệm của Hoà Mi càng nặng nề hơn, không chỉ phải là một người có tư duy thông minh, sắc xảo, nhạy bén biết nhìn xa trông rộng. Mà còn phải là người có học hành hiểu biết, kiến thức sâu rộng, trình độ học vấn cao.

Điều quan trọng nhất là phải biết nhìn nhận cuộc đời một cách lạc quan, sâu sắc, nắm bắt được mọi ưu nhược điểm rõ như lòng bàn tay để có thể ứng biến mọi tình huống khó lường có thể bất ngờ xảy ra trong tương lai. Cần tiến thì tiến, cần lùi thì phải lùi, cần mạo hiểm thì mạo hiểm. Để không bị đối thủ hạ gục, đánh bại thì còn phải biết nắm bắt tâm lý, suy nghĩ của con người xem sắp tới họ sẽ làm gì, sẽ thực hiện như thế nào để mà kịp thời đối phó.

Người ta nói đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, nhưng muốn hiểu rõ bản chất tâm hồn của một con người thì phải là nhà tâm lý học nhưng cũng có thể là nhà kinh doanh có khi họ còn hiểu biết nhân tình thế thái một cách sâu sắc hơn cả nhà tâm lý học. Lợi dụng thiên thời – địa lợi – nhân hoà để mà từng bước tiến tới con đường thành công. Nên cũng chẳng cần phải thắc mắc tại sao trên thế gian này nhiều người từ tay trắng bỗng chốc thành tỷ phú và cũng có thể từ tỷ phú quay về con số 0 như lúc ban đầu.

Chính vì vậy không chỉ ba mẹ của Hoà Mi mà cả Nhật Duy cùng bạn bè của nhỏ đều tỏ ra vô cùng lo lắng, hoảng hốt không biết làm sao để có thể đưa Hoà Mi trở lại cuộc sống bình thường. Vừa lo lắng thuốc thang, liên tục đưa Hoà Mi đến bệnh viện nhờ bác sĩ tư vấn tâm lý chữa trị giúp. Mặt khác vẫn tiếp tục đưa Hoà Mi đến trường lớp tiếp tục theo học, phải cho Hoà Mi ra ngoài giao tiếp không thể cứ mãi nhốt nhỏ ở nhà trong phòng kín được nếu không bệnh sẽ càng thêm nghiêm trọng đó là lời bác sĩ dặn. Oí, thật là mệt mỏi và khổ sở khi mà tồn tại rất nhiều vấn đề nan giải cần giải quyết từng bước một nếu như chẳng may có người thân mắc bệnh trầm cảm.

Hoà Mi tới lớp học nhưng cả buổi cứ như người mất hồn, ngơ ngơ, ngác ngác không hề lắng nghe cũng chẳng thêm ghi chép. Vì hiệu trưởng trường Thực Khuê đã nói rõ nên các giáo viên dạy các môn học cùng cô giáo chủ nhiệm đều là những người hiểu biết nên tỏ ra rất thông cảm và xót xa khi nhìn thấy cô học trò xinh xắn, đáng yêu, ngoan ngoãn học cực giỏi lại sống rất chan hoà, tình cảm với bạn bè bây giờ thành ra nông nổi như thế này. Thật là đáng hận mà không biết kẻ nào lại tàn nhẫn, ác độc đến vậy.

Mỗi khi hết giờ ra chơi là các cô lại ở lại chuyện trò đồng viên Hoà Mi vượt qua khó khăn để trở lại cuộc sống bình thường dù chẳng biết Hoà Mi có nghe thấy hay không. Nhật Duy cùng bạn bè của nhỏ thì rất xúc động trước sự quan tâm của các thầy cô giáo nên liên tục nói lời cảm ơn cô đã tạo điều kiện giúp đỡ Hoà Mi để nhỏ có cơ hội tiếp tục theo học và phục hồi.

Bạn bè trong lớp trong trường nhất là con trai thì luôn nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt khinh bỉ, ghét bỏ thậm chí là xa lánh luôn tụ tập xì xào nói xấu sau lưng. Thậm chí còn ngang nhiên truyền tay nhau xem clip cảnh “nóng” của nhỏ với người đàn ông xa lạ vừa kịp thời tải trên Youtube trước khi nó bị xoá, vừa bình luận, cười dâm đãng lên đưa mắt nhìn Hoà Mi lúc không ai để ý dù Nhật Duy lạnh lùng nguy hiểm, Tuấn Anh mặt đằng đằng sát khí muốn giết người, Minh Khánh, Huy Hoàng ánh mắt toé lửa.

Nhưng cũng không thể kiểm soát được hết số lượng lớn nam sinh của trường Thực Khuê vì số lượng đâu có ít lên đến cả gần năm nghìn người. Mặc dù thần trí Hoà Mi không được bình thường không hề quan tâm bất kỳ chuyện gì nữa dù trời có sập cũng mặc kệ. Nhưng riêng đối với những chuyện có liên quan đến vấn đề “nhạy cảm” mà Hoà Mi đang phải gánh chịu đến mức phát điên thì nhỏ lại liên tục đóng tai lên nghe ngóng, mắt âm thầm quan sát nên càng thêm mắc bệnh nghiêm trọng hơn.

Con gái thì nhìn nhỏ bằng ánh mắt căm hận tận xương tủy, kinh tởm, nhìn thấy Hoà Mi là họ lại đưa khăn giấy lên bịt miệng giả bộ buồn nôn. Xì xăm to nhỏ, nguyên rủa, nói lời cay độc tàn nhẫn cốt để xỉ nhục Hoà Mi cho hả giận. Tất cả cũng tại nhỏ mà hình tượng con gái trong sáng, thuần khiết, giỏi giang, tốt đẹp của trường Thực Khuê đã hoàn toàn bị phá huỷ.

Để mỗi khi ai đó nhắc đến trường Thực Khuê thay vì nhắc đến đây là một ngôi trường có bề dày lịch sử, chất lượng giáo dục đứng thứ hai cả nước. Là niềm mơ ước của biết bao cô cậu học trò khi đến tuổi thi vào cấp 3, là ngôi trường nổi tiếng hầu như tất cả các bậc phụ huynh đều muốn con em mình nhất định phải thi đỗ chỉ sau trường Galaxy.

Đặc biệt chẳng trường nào trong số các trường của cả nước lại có những ưu tiên cùng nhiều phần thưởng hấp dẫn đến vậy, còn không hề phân biệt học sinh giàu nghèo, tất cả đều bình đẳng coi trọng kiến thức, đạo đức, nhân tài là chính chứ không như trường quý tộc chỉ nhận học sinh giàu, tài năng xuất sắc mà còn phải là con nhà giàu nhiều tiền của đủ sức chịu đựng mức học phí cao ngất ngưởng khoảng 1000 đô la/ tháng ở bên trường Galaxy.

Và bây giờ nhắc đến Thục Khuê người ngoài liền nhắc đến vụ Scandal lộ clip ảnh “nóng” của nữ sinh Phan Hoà Mi trên mạng và là học sinh lớp 10C của trường. Họ còn quy con gái ở trường Thục Khuê chắc cũng đều là những loại gái hư hỏng, dễ dãi, không biết xấu hổ, liêm xỉ như thế. Tự dưng nữ sinh ở trường chẳng hiểu sao trở nên nổi tiếng dưới sự bàn tán xôn xao, đao to búa lớn của dư luận, những lời lẽ ngấm máu phun người, đặt điều vu khống của các tầng lớp già trẻ gái trai trong xã hội. Thử hỏi với người ngoài cuộc tuổi trẻ, nhạy cảm, giàu lòng tự trọng, yêu danh dự làm sao chịu đựng được nổi nói gì đến người trong cuộc không phát điên mới lạ.

Bố mẹ thì không hề tin tưởng họ nữa khi thấy báo chí viết gia đình phải tăng cường công tác quản lý, giáo dục con em mình. Cũng sợ con gái mình hư hỏng theo lời bị kẻ xấu chụp ảnh “nóng” rồi tung lên mạng như thế thì có phải đời còn mình cũng tàn theo không? Nên toàn đích thân đưa con tới trường để học rồi đón về sau khi tan học, mất hết cả tự do, chẳng có cơ hội để tụ tập “Chém gió” với bạn bè ngoài quán ăn vỉa hè nữa. Chưa kể tối không được về muộn sau lúc 9h, đi đâu làm gì cũng phải báo cáo. Điện thoại thì cài đặt định vị GPS để xem có đúng là con mình đi đến nơi về đến chốn như lời nó nói không, may là còn chưa thuê thám tử để theo dõi nữa đây. Thật đúng là một thảm họa khiến lòng người căm phẫn mà...Hừ.

Suốt hơn một tuần liền Hoà Mi cứ tỏ ra hờ hững, ngờ ngác không hề hay biết gì cũng là không muốn để ba mẹ, Nhật Duy, bạn bè phải lo lắng nên âm thầm cố chịu đựng để bệnh lại càng thêm nặng nề, nghiêm trọng theo. Khi mà tư tưởng không thông thì sẽ dễ nảy sinh nhiều vấn đề tiêu cực khó lường và đỉnh điểm nhất là lúc Hoà Mi đi vệ sinh lúc giờ ra chơi, tuy có người giám sát, bảo vệ nhưng vẫn không thể nào kiểm soát được sự việc bất ngờ.

“Nhìn coi con nhỏ đó là tiểu thư xinh đẹp của tập đoàn Phan thị đó, nhưng có ai ngờ đã mất trinh từ lâu. Lại còn khoả thân trên mạng trong các bức ảnh nóng bỏng nữa chứ, không biết sau này còn có thằng ngu nào đi “rước” nó loại gái hư hỏng, dễ dãi đó về làm vợ không nhỉ?” – Tiếng bình luận của một nam sinh lớp 12.

“Uh, biết vậy mình cứ “cua” đồ nó trước rồi ăn có phải là đẹp không? Dù phải lên mạng nhưng cũng hả hê khoe với bọn bằng hữu vì đã có chiến tích đã chinh phục thành công một em xinh đẹp, ngon lành. Ha ha” – Một tên khác cười khà ồ, nhìn Hoà Mi nhỏ nước dãi, tiếc nuối.

“Ha ha, biết trước đã giàu, để nó rơi vào tay thằng khác cũng tiếc thật đấy. Nhìn mặt xinh như hoa, học giỏi, tài năng thậm chí còn đoạt giải nhì cuộc thi *Nữ sinh thanh lịch* kiêm giải phụ “Thí sinh được khán giả yêu thích nhất”. Tường hàng ngon, thanh cao, là bông hoa khó hái có ai ngờ chỉ là bông hoa nhài cắm bãi phân trâu. Ha ha”. – Một tên khác vừa từ nhà vệ sinh bước ra nhìn thấy Hoà Mi tiến tới gần chuẩn bị bước vào nhà vệ sinh nữ liền nhìn đắm đuối, nói lời bản thủ, cay nghiệt.

“Nhìn coi con nhỏ đáng khinh bỉ, không biết liêm xỉ, lòng tự trọng là gì đã vậy còn hại chết luôn cả chúng mình xui xẻo theo. Bây giờ thì mất hết cả tự do, người ta hỏi cháu học trường nào, nói cháu học trường Thục Khuê liền bị người ta nhìn ngấm bằng ánh mắt giễu cợt ngấm nghĩa từ đầu xuống chân, cười bí hiểm cứ như mình là một đứa con gái hư hỏng, dễ dãi thật ý. Thật là điên hết cả ruột gan, hận không thể đập chết con nhỏ mặt dày, không biết xấu hổ là gì kia” – Một cô bé học cùng lớp ức chế, ánh mắt căm hận thấy Hoà Mi đến nhà vệ sinh liền rủ đám đàn chị lớp 11 đi theo, giận dữ nói chẳng sợ hãi bất kỳ điều gì.

“Mẹ nó chứ, tại nó mà chị bây giờ không được đi chơi quá 9h tối, làm gì cũng phải báo cáo với bố mẹ, iphone 5 thì cài định vị GPS theo dõi mọi lúc mọi nơi. Chẳng khác gì tù nhân giam lỏng, con nhỏ khốn kiếp không biết xấu hổ, không có liêm xỉ ấy sao không đi chết mẹ nó luôn đi mà còn mặt dày đến trường tiếp tục học là sao nhỉ?” – Một cô gái mặt mũi trang điểm đậm, tô lông mày, đánh môi son, mặc đồng phục của trường hận đến mức nghiêng răng nói nhỏ.

“Đúng vậy, loại con gái tro trên như nó sao không đi chết mẹ đi cho đỡ chật đất xã hội. Sống làm gì cho nó thêm nhục nhã, lại khiến người ta càng thêm kinh tởm, căm ghét. Loại con gái này chắc đứt mẹ dây thần kinh xấu hổ lâu rồi nên mới có thể làm ra những loại chuyện bại hoại thuần phong nữ tục như thế” – Một cô bạn cùng lớp với Hoà Mi không biết từ đâu chạy đến nhìn Hoà Mi mà thấy buồn nôn hết cả mặt xanh mặt vàng, tức giận nói.

“Thật là nhục nhã thay cho con gái chúng ta khi có những loại con gái không biết liêm xỉ, lòng tự trọng là gì. Nhìn coi bị xỉ nhục như vậy mà mặt nó vẫn cứ dùng dưng chẳng có chút ân hận gì kia, mặt dày, tro trên, vô liêm xỉ đến thế là cùng...Hừ”

“Mẹ kiếp, sao nó không đi chết luôn đi cho đỡ nhục nhỉ? Minh mà như nó chắc chắn mình đập đầu hoặc treo cổ hoặc nhảy lầu chết mẹ nó đi cho đỡ nhục lâu rồi...”

“Đúng đấy, sao không đi chết đi, nhìn thấy mặt nó liền tưởng đến những cảnh ái ân mặn nồng trong clip mà mình lại thấy buồn nôn, muốn nhổ nước bọt vào mặt nó quá...”

“Oi, cầu mong ông trời cho một tia sét đánh chết nó luôn đi, để nó sống hoài thấy nhục mắt quá à và nhục nhã thay cho nó quá à”.

Hầu như con gái cả trường khi nhìn thấy bóng dáng Hoà Mi ra khỏi lớp đến nhà vệ sinh là vội loan tin để công khai xỉ nhục Hoà Mi, suốt cả tuần ức chế nhưng vì Hoà Mi cứ ngồi lì trong lớp nên chưa có cơ hội. Bây giờ thì chẳng khác gì tức nước vỡ bờ cả trai lẫn gái đều nhảy ra, cố gắng nguyên rửa Hoà Mi chết đi một cách cay nghiệt, nhẫn tâm...

- Hoà Mi à, kệ bọn chúng, trong mắt tao mày mãi là cô gái trong sáng, thuần khiết. Tất cả chỉ là tai nạn thôi đừng nghe bọn nó nói chúng mình mau rời khỏi nơi bẩn thỉu này đi – Ngọc Huyền không ngờ bọn người xấu xa kia lại nổi điên đến mức đó, sợ hãi khi thấy tay Hoà Mi run run, lạnh toát vội lôi nhỏ rời khỏi đó thật nhanh.

- Đúng vậy, mau đi thôi, đừng có nghe những lời bọn chúng nói nhảm nha Hoà Mi. Trên đời này vẫn còn nhiều người thương yêu mày lắm, mày mà chết

đi rồi những người thương yêu mày sẽ phải sống tiếp ra sao đây? – Thủy Tiên mặt trắng bệch nắm chặt tay Hoạ Mi, nhìn về mặt không cảm xúc, lạnh tanh của nhỏ thật không biết nhỏ đang nghĩ gì nữa.

- Hoạ Mi trong mắt anh em mãi là cô gái trong trắng, thuần khiết thế nên em tuyệt đối đừng nghe những lời nhảm nhí, ngậm máu phun người của bọn họ nha. Có anh ở bên cạnh, anh hứa sẽ luôn yêu thương bảo vệ em mà.

Nhật Duy thấy tình hình không ổn, mặc dù về mặt Hoạ Mi không cảm xúc nhưng linh cảm cho thấy Hoạ Mi rất có thể sẽ có những suy nghĩ tiêu cực, làm những điều thiếu suy nghĩ. Chưa bao giờ hắn cảm thấy sợ hãi như lúc này, một nỗi sợ mơ hồ không thể nắm bắt vì không biết Hoạ Mi sẽ làm gì tiếp theo.

- Các người mau biến hết đi, biết gì mà nói linh tinh, còn đứng đó nói nhảm thì đừng trách tôi độc ác – Tuấn Anh nhìn đám người xì xào xung quanh suốt dọc đường đi bằng ánh mắt nguy hiểm, lạnh giá khiến tất cả đều im lặng từ từ rút lui sợ sẽ gặp phải tai hoạ.

“Con nhỏ đó mặt dày không đi chết cho khỏi nhục nhã như vậy thì ra là do có người bảo vệ, có thể lực...thật đáng khinh, kinh tởm mà” – Mặc dù đám người có chút sợ hãi, e dè nhưng vừa bỏ đi vừa thì thầm với nhau, tất cả những lời lẽ đó dù muốn hay không đều lọt vào tai Hoạ Mi.

Và lần này thật sự Hoạ Mi hết chịu đựng nổi nữa rồi, một sức mạnh phần nộ đáng sợ muốn huỷ diệt tất cả đang trào trong lòng “Tôi rất muốn sống, sống thật tốt là khác. Nhưng tại sao các người lại ác độc không chịu cho tôi dù chỉ là một tia hi vọng để tiếp tục sống chứ? Trong khi tôi nào có tội tình gì? ”.

Hoạ Mi liền vùng mạnh tay ra khỏi tay Ngọc Huyền và Thủy Tiên bằng một sức mạnh kinh hoàng rồi bỏ chạy thật nhanh như một tia chớp. Khiến không chỉ Ngọc Nguyên lẫn Thủy Tiên cảm chắc như vậy mà còn bất ngờ bị giật mạnh một cách quyết liệt không khỏi kinh hãi, há miệng, tròn tròn mắt còn Quỳnh Chi, Phương Ánh thì đứng ngẩn người không biết chuyện quái quỷ gì đang diễn ra nữa. Nhật Duy, Tuấn Anh, Minh Khánh, Huy Hoàng, Thành Trung hoảng hốt chạy đuổi theo thật nhanh.

- Hoạ Mi mau đứng lại, em đừng có chạy nữa. Mau đứng lại anh có lời quan trọng muốn nói với em – Nhật Duy chạy theo nhìn thấy bóng dáng Hoạ Mi mất ý thức chạy như một kẻ điên sợ hãi gọi với theo.

- Mọi người mau đuổi theo cô ấy nhanh lên, sợ cô ấy nghĩ quẩn thì chúng ta sẽ không cứu kịp mất. – Huy Hoàng thở hồng hộc sắc mặt tối sầm hoảng sợ nói.

Càng gào thét bảo Hoạ Mi đừng tiếp tục chạy nữa, càng khuyên bảo, càng đuổi theo thì Hoạ Mi càng bỏ chạy thật nhanh chạy bán sống bán chết không còn quan tâm hay để ý đến bất kỳ thứ gì nữa. Lần này nhỏ thật sự tuyệt vọng, bế tắc rồi, đã vậy để có thể giải thoát và sống được yên ổn chỉ còn có một cách duy nhất đó là...chết.

Chết rồi sẽ không còn lo bị ai làm phiền, lo bị ai xỉ nhục nữa. Hơn nữa chẳng phải tất cả bọn họ đều muốn nhỏ nhỏ phải chết sao...được...vậy thì...nhỏ sẽ chết cho họ thoả mãn...Cuộc sống này thì ra chẳng hề đơn giản, mơ mộng, thú vị như nhỏ vẫn từng tưởng tượng....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114

Nước mắt nhạt nhòa, chạy thật nhanh chỉ muốn làm sao biến mất luôn như cơn gió kia thì tốt quá. Gió tạt vào mặt đau rát nhưng sao đau bằng trái tim buốt nhói rí máu, tâm hồn tan vỡ ra thành trăm nghìn mảnh như một quả cầu pha lê bị thả từ trên cao xuống không có cách gì níu giữ. Cũng không thể chịu đựng được sự huỷ diệt của mặt đất dù muốn hay không cũng chỉ còn cách bất lực nhắm mắt chấp nhận cuộc đời mình thật sự kết thúc từ đây.

Hoạ Mi thật sự không thể hiểu nổi nữa, rốt cuộc con người sống trên thế giới này họ sinh ra cái đầu để làm gì nữa. Rõ ràng nhỏ là người bị hại, là nạn nhân, và cho dù có thật sự nhỏ có là một cô gái trót sai lầm có quan hệ tình dục trước tuổi thành niên thì đã sao? Nhưng tại sao họ lại cứ cố tình ném đá, chửi rủa, lăng mạ, xỉ nhục nhỏ một cách tàn nhẫn và dã man như thế chứ?

Trong khi người đau đớn nhất, thiệt thòi nhất, tinh thần bị “Sốc” nhất đến mức cần lời tự sát ngay tại chỗ để bảo vệ sự trong sạch của mình. Cũng là người mang nhiều mặc cảm, tự ti nhất...cùng bao nhiêu nỗi đau xót, tổn thương khác dù có thời gian suốt cuộc đời chắc gì đã khắc phục, đã lãng quên được chính là nhỏ. Nhỏ chính là người bị hại, là nạn nhân mà... Nhưng tại sao họ không tỏ ra thông cảm với hoàn cảnh bất hạnh của nhỏ mà lại cứ thích chửi rủa, xỉ nhục, xúc phạm...muốn nhỏ phải chết đi mới hả lòng hả dạ chứ?

Thật là bất công, thật phi lý sao trên đời này lại có những tình huống buồn cười đến đau cả ruột như vậy nhỉ? Chẳng biết thực hư ra sao, chắc chắn người bị hại, là nạn nhân, có hoàn cảnh bất hạnh chịu nhiều thiệt như thế nào...vẫn sẽ biến thành kẻ có tội. Mà tội rất nặng, dù có chết cũng chẳng thể nào rửa sạch hết được.

Trong khi con người thì đã trải qua hàng triệu năm tiến hoá, thông minh là thế mà đến cái vấn đề đơn giản đó cũng chẳng biết phân biệt. Đến con vật khi thấy đồng loại của nó gặp nạn nó còn biết thương xót, tìm mọi cách cứu vớt, động viên để có thể vượt qua mọi khó khăn sau đó trở lại cuộc sống bình thường một cách thuận lợi như chưa từng có gì xảy ra “Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ”. Vậy mà con người thì sao? Họ cư xử với nhau không khác gì

kẻ thù, thấy đồng loại của mình gặp nạn chẳng biết thực hư như thế nào cứ nhảy vào ném đá, chửi rủa, lăng mạ ...cho sướng miệng trước đã. Một người...Hai người...rồi đến rất nhiều người khác nữa.

Khiến cho nạn nhân đau khổ đang sống dở chết dở, tinh thần hoảng loạn, sợ hãi...thật sự bị dồn vào bước đường cùng không còn lấy một tia hi vọng để mà sống tiếp nữa. Chẳng còn cách nào đành phải lựa chọn cái chết là biện pháp giải quyết hữu hiệu và khả thi nhất. Chết đi rồi họ sẽ không lo lắng bị người đời xỉ nhục, dằn vặt, ngăm máu phun người hay đuổi cùng giết tận nữa.

Chính bản thân họ sống trong tinh thần hoảng sợ, đau khổ, tăm tối còn chưa tìm được lối thoát hay ánh sáng soi đường dẫn bước họ thoát khỏi vũng bùn lầy đang lôi kéo, dụ dỗ họ xuống Địa ngục. Vậy mà người đời không những không hiểu còn cố tình dồn ép họ vào con đường cùng, mặc kệ họ giấy dụa, kêu cứu thảm thiết như thế nào cũng không chịu động lòng thương xót tha cho họ một con đường sống.

“Chó cùng dứt gấu” một khi đã không thể nào chịu đựng được nỗi sức ép dư luận, tinh thần đau khổ, hoảng loạn, bế tắc lẫn tuyệt vọng...Họ chỉ còn cách phải chết mà thôi, mặc dù họ rất muốn sống tiếp, sống thật tốt là khác. Nhưng ai sẽ cho họ quyền được sống tiếp đây? Ai sẽ tiếp thêm sức mạnh cho họ vượt qua nỗi đau khổ, bế tắc đây? Hay tất cả đều lạnh giá, tàn nhẫn quay lưng lại với họ lúc họ gặp khó khăn cần sự giúp đỡ nhất, rồi nguyên rủa, cầu mong họ chết sớm càng tốt.

Cứ tưởng loài rắn rết, lang sói là đáng sợ, tàn nhẫn, máu lạnh nhất. Nhưng hoá ra lòng dạ con người, miệng lưỡi con người còn đáng sợ, tàn nhẫn, máu lạnh, nguy hiểm và có sức hủy diệt hơn cả trăm nghìn lần. Chẳng may bị rắn độc cắn kịp thời cứu chữa còn có cơ hội sống tiếp, đối mặt với chó sói với bản năng sinh tồn con người còn có thể vượt qua để mà sống tiếp. Còn đối với lòng dạ, miệng lưỡi của con người...thì đúng là bỏ tay, không có cách gì để mà cứu vớt được nữa. Bị chính đồng loại mình nhẫn tâm quay lưng hắt hủi, ghẻ lạnh, nguyên rủa mình chết đi thì...sống sao nổi? Thật là đau xót quá, chẳng có nỗi đau nào, sự tuyệt vọng nào trên thế gian này có thể sánh bằng.

Mẹ của Hoà Mi thường nói “Đáng sợ nhất trên thế gian này không phải là ma quỷ mà chính là lòng dạ con người. Một khi lòng dạ họ đã ác độc, nhẫn tâm thì so với loài rắn rết, lang sói còn kinh khủng hơn cả triệu lần ấy chứ. Cái chết không đáng sợ đáng sợ nhất là miệng lưỡi con người, một khi đã quyết ngăm máu phun người thì...dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng chẳng thể rửa sạch được vết nhơ. *Trăm năm bia đá còn mòn, nghìn năm bia miệng vẫn còn trơ trơ*, thật đáng sợ đó là cảm nhận của Hoà Mi lúc đó. Còn bây giờ sau khi đã được trải nghiệm thì nhỏ đã thật sự tin rồi, chẳng cảm thấy gì cả chỉ thấy nực cười đến đau tim mà thôi.

Cổ nhân có câu “Đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại”, đến thánh nhân còn có lúc mắc sai lầm hướng chỉ con người. Nhưng sao bọn họ lại không chịu cho những người trót mắc sai lầm một cơ hội sửa chữa, một niềm tin và hi vọng về một cuộc sống tươi đẹp trong tương lai sau khi họ đã thật sự có lòng cùng quyết tâm muốn sửa chữa.

Con người thật kỳ lạ, bản thân họ rất giỏi phát hiện ra lỗi sai của người khác. Sau đó thay vì đưa ra những lời khuyên hợp lý, hữu ích để giúp người ta sửa chữa khắc phục điểm yếu và phát huy điểm mạnh. Thì lại ra sức chỉ trích, ném đá, chửi rủa...người ta một cách không thương tiếc khiến nạn nhân chỉ biết kêu khổ, càng thêm chán nản, bi quan. Nhưng đến khi mình mắc lỗi sai bị người khác phát hiện nói ra thay vì sửa chữa, rút kinh nghiệm thì lại ghen ghét, đố kỵ, nảy sinh ý muốn trả thù. Thật đáng buồn làm sao?

Hoà Mi đã chịu đựng đủ suốt một tuần rồi, im lặng suy nghĩ rất nhiều rồi và sự việc xảy ra ở nhà vệ sinh vừa rồi cũng chỉ là giọt nước tràn ly mà thôi. Con người ai cũng có một mức độ giới hạn chịu đựng nhất định, một khi đã vượt quá mức giới hạn đó chẳng khác gì sợi dây thun kéo căng quá bị đứt. Thì họ sẽ vùng lên phản kháng tới lúc đó sẽ chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu. Một là tích cực, hai là tiêu cực. Sợ nhất là tiêu cực nặng nề họ không chỉ để một mình bản thân họ chết mà họ sẽ còn kéo theo nhiều người khác chết chung cùng với họ. Nếu không đã chẳng hay xảy ra những vụ đánh bom tự sát, cầm dao đâm chết người mình yêu trước rồi mình sẽ chết theo...

Nhưng Hoà Mi thì khác vốn là một cô gái có tấm lòng lương thiện, nhỏ sẽ chẳng kéo theo ai chết theo mình cả. Trong khi tất cả bọn họ đều đáng chết cả, bọn họ không chịu nhìn nhận vào những thành tích, những sự cố gắng của nhỏ trong suốt thời gian trước đây. Họ tưởng để trở thành một cô gái học giỏi, vừa xinh đẹp vừa tài năng lại được thầy yêu bạn mến dễ dàng lắm sao? Đạt được giải nhì cuộc thi “nữ sinh thanh lịch” mấy giải phụ “Thí sinh được khán giả yêu thích nhất”, “Thí sinh có câu trả lời ứng xử hay nhất”, “Thí sinh có phần thi năng khiếu xuất sắc nhất” dễ dàng lắm hay sao?

Trước khi chưa xảy ra chuyện họ nhìn nhỏ bằng ánh mắt ngưỡng mộ, tôn thờ ao ước được giống như nhỏ. Đến khi xảy ra chuyện họ lập tức trở mặt chỉ nhìn vào mặt xấu mà quên đi hết sự cố gắng của nhỏ trước đây. Buồn cười nhất rõ ràng nhỏ là nạn nhân thế quái nào lại trở thành một kẻ vô liêm xỉ, không biết xấu hổ, không có lòng tự trọng nhỉ?

Mẹ nó chứ, một cái xã hội với những con người đầu óc ngu ngốc, miệng lưỡi cay nghiệt không biết phân biệt phải trái trắng đen thì Hoà Mi tôi đây cũng chẳng thêm cố gắng sống tiếp làm gì cho thêm ức chế. Chính tại các người rất mong tôi phải chết đó sao...lần này các người đã thật sự thoả mãn rồi đó...Thật sự Hoà Mi không còn cảm thấy tiếc nuối gì với cái cuộc sống hỗn loạn, lòng người thì nhẫn tâm, máu lạnh này nữa.

Hơn nữa cho dù tôi có thật sự đúng như những gì đã quay trong Clip thì các người cũng chưa có đủ tư cách xứng đáng để bình phẩm đâu. Các người nghĩ mình là ai chứ? Các người hiểu về tôi bao nhiêu? Chẳng phải cha mẹ sinh ra tôi, nuôi dưỡng tôi trưởng thành như bây giờ? Lúc tôi gặp khó khăn các người đang ở đâu? Cũng chẳng phải thân thích ruột thịt gì, có quyền gì mà bình luận, chỉ trích, phán xét tôi chứ. Đã vậy còn toàn nói những lời lẽ ngăm máu phun người, đặt điều vu khống để xỉ nhục người khác. Bản thân các người trong sạch hơn tôi lắm sao...xin lỗi chứ, làm ơn về soi lại gương mình đi.

Nghĩ vậy Hoà Mi nở nụ cười lạnh ngắt đến vô tình, ánh mắt sáng long lanh sự khinh bỉ. Những giọt nước mắt vừa rơi đã biến thành nụ cười bất cần...

Lòng nhẹ nhõm đi đôi chút, dù có chết cũng phải tỏ ra bình thản chứ sao phải khóc nhỉ? Bước chân vào thang máy ấn số lên tầng 6 toà nhà cao nhất của trường, vừa lúc cửa thang máy khép lại cũng là lúc Hoà Mi nhìn thấy bóng dáng Nhật Duy, Minh Khánh, Huy Hoàng cùng rất nhiều người khác nữa đang đuổi theo mình bất lực mở to mắt đứng nhìn cánh cửa thang máy khép lại mà không thể làm gì. Đây là toà nhà thư viện, phòng hiệu trưởng, hiệu phó, hội trường...chỉ có một cái thang máy mà thôi. Còn muốn đi nhanh chỉ có cách đi bộ hoặc chờ đợi. Hoà Mi nở nụ cười xót xa “Nhật Duy, xin lỗi”.

Khi Nhật Duy cùng tất cả bạn bè của Hoà Mi cùng thêm rất nhiều người khác nữa leo lên được đến sân thượng của tầng 6 thì cũng là lúc trông thấy Hoà Mi đang đứng ở trên bờ tường ngăn cách nguy hiểm với khoảng không bên ngoài. Kiến trúc của toà nhà này mặt chính thì quay vào bên trong trường, mặt còn lại thì đối diện với một con đường rộng ở giữa trung tâm của thành phố rất đông đúc xe cộ đi lại.

Hoà Mi đứng trên bờ tường đó đi lại nhẹ như mây, lại còn đưa chân hụt xuống khoảng không khiến ai nhìn thấy cũng phải thóp tim. Đừng quên đây là tầng 6 nha cao ít nhất cũng gần 20 mét nếu chẳng may rơi xuống dưới con đường đầy xe cộ tập nập dưới kia không chỉ chết không kịp ngáp mà có khi còn bị xe cán qua tan xương nát thịt ấy chứ. Vậy mà về mặt Hoà Mi rất bình thản chẳng vui cũng chẳng buồn nhìn tất cả bọn họ bằng ánh mắt lạnh thấu xương, mỉm cười tươi như hoa nở giữa nắng xuân. Mà sao bọn họ nhìn có cảm giác như một nụ cười chết chóc đầy nguy hiểm khiến ai nấy không khỏi run rẩy...

- Hoà Mi à, em bình tĩnh có chuyện gì từ từ giải quyết đừng vội suy nghĩ linh tính mà làm bừa. – Nhật Duy đứng từ xa cố gắng nở nụ cười trấn an, rất muốn xông tới ôm chặt nhỏ lời xuống nhưng rất sợ Hoà Mi nghĩ quẩn nhảy luôn xuống dưới thì sao?

Nhìn bộ dạng của Hoà Mi lúc này lòng hần không khỏi chua xót, nhưng biết làm sao bây giờ. Khi xảy ra chuyện, mọi người đều hiểu vấn đề quan trọng nhất khi Hoà Mi tỉnh lại đó là phải khai thông tư tưởng, khuyến bảo, động viên, an ủi nhỏ vượt qua thời kỳ khó khăn này. Có ai ngờ dù đã cố gắng hết sức nhưng không những Hoà Mi tư tưởng không khai thông mà còn mắc thêm chứng bệnh trầm cảm, khiến mọi người càng thêm lo lắng, chạy chữa suốt, nói chuyện suốt, an ủi, động viên suốt mà kết quả là bây giờ Hoà Mi leo lên bờ tường cao kia để nhảy xuống dưới kia tự sát? Biết nói gì để nhỏ có thể hiểu và tỉnh táo lại bây giờ khi mà những lời hần muốn nói, ba mẹ của nhỏ đều đã nói hết rồi mà vẫn còn không có tác dụng nữa là.

Bây giờ thì hần đã hiểu vì sao rất nhiều cô gái rơi vào hoàn cảnh trớ trêu này mặc dù gia đình đã làm công tác tư tưởng, cố gắng hết sức động viên, an ủi thế mà cô gái ấy vẫn quyết tâm tìm đến cái chết bằng được. Thì ra do sức ép của dư luận, những lời dị nghị của thiên hạ, đến hần còn cảm thấy bức xúc không chịu đựng được nữa là người trong cuộc, nạn nhân không phát điên thì cũng quyết chết. Để rồi gia đình lao đao, đau khổ, người còn sống xót xa, day dứt.

Nếu Hoà Mi mà thật sự quyết tâm nhảy xuống dưới kia chết thì hần biết làm sao bây giờ? Hay là cũng nên nhảy xuống dưới đó chết theo nhỏ nhỉ? Oi cuộc đời này sao mà cay đắng, khắc nghiệt đến vậy?

- Không, anh đừng khuyến bảo em làm gì, lần này em đã quyết chết thì tuyệt đối sẽ không thay đổi đâu. – Hoà Mi nhìn Nhật Duy nở nụ cười héo hắt nhưng vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ.

- Anh cùng tất cả hãy mau lùi lại cách chỗ em đứng ít nhất 4 mét, nhanh lên nếu không em sẽ nhảy xuống ngay bây giờ. – Hoà Mi hét lên, mắt nhìn xuống dưới không chút sợ hãi.

Nhật Duy lùi lại đúng 4 mét, tất cả mọi người cũng theo đó lùi lại theo...

- Em đừng có suy nghĩ tiêu cực như vậy, chẳng phải em đã hứa là sẽ luôn bên anh, yêu thương và chăm sóc anh suốt đời sao? Bây giờ em mà cứ như thế chết đi thì anh sẽ phải làm sao? – Nhật Duy cay đắng nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt xót xa, đau khổ.

- Em xin lỗi, cầu xin anh hãy quên em đi. Dù sao em cũng chẳng còn là một cô gái trong trắng, thuần khiết để mà xứng với anh nữa. Nên mong anh hãy quên em đi, hãy yêu một cô gái khác tốt hơn em và luôn sống thật hạnh phúc. Có như vậy ở trên thiên đường em mới có thể mỉm cười được – Hoà Mi sống mũi cay cay, giọng cười nói, nuốt nước mắt chảy ngược vào trong mà trái tim như muốn tan vỡ thành nghìn mảnh, đau muốn nghẹt thở.

- Không đâu, trong mắt anh em mãi là cô gái xinh đẹp, trong sáng, thuần khiết nhất trên thế gian này. Anh sẽ chẳng thể yêu ai khác ngoài em được đâu, xin em hãy cho anh một cơ hội được tiếp tục yêu thương, quan tâm, chăm sóc em. – Nhật Duy nói nhẹ nhàng, ánh mắt khẩn cầu khiến ai nhìn cũng phải cảm động.

- Nhưng em quan tâm, em sẽ mặc cảm, sẽ thấy tự ti. Suốt đời này em cũng sẽ chẳng thể nào quên được, tự nhủ mình vẫn còn trong sạch, thuần khiết chỉ là tự dối lòng mà thôi. Niu kéo, tự dối lòng sẽ chẳng thể nào hạnh phúc đâu, em xin lỗi, ngàn lần xin lỗi – Hoà Mi lắc đầu, nói rất kiên quyết.

- Trời ạ, Hoà Mi mà đừng có suy nghĩ linh tính mà, chuyện này còn đang trong quá trình điều tra mà hãy bình tĩnh đi được không? Chết thì được ích gì, sống mới khó thế nên mà nhất định không được dễ dàng bỏ cuộc, nghĩ quẩn chỉ thiệt cho mà mà thôi – Ngọc Huyền thấy tình hình không ổn vội nói chen vào nhằm kéo dài thời gian.

- Không mà mà không thể hiểu được đâu, nếu cứ tiếp tục sống tao sẽ phát điên mất. Sống mà đau khổ, dày vò, mệt mỏi, sợ hãi thì tao thà chết đi còn hơn.

Hoà Mi vẫn lắc đầu đưa mắt liếc nhìn xuống dưới lòng đường những chiếc xe ô tô, xe máy đi lại tấp nập nhỏ bé. Cảm thấy mắt mắt, chua xót vô cùng... chuyện đã đến mức này rồi chết là biện pháp thượng sách nhất.

- Oi, năm nay cậu mới có 16 tuổi thôi, vừa mới qua sinh nhật được có mấy tháng cậu đừng có làm những việc ngốc nghếch để sau khi chết lại phải ân hận. Những người còn sống phải đau khổ, tiếc thương vì cậu... - Thành Trung hét to, nói đầy chân thành.

- Đúng đấy, mặc kệ bọn họ đi không có ai tin cậu trong sạch nhưng có bọn mình cùng ba mẹ của cậu tin cậu là đủ rồi. Hoà Mi à, đừng tin lời bọn họ nói, nghe lời tớ mau xuống đi nào – Phương Ánh ra sức khuyến nhủ Hoà Mi bình tĩnh nghĩ lại.

- Cái chết cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì đâu, mà mà chết chỉ càng khiến cho bọn họ tin là mà là loại người hư hỏng, dễ dãi, không biết xấu hổ thôi. Mà mà không thể cứ thế mà chết đi được khi những kẻ xấu làm hại mà ra nông nổi này chưa bị trừng trị thích đáng, như vậy mà mà chết có phải vô ích không? – Quỳnh Chi bước lại gần nhìn Hoà Mi bằng ánh mắt quyết liệt không cho phép chối từ.

- Không...Tôi chẳng biết gì cả...tất cả đừng nói gì nữa xin hãy để cho tôi được yên.

Hoạ Mi như người mất trí, bệnh trầm cảm lại bắt đầu trở nên nghiêm trọng, nhỏ chỉ cảm thấy nhức đầu, hoa mắt. Trong đầu nhỏ luôn có tiếng ai đó thúc giục nhỏ hãy chết đi, sống làm gì chỉ thêm đau khổ mà thôi. Đừng tin lời bọn họ nói, người không thấy tất cả bọn họ đều ghê lạnh, cầu mong người chết sao? Người còn chần chừ gì nữa mà không mau nhảy xuống, cái chết sẽ giúp người được sống yên ổn, không phải chịu nhiều cay đắng đau khổ nữa.

Nào...nghe lời ta...nhảy xuống đi nào. Cái chết nhẹ nhàng lắm, chết thì cứ chết thôi, có gì phải lẩn tránh. Chết rồi người sẽ được lên thiên đường sống một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc, không có đau buồn, không lo bị ai làm phiền hay xỉ nhục nữa... Hoang tưởng nặng nề, tinh thần sợ hãi cực đoan, ám ảnh tâm lý không thể giải toả khiến bệnh của Hoạ Mi thật sự bùng phát. Nhỏ thật sự không thể chịu đựng được nữa rồi.

Hoạ Mi sợ hãi bịt chặt hai tai lại, nhắm mắt thậm chí có lúc huyệt chân suýt thì rơi xuống thật.

- Hoạ Mi à, em mau xuống đây đi, có gì chúng ta hãy từ từ...- Tuấn Anh ánh mắt hoảng sợ, còn chưa nói xong thì đã bị Hoạ Mi ngắt lời.

- Em biết anh định nói gì, nhưng em sẽ không bao giờ nghe theo đâu. Bây giờ xin hãy cho em nói vài lời cuối cùng trước khi chết... - Hoạ Mi nghẹn ngào nói, sau giây phút lắc đầu, bịt tai cổ khổng chế tâm trạng Hoạ Mi liền khản khoản cầu xin.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115

Lúc này hầu như tất cả học sinh của trường Thực Khuê giây phút này đều có mặt để chứng kiến cái chết của nhỏ những tiếng xì xào nhỏ như gió thổi lướt qua Hoạ Mi đều có thể nghe thấy.

“Không biết nó có chết thật không nhỉ? Hay lại định diễn trò gì nữa đây?”- Một cô bạn học cùng lớp với Hoạ Mi tò vò về nghi ngờ.

“Phải đấy, thích chết thì nhảy mẹ nó xuống luôn đi làm gì phải đứng đấy diễn trò mèo khóc chuột chứ?” – Một đàn chị lớp 12 về mặt khinh bỉ, bêu môi

“Đứng rồi đấy, mục đích tao lên đây cũng chỉ là để xem nó có bản lĩnh nhảy xuống thật hay không thôi. Đến con kiến còn muốn sống nữa là một đứa con gái mặt dày không biết liêm xỉ giống như nó”. – Một cô gái nhìn mặt cũng rất xinh nhưng mở miệng ra là nói những lời khiến người ta muốn tát roi răng.

“Dù có sống tiếp thì với cái loại con gái chỉ là bông hoa nhài cắm bãi phân trâu như nó, cũng chỉ có thằng ngu mới có ý định “rước” nó về làm vợ thôi. Nhật Duy trông có vẻ tha thiết là thế thôi, chứ sau này chúng sống lâu ngày với một đứa “mất trinh” sớm muốn hấn cũng bỏ của chạy lấy người thôi”. – Lời của một đàn anh lớp 12 nói với mấy thằng bạn đứng bên cạnh, mặt mũi trông cũng sáng sủa sắp thi đại học đến nơi rồi mà nói những lời như kẻ vô học...

“Phải đấy, con trai bây giờ có ai lại muốn cưới một đứa con gái thân xác chỉ là đoá hoa tàn, phơi bày thân thể trước bao con mắt thiên hạ để sau này người ta cười chê, khinh bỉ đúng là cái thằng đồ vô óc cho kẻ khác chứ?”

“Nhật Duy đẹp trai, tài năng thế kia thiếu gì gái theo, con nhỏ đó dù có là Tây Thi tái thế nhưng cũng chẳng phải loại cao sang, quý giá gì sớm muộn cũng bị hấn “đá” không thương tiếc thôi”.

“Còn nếu không chắc hẳn là kẻ thân kinh không được bình thường, hoặc bị bệnh gì đó cốt lấy con nhỏ thân tàn mà đại đó để làm bình phong che đậy thôi”.

“Chính xác, là mày có cho tiền mày có chịu cưới một con nhỏ bị khoe cảnh ân ái mặn nồng với thằng khác trên mạng trước bao con mắt soi mói, háu sắc về làm vợ không?”

“Trừ khi tao bị điên, chứ loại con gái đó yêu chơi bởi còn được chứ “rước” về làm vợ đừng nói là tao mà đến bố mẹ tao, họ hàng nội ngoại nhà tao cũng không chịu đâu. Tai tiếng như vậy cưới về làm vợ thì biết bao giờ mới có thể ngẩng mặt lên nhìn chiến hữu có vợ xinh đẹp, hàng ngon lành phở chứ, ha ha...”

“...” Những tiếng xì xào bàn tán, những ánh mắt khinh bỉ, kinh tởm lén lút nhìn nhỏ tưởng trong lúc nhỏ đang nói chuyện với đám người Nhật Duy sẽ không nghe thấy tí gì sao? Đúng là một lũ khốn nạn, ác độc mà. Chính những lời chỉ trích, xỉ nhục cay nghiệt này khiến tinh thần Hoạ Mi bị ảnh hưởng nghiêm trọng, dấu hiệu hoang tưởng bắt đầu phát sinh đồng thời xuất hiện những tiếng nói không biết từ đâu vang lên trong đầu ra sức thuyết phục Hoạ Mi hãy nhảy xuống dưới kia, chết đi rồi tất cả sẽ chẳng còn điều gì khiến nhỏ phải khổ tâm, vướng bận nữa...

Hoạ Mi sau khi cầu xin Tuấn Anh, Nhật Duy cùng mấy người bạn của mình hãy để cho nhỏ nói vài lời cuối cùng. Ánh mắt liền trở lên căm hận, phẫn nộ, hận lũ người khốn nạn kia đến tận xương tuỷ. Đàng nào cũng phải chết, nhưng trước khi chết nhất định Hoạ Mi phải nói ra hết tất cả những bức xúc, ức chế chất chứa trong lòng bấy lâu chỉ có như vậy nhỏ mới chết thanh thản được. Nở nụ cười khinh bỉ, hít một ngụm khí lạnh hết to nói đầy giận dữ, lạnh

giả chỉ tay vào đám người đang xì xầm to nhỏ, máu nóng trong người sôi sùng sục.

- Các người là một lũ khốn nạn, đê tiện, dâm loạn nhìn thấy bộ dạng của tôi lúc này các người sung sướng, đắc ý lắm phải không?

- Các người chửi rửa tôi, nhục mạ tôi chỉ vì tôi phơi bày hình ảnh thân thể trần truồng trước mắt các người. Có những cảnh ái ân mặn nồng một cách trơ trẽn không biết xấu hổ. Ha ha, phải rồi tôi đúng là một ***** không biết liêm xỉ, không biết xấu hổ, không có lòng tự trọng đây thì đã sao nào. Có giỏi thì các người cầm dao đến chém giết tôi đi, nói cho các người biết nhé đối với tôi cái chết chẳng là gì cả. Chết đi còn được thanh thân, yên ổn, sống mà nhìn thấy mặt các người tôi cũng phát điên mất không những vậy mà còn thấy ghê tởm, khinh bỉ các người nữa. Ha ha – Hoạ Mi cười như điên dại, chỉ ngón tay vào từng mặt kẻ xấu xa đã dồn ép nhỏ đến bước đường cùng này.

- Thôi nào Hoạ Mi, nhìn sắc mặt em ngày càng xấu quá, mau xuống đi anh đưa em về nhà nhé. Anh sẽ đưa em đi công viên vui chơi Hải Hà chúng ta lại cùng vào lầu đài ma, cùng chơi xích đu ngựa được không em? Em thích ăn gì anh cũng sẽ làm, muốn chơi gì anh cũng sẽ chơi cùng em. Em từng nói chong chóng chỉ quay khi trời cao kia có gió – Còn em sẽ chỉ mỉm cười khi nơi đó có anh. Và anh cũng như vậy, không có em anh cười làm sao nổi... mau xuống đi em, trở về bên anh được không em?

Nhật Duy xót xa ứa nước mắt khi thấy Hoạ Mi mất hết lý trí tự nhận mình là ***** không biết liêm xỉ, không biết xấu hổ. Cảm giác tim đau buốt như bị ai cầm kim châm vô cùng khó chịu. Hắn biết Hoạ Mi giây phút này thực sự phát điên rồi, chứ nếu không sao tự nhận mình là ***** chứ...

- Anh câm miệng, em còn chưa nói hết ai cho phép anh dám ngắt lời – Hoạ Mi mất loé tia nguy hiểm nhìn Nhật Duy giận dữ quát to không còn nhận thức được điều gì nữa.

- Em... - Không ngờ Hoạ Mi dám quát mình, Nhật Duy sững sờ mở to mắt nhìn mà không biết phải làm sao.

“Haiz, lần này cô ấy thật sự phát điên rồi đến cả cậu cô ấy cũng chẳng còn tâm trí để mà nói lời dịu dàng đầy yêu thương nữa thì có lẽ sự việc thật sự rất nghiêm trọng đây...chẳng còn cách nào cả, tốt nhất chúng ta cứ nên im lặng xem cô ấy muốn nói gì rồi tùy cơ ứng biến” – Huy Hoàng đặt tay lên vai Nhật Duy trấn an, Nhật Duy thở dài gật đầu mĩm cười đau như cắt.

- Nhưng tại sao các người không thử nghĩ mà xem, khi các người bước chân vào nhà tắm. Cởi hết quần áo, thân thể không một vải che thân để tắm rửa. Nhìn thấy thân thể trần trụi lúc đó của chính mình sao các người không thấy nhục nhã, ghê tởm, xấu hổ chứ. Ha ha, phải rồi tôi quên mất vì lúc đó có ai ngoài bản thân các người nhìn thấy đâu mà phải xấu hổ, nhục nhã thậm chí là ghê tởm nhỉ? Ha ha, đúng là buồn cười thật, càng nghĩ mà tôi càng thấy buồn cười đến đau cả ruột. Ha ha, lúc đó lòng tự trọng, liêm xỉ của các người thật đáng tiền nha, có đáng giá nổi một xu không? – Hoạ Mi đi đi lại lại trên bờ tường nhỏ chỉ bằng một bàn chân mấy bước rồi lại mấy bước, cười điên dại.

Thật không ngờ Hoạ Mi lại dám công khai nói đến vấn đề “nhảy cảm” đó nên sắc mặt ai cũng đỏ bừng vừa tức giận vừa xấu hổ mà không thể làm gì được.

- Rồi sau này khi lấy vợ lấy chồng các người quan hệ với nhau để duy trì nòi giống thế thì khác gì mấy hình ảnh ái ân mặn nồng của tôi trong Clip nhỉ? Buồn cười thật, lúc đó thì các người không thấy nhục nhã, ghê tởm đâu có khi còn thấy sung sướng như ở trên thiên đường ấy chứ. Ha ha, chỉ có tôi xui xẻo lộ ảnh bị các người trông thấy liền tỏ ra là mình rất quân tử, sạch sẽ liền tha hồ xúc phạm, xỉ nhục tôi không thương tiếc. Ha ha, thật không biết đầu óc các người chứa cái quái quỷ gì nữa mà sao nghĩ thật là hay nha, cứ luôn tự cho mình là đúng, là sạch sẽ nhưng sao không tự nhìn lại bản thân mình đi. Đồ đạo đức giả. – Hoạ Mi lửa giận bốc ngùn ngụt gay gắt chỉ chiết.

- Hoạ Mi, em điên thật rồi, em có biết mình đang nói cái gì không thể? – Nhật Duy cũng cảm thấy ngượng khi nghĩ đến chuyện đó vậy mà Hoạ Mi có thể nói mà không chút ngượng ngùng, xấu hổ. Trước đây nhỏ chưa bao giờ như thế cả, tính cách nghịch ngợm như trẻ con, trong sáng, hồn nhiên, vô tư, lớn 16 tuổi rồi vẫn chỉ thích xem phim hoạt hình Nobita, Tom & Jelly, phim tình cảm Vườn sao băng, Lưong Sơn Bá – Chúc Anh Đài, Hoàn Châu Cách Cách...có ai ngờ bây giờ lại trở nên như thế. Chẳng lẽ do chịu áp lực dư luận quá nặng nề lại thêm tác động của việc mình bị xảy ra chuyện bất hạnh đã khiến nhỏ bị ám ảnh thành ra như vậy? Đúng thật là đáng hận mà.

Cả một đám người đứng im lặng kinh ngạc mở to mắt nhìn Hoạ Mi, không ngờ nhỏ lại dám nói công khai như thế đúng là điên thật rồi.

- Con gái sinh ra vốn đã nhảy cảm, yêu ghét, chịu thiệt thòi đủ thứ luôn cần được quan tâm, bảo vệ, yêu thương. Nhưng tại sao mỗi khi lộ ảnh “nóng” hay chuyện gì đó liên quan đến vấn đề “nhảy cảm” lại luôn là người chịu hứng những lời chửi rửa, xỉ nhục, xúc phạm của các người nhỉ? Mẹ kiếp, trong khi cái thằng khốn nạn trong ảnh có quan hệ với con gái thì không bị làm sao, cũng chẳng bị mất mát hay chịu bất cứ lời búa rìu, đao kiếm nào. Thế là thế nào? Buồn cười thật, cười đến đau cả ruột. Ha ha, sao lại có thể bất công như thế chứ? – Hoạ Mi vẫn cứ coi những lời xì xào, bàn tán như gió thoảng bên tai.

Nghĩ đến chuyện mình bị làm nhục, là người bị hại, là nạn nhân bất hạnh nhưng sao lại biến thành loại con gái hư hỏng, vô liêm xỉ, không biết xấu hổ, không có lòng tự trọng chứ. Nghĩ vậy trong lòng không khỏi chua xót, tuyệt vọng nước mắt rơi nhạt nhoà. Dù dạn lòng không được khóc, phải mạnh mẽ kiên cường nhưng nước mắt vẫn cứ tuôn rơi. Vì quá đau hay vì cảm thấy sao lòng người lại tàn nhẫn, ác độc và dâm loạn đến vậy?

- Mà sao lũ khốn nạn, dâm loạn như các người sao không dùng cái đầu để suy nghĩ trước rồi hãy mở miệng chửi rửa, xỉ nhục cô gái đáng thương nhỉ? Hay là tại đầu các người toàn chứa bã đậu, chứa toàn gạch đá. Oh, thảo nào các người “Ném đá” cứ rào rào không hề biết mỏi tay luôn. Ha ha. – Hoạ Mi ánh mắt tràn đầy sát khí chết chóc chiếu những tia nhìn đầy lạnh lẽo sắc như dao vào đám người khốn nạn đang muốn xem kịch hay, giây phút này đứng im lặng không dám nhúc nhích.

- Các người có thấy trên đời này có cô gái nào thân kinh không được bình thường, kể cả bị điên thậm chí là không có não đi chẳng nữa. Ngủ gật tự đi đăng ảnh khoả thân, cảnh ái ân mặn nồng của mình lên mạng để cho các người ném đá, chửi rửa, xỉ nhục không? Vậy mà tại sao các người không chịu chửi rửa, ném đá, xỉ nhục cái đứa chó chết mất hết nhân tính nào đó đã cố tình đăng ảnh lên mạng cố tình huỷ hoại thanh danh, làm hại đời của cô gái. –

Hoạ Mi kìm nén tức giận, dừng lại lấy hơi một lúc rồi nói tiếp.

- Ha ha, tất cả chính tại các người ngu ngốc không có suy nghĩ. Kẻ cần ném đá, chửi rửa, xỉ nhục thì không chịu xỉ nhục, chửi rửa. Lại đi ném đá, chửi rửa, xỉ nhục cô gái dồn ép cô gái ấy vào bước đường cùng để phải tìm đến cái chết kết thúc tất cả vì không thể nào chịu đựng được những lời lẽ ngấm máu phun người, xỉ nhục, ăn tươi nuốt sống cả thịt lẫn xương không chút áy náy, thương xót. Chính các người là đồng phạm tiếp tay cho kẻ xấu hoàn thành mục đích huỷ hoại thanh danh, sự trong sạch của cô gái khiến cô ấy sống không được mà chết cũng không xong. Cuối cùng thì cũng phải phát điên hoặc chết thật sự.

- Nếu các người mà ném đá, chửi rửa, xỉ nhục cái kẻ khốn nạn đề tiện đi tung ánh hại đời con gái nhà người ta một cách hả hê, đắc ý như lúc này. Sau đó kiên quyết gây áp lực để các cơ quan chức năng có thẩm quyền xử lý thật nghiêm khắc tên hung thủ xấu xa, mất nhân tính. Đồng thời đòi lại công bằng, danh dự, nhân phẩm, sự trong sạch cho cô gái. Thì đã chẳng có kẻ điên rồ nào cả gan ăn no rửng mỡ cố tình tung ánh “nóng” cố tình làm hại các cô gái đáng thương, bất hạnh nữa rồi.

Hoạ Mi chỉ thấy sống mũi cay cay, toàn thân giá lạnh, bẻ ngón tay kêu tách tách lòng chua xót nếu bọn họ mà làm như vậy có phải nhỏ sẽ chẳng phải tuyệt vọng đứng ở đây và phát điên suốt thời gian qua không?

Cả đám người nghe Hoạ Mi nói vậy như bùng tình cảm thấy rất xấu hổ về những lời nói hành động sai lầm của mình, im lặng xấu hổ cúi đầu.

- Nhưng chính tại các người một lũ khốn nạn, đã man cứ cố tình dồn ép cô gái vào bước đường cùng. Hại cô ấy không có nổi thêm một tia hi vọng để mà sống tiếp nữa, và đáng lẽ cô gái đáng thương ấy cũng sẽ không phải chết hoặc phát điên nếu như các người thật lòng an ủi, động viên, thương xót cô ấy. Là chỗ dựa tinh thần vững chắc để cô ấy dựa vào lúc yếu lòng, có thêm niềm tin vượt qua nỗi đau để sống tiếp. Nhưng chỉ vì những lời nói thiếu suy nghĩ, chẳng biết thực hư nhằm nhằm làm sao xỉ nhục, xúc phạm, ngấm máu phun người cho sừng miệng của các người mà cô ấy mới phải chết, phát điên. Tất cả đều là do lũ khốn nạn, đã man các người mà cô ấy mới phải chết khi tuổi đời còn rất trẻ đây. – Hoạ Mi nghẹn ngào nói trong nước mắt.

- Đàn ông với đàn bà khi mới sinh ra ai chẳng thân thể không một mảnh vải che thân, lúc đi tắm ai chẳng trần truồng. Bị người ta chẳng may nhìn thấy ai chẳng xấu hổ thế mà tại sao các người không hiểu điều đó nhỉ? Bị phơi bày thân thể không mảnh vải che thân, cùng cảnh ân ái trước bao con mắt soi mói của thiên hạ ai chẳng đau, chẳng xấu hổ, chẳng cảm thấy nhục nhã. Con người chứ có phải súc vật đâu, hơn nhau ở cái áo, cái quần che thân. Nhưng các người chẳng hiểu gì đã vội ném đá, chửi rửa, xỉ nhục nạn nhân. Mà thường đều là con gái, những người có tâm hồn yếu đuối, nhạy cảm, lòng tự trọng cao yêu danh dự bản thân còn hơn cả tính mạng mình. Sao không đi chửi tên đàn ông khốn nạn cũng có quan hệ với cô gái trong ảnh chứ?

- Oi, rõ ràng là các người rất tinh táo biết chọn người để mà chửi rửa, xỉ nhục rồi dồn người ta vào bước đường cùng rồi, sống không được chết cũng không xong. Phải phát điên hoặc chết để giải thoát, vì đàn ông tinh thần thép, có làm sao thì sau này vẫn có thể cưới được vợ. Còn con gái thì sao? Bị như vậy rồi sau này liệu có cơ hội lấy được chồng nữa không? Con gái tâm lý yếu đuối dễ gục ngã và nghĩ đến cái chết. Lòng dạ các người đúng là thâm hiểm, ác độc hơn cả rắn rết, loài lang sói mà. Thật là bất công quá đi, tại sao làm con gái lại luôn khốn khổ vì bị người ta chà đạp, dày xéo thảm hại như cái giẻ lau thế chứ. Hu hu – Lần này Hoạ Mi khóc thật sự, nước mắt rơi như mưa không thể kiềm chế được.

Nhiều tiếng nức nở của một vài cô gái trong đám đông vang lên vì quá xúc động, cảm thấy rất bất mãn, không khí thật âm ảm, tang thương. . .

- Mục đích của các người đạt được rồi đó, bây giờ tôi sẽ nhảy xuống dưới kia chết cho các người xem, cho các người đắc ý thoả mãn, sung sướng. – Hoạ Mi hít một ngụm khí lạnh, đưa đôi mắt khinh bỉ, căm hận liếc nhìn đám người xấu xa ép nhỏ nhất định phải chết mới cam tâm.

- Nhưng cái chết của tôi hôm nay không phải vì cảm thấy quá nhục nhã mà chết đâu. Tất cả là do các người cố tình xỉ nhục, ngấm máu phun người, xúc phạm, huỷ hoại đi danh dự, sự trong sạch của tôi. Quyết dồn tôi vào con đường cùng, ép tôi phải chết đây. Ha ha – Hoạ Mi cười chua chát, nhìn xuống dưới lòng đường sâu hun hút mình thật sự phải chết như thế này sao?

- Các người thấy tôi chết thì cứ cười thoả mãn, đắc ý đi vì đã có thể ép tôi nhảy lầu tự sát như mong muốn của các người. Ha ha, nhưng đừng quên ông trời có mắt đấy, ác giả ác báo. Các người cười trên nỗi đau của tôi hôm nay, đắc ý trên nỗi đau xót của người thân tôi khi phải chứng kiến tôi rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng này đến mức phải chọn cái chết để giải thoát. – Hoạ Mi mỉm cười rất bình thản, nói nhẹ nhàng như gió lướt qua không còn gay gắt nữa.

- Nhất định một ngày nào đó ông trời cũng sẽ cho các người nếm thử nỗi đau của tôi ngày hôm nay để xem cảm giác nó như thế nào. Đó là thứ cảm giác đáng sợ và ghê ghớm đến mức muốn huỷ diệt đi tất cả mọi thứ. Đời còn dài, còn nhiều bất ngờ khó lường sẽ xảy ra trong tương lai lắm. Không phải các người thì sẽ là con cháu các người. Cười nữa đi. . . xỉ nhục nữa đi, nguyên rủa tôi chết nữa đi. . .sao bây giờ các người lại im lặng như thế? – Thấy không khí im lặng không một tiếng động, tất cả đều đưa mắt nhìn mình đầy hồi lố Hoạ Mi không thể chịu đựng nổi liền hét lên.

- Hoạ Mi em đừng cứ như thế nữa, mau xuống đây đi. Ba mẹ em tới thăm em rồi này – Tuấn Anh vội nói to, tiến dần từng bước tới gần Hoạ Mi, hi vọng tóm được nhỏ. . .

- Anh mau lùi lại nhanh, nếu không em sẽ nhảy xuống ngay lập tức – Hoạ Mi lại bắt đầu như kẻ điên hét âm lên.

- Được, anh không tiến lên nữa, em có thể xuống đây được không?

- Không thể. . .không bao giờ - Hoạ Mi sợ hãi bịt chặt hai tai lại, lắc đầu liên tục mất hết lý trí.

Cái âm thanh đáng ghét đó lại bắt đầu vang lên nữa rồi. . .Đừng tin lời bọn họ nói. . .nước mắt của bọn họ chỉ là nước mắt cá sấu thôi. Ngươi mà không nhảy xuống dưới kia tự sát. . .sau này bọn chúng sẽ càng khinh thường ngươi. Cho rằng ngươi là kẻ ham sống sợ chết, nghe lời ta mau nhảy xuống đi nào. Cái chết dễ chịu lắm, ta nói thật đấy. . .

Khi tư tưởng không thông, suy nghĩ, áp lực quá nhiều rất dễ nảy sinh nhiều vấn đề tiêu cực. Một khi cái chết đã ăn sâu vào óc thì... không có cách nào xua đuổi được nó cả. Đó là triệu chứng của bệnh trầm cảm khi giai đoạn quá nặng nề, hoang tưởng xuất hiện ngày càng nhiều và liên tục...

- Hoà Mi, ba mẹ tới rồi, con mau xuống đây đi nào, về với ba mẹ đi con. – Mẹ Hoà Mi nhận được tin vội chạy đến, thở hồng hộc, mặt đỏ hoe, xót xa gọi tên con gái.

- Không kịp nữa rồi, xin lỗi những người thật lòng yêu thương con. Cuộc đời này quá bất công, làm con gái quá đau đớn, quá khổ cực, chịu quá nhiều thiệt thòi lại còn bị người đời dèm pha, chà đạp dồn ép đến đường cùng mỗi khi có cơ hội, có lỗi lầm... Con thật sự không thể chịu đựng được nổi nữa rồi. Nếu có kiếp sau con nhất định sẽ làm con của ba mẹ nhưng con không đầu thai làm con gái nữa đâu, một kiếp là đã đủ khiến con kinh sợ rồi. Con gái bất hiếu không thể phụng dưỡng cha mẹ lúc tuổi già, xin ba mẹ thứ lỗi. Bây giờ thì con phải đi trước đây, tạm biệt...

Nói xong Hoà Mi nhìn ba mẹ mình lần cuối bằng ánh mắt áy náy, day dứt rồi chớp mắt xoay người nhảy ngay xuống dưới. Cuộc sống này quá bất công, làm con gái quá khổ, cứ tiếp tục sống trong một môi, đau thương như thế này thì chết đi còn dễ chịu hơn.

- Không – Nhật Duy hét lên một tiếng thảm thiết vội chạy đến nắm chặt tay Hoà Mi nhưng đã muộn mất rồi chỉ còn cách bắt lực đứng nhìn Hoà Mi rơi tự do từ độ cao 20 mét xuống mà không thể làm gì được, định leo lên bờ tường nhảy theo Hoà Mi may có Huy Hoàng, Minh Khánh níu giữ.

- Trời ơi! Con gái của tôi... Bà Hương tận mắt chứng kiến cảnh con gái mình nhảy lầu sốc quá ngất đi.

- Sao con bé lại ngốc như thế chứ? Tại sao lại chọn cái chết để giải quyết tất cả mọi bế tắc chứ? Tại sao con bé lại nhẩn tâm như thế chứ? Biết vậy đã chẳng để nó sống ở Việt Nam, có ai ngờ tình hình dư luận ở đây còn nguy hiểm hơn cả bất cóc ở Italia năm nào chứ? – Ông Cường mắt vô hồn, trông rỗng lăm lăm như người mất trí, hồi hận tột cùng...

Những người còn lại ngơ ngác khi sự việc diễn ra quá nhanh, thật không ngờ một cô gái mới có 16 tuổi khi rơi vào hoàn cảnh bế tắc này, tính cách mạnh mẽ, kiên cường lại thế mà còn phải chết vì không thể chịu đựng nổi sức ép dư luận. Nếu lỡ là mình thì sao... thật không dám tưởng tượng nữa

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116

Trong cuộc sống ai chẳng yêu thích chuyện cổ tích hoàng tử và công chúa, hai người yêu nhau và sẽ sống hạnh phúc bên nhau đến trọn đời nhỉ? Nhưng lại luôn nghĩ tất cả chỉ là một giấc mơ đẹp, hão huyền không bao giờ có thể thành hiện thực.

Hoà Mi thì lại nghĩ khác chuyện cổ tích trên phim ảnh, sách vở là chuyện của người ta đâu có liên quan gì đến mình. Chỉ khi nào “Sống trong chăn mới biết chăn có rận”, rõ ràng nhìn thấy họ sống rất hạnh phúc, vui vẻ đứng ngoài ai cũng phải ngược mắt nhìn lên bằng ánh mắt ngưỡng mộ, sùng bái. Nhưng ai mà biết được ở sâu thẳm trong tâm hồn họ có thực sự hạnh phúc như những gì là ánh sáng hào quang rực rỡ đến chói mắt như đã thể hiện ở bên ngoài hay không? Hay chỉ là một vỏ bọc che giấu đi sự đau khổ, bế tắc, chán nản mà họ phải chịu đựng bấy lâu.

Ai cũng thích cái gì cũng đơn giản, nhẹ nhàng, hoàn toàn theo ý thích của mình. Nhưng cuộc sống thì không bao giờ có chuyện đơn giản, nhẹ nhàng như những gì mình mong đợi đâu. Nếu tất cả đều có thể biết trước, dự đoán được chính xác, sắp xếp một cách chu đáo, cẩn thận không hề có bất kỳ sai sót gì thì còn gì nữa gọi là thú vị nữa. Chẳng có con đường nào chỉ trải toàn hoa hồng mà không hề có chút chông gai, cũng chẳng có tâm hồn ai là phẳng lặng, êm đềm dễ hiểu như hồ nước trong suốt xuyên thấu được tới tận đáy cả.

Trong cuộc sống rất nhiều cặp đôi yêu nhau tha thiết, thề non hẹn biển đến chết không rời. Khi kết hôn thậm chí là có con rồi vẫn thay lòng đổi dạ, đi tìm kiếm cái gọi là cảm giác mới mẻ bên một người hoàn toàn mới khác. Để rồi đánh mất đi cái gọi là “Hạnh phúc gia đình”, cái gọi là tình nghĩa bao năm vun vén khó khăn lắm mới có thể kết duyên vợ chồng ước mong bền vững suốt trăm năm. Đánh mất luôn cả đi tình yêu mà mình hằng nâng niu, trân trọng suốt bao ngày...

Để rồi... đến lúc thực sự tan vỡ, đến những giây phút cuối đời hấp hối sắp chết mới nhận ra... mình sai lầm như thế nào? Mình thật sự đánh mất đi những thứ quan trọng gì? Có lỗi với người ấy như thế nào? Dù có cầu xin người ấy cũng không bao giờ có thể mỉm cười mà tha thứ được. Như vậy có đáng không?

Nhiều người biện hộ tại nhu cầu sinh lý chán gối không thể nào thoả mãn, hạnh phúc thì không thể nào bền vững nếu nhu cầu xác thịt không được hoà hợp. Vậy xin hỏi bạn thực sự yêu người mình yêu vì cái gì? Đến với nhau vì cái gì? Nếu ai yêu nhau cũng vì nhu cầu sinh lý không thoả mãn mà nhẩn tâm phản bội, lừa dối gây đau khổ cho người mình yêu rồi chia tay thì còn đâu những câu chuyện cảm động về tình yêu nữa? Xã hội có lẽ cũng loạn mất...

Trong tình yêu sợ nhất sự thiếu chung thủy, ăn ở hai lòng, lừa dối, phản bội. Nếu đã thật lòng yêu bằng cả trái tim chân thành thì sẽ không bao giờ có ý định muốn chung chạ chán gối với người khác ngoài người mình yêu. Còn đâu tất cả mọi lời giải thích chỉ là lời ngụy biện để che đậy cho một trái tim đã hết yêu, trót mang sự đổi thay, ích kỷ, vô tâm mà thôi.

Rắc rồi...nổi tiếp rắc rồi...bất ngờ...nổi tiếp bất ngờ. Hoà Mi có cảm giác suốt từ khi mình quen biết Nhật Duy, yêu và được yêu bản thân mình như thực sự được bước vào một thế giới mới lạ. Được ngồi trên con thuyền chông chênh, mong manh bằng nan tre đi phiêu lưu một cách mạo hiểm giữa đại dương mênh mông toàn sóng gió, bão tố liên tục xuất hiện muốn đoạt lấy tính mạng của mình chỉ để tìm kiếm cái gọi là “Hạnh phúc”.

Hòn ngọc đẹp rực rỡ và quý giá hơn bất kỳ mọi thứ trên thế gian, muốn tìm kiếm được nó nhất định phải tìm được một hòn đảo mang tên “Tình yêu chân thành, chung thủy, nguyện hi sinh vì nhau quyết không bao giờ thay lòng đổi dạ dù có ra sao. Mãi nắm chặt tay nhau không buông cùng vượt qua mọi thử thách, khó khăn của cuộc sống chia sẻ mọi buồn vui đến tận khi đầu bạc răng long...”

Thử thách để có thể cập bến được hòn đảo này cũng rất khắc khe, yêu cầu “Hai người phải thực sự yêu nhau bằng cả trái tim chân thành. Sẵn sàng bất chấp hi sinh tất cả thậm chí là cả mạng sống của mình chỉ cần người mình yêu luôn được hạnh phúc không một chút toan tính, vụ lợi. Và nếu đã thực sự yêu thì khi cùng nắm chặt tay nhau đứng song song không phải là đưa mắt nhìn nhau mỉm cười, mà hãy cùng nhau nhìn về một hướng cảm nhận được nhịp đập của cả hai trái tim. Chỉ cần như vậy thôi mà đã thực sự hiểu đối phương cần gì, muốn gì...thì hòn ngọc *Hạnh phúc* sẽ xuất hiện”.

Đây là viên ngọc vô cùng quý giá và tuyệt đẹp nhất trên thế gian ai ai cũng mong muốn mình được sở hữu thậm chí là được trông thấy một lần thôi cũng đã mãn nguyện rồi. Họ tìm kiếm suốt nhiều năm, thậm chí cả cuộc đời, bỏ ra biết bao nhiêu vàng bạc châu báu để săn lùng...nhưng cũng chưa từng được nhìn thấy dù chỉ một lần. Mà cho dù có nhìn thấy cũng chẳng thể chạm tay tới, cảm giác như một quả bong bóng xà phòng lung linh, đẹp đẽ...chạm tay rồi bỗng chốc lại vỡ tan.

Tại sao lại như vậy nhỉ? Có lẽ câu hỏi này đành phải tự mỗi người trải nghiệm rồi đưa ra câu trả lời sẽ thú vị và ý nghĩa hơn.

Chẳng ai trên đời này thực sự tin rằng có câu chuyện cổ tích nếu thực sự yêu nhau sẽ đến được với nhau và sống hạnh phúc bên nhau tới chọn đời. Tất cả chỉ là câu chuyện hoang đường không bao giờ có thể xảy ra trong thực tế, chẳng có cơ sở nào để chứng minh những điều đó là có thật cả khi mà bản thân chưa từng được trải qua.

Và Hoà Mi không nghĩ là như vậy, cứ ngồi đó mơ mộng, hảo huyền rồi nghe truyền miệng thì tin làm sao được. Giấc mơ sẽ mãi chỉ là giấc mơ mà thôi, điều ước cũng mãi chỉ là điều ước thôi. Thay vì ngồi im lặng suy nghĩ xem chuyện cổ tích là có thật hay không? Nếu có thật thì ví dụ thực tế đâu? Ai đã từng trải nghiệm qua thực sự rồi ngồi trước mặt mình chia sẻ với mình thì mình mới tin? Còn không thì cho dù mặt trời có mọc đằng Tây mình cũng sẽ không tin đâu.

Thật nực cười tất cả chỉ là tình yêu đẹp như một câu chuyện cổ tích của người ta chứ có phải của mình đâu? Vậy nên thay vì ngồi im đó mơ mộng, ngưỡng mộ, ao ước mình được như nhân vật chính trong chuyện cổ tích. Thì Hoà Mi sẽ lập tức hành động, theo đuổi, tìm kiếm tự tạo nên một tình yêu đẹp, lãng mạn, cảm động còn hơn cả chuyện cổ tích Lọ Lem hay Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn – Dành riêng cho mình và chỉ thuộc về duy nhất một mình mình mà thôi.

Ai cũng có những câu chuyện tình yêu đẹp, lãng mạn, cảm động hơn cả chuyện cổ tích Hoàng tử và Công chúa trên sách vở, phim ảnh. Sao cứ phải ngồi im lặng say đắm, mơ mộng, ngưỡng mộ rồi tự than thân trách phận, hận số mệnh bạc bẽo “Ước gì mình được như cô ấy/anh ấy...” cho lãng phí thời gian và uổng phí mất bao nhiêu cơ hội hiếm có từng lướt trong suốt cuộc đời... Thật đáng tiếc.

Chỉ cần bạn luôn tin tưởng và hi vọng rằng trên thế gian này thực sự có chuyện cổ tích hai người yêu nhau nhất định sẽ đến được với nhau và sống hạnh phúc bên nhau đến trọn đời, thì không có gì là không thể cả.

Nếu bạn thích đứng im luôn mơ mộng, ước ao thì...có lẽ chuyện cổ tích đúng là không có thật trên đời này rồi. Còn nếu bạn hành động ngay lập tức bằng tất cả sự nỗ lực của bản thân, dù trời có sập cũng quyết không dễ dàng bỏ cuộc...kết quả sẽ khiến bạn vô cùng bất ngờ đó.

Hạnh phúc là phải nỗ lực không ngừng tìm kiếm và biết trân trọng, giữ gìn không phải là từ trên trời rơi xuống như những cơn mưa rào mùa hạ. Càng không phải chỉ là một giấc mơ hảo huyền, viễn vông...chỉ cần bạn thực sự tin và quyết tâm theo đuổi không vì chút thất bại con con mà dễ dàng buông xuôi, mất hết niềm tin là đủ...

Nhóc lười... Tôi yêu em!Nhóc lười... Tôi yêu em!Nhóc lười... Tôi yêu em!Nhóc lười... Tôi yêu em!Nhóc lười... Tôi yêu em!Nhóc lười... Tôi yêu em!Nhóc lười... Tôi yêu em!Nhóc lười... Tôi yêu em!Nhóc lười... Tôi yêu em!Nhóc lười... Tôi yêu em!

Lúc Hoà Mi rơi tự do xuống phía dưới từ độ cao 20 mét ngay cả bản thân Hoà Mi cũng cứ nghĩ lần này chắc chắn mình sẽ tan xương nát thịt, cái chết chỉ là điều hiển nhiên như quy luật tự nhiên mặt trời mọc đằng Đông và lặn đằng Tây vậy. Cuộc sống có quá nhiều sóng gió, bể tắc. Là một cô gái có tâm hồn mộng mơ, nhạy cảm, yếu đuối chẳng may gặp phải chuyện bất hạnh đã đau khổ khóc hết nước mắt thậm chí là cắn lưỡi tự sát vì thấy quá nhục nhã khi bị kẻ xấu xa xâm phạm thân thể. Có nỗi đau thể xác lẫn tinh thần nào đau xót hơn thế không?

Vậy mà chẳng hiểu sao không những không nhận được sự thông cảm, an ủi, động viên dư luận. Thì ngay lập tức bị dư luận lên án chỉ trích không tiếc lời, bị xã hội tẩy chay quay lưng lại ném đá, xỉ nhục một cách dữ dội. Chỉ vì mình là một đứa con gái lằng lộn, hư hỏng, dễ dãi, trờ trẽn, không biết liêm xỉ, không có lòng tự trọng...thậm chí còn bị họ nguyên rủa chết đi thế mới sợ chứ?

Chẳng hiểu từ khi nào mình bỗng biến thành đứa con gái xấu xa như thế nhỉ? Rõ ràng mình là nạn nhân, là người bị hại mà càng nghĩ càng thấy nực cười. Dư luận với xã hội những con người có đầu óc, tư duy, được học hành, giáo dục tử tế. Hơn nữa là người Việt Nam luôn có tinh thần đoàn kết tương trợ “Lá lành đùm lá rách” cơ mà. Thế quái nào họ lại nhẫn tâm quay lưng lại với mình khi mình rơi vào hoàn cảnh bất hạnh như vậy nhỉ? Biết oán trách ai bây giờ? Trách họ đã man, máu lạnh, ngu ngốc hay trách mình xui xẻo bất hạnh không biết kêu ai nhỉ? Oi, sao mà cay đắng, chua chát như vậy chứ. Hic

Cũng chẳng phải Hoà Mi muốn chết đâu, nhỏ muốn sống tốt là khác, còn bao nhiêu ước mơ dang dở chưa kịp thực hiện...Nhưng nếu sống tiếp mà bị dư luận lên án, xã hội tẩy chay. Vết nhơ, tai tiếng còn đây nhất định sau này nhỏ sẽ không thể nào mà sống yên ổn được. Nhất là khi nghe những lời dị nghị, xỉ nhục,...cùng ánh mắt khinh bỉ, ghê tởm của họ chỉ vì nhỏ trót bêu xấu hình ảnh người phụ nữ trong sáng, đoan trang, dịu dàng, biết giữ gìn trinh

tiết...mà cả xã hội vẫn hằng tôn thờ. Thật sự quá tuyệt vọng nên dù muốn hay không lần này Hoà Mi cũng đành phải lựa chọn cái chết làm giải pháp để được sống tiếp yên ổn, không lo bị xi nhục nữa mà thôi.

Nếu không sớm muộn Hoà Mi cũng thực sự phát điên và bị tống cổ vào trại tâm thần mất, sống đau khổ, mệt mỏi như vậy thà chết đi còn hơn. Thử vào bệnh viện tâm thần xem có bao nhiêu cô gái bất hạnh giống như nhỏ chỉ khác về hoàn cảnh xui xẻo bị dư luận lên án, bị xã hội tẩy chay mà phải vào bệnh viện tâm thần nửa điên nửa dại, người không ra người quỷ không ra quỷ. Phải sống nốt quãng đời còn lại của tuổi thanh xuân tươi đẹp trong sự cô độc, ghê lạnh của người đời ở bệnh viện tâm thần.

Hoà Mi không muốn như thế...thật sự không muốn như thế đâu, cho dù giây phút quyết định nhảy lầu tự sát nhỏ cũng thực sự bị điên rồi...Và là ai khi rơi vào hoàn cảnh của mình, Hoà Mi tin họ cũng sẽ phải lựa chọn cái chết là giải pháp tốt đẹp nhất giống như nhỏ mà thôi. Chẳng ai có đủ mạnh mẽ, kiên cường, bản lĩnh để mà chịu đựng được nỗi sự ghê lạnh của người đời, sức ép của dư luận cũng như sự tẩy chay của cả xã hội đâu.

Giây phút chạm mặt đất Hoà Mi có cảm giác rất êm dịu hoàn toàn không hề cảm thấy đau đớn tí nào, thế nhưng do rơi từ độ cao 20 mét với tốc độ nhanh, mạnh cùng nhiều cú sốc tâm lý Hoà Mi đã ngất xỉu đi trước khi cảm nhận được những gì đang diễn ra xung quanh mình.

Ở trên sân thượng tầng 6, tất cả mọi người sau khi chứng kiến khoảnh khắc Hoà Mi nhảy lầu tự sát vì không thể chịu đựng được nỗi sức ép của dư luận, mặt mũi ai nấy đều sợ hãi, thậm chí là trắng bệch không còn giọt máu. Vài tiếng khóc nức nở vang lên từ phía Ngọc Huyền, Thuý Tiên, Quỳnh Chi, Phương Anh.

Nhật Duy sốc quá định nhảy xuống theo may mà có Huy Hoàng và Minh Khánh giữ chặt lại, Tuấn Anh đứng im đôi mắt vô hồn, sắc mặt lạnh lẽo “Những con người độc ác, chính tại các người mà Hoà Mi mới chết, nợ máu các người nhất định sẽ phải trả bằng máu...”. Thành Trung chân run rẩy muốn quý ngã, tại sao cô gái mà cậu yêu phải chết thê thảm như vậy chứ?

- Oi, mọi người nhìn kia, còi xe cấp cứu tới thì phải – Minh Khánh vừa cố giữ Nhật Duy vừa nhìn xuống dưới liên hết lên.

- Oai, đúng rồi, đúng là xe cấp cứu, ở dưới nhiều người đi đường tập trung đông quá – Huy Hoàng cũng hét lên.

- Cao quá, chẳng trông thấy gì cả, chúng ta mau chạy xuống thử xem tình hình như thế nào đi – Tuấn Anh đề nghị.

Thế rồi tất cả mọi người đều vội vàng chạy xuống dưới, cả ba Hoà Mi cũng được dìu xuống theo, còn mẹ Hoà Mi đau lòng quá nên ngất xỉu dìu vào phòng y tế của trường.

Khi xuống đến nơi thì người dân đi đường đã tập trung rất đông, gây ách tắc giao thông, Nhật Duy cùng Tuấn Anh, Minh Khánh, Huy Hoàng cả đám bạn của Hoà Mi khó khăn lắm mới chen vào được.

Vừa vào tới nơi đã nhìn thấy một chàng trai xa lạ rất đẹp trai, phong thái ung dung, cao quý. Sắc mặt lo lắng đang ôm chặt lấy Hoà Mi ngồi trên đệm hơi đã ngất xỉu, lúc này Băng Hạ cũng có mặt đứng bên cạnh ánh mắt bất an, nhìn mọi người khẽ gật đầu.

- Băng Hạ sao chị lại có mặt ở đây vậy? – Ngọc Huyền ngạc nhiên hỏi.

- May mà có Nhật Duy nhanh trí gọi điện báo cho chị biết, mau gọi xe cứu thương mang đệm hơi đến ngay lập tức Hoà Mi đang đứng ở tầng 6 tại trường Thực Khuê định nhảy lầu tự sát, tinh thần rất bất ổn sợ rằng nhỏ sẽ liều lĩnh mà nhảy thật. Nhật Duy cùng mọi người sẽ cố gắng câu giờ, hi vọng sẽ kịp. – Băng Hạ nhìn Nhật Duy mỉm cười.

- Oh, thảo nào Nhật Duy cũng cứ muốn nhảy xuống dưới này theo Hoà Mi hoá ra là đã chuẩn bị từ trước. Lúc đó bọn anh hoảng sợ quá không nghĩ được gì nhiều, may mà Hoà Mi không sao rồi. – Tuấn Anh thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng nhìn Băng Hạ cảm kích.

- Hoà Mi sao rồi cô ấy không có chuyện gì quá nghiêm trọng chứ? – Nhật Duy vội tới gần chỗ Hoà Mi ôm chặt nhỏ vào lòng, xót xa, lo lắng hỏi Vũ Tú.

- Yên tâm đi, chỉ là tinh thần bất ổn, quá mệt mỏi nên ngất đi đó thôi. Cậu đừng quá lo lắng bây giờ chúng ta mau đưa Hoà Mi vào bệnh viện thôi, tôi đã gọi xe cấp cứu tới rồi – Vũ Tú khẽ mỉm cười trấn an.

- Cảm ơn anh – Nhật Duy gật đầu lập tức bế Hoà Mi đứng dậy đưa lên xe cấp cứu.

- Oh, hai người quen nhau à? – Thuý Tiên mở tròn mắt ngạc nhiên hỏi.

- Uh, đây là bạn của Hoà Mi, anh ấy đã từng cứu Hoà Mi thoát khỏi nguy hiểm một lần, là cựu sinh viên của trường Thực Khuê. Hoà Mi vô cùng cảm kích nhận anh ấy làm anh trai kết nghĩa luôn đã từng giới thiệu với Nhật Duy và kể qua cho chị nghe. Sau đó anh ấy sang Pháp công tác nên giờ mới có mặt tại đây để gặp mọi người, Hoà Mi từng nói đợi khi anh ấy sang Pháp trở về sẽ mở một bữa tiệc linh đình để giới thiệu với mọi người người anh trai kết nghĩa này muốn cho mọi người một điều bất ngờ...có ai ngờ - Băng Hạ lắc đầu buồn bã, xót xa.

- Thì ra là vậy, không ngờ Hoà Mi lại làm trò như vậy, ngay cả bạn thân cũng giấu diếm đợi khi nó tỉnh lại phải dạy cho nó một bài học mới được – Quỳnh Chi rơm rớm nước mắt gượng cười.

- Chào anh, rất vui được làm quen với anh. May mà có anh Hoà Mi mới có thể bình an vô sự như bây giờ. – Ngọc Huyền xúc động chìa tay ra.

- Không có gì, anh rất thích một cô gái hay nói hay cười, vô tư, đáng yêu. Thấy chuyện bất bình liền ra tay tương trợ rất hợp với tính cách của anh, rất thích hợp làm em gái. Bởi ở nhà anh cũng có một cô em gái bằng tuổi Hoà Mi cũng đáng yêu, dễ thương y hệt. Tiếc là nó ở bên Mỹ phải học hành suốt

hiếm khi gặp gỡ dù rất nhớ nó, nên khi sang Việt Nam nghe tâm sự của anh Hoà Mi đã không ngần ngại nhận làm anh trai kết nghĩa. Anh thực sự rất vui, bạn của Hoà Mi cũng là bạn của anh. Rất hân hạnh được làm quen với mọi người – Vũ Tú cười thân thiện bắt tay với Ngọc Huyền.

- Bây giờ thời gian rất gấp, Sau này có cơ hội, chúng ta sẽ nói chuyện với nhau thêm nhé – Thủy Tiên cũng bắt tay Vũ Tú mỉm cười hào hứng.

- Oh, Nhật Duy đưa Hoà Mi lên xe cấp cứu đi rồi kìa, chúng ta cũng mau bắt taxi đi theo thôi – Phương Anh vội kêu lên.

- Thôi mọi chuyện ở đây để anh Minh Khánh với Huy Hoàng giải quyết nốt, nhớ tặng thưởng đội xe cứu hộ nhé may mà họ đến kịp thời nếu không thì thật không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa. – Quỳnh Chi bẻ ngón tay sắc mặt tái xanh vẫn còn chưa hết sợ hãi.

- Biết rồi, mọi người cứ đi đi. Việc ở đây cứ để anh lo cho. – Minh Khánh nhìn Quỳnh Chi dịu dàng nói.

Thế rồi tất cả cùng gọi xe taxi đi thẳng tới bệnh viện Tuyết Linh, nơi Hoà Mi được đưa đến điều trị. Thật là đau lòng quá bệnh trầm cảm của Hoà Mi sau cú sốc bị kẻ xấu làm nhục đã bị quan, này sinh nhiều vấn đề tiêu cực. Lúc nào cũng như người mất hồn, ngơ ngác ngác, không ăn cũng chẳng uống, gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, khuôn mặt hốc hác xanh xao hơn cả người chết.

Tư tưởng lúc nào cũng chỉ nghĩ đến cái chết, có lần lên cầm con dao lam xoẹt một phát ở cổ tay máu chảy thành dòng Hoà Mi không những không thấy đau mà còn mỉm cười nhìn những giọt máu từ tay mình rơi tí tách thậm chí còn định vào nhà tắm xả nước ngâm cơ thể vào bồn để cho máu chảy từ từ chết cho dễ chịu. May mà Lệ Hoà phát hiện kịp thời, khiến tất cả được một phen hoảng sợ mặt mũi trắng bệch không còn giọt máu.

Từ đó bên cạnh Hoà Mi luôn có người canh chừng, sợ nhỏ phát điên tìm đến cái chết thì xong đời nhà ma luôn. Bệnh đã nặng đưa đến bác sĩ tâm lý điều trị, bác sĩ cũng lắc đầu thở dài dặn gia đình cứ bình tĩnh tìm căn nguyên của bệnh đã. Tìm ở đâu? Tìm thế nào? Khi mà sự việc đáng tiếc đã thực sự xảy ra.

Vấn đề là phải tìm cách khai thông tâm lý của Hoà Mi, phải ra ngoài tiếp xúc nhiều bệnh mới có cơ hội khỏi được. Có ai ngờ đến trường học được một tuần đang yên ổn thì cái bọn người điên rồ chết tiết ấy tự nhiên xông ra nói nhảm đã đành còn rủa Hoà Mi chết đi. Thế là nhỏ chết thật, may mà Nhật Duy ứng phó kịp thời dự đoán trước tình huống rồi chuẩn bị nhờ người ứng cứu nếu không có lẽ...cả đời này bọn họ sẽ sống trong đau khổ, dẫn vật mất. Hic

Còn vấn đề về vụ clip “nóng” kia đội lời cô được kẻ khốn nạn, mất hết nhân tính đứng đằng sau giật dây nhất định bọn họ sẽ khiến hẳn phải trả giá đắt. Nợ máu phải trả bằng máu, còn làm sao để xoa dịu được dư luận khi mà bọn họ như con thú điên khát máu chỉ làm sao ăn tươi nuốt sống người khác cả thịt lẫn xương khiến người ta không chết hoặc phát điên thì quyết không tha miễn.

Đúng là vấn đề đau đầu thật, dư luận thì quá đông biết bao con người ảnh hưởng từ mạng xã hội, Youtube, trường học, báo chí... Một đồn mười, mười đồn trăm, sợ rằng chỉ dựa vào minh sức của bọn họ không thể nào đầu lại được.

Oi, chẳng lẽ con người ta thật sự mất hết nhân tính, độc ác, dã man không biết phân biệt phải trái trắng đen đến mức đó sao? Cứ thích chửi rủa, ném đá, xỉ nhục ai tùy thích cho sướng miệng không chút suy nghĩ và cũng chẳng biết thực hư chuyện là như thế nào sao? Quyết dồn ép một cô gái có hoàn cảnh bất hạnh vào đường cùng sao?

Hoà Mi dù tính lại cũng không thể sống yên ổn với bọn họ sao? Cứ thế này sợ Hoà Mi sẽ phát điên thật mất thôi...Kiểu này bọn họ lần ba mẹ của Hoà Mi cũng sẽ chết theo nhỏ mất. Tương lai, sự nghiệp, hạnh phúc cả đời... của Hoà Mi sẽ vì bị miệng lưỡi dư luận, vì bị xã hội tẩy chay quay lưng lại không chút xót thương...mà bị chìm đắm xuống đáy Địa ngục ư? Buồn quá.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117

Đường đời lắm chông gai, lắm niềm vui lẫn nỗi buồn, cũng có những lúc chán nản, hụt hẫng. Cũng có những lúc vui sướng khi thành công, cũng có lúc buồn bã khi thất bại. Điều quan trọng là phải tự biết đứng lên bằng chính đôi chân của mình sau mỗi lần vấp ngã, nỗi đau xót đến mức tuyệt vọng muốn chết đi theo thời gian cũng sẽ dần phai nhạt chỉ để lại vết sẹo khắc sâu trong lòng. Đừng vì những sóng gió, phong ba trước mắt làm cho gục ngã. Hãy coi mỗi lần vấp ngã là một bài học kinh nghiệm quý giá không người thầy giáo nào trên đời có thể dạy dỗ, phải tự mình trải nghiệm, tự rút ra ý nghĩa để khi bước tiếp trên con đường đời đầy bất trắc sẽ không tiếp tục mắc phải...

Đừng khóc vì quá khứ...bởi nó đã qua rồi.

Đừng lo lắng vì tương lai...nó vẫn chưa tới.

Hãy sống với thực tại và làm nó thêm tươi đẹp.

Vì thực tại mới là điều đáng để sống, quan tâm, yêu thương và hi vọng nhất.

Tại bệnh viện Tuyệt Linh, trong một căn phòng Vip đặc biệt Hoà Mi nằm trên giường sắc mặt trắng nhợt nhạt khiến ai nhìn cũng cảm thấy xót xa.

Mẹ của Hoà Mi ngồi trên giường đưa tay vuốt nhẹ mấy sợi tóc loà xoà trên trán con gái mà lòng không khỏi đau đớn, xót xa. Hoà Mi mới chỉ là một cô gái tuổi còn rất trẻ con, thích chạy nhảy, vui chơi vậy mà chẳng hiểu sao mọi tai hoạ không biết từ đâu rơi xuống cứ trút lên đầu con bé không một chút xót thương.

Tất cả những người thân thiết có quen biết với Hoà Mi đều có mặt trong phòng, gương mặt ai cũng hiện lên vẻ bất an, lo lắng.

- Thật không ngờ con bé này lại kiên quyết tìm đến cái chết như vậy, chẳng biết nó đã viết bức thư tuyệt mệnh này từ bao giờ mà sáng nay vô tình Lệ Hoa tìm thấy ở dưới gối ngủ của nó. Đọc thư xong vợ chồng bác vô cùng sợ hãi vội tới trường của nó xem tình hình như thế nào dẫn mọi người phải trông coi nó thật cẩn thận, có ai ngờ vừa tới nơi thì lập tức được chứng kiến cảnh nó nhảy lầu tự sát không chút lưu luyến. Haiz, nghĩ lại cái giây phút nó bất cẩn, chán đời cực độ quyết tâm nhảy xuống dưới mà bác vẫn còn thấy kinh hãi, mồ hôi lạnh toát, lên con đau tim may mà uống thuốc kịp thời. ...nếu không chắc bác cũng đã đi theo nó mất rồi – Ông Cường sắc mặt mệ mội, thờ dài ngán ngấm.

- Hoà Mi bây giờ bình an vô sự là tốt rồi, hai bác đừng quá lo lắng. – Vũ Tú nhìn về mặt già nua, mái tóc gần như bạc trắng sau một đêm của ông Cường khẽ mỉm cười trấn an.

- Biết là vậy, nhưng chẳng biết khi tình dấy cứ tiếp tục tình trạng này không biết tương lai của con bé sẽ đi đâu về đâu nữa. Haiz – Bà Hương mắt đỏ hoe, lắc đầu bất lực.

- Bất kỳ sự việc nào trên đời này mỗi khi tới đỉnh điểm đều sẽ rẽ sang một hướng khác, sự việc nào rồi cũng sẽ tìm được cách giải quyết ổn thoả, hợp lý cả thôi. – Nhật Duy sau một thời gian dài lo lắng, căng thẳng, thiếu ngủ nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh, đôi mắt màu xanh da sáng ngời đầy tin tưởng vào một tương lai tươi đẹp.

- Cháu cũng nghĩ là vậy, phải rồi bức thư tuyệt mệnh của Hoà Mi viết trước khi chết đâu rồi bác. Nếu không ngại bác hãy đưa ra cho mọi người cùng đọc biết đâu có thể tìm ra được căn nguyên sâu xa để chữa khỏi căn bệnh trầm cảm của Hoà Mi thì sao? – Ngọc Huyền liếc nhìn Hoà Mi lại nhìn thoáng qua Nhật Duy mỉm cười rạng rỡ.

- Vậy cũng được. – Ông Cường gật đầu đồng ý, rút từ trong người ra một tờ giấy nhỏ đưa cho mọi người cùng đọc lướt qua biết đâu có thể tìm được nguyên nhân sâu xa gì thì sao? Chỉ cần như vậy thôi căn bệnh khó chữa của Hoà Mi sẽ được chữa khỏi thì còn gì tuyệt vời hơn.

Tờ giấy hình vuông màu trắng tinh, chữ viết ở chính giữa bằng bút màu đỏ và đen, bốn góc xung quanh có vẽ chim muông hoa lá trang trí rất đẹp, màu sắc tươi sáng y như một bức tranh. Hoà Mi là một cô gái tinh tế, tư duy nhạy bén, luôn có những ý tưởng kỳ lạ, làm cái gì cũng muốn nó phải thật sự hoàn hảo không thì cũng phải đạt mức độ hài lòng nhất định. Rất ghét những mô típ đã thực hiện rồi nhưng cứ nhắc đi nhắc lại một cách nhàm chán, không có sự sáng tạo, cảm giác như tất cả mọi thứ cái nào cũng giống cái nào. Không cùng chung về hình thức thì cũng giống nhau về nội dung, chẳng thấy có gì mới mẻ, thú vị chỉ lướt qua là biết ngay kết quả như thế nào.

Người ta viết thư tuyệt mệnh thì đơn giản viết trên một tờ giấy trắng sau đó gấp lại thế là xong, Hoà Mi thì không thích giống như vậy, nên dù trong lúc bị quan chán nản nhất vẫn phải làm sao khiến cho bức thư tuyệt mệnh của mình trở lên khác biệt nhất, độc đáo nhất và đầy sáng tạo nhất. ...Nếu không đọc nội dung chắc ai cũng nghĩ nó là một tờ giấy viết bài thơ hoặc tả phong cảnh.

“Người yêu dấu ơi, mặc dù em đã từng hứa sẽ luôn bên anh, yêu thương anh, quan tâm, chăm sóc anh đến suốt cuộc đời. Dù đoạn đường phía trước có nhiều chông gai đến đâu cũng sẽ không bao giờ bỏ cuộc, sẽ mãi nắm chặt tay anh quyết không buông. Nhưng thật đáng tiếc, cuộc đời này có quá nhiều sóng gió, trở ngại em thật sự không đủ bản lĩnh để mà vượt qua.

Hơn nữa tự bản thân em cảm thấy mình không xứng với anh, bởi em không còn là một cô gái trong sáng, thuần khiết như trước nữa. Dù biết anh yêu em rất nhiều, có thể vì em mà làm tất cả nhưng anh à! Em thật sự không đủ lòng tin rằng sau này nếu chúng mình thật sự đến với nhau đi chăng nữa, liệu anh có không quan tâm, để ý đến quá khứ của em không? Khi nghe dư luận xì xào, bàn tán sau lưng nói anh chỉ là “thằng đồ vô óc” cho kẻ khác. Cảm thấy lòng tự trọng của mình bị xúc phạm nghiêm trọng liệu anh có còn đủ lòng bao dung lẫn sự kiên nhẫn để yêu em như lúc mới quen nữa không?

Đã từng chứng kiến rất nhiều cặp đôi khi yêu nhau thì nói không quan tâm đến quá khứ của nhau, không quan tâm đến chuyện “trình tiết” nhưng khi kết hôn thì suốt ngày đánh cãi chửi nhau chỉ vì cô gái đó đã trót trao cái quý giá nhất của người con gái cho thằng nào trước rồi. Thế rồi họ chia tay, dù có sống với nhau cả đời cũng chỉ đau khổ, tổn thương mà thôi.

Còn em thì không những đơn giản như vậy còn bị tung cả clip “nóng” nữa, sau này khi cưới em về làm vợ rồi liệu anh sẽ không buồn bã, thất vọng khi thấy bạn bè mình cười nhạo cô gái xinh xắn nguyên vẹn chứ? Anh à, có một sự thật dù muốn hay không em cũng phải nói rõ, dối lòng, miễn cưỡng có tỏ ra không có vấn đề gì sẽ chỉ khiến cả hai thêm đau khổ mà thôi.

Dù yêu nhau đến mấy nhưng đã có vết rạn nứt, miễn cưỡng, cố nhắm mắt chấp nhận dù lòng không muốn sẽ chẳng thể nào hạnh phúc được đâu. Em thì chẳng sợ điều gì cả, chỉ sợ một ngày nào đó anh không thể chịu đựng được nữa nhẫn tâm, vô tình bỏ rơi em ra đi không lời từ biệt mà thôi.

Vậy thì thôi, tình đáng chia tay là xong. Để anh được hạnh phúc em tình nguyện chấp nhận là người hi sinh, chỉ khi em chết đi mới có thể khiến anh quên được em. Rồi một ngày nào đó nhất định anh cũng sẽ tìm được một người con gái khác thật sự xứng đáng với anh, yêu anh hơn em đã từng yêu. Rồi sau đó anh hãy yêu thương cô gái ấy thật lòng nhé, dù thế nào cũng phải sống thật hạnh phúc có như vậy ở trên Thiên đường em mới có thể mỉm cười được.

Bởi vì khi đã yêu một người bằng cả trái tim chân thành, thấy người ấy vui em cũng sẽ vui. Nếu người ấy buồn em cũng sẽ buồn theo, người ấy đau em cũng sẽ đau. Và nếu người ấy không thể hạnh phúc em sẽ còn đau đớn hơn người ấy rất nhiều. Nếu anh thật sự yêu em thì nhất định phải sống hạnh phúc đấy không chỉ vì anh mà còn cả vì em nữa.

Chỉ áy náy nhất là khi em chết đi rồi chắc ba em sẽ đau lòng và buồn bã lắm, nhưng biết làm sao khi mà đời lắm đắng cay. Em cũng muốn sống thật tốt lắm, nhưng người ta không cho em một cơ hội để tiếp tục sống thì em biết làm thế nào? Thà rằng phát điên vào trại tâm thần tạo gánh nặng cho gia đình, những người em thương yêu và xã hội thì em chết đi còn thanh thản, thoải mái hơn.

Ba mẹ cảm ơn hai người đã sinh ra con, yêu thương con cho con một cuộc sống tươi đẹp. Nhưng con gái bất hiếu không thể phụng dưỡng cha mẹ lúc tuổi già được nữa rồi, xin hãy tha thứ cho con.

Vĩnh biệt tất cả!”

Đọc xong ai cũng rung rung nước mắt vì xúc động, thật không ngờ vì hạnh phúc của người mình yêu Hoà Mi sẵn sàng hi sinh tất cả thậm chí là cả cái chết. Trên đời này mấy ai có can đảm như vậy, yêu thì cứ yêu thôi, nói ngon nói ngọt dầu đến chết cũng không chia lìa nhưng hi sinh quyền lợi của bản thân mình để người mình yêu được hạnh phúc thì mấy ai dám can đảm.

Nhật Duy xót xa, nắm chặt tay Hoà Mi nói “Dù sau này xảy ra bất kỳ chuyện gì anh cũng sẽ luôn yêu thương em như lúc mới yêu, quyết không thay lòng đổi dạ”.

- Phải như vậy mới xứng đáng với tình yêu của Hoà Mi dành cho anh chứ, em cảm thấy rất tự hào, rất cảm động đó – Quỳnh Chi vỗ tay cười rạng rỡ.

- Tổ nghe người ta nói “Yêu có nghĩa là mong cho người mình yêu có cái mà mình cho là hạnh phúc và hơn nữa không phải là mong cho mình mà là cho người mình yêu. Cố gắng đến mức cao nhất để đem lại hạnh phúc cho người đó”. Rất đúng vào trường hợp này nha, thế này mới gọi là tình yêu chứ phải không mọi người.

- Đúng vậy, nhưng trên đời này mấy ai hiểu được điều đó, họ chỉ nói yêu thương ngọt ngào nơi đâu môi rồi lại lãng quên như chưa từng quen. Hận nhau, gây đau khổ cho nhau chỉ vì không đạt được những gì mình mong muốn. Hi vọng tình yêu của Nhật Duy với Hoà Mi sẽ mãi bền vững theo tháng năm, hai người ai cũng nguyện hi sinh vì nhau để đem lại hạnh phúc cho đối phương nhất định sau này hai người sẽ luôn hạnh phúc. Anh rất tin tưởng điều đó sẽ thành hiện thực – Vũ Tú mắt long lanh vỗ vai Nhật Duy chân thành nói.

- Chính xác luôn, có lẽ mọi người còn chưa biết tình yêu chân thành tất cả vì hạnh phúc của người mình yêu cũng chính là chìa khoá để mở cánh cửa hạnh phúc cho chính bản thân mình một cách dễ dàng nhất. Tiếc là không phải ai cũng hiểu được điều đó, nhưng không sao chỉ cần Nhật Duy với Hoà Mi sau này luôn hạnh phúc là đủ rồi.

Thành Trung im lặng suốt này giờ cũng chân thành chúc phúc cho hai người họ, dù biết cô gái mình yêu sẽ không bao giờ yêu mình thật lòng có hơi buồn. Nhưng có sao đâu, chỉ cần cô ấy hạnh phúc, vui vẻ là cậu cũng cảm thấy hạnh phúc, vui vẻ theo rồi. Như vậy có bị coi là ngốc nghếch, đại khờ không?

- Từ khi em gặp những tên Sờ khanh chuyên lừa tình hại đời em, em cảm thấy mất hết niềm tin vào tình yêu rồi. Không tin trên đời này lại có thứ tình yêu nguyện hi sinh bản thân mình để người yêu mình được hạnh phúc, em cứ nghĩ tình yêu chỉ là cái thứ tình cảm phù du yêu “là dâng hiến cho nhau tất cả” chán thì đường ai nấy đi nhất là trong thời đại ngày nay. Em yêu người ta bằng tất cả những gì mình có, bằng một tình yêu chân thành không toan tính, vụ lợi. Yêu một cách say đắm, cuồng nhiệt luôn ước mong một ngày nào đó được mặc váy cô dâu sánh bước cùng người mình yêu vào lễ đường trong sự chúc phúc của mọi người. – Băng Hạ cười đau khổ, tay nắm chặt lại, móng tay cắm sâu vào da thịt mà không hề thấy đau tý nào. Chỉ thấy tim nhói đau, xót xa, đau đến muốn nghẹt thở.

- Nhưng có ai ngờ bọn họ chẳng hề yêu em tý gì, chỉ lợi dụng thân xác em là chính trong khi miệng nói ngọt ngào nào là “sẽ yêu em mãi mãi”, “chỉ yêu duy nhất mình em thôi”, “ngoài em ra anh sẽ không cưới cô gái nào làm vợ cả”, ... và em đã tin họ đến mức ngu ngơ. Thế rồi khi họ nhẫn tâm bỏ rơi em một cách không thương tiếc. Để mình em hết vào bệnh viện phá thai một mình, lại sinh con rồi nuôi con một mình. Đau khổ, nhục nhã không đề đâu cho hết. Em đã từng có suy nghĩ hận tất cả đàn ông trên đời này, tại bọn họ mà em mới khổ sở, bi đát như thế này. Sau này khi gặp mọi người em đã tập lãng quên những gì không đáng nhớ, sống thật tốt, thật thanh thản vì bản thân mình rồi. Có trách cũng trách tại em quá ngây thơ, đại khờ mất mù mới yêu nhầm loại đàn ông khốn nạn, bạc tình cặn bã nghĩa đó. – Băng Hạ sống mũi cay cay, nước mắt lặng lẽ rơi theo khoé mi.

- Thôi em à, mọi chuyện đều đã qua rồi, em đừng khóc cũng đừng buồn nữa. Sau này nhất định sẽ có một người đàn ông tốt khác xuất hiện yêu em thật lòng và đem lại hạnh phúc cho em. – Tuấn Anh đưa khăn giấy cho Băng Hạ động viên.

- Có thật vậy không? – Băng Hạ nhìn Tuấn Anh mắt sáng lấp lánh loé tia hi vọng.

- Chỉ cần cháu luôn tin tưởng, luôn hi vọng, khao khát yêu thương đừng vì mất niềm tin mà đóng chặt cửa trái tim mình. – Bà Hương mỉm cười nói thêm

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118

Trong lúc mọi người đang nói chuyện rôm rả được một lúc lâu thì cũng vừa lúc Hoà Mi tỉnh dậy, ngo ngắc nhìn xung quanh liền giật mình khẽ kêu lên.

- Ui, sao tất cả mọi người lại có mặt ở đây thế? – Ánh mắt kinh ngạc, lướt qua từng gương mặt quen thuộc trước mặt không khỏi lạnh người.

- He he, Hoà Mi yêu quý, cuối cùng thì em cũng đã tỉnh lại rồi. Em có biết từ lúc em ngất đi đến giờ mọi người lo lắng cho em như thế nào không? – Nhật Duy cười rạng rỡ đẹp như hoa đào nở giữa nắng xuân, nắm chặt tay Hoà Mi dịu dàng nói.

- Em xin lỗi, nhưng mà tại sao em cứ tưởng mình chết rồi cơ. Sao vẫn còn sống cơ à, hic, - Hoà Mi ủ rũ buồn bã như chiếc bánh bao thiu.

- Đừng buồn nữa, mọi chuyện đã qua hết rồi. Bây giờ thấy em còn sống mạnh khoẻ đầy đủ cả chân lẫn tay như thế này là điều anh cảm thấy hạnh phúc nhất rồi, ngốc ạ - Nhật Duy xoa đầu Hoà Mi cười ấm áp.

- Nhưng mà ...hu hu...em bị người ta hại đời rồi, thấy nhục nhã quá thật sự chỉ muốn chết đi thôi – Hoà Mi nước mắt rơi như mưa, nghẹn ngào nức nở nói.

- Con bé này, con chết rồi, ba mẹ biết sống tiếp ra sao đây. Tất cả chỉ là một tai nạn, chỉ là chẳng may thôi, quan trọng là con phải sống tốt, sống thật mạnh khoẻ biết không? – Bà Hương ôm chặt con gái khóc theo.

- Đúng đấy con à, đằng nào cũng chỉ là một lần tai nạn chẳng có gì là xấu xa cả. Con đừng nghĩ ngợi nhiều, con không nghĩ cho con thì cũng phải nghĩ cho cha mẹ chứ. Cha mẹ già rồi, con chết thật cha mẹ biết nương tựa vào ai đây? – Ông Cường gượng cười đau đớn, nhìn con gái cố khuyên bảo.

- Phải đó mày, mọi người ai cũng biết mày thực sự là người như thế nào. Kệ xác cái bọn dư luận ngu ngốc chuyên thích ngậm máu phun người đó đi, bọn họ chỉ giỏi “ném đá” làm khổ người khác thôi. Đợi đến khi rơi vào hoàn cảnh giống mày xem con nhe răng ra mà cười nổi nữa không? Đời còn dài ai gặp hoạ thật sự còn chưa biết đâu – Ngọc Huyền giận dữ nghiêng răng nói.

- Ha ha, buồn cười quá đi mất thôi – Vũ Tú cười đến đau cả ruột, mắt long lanh nhìn về mặt lo lắng, bất an của mọi người xung quanh cùng vẻ mặt nhăn nhó, đau xót của Hoà Mi không khỏi cảm thấy buồn cười.

- Anh bị điên à? Tự dưng cười cái quái gì không thấy em đang rất đau lòng, nhục nhã muốn chết đi hay sao? – Hoà Mi nhìn Vũ Tú bằng ánh mắt căm hận, vằn tia máu. Tất cả mọi người đều im lặng nhìn Vũ Tú đang ôm bụng cười ngặt nghẽo, ánh mắt đầy tức giận như muốn ăn tươi nuốt sống anh ta.

- Ngốc oi, thực ra em vẫn còn rất hoàn toàn “Nguyên vẹn”, không hề bị kẻ nào xâm phạm thân thể hay làm nhục cả. Sao nào chuyện vui như thế có đáng để cười hay không? – Vũ Tú cố gắng nín cười chậm rãi giải thích.

- Cái gì? Em vẫn còn “nguyên vẹn” ư? Anh chắc chắn chứ? Có bằng chứng gì không? Hay lại cố tình “chém gió” để em mừng hụt thế hả? – Hoà Mi ngay lập tức nhảy xuống dưới giường, đi tới trước mặt Vũ Tú hỏi dồn dập, mắt mở to đầy kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

- Có thật không thế hả anh Tú, chuyện này đối với Hoà Mi vô cùng quan trọng không thể đùa được đâu? – Nhật Duy cổ trằn trĩnh không để mình quá kích động trước tin động trời này mà mừng hụt được.

- Phải đó cháu oi, những gì cháu nói là thật hả? Có bằng chứng gì chứng minh không? Chuyện này liên quan đến sự trong sạch cả đời của Hoà Mi cháu đừng có nói đùa làm tổn thương nó nha. – Bà Hương túm chặt tay Vũ Tú mừng rỡ xen lẫn bất an hỏi.

- ...

Cuối cùng đợi mọi người vây quanh hỏi hết những vấn đề có liên quan, nhìn mình bằng ánh mắt khó tin, vẻ mặt đầy đủ các cảm xúc vui mừng, lo lắng, bất an, kinh ngạc,...không khỏi cảm thấy buồn cười. Cố nín cười, lấy từ trong tay ra một chiếc điện thoại iphone 5S, một chiếc bút ghi âm.

- Mọi người tập trung lắng nghe đoạn đối thoại đã được ghi âm một cách chính xác, chân thực nhất này nhé. – Vũ Tú mỉm cười bật nút hoạt động phát lại đoạn ghi âm để chứng minh cho sự trong sạch cả đời của Hoà Mi.

“Đây là Hoà Mi, cũng là con nhỏ chúng ta cần hợp tác để dàn dựng một vở kịch thật đặc sắc” – Giọng một cô gái còn rất trẻ, trong veo, dút khoát.

“Oh, nhìn cũng có vẻ xinh xắn đấy nhỉ?” – Giọng một tên đàn ông, nói về cột nhà.

“Xinh xắn hay không cũng chẳng đến lượt anh đâu, hãy lo làm tốt nhiệm vụ của mình đi. Tốt nhất biết điều một chút đừng có ý nghĩ xấu xa gì hoặc muốn giờ trò gì hòng qua mặt con này thì sẽ không xong đâu”. – Giọng nói đe dọa, lạnh lẽo đầy sát khí.

“Biết rồi chỉ định đùa chút cho vui thôi mà, người đẹp làm gì mà nổi nóng thế”.

“Hừ...đừng quên con nhỏ Hoà Mi này có thân phận rất đặc biệt, nhưng người có mối quan hệ thân thiết với nó đều có thể lực rất mạnh. Vì vậy nếu anh mà dám động đến nó dù chỉ một sợi tóc thì nhất định anh sẽ không được chết toàn thây đâu, thậm chí cả gia đình, họ hàng nhà anh cũng sẽ không được sống yên thân đâu” – Cô gái hừ lạnh, rất nghiêm túc pha chút sợ hãi.

“Khiếp làm gì mà dữ dằn như bà chán tình thế, nói thật nhé, cho dù cô ta có là Tây Thi hay Diêu Thuyền tái thế thậm chí là xinh hơn cả Thủy Kiều đi chăng nữa tôi cũng chẳng có điên mà động đến cô ta dù chỉ là một sợi lông tơ đâu. Làm người ai chẳng muốn sống thật yên ổn, hưởng vinh hoa phú quý chứ có ai ngu mà muốn chết sớm đâu”- Tên đàn ông lạnh nhạt nói.

“Biết thế là tốt, đợi sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ đã được giao. Chủ nhân của tôi sẽ cho anh một số tiền lớn đủ để anh tiêu xài cả đời sau này mà không phải lo lắng bất cứ chuyện gì, làm tốt sẽ được thưởng. Làm không tốt ...chỉ có một con đường chết mà thôi, anh hiểu ý tôi rồi chứ?” – Cô gái tiếp tục đe dọa, giọng lạnh lẽo đầy chết chóc.

“Ok, chúng ta đều là những kẻ bán mạng vì tiền, luật lệ trên giang hồ như thế nào sao tôi lại không biết chứ. Chỉ cần chủ nhân của cô đừng có nuốt lời, sắp xếp ổn thỏa cho tôi thì muốn tôi làm gì tôi cũng đều sẽ đồng ý. Dù sao ở nhà tôi trên còn có mẹ già, dưới còn có con nhỏ, việc gì nên làm, việc gì không nên làm tôi hiểu rất rõ. Cô có thể biến đi được rồi, tôi muốn được nghỉ ngơi trước khi làm nhiệm vụ” – Tên đàn ông uể oải, mệt mỏi nói.

“Cô ta đã ngưng loại thuốc mê sau 24h sẽ tỉnh lại, bây giờ chỉ còn khoảng nửa tiếng nữa thôi là đến lúc cô ta tỉnh lại rồi. Anh hãy chuẩn bị chu đáo đi, khoảng 10 phút trước khi cô ta thức tỉnh lại anh hãy cởi hết quần áo rồi nằm vào cạnh cô ta coi như chuyện đã thực sự xảy ra. Khi cô ta tỉnh lại thấy mình nằm trần truồng bên cạnh một người đàn ông xa lạ, nhất định sẽ rất hoảng loạn, anh hãy nói với cô ta vài lời lẽ đường mật để cô ta khóc tin là thật. Sau đó bấm vào vào điện thoại ra tín hiệu là nhiệm vụ đã hoàn thành, để tôi dẫn bọn phóng viên chực sẵn ở phòng bên cạnh xông sang ngay lập tức. Ok”- Cô gái nói dứt khoát, rõ ràng người nghe mà cảm thấy lạnh hết cả tóc gáy.

“Biết rồi, phiền cô làm ơn lượn ra ngoài dùm tôi cho nước nó trong đi. Lãi nhái mãi nhức hết cả đầu, yên tâm đi. Cho dù tôi có mọc tám cái tai, mười hai cái sừng thêm ba đầu sáu tay đi chăng nữa thì tôi cũng chưa có đủ can đảm gan to bằng trời này sinh có ý muốn động vào cô ta đâu. Bây giờ nhìn thấy cô ta mà tôi có cảm giác như quả bom hẹn giờ ý, chẳng có chút cảm xúc nào đâu. Haiz” – Người đàn ông chán nản nói xong thở dài mệt mỏi.

“Cưng ngoan lắm, vậy thì chị ra ngoài đây tất cả đều phụ thuộc vào cưng đó. Hi hi” – Cô gái cười cợt lài.

“Cô có định cho tôi sống nữa không vậy? Nghe cô nói mà tôi muốn buồn nôn quá” – Người đàn ông bất mãn.

“Hừ...đồ khốn, ở phòng bên cạnh có camera giám sát phòng bên này đây, nhất cử nhất động của anh không lọt khỏi mắt tôi đâu. Tốt nhất đừng có ngu ngốc này giờ trò xấu xa gì nếu không tôi nhất định sẽ lột da anh đấy.” – Cô gái tức giận nói xong đi ra ngoài, chỉ còn tiếng đóng cửa sau đó tất cả im lặng không một tiếng động.

- Oh, thì ra là như thế? Vậy mà làm chúng ta suốt hơn tuần qua sống dở chết dở - Nhật Duy thờ phào nhẹ nhõm.

- Vui quá, vậy là em không sao rồi, em vẫn là em. He he – Hoạ Mi cười rạng rỡ như nắng xuân, mắt long lanh vui không tả xiết.

- Tốt quá, con gái tôi thật sự không sao thế là tôi thấy mừng rồi – Bà Hương rom rớm nước mắt...

- Hoạ Mi, chúc mừng may nhé, lần này thì có còn nghĩ đến cái chết nữa không. – Ngọc Huyền nắm tay Hoạ Mi vui sướng nhảy cẫng lên, chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc, vui sướng như lúc này.

- Thật sự là khiến người ta lo lắng chết đi được, bây giờ thì không sao rồi – Tuấn Anh thờ phào nhẹ nhõm, trái tim được thả lỏng như vừa trút được gánh nặng.

- ...

Vũ Tú im lặng đợi chứng kiến vẻ mặt vui sướng, rạng rỡ như ánh nắng mùa xuân của Hoạ Mi không khỏi hạnh phúc theo. Cô bé này suốt hơn một tuần quá đã phải chịu khổ nhiều rồi, bây giờ nhìn thấy cô bé cười tươi vui vẻ như vậy thật khiến người ta có cảm giác dễ chịu. Cuối mỗi con đường hầm sẽ xuất hiện ánh sáng, cầu vồng sẽ được tạo ra sau cơn mưa. Trên đời này chẳng có nỗi đau lẫn nỗi buồn nào là tồn tại mãi mãi cả, đau buồn nhiều rồi cũng đến lúc được hạnh phúc, vui vẻ thôi.

- Chưa hết đâu, mọi người mau xem đoạn clip này nè. Đây là đoạn clip quay suốt từ lúc Hoạ Mi bị bắt cóc và bị lừa vào phòng Vip khách sạn Nam Cường. – Vũ Tú đột ngột lên tiếng cắt ngang sự vui mừng của tất cả mọi người.

- Đâu đâu, mau đưa iphone 5S đây em muốn xem rõ tận mắt đã – Hoạ Mi vội giằng lấy chiếc iphone 5S của Vũ Tú đang cầm trên tay xem toàn cảnh clip những gì đã xảy ra với mình trong thời gian nhỏ hôn mê bất tỉnh.

- Mọi người nhìn coi suốt trong thời gian Hoạ Mi bị bắt cóc đến tận lúc bị lừa vào phòng Vip của khách sạn Nam Cường đều nằm im bất động trên giường một mình một phòng, không hề có người nào khác. Thời gian chỉ lúc một tiếng cuối cùng trước khi thuốc mê hết tác dụng, có một người phụ nữ trạc tuổi trung niên đã vào trong phòng thay giúp quần áo cho Hoạ Mi. Sau đó đắp chăn kín đến tận cổ cho Hoạ Mi rồi bước ra khỏi phòng, đóng chặt cửa lại. – Vũ Tú giải thích.

- Nửa tiếng cuối cùng thì xuất hiện một cô gái còn rất trẻ tuổi khoảng 16, 17 cùng một người đàn ông ngoài hai mươi. Hai người họ nói chuyện gì đó với nhau một lúc lâu rồi cô gái mở cửa đi ra ngoài, người đàn ông về mệt mỏi ngồi xuống ghế cạnh bàn uống nước ăn hoa quả trên mặt bàn. Đến 10 phút cuối cùng người này cởi hết quần áo lên giường nằm cạnh Hoạ Mi nhưng cô ý giữ khoảng cách xa, nằm im nhúc nhích. Sau đó Hoạ Mi tỉnh lại khóc lóc, la hét hấn ta kẻ sát mặt Hoạ Mi cười cợt nói gì đó được một lúc thì đám phóng viên đập cửa xông vào.

- Tôi đã xem kỹ đoạn clip này rồi, cảm thấy cảnh cuối cùng khi cô gái kia nói chuyện cùng với người đàn ông rất hợp với đoạn đối thoại trong bút ghi âm chúng ta vừa nghe. Từ đó có thể chứng minh Hoạ Mi hoàn toàn trong sạch, không hề gặp phải chuyện gì đáng tiếc cả - Vũ Tú mỉm cười huýt sáo kết

luận.

- Nói vậy đoạn clip “nóng” phát tán trên Youtube, cùng những tấm ảnh cắt ra từ clip “nóng” đó phát tán trên Facebook. Thực chất chỉ là những đoạn clip, ảnh “nóng” đã... - Hoà Mi mỉm cười nói rất hăng say.

- Qua xử lý Photoshop, hoặc ảnh ghép nhằm hại Hoà Mi mà thôi – Tất cả rất nhanh hiểu ý buột miệng nói, về mặt ai nấy đều rất hưng phấn.

- Đúng vậy, nếu đây là clip thật thì chắc chắn clip “nóng” phát tán trên Youtube là do bọn họ ăn cắp từ các trang web đồi trụy, sau đó dùng thuật Photoshop, ghép ảnh Hoà Mi vào để lừa tất cả mọi người nhằm hại Hoà Mi. – Nhật Duy nhìn Hoà Mi cười dịu dàng, gật đầu hiểu ý nói tiếp.

- He he, cuối cùng thì sự thật đã được phơi bày rõ ràng rồi. Nhưng mà anh Tú này đoạn clip với bút ghi âm này ai đưa cho anh đấy – Hoà Mi mở to mắt tò mò.

- Có người bí mật đã gửi cho anh qua bưu phẩm bằng đường bưu điện, giấu tên nên anh cũng chẳng biết là ai nữa. Nói là muốn giúp em thoát khỏi sự việc rắc rối này, gửi lời chúc sau sự việc lần này em sẽ luôn hạnh phúc và bình an – Vũ Tú nhún mày nhìn Hoà Mi dò xét.

- Ai vậy con? – Bà Hương ngạc nhiên hỏi.

- Chịu thôi, đã là người giấu tên thì con làm sao mà biết là ai được. Tiếc quá nếu có cơ hội gặp gỡ nhất định con sẽ cảm ơn người bí ẩn có lòng tốt đó – Hoà Mi lắc đầu bật cười.

- Cảm nghĩ của em sau khi trải qua chuyện này như thế nào? – Huy Hoàng không biết xuất hiện từ lúc nào lên tiếng hỏi.

- So với lúc cứ ngỡ mình gặp chuyện không may thì bây giờ em thấy hạnh phúc, vui vẻ không? – Minh Khánh theo sau hỏi tiếp.

- Em cảm thấy cái câu “Là phúc thì không phải là hoạ, mà đã là hoạ thì không thể tránh được” rất chính xác. Nhưng cái câu “Trong cái rủi lại có cái may” còn chính xác hơn, nhờ có chuyện không may này mà em mới biết ba mẹ, Nhật Duy, cùn tất cả mọi người yêu thương và lo lắng cho em nhiều như thế nào. – Hoà Mi xúc động nghẹn ngào nói.

- Ba mẹ, con xin lỗi vì đã để ba mẹ phải lo lắng cho con nhiều đến như vậy – Hoà Mi nhìn gương mặt xanh xao, lo lắng, nếp nhăn trên mặt mẹ dường như nhiều lên. Tóc ba mình đã bạc trắng gần hết vì quá lo lắng, đôi mắt thâm quầng không khỏi đau lòng bật khóc.

- Không sao đâu con, chỉ cần con bình an vô sự, vui vẻ, sống mạnh khoẻ là ba mẹ thấy vui lắm rồi – Bà Hương ôm chặt con gái nghẹn ngào.

Không khí im ắng lạ thường, nhìn cảnh tượng này ai cũng thấy xúc động. Ba mẹ nào chẳng yêu thương, mong muốn con mình bình an vô sự, sống vui vẻ hạnh phúc chứ. Tình thương của ba mẹ dành cho con cái thật bao la và vĩ đại suốt đời này chắc gì đã trả được hết. Ai còn ba mẹ sống trên đời chính là những người may mắn và hạnh phúc nhất thế gian, hãy biết trân trọng vì điều quý giá đó.

- La la la, sóng gió qua đi rồi, người yêu ơi, anh sẽ lại đưa em đi thả diều với đi công viên vui chơi Hải Hà tiếp nhé.– Hoà Mi nhảy tung tăng vừa hát vừa nắm chặt hai tay Nhật Duy cười lạnh lạnh làm nũng.

- Ok, chuyện nhỏ như con thổi chui vào hang ý mà – Nhật Duy khề hôn lên má Hoà Mi, cười nháy mắt nói.

- Anh đúng là không thể khiến người ta không yêu không được, anh biết không, em yêu anh nhiều lắm, yêu chết đi được ý. Ha ha – Hoà Mi cười hạnh phúc ôm chặt Nhật Duy, thì ra tất cả chỉ là một giấc mơ, nhỏ vẫn là một cô gái trong sáng, thuần khiết. Giữa hai người như chưa từng có vết rạn nứt, còn điều gì vui sướng hơn.

Tất cả mọi người nhìn nhau cười ẩn ý, lặng lẽ ra ngoài đóng chặt cửa lại để khoảng riêng tư cho đôi trẻ. Khó khăn lắm mới có thể trở lại như lúc đầu, Hoà Mi vẫn còn là một cô gái trong sáng, ngây thơ chưa từng nhiễm bụi trần. Sẽ không phải lo sống trong đau khổ, dằn vặt nữa, sẽ không suốt ngày suy nghĩ xem mình có xứng với người mình yêu hay không?

Sống như vậy một đời lắm, hi vọng tất cả những cô gái khi chẳng may rơi vào hoàn cảnh bất hạnh sẽ tìm được hạnh phúc xứng đáng thuộc về mình. Sẽ tìm được một người đàn ông đủ bao dung, lòng vị tha yêu cô gái ấy một cách chân thành. Xin đừng vì những lỗi lầm, mặc cảm trong quá khứ mà khiến cho nỗi đau của cô gái ấy thêm dài hơn, sâu hơn. Hãy đem lại cho cô ấy một cuộc sống hạnh phúc và bình yên...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Cảm ơn anh đã luôn tin tưởng và yêu thương em

Sau khi sự thật được công khai, những tấm tối, những lo lắng, bất an, sợ hãi cuối cùng cũng đã được giải toả. Bệnh trầm cảm của Hoà Mi cuối cùng cũng đã được chữa khỏi, tinh thần hưng phấn, miệng lúc nào cũng cười cười, nói nói không ngớt khiến tất cả mọi người ai cũng cảm thấy nhẹ nhõm, vui vẻ theo.

Trong mắt Nhật Duy thì Hoa Mi là một đóa hoa sen đẹp thánh khiết, toả hương thơm thoang thoang, biết cách làm vui lòng người khác, tuổi còn trẻ nhưng lại rất tâm lý, hiểu biết và còn khá trẻ con khiến những ai tiếp xúc đều cảm thấy quý mến, dễ chịu. Ở bên cạnh nhỏ, nhìn đôi mắt đẹp, mở to sáng long lanh đen láy trong veo chứa yêu thương đọng đầy những lúc chỉ có riêng hai người là lại mở miệng gọi lẫn “Người yêu ơi”, “Người yêu à”, đôi lúc vui vui buột miệng gọi “Hoàng tử của lòng em chính là anh đó, có biết không vậy. Hi hi” rồi ôm hân thật chặt làm nũng mà trái tim hẳn lúc nào cũng thấy xao xuyến, bồi hồi, cõi lòng cảm thấy rất bình yên.

Nhìn nụ cười hé nở trên môi của Hoa Mi mà hẳn luôn có cảm giác dư vị thật ngọt ngào cứ như đang được thưởng thức một viên ngọc dạ minh châu quý hiếm lúc nào cũng toả sáng ấm áp để xua tan đi bóng đen u ám, sự lạnh giá trong tâm hồn hẳn ngay cả trong giấc ngủ mỗi đêm cũng luôn mơ về hoặc mỗi khi làm việc gì đó nhớ đến Hoa Mi hẳn lại tự cười đến ngẩn ngơ, người ngoài không biết nhìn thấy lại bảo hẳn là kẻ điên.

Để chuẩn bị cho buổi họp báo quan trọng sắp tới chủ yếu là để lấy lại sự trong sạch, danh dự và nhân phẩm cho Hoa Mi để dư luận đừng có lên án, chỉ trích nhỏ nhen. Hãy để cho Hoa Mi được yên và sống một cách vui vẻ. Còn đầu sau hơn một tuần điều tra cuối cùng bọn họ cũng đã lấy được hai chứng cứ quan trọng là bút ghi âm và vi deo quay cận cảnh khoảng thời gian Hoa Mi bị mất tích in ra đĩa CD gửi tới cơ quan chức năng có thẩm quyền để xử lý thật nghiêm không thể để thủ phạm và chân tay nhon nhơ ngoài vòng pháp luật như thế được.

Càng phải xử lý thật nghiêm khắc và phạt thật nặng để làm gương cho những kẻ khác sau này đừng có dấn mặt mà lợi dụng clip “Nóng” tung lên mạng làm hại đời con gái nhà người ta nữa. Chưa từng thấy đất nước nào lại liên tục xảy ra những chuyện kẻ xấu thần nhiên liên tục quay clip “nóng” rồi ảnh “nóng” lên mạng một cách dễ dàng, để ép buộc nạn nhân hết trở thành nô lệ tình dục cho mình thì cũng dùng để khống chế không cho chia tay nhan nhân khắp cả đất nước như chuyện mua bán rau quả ngoài chợ gây hệ lụy không chỉ cho riêng nạn nhân mà còn cả gia đình và xã hội nữa. Đây cũng là bài học dành cho những cô gái trẻ tuổi, thích đua đòi, thể hiện, yêu đương lãng nhãng, cứ yêu là lên giường xui xẻo gặp phải kẻ để tiện lừa lên quay, lại không biết giữ gìn tự bảo vệ bản thân ngu ngốc còn đồng ý cho quay cảnh ân ái mặn nồng để giữ lại làm kỷ niệm nên kẻ xấu mới có cơ hội ra tay nắm được điểm yếu làm hại. Sống đúng đắn, chừng mực biết giữ mình thì đâu có xảy ra nhiều sự việc đáng tiếc như vậy rồi biết bao những hệ lụy bất cập khác nữa.

Hoa Mi càng nghĩ càng thấy buồn, sao bây giờ tình hình ý thức và đạo đức giới trẻ ngày nay lại xuống cấp nghiêm trọng như vậy chứ. Hại nhỏ cũng xui xẻo theo, chứ ở bên Anh quốc thử dám quay lên tung lên mạng xem, haizz. Lại còn phải đến chỗ công an khai báo thật là mệt mỏi, pháp luật ở đất nước này cũng lỏng lẻo quá nên bọn xấu xa, để tiện nó mới dám coi thường không sợ.

Áp lực suốt hơn một tuần, mọi người quyết định cho Hoa Mi nghỉ học vài ngày thư giãn, nhân cơ hội hiếm có này Nhật Duy rủ Hoa Mi đi chơi. Buổi sáng mùa đông tiết trời còn khá lạnh, nắng lên khiến thời tiết càng thêm lạnh giá hơn. Hoa Mi mặc một cái áo dạ mà hồng yêu thích, đeo tất gầy màu đen, đi đôi boot cao cổ màu đỏ để cao. Trên cổ quàng một cái khăn choàng màu trắng như tuyết có đính kim tuyến óng ánh mà Nhật Duy mua tặng khi mùa đông vừa tới, dáng người mảnh mai, gương mặt trang điểm nhẹ tô ít son hồng, làn da mặt trắng nõn mịn màng kết hợp với mái tóc màu đen được buộc cao nhìn vô cùng xinh đẹp, rạng ngời.

Nhật Duy mặc một chiếc áo khoác màu đen tùy ý, quần bò màu xanh bạc có rách chỗ đầu gối với đuôi trông rất bụi đời kết hợp với khuôn mặt đẹp hoàn hảo, mang một vẻ đẹp lạnh lùng, băng giá, lông mi đen nhánh, cong vút còn hơn cả lông mi giả đôi mắt màu xanh da trời sáng rực nhìn Hoa Mi rất dịu dàng, ấm áp. Hoa Mi ngồi đằng sau xe đạp ôm chặt Nhật Duy hai tay đút túi áo khoác, cười nói rất tự nhiên.

Một cặp trai tài gái sắc cùng ngồi xe đạp đi trên phố đông liền ngay lập tức thu hút mọi ánh nhìn trầm trồ, ngưỡng mộ lẫn ghen tỵ của những người đi đường nhất là ánh mắt của các cô gái trẻ tuổi nhìn thấy Nhật Duy mà hai mắt cứ sáng long lanh hình trái tim vô cùng hâm mộ. Có một cô gái tuổi còn khá trẻ, ăn mặc rất sành điệu đi xe SH lướt qua hai người nhìn thoáng qua gương mình tinh thần bạc mới nổi nào đó lập tức theo bản năng tò mò ngoái đầu lại nhìn cho kỹ không cẩn thận suýt đâm phải người đi xe máy ngược đường bị người ta mắng cho một trận.

Hoa Mi cùng Nhật Duy ngoái đầu lại nhìn cười thích thú, từng tia nắng ấm áp chiếu rọi xuống khuôn mặt hạnh phúc sáng bừng của hai người. Một làn gió đông se lạnh thổi thoảng qua khiến Hoa Mi rung mình co người lại ôm chặt Nhật Duy hơn, những chiếc lá bàng cuối cùng theo làn gió rơi xuống dưới để khi mùa xuân đến sẽ lại cho những mầm non xanh mơn mơn đầy sức sống. Ngược nhìn bầu trời cao trong xanh đầy mây trắng Hoa Mi thầm hi vọng “Đông qua, xuân đến huy hoàng... ước gì anh và em sẽ mãi luôn được ở bên nhau như thế này thì tốt quá”.

Một chiếc xe BMW đi chậm chậm lướt qua hai người, từ trong xe một ánh mắt lạnh thấu xương nhìn đáng vẻ xinh đẹp rạng rỡ của Hoa Mi đang ôm chặt Nhật Duy mà không khỏi ghen tỵ, máu nóng sôi lên, hai bàn tay nắm chặt lại móng tay đâm sâu và da thịt tức giận. Thanh Tùng trong lòng khó chịu rất muốn chạy đến trước mặt Hoa Mi hỏi rõ ràng “Tại sao người thích lại hẳn ta chứ, hẳn ta có gì hơn anh mà tại sao em lại chọn hẳn mà không phải là anh. Mặc dù anh đứng trước mặt em nhưng sao em lúc nào cũng tỏ ra thờ ơ, lạnh nhạt thậm chí là xa cách như vậy? Tại sao không cho anh một cơ hội, lẽ nào tại anh là kẻ đến sau sao?”.

Nếu vậy thì hẳn sẽ không bao giờ cam tâm đâu, từ trước đến nay hẳn chưa từng thấy mình có cảm giác bất lực, chán nản như thế này bao giờ ngay cả khi bị Ngọc Mai người yêu cũ của hẳn phản bội hẳn cũng không tức giận như vậy. Cảm thấy tình đáng thì từ bỏ là xong, rất nhẹ nhàng, sẵn sàng tha thứ không hề có ý định trả thù hay níu kéo dù lòng rất đau vốn cứ nghĩ mình rất cao thượng, rất quân tử. Nhưng trái tim hẳn không hề thấy nhói đau như nhìn thấy Hoa Mi người con gái mình yêu đi bên ai như lúc này. Phải chăng vì tình yêu hẳn dành cho Ngọc Mai chưa sâu đậm, hay từ trước tới nay hẳn hoàn toàn chẳng hề yêu Ngọc Mai?

Thật khó có thể trả lời, hẳn tựa vào ghế xe nhắm mắt tĩnh tâm. Nếu có thể hẳn vẫn muốn Hoa Mi là của riêng hẳn, bởi hình như khi tim nhói đau mỗi khi thấy nhỏ vui vẻ bên ai có lẽ là do hẳn đã thực sự yêu nhỏ mất rồi. Một thứ tình yêu thật sự chứ không phải chỉ là cảm xúc tẻ nhạt khi ở bên cạnh Ngọc Mai không vui cũng chẳng buồn, tim không rung động thậm chí đến lúc bị cô nàng phản bội mà tim cũng không hề nhói đau, không xót xa, không muốn níu kéo vậy có thể coi là “yêu” không?

Tới trước một cửa quán bán mỳ Nhật Duy liền dừng xe, nắm chặt tay Hoa Mi mỉm cười ấm áp dặt vào trong quán. Hai người vừa bước vào đã thu hút sự chú ý của không ít người đáng ăn, nhìn nhau ngơ ngác tự hỏi “cặp Tiên Đồng – Ngọc Nữ này từ trên trời rơi xuống à?”. Mặc kệ những ánh mắt tò mò, ngưỡng mộ, sùng sốt Nhật Duy dắt tay Hoa Mi đến một cái bàn khuất trong góc quán ngồi xuống đối diện nhau.

Cô bé phục vụ trong quán khoảng 14 tuổi chạy tới nhìn về đẹp trai rạng ngời lạnh lùng đầy nam tính hơn cả thiên thần của Nhật Duy liền nhìn đến ngân ngơ mắt hồn mất không thèm chớp lấy một cái tý nữa đánh rơi cả quyển sổ ghi chép nhỏ đang cầm trên tay còn Nhật Duy đã quen với cảnh tượng này thờ dài nhìn Hoạ Mi khẽ nhún vai. Hoạ Mi thấy thế cảm thấy rất buồn cười, liền nhìn cô bé phục vụ cười tươi rạng rỡ như hoa nở giữa nắng xuân.

- Em à, cho chị hai bát mì vằn thắn thịt bò, nhiều rau thơm một chút. Một đĩa khoai tây chiên, thêm hai đĩa trứng ốp la nhé. – Hoạ Mi miệng tuy cười mà lòng không hề cười “Hồng nhan đúng là hoạ thủy mà, tại sao anh lại có thể đẹp trai đến ngắt gãy cả con gà tây như thế chứ? Nhìn xem đến cả cô bé 14 tuổi cũng phải mở to mắt nhìn đến ngân ngơ, thật đáng ghét mà. Hừ”

- Dạ, hi hi, chị vừa nói gì ạ? – Cô bé phục vụ lúc này mới hoàn hồn, đỏ mặt bối rối nhìn Hoạ Mi ái ngại hỏi lại. Chị gái này cũng thật xinh đẹp nha, cứ như một nàng công chúa ấy, dù ghen tỵ nhưng vẫn phải thầm khen hai người này đúng là rất xứng đôi.

- Hai bát mì vằn thắn thịt bò, nhiều rau thơm một chút, một đĩa khoai tây chiên, thêm hai đĩa trứng ốp la nữa nhé. Cảm ơn em rất nhiều – Hoạ Mi cười thân thiện nhắc lại.

- Dạ, hai anh chị đợi em một lát, có ngay đây ạ - Cô bé phục vụ ghi chép xong mỉm cười lịch sự rồi chạy biến đi luôn, sợ ở lại thêm giây phút nào hồn vía mình sẽ đi theo anh chàng đẹp trai kia lắm.

- Anh đúng là yêu tinh chuyên mê hoặc quyến rũ con gái nhà lành, anh làm ơn có thể bớt đẹp trai đi được hok – Hoạ Mi tỏ vẻ giận dỗi nói.

- Haiz, biết sao được cha mẹ sinh anh ra vốn đã đẹp trai sẵn rồi anh cũng muốn bớt lắm nhưng không thể được. Nhưng mà em ơi, nếu anh mà bớt đẹp trai đi sợ em sẽ yêu anh ít đi lắm nên tốt nhất là cứ càng đẹp càng tốt. Ha ha – Nhật Duy nghiêng đầu véo má Hoạ Mi cười trêu chọc.

- Eo ơi, nhìn coi trình độ tự sướng của anh ngày càng cao nha, toàn tự dặt vàng cho mình à. Ai nói với anh là vì anh đẹp trai nên em mới yêu, vớ vẩn – Hoạ Mi bĩu môi phản bác.

- Em dám chắc là chưa từng động lòng thích anh vì anh quá đẹp trai không? Mà cho dù không vì anh quá đẹp trai thì anh tin em vẫn sẽ yêu anh thôi bởi vì... anh cũng yêu em nên nếu em mà không yêu anh, anh sẽ sẽ vác dao trên vai chặn đường không cho em về nhà cho đến khi nào em chịu đồng ý thì thôi – Nhật Duy bật cười lấy giấy ăn lau đĩa cho hai người.

- Ai thêm chứ, hừ - Hoạ Mi tỏ vẻ không quan tâm, nhưng trong lòng thì nở hoa cảm thấy rất ngọt ngào.

Đồ ăn được mang ra hai người ngừng nói chuyện, Hoạ Mi rất thích ăn cay nên cho rất nhiều tương ớt vào trong bát cùi dừa tập trung ăn rất ngon miệng, từng sợi mì được hút lên cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn phát ra những tiếng kêu vui tai. Mặc dù là tiểu thư cảnh vàng lá ngọc nhưng Hoạ Mi chưa bao giờ giả bộ ăn uống một cách nhẹ nhàng, từ tốn như các cô nàng tiểu thư khác cả. Hoạ Mi ăn uống rất tự nhiên nhưng cũng không quá thô tục, ăn không quá nhanh cũng không quá chậm trễ vừa thưởng thức vừa cảm nhận hương vị của bát mì đem lại. Vì ăn ớt cay quá nên Hoạ Mi thỉnh thoảng ngừng đưa lưỡi ra cho đỡ cay, uống ngụm nước ngọt ngừng mỉm cười nhìn Nhật Duy đang vừa ăn vừa nhìn mình.

- Tại sao anh không đưa em đến nhà hàng ăn đồ Tây hoặc món ăn cao cấp mà lại toàn thấy đưa em tới đây ăn mì vậy? – Hoạ Mi vừa nói vừa lấy thêm tương ớt cho vào bát.

- Bởi anh thấy em rất thích ăn các món ăn vỉa hè, món ăn đường phố, các món ăn đơn giản quen thuộc ở các nhà hàng bình dân nên anh đưa em tới đây ăn, thế thôi. Hi – Nhật Duy đưa tay vén mấy sợi tóc loà xoà rơi xuống má Hoạ Mi cười dịu dàng đầy yêu thương.

- Thì ra là vậy, em không ngờ anh lại nghĩ cho em nhiều đến như vậy.

Hoạ Mi xúc động mỉm cười nhưng lại càng muốn khóc hơn, nghe người ta nói, nếu một chàng trai yêu bạn thật lòng nhiều hơn những gì anh ấy nghĩ thì anh ấy sẽ luôn quan tâm và để ý đến từng sở thích nhỏ nhất của bạn. Chỉ cần bạn thích nếu có thể làm được anh ấy sẽ chẳng ngại ngần mà âm thầm thực hiện, sẽ để ý, sẽ quan tâm, sẽ lo lắng nếu như bạn đang làm thứ gì đó ngược lại với sở thích, tính cách của mình.

Nếu bạn bị dị ứng với hải sản anh ấy sẽ không bao giờ cho phép bạn động vào dù chỉ một miếng hải sản bé xíu, bạn không thích uống rượu anh ấy sẽ uống thay, bạn thích ăn thứ thức ăn nào, thích ăn mặn, cay hay ngọt gì anh ấy sẽ luôn ghi nhớ và dẫn bạn đến những nơi có món ăn mà bạn thích hoặc tự nấu cho bạn ăn bởi đối với anh ấy làm gì đó để bạn vui cũng là một loại hạnh phúc.

- Mới vậy trông mắt em đã long lanh rồi kia, em đúng là đồ mọt ướt mà. Ngốc quá – Nhật Duy cầm khăn giấy lau khoé mí long lanh ngăn những giọt lệ như sắp muốn rơi ra trên khoé mắt của Hoạ Mi, rất ân cần, rất dịu dàng, tỉ mỉ đối với hân thì việc lau nước mắt cho Hoạ Mi mới là điều quan trọng nhất.

- Thực ra anh dẫn em tới đây ăn mì chủ yếu là vì anh quan tâm em, muốn được nhìn thấy dáng vẻ của em lúc ăn, muốn được nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh mơ màng đầy nước mắt mỗi khi em ăn cay xé lưỡi, muốn được nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của em lúc lưỡi ra rồi lấy tay quạt lấy quạt để luôn miệng kêu “Ui, cay quá”... Những lúc như vậy anh càng cảm thấy yêu em nhiều hơn, muốn nâng niu, trân trọng em nhiều hơn và chỉ cần nhìn thấy em như vậy là anh cũng cảm thấy rất vui vẻ, ăn cái gì cũng thấy ngon, thấy xung quanh cái gì cũng đẹp rạng ngời. – Ánh mắt thoáng tia bất an lo lắng, ngập ngừng một lúc rồi nhìn thẳng vào mắt Hoạ Mi nói tiếp.

- Nên anh rất sợ, sợ một ngày nào đó em không còn đáng vẻ tự nhiên, đáng yêu như thế nữa mà trở thành bộ dạng người mất hồn cả ngày không nói không cười như khi gặp chuyện đáng tiếc vừa rồi. Nhìn thấy em như vậy trong lòng anh có cảm giác đau xót như muốn nghẹt thở, rất muốn gánh chịu thay em hết mọi nỗi đau đớn mà lại không thể...

Nhớ đến những chuyện đã xảy ra, Nhật Duy chợt cảm thấy tim nhói đau. Cũng may bọn chúng lo sợ thân phận đặc biệt của Hoạ Mi mà nương tay, nếu

là thật...thì hẳn thật sự rất cảm hận đến mức muốn giết người. Tại bọn chúng mà Hoạ Mi bé bỏng của hắn trở nên thân tàn ma dại, sống mà như đã chết, tương lai mờ mịt. Hẳn chẳng quan tâm chuyện Hoạ Mi có còn trong trắng, nguyên vẹn nữa không nếu để ý đến điều đó thì hẳn không xứng với tình yêu của Hoạ Mi đã dành cho hắn, hẳn chỉ là loại rác rưởi, đồ bỏ đi không phải một người đàn ông đích thực. Càng không quan tâm đến những lời dị nghị, đàm tiếu của thiên hạ miệng lưỡi cay nghiệt từ lòng dạ độc ác rắn rết của người đời. Cần thiết hẳn sẽ đưa Hoạ Mi rời xa nơi này, xa thật xa sẽ không còn lo bị ai nói linh tinh, động chạm đến vết đau khắc sâu trong tâm hồn, trong trái tim và cả trong suy nghĩ của Hoạ Mi nữa.

Chỉ sợ Hoạ Mi sẽ...cứ như biến thành một người khác...mà dần rời xa hắn, cứ thế bỏ rơi hắn mà ra đi. Từ lúc Hoạ Mi xảy ra chuyện đâu có ai biết đêm đêm hẳn không thể nào nhắm mắt ngủ được, cứ nhắm vào là lại thấy bộ dạng đau khổ, vô hồn của Hoạ Mi là lòng đau như cắt nước mắt lặng lẽ tràn theo khoé mi. Hoạ Mi đã như vậy rồi nếu hắn mà nhẫn tâm bỏ rơi nhỏ thì liệu nhỏ có thể mà vượt qua để mà sống tiếp được nữa không? Có lẽ vì quá yêu nên chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ rời xa cho dù có xảy ra bất kỳ chuyện gì đi chăng nữa.

- Em xin lỗi, nhưng mà lúc em xảy ra chuyện anh có tin tưởng rằng em rất trong sạch không? Liệu anh có vì chuyện đó mà giống như người ta bỏ rơi em không?

Hoạ Mi im lặng một lúc, nhìn về mặt buồn bã, đau lòng của Nhật Duy không khỏi xót xa cân nhắc một hồi rồi chớp chớp mắt nuốt những giọt nước mắt nghẹn đắng, chua chát chảy ngược vào tim hồi.

- Cuộc sống muôn màu muôn vẻ, đường đời đâu phải lúc nào cũng trải toàn hoa hồng, cũng đâu phải lúc nào cũng chỉ toàn chông gai. Nên đừng nhìn cuộc sống chỉ toàn bằng màu hồng mà hãy điểm tô thêm chút màu xám, đừng nhìn mãi đời bằng con mắt ưu tư chất chứa muộn phiền tập trung vào một điểm duy nhất mà cố tình lãng quên đi những điều tốt đẹp đang diễn ra ở xung quanh mình. Đừng oán trách số phận cũng đừng tự nghĩ rằng mình thật bất hạnh rồi ngồi im một chỗ mặc kệ tất cả ra sao thì ra, bởi trên thế gian này còn có rất nhiều người khác bất hạnh hơn mình nhưng họ vẫn sống rất tốt, đầy nghị lực và kiên cường. – Nhật Duy nhìn Hoạ Mi nở nụ cười dịu dàng chan chứa yêu thương không do dự trả lời.

- Con người sinh ra trên đời không phải đơn giản chỉ để sống, càng không phải để hưởng thụ, sống sung sướng nhàn hạ vô lo, vô nghĩ. Mà là để đấu tranh sinh tồn, học cách thích nghi và tồn tại nếu như không muốn bị đào thải, trở thành kẻ vô dụng, bị người đời nhìn bằng con mắt khinh bỉ. Ai thông minh, xuất sắc, bản lĩnh, có nghị lực, lòng quyết tâm cùng niềm tin và hi vọng dù có gặp nhiều sóng gió, phong ba như thế nào đi chăng nữa cũng quyết không dễ dàng buông tay, quyết không chịu đầu hàng số phận, định mệnh một cách lảng xẹt. Mà kiên quyết bất chấp tất cả để vượt qua, thẳng tiến về phía trước, biết tự đứng dậy sau mỗi lần vấp ngã, tự đứng lên làm lại chứ không ngồi một chỗ khóc lóc, ỉ ôi, cầu xin sự giúp đỡ lẫn lòng thương hại của người khác người đó mới là người chiến thắng. – Nói đến đây Nhật Duy đưa tay nắm chặt bàn tay lạnh toát, run rẩy nhỏ bé của Hoạ Mi nói rất nhẹ nhàng, rất tha thiết và chân thành.

Đời không như mơ, nên đừng quá mơ mộng hão huyền viễn vông những điều không tưởng, đừng mãi ước ao, “giả như “vội “nếu” mà không chịu hành động. Không chịu học cách trưởng thành, học hỏi những điều hay lẽ phải từ những bậc tiền bối, từ những va vấp trải nghiệm thực tế ngoài cuộc sống, ngoài xã hội khi mà từng giây, từng phút, từng ngày thế giới bên ngoài đổi thay nhanh đến chóng mặt. Chỉ thích chơi, ăn, ngủ, lười biếng... thích làm sao có thật nhiều tiền mà không phải làm gì nặng nhọc, ước mong giàu có nhưng không có kiến thức, hiểu biết. Thì sớm muộn cũng sẽ bị người khác lợi dụng làm đầy tớ cho người ta thậm chí còn bị kẻ xấu làm hại lúc nào mà không hay biết.

- Trong thế giới này có cả 7 tỷ con người, mỗi một người ai cũng đều đeo đến vài chiếc mặt nạ giả tạo để che giấu bộ mặt thật của mình để diễn kịch, để mưu lợi ích cá nhân, để sống và tồn tại theo kiểu “gió chiều nào thì che chiều đó”. Thì những sự vật xung quanh đang diễn ra bên cạnh mình cũng chẳng có cái gì là “Thật” theo nghĩa đen một cách trọn vẹn cả, ảo ảo thật thật, chẳng thể biết đâu mà lần. Có những thứ tận mắt thấy rõ ràng giữa ban ngày, tận tai nghe thấy rõ mồn một mà vẫn còn không phải là “Thật” đằng sau cái gọi là “Thật” đó lại là cái “Thật” khác bất ngờ hơn và chỉ đến phút cuối cùng mới có thể biết được hoặc không bao giờ có thể biết. Và thực tế thì trên đời này cái gì cũng có mặt thật mặt giả như tờ giấy trắng nào chẳng phải có hai mặt, nên đừng quá tin tưởng vào bất kỳ thứ gì mà hãy bình tĩnh suy ngẫm phán đoán đúng sai để kéo bị lừa bịp...

- Thế nên anh rất ít khi tin vào những thứ phù phiếm, giả dối, hào nhoáng đó dù cho có tận mắt thấy, tận tai nghe thấy đi nữa. Mà anh chỉ tin tưởng theo lý trí, theo cảm nhận của con tim kết hợp với rất rất nhiều những mối quan hệ, mối liên kết khác. Anh chưa từng bao giờ mơ hồ chỉ dựa vào hình thức bề ngoài, hay một sự nổi bật nào đó đưa ra kết luận, sự đánh giá cả. Như vậy sẽ là thiếu chính xác, ai biết rốt cuộc thực ra là như thế nào. Vì vậy khi em xảy ra chuyện anh vẫn rất tin tưởng em là cô gái trong sạch không phải loại con gái dễ dãi, hư hỏng, không biết liêm xỉ như người ta nói. Người ta có yêu em như anh đã yêu em không? Người ta có hiểu em như anh hiểu em không? Nếu anh mà tin lời bọn họ thì thà anh đập đầu vào tường chết đi cho nó đỡ nhục.

Ngày Duy nắm chặt tay Hoạ Mi đến mức Hoạ Mi nhăn mặt vì đau, nhưng ánh mắt của Nhật Duy lại rất kiên quyết, bừng sáng như một ngọn lửa khiến Hoạ Mi cảm thấy rất an tâm, trái tim như nở hoa, tràn đầy mật ngọt. Trên đời này có mấy người con trai khi người mình yêu rơi vào hoàn cảnh không may như vậy vẫn lựa chọn tin tưởng hết lòng như vậy chứ, mặc cho dư luận, miệng lưỡi thiên hạ.

- Nếu anh mà muốn bỏ rơi em thì suốt hơn tuần em sống dở chết dở anh đã lựa chọn bỏ rơi em lâu rồi, ngốc ạ. Anh yêu em còn sợ không đủ sao có thể vì một chuyện nhầm nhứ, vớ vẩn đó mà bỏ rơi em chứ. Haiz – Nhật Duy mỉm cười ấm áp lắc đầu, đưa tay xoa xoa đầu Hoạ Mi.

- Cảm ơn anh nhiều lắm vì đã luôn tin tưởng em và yêu thương em – Lần này Hoạ Mi bật khóc thật nước mắt nhạt nhòa khẽ nói.

- Đừng khóc nữa, có anh ở đây rồi mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi – Nhật Duy đau lòng cầm khăn giấy tiếp tục lau nước mắt cho Hoạ Mi, thầm hi vọng sau này Hoạ Mi sẽ luôn sống vui vẻ đừng gặp chuyện gì bất trắc nữa có lẽ hẳn sẽ phát điên mất.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120

Sau khi ăn xong, Nhật Duy lại chờ Hoà Mi đi ra cầu Vĩnh Tuy ngắm sông Hồng nước đang cuộn cuộn chảy xiết. Gió thổi mạnh lạnh hết cả da mặt, nhưng vẫn không thể ngăn được cảm hứng tò mò kiểng chân thật cao qua lan can cầu để nhìn rõ mặt sông như thế nào. Thỉnh thoảng có vài chiếc ca nô chở hàng trọng tải lớn đi chậm chậm qua gầm cầu, xa xa có vài con thuyền nhỏ của ngư dân đang thả lưới bắt cá, trên cầu người xe đi lại tấp nập không ngớt.

Hai bên bờ sông trồng toàn hoa màu xanh mướt, nhìn phía chân trời xa chỉ thấy một màu trắng vô tận không biết đằng sau cái màu trắng ấy là những ngôi nhà cao tầng dân cư đông đúc ồn ào tiếng động cơ xe máy, xe ô tô, với những con kênh màu đen bốc mùi hôi thối khỏi bụi mù mịt nơi con người ban ngày thì phải vật lộn với cơm áo gạo tiền, ban đêm thì rực rỡ ánh sáng trở về nhà với sự mệt mỏi, cô đơn, cùng bao lo lắng ngày mai làm gì để kiếm được tiền nuôi bản thân và gia đình bây giờ. Hay là những dãy núi cây cối xanh um tùm hoa ban, hoa mận nở trắng xoá, hoa đào nở đỏ rực rỡ dưới ánh nắng ấm áp lúc xuân về. Một không gian yên tĩnh và trong lành với tiếng suối chảy róc rách, tiếng chim hót líu lo tràn ngập sức sống của núi rừng làm say đắm lòng người. Con người sống nơi đây chân chất, giản dị, thật thà khiến người ta trở nên cởi mở, dễ chịu, vui vẻ.

Ngắm mãi cũng thấy chán, hai người định đi thì chợt nhìn thấy một người phụ nữ tuổi xấp xỉ khoảng ngoài năm mươi đội nón, mặc áo khoác cũ, chân đi dép lê có khuôn mặt khắc khổ, già dặn với nhiều nếp nhăn và vết chân chim chắc đã phải trải qua không ít nắng gió đang bán cá vàng. Những con cá vàng nhỏ nhắn bơi lội uốn lượn cái đuôi tuyệt đẹp mềm mại của nó trong những chiếc túi đựng nước được treo trên xe đạp cũ, Hoà Mi nhìn thấy cá vàng rất thích thú, đôi mắt sáng long lanh vội vàng kéo Nhật Duy đến gần để xem nếu hợp ý sẽ mua luôn.

- Anh thử nhìn xem con cá vàng nào đẹp chúng mình mua về nuôi luôn – Hoà Mi hào hứng nhìn Nhật Duy mỉm cười tươi rói nói.
- Em định mua thật à, nếu vậy chúng ta lát nữa sẽ đi mua thêm một chậu thủy tinh nhỏ thả chúng vào rồi đặt trên bàn uống nước nhìn chắc đẹp lắm nhỉ? – Nhật Duy gật đầu nói thêm nhanh chóng đưa mắt tìm xem con cá vàng nào đẹp nhất.
- Em cũng nghĩ vậy, hi hi, mà anh nè, nhìn xem con cá vàng này đẹp nha. Mắt màu đen, đầu màu đỏ, thân màu vàng, đuôi màu trắng trông rất đáng yêu – Hoà Mi nhìn chăm chú không chớp mắt vào con cá vàng đang hồ hững bơi lội.
- Uhm, trông cũng đẹp đấy, nếu đã thích như vậy thì em mau mua luôn đi – Nhật Duy cười dịu dàng nhìn Hoà Mi khích lệ.
- Ok, thích thì nhích, còn anh thì sao? Đã chọn được con nào chưa? – Hoà Mi cười nháy mắt bảo người đàn bà bán hàng bắt con cá đó cho vào một chiếc túi nhỏ.
- Chưa, để anh quan sát kỹ lại một lần nữa đã – Nhật Duy khẽ lắc đầu.
- Hai cháu là người yêu của nhau hả? Nhìn rất xứng đôi đó nha – Người bán hàng im lặng quan sát một lúc cặp trai gái xinh đẹp rạng ngời thu hút sự chú ý của không ít người đi đường và những người mua hàng trước mặt thấy hai người này thái độ, cử chỉ, lời nói đều rất thân mật chắc là người yêu của nhau rồi rất nhanh mỉm cười bắt chuyện.
- Hi hi, đúng vậy đó cô, nhìn cháu với anh ấy thật sự rất xứng đôi hả cô – Nghe người bán hàng nói như vậy, Hoà Mi trong lòng nở hoa cảm thấy rất ngọt ngào nhưng vẫn có chút xấu hổ, ngại ngùng.
- Hi, thì sự thật vốn là như thế mà bác chỉ có sao nói vậy thôi. Nhìn thấy cháu cô lại nhớ tới đứa con gái ngọc ngà, đáng thương của cô năm nay nếu nó còn khoẻ mạnh chắc cũng phải có vài đứa con rồi – Cô bán hàng nhìn Hoà Mi lại nhớ đến cô con gái bé bỏng của mình năm xưa lúc trạc tuổi Hoà Mi không chỉ xinh đẹp, duyên dáng mà còn là một đứa con rất ngoan ngoãn, hiếu thảo nữa. Thật đáng tiếc Thượng đế lại se lâm duyên hại con bé tan nát cả cuộc đời.
- Cô sao thế? – Thấy người phụ trước mặt mắt đỏ hoe Hoà Mi giật mình ngờ ngác hỏi.
- Chắc con gái cô gặp phải chuyện không vui phải không? – Nhật Duy thông minh nhanh hiểu chuyện liền nắm chặt tay Hoà Mi nghiêng đầu lặng lẽ quan sát vẻ mặt của người phụ nữ già nua, khắc khổ trước mặt hỏi. Vốn là người không thích quan tâm tới những chuyện không liên quan đến mình nên hẳn cũng chỉ hỏi quan tâm chút vậy thôi.
- Cũng không có gì, chuyện cũ đã qua rồi, nhắc lại chỉ thêm đau lòng. Các cháu đã chọn được cá cảnh ưng ý xong chưa? – Người bán hàng vội lảng sang chuyện khác.
- Dạ xong rồi, cô lấy cho cháu con cá thân nửa đen nửa trắng kia thả vào túi cho cháu – Nhật Duy cũng không phải người nhiều chuyện mỉm cười chỉ vào con cá vàng đốm đen mãi mới chọn được.
- Chào cô nhé, bọn cháu đi đây – Hoà Mi cầm theo chiếc túi nhỏ có chứa hai con cá vàng đáng yêu vui vẻ chào cô bán hàng đi luôn.

Nhìn theo bóng dáng chàng trai nắm chặt tay cô gái cười nói vui vẻ dần đi xa, lòng chợt thờ dài. Năm đó con gái mình mới có 18 tuổi vừa bước chân vào cánh cửa đại học đã gặp được chàng trai mà nó luôn thầm mơ là “hoàng tử bạch mã” bấy lâu, yêu tha thiết, chân thành ngay từ cái nhìn đầu tiên. Suốt 4 năm đại học hai đứa gắn bó với nhau như hình với bóng, đứa con trai đó hứa hẹn ra trường sẽ cưới nó làm vợ. Đến khi ra trường thì lại đi du học nước ngoài bảo nó chờ thêm 8 năm nữa.

Chờ đợi suốt hơn 8 năm, chăm sóc cho bố mẹ người nó yêu còn hơn cả bố mẹ ruột của mình, thằng con trai đó ở nước ngoài thì cứ gọi điện về dặn nó nhất định phải chờ anh trở về cưới em làm vợ. Có ai ngờ khi thằng người yêu của nó lấy xong được tám bằng tiến sỹ trở về ngay lập tức nói lời chia tay với nó “Anh hết yêu em rồi, mình chia tay đi” năm đó con gái đáng thương của mình đã 30 tuổi rồi còn đâu. Chia tay chưa được một tuần thì thằng khốn đó cưới một cô gái xinh đẹp, trẻ trung hơn là con gái của sếp.

Con gái bé bỏng của mình cứ thế mà trở nên điên dại suốt ngày đêm kêu hét “Anh đã hứa sẽ yêu em suốt đời rồi mà sao lại hết yêu nhanh thế?”, “Anh đã hứa sẽ cưới em làm vợ rồi mà, em đã đợi anh hơn 10 năm sao anh có thể nhẫn tâm bỏ rơi em cưới cô gái khác chứ?”. . . Và giờ thì nó đang ở bệnh viện tâm thần điều trị, bố mẹ nó thì ngày một già yếu rồi sẽ chết đi còn nó thì phải làm sao bây giờ?

Con gái mình ngốc quá, yêu quá nhiều, chờ đợi quá kiên định một lòng một dạ để giờ thành ra như vậy liệu có đáng không? Đời đúng là bèo bọt, đắng cay mà, lòng dạ đàn ông thì vô tình, nhẫn tâm dễ đổi thay khó lường. Con gái mà yêu thật lòng sẽ chỉ đón nhận toàn giả dối đau thương thôi.

Nghĩ đến cô gái xinh đẹp, yêu kiều như một cô công chúa vừa rồi chợt bật cười chua chát, liệu số phận có lặp lại giống đứa con gái bất hạnh của mình không? Khi mà từ trước đến nay con gái mà xinh đẹp thì thường có số phận long đong, lận đận. Đàn ông là những con ong chuyên đi tìm mật ngọt, con gái là bông hoa thơm ngát mà một khi đã hết mật ngọt rồi sớm muộn con ong cũng sẽ bỏ đi ngay thôi.

Năm xưa chính bản thân bà cũng đã từng đợi chờ suốt 4 năm ròng một người con trai luôn miệng nói rất yêu bà, hứa sẽ mãi mãi chỉ yêu một mình bà mà thôi, yêu đến suốt cuộc đời. Vậy mà cuối cùng chỉ vì bị gia đình ngăn cản do chê gia đình bà nghèo rách mùng tơi mẹ là loại con gái không ra gì, không chồng mà đã có chửa có ai biết tên khốn là ba ruột của bà đã bỏ đi mất tích khi vừa hay tin mẹ của bà có thai được hơn 3 tháng.

Người con trai đó cứ thế im lặng đồng ý lấy một cô gái xinh đẹp, gia đình giàu có có thể giúp anh ta leo lên chức Tổng giám đốc của một công ty lớn. Lúc còn trẻ mẹ ruột của bà cũng rất xinh đẹp, đến bà cũng xinh đẹp, rồi đến con gái bà cũng vậy nhưng cuối cùng có ai tìm được cái gọi là “Hạnh phúc đích thực” được ở bên người mình yêu đến suốt cuộc đời đâu. Đúng là “Hong nhan thường bạc mệnh” lão chồng hiện tại của bà suốt ngày rệu rã chèn chèn bạc đánh đập vợ con vì không sinh được con trai đã bán hết cả đất đai nhà cửa phải ra đường mà ở.

“Rốt cục thì đợi chờ là hạnh phúc. . .

Hay chỉ là kết thúc của niềm tin!!

Đến với nhau là cả đoạn đường dài vất vả

Vậy mà chỉ cần lùi một bước, quay lưng lại

Đã lập tức trở thành người xa lạ. . .

Quan trọng đến mấy cứ cách xa rồi cũng sẽ. . .

Trở thành không quen biết!

Yêu thương đến mấy. . . cứ im lặng. . . rồi cũng sẽ nhạt nhòa”.

Mỗi con người là một số phận, mỗi người đều có sự lựa chọn riêng không ai giống ai, hạnh phúc hay đau khổ tất cả chỉ phụ thuộc vào ý nghĩ của con người ở hiện tại đang đắm chìm trong quá khứ hay đang hướng tới một tương lai tươi đẹp. . .

- Sau này em với anh sẽ cùng chăm sóc hai con cá vàng này thật tốt nhé, nếu lỡ có xa nhau nhìn thấy nó em cũng sẽ lập tức nhớ đến anh – Hoà Mi nhìn hai con cá vàng đang bơi trong túi thoáng buồn khi nhớ đến lời hẹn ước trước tháng hai năm sau sẽ phải chia tay với Nhật Duy cổ nuốt nước mắt vào trong nói.

- Em nói linh tinh gì vậy, sau này cả hai chúng ta sẽ luôn bên nhau không bao giờ rời xa đâu. – Nhật Duy chưa biết đến lời hứa của Hoà Mi với mẹ mình nên vẫn rất vui vẻ mừng yêu Hoà Mi.

- Sẽ không bao giờ rời xa ư, hi hi, nghe sao mà thích thế nhỉ? Nhưng mà mặc kệ trước mắt chúng ta sẽ chăm sóc thật tốt cho hai con cá vàng này đã mọi việc tính sau.

Hoà Mi thoáng cười cay đắng, “Sẽ không bao giờ rời xa ư” thử hỏi trên nhân gian này có mấy ai vui duyên đầu, được bao nhiêu mối tình đầu bền lâu không chia ly, tan vỡ sống hạnh phúc bên nhau trọn đời? Dù có mơ mộng thì cũng nên sống thực tế một chút, kéo sau này lại đau phải hận. . .

- Nhìn em kìa, cười gì mà cứ như muốn khóc ý. Chuyện không may vừa rồi chắc khiến tâm tình em chịu nhiều tổn thương rồi, để giải toả chúng mình cùng tới cánh đồng cỏ mà chúng mình thường hay đến thả diều đi – Nhật Duy cười rạng rỡ đẹp như ánh bình minh khiến Hoà Mi nhìn mà cứ ngẩn ngơ, cảm giác như nụ cười ấy không có thật trên nhân gian và chắc gì đã thuộc về mình.

- Hi hi, vậy thì mình mau đi thôi – Hoà Mi làm mặt quỷ lè lưỡi trêu lại Nhật Duy tiếp tục cười tươi như hoa nắm chặt tay Nhật Duy tiếp tục đi về phía trước. Mặc kệ sau này có ra sao, sau này dù có phải rời xa nhau mãi mãi thì em vẫn muốn những giây phút hiện tại được ở bên anh sẽ luôn là những giây phút hạnh phúc, vui vẻ nhất trong cuộc đời em.

“Không có tình yêu vĩnh cửu chỉ có những giây phút vĩnh cửu của tình yêu” . . . tại sao cứ phải mong đợi chi quá xa xôi, một tình yêu vĩnh cửu trường tồn. . . khi mà ở bên nhau con tim không còn rung động, thồn thức vì nhau. Trải qua thời gian lắm đổi thay, ai biết trước điều gì sẽ xảy ra, rồi có thể tình cảm sẽ dần trở nên nhạt phai không còn nhớ nhung, không còn muốn khao khát yêu thương. . . nếu vậy thì mong mãi mãi với vĩnh cửu làm gì?

Chính bản thân Hoạ Mi cũng không dám tin liệu sau này...trái tim mình sẽ mãi chỉ yêu duy nhất một người con trai chứ? Hay chợt một ngày nào đó phát hiện ra Nhật Duy người con trai mình yêu không hề giống như những gì mình mong đợi, hi vọng...bất ngờ tìm được một người khác khiến trái tim mình rung động...nhận ra đây mới là tình yêu thực sự thì phải làm sao? Ai nói là chỉ con trai mới dễ đổi thay...nếu người con trai mà khiến người con gái phải thất vọng, không như những gì người con gái hay mơ về một hoàng tử bạch mã giống như trong tâm trí thì sớm muộn người con gái cũng sẽ đổi thay thôi...

Có những việc chính là như vậy, không biết cuối cùng là do người đổi thay hay ta thay đổi. Nhưng những giây phút hạnh phúc bên anh em sẽ mãi không quên.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121

Cánh đồng cỏ rất rộng có một hồ nước nhỏ, còn có rất nhiều ngọn cỏ lau trắng muốt đung đưa trong gió. Hoạ Mi cầm một chiếc điều hình con bướm màu xanh da trời trên tay, Nhật Duy cầm một chiếc điều hình chim phượng hoàng màu đỏ được trang trí rất đẹp có cái đuôi rất dài, mềm mại.

- Thử thi xem điều của ai bay cao hơn nhé – Hoạ Mi nhìn Nhật Duy tự tin khiêu khích.

- Ok, bắt đầu thôi – Nhật Duy véo má Hoạ Mi cười đầy thách thức.

Thế rồi cả hai cầm trên tay cái ống tre nhỏ quấn dây chạy thật nhanh điều bay đằng sau dần cao lên mà không hề cảm thấy mệt mỏi, chỉ thấy chỉ khí bùng bùng. Mặt ai cũng đỏ như gấc lấm tấm mồ hôi vừa chạy còn vừa cầm tay nhau thật chặt nhìn nhau cười thật rạng rỡ ánh nắng vàng nhạt ấm áp chiếu rọi thẳng vào khuôn mặt hai người càng tăng thêm vẻ đẹp diễm lệ của một đôi trai gái xinh đẹp chẳng khác gì thần tiên chốn bồng lai tiên cảnh.

Khi cả hai chiếc điều đã bay lên tận trời cao song song với nhau, cả hai cùng quyết định ngồi luôn xuống đám cỏ xanh mướt. Hoạ Mi tựa đầu vào vai Nhật Duy ngược mắt nhìn chiếc điều hình con bướm rất đẹp bay bên cạnh chiếc điều hình con phượng hoàng đỏ rực đầy oai phong của Nhật Duy không khỏi mỉm cười hạnh phúc.

- Người yêu à, nếu em và anh cũng giống như hai chiếc điều kia cùng nắm chặt tay nhau bay lơ lửng tự do trên bầu trời bao la, rộng lớn kia chắc sẽ thú vị lắm nhỉ?

Hoạ Mi tựa đầu vào vai Nhật Duy cảm thấy thật yên bình, cảm giác thật nhẹ nhõm, thoải mái khẽ nhắm mắt tưởng tượng đến cảnh hai người mà thực sự nắm chặt tay nhau bay trên bầu trời cao kia thì sẽ không biết thế nào nhỉ?

Nếu có ai hỏi nhỏ khi nào nhỏ cảm thấy hạnh phúc nhất thì nhỏ sẽ không ngần ngại nhớ ngay tới Nhật Duy mà nói “Khi em khát khao một nụ cười xua đi muôn ngàn nỗi buồn, mong chờ một tình yêu gắn kết bền lâu, anh đã bất ngờ xuất hiện, không sớm không muộn vừa đúng lúc, lặng yên đến bên cạnh em. Đó mới là hạnh phúc”.

- Oh, ý tưởng hay đó, yên tâm đi nhất định anh sẽ sớm giúp em hoàn thành ước nguyện – Nhật Duy bật cười ánh mắt ẩn chứa một bí mật nào đó.

- Bằng cách nào? – Hoạ Mi kinh ngạc mở to mắt hỏi.

- Bí mật, he he, yên tâm đi sớm muộn em cũng sẽ được trải nghiệm cảm giác đó thôi – Nhật Duy lấy tay véo hai má của Hoạ Mi tỏ vẻ thần bí.

- Hừ...không chịu nói thì thôi, ai thèm chứ? – Hoạ Mi phụng phịu tỏ vẻ giận dỗi.

- Thôi đừng giận nữa, bây giờ em có chuyện gì muốn kể cho anh thì mau kể đi, chúng ta sẽ ngồi đây thả điều cho đến tận lúc hoàng hôn nhé – Nhật Duy rút ra từ trong túi áo khoác một thanh kẹo Alpenliebe màu hồng vị dâu xoè ra trước mặt Hoạ Mi cười nháy mắt hỏi.

- Thích không? – Tay vừa cầm dây điều vừa bóc vỏ kẹo đưa cho Hoạ Mi ăn.

- Thích – Hoạ Mi cho vào miệng ngậm viên kẹo màu hồng, hương vị ngọt ngào vừa phải lan toả trong miệng, thoang thoang mùi dâu thơm.

- Em thích...bởi nó ngọt ngào như vòng tay êm ái. Hi – Hoạ Mi vừa ăn vừa nhắm mắt nhớ đến vòng tay ôm ấp của Nhật Duy mỗi khi nhỏ kêu lạnh lắm, nhớ đến nụ cười ấm áp đẹp mê ly hút hồn, nhớ đến những cử chỉ quan tâm của hắn dành riêng cho mình, chỉ nghĩ vậy thôi mà trái tim cũng thấy ngọt ngào hơn cả viên kẹo đang ngậm trong miệng.

- Ngốc oi, thật không ngờ trí tưởng tượng của em lại phong phú như vậy. Hi – Nhật Duy phì cười khi nghe Hoạ Mi so sánh hương vị của viên kẹo ngậm trong miệng ngọt ngào như vòng tay êm ái, lòng cũng thấy xao xuyến, bồi hồi theo rất muốn ôm thật chặt Hoạ Mi vào trong lòng mãi không bao giờ buông tay...

- Anh thử nói xem trong cuộc sống này khi bắt buộc phải lựa chọn tình yêu, gia đình và sự nghiệp thì đàn ông thường đặt cái gì lên vị trí quan trọng nhất –
Hoạ Mi ngược mắt nhìn hai cánh điều bay trên bầu trời cao khẽ hỏi.

- Sự nghiệp xếp trước, gia đình xếp thứ hai cuối cùng mới đến tình yêu – Nhật Duy hơi bất ngờ nhưng vẫn chọn trả lời thật.

- Tại sao? – Hoạ Mi bật cười nhai vỡ tan viên kẹo trong miệng, có chút cay đắng rất muốn hỏi vậy còn anh thì sao?

- Bởi vì đàn ông có thể vì sự nghiệp, vì những ước muốn xa xôi để khẳng định mình, để toả sáng. Có thể vì những tình cảm say nắng nhất thời, vì những lợi ích quan trọng trước mắt đem đến thành công cho mình. Mà sẵn sàng hi sinh tình yêu của mình, sẵn sàng hi sinh tình yêu cuồng nhiệt, chân thành và đắm say bằng cả trái tim chung tình của một người con gái đã từng gắn bó với mình suốt nhiều năm. – Nhật Duy đắm chiêu nhìn xa xăm về phía hai chiếc điều đang bay rất cao rất tự do thoải mái trên bầu trời trả lời.

- Em hiểu rồi, với họ tình yêu đôi lúc chẳng là cái quái gì cả. Con gái trong thiên hạ này thiếu gì, đợi khi họ trở thành người đàn ông thành đạt, giàu có thêm cái mã đẹp trai, lẫn kinh nghiệm trải đời trên cả thương trường lẫn tình trường tới lúc đó yêu hay cưới một cô gái nào xinh đẹp, giỏi giang, xứng tầm với họ mà chẳng được. Nhắm mắt quơ tay mà không được vài cô à, có tiền thì cái gì chẳng mua được. – Hoạ Mi gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, nhưng trong lòng bức bối vô cùng, mím môi nghiêng răng giết mạnh dây điều khiến nó chiếc điều hình con bướm bay lắc lư, chao đảo.

- Và họ luôn tự cho mình là đàn ông thì họ có quyền được lựa chọn, yêu đương thoải thích. Họ chỉ thích yêu chơi bởi, hưởng lạc thú chứ không thích kết hôn, càng không thích bị giam chặt trong cái nắm mờ tình yêu, cả đời chỉ có thể mãi ngắm nhìn một cô gái. Khi còn trẻ họ thích chinh phục những cô gái mà họ cảm thấy yêu thích, có được rồi thì họ lập tức cảm thấy chán. Lại bắt đầu tìm tòi xem cô nào khiến họ khơi dậy được hứng thú và ham muốn chinh phục.

Hừ...Hoạ Mi cay cú nghĩ thảo nào đàn ông nào cũng trắng hoa hết yêu cô này lại yêu cô khác chẳng thấy mấy ai chỉ chung tình với một người cả, toàn thích đứng núi này trông núi nọ, có mới nói cũ, cả thêm chóng chán... Thật đáng ghét.

- Nhìn kia, người yêu bé nhỏ của anh lại bắt đầu tức giận rồi kia. Yên tâm đi anh tuyệt sẽ không lãng nhãng, có em rồi lại yêu cô khác đâu – Nhìn bộ dạng bức bối như con cún xù lông muốn cắn người của Hoạ Mi, Nhật Duy cảm thấy rất buồn cười.

- Hừ...anh thử nắm bắt cả hai tay xem...he he, em đảm bảo anh sẽ không có cái tay nào để mà cầm đũa ăn cơm đâu. Anh chưa biết rồi một khi phụ nữ mà đã lên cơn ghen muốn trả hận thì sẽ vô cùng kinh khủng và dã man ngoài sức tưởng tượng đấy – Nhìn vẻ mặt nhin cười của Nhật Duy mà Hoạ Mi tức điên cả ruột, cúi đầu cắn mạnh vào mu bàn tay trắng mịn màng như tuyết của hắn, đến cả nhỏ là con gái mà cũng phải ghen tỵ với làn da tuyết đẹp của hắn hận ông trời thật bất công.

- AAAAA...có phải kiếp trước em là cho đầu thai thành người không, làm gì mà cắn anh dã man thế? – Nhìn mấy nốt rằn in trên làn da trắng mịn của mình, Nhật Duy đau khổ như hươu cao cổ hận không thể treo được cổ đỡ khóc đỡ cười nhìn vẻ mặt cười tươi đắc ý của Hoạ Mi mà chỉ muốn đập cho nhỏ một trận.

- Ha ha, đáng đời em đúng là chó đay anh làm gì được em, ai bảo anh cứ ngắt lời của em khi em đang hăng say nói làm gì? – Hoạ Mi cười ngả nghiêng, mặt tỉnh bơ chú ý thả điều coi như ta đây rất vô tội.

- Thật anh không làm gì được em không? – Nhật Duy cười lạnh, neho mắt nhìn Hoạ Mi đầy nguy hiểm.

- Hê hê, chỉ là nói đùa thôi mà, anh đừng để ý nhé. Hi hi – Hoạ Mi thấy Nhật Duy thoáng chớp xoay 360 độ, nhớ đến phi vụ cắt cổ tay với phi dao găm rất đáng cấp hôm nào mà không khỏi rùng mình ớn lạnh. Cho xin đi, người đàn ông này nguy hiểm lắm, làm anh ta tức giận thì cho dù là người yêu thì mình cũng sẽ bị chinh phục mất thôi. Hic

Nhớ lại cái vụ một lần nhỏ cứng đầu không chịu dậy sớm đi học, mặc kệ cái đồng hồ biết bay đó kêu chán tự khắc sẽ rơi xuống giường. Hoạ Mi vốn tính lười sẵn, hừ còn phải chào thua gọi bằng cụ nên ngoan cố trùm chăn bịt kín tai kiên quyết không chịu dậy. Cứ tưởng sẽ không bị làm sao liền ngủ say tiếp...một lúc sau thấy người lành lạnh cũng lười không để ý cho đến khi cả cơ thể động chạm phải thứ gì đó lạnh buốt tận tim gan liền bật dậy hét ầm lên tỉnh ngủ luôn.

Nhìn kỹ mới biết mình bị kẻ thâm hiểm nào đó thả cục đá to đùng trong tủ lạnh vào trong người ướt hết cả áo ngủ, trời cuối thu mới sáng sớm nên lại càng thấy lạnh. Dù có tức giận đến mức muốn giết người nhưng sức con gái sao địch lại nổi, nhỏ đành phải cắn răng âm thầm chịu đựng dậy sớm nếu không muốn bị ai đó thả đá lạnh vào người. Hic.

Chưa hết, hôm nào mà lười ngủ sớm quên chưa làm bài tập y như rằng tối hôm sau sẽ bị bắt phạt chép hết 10 lần bài tập đó dưới sự giám sát chặt chẽ của ai đó rồi mới được ăn cơm. Rất lâu mỗi lần nhớ lại những chuyện đó, Hoạ Mi mới biết thực ra không phải vì mình sợ hãi ai đó. Mà vì biết ai đó làm vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho mình, không muốn người đó phải lo lắng hay thất vọng hay phải thức đến tận 3h sáng cùng với mình nên mới ngoan ngoãn nghe lời như vậy.

Không biết từ lúc nào em đã yêu anh mà ngay cả chính bản thân em cũng không hề hay biết, cứ ngỡ rằng lúc đó rất ghét anh chỉ muốn mau chóng thoát khỏi sự kìm kẹp ép buộc của anh. Nếu không phải Ngọc Huyền tình ý nhận ra sự đổi thay trong em mỗi lần nhắc tới anh với một thái độ khác lạ so với người khác rồi thử lòng em, có lẽ em đã để vụt mất rất nhiều thời gian được ở bên anh...sau này mỗi khi nhớ lại chắc em sẽ hối hận cả đời mất.

- Ngoan ngoan như vậy sẽ có thưởng, cứng đầu cứng cổ không chịu nghe lời nhất định sẽ bị phạt. Muốn nói gì thì em mau nói tiếp đi, có gì chúng ta sẽ cùng trao đổi – Nhật Duy gật đầu tỏ vẻ hài lòng, đưa tay xoa đầu Hoạ Mi như vuốt tóc một con mèo nhỏ đáng yêu.

- Haiz, em luôn cảm thấy trong lòng đàn ông họ có rất nhiều ham muốn cùng khát vọng, lý tưởng lớn lao về sự nghiệp và về rất nhiều thứ khác nữa khiến

họ thèm muốn cảm thấy thua kém bạn bè, những người cùng tuổi, sự kỳ vọng của gia đình... Vì thế trong tim họ ôm ấp quá nhiều thứ như vậy liệu sẽ còn bao nhiêu chỗ trống dư ra để chứa cái gọi là tình yêu hay bóng hình của một người con gái. Dù là một người đàn ông yêu một cô gái thật lòng và chân thành đến mấy, họ cũng sẽ rất ít khi vì cô gái đó mà sẵn sàng từ bỏ đi tất cả sự nghiệp, hoài bão, và khát vọng của mình.

- Họ sẽ sẵn sàng chia tay để tìm một cô gái thích hợp làm bạn đời hơn là chỉ để yêu, còn đâu họ sẽ cất giấu bóng hình cô gái mà mình rất yêu thật lòng ấy vào một góc bé nhỏ rất sâu trong trái tim chật chội của họ và rồi theo thời gian họ sẽ quên dần đi khi vui với những cuộc tình mới. – Hoạ Mi thờ dài một môi tựa vào vai Nhật Duy ngược mắt nhìn lên hai chiếc điều bay trên trời cao, đàn ông thích tự do, không thích bị gò bó với họ tình yêu sẽ không bao giờ quan trọng bằng những thứ họ khao khát, muốn chinh phục.

Nhật Duy à, sau này khi sự nghiệp phát triển đạt tới đỉnh cao rồi bận bịu tới ngày liệu anh có còn nhớ rằng ở một nơi nào đó luôn có một người con gái yêu anh, đợi anh trở về cùng ăn bữa cơm gia đình không anh? Hay lại giống như ba mẹ em người thì ở NewYork làm việc của mình, người thì ở London chỉ thích công việc thiết kế của mình. Cả năm chẳng mấy khi gặp gỡ nhau em thật sự không thể hiểu nổi nữa, đôi lúc muốn ăn bữa cơm với ba mẹ, được cùng ba mẹ đi chơi công viên như những đứa trẻ khác sao mà khó quá, một mình trong căn biệt thự rộng lớn, đắt tiền mà sao thấy cô đơn, lạnh giá đến vậy nửa đêm tỉnh dậy giật mình sao nước mắt lại rơi hoen ướt khoé mi.

Vì quá nhớ ba mẹ, quá cần hơi ấm gia đình hay cảm thấy quá chán ghét cuộc sống tẻ nhạt, cô đơn này, ba mẹ em cần tiền, cần rất nhiều tiền nhưng em chỉ cần chút hơi ấm gia đình, chút tình thương của ba mẹ mà thôi vậy mà cuối cùng tất cả cũng chỉ là một giấc mơ xa vời. Dù rất yêu nhau tha thiết nhưng liệu một ngày nào đó chúng mình sẽ mãi chìm đắm trong những thứ hào quang, công việc của cuộc sống để mà mưu sinh rồi chợt quên mất đi rằng bên cạnh mình còn có một người bạn đời, một người mình từng rất yêu hứa hẹn sẽ chăm sóc cả đời nữa không?

- Em đừng suy nghĩ nhiều không phải tất cả mọi người đàn ông đều như thế đâu, vì em anh sẵn sàng vứt bỏ tất cả chỉ cần em hạnh phúc, vậy thôi. Tiền bạc nhiều thì làm gì, sự nghiệp thành công thì làm gì khi mà bên cạnh không còn người con gái mình yêu thương. – Nhật Duy khẽ nói ôm chặt Hoạ Mi vào lòng, dù sau này có ra sao anh cũng sẽ chỉ yêu mình em mà thôi. Thật đấy.

- Có lẽ tại em quá đa sầu đa cảm rồi, có anh ở bên cạnh em lúc này em phải vui mới đúng chứ - Hoạ Mi mỉm cười gượng gạo để che dấu những phiền muộn trong lòng, đời không như mơ, ai biết trước điều gì sẽ xảy ra mà ứng phó chứ. Hoạ vô đơn chí, phúc bất trùng lai đó mới là chân lý của mọi chân lý trong cuộc sống này.

Hoạ vô đơn chí, phúc bất trùng lai = Phúc thì ít khi đến một lúc hai lần liên tiếp, còn Hoạ thì đến dồn dập, liên tục khiến người ta không kịp trở tay.

Chẳng biết thế nào đàn ông trên đời này thường cho dù khi yêu một cô gái chính thức, là nghiêm túc đi chăng nữa được ba mẹ, gia đình bạn bè hai bên công nhận. Thì họ cũng sẽ chỉ yêu thích nghiêm túc, thật lòng được một vài năm đầu. Dần dần họ sẽ cảm thấy tình cảm mình dành cho cô gái đó phai nhạt đi, tình yêu bỗng biến thành tình đồng nghiệp, thành gánh nặng. Cô gái dần già đi, không còn xinh đẹp, đáng yêu như ngày đầu họ mới yêu nữa, những gì mà cô gái ấy có họ đều khám phá hết rồi nên dần thấy chẳng còn gì thú vị nữa. Và thế là họ rất dễ dàng nảy sinh tình cảm với một cô gái khác xinh đẹp hơn, trẻ trung hơn có nhiều thứ mới mẻ khiến họ muốn khám phá hơn cô gái mà họ đã từng nói sẽ yêu suốt đời.

Lúc này họ coi đây mới là tình yêu và rồi họ muốn chia tay, họ không muốn kết hôn với cô gái mà họ đã hứa hẹn là sẽ cưới làm vợ như lúc mới yêu một cách chân thành nữa. Họ cảm thấy tình yêu này đối với họ đúng là một chiếc vòng kim cô xiết chặt lấy tâm hồn họ, bỏ thì thương mà vương thì tội, gánh nặng trách nhiệm khi cô gái không còn tuổi thanh xuân, gánh nặng gia đình, tình nghĩa... Họ cảm thấy chán nản, mệt mỏi, nhưng lại không muốn nói lời chia tay, họ lại bắt đầu trì hoãn đám cưới... Lâu dần họ đành nói lời chia tay dù không muốn để cả hai không phải đau khổ. Không thì khi đã kết hôn, một khi đàn ông họ đã hết yêu trong tim luôn chứa một bóng hình người con gái khác. Họ sẽ cảm thấy chán ghét người vợ của mình, không quan tâm, không lo lắng. Thì liệu cuộc sống hôn nhân có thể duy trì được lâu dài và cô gái có thể hạnh phúc được không?

Đàn ông thường rất vô tình, trái tim họ cất chứa quá nhiều thứ, nên đối với con gái đợi chờ sẽ là hạnh phúc hay sẽ chỉ là nhận lấy đau khổ, thất vọng, hụt hẫng. Con gái tuổi thanh xuân có hạn, đừng có ngu ngốc mà nghe lời đợi một người con trai nào đến tận năm gần 30 tuổi sẽ rất khó tìm được hạnh phúc đấy hoặc nhờ đâu anh ta bỏ rơi mình cưới cô gái khác trẻ trung xinh đẹp hơn thì sao?

Trên đời này cực hiếm người đàn ông nào đủ can đảm để từ bỏ đi tất cả sự nghiệp, danh vọng, gia đình... chỉ vì tình yêu và vì một người con gái. Cũng hiếm người đàn ông nào đủ kiên trì để yêu một cô gái dài lâu mà không phai nhạt. Vô cùng hiếm hoi có người đàn ông nào cả đời chỉ yêu duy nhất một cô gái dài lâu mà không phai nhạt hay có chút đổi thay. Và càng cực kỳ, cực kỳ hiếm có người đàn ông nào chỉ lên giường với duy nhất một người con gái mình yêu.

Con gái thì ngược lại yêu ai thì sẽ yêu hết mình, yêu bằng cả trái tim chân thành. Luôn mong ước được cưới người mình yêu làm chồng dù người đàn ông họ yêu có lỗi lầm phải ngồi tù hay trót phản bội nhưng vì tình yêu họ vẫn chấp nhận nuốt nước mắt đắng chát chảy ngược vào trong mà tha thứ. Nhưng đàn ông thì không bao giờ hoặc có nhưng lúc nào cũng sẽ giữ trong lòng để một khi bùng phát sẽ day nghiền làm khổ nhau và cứ thế là hạnh phúc tan vỡ dần.

Vẫn biết là chẳng có gì là mãi mãi nhưng đàn ông luôn nói yêu một người con gái là sẽ mãi mãi với duy nhất, hứa hẹn đủ thứ. Nhưng lại chẳng thực hiện được bao nhiêu, cuối cùng vì những toan tính, những khát vọng, những lý tưởng vì sự nghiệp vì sự giàu có, danh vọng, vinh hoa phú quý mà giấc mộng đẹp của người con gái cũng bị vỡ tan như quả bóng xà phòng. Đẹp lung linh rực rỡ sắc màu nhưng chỉ cần chạm nhẹ một tý là tan như làn khói.

Nếu đã vậy sao ngay từ đầu không nói luôn “Xin lỗi anh chỉ có thể yêu em nhưng chưa chắc đã cưới em làm vợ đâu”, “Anh xin lỗi anh chỉ có thể yêu em chứ không thể đem lại được hạnh phúc như em hi vọng đâu”, “Anh không biết là sau này liệu mình có yêu ai khác ngoài em không, xin lỗi em trước nếu sau này anh có trót thay lòng đổi dạ”. Còn nói yêu “mãi mãi” với hứa hẹn đủ điều làm gì khi biết rõ là không thể làm được. Biết là không thể thì đừng gieo hi vọng, không hi vọng sẽ không yêu quá nhiều. Sẽ không mơ mộng quá nhiều để rồi khi bị bỏ rơi sẽ phải khóc phải đau, phải hận...

Suy nghĩ một lúc cuối cuối Hoạ Mi quyết định nói một điều rõ ràng với Nhật Duy.

- Người yêu ơi, em muốn sau này mỗi khi ở bên em anh đừng bao giờ nói ... - Hoà Mi ngập ngừng, đưa mắt bối rối nhìn Nhật Duy.

- ♥Chỉ♥ là già dỗi mà thôi.

♥Nói♥ yêu không làm được để rồi hận nhau.

♥Yêu♥ thì hẹn ước trầu cau

♥Thôi♥ yêu sao thấy mặt nhau lạnh lùng

♥Đừng♥ có thể thoát linh tính

♥Nói♥ ngon nói ngọt để người ta mừng hột

♥Yêu♥ rồi ăn nói ba hoa những điều không thể

♥Mãi♥ yêu nhau đến tận lúc già thì thôi ...

♥Mãi♥ yêu nhau đến hết cuộc đời ...

☺ Thế nhưng tất cả chỉ toàn là lời nói gió bay ...

- Anh hiểu rồi, mà thôi có phải em nói muốn được bay trên trời cao giống như cánh diều kia không. Đi theo anh tới một nơi này, anh sẽ giúp em hoàn thành tâm nguyện. – Nhật Duy mỉm cười dịu dàng dắt tay Hoà Mi đứng dậy cuộn dây thu diều. ...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122

Ngồi trong xe ô tô nhìn cảnh sắc vụt lướt qua hai bên đường Hoà Mi cảm thấy tất cả tựa như một giấc mơ vậy, mọi chuyện xảy ra một cách bất ngờ, những rắc rối nảy sinh đến rồi đi theo dòng chảy của thời gian tất cả đều dần trở lên mơ hồ. Có lẽ rất lâu về sau mỗi lần nhớ lại những gì đã từng xảy ra có lẽ Hoà Mi sẽ chỉ mỉm cười, lòng thanh thản, nhẹ nhõm nói “Tất cả chỉ là một giấc mộng đã qua rồi mà thôi”.

Trong cuộc sống này có quá nhiều sự việc xảy ra khiến đầu óc con người không thể nào ghi nhớ được hết, nhưng nếu có ai đó nhắc lại, hoặc nhìn thấy cái gì đó khiến mình chợt nhớ ra chắc gì đã còn nhớ kỹ, có khi còn tự cười ngi hoặc thật sự đã từng xảy ra những chuyện như vậy sao? Sao mình lại không nhớ tý gì nhỉ?

Tự cảm thấy lòng mình thật thoải mái, dễ chịu – Cái gì đã qua rồi thì cứ để nó qua đi, mãi đắm chìm trong quá khứ mà quên đi hiện tại lẫn tương lai tốt đẹp thì liệu có thể thay đổi được những gì đã xảy ra trong quá khứ không? Có khiến thời gian quay trở lại được không? Bởi trên đời này làm gì có nhiều “Nếu” hoặc “Giá như” bao giờ hay chỉ khiến bản thân thêm đau khổ, mệt mỏi, mất đi niềm tin và mục đích sống đích thực của mình. Sống vì ai? Sống để làm gì? Tại sao phải sống trên đời?

Vậy thì tại sao con người lại cứ thích nhớ quá nhiều những thứ không nên nhớ, nhớ quá nhiều thứ đáng lẽ phải quên như thù hận, ghen tỵ, nhớ quá nhiều thứ chẳng liên quan hay ảnh hưởng đến cuộc sống của mình. Để tâm trạng lúc nào cũng buồn phiền, suy nghĩ linh tinh, người mệt mỏi luôn đau khổ cũng đồng nghĩa với việc tự đánh mất đi những giây phút hạnh phúc đáng thuộc về mình như vậy có đáng giá hay không?

Ngồi trong lòng Nhật Duy được vòng tay rắn chắc ấm áp của người khiến nhỏ luôn thấy rất an toàn, nhẹ nhõm, dễ chịu cho dù ngày mai trời có sập thật đi chẳng nữa thì nhỏ cũng chẳng sợ vòng qua eo ôm chặt. Đầu tựa vào vòm ngực rộng rãi, cứng cáp Hoà Mi có thể dễ dàng ngửi thấy mùi hương bạc hà thơm mát thoang thoảng, một mùi nam tính có hương vị rất quyến rũ chỉ trên người Nhật Duy mới có.

Hoà Mi khẽ nhắm mắt nghĩ vẩn vơ tự dặn lòng phải quên đi những chuyện không vui, những thứ vô hình đáng sợ như chiếc kéo chậm rãi cắt dần từng mảnh nhỏ tâm hồn lẫn trái tim yếu mềm của mình khiến nhỏ phải đau đớn suốt phát điên. Những bóng ma quỷ dữ như oan hồn không tan từ dưới địa ngục chui lên muốn hút hết sạch máu trong cơ thể mình để nhỏ phải chết dần chết mòn trong đau khổ khiến cuộc sống của nhỏ bị đảo lộn thậm chí tuyệt vọng đến mức muốn chết đi.

- Đang nghĩ gì vậy? – Nhật Duy đưa một tay vuốt nhẹ đuôi tóc dài mềm mại được buộc thu gọn bằng một sợi dây buộc tóc đơn giản khẽ hỏi.

- Không nghĩ gì cả, bây giờ anh định đưa em đi đâu thế? – Hoà Mi tham lam muốn được ở trong lòng người mình yêu mãi như thế này, lười nhác không ngần đầu lên giữ nguyên tư thế cũ, mỉm cười thoảng qua mắt nhìn thẳng ra ngoài cửa kính xe trong suốt đối diện.

- Đến một nơi chỉ thuộc về thế giới của riêng hai chúng ta, anh đã từng mơ nếu như hai chúng ta mà là con cái nhà bình thường, gia cảnh giống nhau. Đợi em thực sự trưởng thành anh nhất định sẽ cưới em, chính thức để em được làm cô dâu xinh đẹp trong ngày trọng đại của cả đời một người con gái. Sau đó chúng ta sẽ đến nơi đó sống chỉ có anh và em, chúng ta sẽ là một đôi vợ chồng bình thường tự do tự tại. Sinh con trai giỏi giang giống anh, con gái xinh đẹp giống em, cả gia đình chúng ta sẽ sống vui vẻ, hạnh phúc bên nhau đến suốt đời mà không phải lo lắng những vướng bận chốn hồng trần.

Nhật Duy nhắm mắt mơ tưởng tượng đến viễn cảnh đó, nhìn nụ cười rạng rỡ như hoa, tiếng nói trong veo như tiếng chuông ngân của Hoà Mi giữa một sớm hồng hoa dịu dàng gọi “Ông xã”. Nhìn những đứa con xinh xắn vui đùa quanh chân mẹ nó luôn miệng nói những từ ngữ khiến trái tim băng giá của hắn phải tan chảy “Ba ơi”, “Mẹ ơi”...thì còn hạnh phúc nào hơn.

Thế gian người ta cứ mơ ước giàu sang phú quý, tiền tiêu như nước, sự nghiệp thành công, toả sáng như một ngôi sao được mọi người nhìn bằng ánh mắt ghen tỵ, ngưỡng mộ. Nhà lầu xe hơi không thiếu, có kẻ hầu người hạ gọi dạ bảo vâng...

Nhưng hắn chỉ mơ một gia đình đầy đủ có một người vợ hiền thực chung thủy, đức hạnh luôn nắm chặt tay mình lúc khó khăn, chia sẻ, động viên lúc buồn phiền, chăm sóc hắn khi ốm đau, bệnh tật cùng tiếng nói ngây ngô, dễ thương của những đứa con đáng yêu. Chứ không cần một cô nàng chân dài xinh đẹp chỉ yêu túi tiền và vẻ đẹp trai của hắn có thể bỏ rơi hắn bất cứ lúc nào. Càng nhiều tiền thì sẽ càng cô đơn, sẽ càng bận bịu sớm tối không có cả thời gian nghỉ ngơi, để ý xem người nào mới là thực sự quan tâm, yêu thương mình thật lòng.

- Nơi đó đẹp lắm không? – Hoà Mi tò mò hỏi, nghe Nhật Duy nói vậy trái tim như được tắm một lớp đường mật, ngọt lịm đầy hương thơm.

- Hi hi, đến đó rồi em sẽ biết thôi. Ngoài ra anh còn tặng cho em một món quà rất đặc biệt, món quà này sẽ giúp em có cơ hội được bay lơ lửng trên trời cao như em hằng mơ ước. – Nhật Duy cúi đầu khẽ thì thầm vào tai Hoà Mi, tiếp xúc gần như vậy hắn có thể cảm nhận được mùi thơm của nước hoa hồng rất dễ chịu từ người Hoà Mi, phải nói thật sự rất thơm.

- Thật sao? Đó là món quà đặc biệt gì vậy? Anh có thể bật mí cho em một tý được không? – Hoà Mi vô cùng tò mò, món quà đặc biệt gì có thể giúp nhỏ có cơ hội được bay lơ lửng trên bầu trời vậy nhỉ?

- Không thể nếu em đoán ra được thì còn gì là thú vị với bất ngờ nữa. Ha ha – Nhật Duy cười lém lỉnh, tay không ngừng vuốt tóc Hoà Mi.

- Đồ hẹp hòi – Hoà Mi mắng nhỏ, nhưng trong lòng thì rất hồi hộp chỉ muốn mau chóng tới nơi đó để ngắm xem rốt cuộc món quà đặc biệt đó là món quà gì.

Cuối cùng đi suốt hơn một ngày đêm thì cũng đã tới nơi quả nhiên đây đúng là một nơi thuộc chốn bồng lai tiên cảnh, Hoà Mi luôn miệng khen sao lại có nơi đẹp đến vậy nhỉ? Thảo nào Nhật Duy luôn mơ ước được đưa nhỏ tới sống ở đây cả đời.

Đây là một ngọn núi lớn và rộng tuy không cao lắm, dưới chân núi là một thảo nguyên rộng lớn cỏ xanh mướt có rất nhiều loại hoa đủ màu đang khoe sắc dưới ánh nắng mặt trời. Ở trên ngọn núi này trồng rất nhiều những cây đào già vì đang mùa đông nên cành lá khẳng khiu nhưng đến mùa xuân hoa đào nở chắc chắn sẽ vô cùng tuyệt đẹp. Ngoài ra còn có vô số các loại hoa cỏ màu sắc tươi sáng đỏ, vàng, trắng, tím đang nở dưới gốc cây đào già.

Còn có cả thác nước đang chảy từ vách núi xuống cái hồ lớn bên dưới tung bọt trắng xoá, nước từ hồ lớn chảy lượn lách qua các hòn đá lớn nhỏ bập bênh tạo thành con suối, nước suối trong veo còn có thể nhìn sâu xuống tận đáy cùng mấy con cá nhỏ thân đen bơi chậm chạp kiểm ăn.

Hoà Mi đi theo con đường mòn để lên đỉnh núi, đá chênh vênh, rất khó đi sợ Hoà Mi ngã Nhật Duy luôn đi theo sát bên cạnh nắm tay nhỏ kéo đi. Hai bên đường cỏ dại, rồi những cây dây leo kỳ lạ mọc um tùm, còn có cả cây cỏ thụ tán rộng che lấp hết ánh mặt trời.

- Nhìn kia, hoa lan đẹp quá – Hoà Mi nhìn trên vách núi cao có một chùm hoa lan màu tím rất đẹp vô cùng phấn khích khẽ reo lên.

- Thích không? Anh hái xuống cả cây cho em đem về nhà trồng luôn nhé – Nhật Duy nhìn theo phía ngón tay Hoà Mi chỉ, thấy đôi mắt sáng long lanh đầy trầm trồ của Hoà Mi hắn mỉm cười liền hạ quyết tâm leo lên vách núi đá cao cheo leo đó để hái cây hoa lan nở hoa màu tím đẹp mê hồn đó xuống cho Hoà Mi.

- Cao lắm đó nhờ trèo chân ngã xuống thì sao? Anh không cần vì em mà mạo hiểm như thế đâu. – Hoà Mi vội nắm chặt tay Nhật Duy giữ lại, ánh mắt trầm xuống tỏ ra lo lắng, nói giọng đầy cảm động.

- Không sao, anh cẩn thận là sẽ bình an vô sự thôi. Đây mới chỉ là vách núi đá vớ vẩn có gì phải sợ chứ người ta còn leo núi chinh phục đỉnh Fanxipang cao hơn 3000 mét thì đã sao. Chỉ là trải nghiệm chút thử thách xem bản lĩnh đến đâu thôi, sau này có cơ hội hai chúng ta sẽ làm một chuyến phiêu lưu mạo hiểm chinh phục đỉnh Fanxipang xem khả năng như thế nào, nên bây giờ em đừng cản anh. – Nhật Duy cười tươi tỏ vẻ chẳng có gì phải lo lắng cả, xoa đầu Hoà Mi trấn an rồi lập tức tiến về phía vách đá.

- Anh phải cẩn thận đấy – Hoà Mi lo lắng dặn dò.

- Ngoan, ở đây đợi anh hái cả cây hoa lan đó xuống cho em – Nhật Duy gật đầu ánh mắt đầy tự tin.

Nhật Duy bắt đầu bám vào các hòn đá, dây leo lẫn cỏ dại để lấy lực leo dần lên, dùng tường leo vách đá này mà để nếu không cẩn thận xây chân ngã xuống dưới mặt đất toàn đá lởm chởm không chết thì cũng gãy chân. Khó khăn lắm cuối cùng cùng leo đến vị trí cây hoa lan màu tím đó, nhẹ nhàng nhón cả gốc lẫn rễ của nó xuống để tăng khả năng sống.

Leo lên đã khó leo xuống lại càng khó hơn, trời đông giá lạnh, tay bám vào các hòn đá lởm chởm phủ đầy rêu xanh, rồi những cây dây leo có gai nhọn đâm vào da thịt đau nhói. Nhưng Nhật Duy vẫn cắn răng chịu đựng chậm chậm kiên trì leo xuống, leo đến giữa chừng chẳng may trượt chân Nhật Duy

hoảng hốt vội bám chặt vào một bụi dây leo treo lơ lửng giữa vách đá may mà gốc bụi dây leo này bám chắc vào lòng đất nếu không chắc hẳn đã bị rơi xuống dưới bị thương tích đầy mình rồi. Nhưng mà hắn sẽ không bao giờ hối hận vì quyết định ngu ngốc đó của mình, chỉ cần người con gái hắn yêu vui vẻ hẳn đều cam tâm tình nguyện chấp nhận tất cả.

- Cần thận, anh không sao chứ - Hoà Mi đứng bên dưới thấy Nhật Duy trượt chân đá rơi xuống dưới sợ hãi hét lên.

- Yên tâm đi, anh sắp xuống an toàn rồi – Nhật Duy từ trên vách đá mặt lấm tẩm mồ hôi vẫn nói vọng xuống để Hoà Mi an tâm.

Cuối cùng thì cùng xuống được tới mặt đất an toàn, Hoà Mi mất rung rung xúc động, từ lúc Nhật Duy mạo hiểm leo lên vách đá đã âm thầm chửi mắng mình bao lần, nếu không phải tại nhờ kêu thích cây hoa lan chết tiệt đó thì Nhật Duy đã chẳng mạo hiểm như vậy. Chẳng may hắn mà có mệnh hệ gì thì nhờ cũng chẳng thiết sống nữa, cảm ơn trời đất cuối cùng thì hắn cũng đã bình an vô sự, Hoà Mi vội ôm chặt Nhật Duy như thể sợ sắp mất đi.

- Không phải anh vẫn thân thể nguyên vẹn đầy đủ chân tay đứng trước mặt em hay sao, cây hoa lan của em này mau cầm lấy đi. – Nhật Duy nhìn Hoà Mi cười dịu dàng, đưa cây hoa lan màu tím đầy đủ cả gốc lẫn rễ ra trước mặt Hoà Mi.

- Cảm ơn anh nhiều lắm, hic – Hoà Mi mắt long lanh như sắp khóc đến nơi cầm lấy cây hoa lan.

- Sao em lúc nào cũng như đứa trẻ mới lên hai thế nhỉ, mít ướt hoài trông xấu xí lắm. Thôi mình đi tiếp nào – Nhân lúc Hoà Mi không để ý, Nhật Duy rút khăn giấy từ trong túi áo ra nhanh chóng lau sạch những vết máu nhiễm bẩn trong lòng bàn tay mình rồi ném đi, cắn răng chịu đau. Tựa như ảo thuật lấy ngay một tờ giấy ăn khác揩 lau nước mắt cho Hoà Mi rồi đi tiếp không dám nắm tay nhỏ, sợ nhỏ sẽ phát hiện ra lòng bàn tay mình vẫn đang chảy máu.

Đi một đoạn đường dài ngoằn ngoèo vất vả toàn đá nhon với cỏ dại cuối cùng hai người cũng đã tới được nơi mà mình mong muốn nhất, đứng trên đỉnh núi cao này có thể nhìn rõ được toàn cảnh không gian phía dưới đồng cỏ thảo nguyên bao la trải dài xa tít tận chân trời.

Lúc này Hoà Mi mới biết mình đã đến một thế giới hoàn toàn khác thật, chỗ này non xanh nước biếc hữu tình, còn có rất nhiều cây đào trồng xung quanh. Một ngôi nhà bằng gỗ nhỏ ở giữa hồ nước rộng có suối nước chảy róc rách từ trên vách núi xuống, cùng một cây cầu gỗ trải dài từ một nửa bờ hồ đến thềm ngôi nhà gỗ. Trước cửa ngôi nhà gỗ còn có treo mấy trước đèn lồng đỏ, cần câu cá, dưới lòng hồ còn có hẳn một con thuyền gỗ có mũi có đuôi thừng buộc chặt vào chân cột ngôi nhà gỗ.

Xung quanh trồng rất nhiều loài hoa như hoa cẩm chướng, hoa hồng, hoa thược dược, hoa đồng tiền ... đủ màu sắc rực rỡ.

- Cái này là do anh làm hả? – Hoà Mi không tin vào mắt mình những gì vừa nhìn thấy hỏi bằng giọng kinh ngạc

- Uh, kể từ khi anh phát hiện ra nơi này, anh đã định khi nào hoàn thành xong sẽ thường xuyên dẫn em tới đây chơi. Đợi em trưởng thành, anh sẽ cưới em, rồi chúng mình chuyển tới đây sống luôn. Sẽ không lo bị ai làm phiền, làm hại nữa. Kể từ lúc em bị bọn người xấu hại quay clip “nóng” để cả đời này em không ngóc đầu lên được, lại thêm bọn người dư luận miệt thị răn rết cay độc nói linh tinh khiến em sống không được mà chết cũng không xong và muốn nhảy lầu tự sát để giải thoát. Thì anh càng quyết tâm đưa em tới đây sống hơn, chỉ có như vậy em mới có thể được sống một cuộc sống vui vẻ, bình an. – Nhật Duy nắm chặt tay Hoà Mi thoảng chưa sót nơi.

- Nhân gian lắm phiền muộn, lòng dạ con người thâm sâu khó lường, miệng lưỡi cay nghiệt ác độc chỉ thích “ngâm máu phun người”, “ném đá giấu tay” làm hại người khác để mà đạt được lợi ích cá nhân, nhân cơ hội “đậu đỗ bìm leo” mà thăng tiến, kiếm được tiền. Tình cảm biến chất, sống máu lạnh, tàn nhẫn thấy người khác gặp nạn còn cười trên nỗi đau của người ta, thậm chí dồn người ta vào bước đường cùng phải chết để giải thoát. – Nhật Duy cười nhạo khinh bỉ, có chút cay đắng.

- Thì với em một cô gái lương thiện, thích sống một cuộc sống tự do tự tại, không thích bon chen đấu tranh với cuộc đời để kiếm được nhiều tiền, được hưởng vinh hoa phú quý, nhà lầu xe hơi. Làm sao có thể sống thoải mái, yên bình giữa đám người như con thú điên luôn khát máu bất chấp thủ đoạn để đạt được lợi ích ấy chứ. Cả anh cũng không thể thích nghi được với cái cuộc sống suốt ngày đấu đá tranh đoạt, người sống ta chết đến mức sứt đầu mẻ trán, luôn nom nớp lo sợ bị người ta làm hại, tính mạng như ngọn nến trước gió có thể biến mất lúc nào ấy cả. – Nhật Duy nắm chặt tay Hoà Mi cùng đưa mắt nhìn về ngôi nhà gỗ với những đóa hoa tràn đầy sức sống ở trước mặt nói với vẻ bất lực, mệt mỏi.

- Thế nên anh thấy chỉ có nơi này là thích hợp để chúng ta sống nhất, nơi này mới thực sự là thế giới riêng thuộc về hai chúng ta. Chỉ có sống ở nơi này chúng ta mới có thể được thoải mái, bình an không lo sợ bị kẻ nào đó ghen tỵ tìm cách làm hại, giết chết. Chúng ta không cần có nhiều tiền, nhà lầu xe hơi, càng không cần vinh hoa phú quý mà chúng ta chỉ cần một cuộc sống bình an luôn yêu thương, giúp đỡ nhau lúc ốm đau và sống hạnh phúc bên nhau đến trọn đời sớm tối có nhau. Chứ không phải mỗi người một nơi, cả năm may ra mới gặp nhau vài lần, vì cơm áo gạo tiền mà đánh cãi chửi nhau... - Nhật Duy nhìn thẳng vào mắt Hoà Mi, tay nắm thật chặt nói rõ ràng từng chữ.

- Em có hiểu ý anh muốn nói không?

- Em hiểu, em cũng chỉ cần một cuộc sống bình an, được sống hạnh phúc, vui vẻ bên người em yêu là đủ rồi. Kiếp này không cầu phú quý chỉ cầu bình an – Hoà Mi mỉm cười rạng rỡ nói to.

- Chúng ta sẽ cùng cố gắng thực hiện vì mục tiêu sống đó nhé, nơi này sẽ là thiên đường chỉ thuộc về đôi ta mà thôi. Đợi khi mùa xuân đến em sẽ thấy hoa đào xung quanh đây nở đẹp mê hồn như thế nào, tiếng chim hót líu lo hấp dẫn ra sao. – Nhật Duy nhìn xung quanh ánh mắt mơ màng

- Và chúng ta sẽ sống trong ngôi nhà gỗ kia, câu cá ăn sống qua ngày, dù có xảy ra chuyện gì chúng ta cũng sẽ luôn nắm chặt tay nhau có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu. Và nơi này sẽ là chứng nhân chứng minh cho tình yêu đôi ta dành cho nhau đẹp như thế nào. – Hoà Mi mỉm cười hạnh phúc, liệu đó có phải là giấc mơ không? Liệu có thể biến giấc mơ thành hiện thực được không?

Chương 123

- Nào đi theo anh, anh muốn dành tặng em một món quà đặc biệt nhất – Nhật Duy nắm chặt tay Hoà Mi kéo đi nhanh về phía cánh đồng hoa đủ màu sắc rực rỡ đang khoe dưới ánh nắng vàng nhạt của thời tiết mùa đông.

- Món quà đó có thể giúp em bay được lên trời cao kia phải không? – Hoà Mi mắt sáng long lanh

- Oh, món quà đó đợi khi em xem xong món quà đặc biệt này anh sẽ dẫn em đi xem sau. Tới lúc đó em muốn bay lơ lửng trên trời cao kia thế nào cũng được – Nhật Duy tỏ vẻ thần bí

- Sắp tới nơi rồi, bây giờ em nhắm mắt lại đi khi nào anh bảo em mở mắt mới được mở đó, cấm chơi ăng gian. Hi – Bóng người cao lớn của Nhật Duy đứng chặn trước mặt Hoà Mi, nghiêm túc nói.

- Làm gì bí mật thế, em nhắm mắt là được chứ gì. – Dù không muốn nhưng cuối cùng Hoà Mi cũng đành miễn cưỡng nhún vai nhắm chặt mắt lại, thầm nghĩ nếu mình tí hí nhìn thoáng qua một chút thôi chắc anh ấy không biết đâu nhì. Ka ka

- Em đừng có mà giờ trò tí hí mắt nhè, như vậy trò chơi sẽ không thú vị đâu – Nhật Duy nghiêng đầu quan sát về mặt nhắm mắt của Hoà Mi cười tinh nghịch, thật sự rất muốn đưa tay véo hai bên má trắng hồng mịn màng của nhỏ.

- Sao anh biết? – Hoà Mi chột dạ, kinh ngạc hỏi.

- Nhìn bộ dạng nhắm mắt mà vẫn cười gian của em thế kia, sao anh không đoán ra được chứ - Nhật Duy nén cười cầm tay Hoà Mi dẫn đi.

Đi được một đoạn đường không dài lắm, trong lúc nhắm chặt mắt Hoà Mi đã đếm được mình đi được tất cả gần 50 bước chân. Mặc dù không hề nhìn thấy gì nhưng trong lòng vẫn luôn cảm thấy an tâm, ngọt ngào. Chỉ cần được Nhật Duy nắm chặt tay dắt đi thì cho dù biết đoạn đường phía trước sẽ dẫn đến tận 18 tầng Địa ngục đi chăng nữa Hoà Mi cũng sẽ cam tâm tình nguyện đi, chỉ cần có anh kề bên dẫn lối nơi đó lạnh giá hơn cả Bắc cực thì lòng em cũng sẽ luôn thấy ấm áp.

Không có anh kề bên thì dầu có nằm trong chăn gấm nệm êm, kim cương, vàng bạc đeo đầy người thì trái tim em vẫn thấy lạnh buốt giá lạnh ảm đạm. Vẫn biết không có gì là mãi mãi nhưng sao tận sâu trong trái tim em vẫn luôn hi vọng luôn luôn và mãi mãi sẽ được ở bên anh, được anh yêu thương, quan tâm như những ngày đầu mới yêu. Nếu chẳng may một ngày nào đó biết anh đã phản bội em, tình yêu anh dành cho em không còn ngọt ngào, chân thành như những giây phút mới yêu nữa chắc chắn em sẽ đau lòng lắm.

- Người yêu ơi, em có chuyện này muốn nói với anh – Hoà Mi nhắm mắt vừa đi vừa đếm từng bước chân bắt ngờ lên tiếng.

- Có chuyện gì vậy em? – Nhật Duy đang tập trung dắt tay Hoà Mi nghe Hoà Mi nói bằng giọng nghiêm túc liền đứng sững lại.

- Chỉ là “Nếu” thôi, nếu một ngày nào đó anh không còn yêu em nữa, trái tim anh trót mang đổi thay yêu một cô gái nào đó không phải là em. Thì em xin anh hãy nói cho em biết rõ ràng để em có tinh thần chuẩn bị, nếu thấy tình cảm anh dành cho cô gái đó nhiều hơn em và anh thật lòng yêu cô gái đó, chỉ muốn được ở bên cô gái đó. Thì em sẽ lựa chọn là người ra đi, cầu chúc cho anh và cô gái đó được hạnh phúc bên nhau. Không phải em cao thượng đâu, mà là vì em quá yêu anh nên điều duy nhất mà em có thể làm được đó là mong anh sẽ luôn hạnh phúc. Còn hơn là khi anh đã hết yêu em, những vẫn miễn cưỡng ở bên em rồi không chỉ mình anh đau khổ mà em cũng sẽ đau khổ hơn gấp trăm ngàn lần. Tuyệt đối xin đừng lừa dối, phản bội em biến em thành một kẻ ngốc nghếch, khiến người ta đem lòng thương hại thì em thật sự sẽ rất căm hận anh đấy.

Hoà Mi mắt vẫn nhắm chặt nhưng mỗi lời nói đều sắc như dao nhọn đâm vào da thịt khiến người ta cảm thấy rùng mình ớn lạnh, trong tình yêu sợ nhất là bị lừa dối và phản bội. Hết yêu rồi thì cứ nói thẳng với nhau rõ ràng, đừng có im lặng âm thầm bắt cả hai tay làm tổn thương đến người yêu thật lòng bằng cả trái tim chân thành.

Đến khi sự thật bị bại lộ có ai biết người nào trót yêu nhiều nhất sẽ chính là người chịu nhiều đau đớn nhất... Hoà Mi rất sợ, sợ một ngày nào đó Nhật Duy sẽ thay đổi rồi nhả tâm lừa dối, phản bội mình lúc nào mà chính mình cũng không hay biết mà thôi. Cứ ngỡ mình luôn rất hạnh phúc hoá ra tất cả chỉ là giả dối thì trái tim này đau lắm người ơi biết không? Bởi trong tình yêu ai mà không mong muốn mình luôn được hạnh phúc bên người mình yêu chứ.

- When you look ahead to future changes, or think about how the past used to be. Don't forget to look beside you, because that's where you'll find me, loving you with all my heart – Nhật Duy nhún chân để mặt đối mặt sát với khuôn mặt lo lắng, bất an của Hoà Mi khẽ hôn lên má rồi dịu dàng ân cần nói.

Khi em băn khoăn về tương lai cận kề, hay vẫn chìm đắm trong quá khứ đã qua, thì hãy nhìn sang bên cạnh, nơi mà anh luôn đợi em, yêu em bằng cả trái tim.

- If I'm in hell and you are in Heaven, I'll look up and be glad of you. But if I'm in Heaven and you are in Hell, I'll pray to God to send me down because the heaven is not heaven without you!

Nhật Duy vừa nói vừa ngược nhìn lên trời cao đầy mây trắng nắng vàng rồi cuối cùng ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp, thuần khiết hết như một đoá hoa sen cao quý của Hoà Mi nở nụ cười chân thành xuất phát từ tận trái tim.

Nếu anh ở dưới địa ngục và em ở trên thiên đường, anh sẽ ngược lên nhìn và hân hoan cùng em. Nhưng nếu anh ở trên thiên đường và em ở dưới địa ngục, anh sẽ cầu Thượng đế gửi anh xuống đó bởi anh biết rằng thiên đường sẽ chẳng còn là thiên đường nữa nếu thiếu em!

- Em hiểu rồi, dù sau này có xảy ra bất kỳ chuyện gì em cũng sẽ luôn tin tưởng anh, luôn tin tưởng vào tình yêu chân thành của anh dành cho em – Hoà Mi mở to mắt nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh da trời long lanh đầy yêu thương của Nhật Duy mỉm cười gật đầu.

Thì ra trên đời này có rất nhiều người, nhiều đến nỗi mỗi ngày chúng ta đều đối diện với những gương mặt khác nhau. Thế mà em đã từng cho rằng sẽ không còn đôi tay nào ấm áp như tay anh, sẽ không có ai đáng để em quý trọng, cũng sẽ không có ai trân trọng em như anh, thì ra trái tim em vẫn sẽ rung động vì một đôi tay ấm áp khác, thì ra từ trong đáy lòng em vẫn luôn khao khát được ai đó che chở, thì ra cho dù có trốn tránh như thế nào thì tình yêu cũng sẽ tìm được anh đấy.

Lúc này đây em quyết định dừng cảm tiến bước về phía trước, cảm ơn tình yêu của anh đã dành cho em, cảm ơn số phận đã cho em được gặp anh và yêu anh, để kể từ khi có được anh thế giới này đã trở nên tươi đẹp biết bao. Dẫu đời lắm sóng gió, lắm phong ba, lắm đổi thay thì chỉ cần có anh kề bên thì em sẽ chẳng hề thấy sợ hãi, muốn lùi bước âm thầm trốn tránh một mình như trước kia nữa đâu.

- Đến nơi rồi em mau mở mắt ra đi – Nhật Duy nói giọng đầy hưng phấn.

Hoà Mi mãi chìm đắm trong suy nghĩ riêng, nghe Nhật Duy nói mau mở mắt ra liền giật mình mở mắt ra. Vừa mở mắt ra nhìn thẳng về phía trước, quan sát kỹ một lúc Hoà Mi vô cùng bất ngờ vội lấy tay bịt miệng sợ rằng mình sẽ la hét vì vui mừng như một con điên mất.

Trước mắt Hoà Mi lúc này là một chiếc đàn Violon có mặt trước làm bằng gỗ vân sam còn mặt sau làm bằng gỗ thông, màu nâu mới tinh được đặt dưới thảm cỏ xanh mướt, dưới ánh nắng nó phát những tia sáng chói lóa, dây đàn làm bằng lông đuôi ngựa được kéo căng trắng muốt khiến Hoà Mi phải ngẩn ngơ trầm khen chiếc đàn Violon này đẹp quá.

- Chiếc đàn Violon này chính là món quà đặc biệt nhất mà anh muốn dành tặng cho em đó, thích không? – Nhật Duy thấy vẻ mặt kinh ngạc thất thần của Hoà Mi liền mỉm cười đưa tay xua xua trước mặt nhỏ.

- Sao anh lại tặng em chiếc đàn Violon này? – Hoà Mi nghi hoặc hết nhìn chiếc đàn lại nhìn sang nhìn Nhật Duy thấy vẻ mặt bình tĩnh đó của hắn không khỏi khó hiểu.

- Hi, bởi anh biết em rất thích chơi đàn Violon nên mới tặng em, muốn dành tặng em bất ngờ em không cảm ơn thì thôi sao lại nhìn anh bằng ánh mắt đó là sao? – Nhật Duy tỏ vẻ không hài lòng.

- Sao anh biết em rất thích chơi đàn Violon? – Hoà Mi mở đôi mắt tròn xoe hỏi ngược lại, cảm giác cả cơ thể lạnh nổi cả da gà da vịt, thực ra cái này nhỏ đã bỏ chơi từ lâu lắm rồi sao Nhật Duy lại biết được là nhỏ từng rất thích chơi. Hơ, có mỗi cái này tưởng là bí mật mà cũng bị hắn moi ra bởi ngay cả bạn thân của nhỏ đến Ngọc Huyền, Thuý Tiên, Quỳnh Chi chơi thân từ hồi cấp 2 còn không biết nữa là, thế nên không biết hắn còn biết thêm những gì nữa, thật là đáng sợ.

- Ha ha, anh còn biết năm em lên 12 tuổi đã từng đoạt giải thưởng quốc tế về cuộc thi đàn Violon. Thực ra anh cũng không nghĩ là em lại chơi đàn Violon giỏi đến vậy đâu, chẳng qua rừ em đàn piano có hơn một tháng mà em đã học được rất nhanh, đàn rất hay, chuẩn các nốt nhạc theo lời bài hát. Nếu không phải em đã từng học rất giỏi có liên quan đến âm nhạc thì trừ phi em là thiên tài mới có thể đàn piano một cách nhẹ nhàng và nhanh chóng như thế, lúc đó em thật sự khiến anh phải nhìn bằng ánh mắt khác đó nha – Nhật Duy cười tủm tỉm

- Thế nên anh đã đi điều tra em, vậy mà không nói cho em biết. Em cứ nghĩ là anh vốn rất thông minh không ngờ anh lại nhạy cảm đến mức đó. Ha ha, sau này em phải cẩn thận hơn mới được.

Hoà Mi ngai ngừng mặt đỏ như gấc, nhưng trong lòng vẫn thấy rất ngọt ngào, có một người con trai yêu mình và hiểu mình như thế, biết mình thích gì và thực sự muốn gì liệu trên đời này được có mấy người. Mặc dù rất đại gia, có rất nhiều tiền nhưng kể từ lúc chính thức yêu nhau đến giờ Nhật Duy chưa từng tặng cho nhỏ những món quà đắt tiền, những bộ quần áo, dây dép hàng hiệu như những người con trai là thiếu gia nhiều tiền khác ngoài chiếc dây chuyền bạch kim có viên đá ruby màu đỏ hình trái tim là di vật mà mẹ hắn để lại. Luôn quan tâm đến từng ở thích nhỏ nhất của Hoà Mi, tặng những thứ thiết yếu có thể dùng được.

- Ngoài ra em còn có thêm tài lẻ trượt batanh rất giỏi, vẽ rất đẹp, đá cầu lông thuộc trình độ đẳng cấp bây giờ lại phát hiện em từng chơi đàn Violon đoạt được giải thưởng quốc tế, có một người yêu giỏi giang, xinh đẹp như em khiến anh thực sự cảm thấy rất vinh dự, cảm thấy mình thật quá may mắn quá đi không biết tổ tiên mình đã tích được bao nhiêu phúc đức mà kiếp này lại được em chọn như vậy. Hi hi – Nhật Duy huyt sáo khen ngợi

- Hi hi, cũng bình thường thôi, anh cứ trêu em hoài làm em thấy ngại quá – Được Nhật Duy mỉm cười khen ngợi mặt Hoà Mi càng lúc càng đỏ, thực ra người giỏi giang nhất là anh mới đúng, em mới phải tự hỏi không biết mình đã tích phúc đức được bao nhiêu kiếp mà kiếp này lại có duyên được gặp anh và được anh yêu chân thành như thế.

Phật viết "Kiếp trước ngoái đầu nhìn lại 500 lần mới có thể có cơ hội được 1 lần gặp thoáng qua". Vì vậy em tin rằng chắc kiếp trước chúng ta đã hơn 500 lần nhìn lại, để được trở thành người yêu của nhau không biết kiếp trước chúng ta đã ngoái đầu nhìn lại bao nhiêu lần. Để được trở thành vợ chồng

kết tóc se duyên thì càng không biết chúng ta đã phải ngoái đầu nhìn lại đến mấy tỷ lần không anh, nếu thực là vậy chắc cái cổ em của em đã bị gãy từ lâu rồi. Nhưng em vẫn sẽ luôn tin một ngày nào đó chúng ta nhất định sẽ tương phùng.

- Nhưng anh không hiểu tại sao em lại từ bỏ không chơi đàn Violon nữa? – Nhật Duy nhún mày thắc mắc.

- Haiz, đó là một câu chuyện dài, sinh ra trên đời chẳng ai có quyền lựa chọn cha mẹ cũng chẳng có quyền được lựa chọn một cuộc sống theo ý muốn của mình và em cũng vậy. Ngay từ hồi bé xúu mới bắt đầu biết nói em đã bắt đầu phải học tiếng Anh và tiếng Việt bởi ba em là một Việt Kiều thành đạt rất khắt khe. Đến khi em vừa bước chân vào trường tiểu học em đã phải học thêm tiếng Pháp và tiếng Nhật rồi. Ba mẹ em thuê gia sư dạy em học rất nghiêm túc, học tốt sẽ có thưởng được đi chơi công viên, được đi ăn kem, ngược lại sẽ bị phạt nhịn ăn cơm, phạt quỹ suốt 2 tiếng đồng hồ. – Hoà Mi nhún vai khi nhớ lại

- Mỗi kỳ nghỉ hè em đều phải tích cực tham gia trại hè quốc tế, cùng sinh hoạt với các bạn khác đến từ nhiều quốc gia trên thế giới. Nhưng các bạn ấy giỏi lắm, tuy còn bé nhưng nói tiếng Anh như gió, giỏi công nghệ thông tin thậm chí có bạn lập trình máy tính cực siêu, chơi thể thao cực giỏi, âm nhạc, mỹ thuật, toán, lý, hoá siêu dã man. Em thực sự rất ngưỡng mộ và học hỏi được rất nhiều điều từ các bạn ấy, qua trao đổi em mới biết các bạn da trắng sống ở các nước phương Tây có một quá trình giáo dục còn dã man hơn em nhiều. Haiz- Hoà Mi nhìn Nhật Duy thờ dãi

- Ngay từ hồi mới sinh ra đã phải ngủ riêng trong nôi, lớn lên học tính tự giác phải tự tắm rửa, mặc quần áo, gấp quần áo, chần mần, vứt rác đúng nơi quy định, học nhường ghế cho người già và phụ nữ có thai, yêu quý động vật, giúp đỡ những người có hoàn cảnh khó khăn. . .tính tự lập trong học tập lẫn cuộc sống cái gì có thể giải quyết được thì phải tự tìm cách giải quyết không thể mới được nhờ người khác. Họ không phải học thuộc bảng cửu chương đầu mà thầy cô sẽ đưa ra câu hỏi sau đó họ phải tự tìm câu trả lời để ghi nhớ nên họ thông minh lắm, họ học cực ít lý thuyết mà chủ yếu là tự học, tự tìm hiểu không biết chỗ nào thì hỏi giáo viên giải đáp. Ngay từ bé họ đã phải học cách tự kiếm tiền từ những việc nhỏ nhặt nhất, nếu họ học chăm chỉ thành tích tốt sẽ được thưởng thứ họ thích, dọn dẹp nhà cửa cũng được trả tiền để họ dần tạo thói quen dọn dẹp nhà cửa, . . .và ba mẹ họ sẽ cắt hết tiền trợ cấp khi họ đủ 18 tuổi nên họ càng phải cố gắng học cách tự kiếm tiền hơn. – Nhắc tới những người bạn mà mình đã từng tiếp xúc Hoà Mi cười rất thoải mái.

- Cũng nhờ vậy mà em đã quen được một cô gái da trắng, mắt xanh, tóc vàng xinh như búp bê đàn Violon rất hay. Mỗi lần nhìn cô ấy mặc váy công chúa, môi đỏ hồng, mắt sáng long lanh, miệng cười tươi như hoa đứng trên bục cao đàn Violon cho mọi người cùng thưởng thức mà em ngất ngây con gà tây luôn. Thế là em quyết định học đàn Violon hi vọng sau này lớn lên cũng sẽ trở thành một nghệ sĩ Violon nổi tiếng thế giới để tất cả mọi người đều nhìn em bằng ánh mắt trầm trồ, ngưỡng mộ. Năm em 12 tuổi em đã đạt được giải thưởng quốc tế khi em mặc bộ váy công chúa màu trắng tinh về nhà khoe với ba mẹ là em đã dành được một suất du học đào tạo nghệ sĩ trẻ tài năng bên Vienna (thủ đô nước Áo, trung tâm âm nhạc của thế giới) – Hoà Mi cay đắng, lòng buồn vô hạn.

- Cũng là lúc nghe ba mẹ em nói “Dù cho sau này con có đàn Violon hay và giỏi đến mức nào thì con cũng sẽ không bao giờ có thể trở thành một nghệ sĩ Violon nổi tiếng thế giới như con mơ ước đâu. Con đường của con là kinh doanh, tương lai sẽ là người thừa kế tập đoàn Phan thị nên con sau này khi vào đại học sẽ chọn chuyên ngành Quản trị kinh doanh ở trường đại học nổi tiếng bên anh. Sẽ không được lựa chọn học chuyên ngành âm nhạc đào tạo trở thành nghệ sĩ Violon nổi tiếng như em mơ ước được đâu”. Hoà Mi hai tay nắm chặt lại móng tay đâm sâu vào da thịt đau nhói.

- Sau đó em xử lý như thế nào? – Nhật Duy khẽ hỏi, nhìn vẻ mặt mất mát ấy của Hoà Mi chợt thấy rất đau lòng, phải từ bỏ đi ước mơ, lý tưởng của mình ai mà không thất vọng, buồn bã chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124

- Từ đó em cũng chán nản không muốn chơi đàn Violon nữa, cũng chẳng quan tâm đến thứ gì nữa. Em dần lười nhác mặc kệ tất cả, lười đến mức không muốn quét dọn nhà cửa hay học nấu nướng nữa, bản thân cũng chẳng thêm quan tâm xem hình thức ra sao. Em chỉ biết lao đầu vào học và học, em chưa muốn đi theo con đường kinh doanh mà mình không hề thích ấy quá sớm nên em đã cố gắng thi vào Thục Khuê bằng mọi giá.

- Em muốn ở lại Việt Nam sống thêm 3 năm nữa, một cuộc sống tự do rồi ba mẹ muốn em đi học Quản trị kinh doanh bên Anh cũng được, muốn em trở thành người thừa kế tập đoàn Phan thị cũng xong. Nhưng với điều kiện phải cho em ở lại Việt Nam thêm 3 năm sống tự do, vui vẻ nếu không sau này em sẽ phá phách cho tập đoàn Phan thị đi xuống Địa ngục luôn. Em là đứa con gái bướng bỉnh, cứng đầu cứng cổ, em đã dám nói thì sẽ làm sẽ bất chấp tất cả để đạt được thứ mình muốn nên ba mẹ em cũng sợ đành phải chấp nhận. – Hoà Mi cười nhặt nhún vai về bất lực.

- Anh thấy có buồn cười không? Nhìn em một cô gái hồn nhiên, vô tư, hay cười hay nói nhưng nào có ai biết tận sâu trong đáy lòng em đau đớn, tan nát như thế nào? Giấc mơ có một gia đình đầy đủ, có ba mẹ quan tâm, chăm sóc cùng ăn cơm với nhau, cùng đi chơi công viên cũng không thể thành hiện thực bởi ba mẹ em chỉ biết đến tiền mà thôi cả năm may ra mới gặp mặt em được một hai lần. Ước mơ được trở thành nghệ sĩ Violon nổi tiếng cũng tan vỡ như quả bóng xà phòng lại còn phải đi theo con đường kinh doanh mà mình không hề thích. Sống một cuộc sống không phải của mình, anh thấy em sống trên đời này để mà làm gì? – Hoà Mi cười chua chát

- Thôi mọi chuyện đã qua rồi em đừng buồn nữa, sau này đã có anh ở bên cạnh em nếu em thích trở thành nghệ sĩ Violon nổi tiếng anh sẽ giúp em hoàn thành tâm nguyện. Yên tâm đi ba mẹ em nể anh lắm, họ sẽ không ngăn cản đâu – Nhật Duy xót xa xoa đầu Hoà Mi.

- Sống một mình trong căn nhà rộng lớn, ba mẹ thì suốt ngày lao đầu vào kiếm tiền cả năm may ra mới gặp không quá số ngón tay trên bàn tay. Nên em

càng ngày càng thấy chán đời, càng lúc càng lười hơn vì làm gì có ai quan tâm đâu, bạn bè thân thiết thì còn phải lo thân chúng nó chưa xong, áp lực học hành cũng chẳng kém em là bao. Đến khi mức độ lười của em thuộc dạng vô đối hết thuốc chữa, mẹ sợ quá lại được sự gợi ý của ba em nên đã quyết định cử anh đến chăm sóc em giúp cuộc sống em thay đổi, sống đỡ cô đơn, buồn tẻ khi họ vắng nhà. Quả đúng như họ mong muốn, anh đã giúp em thay đổi lối sống, cách suy nghĩ họ nghĩ đó là sức mạnh của tình yêu nên rất hài lòng muốn anh trở thành con rể, có như vậy em mới có thể sống vui vẻ, hạnh phúc mà vẫn có thể thừa kế tốt tập đoàn Phan thị - Hoạ Mi ngược mắt nhìn lên bầu trời cao đầy mây trắng không biết nên khóc hay cười nữa.

Chỉ là họ không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện đến như vậy thôi, mẹ em kiên quyết muốn ép em rời khỏi anh, em phản làm con dâu thế chống đối, biết nói gì bây giờ khi tình mình quá lăm trái ngang, có quá nhiều thứ ngăn cản. . .Buồn thật đấy, đau thật đấy nhưng không nhờ có ba mẹ em thì sao em có cơ hội được gặp anh và yêu anh chứ. Trên đời này có quá nhiều thứ phải bắt buộc lựa chọn bên hiếu và bên tình em biết phải lựa chọn như thế nào cho trọn vẹn cả hai đấy?

- Thôi chúng ta đừng nhắc đến những chuyện không vui đó nữa làm gì, anh nè, lý tưởng của anh là gì? – Hoạ Mi nhìn về mặt ưu tư lo lắng của Nhật Duy gượng mím cười chuyển chủ đề.

- Lý tưởng của anh là nhạc sĩ tự do còn em thì sao? – Nhật Duy thông minh rất nhanh hỏi phục lại về bình thường

- Lý tưởng của em rất đơn giản, đợi sau khi nghe xong giai điệu bài hát mà em đàn Violon anh sẽ hiểu thôi. – Hoạ Mi cười rạng rỡ tiến lên trước vài bước rồi cúi người cầm đàn Violon.

Do lâu ngày không chơi, lúc đầu Hoạ Mi kéo đàn chỉ phát ra những âm thanh chói tai nhưng Nhật Duy vẫn nhìn Hoạ Mi bằng ánh mắt dịu dàng khích lệ, lần đầu tiên được nghe Hoạ Mi đàn Violon cho riêng mình nghe hẳn có chút hồi hộp nhất là khi nghe thấy Hoạ Mi nói lý tưởng của nhỏ nằm ở trong khúc nhạc này. . .

Cuối cùng thì Hoạ Mi cũng đã tập trung được tinh thần đàn bài hát mà mình muốn một cách chính xác, rất hay, đầy cảm xúc Nhật Duy nghe mà cũng phải đắm say. Dù sau này có ra sao thì hẳn cũng sẽ luôn nhớ đến hình ảnh một người con gái mặc áo khoác trắng mỏng, đi đôi bốt đỏ, ánh mắt sáng long lanh, tóc buộc cao, khuôn mặt bừng sáng đứng giữa một rừng hoa đủ màu sắc đỏ, tím, vàng, trắng đàn bài hát xuất phát từ tận sâu trái tim dành tặng riêng cho hắn.

Ngày hôm em bước chân qua trắng thề còn nhớ không người.

Tình đôi đã ta trao đêm trắng thề anh có nhớ phút giây đầu tiên.

Hôm anh đến trước nhà em, hôm anh đến đón em về.

Người có nhớ người có nhớ hồi người.

Còn nhớ không em phút giây ban đầu.

Còn nhớ không em những dòng thơ cũ.

Mình đã trao nhau trao biết bao câu thề, em trao hết về anh. .

Còn nhớ không anh tiếng yêu hôm nào.

Còn nhớ không anh bao lời anh hứa ?

Còn nhớ không anh đêm dưới trăng ta thề, em trao hết về anh. .

Trọn kiếp không phai. .

Ngày đó bên nhau dưới trăng mơ màng, mình đã trao nhau trao nụ hôn cuối.

Lời nói hôm nào trao biết bao ân tình em nhớ mãi về anh.

Ngày tháng bên nhau tiếng yêu ngọt ngào mình đã trao nhau thiên đường.

Êm ái từng tiếng yêu anh em vẫn mang trong lòng xin trao hết về anh. .

Trọn kiếp không phai ...

Khúc nhạc du dương, êm dịu nhẹ như muốn đưa tâm hồn người ta vào một thế giới thần tiên, một thế giới tình yêu chỉ dành riêng cho những người yêu nhau đắm say, chân thành, tình duyên mãi luôn mặn nồng, sẽ mãi luôn được ở bên nhau đến suốt cuộc đời.

Khúc nhạc cuối cùng cũng đã kết thúc, Hoạ Mi đến trước mặt Nhật Duy, thấy về mặt mơ màng đó không khỏi cảm thấy buồn cười nắm chặt tay hắn rồi nói.

- Thực ra bài hát vừa rồi em thể hiện là bài hát trong nhạc phim Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài. Tình yêu của họ quá đẹp, quá cảm động nhưng cuối cùng họ vẫn không thể nào vượt qua được những rào cản về tư tưởng “Môn đăng hộ đối”, không thể nào đấu tranh được với quyền thế, địa vị của

những kẻ thống trị, địa vị cao trong xã hội phong kiến. Cũng không thể nào vượt qua được sự quýnh nhiều, thù đoạn, âm mưu độc ác của kẻ thứ ba là Mã Văn Tài khi hắn quyết tâm bằng mọi giá phải cưới được Chúc Anh Đài làm vợ, không ăn được thì đập đổ.

- Cuối cùng thì họ cũng đã được ở bên nhau, được trở thành vợ chồng thực sự như mong đợi... Chỉ có điều lúc đó họ đã ở dưới tuổi vàng rồi, chẳng qua dân gian không muốn một câu chuyện tình yêu đẹp như thế có cái kết quá là cay đắng nên mới thần thánh hoá. Để được ở bên nhau họ đã hoá thành đôi bướm bướm bay lượn khắp nhân gian. – Hoạ Mi cầm tay Nhật Duy rồi nhìn về phía rừng hoa trước mặt nói, nhìn đôi bướm bướm màu đen đang đậu trên mấy đoá hoa đồng tiền màu đỏ tự hỏi không biết có phải là họ đấy không?

- Tình yêu của họ đẹp và cảm động là bởi vì họ đã chết khi chưa kịp được trở thành một đôi vợ chồng bình thường trên nhân gian. Nên ai biết khi sống chung với nhau một nhà khi phải va vấp với cuộc sống mưu sinh bên ngoài ai biết hai người họ có ai thay lòng đổi dạ yêu thích người khác hay không? Ai biết được họ sẽ sống thuận hoà cùng chia ngọt sẻ bùi đến suốt cuộc đời hay lại chia tay đường ai nấy đi như thời đại ngày nay họ chẳng li hôn suốt à. – Hoạ Mi cười tình nghịch

- Thế nên với em trong tình yêu cái kết như thế nào cũng chỉ là một cái kết mà thôi, bởi đường đời lắm điều bất ngờ xảy ra ai biết trước đâu chữ “ngờ”. Có thể rất yêu nhau sau đó cưới nhau đó chẳng phải là một cái kết rất đẹp mà người ta mơ ước à, thế nhưng sau đó họ chia tay đường ai nấy đi, hoặc giả vờ sống hạnh phúc che mắt thiên hạ thì đó cũng không phải là một cái kết à. Nhiều cuộc tình rõ ràng chia tay mỗi người một nơi không là một cái kết à, ai biết được sau này “guồng vỡ lại lành” họ nên duyên vợ chồng thì sao? – Hoạ Mi thấy vẻ mặt suy ngẫm của Nhật Duy liền cười lè lưỡi làm mặt quỷ.

- Ý em là sao? - Nhật Duy nhíu mày hỏi, Hoạ Mi là cô gái sống quá nội tâm, ảnh hưởng từ tình yêu của cha mẹ, từ cuộc sống vợ chồng của ba mẹ. Lại thêm nỗi đau mất đi ước mơ trở thành nghệ sĩ Violon nổi tiếng do ba mẹ ngăn cản nên có rất nhiều suy nghĩ mới mẻ, đột phá khiến người ta giật mình.

Trong tình yêu đến được với nhau cũng là một cái kết mà không cũng là một cái kết, rồi sau đó ra sao ai mà biết được cái kết nó thực sự là như thế nào khi mà cuộc sống này còn có quá nhiều bất ngờ không thể biết trước. Hoạ Mi đứng là một cô gái sống rất thực tế, thực tế đến mức khiến người ta thấy ớn lạnh.

- Ý em là một tình yêu đẹp muốn biết cái kết cuối cùng thực sự của hai người đó như thế nào nhất định phải đợi đến khi họ ít nhất ngoài 60 tuổi hoặc 70 tuổi. Anh thử nói xem yêu nhau đến với nhau nhưng không thể có con thì sao? Nhiều người lựa chọn chia tay, nhiều người lựa chọn sống với nhau đến tận lúc đầu bạc răng long. Chỉ khi nào hai người họ “Thất thập cổ lai hy” lúc đó mới có thể biết chính xác cái kết của mối tình đó ra sao. Còn đâu với em khi họ còn trẻ thì cái kết nào cũng chỉ là tương đối mà thôi, em không quan tâm lắm.

Hoạ Mi nhún vai thầm nghĩ sao nhiều người cứ luôn mong ngóng có một cái kết nhanh chóng nhỉ? Khi mà cuộc đời con người còn rất dài gần trăm năm đó nha, ai mà biết được điều gì sẽ xảy ra chứ. Hic, vậy thì đợi khi mình ngoài 70 tuổi không biết lúc đó mình với Nhật Duy sẽ ra sao nhỉ? Oi sao mà xa xôi quá vậy, mình thì luôn gặp xui xẻo biết đâu cưới thành vợ chồng rồi chẳng may mình hoặc anh ấy chết giống như nhà tiên tri đã bói qua cầu pha lê thì sao? Liệu cái kết lúc đầu đến được với nhau sau đó xa nhau âm dương cách biệt liệu có được coi là cái kết chia ly không thể đến được với nhau không?

Chợt nhớ đến những lời người phụ nữ Do Thái ấy đã tiên tri Hoạ Mi lại chợt cảm thấy rùng mình lạnh tóc gáy, nhiều chuyện xảy ra quá khiến mình suýt quên “Nếu hai người cứ kiên quyết yêu nhau và ở bên nhau thì nhất định một trong hai người sẽ phải chết. Thậm chí còn kéo theo rất nhiều người khác phải chết theo bởi định mệnh đã an bài không thể chống lại ý trời được đâu...” Trời ơi, sao mà đáng sợ quá vậy? Nếu thật sự là như vậy mình phải làm sao bây giờ? Có nên tin hay không?

- Em đang nghĩ cái gì vậy mà tự nhiên đi cốc vào đầu mình thế? – Nhật Duy nghiêng đầu nhìn Hoạ Mi nhíu mày hỏi.

- Ha ha, không có gì, em chỉ đang nghĩ không biết mình sống được đến bao nhiêu tuổi nhỉ? – Hoạ Mi cười nghiêng ngả.

- Em lương thiện, đáng yêu như thế này chắc sẽ sống thọ đến trăm tuổi thôi. Ha ha – Nhật Duy bật cười trước câu hỏi ngây ngô của Hoạ Mi.

- Thế thì lúc đó chắc trông em xấu xí lắm nhỉ? – Hoạ Mi nhăn nhó.

- Yên tâm đi, lúc đó vẫn có anh ngắm rồi, sợ gì chứ - Nhật Duy cười nháy mắt.

- Mà anh nghĩ điều quan trọng không phải là suy nghĩ về vấn đề xem cái kết như thế nào có đến được với nhau hay không mà là chúng ta rút ra được bài học bỏ ích gì từ tình yêu đó. Như tình yêu của Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài thì sự thật cuối cùng là cả hai đều chết chỉ vì không thể được kết duyên vợ chồng trăm năm hạnh phúc, vốn cái kết là không thể đến được với nhau rõ ràng là như vậy. Nhưng những người đời sau khi nghe kể lại câu chuyện tình yêu đẹp và cảm động đó họ không chấp nhận một cái kết quá đau thương lẫn cay đắng như thế, nên họ đã thần thánh hoá hai người đã cùng biến thành đôi bướm bướm bay lượn tự do khắp nhân gian, sống hạnh phúc bên nhau đời đời kiếp kiếp không ai hay bất kỳ thế lực ác độc nào có thể chia rẽ được tình yêu của họ. – Nhật Duy nhìn về phía chân trời xa từ tốn nói.

- Tại sao dân gian lại phải thần thánh hoá cái kết tình yêu của họ để làm gì, không ngoài mục đích để những đôi trai gái thật lòng yêu thương đời sau hiểu rằng. Trong tình yêu khó khăn, thử thách chỉ là thử lòng xem yêu nhau đậm sâu tới mức nào, liệu có vì chút khó khăn, thử thách đó mà dễ dàng buông tay rời xa nhau hay không? Trái tim liệu có mang chút đổi thay hay tà niệm nào không? Còn cái chết chỉ là khởi đầu, nếu thật lòng yêu thương nhau, muốn được kết duyên vợ chồng trăm năm hạnh phúc thì không có gì là không thể cả. – Nhật Duy khẽ vuốt tóc của Hoạ Mi nhìn nở nụ cười tự tin, đẹp như những bông pháo hoa nở rực rỡ sắc màu xanh đỏ tím, bông sau cao hơn bông trước khiến người ta phải đắm say trong đó.

- Tuy người đã chết nhưng tình yêu ấy vẫn mãi đẹp và cảm động vẹn nguyên trong lòng những người còn sống, thậm chí cầu mong nếu có kiếp sau hai người sẽ lại được gặp nhau, yêu nhau và đến được với nhau như những gì họ đã hi vọng, vun đắp ở kiếp này. Nên mới xuất hiện hình ảnh đôi bướm bướm bay lượn tự do khắp nhân gian, dù cho có chết đi, trái tim vẫn luôn hướng về nhau, nhớ nhung, mong đợi thì xuống dưới suối vàng cũng vẫn sẽ được đoàn tụ và sống hạnh phúc bên nhau.

- Còn như rất nhiều người lúc còn sống mặc dù yêu nhau rất tha thiết, khó khăn lắm với đến được với nhau. Nhưng khi về chung sống với nhau mới phát hiện ra giữa hai người bọn họ có quá nhiều điểm không tương đồng, không hợp tính cách, không ai chịu nhường ai cứ như đũa tre con suốt ngày đánh cãi đầu khẩu với nhau rồi cả ngày im lặng nhìn nhau lạnh lùng. Tình yêu ấy lúc đầu tưởng đẹp lắm về sau mới biết nó chỉ là một thứ xiềng xích trói buộc tâm hồn họ lại, khiến họ sống khổ sở, bỏ thì thương mà vương thì tội. Nếu chịu đựng cả đời thì liệu có thể hạnh phúc được dù một vài giây phút thoáng qua không? Vậy cái kết lúc đầu quá đẹp vì tình yêu còn sống, sống bên nhau còn hạnh phúc về sau tình yêu ấy đã chết sống bên nhau chỉ thêm khổ đau vậy nên gọi tên cái kết ấy bằng cái tên gì cho hợp, tên là chia ly hay là không thể đến được với nhau? – Nhật Duy thở dài một hơi nhún vai rồi nói tiếp.

- Thế nên cái kết như thế nào là do trong lòng người chứng kiến tự cảm nhận và quyết định, thấy tình yêu ấy đẹp thì cho cái kết hạnh phúc, thấy tình yêu ấy không đẹp ở bên nhau chỉ đau khổ thì cho cái kết không đến được với nhau. Nhưng đối với người trong cuộc thì thực tế chẳng có cái kết nào là trọn vẹn hợp tình hợp lý hợp hoàn cảnh cả, yêu nhau rồi cưới nhau không hạnh phúc thì chia tay vậy có thể coi là cái kết yêu nhau nhưng không thể đến được với nhau hay không?

- Người đời cứ suy nghĩ mong ước cái kết nhanh chóng dựa vào cảm nhận chủ quan của mình, nhưng đến khi chính bản thân họ rơi vào những hoàn cảnh trở trêu thì chính họ cũng không biết là nên tự cho mình cái kết như thế nào đâu. Tiếp tục hay chia tay đường ai nấy đi? Mặc dù hết yêu nhưng vẫn muốn ở bên nhau nhằm che mắt thiên hạ vì tuổi đã già, là người thành đạt.

- Hoặc những cô gái là kẻ thứ ba yêu say đắm một người đàn ông đã có vợ và anh ta cũng yêu cô gái ấy rất sâu đậm, thế với tình yêu sai lầm, muộn màng đó thì nên cho cái kết như thế nào? Bảo người đàn ông ly dị vợ để cưới cô gái đó à, hay là bảo cô gái hãy ngậm ngùi cay đắng tự rút lui... vậy ai biết đầu được cái kết như thế nào mới thực sự là cái kết cuối cùng trọn vẹn nhất? - Nhật Duy nắm chặt tay Hoa Mi kéo nhỏ ngồi xuống thềm cỏ, đứng mãi mi chân.

Cảm thấy con người thật kỳ lạ, nghe qua câu chuyện tình yêu của một cặp đôi nào đó thấy cái kết hạnh phúc là sướng rơn cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều thậm chí còn mơ ước được giống như một trong hai nhân vật chính của câu chuyện tình yêu đó, cũng chỉ có tiểu thuyết, truyện cổ tích mới đủ trình độ vẽ ra được cái kết đẹp như một giấc mơ ấy. Thực tế họ hạnh phúc hay đau khổ thì chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ, cái kết hạnh phúc chắc gì sống bên nhau đã hạnh phúc như về bề ngoài hào quang chói lóa nhưng bên trong thì rỗng tuếch như gỗ mục tốt nước sơn.

- Trong tình yêu cái kết nào cũng chỉ là tương đối phù hợp tại một thời điểm nào đó mà thôi, cái kết này xảy ra tại thời điểm này thì sẽ có thể nối tiếp cái kết khác xảy ra tại một thời điểm khác. Bởi tình yêu không phải là vĩnh hằng mà nó chỉ tượng trưng cho sự vĩnh hằng. Nó làm mờ nhạt những cảm giác về thời gian, phá huỷ mọi kỷ ức của sự bắt đầu và kết thúc của mọi sợ hãi. Khi trái tim mang chút đổi thay hoặc hết yêu nhau thì ngay lập tức sự tượng trưng vĩnh hằng đó cũng sẽ bị tan vỡ, hai người vốn rất yêu nhau bỗng dưng sẽ trở thành người xa lạ chỉ trong nháy mắt. – Nhật Duy vòng tay ôm Hoa Mi tựa sát vào người mình giải thích.

- Haiz, em thật không ngờ người mình yêu không những thông minh mà còn rất hiểu biết về triết lý cuộc sống nhé, anh mà đi làm chuyên gia tư vấn tình yêu em tin sẽ rất nhiều người bị mê hoặc mà kết duyên vợ chồng lầm đó. – Sau khi nghe Nhật Duy nói xong, Hoa Mi liền mắt chớp chớp khó tin, về mặt viết rõ hai chữ “bái phục” chỉ thiếu nước chấp tay quỳ lạy nhận làm sự phụ nữa thôi. Thì ra hiểu biết của mình về sự đời và về tình yêu vẫn còn non kém lắm, đúng là Nhật Duy đã khiến nhỏ phải nhìn bằng con mắt khác.

- Ha ha, cũng bình thường thôi, sao bằng em chứ “cụ non” hàng thật giá thật luôn mới có 16 tuổi mà suốt ngày lo nghĩ xa xôi, như vậy sẽ mau già lắm đó. – Nhật Duy mỉm cười véo mũi Hoa Mi trêu chọc

- Hi hi, anh biết không thực ra, lý tưởng đơn giản của em đó là thích đi đâu thì đi, thích làm gì thì làm không bị ai miễn cưỡng, ép buộc. Và đặc biệt là sẽ được cùng người mình yêu đi đến tận nơi chân trời góc biển, được du lịch vòng quanh trái đất càng tốt, cùng nắm chặt tay nhau vượt qua mọi phong ba, sóng gió trên đường đời. Là một đôi vợ chồng vui vẻ, hạnh phúc, sống an nhàn trên nhân gian đến tận lúc “đầu bạc răng long”, đến chết cũng không lìa xa... - Hoa Mi nhìn sâu vào mặt Nhật Duy mỉm cười hạnh phúc nói.

- Vậy thì anh sẽ giúp em hoàn thành tâm nguyện này, dù sau này có ra sao chúng ta cũng sẽ luôn yêu thương nhau, cùng nắm chặt tay nhau đi đến tận chân trời góc biển. Là một đôi vợ chồng vui vẻ, hạnh phúc, sống an nhàn trên nhân gian đến tận lúc “đầu bạc răng long”, đến chết cũng không lìa xa – Nhật Duy nắm tay Hoa Mi dịu dàng kéo đứng dậy, Hai người nhìn sâu vào mắt nhau mỉm cười hiểu ý đồng thanh nói.

Sau khi nói xong, cảm xúc dâng trào trong mắt ai cũng chỉ tồn tại mỗi mình đối phương. Hai người đã cùng trao nhau nụ hôn ngọt ngào, trái tim xao xuyến, bồi hồi. Liệu có thể một ngày nào đó giấc mơ sẽ trở thành hiện thực, những lời đã từng nói sẽ không còn là gió thoảng mây trôi mong manh như sương khói sớm chiều dễ tan.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125

Buổi tối Hoa Mi cùng Nhật Duy đem hết số cá buổi chiều câu được vừa nướng xong đem xuống dưới thuyền nhỏ có mui dưới mặt hồ vừa ngắm trăng vừa ăn cá nướng, thật sự rất thú vị, nghĩ vậy khiến Hoa Mi cười suốt làm một đôi vợ chồng sống an nhàn ở đây có gì là không tốt chứ.

- Ngồi cẩn thận kẻo ngã đấy – Con thuyền nhỏ bập bênh Nhật Duy vội nắm chặt tay Hoa Mi đỡ nhỏ ngồi xuống.

- Woa, còn có cả com lam nữa này – Nhìn thấy mấy ống nữa để dưới đáy thuyền Hoà Mi không khỏi suýt xoa.
- Vậy mình mau ăn thử đi, để anh tách vỏ giúp em – Nhật Duy thấy Hoà Mi vui vẻ như vậy trong lòng cũng vui theo cầm lấy một ống nữa cẩn thận tách ra để lộ phần com trắng bên trong.
- Em ăn thử đi xem có ngon không? – Nhật Duy đưa một nửa ống nữa đã tách chứa com cho Hoà Mi cầm.
- Com lam ăn với muối vùng ngon lắm đó, anh cũng mau ăn thử đi – Hoà Mi ném thử liền cười tươi như hoa đưa phần com lam mình vừa ăn tới trước mặt Nhật Duy.
- Công nhận ngon ghê, anh từng nghe nói em mơ ước được một lần ăn com lam nên đã cất công chuẩn bị đó. Em thấy vui không? – Nhật Duy ném thử xong nhìn Hoà Mi triu mến hỏi.
- Em vui lắm, hi, thực ra chỉ cần có anh kề bên là em thấy vui rồi. – Hoà Mi cười rạng rỡ, ánh trăng chiếu rọi vào khuôn mặt bừng sáng của nhỏ, càng nhìn càng thấy đẹp hút hồn.
- Nhưng tiếc là không có thịt gà nướng nhỉ? – Hoà Mi ăn tiếp mới chợt nhớ ra còn thiếu món thịt gà nướng thơm nức tiếc.
- He he, em thử nhìn cái túi màu đen nhỏ ở trong mũi thuyền kia xem nó ẩn giấu thứ gì? – Nhật Duy cười thần bí giờ ngón tay chỉ sâu vào trong mũi thuyền đằng sau lưng Hoà Mi.
- A, thịt gà nướng có tẩm gia vị sẵn – Sau khi chui vào trong mũi thuyền sờ soạng một hồi cuối cùng Hoà Mi cũng đã lôi ra được một cái túi màu đen, bên trong bọc một lớp giấy báo mờ mờ là một con gà nướng mùi vị rất thơm, người thôi đã thấy muốn ăn ngay rồi.
- Cho anh ăn một cái đùi gà nè, em cũng một cái hai chúng ta cùng ăn với com lam luôn nhé – Hoà Mi đưa cho Nhật Duy một cái đùi gà đã được chặt sẵn, chiếc đùi con lại đưa lên miệng nhai rất ngon lành.
- Tiếc là không có rượu nhĩ, cảnh trăng đẹp thế này mà có rượu em sẽ không từ chối đâu. Ha ha – Hoà Mi ngược mắt nhìn mặt trăng toả ánh sáng dịu nhẹ khẽ mỉm cười.
- Không có rượu cồn loại nặng chỉ có rượu mơ thôi, em có uống không? Anh rót cho em một ly – Nghe Hoà Mi than thở như vậy, Nhật Duy chui vào mũi thuyền cầm một chai rượu mơ cùng hai cái cốc đem ra.
- Trời, người yêu ơi, sao anh có thể tâm lý đến mức đó hả. Anh không sợ càng lúc em càng yêu anh nhiều hơn à, như thế này mà bảo rời xa anh thì không bao giờ em chịu đâu. Hi hi – Hoà Mi đang nhai thịt gà trong miệng nghe Nhật Duy nói có rượu mơ tỳ nghen luôn, may tay chân còn đang dính mỡ nếu không nhỏ thật sự muốn lao lên ôm chặt Nhật Duy quá, người đầu sao mà tâm lý và đáng yêu chết đi được thế hả.
- Làm ơn đi, xin đừng nhìn anh bằng ánh mắt sùng bái kinh dị đó được không? Rượu mơ của em đây uống thử đi xem mùi vị thế nào? – Nhật Duy cầm chai rượu mơ rót ra hai cốc đưa cho Hoà Mi một cốc, cảm thấy vẻ mặt đó của nhỏ rất đáng yêu lên bật cười rồi đưa tay véo má nhỏ một cái.
- Vị ngọt thanh khiết của đường nguyên chất, có một chút chua chua của mơ, thêm một chút men rượu được ủ lâu ngày. Chà, uống xong cảm giác trên cả tuyệt vời luôn – Hoà Mi vừa uống vừa nhận xét.
- Nào, bây giờ hai chúng ta cùng cạn ly nhé, anh chúc em sẽ mãi luôn xinh đẹp, luôn sống vui vẻ, mỉm cười thật hạnh phúc. – Nhật Duy đưa cốc ra cạn ly với Hoà Mi, sau đó cả hai cùng nhìn nhau mỉm cười ngửa cổ uống hết sạch.
- Ly này em chúc anh sẽ luôn đạt được thành công trong sự nghiệp, vạn sự như ý, gặp nhiều may mắn. Hạnh phúc mãi luôn mỉm cười – Nụ cười rạng rỡ nở hoai trên môi – Hoà Mi nhìn sâu vào mắt Nhật Duy cười âm áp chân thành cầu chúc.
- Còn ly này anh hi vọng sau này em sẽ luôn sống một cuộc sống bình an, không gặp phải thêm bất kỳ tai hoạ, rắc rối nào nữa. Chúc ước mơ trở thành một nghệ sĩ Violon của em sẽ sớm thành hiện thực – Nhật Duy lấy khăn giấy lau khoé mép dính mỡ của Hoà Mi, sau đó mới mỉm cười chúc tiếp.
- Còn ly cuối cùng này, em hi vọng sau này dù cho hai chúng ta thật sự không thể đến được với nhau, không thể trở thành một đôi vợ chồng sống vui vẻ, hạnh phúc, an nhàn nơi trần gian. Thì em cũng mong anh hãy nhớ đến những giây phút chúng ta đã từng sống hạnh phúc bên nhau, nhớ đến những lời chúc tốt đẹp mà chúng ta dành cho nhau để bắt đầu một cuộc sống mới thật suôn sẻ, tốt đẹp. Dù không có em bên cạnh, thì anh cũng nhất định phải mở lòng mình để đón nhận tình cảm chân thành của một cô gái khác yêu anh nhiều hơn em đã từng yêu và nhất định phải sống hạnh phúc đấy. Xin đừng nhớ đến phút giây chúng ta chia ly, xin đừng nhớ đến những gì không tốt đẹp đã thuộc về quá khứ mà tự làm khổ mình, như vậy em sẽ đau lòng lắm.

Hoà Mi nghẹn ngào nói, đường đời lắm chông gai, nếu một mai phải chia xa sợ rằng anh sẽ chìm đắm trong đau khổ cả đời nên em nhất định phải bắt anh hứa với em điều này.

Nhật Duy chần chừ nhìn về mặt đầy mong chờ, hi vọng của Hoà Mi không dám nâng cốc nên cạn, bởi làm như vậy khác nào đã hứa với Hoà Mi. Mà đã hứa thì nhất định phải làm được, thế nếu không thể làm được thì hẳn biết ăn nói với Hoà Mi kiểu gì đây? Còn mặt mũi nào nhìn Hoà Mi nữa.

- Chỉ là một lời chúc tốt đẹp em muốn dành tặng cho anh thôi, em tin hai chúng ta nhất định sẽ sớm tương phùng thôi. Nên anh không cần phải quá lo lắng vì những điều đó đâu, anh mà không đồng ý em sẽ buồn và thất vọng lắm đó – Hoà Mi cười khổ nhìn về mặt đắm chiêu của Nhật Duy không khỏi thấy đau lòng.

Dù muốn hay không Hoà Mi cũng sẽ ép buộc hắn uống cạn ly rượu đắng chát này, chẳng còn cách nào Nhật Duy đành nhắm mắt cụng li rồi uống sạch, cảm giác không phải uống rượu mà như đang uống máu trong tim hắn vậy, tanh nồng, đắng chát, lạnh lẽo buốt giá tận tâm can. Đau... thật sự rất đau, lúc uống xong hắn có thể nhìn thấy vẻ mặt thờ phào nhẹ nhõm của Hoà Mi.

- Vậy ly cuối cùng này, anh mong em sau này dù có anh kề bên hay không cũng phải sống thật kiên cường, mạnh mẽ. Sẽ không nghĩ đến cái chết mỗi khi bế tắc, tuyệt vọng nữa. Sẽ luôn mỉm cười rạng rỡ như lúc ở bên anh, đừng từ bỏ ước mơ trở thành một nghệ sĩ Violon nổi tiếng bởi dù không còn ở bên nhau nữa, anh cũng sẽ luôn đứng ở một nơi thật xa dõi nhìn theo em. Đừng bao giờ rơi nước mắt khi không có anh kề bên bởi sẽ không có ai lau nước mắt cho em đâu, như vậy anh sẽ lo lắng lắm. Chỉ được phép khóc khi cảm thấy hạnh phúc và đạt được thành công như em mong đợi, đặc biệt khi có người nào đó thật lòng yêu em muốn lau nước mắt cho em. Phải tự biết chăm sóc bản thân mình và nhất định phải sống thật vui vẻ, hạnh phúc đấy.

Nhật Duy đưa cốc rượu mơ ra phía trước đợi Hoà Mi cụng li, cũng chẳng biết tương lai sẽ xảy ra những biến cố gì. Anh chỉ sợ không có anh ở bên cạnh chăm sóc nữa em sẽ gục ngã thôi, như vậy sẽ khiến anh đau lòng lắm nên anh nhất định bắt em phải hứa có như vậy anh mới có thể yên tâm đôi chút. Với anh hạnh phúc là được trông thấy em mỉm cười.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Nhật Duy, ánh trăng chiếu hắt lên khuôn mặt đẹp trai, quyến rũ đầy nam tính ấy sao khiến trái tim Hoà Mi chột thấy buốt giá. Lúc này mới biết lời chúc phúc, dặn dò của người mình yêu dành tặng mình nó nặng nề như thế nào. Dẫu có hứa thật đi chẳng nữa liệu có thể thực hiện được không? Khi mà em chột phát hiện ra bản thân em đã yêu anh quá nhiều mất rồi, nhiều hơn cả chính bản thân em... .

Hoà Mi cầm cốc rượu mơ run rẩy đưa về phía trước, tay còn lại đưa lên bịt miệng sợ mình sẽ bật khóc vì quá sợ hãi nếu một ngày nào đó thực sự anh không còn ở bên cạnh em nữa. Trái tim như ngừng đập trong giây phút hai chiếc cốc chạm vào nhau phát ra tiếng kêu khiến tâm hồn Hoà Mi dần trở lên lạnh giá, nếu có thể xin anh đừng bao giờ rời xa em... .

- Em đừng buồn, chỉ cần hai trái tim chúng ta luôn hướng về nhau thì sớm muộn chúng ta cũng sẽ được trùng phùng thôi. In you darkest hour, when you fell scare some things, just remember this: I'll always be here for you. I'm not an angle and I can't change your fate but I'd do anything for you because you are my mate!

Trong thời khắc u ám nhất, khi mà em sợ hãi điều gì đó, hãy nhớ rằng anh luôn ở bên em. Anh không phải là thiên thần và không thể thay đổi được số mệnh của em nhưng anh sẽ làm mọi điều cho em bởi em là một phần của đời anh!

- Thank you very much! – Hoà Mi cười nhẹ nhõm gật đầu.

- Em thử nhìn lên trên mặt trăng kia đi em có thấy cây đa cùng với chú cuội không? – Nhật Duy ngược mắt nhìn vầng trăng sáng rồi nhìn Hoà Mi còn đang thất thần cười khổ.

- Có thấy, anh biết vì sao chú cuội phải lên trên đó không. Ha ha, vì chú cuội rất hay nói dối, còn em cũng nói dối không ít lần vậy mà chẳng được lên đó dạo chơi gì – Hoà Mi bật cười nhìn xuống mặt hồ bóng ánh trăng chiếu xuống nước ảo ảo thật thật do sóng nước nhấp nhô.

- Nếu lên trên đó rồi, em sẽ không có cơ hội quay lại đây nữa đâu. Ngốc ạ - Nhật Duy khẽ cốc đầu Hoà Mi một cái.

- Thực ra thì em cũng chẳng hứng thú nơi trần gian này đâu, tình cảm con người bạc bẽo hơn cả nước ốc, đấu đá tranh giành nhau đủ thứ để mà tồn tại ngay từ khi bắt đầu nhận thức em đã thấy chán lắm rồi. Nếu mà không có anh thì ở lại cũng chẳng để làm gì, mà thôi cả nướng người hết rồi này, chúng ta mau ăn nốt rồi đi ngủ thôi – Hoà Mi thoáng buồn nhưng vẫn mỉm cười cầm con cá nướng trên đĩa gỗ thịt ra.

Đến nàng tiên cá bắt chấp tất cả để trở thành con người để được yêu và ở bên cạnh Hoàng tử, đánh đổi đuôi cá xinh đẹp của mình thành đôi chân con người để mỗi bước đi là ngàn kim nhói đau thậm chí chấp nhận cảm lạnh không nói được dù chỉ một lời.

Vậy mà cuối cùng Hoàng tử vẫn yêu và cưới công chúa, còn nàng tiên cá thì hoá thành bọt biển nhưng nàng chưa từng hối hận vì đã gặp và yêu Hoàng tử, mặc dù biết khoảng cách giữa cá và người là không bao giờ có thể thay đổi. Tuyệt đối không có khả năng đến được với nhau kết duyên vợ chồng cho dù nàng có đánh đổi bằng bất kỳ giá nào đi chăng nữa. Nhưng nàng vẫn cố gắng hết mình đến giây phút cuối cùng và thắm mỉm cười chúc người mình yêu luôn hạnh phúc.

Điều đó khiến em vô cùng cảm động và ngưỡng mộ không như nhiều người thời đại ngày nay chỉ vì chút giận dỗi, chút thù thách, sóng gió trong tình yêu, trong cuộc sống mà dễ dàng buông tay để rồi mất nhau đến khi nhớ lại thì vô cùng hối hận, nuối tiếc thâm ước thời gian sẽ quay trở lại thật đúng là ngu ngốc và ấu trĩ.

Sau đó quay sang hận thù nhau, con gái thì vội vàng lên xe hoa với người mới để trả thù tình cũ làm khổ cả mình lẫn người chồng là bia chắn của mình. Con trai không cảm dao giết người yêu rồi cùng tự sát thì cũng tâm xằng đốt chết người mình yêu chỉ vì không thể có được tình yêu của cô gái đó. Nhiều người trở nên điên rồ và mù quáng đến mức đi vào con đường tội lỗi, để bản thân sa ngã trong vùng bùn lầy tăm tối rồi làm lỡ dở cả cuộc đời tươi đẹp, khiến bố mẹ phải đau lòng chỉ vì hận người yêu.

Yêu nhau nhiều chàng trai đại gia, nhiều tiền thì luôn tặng cho người yêu những món quà hàng hiệu đắt tiền, dẫn đi ăn ở những nhà hàng sang trọng đến khi hết yêu thì đến tận nhà đòi lại quà? Yêu một lúc vài cô coi thành tích chinh phục của mình rất đáng để người ta ngưỡng mộ, nỗ lực làm khổ nhiều cô gái nhẹ dạ cả tin. Thử hỏi tình nghĩa còn đâu, lòng tự trọng của đàn ông đáng giá mấy xu?

Nhiều cô gái cũng thực dụng không kém chỉ yêu người nào có xe đẹp, nhiều tiền, chịu chi, dám tặng mình nhiều món quà đắt tiền thì mới coi là ga lăng, tốt bụng có cô gái còn chơi kiểu bắt cả hai tay xem ai sáng giá hơn thì mới chọn. Thậm chí còn gài bẫy cố gắng dùng “tình một đêm” để có thai, sau đó uy hiếp người đàn ông bắt anh ta phải cưới mình làm vợ. Con gái mà không có lòng tự trọng, không biết tự yêu quý bản thân thì chẳng có người đàn ông nào yêu nổi đâu. Có lẽ được thì cũng chẳng thể hạnh phúc, gặp phải kẻ cao tay kiên quyết không chịu trách nhiệm bỏ đi mất tích thì cuối cùng ai chết

thắm nhất. Rốt cuộc thì họ yêu nhau vì tình nghĩa hay vì tiền? Cái thể loại tình yêu đấy là thuộc cái kiểu nào?

Không cố gắng hết mình, không biết nâng niu, trân trọng những gì mình đang có đến lúc mất đi thì hối hận làm gì, nuối tiếc thì được ích gì. Em thì không đủ bản lĩnh như nàng tiên cá, nhưng em có thể làm tất cả chỉ cần người em yêu luôn được hạnh phúc...

- Anh ăn thử đi xem thịt con cá do em nướng ăn ngon hơn anh nướng không? – Hoa Mi lấy đĩa gấp cá đưa đến trước mặt Nhật Duy.

- Ngon lắm, công nhận tay nghề của em ngày càng giỏi nha. Nướng cá ăn ngon hơn anh gấp mấy lần liền, sắp tới có lẽ anh nên bãi em làm sư phụ để học hỏi mất. Ha ha – Nhật Duy nuốt xong miếng cá do Hoa Mi tự tay dứt thấy hương vị vô cùng tuyệt vời thật lòng khen, không phải tại tay nghề Hoa Mi quá giỏi mà chẳng qua ăn thức ăn do chính tay người mình yêu nấu lúc nào cũng tuyệt vời cả.

- Anh không cần phải tăng bốc em lên tận thiên đường vậy đâu, nhờ ngã xuống không chết thì cũng bị thương. Em sợ lắm không dám nhận đâu – Hoa Mi lè lưỡi bêu môi bật lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126

Đêm đến mặc dù trời lạnh đắp chăn trùm kín rồi nhưng Hoa Mi vẫn không thể nào ngủ được, nhìn ánh trăng sáng chiếu rọi ngoài cửa sổ mà cảm thấy cuộc đời này đúng là lắm bất ngờ, có rất nhiều thứ không phải cứ muốn là được, mà bắt buộc phải lựa chọn.

Quay mặt sang nhìn Nhật Duy nằm đối diện ở giường bên cạnh Hoa Mi thật sự rất muốn được nằm cạnh hắn, được ôm chặt vào lòng cảm nhận hơi ấm của người mình để không còn cảm thấy mơ hồ, xa xôi, huyền ảo nữa. Nhật Duy quá quân tử, dù Hoa Mi đã nói trời lạnh hai đứa ngủ chung một nửa giường cũng không có vấn đề gì đâu. Nhưng Nhật Duy chỉ nhìn nhỏ cười ảm áp “Chúc ngủ ngon” rồi sang bên giường đối diện nằm, Nhật Duy từng nói con trai và con gái ở chung cùng một phòng đã dễ nảy sinh nhiều vấn đề khó xử, nếu mà ngủ chung một giường nữa thì càng dễ xảy ra chuyện.

Nhật Duy là một người cẩn thận, chín chắn trong lời nói lẫn hành động nên những chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm đều hiểu rất rõ. Cho dù nằm chung cùng một giường cũng chẳng thể xảy ra được chuyện gì vì Nhật Duy quan niệm Hoa Mi còn rất ít tuổi không nên để xảy ra chuyện gì đáng tiếc làm ảnh hưởng đến danh dự và sức khỏe của bản thân.

Yêu một người là phải học cách tôn trọng người mình yêu, giữ gìn lo lắng cho sự an toàn sức khỏe bản thân người mình yêu cũng như tương lai của cả hai người. Không nên vì những nhu cầu, ham muốn cá nhân mà làm những việc tổn hại đến người mình yêu. Thế nên mỗi người một giường là an toàn nhất, đã từng nghe những lời lập luận đó của Nhật Duy, Hoa Mi đúng là dở khóc dở cười. Thầm nghĩ anh không phải lo, dù anh có muốn em cũng không bao giờ đồng ý đâu bởi nếu xảy ra chuyện người chết thì thắm nhất là em đấy.

Nhớ lại những chuyện đã xảy ra, nhớ đến lời hứa sẽ rời xa nơi này để sang Anh quốc du học, Hoa Mi không khỏi cảm thấy đau lòng. Nhớ lại câu nói “sẽ được cùng người mình yêu đi đến tận nơi chân trời góc biển, được du lịch vòng quanh trái đất càng tốt, cùng nắm chặt tay nhau vượt qua mọi phong ba, sóng gió trên đường đời. Là một cặp vợ chồng vui vẻ, hạnh phúc, sống an nhàn trên nhân gian đến tận lúc “đầu bạc răng long”, đến chết cũng không lìa xa...” thắm hạ quyết tâm.

“Trên đời này có rất nhiều người đàn ông vì danh lợi, sự nghiệp muốn một bước lên mây mà phải dựa vào mối quan hệ này nọ, phải bám vào váy của một cô gái xinh đẹp giàu có nào đó là con của sếp, có thể giúp đỡ mình nhanh chóng tiến tới thành công. Mà nhân hi sinh tình yêu của một cô gái mà mình từng yêu và hứa sẽ cưới làm vợ, chà đạp lên cái gọi là tình nghĩa, trách nhiệm, lòng tự trọng của một con người, của một người đàn ông một cách trơ trẽn máu lạnh giống như Trần Thế Mỹ. Chỉ là loại đáng khinh bỉ, dù có đạt được thành công cũng sẽ chẳng có ai nhìn anh ta bằng ánh mắt ngưỡng mộ, tôn trọng đâu ngoài sự ghê tởm, khiếp sợ như một dịch bệnh.

*Trần Thế Mỹ = Đồi nhà Tổng, đỗ Trạng nguyên, mặc dù ở quê nhà có cha mẹ và vợ con nhưng vẫn nói dối vua là không còn cha mẹ cũng chẳng có vợ con để có thể dễ dàng cưới công chúa. Cha mẹ ở quê suốt mấy năm mong ngóng không thấy con trở về sinh bệnh mà chết, vợ con lén thề tha phượng cầu thực suốt nhiều ngày trời mới tới được kinh thành để gặp chồng. Vừa gặp được vợ con liền xua đuổi vợ con về quê, sợ chuyện bị bại lộ liền thuê sát thủ đuổi cùng giết tận.

Nhưng sự việc không thành, vụ án rơi vào tay Bao Công, xét thấy khi vừa đỗ Trạng nguyên liền cưới công chúa bỏ mặc cha mẹ ở quê nhà không chăm sóc phụng dưỡng, vợ của y gặp năm đói khổ không có cơm ăn đã cắt thịt từ đùi mình để nấu cháo cho ba mẹ chồng ăn, vô cùng đức hạnh.

Vậy mà Trần Thế Mỹ lại dám lừa dối vua lẫn công chúa là ở quê nhà không có cha mẹ vợ con là tội bất trung. Bỏ mặc bố mẹ không phụng dưỡng lúc tuổi già khi thành đạt là bất hiếu, đuổi cùng giết tận vợ con để bịt đầu mối là bất nhân, bất nghĩa. Mặc dù được Thái hậu đương triều và công chúa cầu xin, nhưng xét thấy tội ác quá nặng, khiến lòng người căm phẫn nên cuối cùng Bao Công vẫn quyết định xử chém*

Còn em chỉ là một cô gái bé nhỏ, tầm thường nhưng để đấu tranh và bảo vệ tình yêu của mình, giành lấy hạnh phúc xứng đáng thuộc về mình em sẽ cố gắng đến cùng.

Xin anh hãy cho em thời gian 7 năm, xin hãy đợi em 7 năm nữa thôi. Em sẽ chứng minh cho tất cả mọi người thấy nhất là mẹ em. Em không phải là một

đưa con gái yếu đuối, luôn khiến người ta phải lo lắng, phải hết lòng bảo vệ, chẳng làm được điều gì to tát khiến người ta nể phục. Em sẽ chỉ là em thôi, nhưng vì anh em sẽ trở thành một cô gái kiên cường, mạnh mẽ, biết tự bảo vệ bản thân mình. Em sẽ theo đuổi ước mơ trở thành một nghệ sĩ Violon nổi tiếng, là một người phụ nữ doanh nhân trẻ thành đạt khiến tất cả mọi người đều phải nhìn em bằng ánh mắt nể phục, ngưỡng mộ.

Em sẽ là một ngôi sao toả sáng rực rỡ, đạt được thành công bằng chính khả năng của mình. Tới lúc đó em sẽ đủ tự tin để sánh bước bên anh, em sẽ chứng minh cho tất cả mọi người thấy. Chỉ có em mới là cô gái duy nhất không chỉ thích hợp làm người yêu của anh mà còn là cô gái duy nhất xứng đáng trở thành vợ của anh.

Là con gái thì sao chứ, em sẽ cho mọi người thấy một khi con gái đã quyết tâm muốn khẳng định mình, muốn toả sáng thì sẽ không những xuất sắc hơn đàn ông mà còn bản lĩnh và đầy tự tin hơn họ rất nhiều. Dám làm những điều mà họ cho là tầm thường, nhỏ bé không đáng để tâm biến nó thành lớn lao, biến những điều không thể thành có thể.

Còn những cái gọi là quyền lực, rào cản gia đình, rào cản bởi các âm mưu, thủ đoạn nhằm chia rẽ tình duyên của chúng ta, rào cản khoảng cách, địa lý, rào cản bởi sóng gió, thử thách cuộc sống... trong mắt em nó chỉ là cây cỏ thụ mà thôi. Em sẽ từng bước, từng bước vượt qua nó đến khi nó đổ gục thì thôi. Còn cái nào là hòn đá khổng lồ cứng đầu quyết tâm ngăn cản em đến cùng. Em sẽ liều sống chết với nó một phen rồi đạp đổ nó xuống, dẫm nát vụn dưới chân. Thử xem lòng quyết tâm, kiên trì đến cùng của em với nó ai cứng hơn.

Còn cái gọi là định mệnh thích đùa giỡn, trêu chọc quyết không cho em được yêu anh và ở bên anh. Em sẽ đùa giỡn, trêu chọc lại nó khiến nó phải xoay chuyển theo ý em. Đàng nào cũng phải chết một lần, em muốn thử xem ý chí, lòng quyết tâm, nghị lực, niềm tin và hi vọng chưa đến phút cuối cùng quyết không bỏ cuộc của em với nó ai mạnh hơn và ai sẽ là giành chiến thắng. Đời còn dài, ai biết trước điều gì sẽ xảy ra nên em sẽ không dễ dàng mà chấp nhận đầu hàng, khuất phục số mệnh đâu.

Từng có người nói khi xoè bàn tay ra sẽ thấy trong lòng bàn tay mình có rất nhiều các đường ngang dọc. Người ta gọi đấy là số mệnh con người, và có rất nhiều người đã tin vào điều đó.

Nhưng sao không ai để ý khi mình nắm chặt tay lại thì các đường dọc ngang ấy cũng sẽ biến mất. Như vậy không phải vận mệnh đều nằm trong lòng bàn tay mình hay sao? Nếu tin rằng vận mệnh mình vốn là như thế không cần phải cố gắng, phấn đấu vươn lên làm gì cho mệt xác bởi đàng nào cũng thất bại thôi. Vậy thì chắc chắn cả cuộc đời người đó sẽ bị vận mệnh điều khiển, xoay như chong chóng. Còn nếu ai không tin luôn một lòng kiên trì, quyết tâm vươn lên không chịu khuất phục vận mệnh đã định sẵn thì người đó sẽ khả năng xoay chuyển vận mệnh theo ý mình. Tự làm chủ vận mệnh của chính bản thân, làm được những điều mà người khác cho rằng không thể, biến cái không thể thành có thể.

Em tin chỉ cần cố gắng quyết không chịu khuất phục số mệnh thì không có gì là không thể cả. Ai nói yêu là phải học cách buông tay, còn với em yêu một người là phải kiên trì theo đuổi người ấy đến cùng, quyết không vì chút khó khăn, thử thách mà bỏ cuộc.

Em chỉ là em thôi không thánh thiện nhưng đầy chất gây nghiện. Em không lung linh nhưng đủ thông minh để yêu anh nghiêm chỉnh. Em không hoàn hảo nhưng ít nhất không giả tạo với anh.

Vì yêu anh, em sẽ dừng cảm bước vào thế giới của anh, sẽ học cách thích nghi và tồn tại để có thể được nắm chặt tay sánh bước bên anh một cách đầy tự tin và hãnh diện trước ánh mắt khó hiểu, ghen tỵ, ngưỡng mộ,... của tất cả mọi người thay vì trốn tránh, sợ hãi như trước kia. Em tin chỉ cần cố gắng nhất định em sẽ làm được...”

Buổi sáng hôm sau khi tỉnh dậy Hoà Mi với Nhật Duy sau khi ăn sáng xong, Nhật Duy liền rủ Hoà Mi tới một nơi bí mật có chứa một món quà vô cùng thú vị có thể giúp Hoà Mi hoàn thành tâm nguyện được bay tự do trên bầu trời cao kia.

- Anh nè, em nghĩ kỹ rồi sau này em sẽ ít nói câu “em yêu anh” đi mà sẽ chỉ nói vào những lúc em cảm thấy thực sự cần thiết thôi. – Hoà Mi đi song song bên cạnh Nhật Duy nhìn khuôn mặt đẹp trai, hấp dẫn đó không kim được lòng muốn đưa tay lên chạm vào để cảm thấy tất cả không phải là một giấc mơ.

- Tại sao? – Nhật Duy nghi hoặc nghiêng đầu nhìn Hoà Mi

- Bởi vì em có thể chưa cần đến 3 giây để nói “I love you”, chưa cần đến 3 phút để giải thích câu nói đó, chưa cần đến 3 ngày để cảm nhận được ý nghĩa của câu nói đó. Nhưng để chứng minh câu nói đơn giản đó thì cả cuộc đời là chưa đủ. Thế nên thay vì nói suông những lời lẽ ngọt ngào đầu môi, em sẽ dùng cả cuộc đời này để chứng minh em yêu anh nhiều đến như thế nào – Hoà Mi đi mũi chân, mặt đỏ bừng ngại ngùng cúi đầu nói.

Trong tình yêu khó khăn không phải là sóng gió, mà là liệu tình yêu ấy có giúp chúng ta ở bên nhau những ngày vui, có bị chìm vùi trong chán nản hay không? Đôi khi vượt qua khó khăn còn dễ dàng hơn là sự nhầm lẫn. Vậy nên em nghĩ nắm giữ hạnh phúc là một chuyện, còn lưu giữ được nó dài lâu hay không là chuyện khác. Hạnh phúc là khi được người mình yêu nói yêu mình nhưng ít thôi còn có ý nghĩa, nói nhiều và liên tục sẽ trở nên nhạt nhẽo không còn nguyên ý nghĩa lúc ban đầu. Thế nên em quyết định sẽ dùng cả cuộc đời này không phải chỉ để yêu anh mà còn là đem lại hạnh phúc, vui vẻ cho anh.

Em không thích anh nói lời yêu em như một thói quen và nói nhớ em như một trách nhiệm, thế nên em mong anh hãy cũng giống như em nói lời yêu ít và nhớ ít thôi mà hãy dùng hành động thực tế để chứng minh, để giúp hai chúng ta hiểu nhau và thêm yêu nhau nhiều hơn.

- Em nói hay lắm, anh cũng có câu này muốn dành tặng em thay vì nói “Anh yêu em mãi mãi” hoặc “Anh sẽ yêu em suốt đời”, cũng không nói “Trong mắt anh em luôn là cô gái đẹp nhất trên thế gian”, càng không nói “Suốt đời này anh sẽ chỉ yêu duy nhất một mình em mà thôi” giống như nhiều người con trai khác thường nói với người yêu của mình, nhưng lại chẳng làm được bao nhiêu. Anh không thích thế, bởi anh nghĩ yêu thật lòng một ai đó là phải cảm nhận bằng trái tim chứ không phải cảm giác dịu êm, ngọt ngào bên tai rồi vụt mất như chưa từng xuất hiện. – Nhật Duy nắm tay Hoà Mi dắt đi tiếp mỉm cười tình nghịch nói.

- Anh thật thú vị, nhưng anh muốn dành tặng em câu gì vậy? – Hoà Mi hỏi hộp, cho dù không nói những câu như thế nhưng Nhật Duy sẽ luôn biết cách nói những câu nói về tình yêu hay và ý nghĩa đem lại cảm giác ngọt ngào sâu thẳm tận trái tim nhỏ.

Lúc này đây cả hai cùng nắm chặt tay nhau bước đi trên thảm cỏ xanh mướt, rừng núi bao la, hoa nở khoe sắc rực rỡ dưới ánh nắng buổi bình minh. Cảm nhận được trái tim đập loạn nhịp, một cảm giác bồi hồi, xao xuyến dâng ngọt ngào tận đầu lưỡi. Cảm giác hạnh phúc lan toả theo từng tế bào trong mạch máu đi khắp cơ thể, tâm hồn thoải mái, nhẹ nhõm không từ ngữ nào có thể diễn tả được niềm hạnh phúc mà Hoà Mi đang cảm thấy tại giây phút này.

Yêu nhau không phải là nhìn nhau mà là cùng nhau nhìn về một hướng và tình yêu là chiếc chìa khoá để mở được mọi cánh cửa dẫn vào hạnh phúc. Bây giờ thì Hoà Mi đã thực sự cảm nhận được điều đó rồi, cho dù sau này có ra sao, nhỏ cũng sẽ không bao giờ hối hận vì đã yêu Nhật Duy. Bởi chỉ có người này mới có thể khiến nhỏ rơi nước mắt vì cảm động, lo lắng, mỉm cười vì cảm thấy hạnh phúc và cảm thấy thật an toàn, yên bình khi được ở bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127

Nhưng với một tâm hồn nhạy cảm nhiều cảm xúc suy ngẫm về những gì diễn ra thực tế trong cuộc sống, mình chỉ muốn gửi gắm một điều là đời không như mơ, cuộc sống rất khắc nghiệt và lắm chông gai nếu không đủ nghị lực, lòng quyết tâm, kiên trì cùng niềm tin và hi vọng thì sẽ không bao giờ vượt qua được những sóng gió, trắc trở trên đường đời.

Bạn tin vào số mệnh đã an bài thì bạn sẽ mãi đứng yên một chỗ và bị chính vận mệnh điều khiển, xoay như chong chóng. Nếu bạn tin vào tình yêu, tin rằng nó bắt từ ...thì nó sẽ hàn gắn được mọi thứ và sẽ tạo nên nhiều điều kỳ diệu tưởng như không thể. Trong tình yêu đôi lúc có giận hờn, có sóng gió... nhưng đừng im lặng để rồi cuối cùng đánh mất nhau, để rồi cả đời phải sống trong hối tiếc nói “Giá như”. Ai đúng, ai sai đâu quan trọng nếu thực sự yêu thương hãy bỏ qua lòng tự trọng của mình mà làm lành trước nhé.

Là món quà dành tặng cho những ai chưa yêu, đang yêu và đã từng yêu. Hãy luôn trân trọng những gì mình có, hãy mỉm cười dũng cảm tiến bước về phía trước mở rộng trái tim để đón nhận những tình cảm tốt đẹp mà người nào đó muốn đem lại cho bạn. Dù trong những lúc bế tắc, chán nản cũng hãy luôn mỉm cười thật rạng rỡ...biết đâu có ai đó rất yêu nụ cười của bạn thì sao. Dù đã từng bị dối lừa, bị phản bội hay yêu đơn phương thì xin bạn hãy đừng nhìn về một phía cánh cửa đã đóng chặt mà hãy mở rộng lòng và cánh cửa trái tim để nhìn về phía cánh cửa hạnh phúc khác vừa mở ra muốn đón bạn vào.

Các cô gái trẻ trung và xinh đẹp của tôi ơi, dù tương lai phía trước còn nhiều sóng gió bạn cũng hãy luôn mỉm cười thật tươi nhé. Hãy theo đuổi ước mơ, lý tưởng của mình đến cùng và đừng nên yêu người khiến bạn phải rơi nước mắt quá nhiều bởi nếu người đó yêu bạn họ sẽ không bao giờ để bạn phải rơi nước mắt đâu. Xã hội này tiềm ẩn rất lắm những nguy hiểm, cũng tồn tại rất nhiều loại người “Sở khanh” chỉ muốn lợi dụng thân xác bạn. Nên khi yêu bất kỳ ai bạn hãy thật tỉnh táo tìm hiểu thông tin về người đó thật kỹ càng kiểu lại bị lừa. Hãy tự biết giữ gìn, yêu quý bản thân mình, cũng đừng vì những lầm lỡ đã qua trong quá khứ mà làm khổ mình, cảm thấy tự ti. Hãy tin rằng trên đời này không có người phụ nữ nào xấu chỉ có người phụ nữ không biết làm đẹp. Đẹp ở đây không đơn giản chỉ bởi ngoại hình, nếu tâm hồn bạn lương thiện, yêu đời, hay giúp đỡ người khác, luôn nở nụ cười rạng rỡ trên môi thì bạn sẽ luôn là cô gái đẹp nhất. Tự bạn cảm thấy bản thân mình đẹp thì người khác mới thấy bạn đẹp được...

Nhiều người rất mong truyện kết thúc cuối cùng cũng đã kết thúc rồi, cũng chỉ là một cái kết thôi mà. Chúc tất cả mọi người một năm mới vui vẻ, mạnh khoẻ bên gia đình và người thân.

- If water were kisses, I'd send you the sea.

If leaves were hugs, I'd send you a tree.

If nite was love, I'd send you the stars.

But I can't send you my heart cause that's where you are.

Nhật Duy ngước mắt nhìn lên bầu trời nơi có vài chú chim đang bay lượn tự do trên đó để kiếm ăn, tự hỏi biết đến bao giờ chúng ta mới có cơ hội được tự do ở bên nhau không lo vướng bận trần như thế, ngày ấy liệu cáo xa lắm không em ơi?

*Nếu giọt nước là những nụ hôn, anh sẽ trao em biển cả.

Nếu lá là những ôm ấp vuốt ve, anh sẽ tặng em cả rừng cây...

Nếu đêm dài là tình yêu, anh muốn gửi tặng em cả trời sao lấp lánh.

Nhưng trái tim anh không thể dành tặng em vì nơi đó đã thuộc về em mất rồi*.

- A, nói thật đi anh học thuộc những câu nói về tình yêu bằng tiếng anh này từ bao giờ mà nói sao thú vị thế - Hoà Mi bật cười nhìn Nhật Duy mắt chớp chớp đáng yêu.

- Ha ha, từ rất rất lâu rồi, từ khi chúng ta có cơ hội được gặp nhau và ở bên nhau – Nhật Duy bật cười, ngay từ hồi nhỏ sau khi Hoà Mi mất tích một cách khó hiểu không còn ở Italia nữa. Lớn lên khi học tiếng Anh rất giỏi, mỗi lần nhớ về người con gái ấy, hắn lại bắt đầu tìm kiếm những câu nói tình yêu hay bằng tiếng anh khắc sâu trong trái tim. Chỉ không ngờ cuối cùng cũng đã có dịp được nói cho người con gái ấy nghe, để hiểu được tình yêu hắn dành cho cô ấy nhiều đến như thế nào. Không một ai trên thế gian này có thể hiểu và cảm nhận được đâu ngoài người con gái hắn yêu bởi hắn sẽ không bao giờ nói những câu nói tình yêu ấy cho người thứ hai biết.

Cùng nhau đi trên một quãng đường dài cuối cùng thì hai người cũng đã đến được cái nơi gọi là bí mật có giấu một món quà vô cùng thú vị. Nơi đây là một khoảng đất trống rộng rãi chỉ có cỏ tươi xanh mượt đến tận chân trời, ánh nắng ấm áp chiếu rọi xua bớt đi cảm giác lạnh giá do gió thổi thoảng qua đem lại.

- Em nhìn thẳng phía trước đi có thấy cái gì kia không? – Nhật Duy kéo Hoà Mi chạy nhanh về phía trước rồi lấy ngón tay chỉ cho Hoà Mi thấy.

- Ack, đây là cái gì thế? Đừng có nói với em nó là một chiếc điều đó nha – Hoà Mi mở to đôi mắt trong veo đen lánh quan sát cái vật khổng lồ trước mặt.

- Thì đúng là một chiếc điều mà, chỉ khác nó là một chiếc điều cỡ lớn được làm bằng tre nứa có khả năng chứa được hai người. Hi hi – Nhật Duy nhìn về mặt vô cùng kinh ngạc của Hoà Mi bật cười hạnh phúc giải thích.

- Trời ạ! Trong đầu anh rốt cuộc chứa cái gì thế mà ngay cả cái trò này cũng nghĩ ra được, em xin bái phục – Hoà Mi đi vòng quanh chiếc điều khổng lồ có đôi cánh giống cánh chim, dần nilong sơn màu đỏ lẫn trắng nhìn vô cùng đẹp mắt, quan sát thật kỹ cấu tạo của nó một hồi liền đưa đôi mắt sùng bái nhìn Nhật Duy cảm thán.

- Yêu anh chết đi được, nếu sau này hai chúng ta mà ở bên nhau em tin mình sẽ rất hạnh phúc. Có một người con trai tâm lý, thông minh và hiểu biết như anh bên cạnh đúng là may mắn mười mấy đời nhà em. Hic – Hoà Mi xúc động nhảy cẫng lên ôm chặt lấy Nhật Duy cảm thấy rẩy muốn khóc.

- Em vui là anh cũng thấy vui vẻ theo rồi, em buồn anh cũng sẽ buồn đau hơn rất nhiều lần. Vì thế sau này phải luôn cười thật tươi và sống thật vui vẻ, hạnh phúc như bây giờ nhé – Nhật Duy cũng vòng tay ôm chặt Hoà Mi nhẹ nhàng nói.

- Nhất định em sẽ làm được bởi vì em không chỉ sống riêng vì bản thân em mà còn vì anh nữa – Hoà Mi gật đầu.

Cần một chút ♥Tình tế♥ để thấy những nỗi đau.

Cần một chút ♥Đón đau♥ để cảm nhận được hạnh phúc.

Cần hai chữ ♥Đúng lúc♥ để níu giữ yêu thương.

Cần một chút ♥Xót thương♥ để trân trọng tình cảm

Cần một chút ♥Dũng cảm♥ để vượt qua mọi không gian và khoảng cách.

Cần một chút ♥Thời gian♥ để tình yêu bền lâu mãi mãi ^^!

- Thôi chúng ta cùng nâng chiếc điều này lên đi, rồi cả hai chúng ta cùng bay xuống dưới thảo nguyên rộng lớn bao la dưới kia – Nhật Duy cúi người cầm lấy chiếc điều định nhấc bổng lên.

- Anh nè, anh chắc chắn là chúng ta sẽ bay an toàn xuống thảo nguyên dưới kia chứ, nhờ ngã thì sao? – Hoà Mi rùng mình không tin tưởng lắm

- Yên tâm đi, anh đã từng thử rồi, hơn nữa đây còn là một món quà được thiết kế đặc biệt mà anh muốn dành tặng cho em. Muốn em được một lần thử cảm giác bay lượn tự do giữa trời đất bao la như em hằng hi vọng, bây giờ thì anh đã giúp em hoàn thành ước nguyện rồi, em thấy vui không? – Nhật Duy nhìn Hoà Mi ánh mắt sáng lấp lánh, nụ cười đẹp như hoa đào nở giữa nắng xuân.

- Em vui lắm, thực sự...rất vui – Hoà Mi xúc động sống mũi cay cay, nghẹn ngào muốn bật khóc.

- Anh biết em thích sự đơn giản không thích sự cầu kỳ như thuê trực thăng đắt tiền để ngắm cảnh, cảm thấy như vậy là quá lãng phí, trong khi em vẫn còn trẻ chưa làm ra được tiền nuôi bản thân nữa là. Nên anh đã bí mật hoàn thành chiếc điều đặc biệt này, mong rằng những ước mơ, những hi vọng, những lý tưởng của em cũng sẽ bay cao, bay xa một cách tự do và thoải mái giữa khoảng không gian rộng lớn.

- Hãy làm những gì em muốn mơ và đi tới những nơi nào mà em muốn tới. Hãy làm những gì mà em muốn làm, vì em chỉ có một cuộc đời và một lần cơ hội để làm những gì em muốn. Nên em hãy luôn cố gắng kiên trì theo đuổi đến cùng nhé, đừng vì bất kỳ ai, thậm chí là anh hay chút khó khăn, thử thách mà từ bỏ đi những điều em khao khát, muốn vươn lên khẳng định mình, muốn toả sáng như những vì sao giữa bầu trời đêm bao la và hùng vĩ. Còn anh sẽ luôn âm thầm dõi theo em, ủng hộ, động viên và cổ vũ cho em, chúc em sớm đạt được thành công như em mong đợi và sống thật vui vẻ, hạnh phúc. – Nhật Duy gãi ngón tay cái lên nháy mắt mỉm cười.

- Anh muốn làm em cảm động đến mức cười ra nước mắt phải không? Em có điều này muốn nói với anh từ rất lâu rồi. Nhật Duy, em yêu anh, yêu nhiều

lắm, rất rất nhiều – Hoa Mi hét to vang vọng cả ngọn núi khiến Nhật Duy tay đang cầm chiếc điều chỉnh lên run run tý đánh rơi vào chân.

- Anh từ khi về chung sống cùng một nhà với em, anh thật không ngờ em lười đến mức mà khóc quỳ sàu đến khủng khiếp và dã man như vậy. Cứ nghĩ với một người ưa sạch sẽ, đẹp trai, giỏi giang và tài năng như anh sẽ không bao giờ trái tim sẽ không bao giờ rung động, đập loạn nhịp, biết đau, biết sợ vì em. Một cô gái lười nhác, không có gì đặc biệt, bướng bỉnh, cứng đầu luôn khiến người ta phải nhiều dờ khóc dờ cười. Cứ nghĩ anh với em sẽ mãi giống như hai đường thẳng song song không bao giờ có thể cắt nhau hay tìm được điểm chung. Vậy mà anh không ngờ mình lại yêu em nhiều đến thế, nhiều hơn cả những chính bản thân anh tất cả đều nhờ sự kỳ diệu của Tình Yêu đã giúp biến điều không thể thành có thể - Nhật Duy bật cười khi nhớ lại những gì đã từng trải qua kể từ khi gặp gỡ Hoa Mi trong phi vụ đánh ghen đầy bạo lực...

- Nhóc lười... Anh yêu em – Nhật Duy đưa tay lên miệng hét thật to

Rất lâu về sau mỗi khi gặp chuyện không vui, áp lực cùng mệt mỏi do cuộc sống đem lại, nhớ lại ánh mắt màu xanh da trời sáng long lanh thấm thiết, chân thành, yêu thương đọng đầy của Nhật Duy khi đứng giữa một khoảng không gian xinh đẹp xung quanh là cây cối xanh tươi, cỏ xanh mơn mẫm. Trên đầu là bầu trời xanh thẳm đầy mây trắng ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu rọi mọi vật nơi nhân gian, bên dưới là cánh đồng cỏ thảo nguyên kéo dài đến tận chân trời.

Đã hết lớn nói 3 chữ “Anh yêu em”, trái tim lại cảm thấy ngọt ngào, êm dịu, tâm hồn liền thoải mái nhẹ nhõm mỉm cười hạnh phúc dù biết tất cả đều đã trôi xa lùi vào quá khứ. Nhưng không thể nào quên được, ngay cả trong giấc mơ vẫn mơ thấy, tình yêu ấy quá đẹp, người con trai ấy quá tuyệt vời hay tại do trái tim mình đã trót yêu quá nhiều...

Cuối cùng thì hai người cùng đã giữ được cân bằng nằm dọc theo thân đồi, cùng chạy thật nhanh lao xuống thảo nguyên rộng lớn dưới chân núi. Cảm giác bay tự do lơ lửng giữa trời cao bên cạnh người mình yêu thật tuyệt vời, tay nắm chặt tay dù đang ở độ cao khá nguy hiểm nhưng Hoa Mi vẫn cảm thấy rất an toàn, gió thổi vút qua tai kêu vù vù, cơ thể hơi lạnh. Mờ to mắt ngắm cảnh thảo nguyên cỏ xanh mướt đầy sức sống, những bông hoa dại nở tươi tắn màu đỏ, vàng, trắng dưới ánh nắng ấm áp càng thêm đẹp mắt. Nhìn thấy cả những con ngựa ăn cỏ ở bên dưới, thấy dòng suối nhỏ lấp lánh ánh mặt trời...

Từng ký ức lướt nhanh trong đầu Hoa Mi, từng có một chàng trai kiên nhẫn chạy trong mưa đi tìm Hoa Mi khắp nơi khi nhỏ bỗng nhiên mất tích không thể liên lạc, mãi sau khi biết nhỏ đi hát Karaoke với đám bạn thân để giải toả căng thẳng liền tỏ ra rất tức giận, mắng nhỏ như tát nước vào mặt. Nhỏ thì bực bội, tự ái con gái dảng cao buột miệng nói “Tôi đi đâu, làm gì sống hay chết thì liên quan quái gì đến anh. Anh đừng có ra về ta đây mà lên mặt dạy đời người khác, chỉ khiến tôi thêm căm ghét mà thôi”.

Hoa Mi không biết lúc đó trong lòng người ấy nghĩ gì, chỉ có thể nhìn thấy vẻ mặt hệt hắc, ánh mắt lạnh giá thoáng đau lòng rồi quay lưng bỏ đi chỉ để lại hai chữ “Xin lỗi”. Nhưng trái tim Hoa Mi lúc đó cũng chợt thấy nhói đau, rất muốn chạy theo xin lỗi và giải thích nhưng lại chân lại cứ đứng im một chỗ, cả người bất động không nhúc nhích, nhưng tâm hồn thì đã đi theo người đó mất rồi.

Ngọc Huyền đứng bên cạnh lắc đầu thờ dài nói “Người ta nói lời xin lỗi không có nghĩa là người ta sai còn mày đúng. Lời xin lỗi có nghĩa là người ta coi trọng mày hơn là những gì đã xảy ra”.

Hoa Mi suy ngẫm mãi cũng không thể hiểu câu nói đó, mãi cho đến khi Ngọc Huyền nói dối là Nhật Duy đã chết vì thấy nhỏ quá ngu ngốc trong chuyện tình cảm, nên nhất định phải diễn một vở kịch đặc sắc vào đúng ngày sinh nhật 16 tuổi của nhỏ, để nhỏ sáng mắt ra.

Từng có người con trai đã cống nhỏ đi suốt một đoạn đường dài lúc đêm khuya từ công viên Tiên Cảnh trở về nhà, do nhỏ đi đôi giày cao gót chẳng may bị tẹo chân thế là bị bong gân đau không thể đi nổi. Lúc ở tựa đầu trên bờ lưng vững chắc, rộng lớn của người đó Hoa Mi đã thầm ước ao chúng mình sẽ mãi luôn bên nhau nhé vì anh là cả thế giới của em. Khi về nhà thì dụ dăng bôi thuốc giảm đau cho nhỏ, chúc ngủ ngon trước khi đi ngủ...

Mỗi khi đến ngày đặc biệt của con gái hàng tháng, Hoa Mi lại đau đớn ôm bụng lăn lộn, mặt lấm tấm mồ hôi vô cùng đáng thương. Lần nào Nhật Duy cũng mua thuốc giảm đau cho nhỏ uống, vì quá đau bụng không thể đi mua được băng vệ sinh, Nhật Duy cũng không chút ngại ngùng đi mua cho nhỏ. Mỗi lần nhìn vẻ mặt lo lắng, căng thẳng thoáng đau lòng đó của Nhật Duy, Hoa Mi thật sự rất muốn khóc. Nấu đồ ăn luôn phải nóng hổi, không cho ăn đồ lạnh, còn không được phép ăn kem dù năn nỉ hết nước bọt, nếu Lệ Hoa mà dám tiếp tay thì đừng trách hấn ác. Đến mức Lệ Hoa còn nhỏ chưa hiểu chuyện còn phải giương đôi mắt đẹp như hoa tròn ngược lên nhìn ông anh trai mình mà khóc ròng, rất muốn hỏi anh uống lộn thuốc à hay làm gì mà thực hiện nghiêm túc dữ vậy, thật là đáng sợ mà may là em gái của anh chứ người yêu chắc em chết luôn quá...

Nhớ lại những gì đã qua Hoa Mi chợt mỉm cười quay mặt nhìn sang người con trai có gương mặt đẹp hơn cả thiên thần bên cạnh, Nhật Duy cũng nhìn nhỏ mỉm cười tươi lại. Nếu có ai hỏi nhỏ “Đối với bạn thì Thiên đường hạnh phúc là như thế nào?”. Hoa Mi sẽ không ngần ngại nói “Đối với tôi, Thiên đường hạnh phúc chính là luôn có người mình yêu kề bên như giây phút này...”

Hoa Mi cũng chẳng mong ước gì nhiều chỉ thích một tình yêu ...

Nhẹ nhàng mà chân thành...

Chẳng cần phô trương âm ỉ,

Chỉ cần một vòng tay ấm mỗi khi lạnh

Một lời hỏi han những lúc không ổn.

Một người đủ kiên nhẫn để thấu hiểu và lắng nghe...

Cùng giấc mơ về một ngôi nhà hạnh phúc được gọi người mình yêu là “Ông xã”, có những đứa con xinh xắn, đáng yêu. Là một đôi vợ chồng sống vui vẻ, hạnh phúc, an nhàn nơi trần gian đến tận lúc “Đầu bạc răng long” không bao giờ lìa xa nhau. Không cần giàu sang phú quý, không cần nhà lầu xe hơi, không cần đồ trang sức đắt tiền đeo đầy người... chỉ cần một cuộc sống vừa đủ không đến mức túng thiếu là được nhưng tình cảm thì luôn lâu bền, thủy chung không phai nhạt theo thời gian.

♥Vây thôi...♥

HẾT PHẦN 1

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128

PHẦN 2

Sau hơn một tuần tiếp theo đã điều tra rõ ràng nội tình của sự việc tung ảnh “nóng” lên mạng liên quan đến Hoà Mi. Thông qua hai bằng chứng quan trọng là bút ghi âm và clip quay cận cảnh suốt thời gian Hoà Mi bị mất tích được cắt ra từ camera giám sát, cơ quan chức năng đã bắt giữ được kẻ đầu sỏ cùng những kẻ khác có liên quan đến sự việc.

Theo kết quả điều tra thì toàn bộ những ảnh “nóng” lẫn clip được phát tán trên Youtube đều là ảnh ghép kết hợp với Photoshop. Còn cô gái trong clip có mặt trong phòng khách sạn lúc Hoà Mi đang hôn mê bất tỉnh trên giường nói chuyện cùng với một người đàn ông, chính là bạn học cùng lớp 10C, trường Thực Khuê với Hoà Mi tên là Thanh Nhân. Cô ta là em gái của Hùng “máu lạnh”, đàn em thân tín cũng là cánh tay phải đắc lực của Kim Trọng một đại ca xã hội đen khét tiếng đứng sau giật dây vụ án này.

Từ khi học cùng lớp với Hoà Mi, thấy Hoà Mi không chỉ xinh đẹp, học rất giỏi được tất cả các thầy cô giáo lẫn bạn bè yêu mến lại còn có bạn trai là Nhật Duy, một hot boy nổi tiếng của Thực Khuê được mệnh danh là “Hoàng tử lạnh lùng” có vẻ đẹp vô cùng quyến rũ, thông minh, hiểu biết đã làm điên đảo biết bao trái tim thiếu nữ nhất là các nữ sinh trong trường trong đó có cả Thanh Nhân. Sự ghen ghét, đố kỵ này chính thức bùng nổ khi Hoà Mi đoạt giải Á khôi trong cuộc thi “nữ sinh thanh lịch”, kiếm giải phụ “Thí sinh được yêu thích nhất”, “thí sinh có câu trả lời ứng xử hay nhất”. Cảm thấy vô cùng tức tối không hiểu tại sao Hoà Mi lại đạt được nhiều may mắn đến thế, không cam chịu để Hoà Mi được sống yên ổn trong niềm hạnh phúc mà mình khó khăn lắm mới đạt được.

Cô ta liền quay về kẻ lẻ, khốc lóc đầy đau khổ lẫn uất ức với anh trai mình là Hùng “máu lạnh”. Do thương yêu em gái quá nên hẳn ta đã liên kết với Kim Trọng một đại ca xã hội đen có rất nhiều thành tích bất hảo tại Việt Nam, đứng đằng sau giật dây vụ này nhằm hại Hoà Mi khiến cô bé phải sống dờ chết dờ chi vì để thoả mãn thói hư vinh, tính ích kỷ, ác độc của một cô gái trẻ tuổi.

Còn người đàn ông có mặt trong clip nói chuyện cùng với cô ta cũng chính là kẻ trực tiếp gây nên bi kịch cho Hoà Mi khiến cô bé do chịu quá nhiều căng thẳng, áp lực lại không nhận được sự cảm thông, thương xót của dư luận nên đã bị mắc bệnh trầm cảm nặng nề suýt nữa thì đã mất mạng do nhảy lầu tự sát. Thực ra chỉ là một tên đàn em tay sai của Kim Trọng ăn tiền hoàn thành nhiệm vụ được giao.

Cả hai đều đã nhận tội, Kim Trọng lẫn Hùng máu lạnh cùng một số kẻ liên quan khác đều đã bị bắt giữ. Sau đó ít ngày đã bị toà tuyên án đối với Kim Trọng cùng Hùng “máu lạnh” đã bị phạt tù 15 năm do tính chất phức tạp và nghiêm trọng của hành vi vi phạm mà bọn chúng đã gây ra. Còn Thanh Nhân do chưa đủ 18 tuổi nên được hưởng án treo 3 năm và tước bỏ quyền công dân, tạm thời đình chỉ học tập trong thời gian thụ án. Còn những đối tượng liên quan khác tùy theo mức độ vi phạm mà bị phạt tù từ 1 đến 3 năm, cấm hành nghề hoặc làm công việc nhất định từ 1 đến 5 năm.

Để lấy lại sự trong sạch, danh dự và nhân phẩm cho Hoà Mi, một cuộc họp báo đã được mở ra với sự có mặt của rất nhiều phóng viên của các tờ báo lớn trong nước và cả nước ngoài rất quan tâm đến sự việc nghiêm trọng này trong suốt nhiều ngày qua.

Có mặt tại buổi họp báo trước các ống kính máy quay cùng đèn flash Hoà Mi không giấu nổi nước mắt cùng tiếng nấc nghẹn ngào lẫn sự bức xúc trong lòng khi bị những kẻ xấu xa giờ trò hề tiện làm hại.

“Từ khi xảy ra sự việc tôi đã phải sống những giây phút đau khổ, mệt mỏi cùng bao cay đắng tủi hờn may mà luôn có người thân, bạn bè kề bên an ủi, động viên giúp tôi có động lực để vượt qua nỗi đau này. Nhưng cũng nhờ đó mà tôi thêm trưởng thành hơn, sống mạnh mẽ và kiên cường hơn. Cảm ơn các cơ quan chức năng đã tích cực điều tra và bắt giữ những kẻ xấu xa giúp tôi có thể lấy lại được sự trong sạch, cảm ơn pháp luật đã xử lý rất nghiêm minh, đúng người đúng tội để tôi có thể thấy thanh thản, nhẹ lòng.

Mong rằng từ nay về sau những sự việc đáng tiếc như thế này sẽ không xảy ra tại Việt Nam nữa, cũng hi vọng dư luận có những cái nhìn cảm thông, tích cực với những cô gái chẳng may rơi vào hoàn cảnh bất hạnh giống như tôi, để các cô gái ấy có thêm niềm tin, chỗ dựa để mà tiếp tục sống tốt. Cũng mong rằng pháp luật sẽ xử lý triệt để và thật nặng những kẻ cố tình coi thường pháp luật, nhẫn tâm làm hại những cô gái yếu đuối”.

Ở phía trong một căn phòng sang trọng, xung quanh toàn những đồ nội thất hiện đại. Một người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi màu trắng đơn giản, khuôn mặt mang một vẻ đẹp lạnh lùng pha chút bí ẩn khiến ai lần đầu tiên nhìn cũng đều cảm thấy tò mò muốn tìm hiểu. Ngồi tựa lưng vào ghế sofa vắt chéo chân, đôi mắt sắc lạnh màu xanh lá cây nhìn lên chiếc ti vi màn hình phẳng siêu mỏng mới nhất trên tường, tay cầm một ly rượu vang khẽ lắc đều rồi đưa

lên miệng thường thức sau đó nở một nụ cười hài lòng.

- Thiếu gia thật không ngờ chỉ cần cậu ra tay xử lý sự việc đã trở nên dễ dàng giải quyết bao nhiêu, cuối cùng thì sau mấy ngày sống dở chết dở thì cô Hoà Mi cũng đã bình an tai qua nạn khỏi rồi. Mấy kẻ đề tiện dám giờ trò bì ổi đó chắc sẽ vô cùng bị “Sốc” tức đến đau tim mà chết mất thôi, khi không hiểu tại sao lại xuất hiện bút ghi âm với đoạn clip quay cận cảnh suốt thời gian cô Hoà Mi mất tích đâu nhĩ. Khi mà bọn chúng đã xử lý vô cùng hoàn hảo, làm rất gọn gàng, sạch sẽ không để lại chút dấu vết gì đến mức độ các tấm ảnh “Nóng” với clip phát tán trên youtube cũng được xử lý một cách rất tinh vi khiến không một ai có thể tìm ra dấu vết đó là ảnh ghép với photoshop. Ha ha

Người đàn ông mặc comple màu đen, tuổi trạc ngoài hai lăm đưa mắt theo dõi Hoà Mi trong cuộc họp báo được phát sóng trên ti vi, đứng bên cạnh người đàn ông đang ngồi trên ghế khê bật cười nói.

- Đối với những kẻ xấu xa đó muốn phản công, hạ gục bọn chúng khiến bọn chúng tâm phục khẩu phục nhất định phải tìm ra được điểm yếu của bọn chúng. – Người đàn ông cầm ly rượu vang trên tay lắc qua lắc lại cười lạnh nói.

- Nhưng mà thiếu gia à, tôi không hiểu tại sao bọn chúng lại không làm “thật” luôn mà còn phải mượn mấy clip đồi trụy trên mạng rồi ghép ảnh với xử lý photoshop làm gì cho nó mất thời gian ra? – Anh chàng nghiêng đầu khó hiểu

- Cậu có nghĩ chuyện này đơn giản chỉ là một trò đồ kị của một cô bạn cùng lớp với Hoà Mi đã lên kế hoạch và rắp tâm muốn thực hiện không? – Người đàn ông trầm tư quay đầu nhìn anh chàng thư ký của mình bằng ánh mắt lạnh như băng.

- Kim Trọng là một kẻ cứng đầu, nguy hiểm nhưng cực kỳ khôn ngoan, thận trọng hẳn ta chưa từng vì sợ bất kỳ ai mà lùi bước nhường nhịn kẻ nào dám chống lại hẳn nhất định hẳn sẽ khiến cho kẻ đó sớm đi chầu diêm vương luôn, càng chưa bao giờ vì những chuyện còn con con chẳng đem lại lợi ích gì cho hẳn mà phải tiêu tốn tâm tư và sức lực cả. Khiến người ta cảm thấy rùng mình ớn lạnh nhất là lúc có mặt trước vành móng ngựa, khi nghe toà tuyên án phạt tù hẳn 15 năm. Hẳn không cảm thấy như thế là quá nặng mà còn mỉm cười nhẹ nhõm như trút được gánh nặng nên tôi nghi ngờ hẳn đang có tình bao che cho một kẻ khác đối với hẳn vô cùng quan trọng, kẻ đó mới chính xác là kẻ đứng đằng sau lên kế hoạch sắp đặt tất cả còn Kim Trọng chỉ phụ trách thực hiện mà thôi – Anh chàng thư ký mắt lơ lên tia sáng thoảng qua bình tĩnh phân tích.

- Chính xác, tôi cũng đoán vậy thậm chí còn biết kẻ đó là ai. Chỉ có điều tôi cũng không hiểu tại sao kẻ đó lại không làm “thật” mà lại quyết định cho Hoà Mi một con đường sống, trong khi biết chắc chắn nếu xảy ra thật nhất định cuộc sống của Hoà Mi sau này sẽ không bao giờ có thể êm đềm và tươi sáng được nữa – Gương mặt điển trai đầy mê hoặc của người đàn ông thoảng đắm chiêu.

- Ổi đời đúng là lắm sự việc bất ngờ khó lường và cũng lắm sự việc khó hiểu thật, tốt nhất chúng ta đừng nên suy nghĩ quá nhiều làm gì về những vấn đề không có liên quan đầu đầu lắm chỉ cần cô Hoà Mi bình an tiếp tục sống tốt là chúng ta đã cảm thấy thoải mái lắm rồi. Chứ cứ như thời gian cô ấy xảy ra chuyện chúng ta thì vừa lo lắng đi tìm chứng cứ, vừa lo lắng cô ấy nghĩ quẩn mà xảy ra chuyện thật là muốn phát điên mất thôi. Haiz – Anh chàng thư ký cười khò phào một hơi nhẹ nhõm.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa im lặng không nói gì tiếp tục theo dõi cuộc họp báo đang phát sóng trên ti vi, nhìn về mặt căng thẳng, mệt mỏi trên gương mặt xinh đẹp được trang điểm cẩn thận của Hoà Mi khi phải đối phó với những câu hỏi phỏng vấn dồn dập của đám phóng viên không khỏi nhũn mày khó chịu.

- Thiếu gia em thật không hiểu tại sao trong tay thiếu gia lại có bút ghi âm với đoạn clip quay cận cảnh suốt thời gian cô Hoà Mi đã xảy ra chuyện để đối phó với bọn người đáng ghét kia vậy? – Anh chàng thư ký sau một hồi suy nghĩ cuối cùng vẫn quyết định hỏi cho rõ, đừng nói là bọn người xấu xa kia “sốc” muốn đau tim mà chết đến anh ta cũng cảm thấy vô cùng mơ hồ, khó hiểu. Dù đã đi theo cậu chủ của mình ngay từ hồi còn nhỏ nhưng anh ta vẫn không thể nào hiểu nổi những suy nghĩ và hành động của cậu chủ mình.

- Cậu có nhìn thấy trên tay Hoà Mi có đeo một chiếc vòng tay bằng bạc có treo mấy quả lắc nhỏ không? – Người đàn ông mắt vẫn hướng lên màn hình tivi mở miệng nói.

- Có, nhưng có vấn đề gì sao? – Anh chàng thư ký quan sát kỹ cổ tay trái Hoà Mi thấy đúng là có đeo một chiếc vòng tay bằng bạc thật.

- Trong mấy quả lắc nhỏ của chiếc vòng bạc ấy có chứa thiết bị định vị GPS có bản đồ trực tuyến chỉ dẫn vị trí người đang có nó ở chỗ nào một cách chính xác, camera giám sát quay cận cảnh được cả trong bóng tối do chính tay tôi nghiên cứu và thiết kế. Ngoài ra đôi khuyên tai mà Hoà Mi đang đeo có chứa thiết bị ghi âm kèm camera giám sát được điều khiển từ xa có thể thu được toàn bộ nội dung mình muốn mọi lúc mọi nơi, thậm chí còn có thể nói chuyện trực tiếp dù lúc đó đang nằm ở ngoài vùng phủ sóng. – Người đàn ông từ tốn giải thích.

- Woa, thiếu gia à, người đưa cho cô ấy đeo những thiết bị hiện đại ấy trên người từ bao giờ thế? – Anh chàng thư ký tỏ vẻ hứng thú.

- Từ sau khi cô ấy bị ngã cầu thang ở trường phải nằm bệnh viện, nhân lúc cô ấy đang nằm ngủ một mình trong phòng tôi đã đeo mặt nạ lên vào yêu cầu cô ấy phải đeo những thứ đó 24/24 giờ nếu như không muốn mình gặp nguy hiểm mà không có ai giúp đỡ. Tôi không nói tính năng của những thiết bị đó cho cô ấy biết chỉ tiết lộ nếu cô ấy gặp nguy hiểm những thiết bị đó sẽ có khả năng giúp cô ấy thoát nạn, đơn giản vậy thôi. Nửa tin nửa ngờ cuối cùng cô ấy vẫn quyết định đeo vào người, sau đó còn hỏi tôi là ai nhưng tôi chỉ mỉm cười nói “tôi chính là một người bạn bí ẩn luôn âm thầm cầu nguyện chúc cô ấy luôn hạnh phúc” rồi đi luôn mặc dù cô ấy vẫn còn rất nhiều điều muốn hỏi – Người đàn ông nhún vai trả lời.

- Thì ra là vậy, thiếu gia à, sao người không đeo cho người con gái thiếu gia yêu mà đeo cho cô Hoà Mi làm gì? Rốt cuộc cô ấy đã làm gì mà khiến cậu một lòng một dạ hết lòng giúp đỡ cô ấy hết lần này đến lần khác vậy? – Anh chàng thư ký càng lúc càng cảm thấy mơ hồ

- Vì Hoà Mi cần thiết hơn, đợi khi nào Hoà Mi chính thức kết hôn với Nhật Duy tìm được hạnh phúc thực sự, tôi sẽ đòi lại những thiết bị đó. Còn việc cô ấy đã làm gì mà khiến tôi hết lòng muốn giúp đỡ cô ấy sẽ là một bí mật chỉ có tôi với cô ấy biết mà thôi – Người đàn ông đứng dậy bước đến bên cửa

sổ nhìn ra phía vườn hoa đang nở rộ rực rỡ dưới ánh nắng ấm áp lạnh lùng nói.

- Vậy đến lúc đó thiếu gia nhớ cho tôi mấy thứ thiết bị đó nhé – Anh chàng thư ký nghĩ đến mấy thiết bị hiện đại có chức năng đặc biệt đó không khỏi hưng phấn, nếu có trong tay những thứ thiết bị đó nhất định anh ta phải nghiên cứu rồi chế tạo ra vài cái đem bán đi được khối tiền ấy chứ.

- Hừ...cậu đừng có nằm mơ – Nhìn vẻ mặt hí hửng của anh chàng, sao hắn không biết hiện giờ trong đầu anh chàng đang tưởng bở cái gì chứ.

- Thiếu gia thật đúng là keo kiệt mà. Hic – Anh chàng thư ký thất vọng buồn rầu, sao thiếu gia lại đối xử tốt với một cô gái xa lạ thế, mà tôi là một người thân thiết gắn bó vào sinh ra tử với cậu từ hồi cậu mới đi học cấp 2 đó nha, sao cậu lại có thể thiên vị kẻ trọng người khinh như thế chứ. Buồn quá đi mất thôi, hic.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129

Mạng người rất đáng quý, không phải là cỏ cây hay vật vô tri vô giác mà có thể đùa giỡn tự ý cho mình có quyền được phép ra tay tước đi sinh mạng của người khác bất cứ lúc nào nếu muốn. Mạng của bản thân đáng quý còn mạng của người khác chỉ là mây khói chẳng đáng để tâm sao?

Danh dự, nhân phẩm, lòng tự trọng và sự trong sạch của một con người còn vô giá hơn bất kỳ thứ quý hiếm nào trên thế gian này. Bất kỳ ai tự cho mình cái quyền được chà đạp lên danh dự, nhân phẩm, lòng tự trọng và sự trong sạch của người khác, khiến họ sống không được mà chết cũng không xong, nhẫn tâm cười trên nỗi đau của họ đều sẽ phải trả giá đắt. Nợ máu nhất định sẽ phải trả bằng máu chỉ là sớm hay muộn thôi bởi “Lời nói dối máu”, lời nói có thể cứu sống một mạng người nhưng cũng có thể giết chết một mạng người.

Sau khi kết thúc buổi họp báo quan trọng, Hoà Mi còn chưa kịp vui mừng thờ phào nhẹ nhõm bởi từ nay mình đã có thể sống một cuộc sống bình thường thì đã nhận được lời mời của Kim Trọng nói muốn gặp riêng tại nhà giam có chuyện muốn nói. Thời gian sắp tới hắn sẽ phải thi hành án tù 15 năm sợ rằng sau này sẽ không còn cơ hội được gặp gỡ Hoà Mi để nói những lời muốn nói mà hắn đã giấu sâu kín trong lòng từ lâu.

- Kim Trọng muốn gặp em nói có chuyện quan trọng muốn nói rõ với em, anh nghĩ em có nên đi gặp hắn không? – Suốt mấy ngày hồi hộp, lo lắng chu đáo cho buổi họp báo sẽ được phát sóng trên truyền hình được dư luận hết sức quan tâm khiến Hoà Mi một mắt ăn mất ngủ suốt mấy hôm liền.

Cuối cùng thì buổi họp báo cũng đã kết thúc đạt được thành công ngoài mong đợi của tất cả mọi người, bạn bè ở trường sau khi hiểu rõ sự việc còn đến tận nhà Hoà Mi thăm hỏi tặng quà kèm lời xin lỗi đầy chân thành. Thậm chí còn bày tỏ lòng cảm phục sự kiên cường, mạnh mẽ của nhỏ khi gặp phải vấn đề nan giải tưởng chừng như hoàn toàn bế tắc này.

Trên các diễn đàn mạng rất nhiều người đặc biệt là các cô gái trẻ trạc độ tuổi với Hoà Mi đã lập hẳn một trang Web để bày tỏ sự bất bình và kêu gọi các cơ quan chức năng cần phải có biện pháp xử lý thật mạnh tay với những kẻ xấu xa, đã bày ra cái trò khôn nạn suýt đẩy cả cuộc đời một cô gái tuổi mới 16 xuống Địa ngục không lối thoát. Đồng thời cũng là làm gương để răn đe cho những kẻ đốn mạt có ý định tương tự nhằm cố tình hại đời hoặc lợi dụng hoặc uy hiếp các cô gái đáng thương, dưới sức ép của dư luận các cơ quan chức năng đã phải nhanh chóng truy bắt những kẻ gây ra vụ này và tuyên án mức phạt tù cao nhất là 15 năm để trấn an dư luận và lấy lại sự công bằng cho người bị hại.

Sự thật đã chứng minh sức mạnh của dư luận là vô cùng khủng khiếp và đáng sợ có sức tàn phá không khác gì động đất với sóng thần, chỉ có điều sức mạnh ấy được đặt vào đúng chỗ hay không? Nếu bị đặt nhầm chỗ hoặc bị kẻ xấu lợi dụng nhất định sẽ gây ra một thảm họa chết chóc đến kinh hồn.

Hoà Mi nằm dài trên bãi cỏ xanh mướt đầu gối lên đùi Nhật Duy mở to mắt nhìn lên bầu trời cao trong xanh không một gợn mây, chỉ có ánh nắng chói chang ấm áp lan toả xung quanh suy nghĩ vẩn vơ. Mùa đông bây giờ chẳng còn hay có gió mùa đông bắc thổi rét buốt như những mùa đông ngày nhỏ còn bé nữa, liên tục thấy có nắng ấm và cực kỳ ít mưa phùn có lẽ do trái đất dần nóng lên, nhiệt độ mỗi lúc một tăng cao gây biến đổi khí hậu chăng? Mùa đông ở miền Bắc liệu có còn nguyên vẹn là mùa đông khi mà chẳng thấy có tí lạnh hay cơn mưa phùn gió bắc nào thăm thẳm vọng.

Nghĩ đến Kim Trọng kẻ đầu sỏ đứng đằng sau thực hiện âm mưu ác độc đó khiến Hoà Mi cảm thấy vô cùng căm phẫn, chẳng hề muốn gặp gỡ hắn một tý nào thậm chí còn cầu mong hắn sớm biến mất khỏi thế giới này luôn càng tốt, người ác độc, mất nhân tính chuyện gì cũng dám làm như thế thì sống làm gì chỉ làm khổ người khác mà thôi.

- Anh nghĩ là em nên đi gặp anh ta, như vậy sẽ tốt cho cả em và anh ta – Nhật Duy khẽ vuốt nhẹ mái tóc mềm mượt thoảng mùi dầu gội của Hoà Mi dịu dàng nói.

- Tại sao? – Hoà Mi khó hiểu thốt lên.

- Ngốc ạ, chẳng phải trong lòng em vẫn còn rất băn khoăn nguyên nhân tại sao anh ta lại muốn dồn em vào con đường cùng không lối thoát đó sao, hơn nữa em vốn không tin chuyện anh ta bỏ ra nhiều công sức và tiền của như vậy chỉ vì thỏa mãn thói ghen tuông, ích kỷ của một cô gái hoàn toàn không hề có liên quan đến anh ta. Dù cô gái đó là em gái của Hùng “máu lạnh” cánh tay phải đắc lực đi chăng nữa anh ta cũng sẽ chẳng rảnh làm cái thứ việc vớ vẩn không đem lại lợi ích cho anh ta theo như tính cách và bản chất của con người anh ta mà em đã điều tra đó sao. Anh ta là một con cáo già lọc lõi trên thương trường, chỉ biết đến tiền và tiền. Thế nên đây chẳng phải là cơ hội hiếm có để em được giải đáp hết thắc mắc trong lòng sau đó mới có thể ăn

ngon ngủ yên thoải mái à.

Nhật Duy mỉm cười nhìn khuôn mặt xinh đẹp, đáng yêu không cần son phấn của Hoà Mi cảm thấy lòng mình mang một sự xao xuyến, rạo rực rất muốn hôn lên đôi môi mọng đỏ, mềm mại như trái cà chua chín của Hoà Mi.

- Hi hi, anh đúng là người hiểu em nhất trên đời này, yêu anh chết đi được ý. Em quyết định rồi sáng mai em sẽ đi gặp anh ta cho anh ta một cơ hội được giải bày những điều muốn nói thì hành án tù 15 năm và cũng là cho em một cơ hội được giải đáp hết mọi thắc mắc còn giữ trong lòng – Hoà Mi cười tươi rạng rỡ, đôi mắt trong veo đen lánh linh động nhìn vô cùng cuốn hút.

- Anh nè, đợt mùa xuân sắp tới chúng ta cùng nhau đi ngắm hoa đào nở ở trên núi nơi chỉ thuộc về riêng hai chúng ta nhé – Hoà Mi ánh mắt mơ màng

- Nhất định là thế rồi, em không biết chứ, đợt mùa xuân tới hoa đào nở đẹp rực rỡ mê hồn luôn. Anh sẽ mang theo một cái máy ảnh, em đứng bên cạnh những cành hoa đào nở đỏ thắm tạo dáng thật dễ thương còn anh sẽ làm chân chụp ảnh cho em – Nhật Duy cười gật đầu, hai tay xoa bóp huyết thái dương cho Hoà Mi thấy dễ chịu.

- He he, anh có biết làm bánh hoa đào không? Em nghe người ta nói bánh đó ngon và đẹp lắm nhìn giống hệt hoa đào luôn – Hoà Mi mắt sáng long lanh khi nhắc đến những thứ có liên quan đến hoa đào, một thế giới riêng chỉ thuộc về mình với Nhật Duy.

- Oh, có biết, thực ra bánh đó làm đơn giản lắm đợt đến lúc đó anh sẽ làm để em ăn thử xem mùi vị thế nào – Nhật Duy búng tay lên mũi Hoà Mi trêu chọc nói.

- Vậy đây em làm bánh với nhé, bánh gì cũng được sau này nếu có điều kiện hai chúng ta sẽ mở một tiệm bánh để bán lấy tên là tiệm bánh Tuyết Trong Tim. Ha ha – Hoà Mi bật cười ngặt nghẽo với cái tên do mình tự nghĩ ra.

- Hả? Tuyết Trong Tim á? – Nhật Duy há hốc mồm khi lần đầu tiên nghe cái tên lạ lùng đó

- Anh ngạc nhiên đó, Tuyết Trong Tim nghĩa là trong các vách ngăn của trái tim đều chảy dòng máu nóng hổi nhưng luôn có một vách ngăn đặc biệt chứa tuyết lạnh, máu ở vách ngăn đó cũng rất lạnh. Chỉ khi nào gặp được một người khiến trái tim rung động, khiến mình có thể yêu bằng tất cả những tình cảm tốt đẹp nhất, chỉ có người ấy mới có thể khiến mình cảm thấy hạnh phúc. Thì tuyết trong vách ngăn đó mới tan, máu ở nơi đó cũng dần ấm lên đồng nghĩa với việc trái tim ấy đã hoàn toàn thuộc về một người – Hoà Mi cười nhí nhảnh giải thích.

- Anh vẫn chưa hiểu lắm? – Nhật Duy nhũn mỳ khó tin lời giải thích của Hoà Mi

- Ha ha, anh có thấy tất cả mọi người trên thế gian này khi đối mặt với những người thân quen, những người xa lạ mà mình không thích không có cảm xúc có trái tim ai chợt đập những nhịp bất bình thường không? Có ai nhìn người mình không thích mà đỏ mặt, bối rối, ngại ngùng bao giờ không? Có thấy ai cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc, dễ chịu khi ở bên một người mà mình không phải người mình thích không?

Hoà Mi thấy khuôn mặt đẹp trai như trong tranh của Nhật Duy đang ngỡ ngàng suy tư không khỏi cảm thấy thú vị, mặc dù Nhật Duy rất thông minh, hiểu biết nhiều nhưng đâu phải những suy nghĩ, ý tưởng kỳ lạ do nhỏ bắt ngờ tự nghĩ ra đều có thể hiểu được ngay chứ. Thực ra cái tên Tuyết Trong Tim là do nhỏ tự nghĩ ra, tự giải thích theo cảm nhận của mình.

- Uhm, đúng là chưa thấy bao giờ - Nhật Duy chống cằm nghĩ một lát rồi nói.

- Bởi vì trong trái tim ai cũng đều có một vách ngăn đặc biệt chứa tuyết lạnh và không phải ai cũng có thể khiến tuyết lạnh ở nơi đó bị tan chảy. Chỉ có một người đặc biệt, mang theo một tia nắng ấm áp đặc biệt có nhiệt độ thích hợp mới có thể khiến tuyết lạnh ở nơi đó bị tan chảy khiến trái tim nảy sinh những cảm xúc kỳ diệu chỉ ở bên người đó mới có thể cảm nhận được vì lúc đó trái tim ấy đã hoàn toàn thuộc về một người. – Hoà Mi mỉm cười với tay chạm nhẹ vào khuôn mặt đẹp trai đã hoàn toàn in sâu vào trong trái tim mình để cảm nhận tất cả không phải chỉ là mơ.

- Anh hiểu rồi, chính vì trong trái tim có một ngăn đặc biệt chứa tuyết lạnh nên nếu đứng trước mặt một người không phải người có đủ khả năng làm tuyết lạnh trong tim mình bị tan chảy thì sẽ chẳng có cảm xúc gì đặc biệt ngoài vẻ lạnh lùng, dửng dưng bình thường như bao người. Nhưng để tuyết lạnh trong tim tan chảy cần rất nhiều thời gian, công sức, sự chân thành không tính những mối tình sét đánh ngay từ cái nhìn đầu tiên đúng không em. Ha ha – Nhật Duy bật cười cảm thấy liên tưởng của Hoà Mi rất thú vị.

- Chính xác, và những ai đã từng bị tổn thương, bị lừa dối trong tình yêu. Trái tim họ không chỉ chứa tuyết lạnh mà còn chứa cả một khối băng dày nữa, việc khiến cả tuyết lạnh lẫn khối băng dày trong tim đó bị tan chảy sẽ khó khăn vô cùng – Hoà Mi vỗ tay tán thưởng.

- Hey, nếu vậy thì thật thiệt thòi cho những người đến sau em nhỉ? – Nhật Duy khẽ tiếc nuối.

- Nhưng em tin chỉ cần thật lòng yêu thương bằng cả trái tim chân thành lẫn kiên trì thì đừng nói là tuyết với băng mà có khi đá cũng còn phải mòn mòn luôn ý chứ. Hi hi. Đó gọi là sức mạnh của tình yêu nó khiến con người ta thăng hoa về cảm xúc, vượt qua cả không gian, thời gian nếu như xem nhau là tất cả cùng với một trái tim nóng hổi biết rung động không có tí tuyết lạnh nào. Anh thấy em “chém gió” được đấy chứ. Ka ka – Hoà Mi cười nháy mắt với Nhật Duy.

- Không ngờ trí tưởng tượng của em lại phong phú như vậy. Ok, cứ quyết định vậy đi khi nào có điều kiện chúng ta sẽ mở một tiệm bánh có tên là Tuyết Trong Tim. Nếu có ai hỏi cái tên này do ai nghĩ ra, anh sẽ mỉm cười nói “Do bà xã ngốc nghếch và đáng yêu của tôi nghĩ ra đấy”. Ha ha – Nghĩ đến viễn cảnh mơ mộng đó Nhật Duy bật cười vui vẻ.

- Hứ, ai là bà xã của anh hả? Đừng có mà chém gió tốc luôn cả mái nhà như thế chứ - Hoà Mi bĩu môi làm cao “đốp” ngay lại, dù trong lòng cảm thấy

rất ngọt ngào khi nghe Nhật Duy không ngần ngại gọi mình với hai từ “Bà xã” thân thương.

- Xì, em lại tưởng bỏ ăn đưa bỏ nữa à. Anh có nói “bà xã của tôi là Hoà Mi không?” sao đã phải vội vàng tự nhận là mình thế nhờ anh nói cô gái khác thì sao, quê chết đi được, thích làm bà xã của anh thì cứ nói thẳng ra sao phải giả bộ làm cao thế nhỉ. Ha ha – Nhật Duy khẽ nâng đầu Hoà Mi đặt xuống dưới cằm cô rồi vội đứng dậy nhanh như tia chớp cách xa một đoạn cười đau cả bụng trêu chọc.

- Anh... được... lắm. Lần này thì anh chết chắc rồi cưng à – Hoà Mi mặt mũi đen xì, xấu hổ đến mức chỉ muốn đào ngay cái lỗ để chui xuống. Tức giận đến nỗi đom đóm mắt, gần giọng nhấn mạnh từng chữ sau đó bẻ đốt ngón tay đứng bật dậy đuổi theo Nhật Duy đang đứng phía xa về mặt đây khiêu khích.

- Có giỏi thì lại đây bắt anh nè. Lêu...lêu – Nhật Duy quay mặt lại tạo mặt quỷ khiến Hoà Mi càng điên tiết đuổi theo.

- Mau đứng lại, anh không chạy thoát khỏi tay em đâu, để em mà bắt được thì anh chết chắc. – Hoà Mi nghiêng răng cay cú.

- ...

Sau một khoảng thời gian nô đùa thắm mật, hai người ngồi xuống dưới thảm cỏ nghỉ ngơi uống nước ăn chút trái cây. Hoà Mi nghiêng đầu tựa vào vai Nhật Duy nhắm mắt thiu thiu ngủ khẽ nói.

- Người yêu à, bây giờ em thấy mệt quá chỉ muốn ngủ một giấc thôi anh cho em mượn tạm đùi anh làm gối nhé. – Hoà Mi vừa ngáp vừa lấy tay che miệng cười tinh nghịch.

- Uh, em cứ ngủ đi khi nào muốn tỉnh dậy cũng được, anh sẽ canh chừng giúp em được ngủ ngon – Nhật Duy khẽ cúi đầu hôn lên môi Hoà Mi đầy trân trọng rồi ngẩng đầu lên ngay như một nụ hôn nhẹ nhàng thoáng qua chúc ngủ ngon không hề chứa chút dục vọng nào.

- Vậy em ngủ đây. – Hoà Mi mỉm cười hạnh phúc nắm chặt một tay Nhật Duy đặt lên ngực đúng vị trí trái tim cảm thấy vô cùng an toàn, dễ chịu nhắm mắt khẽ lẩm bẩm “Có anh ở bên cạnh như thế này em chẳng cảm thấy sợ hãi bất kỳ điều gì cả, ước gì anh mãi ở bên cạnh em như lúc này thì tốt quá”.

Đợi một lúc lâu thấy Hoà Mi không có động tĩnh gì chỉ còn tiếng hít thở đều đều, Nhật Duy mới rút tay về cời áo khoác bên ngoài đắp lên người Hoà Mi sợ nhỏ lạnh. Đưa mắt nhìn về phía chân trời xa tự hỏi bản thân liệu có thể đem lại hạnh phúc cho Hoà Mi được không? Khi mà cuộc đời này còn quá lắm trái ngang, đoạn đường phía trước còn có quá nhiều trở ngại, sóng gió. Hắn không sợ mình không kiên trì được đến cùng chỉ sợ người con gái mình yêu phải chịu khổ cực, đắng cay lẫn nguy hiểm đến tính mạng chỉ vì hắn...

Sáng hôm sau Hoà Mi tới trại giam nơi Kim Trọng đang có mặt để gặp riêng hắn nói chuyện, nhưng phải ngồi ở ghế chờ ngoài phòng đợi một lát để cán bộ trại giam sắp xếp một chút. Ngồi còn chưa nóng chỗ thì thấy đáng về thướt tha, khuôn mặt xinh đẹp, kiểu diêm đẹp hết như búp bê của Hồng Nhung bước tới. Cô ta ăn mặc đơn giản một chiếc quần jean màu đen bó sát tôn lên đôi chân dài thon thả, một chiếc áo len màu đỏ cổ lọ trang trí rất tinh tế đi đôi giày cao gót khoảng năm, sáu phân cùng một chiếc túi xách Hermes cầm trên tay.

Người thì xinh đẹp như hoa như ngọc có ai ngờ tâm địa cô ta lại độc ác hơn cả rắn rết như thế chứ. Mặc dù Kim Trọng đã nhận hết tội về mình để giúp cô ta thoát tội, nhưng tưởng nhỏ ngốc đến mức không biết cô ta đứng đằng sau xúi bẩy hay sao. Càng nghĩ Hoà Mi càng thấy máu nóng sôi trào chỉ muốn đập cho cô ta một trận để trả hận, nếu không phải tại cô ta thì nhỏ cũng không đến mức ức chế muốn nhảy lầu tự sát.

- Chào người đẹp, chúc mừng cô đã bình an vô sự lấy lại được sự trong sạch cho bản thân – Hồng Nhung đứng trước mặt Hoà Mi cười giả đò.

- Cảm ơn, nhờ phúc của cô cả đấy – Hoà Mi cố kiềm chế cơn tức giận muốn tát cho cô ta vài phát mỉm cười lịch sự nói.

- Cảm ơn gì chứ, tôi có giúp gì được cho cô đâu. Phải công nhận đám người đứng đằng sau giúp đỡ cô cao tay thật chỉ hơn một tuần đã có thể đưa ra được chứng cứ quan trọng không chỉ chứng minh được sự trong sạch của cô mà còn có thể tống cả đám tay chân của Kim Trọng lẫn anh ta vào tù. Chắc, hơn nữa rơi vào hoàn cảnh trở trêu như vậy mà cô vẫn có thể sống tốt như lúc này, xem ra bản lĩnh của cô cũng không phải tầm thường đâu – Hồng Nhung liếc Hoà Mi từ đầu xuống chân, nở nụ cười ngọt ngào nhưng trong lòng thì vô cùng tức giận.

Chẳng hiểu sao tự nhiên lại là ra cái bút ghi âm với đoạn clip quay cận cảnh suốt thời gian Hoà Mi mất tích, khiến cả cô ta lẫn Kim Trọng trở tay không kịp. Sự việc vừa bị bại lộ, Kim Trọng vội vàng đến sân bay Nội Bài để trốn sang Mỹ dù đã rất cẩn thận thậm chí là hoá trang rồi mà cuối cùng vẫn bị công an phong toả bắt giữ.

“Chát”

“Chát”

Hai âm thanh chát chúa phá tan không khí căng thẳng vang lên bất ngờ khiến Hồng Nhung phản ứng không kịp chỉ biết mở to mắt kinh hoàng nhìn đôi mắt tức giận có tia lửa sâu nơi đáy mắt của Hoà Mi, thật không thể tin được Hoà Mi lại dám tát cô ta hai phát đến mức khiến cô ta lão đảo suýt ngã, đầu óc choáng váng, hai bên má nóng rát in đậm năm ngón tay. Đợi đến khi cô ta lấy lại được bình tĩnh liền vô cùng căm hận ngay lập tức vung tay lên định tát Hoà Mi thì đã bị Hoà Mi túm chặt cổ tay bóp mạnh đau đến chảy nước mắt.

- Cô mau buông tay tôi ra...cô muốn gì hả? Tại sao lại dám tát tôi, cô chán sống rồi phải không? – Hồng Nhung run rẩy nói, đối mặt với khuôn mặt giận dữ như muốn ăn tươi nuốt sống của Hoà Mi hai chân như nhũn ra đứng không vững nữa.

- Cái tát thứ nhất là để cô tỉnh ngộ từ nay trở đi đừng có mà giờ trò khốn nạn độc ác để dồn người khác vào chỗ chết. Mạng người rất đáng quý, không

phải là cỏ cây hay vật vô tri để mà có thể đùa giỡn tự ý cho mình có quyền được phép ra tay tước đi sinh mạng của người khác bất cứ lúc nào nếu muốn. Mạng của bản thân đáng quý còn mạng của người khác chỉ là mây khói chẳng đáng để tâm sao?

- Cái tát thứ hai chính là sự trừng phạt xứng đáng mà cô phải chịu mặc dù hoàn toàn chưa đủ với những tội lỗi cô đã gây ra, khi mà đã dùng thủ đoạn để tiện nhằm chà đạp lên danh dự, nhân phẩm, lòng tự trọng và sự trong sạch của tôi. Danh dự, nhân phẩm, lòng tự trọng và sự trong sạch của một con người còn vô giá hơn bất kỳ thứ quý hiếm nào trên thế gian này. Bất kỳ ai tự cho mình cái quyền được chà đạp lên danh dự, nhân phẩm, lòng tự trọng và sự trong sạch của người khác, khiến họ sống không được mà chết cũng không xong, nhếch nhếch cười trên nỗi đau của họ đều sẽ phải trả giá đắt. Nợ máu nhất định sẽ phải trả bằng máu chỉ là sớm hay muộn thôi bởi “Lời nói dối máu”, lời nói có thể cứu sống một mạng người nhưng cũng có thể giết chết một mạng người.

- Thật sự cũng phải cảm ơn cô, nhờ có cô mà tôi đã thêm trưởng thành. Người ta nói sống ở đời, người ta làm mình tổn thương thì mình sẽ phải trả đũa lại. Nghĩa cử cao đẹp và cách trả thù sâu sắc nhất... đó là tha thứ và ngừng quan tâm - Hoạ Mi nói giọng bình thản, nhắm mắt nuốt cơn giận đang sục sôi trong lòng.

- Nhưng chỉ một lần này thôi, sau này nếu cô còn tiếp tục giờ trò xấu xa nhằm làm hại tôi. Tôi nhất định sẽ khiến cô phải trả giá đắt gấp nhiều lần hơn những gì mà tôi đã phải gánh chịu. Để sống sót trong một cuộc sống đầy những kẻ lòng dạ ác độc, nhiều âm mưu thâm hiểm hơn cả rắn rết giống như cô nhất định phải sống ác độc hơn, máu lạnh hơn, thậm chí là tàn nhẫn hơn. – Hoạ Mi bóp mạnh cổ tay Hồng Nhung khiến cô ta có cảm giác như xương tay mình sắp gãy rụng muốn kêu mà không kêu nổi vì quá đau.

- Cô nên nhớ từ giây phút này trở đi người đứng trước mặt cô sẽ không còn là một cô gái ngây thơ, lương thiện, không hiểu chuyện và dễ dàng bị bắt nạt nữa đâu. Những thứ mà tôi muốn có được tôi nhất định sẽ bắt chấp tất cả đánh đổi bằng mọi giá để đạt được, kẻ nào muốn đấu chọi với tôi, tôi sẽ cho kẻ đó biết thế nào là lễ độ. Nên nếu sau này tôi có đối xử tàn nhẫn, ác độc với cô thì cũng đừng trách tôi máu lạnh nhé.

Hoạ Mi nở một nụ cười tanh máu, khuôn mặt băng giá nói lời chết chóc nhẹ tựa lông hồng, tay còn lại bóp mạnh cổ Hồng Nhung khiến cô nàng trợn mắt hoảng sợ kêu đau. Sau đó Hoạ Mi bỏ tay cô ta ra lạnh lùng quay bước đi thẳng vào trong gặp Kim Trọng, Hồng Nhung đau đứng lao đao vung vẩy cái tay vừa xuất xoa. Cô ta thật không hiểu Hoạ Mi uống nhầm phải thứ thuốc gì nữa sao tự dưng lại trở lên hung dữ và đáng sợ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130

Trong cuộc sống này sợ nhất là hai kiểu tình yêu đơn phương: Loại người sẵn sàng bất chấp thủ đoạn thậm chí là huỷ diệt những kẻ dám "ngáng đường" mình chỉ để có được người mình yêu mặc kệ khi có được người đó liệu mình có thể vui vẻ, hạnh phúc hay không. Cứ có được mới là quan trọng, còn đâu mọi chuyện mặc kệ ai chết ai sống mặc ai, mình không thể có được thì người khác cũng đừng hòng. Một thứ tình yêu quá ích kỷ, độc đoán, lòng chiếm hữu quá cao - Thực ra thì yêu bản thân mình còn nhiều hơn là yêu người mình luôn muốn có.

Loại người đáng sợ không kém là yêu quá nhiều, yêu đến mức mù quáng điên đảo, không còn đủ tỉnh táo, lý trí để hiểu việc nào mình nên làm và việc nào mình không nên làm khi đã trót say đắm trong men tình hết thuốc chữa không cách gì cứu vãn. Chỉ cần người mình yêu được vui, thoải mái sẵn sàng làm bất cứ việc gì kể cả những việc không được sạch sẽ, dính líu đến pháp luật, thậm chí là hại chết người khác. Một tình yêu quá ngốc nghếch, đáng thương và tội nghiệp làm sao...

Liệu có cách gì có thể giúp những con người lầm đường lạc lối quay trở lại cuộc sống bình thường, sống là chính mình khi họ cứ mãi ngấm nhìn cánh cửa hạnh phúc đã đóng chặt chấp nhận mọi đau khổ, tổn thương. Vì một người không xứng đáng hoặc một người sẽ mãi không bao giờ thuộc về mình, mà không chịu tỉnh táo nhìn về phía cánh cửa khác?

Nhìn bóng dáng Hoạ Mi dần đi xa, nỗi đau xót không thể diễn tả thành lời dâng trào trong tim về một tình yêu không thể nào giống như những gì mình luôn hằng mơ, Hồng Nhung không kim được lòng liền hét thật to.

- Tôi không hiểu tại sao người Nhật Duy chọn lại là cô chứ không phải là tôi? Tôi có gì thua kém cô chứ? Tôi không xinh đẹp bằng cô hay không giỏi giang bằng cô? Rõ ràng tôi là người đến trước mà, là người sống bên cạnh Nhật Duy gần chục năm tại sao anh ấy lại yêu cô chỉ mới có chưa đầy một tháng quen biết, tôi không hiểu thật sự không thể hiểu nổi nữa?

- Đã vậy cô còn là chuyên gia gây rắc rối khiến Nhật Duy luôn rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, sống trong lo lắng mỗi lần chứng kiến cô phải đối diện với cái chết. Cô quá yêu đuối, nhu nhược không biết tự bảo vệ bản thân mình khiến người khác dễ dàng ra tay làm hại bất cứ lúc nào. Cô không chỉ không xứng với Nhật Duy mà còn không thể nào phù hợp được với thế giới tăm tối đầy máu và cái chết luôn rình rập bất cứ lúc nào của anh ấy. Anh ấy nhiều lúc bảo vệ bản thân mình còn chưa xong, làm sao có thể cứ suốt ngày lo lắng, bảo vệ cho cô mãi được chứ. Vậy mà cuối cùng người anh ấy chọn vẫn là cô, thật là buồn cười. Ha ha – Hồng Nhung cười chua chát, ánh mắt nhìn Hoạ Mi dờ dẫm, đầy căm hận lẫn mất mát.

Thông qua các tư liệu do thám từ cung cấp, chứng kiến cảnh Hoạ Mi xảy ra chuyện không may sống dở chết dở suốt một tuần liền mà Nhật Duy sẵn sàng vứt bỏ hết tất cả những việc hệ trọng liên quan đến tập đoàn Thái Dương do mình quản lý chỉ để ở bên cạnh Hoạ Mi chăm sóc cho nhỏ từng tý

một. Hoà Mi một ngày không ăn cơm, Nhật Duy cũng một ngày không ăn cơm. Hoà Mi mắt trống rỗng vô hồn không ngủ bao lâu thì Nhật Duy cũng cứ ngồi trước mặt nhỏ yên lặng nhìn nhỏ không chịu ngủ bấy lâu.

Nửa đêm Hoà Mi kêu lạnh, rét run lập cập, la hét hoảng sợ liên tục đòi muốn chết Nhật Duy liền ôm chặt nhỏ vào lòng cùng ngủ trên giường suốt đêm chờ đến khi nhỏ tỉnh lại, chỉ sợ nhỏ điên lên lại đi tìm cái chết thì hẳn cũng chết theo luôn cũng nên. Khi nhỏ đứng ở trên tầng thượng muốn nhảy xuống tự sát Nhật Duy không chút do dự cũng định nhảy xuống theo nhỏ.

Lúc đó trong lòng Hồng Nhung chỉ xuất hiện một suy nghĩ dù không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận “Đối với Nhật Duy tính mạng của Hoà Mi còn quan trọng hơn tất cả mọi thứ trên đời ngay cả tính mạng của mình cũng không tiếc hi sinh...”. Và cô ta thực sự biết mình đã hoàn toàn thất bại rồi nhưng vẫn không hiểu rốt cuộc Hoà Mi có gì tốt hơn mình chứ, có gì hơn cô ta về tài năng, dung mạo, gia thế càng nghĩ càng thấy phần nộ.

Hồng Nhung xót xa, cay đắng chân run run muốn quy ngã, thật sự không cam tâm cứ để mất Nhật Duy người mà cô âm thầm yêu say đắm suốt bao nhiêu năm, mất bao nhiêu công sức theo đuổi một cách dễ dàng như vậy bởi một cô gái chẳng có gì nổi bật, xuất sắc hơn mình.

Hồng Nhung không biết rằng bất cứ người phụ nữ nào khi nói chuyện với bạn gái của người mình yêu thầm thì ngoài miệng khách sáo, trong lòng lại cho rằng cô ta chẳng hề bằng mình, thậm chí còn miệt thị người đó trong lòng, cho dù đối phương là một cô gái tài giỏi thì cũng sẽ moi móc điều gì đó để bêu xấu sau đó tự hỏi bản thân: Tại sao một người đàn ông tốt như thế cuối cùng lại rơi vào tay kẻ khác?

Thực tế hai cô gái trong trường hợp này vĩnh viễn không thể kết thân hay gần gũi với nhau, cứ nhận xét đối phương không tốt cái kia. Nhưng bất luận thế nào cũng chỉ là lời nói phiến diện mà thôi.

- Cô nói vậy chứng tỏ cô chẳng hiểu tý gì về tình yêu thực sự, không phải tôi có gì đó tốt hơn cô, xuất sắc hơn cô nên Nhật Duy mới chọn tôi chứ không phải cô. Bối ghét một người thì có thể có muôn ngàn lý do, nhưng khi yêu thì sẽ chẳng cần có lý do nào cả. Vì yêu đơn giản thì cứ là yêu thôi – Hoà Mi nghe những lời Hồng Nhung nói không khỏi cảm thấy cô ta thật đáng thương, tại sao biết người mình yêu sẽ vĩnh viễn không bao giờ yêu mình nhưng lại cứ luôn hi vọng, mong đợi để chuốc lấy thất vọng lẫn đau thương.

- Ai đó không yêu cô như cô mong muốn không có nghĩa là cô không đáng yêu. Khi một cánh cửa hạnh phúc đóng lại thì cánh cửa hạnh phúc khác sẽ mở ra, cô hãy tập quên dần một tình yêu luôn khiến cô phải đau khổ, hãy cố lãng quên dần một người không bao giờ thuộc về mình. Hãy mở rộng cánh cửa trái tim đón nhận một người thực sự yêu cô, chỉ có như vậy cô mới có thể tìm được hạnh phúc xứng đáng thuộc về mình. Đừng cứ sống cố chấp mãi, thiên đường cửa rộng lối không đi – Địa ngục không cửa cứ đâm đầu vào. Thì người chịu nhiều đau khổ và tổn thương nhất sẽ chỉ là chính bản thân cô thôi.

Hoà Mi quay người nhìn bộ dạng thảm thương của Hồng Nhung không khỏi thờ dài, lòng lương thiện lại trỗi dậy nhẹ nhàng khuyên nhủ cô ta cũng chỉ vì muốn tốt cho cô ta thôi. Cùng là con gái nhỏ hiểu trong tình yêu ai mà không mong muốn mình được hạnh phúc bên người mình đã yêu chứ. Chỉ có điều tình yêu là sự rung động của con tim, không thể nào miễn cưỡng được.

Tình đơn phương sẽ mãi luôn là tình đau khổ không có bắt đầu càng chẳng có kết thúc giống như con số 0 tròn trĩnh. Thật tội nghiệp cho những ai yêu đơn phương quá sâu nặng giống như Hồng Nhung, yêu đến mức lòng chiếm hữu quá mãnh liệt sẵn sàng dồn tình địch vào chỗ chết chỉ để có được người mình yêu. Hoà Mi từ tức giận, căm hận dần chuyển sang thương cảm, haiz.

- Người ta thường nói nếu muốn hạnh phúc thì hãy chọn người yêu mình, nhưng trong nhân gian này ai khi yêu chẳng mong muốn được sống hạnh phúc và ở bên người mình yêu mãi mãi. Dù biết người đó không hề yêu mình, dù biết tình đắng cay nhưng vẫn không thể nào bắt bản thân ngừng yêu người đó, cố ép buộc được bản thân rời xa người đó là tìm thấy đau nhói. – Hồng Nhung chán nản ngồi tựa xuống ghế chờ cố gắng kiềm chế nước mắt sắp tuôn trào.

- Cô có biết cảm giác hạnh phúc khi ở bên người mình yêu và ở bên người yêu mình khác biệt như thế nào không? – Hồng Nhung khẽ nhắm mắt hỏi.

Hoà Mi đứng im lặng nhìn dáng vẻ bất lực, mệt mỏi của Hồng Nhung dựa vào ghế không khỏi bất ngờ. Từ trước đến nay mỗi lần xuất hiện trước mặt nhỏ, Hồng Nhung luôn giữ vẻ xinh đẹp đài các, cao quý, cử chỉ lịch sự, nụ cười luôn nở trên môi. Vậy mà giờ đây cô ta trông không khác gì một đoá hoa hồng tuyệt đẹp bị một trận mưa bão vui dập rụng hết cả cánh, khiến người ta dâng trào cảm giác xót thương.

- Ở bên người mình yêu mới cảm thấy hạnh phúc, vui vẻ thực sự, vì người đó mà lòng hân hoan, háo hức chuẩn bị quà tặng sinh nhật, valentine, giáng sinh. Người đó ốm thì vô cùng lo lắng, sốt ruột mỗi lần đợi tin nhắn, sẵn sàng vì người đó mà dần thay đổi bản thân mình lúc nào không hay biết, thích thú khi nấu các món ăn ngon dành cho người đó. Mỗi khi buồn chỉ cần một cái ôm, một lời nói quan tâm của người đó là liền cảm thấy vui vẻ. Tim nhói đau khi thấy người đó đi bên ai và chỉ có người đó mới có thể khiến mình phải bật khóc có thể vì hạnh phúc hoặc đau khổ...

- Còn ở bên người yêu mình nhưng mình không yêu sẽ không bao giờ xuất hiện những cảm xúc kỳ diệu ấy, tất cả mọi việc mình làm để người ấy vui chỉ là trách nhiệm, miễn cưỡng hoặc xuất phát từ tình cảm thân thiết như một người bạn hoặc một người anh trai thôi. Trái tim không rung động, ở bên cạnh một người yêu mình cảm giác chẳng khác gì ở bên những người thân xung quanh mình thôi. Không nhớ nhung, không hi vọng, không mong đợi, không lo lắng... liệu có thể thấy thực sự hạnh phúc được không?

Hồng Nhung mở mắt nhìn thẳng vào mắt Hoà Mi cười nhạt, tưởng chỉ có mỗi mình nhỏ là hiểu về tình yêu chắc. Nếu ai cũng nghĩ được như những gì nhỏ khuyên thì trên đời này làm gì có những người phải đau khổ, sống dở chết dở vì tình yêu chứ.

- Nhưng miễn cưỡng sẽ không thể hạnh phúc được đâu, dù đứng là ở bên người mình yêu sẽ thấy hạnh phúc thật. Nếu người đó không hề yêu mình không bao giờ thuộc về mình, ở bên cạnh mình mà trái tim luôn hướng về người khác liệu có thể vui vẻ, hạnh phúc được không? Nếu một tình yêu mà khiến cả hai đồng sàng dị mộng, luôn đau khổ, mệt mỏi nhìn thấy nhau mà như hai người xa lạ thì sẽ càng không thể nào hạnh phúc được đâu. – Hoà Mi nhắm mắt khẽ hít một ngụm khí lạnh từ tốn nói.

- Tình yêu là sự rung động của hai trái tim, sự cam tâm tình nguyện đến từ hai người. Miễn cưỡng, ép buộc sẽ không bao giờ gọi là tình yêu mà chỉ là sự ích kỷ, muốn chiếm hữu bằng được thứ mình muốn mà không thêm quan tâm đến cảm nhận suy nghĩ của người khác. Có một sự thật mà cô cố giấu không chịu thừa nhận, đó là nếu người mình yêu không hạnh phúc thì bản thân người đó cũng sẽ chẳng thể hạnh phúc trọn vẹn được đâu, thậm chí còn đau khổ hơn người đó rất nhiều lần. Những gì muốn nói tôi đã nói cả rồi, cô hãy tự bảo trọng và tự biết lựa chọn cho mình một con đường đi đúng đắn đừng để sau này phải hối hận.

Nói xong Hoà Mi quay người đi thẳng, thầm oán trách “Nhật Duy à, nếu không phải tại anh quá đẹp trai, giỏi giang, giàu có thì đã chẳng khiến nhiều cô gái yêu anh đến điên đảo như thế và em cũng chẳng phải chịu nhiều rắc rối đến vậy. Hic. Đẹp trai cũng là một cái tội. Haiz”.

Nhìn bóng lưng Hoà Mi khuất sau cánh cửa đằng xa, Hồng Nhung cúi đầu mím môi đưa hai tay ôm chặt lấy mặt nheo ngào, chua xót lẽ nào ngay từ đầu bản thân mình đã lựa chọn sai lầm, yêu nhầm người không nên yêu để giờ đây khổ đau thế này. Sự thật đã rõ ràng như vậy rồi tiếp tục hay chấp nhận buông tay nhường Hoà Mi cho Nhật Duy rồi mỉm cười thầm chúc hai người đó hạnh phúc. Ha ha, liệu có thể không?

Trong một căn phòng riêng chỉ có một chiếc bàn cùng hai trước ghế, Hoà Mi bước vào ngồi xuống ghế được một lúc thì một chú công an dẫn Kim Trọng đi vào. Nhìn thấy nhỏ anh ta khẽ mỉm cười thân thiện rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện, đợi trong phòng không còn một bóng người Kim Trọng mới nhìn Hoà Mi cười khổ.

- Xin lỗi em, tại tôi mà em mới rơi vào hoàn cảnh khổ sở như vậy. – Sắc mặt anh ta nặng nề, chân thành xin lỗi.

- Tại sao anh lại làm như vậy? – Hoà Mi im lặng nhìn chằm chằm anh một lúc lâu, cổ nén cảm xúc phẫn nộ, máu nóng đang bốc sôi lên đến tận đỉnh đầu để không cảm xúc nước lợ trước mặt hắt thẳng vào bộ mặt ác độc, để tiện của anh ta.

- Bởi vì Hồng Nhung – Kim Trọng nhìn Hoà Mi bình thản nói.

- Vì Hồng Nhung? Cô ta sai khiến anh hả? – Dù biết Hồng Nhung có mối quan hệ không bình thường với anh ta, nhưng khi tận tai nghe anh ta thừa nhận vì cô ta nên mới làm như vậy khiến nhỏ không khỏi kinh ngạc mở to mắt.

- Không là do tôi tự nguyện – Kim Trọng khẽ nhún vai

- Tự nguyện ư? – Hoà Mi nghe xong càng sốc hơn, tại sao anh ta lại tự nguyện làm những chuyện hại người ghê tởm đó vì Hồng Nhung. Còn chấp nhận gánh hết mọi tội lỗi thay cô ta dù phải ngồi tù 15 năm liền, dùng lừa nhra, 15 năm tù đó, một ngày trong tù bằng nghìn thu ở ngoài anh ta có bị điên không vậy?

- Đúng vậy, tại tôi yêu cô ấy quá nhiều, tuy là yêu đơn phương nhưng tôi vẫn không thể nào bắt bản thân mình ngừng yêu cô ấy được. Vì làm như vậy chẳng khác nào ép trái tim tôi ngừng đập, để cô ấy được vui tôi sẵn sàng làm tất cả những gì cô ấy muốn. – Kim Trọng nhắc đến Hồng Nhung giọng dịu dàng hẳn đi.

- Kể cả việc hại tôi khiến tôi không chỉ phát điên mà còn suýt nhảy lầu tự sát chết thật – Hoà Mi nhìn Kim Trọng bằng ánh mắt không thể tin được. Ngay lập tức đập mạnh trán xuống bàn, rồi véo một cái vào tay thật đau để xem rốt cuộc mình có phải đang nằm mơ hay không?

Một người yêu đơn phương bất chấp tất cả để có được người mình yêu, không ngần ngại dùng thủ đoạn ác độc quyết dồn tình địch vào chỗ chết giống như Hồng Nhung là đã đủ khiến nhỏ đau đầu rồi. Lại còn xuất hiện thêm một kẻ điên yêu đơn phương chỉ cần người mình yêu được vui sẵn sàng làm tất cả những gì cô ấy thích kể cả hại chết người giống như Kim Trọng thì thử hỏi làm sao nhỏ sống được trên đời này hả? Thật sự lúc này Hoà Mi rất muốn khóc, cảm thấy rất kinh sợ cái thứ tình yêu đơn phương đến mãnh liệt và điên rồ như vậy. Hu hu, nhỏ thật sự không đủ trình độ để đầu lại được, thua thật, bó tay luôn. Hic

- Haiz... thực ra tại em “choi” cô ấy một vô đau quá, vụ em sai người hát bài “Anh không đòi quà” nhằm dạy cho cô ấy một bài học để biết thế nào là lễ độ, khiến cô ấy vô cùng tức giận cảm thấy rất nhục nhã em còn nhớ chứ? – Kim Trọng nén cười khi nhìn thấy bộ dạng cười ra nước mắt của Hoà Mi khi biết mình yêu đơn phương Hồng Nhung mà làm ra cái việc hại chết người như vậy.

- Đương nhiên nhớ, thì ra vì vụ này mà cô ta đã nghĩ ra được cái thủ đoạn để tiện ấy để dồn tôi vào con đường chết không bao giờ có thể ngóc đầu lên được. Thật không ngờ lòng người lại có thể dã man, tàn nhẫn, máu lạnh đến như vậy vì không có được thứ mình muốn, vì bị người khác trêu chọc mà nhất định bất chấp thủ đoạn ép người ta phải chết, coi mạng người như cỏ rác. Thật đáng hận mà – Hoà Mi bẻ ngón tay kêu “Tách”, tức giận đến mức khói bốc cao trên đỉnh đầu hận không thể tát cho cô ta thêm vài phát nữa.

- Nếu cô ấy mà thực sự dã man, thâm hiểm, mất nhân tính như em nói thì bây giờ em chẳng còn có cơ hội ngồi đây nói chuyện với tôi nữa đâu – Kim Trọng cười nhạt.

- Ý anh là sao? Như vậy vẫn chưa gọi là dã man, ác độc, mất nhân tính thì như thế nào mới gọi là dã man? – Nghe anh ta nói vậy Hoà Mi lại càng tức điên hết cả ruột gan, hai người này đứng xứng đôi vừa lứa thật, kẻ nào cũng thâm hiểm, ác độc giống hệt nhau. Hai người ta suýt chết còn kêu vẫn chưa là gì đâu còn nhẹ nhàng lắm, chẳng nhẽ nhỏ nên rút cái hài dưới chân phi vào mặt anh ta cho đỡ cảm phần chắc.

- Ha ha, em đúng là vẫn còn ngây thơ, ngốc nghếch lắm. Thảo nào Nhật Duy yêu em chứ không phải cô ấy. – Kim Trọng thấy Hoà Mi tức giận đỏ bừng mặt, nghiêng răng mím môi nhìn mình bằng ánh mắt muốn giết người liền bật cười.

- Anh không cần phải mỉa mai, giễu cợt nhau thế đâu, có gì nói thẳng đi – Hoà Mi hít khí lạnh khẽ nhắm mắt để không chế cảm xúc.

- Có lẽ em chưa va vấp thực tế ngoài đời nhiều, vẫn còn thích mơ mộng, thích đọc tiểu thuyết về những câu chuyện tình yêu đẹp như một giấc mơ. Vẫn còn ham chơi, suy nghĩ đơn giản nên em không thể hiểu hết được lòng dạ con người độc ác, thâm hiểm, nông sâu khó lường như thế nào đâu. Nếu em mà không chịu sớm trưởng thành, suy nghĩ sắc sảo, nhạy bén, biết nhìn xa trông rộng. Học cách thích nghi một cách với mọi biến cố có thể xảy ra thì em sẽ không bị người ta dễ dàng làm hại, vào vào bệnh viện nhiều lần đến thế. Em mà không biết tự bảo vệ bản thân mình sớm muộn cũng sẽ phải chết oan uổng thôi. Quan trọng là em phải biết nhìn người, tin tưởng đúng người, biết phân biệt cái gì đúng, cái gì sai, nên làm gì và không nên làm gì một cách thông minh, hiểu biết thì em mới có thể khiến người ta nể sợ, mới không bị người ta đẩy ngã xuống vực chết mà không biết vì sao chết. – Kim Trọng cảm xúc nước lợ nhấp ngậm nước mỉm cười từ tốn nói.

- Anh nói với tôi những chuyện này là có ý gì? – Hoà Mi nhíu mày quan sát sắc mặt bình thản như chẳng hề có chuyện gì xảy ra của Kim Trọng trong khi anh ta sắp phải ngồi tù 15 năm rồi mà lòng không khỏi khâm phục, đúng là một con cáo già lão luyện, xảo quyệt. Muốn đấu với anh ta chính xác thì nhỏ vẫn còn non kém lắm, haiz.

- Ý tôi muốn nói là trong cuộc sống này em phải thật sự tỉnh táo, lý trí đừng bao giờ để tình cảm lấn át lý trí nếu không em sẽ gặp rắc rối thậm chí là nguy hiểm đấy. Có rất nhiều người muốn lợi dụng em để làm việc gì đó có lợi cho họ nên em phải thật tỉnh táo, suy nghĩ và cân nhắc kỹ lưỡng quyết đoán trong thời gian ngắn xem nên làm hay không. Đừng vì lợi ích trước mắt mà liều lĩnh, quá mạo hiểm khi không có cơ sở gì chắc chắn em sẽ rước họa vào thân đó. Nhờ họ muốn lừa bán em sang Trung Quốc thì sao...

Kim Trọng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hoà Mi cảm thấy rất buồn cười cô bé này mà ở bên Nhật Duy không chết vì bị người ta ghen ghét, đồ kỵ thì cũng bị người ta truy sát hại chết trên thương trường lúc nào không biết. Oh, đúng rồi chẳng phải tương lai cô bé này sẽ trở thành người thừa kế của tập đoàn Phan thị danh tiếng đó sao. Anh ta thật sự muốn biết cô nhóc này sẽ làm sao để trụ vững được khi mà xung quanh có quá nhiều đối thủ hùng mạnh không kém sành sỏi và nhiều kinh nghiệm hơn cô bé rất nhiều, càng nghĩ càng thấy thú vị.

- Cảm ơn những lời khuyên quý báu của anh, vậy tại sao anh lại giúp Hồng Nhung làm việc đó dù biết là sẽ gặp rắc rối để giờ thì phải ngồi tù 15 năm – Hoà Mi cắn móng tay nhìn anh ta mà không hiểu anh đang suy nghĩ cái quái gì nữa.

- Đây cũng là một ví dụ cho thấy nếu để tình cảm lấn át lý trí thì sẽ có kết cục như thế nào. Tôi yêu cô ấy bằng một tình yêu chân thành không toan tính, ngày gặp cô ấy lần đầu tiên khi cô ấy đến quán bar uống rượu say khướt lúc ở NewYork, tôi đã thích cô ấy rồi, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Có thể em không tin, đời tôi đã gặp rất nhiều phụ nữ nhưng họ chỉ đến với tôi vì tiền, chẳng một ai thật lòng, yêu thương chăm sóc tôi cả. Vậy mà chẳng hiểu sao khi nhìn thấy cô ấy trong bộ dạng nửa tỉnh nửa say bị đám đàn ông trêu chọc, ga tình. Trái tim tôi liền dâng trào cảm giác khó chịu, chỉ muốn đập cho mấy gã đó một trận và lôi cô ấy ra khỏi cái nơi ồn ào, náo nhiệt và không sạch sẽ đó. – Nhớ lại những kỷ niệm đã qua về lần đầu tiên gặp gỡ người con gái mình yêu ánh mắt Kim Trọng trở lên mơ màng nhưng không giấu được cảm xúc buồn thoáng quá sâu trong đáy mắt.

- Và rồi không thể dừng dung với đề cô ấy một mình trong hoàn cảnh trở trêu như vậy tôi đã lôi cô ấy ra xe chở cô ấy tới khách sạn, thuê phòng ngủ một mình một phòng còn tôi ở phòng bên cạnh. Sáng ra tỉnh dậy hiểu mọi chuyện xảy ra đêm qua cô ấy liền mỉm cười cảm ơn tôi, phải công nhận tôi chưa từng nhìn thấy một nụ cười nào đẹp, rạng rỡ hơn cả ánh trăng đêm rằm như thế, tôi cứ đứng ngẩn ứ gì giây phút ấy mãi dừng lại thì tốt quá. Tôi và cô ấy đã làm quen với nhau, thỉnh thoảng trò chuyện tán gẫu ở quán cà phê.

Kim Trọng mỉm cười rất dịu dàng, ấm áp khiến Hoà Mi còn cảm thấy Hồng Nhung đúng là có phúc quá mới được một người đàn ông yêu sâu đậm như vậy thế mà không biết trân trọng. Cứ yêu mãi một người không thuộc về mình là sao nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131

Là tại do định mệnh, duyên phận đã an bài nhằm lẫn nên mới khiến con người phải khổ đau hay tất cả đều do chính tự bản thân con người cố tình gây ra và phải chịu như thế?

Một người không biết quý trọng tính mạng bản thân mình, không biết tự yêu quý chính mình thì làm sao có thể đem lại hạnh phúc cho người khác và có thể khiến người khác yêu thương, trân trọng mình được.

Nhớ lại những gì từng đã xảy ra trong quá khứ, Kim Trọng chợt thấy tim đau nhói, miêng đắng chát không thể hiểu nổi tại sao cô gái ấy lại cứ yêu mãi một chàng trai không bao giờ thuộc về mình, đã đem lòng yêu cô gái khác. Tại sao mãi không chịu ngoảnh đầu nhìn lại đằng sau còn có một người đang chờ đợi cô ấy và yêu cô ấy bằng cả trái tim chân thành. Cứ đuổi hình bắt bóng mãi như vậy anh ta cảm thấy thật sự rất mệt mỏi, giờ phút này chỉ muốn kể rõ hết mọi chuyện để cõi lòng thanh thản.

Sau đó sẽ quyết định buông tay, đầu phải ngồi tù suốt 15 năm nhưng anh ta không hề cảm thấy hối hận chút nào. Có lẽ người đời sẽ nghĩ anh ta đúng là một thằng điên khi dám làm tất cả mọi chuyện rồi chấp nhận gánh vác mọi trách nhiệm chỉ vì một cô gái không xứng đáng với mình. Nhưng biết nói sao nhỉ? Trong tình yêu mọi lời lẽ giải thích cho những hành động vô cùng ngốc nghếch và điên rồ đều là thừa thãi, nếu mà suy nghĩ tỉnh táo, lý trí thì đã chẳng có chuyện gì đáng để nói.

- Mãi về sau tôi cũng biết vì sao đêm đó cô ấy lại uống say đến mất cả lý trí như vậy. Chỉ vì yêu một chàng trai suốt gần chục năm suốt từ hồi cấp 1, hai người có mối quan hệ rất thân thiết cùng học, cùng ăn, cùng chơi vui buồn có nhau. Chàng trai ấy rất đẹp trai, ga năng, học giỏi nhưng mỗi tội quá lạnh lùng khiến các cô gái khác mặc dù rất yêu thích nhưng cũng chỉ dám đứng từ xa ngắm nhìn. Trong khi lại đối xử với cô ấy rất tốt, cũng chỉ thân thiết với mình nhất nên cô ấy cứ ngỡ chàng trai đó yêu mình. Cô ấy mơ mộng đợi chờ giây phút chàng trai đó sẽ tỏ tình với mình không cần nể, không cần hoa hồng hay kẹo socola chỉ cần chàng trai đó nói thích mình và muốn cô ấy đồng ý làm bạn gái là cô ấy đã thấy mãn nguyện rồi. – Kim Trọng trầm ngâm một lúc rồi kể tiếp

- Người mà mình ngày nhớ đêm mong, là hoàng tử bạch mã trong mỗi giấc mơ, yêu quá say đắm, quá cuồng nhiệt và tha thiết của sự ngây thơ ban đầu của tuổi thiếu nữ mới lớn. Đến khi vỡ mộng cô ấy mới đau xót chẳng thiết sống vào quán bar uống rượu khóc lóc kêu gào “Tại sao anh lại không yêu em chứ?”, “Em có gì không tốt chứ sao anh lại đối xử với em như vậy?” – Kim Trọng cay đắng nhớ lại lần đầu tiên mình gặp Hồng Nhung cũng là lúc cô đang thất tình vì quá yêu một người con trai khác. Đau.

- Người con trai ấy là Nhật Duy đúng không? – Hoà Mi không biết cảm xúc của mình lúc này là như thế nào nữa, nên vui hay buồn khi mà người mình yêu được một cô gái yêu đến chung tình và tha thiết như vậy. Nhỏ chỉ là một cô gái bình thường không thể nào ngăn cản hoặc cấm đoán cô gái khác không được phép yêu Nhật Duy, dầu biết cảm xúc yêu thương một người xuất phát từ trái tim chẳng có gì là sai trái cả nhưng vẫn thấy lòng rất khó chịu.

- Đúng, nhưng cô có biết vì sao cô ấy trở nên như vậy không? – Kim Trọng gật đầu xác nhận

- Chắc là do bị Nhật Duy từ chối.

- Haiz, đơn giản thôi chờ quá lâu mà không thấy Nhật Duy có động tĩnh gì. Quá sốt ruột cô ấy đã chủ động gặp riêng Nhật Duy và ngượng ngùng nói “Em yêu anh, yêu từ rất lâu rồi. Anh đồng ý làm bạn trai em nhé”. Nhật Duy thoáng bối rối không biết phải làm sao, cuối cùng cũng kiên quyết từ chối “Xin lỗi anh chỉ coi em là một người bạn tốt giống như một cô em gái bé nhỏ thôi”. Cô ấy nói ra tình cảm của mình đâu phải chỉ để làm em gái, mặc dù rất sốc nhưng cô ấy vẫn không bỏ cuộc theo đuổi rất quyết liệt. Đề cắt đứt cái tình yêu đơn phương mãnh liệt khá phiền phức đó, không còn cách nào Nhật Duy đành nói đã yêu cô gái khác rồi. Và đó lại là một sai lầm nghiêm trọng mà Nhật Duy mắc phải bắt đầu một bi kịch không thể cứu vãn. – Kim Trọng lắc đầu thờ dãi cảm thán.

- Bắt đầu một bi kịch không thể cứu vãn – Từ đầu đến giờ nghe kể đến những chuyện liên quan đến Nhật Duy là khiến Hoà Mi quan tâm và lắng nghe chăm chú nhất, nhìn sắc mặt nặng nề của Kim Trọng khi nhắc đến câu bắt đầu một bi kịch không thể cứu vãn khiến nhỏ giật mình cảm thấy rất bất an cảm thấy vấn đề không chỉ đơn giản là bi kịch.

- Cô gái mà Nhật Duy yêu lại là Diệu Loan em gái của Thanh Tùng, Hồng Nhung đau khổ nhưng quyết không cam tâm liền đến gặp Diệu Loan nói chuyện xem cô ta hơn mình ở điểm nào. Phụ nữ thực sự rất phức tạp, khi thấy người đàn ông mình yêu đem lòng yêu người con gái khác là lại bắt đầu tự hỏi cô ta có gì hơn mình, có gì xuất sắc hơn mình, có xinh đẹp hơn mình không tại sao người ấy lại chọn cô ta mà không phải mình khiến mọi chuyện trở lên rắc rối vô cùng.

Kim Trọng chán nản khi nghe cái câu hỏi ngớ ngẩn đó của Hồng Nhung không dưới cả trăm lần mỗi khi gặp mình nói chuyện, cảm giác ấy rất khó diễn tả thành lời.

- Là sao? – Hoà Mi tò mò

- Có ai ngờ Diệu Loan cũng yêu đơn phương Nhật Duy nhưng chưa dám ngỏ lời, thực ra Nhật Duy định nhờ cô bé đó diễn kịch đóng giả người yêu để né tránh Hồng Nhung còn chưa kịp nói thì mọi chuyện đã bị đảo lộn hết cả. Biết tin Nhật Duy nói yêu mình qua lời của Hồng Nhung, ngay lập tức trở về nhà nhờ cha mình đến cầu thân muốn đính hôn với Nhật Duy đợi đủ tuổi sẽ kết hôn luôn. Nhật Duy đau khổ khóc không ra nước mắt tránh vô đưa lại gặp vô dứa, đành nói sự thật là chỉ coi Diệu Loan như em gái mà thôi và từ chối lời cầu thân nói người anh ta yêu là một cô gái khác nhưng Diệu Loan lại hiểu nhầm Nhật Duy yêu Hồng Nhung. Hồng Nhung muốn thử lòng Nhật Duy nên mới đến nói chuyện đó với mình để thử xem Nhật Duy phản ứng như thế nào? – Kim Trọng đau đầu khi nghĩ đến Nhật Duy quá đào hoa được hai cô gái yêu mến quá mức điên cuồng như vậy cũng thật khó thân cậu ta quá. Hắc.

- Và rồi Diệu Loan không chịu chấp nhận sự thật phũ phàng đó nên đã cắt cổ tay tự sát, mất máu nhiều quá nên đã chết rồi. Từ đó mối quan hệ giữa Nhật Duy với Thanh Tùng trở nên hết sức căng thẳng, Thanh Tùng hận Nhật Duy đến tận xương tủy. Luôn tìm mọi cách để triệt hạ, gây sóng gió không chỉ với Nhật Duy mà còn với cả tập đoàn Thái Dương do cậu ấy làm chủ.

- Thanh Tùng không phải là con người thông minh, xảo quyệt, nguy hiểm, tàn nhẫn có thù tất báo. Những gì người khác đã gây ra cho cậu ta, cậu ta sẽ bắt kẻ đó phải trả giá gấp nhiều lần hơn thế bất chấp thủ đoạn nên em phải hết sức cẩn thận cư xử sao cho hài hoà đôi bên cùng có lợi nếu không sau này cả em lẫn Nhật Duy sẽ không thể sống những ngày yên bình được đâu. – Kim Trọng về mặt vô cùng nghiêm túc dặn dò Hoà Mi, nghĩ đến Thanh Tùng mà không khỏi ớn lạnh.

Không phải tại cậu ta gọi điện uy hiếp nói nếu anh ta mà dám bỏ trốn sẽ giết chết Hồng Nhung ngay tức khắc, khiến anh ta đành giả vờ ra sân bay bỏ trốn để cảnh sát bắt giữ không thì bọn cảnh sát gốc đó làm sao đủ trình độ bắt được anh ta. Một con người thâm hiểm rất biết bắt chẹt điểm yếu của người khác để uy hiếp, đe dọa, tàn nhẫn và đáng sợ hơn Nhật Duy nhiều.

- Diệu Loan thật ngốc còn trẻ như vậy sao lại đi tự sát chứ, mạng sống của bản thân còn không biết trân trọng, không biết yêu quý bản thân mình thì làm sao người khác có thể yêu thương, trân trọng cô ấy được chứ. Vừa thiệt thân bị người đời nguyên rủa là “Ngu ngốc” còn khiến những người còn sống phải đau khổ, ân hận còn khiến Nhật Duy bị Thanh Tùng hận đến tận xương tủy. Sau này nhất định sẽ phải gặp rất nhiều nguy hiểm, lần trước gặp ở công viên Hải Hà. Thanh Tùng có nói những gì Nhật Duy có anh ta sẽ huỷ diệt bằng hết, sẽ bắt anh ấy nợ máu phải trả bằng máu. Lúc đó tôi tưởng anh ta thần kinh không được bình thường nên không để ý, bây giờ thì tôi tin những lời anh ta nói lúc đó là thật rồi.

Nghĩ đến món nợ máu này mà Hoạ Mi không khỏi cảm thấy rùng mình lạnh sống lưng, linh cảm tương lai một điều gì đó rất đáng sợ nhất định sẽ xảy ra rất có thể sẽ khiến cả nhà Nhặt Duy gặp bất trắc khó lường.

- Trong cuộc sống đáng sợ nhất là những người yêu quá điên cuồng, yêu đến mù quáng mất hết cả tỉnh táo, lý trí để phân biệt việc gì nên làm việc gì không nên làm. Khi người họ yêu không yêu đáp trả như họ mong muốn họ có thể điên rồ tự huỷ hoại bản thân mình như tự sát, xăm chữ, tự làm thương tổn bản thân, phát điên, ... thậm chí là huỷ diệt luôn cả người họ yêu bằng cách giết người đó chết trước rồi mình chết sau, nhất là những người trẻ tuổi tính cách nông nổi, liều lĩnh không nghĩ đến hậu quả thích là làm.

- Trong trường hợp này Diệu Loan vẫn là còn có ý thức chưa muốn Nhặt Duy chết cùng mình đó thôi, nếu mà cô ấy thật sự muốn như thế thật thì chưa chắc em đã có cơ hội được gặp cậu ta đâu.

Kim Trọng nhún vai ánh mắt sâu đen thăm thẳm thoáng chút sợ hãi, may cuộc đời anh ta chưa gặp phải cô gái nào yêu điên rồ giống như Diệu Loan nếu không anh ta cũng không dám chắc liệu tính mạng mình có giống như ngọn đèn trước gió bị dập tắt bất cứ lúc nào hay không?

- Tôi thấy anh cũng chẳng kém cô ấy là bao đâu – Hoạ Mi cười nhạt, cô ấy thì tìm đến cái chết để giải thoát còn anh thì tự nguyện vào tù để bảo vệ người mình yêu. Cái thứ tình yêu ấy thật sự quá đáng sợ.

- Ha ha, tôi cũng nghĩ đúng là mình bị điên thật rồi có lẽ nơi tôi cần đến không phải là nhà tù đâu mà phải là bệnh viện tâm thần mới đúng, vào đây được các bác sĩ tư vấn tâm lý và hướng dẫn điều trị khắc phục biết đâu tôi khỏi luôn được cái căn bệnh yêu đơn phương một cách điên rồ và mù quáng đáng sợ đó ấy chứ. Như vậy đời tôi mới có thể tươi sáng lên được, lúc đó hạnh phúc mới có thể mỉm cười với tôi, em thấy tôi nói đúng chứ? – Kim Trọng bật cười pha trò, lòng chua xót yêu đơn phương là khổ, biết khổ sao vẫn cứ yêu.

- Hê hê, có lẽ phải thay quả tim khác hoặc uống một loại thuốc mất đi một phần hồi ức liên quan đến người mà mình yêu đơn phương may ra còn có hi vọng còn nếu không thần tiên cũng đành bó tay đối với căn bệnh nan y vô phương cứu chữa đó. – Hoạ Mi cười lè lưỡi

Nếu có thể dễ dàng lãng quên một người thì Diệu Loan đã chẳng tìm đến cái chết và Kim Trọng đã chẳng phải ngồi đây cười chua chát như thế này. Ngay cả mình cũng chẳng phải ngần ngại trân trọng từng giây từng phút quý giá mỗi khi được ở bên Nhặt Duy dù biết sắp phải rời xa nhưng vẫn gượng cười dù trái tim nhói đau, miệng đắng ngắt không nói lên lời để người ấy không phải lo lắng.

Cứ ngỡ tình yêu sẽ khiến con người ta trở lên vui vẻ, sống hạnh phúc hơn, xua đi lạnh giá tâm tởi. Gắn kết hai trái tim cô đơn, lạc lõng lại với nhau để sưởi ấm tâm hồn nhau, bàn tay nắm chặt vượt qua mọi giông bão, sóng gió cùng nhau đi đến cuối con đường.

Nhưng đâu phải tất cả đều được kết quả như mong muốn, có người có được quá dễ dàng thì lại không biết trân trọng để mất đi một cách dễ dàng. Có người thì không thể có vì yêu nhầm người không nên yêu không xứng đáng với tình yêu mình đã dành cho người đó, yêu một người không bao giờ thuộc về mình để rồi sinh hận, quá đau lòng đến mức tìm đến cái chết hoặc làm những điều điên rồ khiến người khác phải kinh sợ.

Tình yêu là tình cảm thiêng liêng, cao thượng ẩn chứa một sức mạnh kỳ diệu cho đi thật nhiều dù biết nhận lại chẳng được bao nhiêu để mang đến cho người mình yêu những điều tốt đẹp, hạnh phúc tuyệt vời nhất còn mình cũng thấy thanh thản, nhẹ nhõm vì đã sống không uổng phí một đời tốt hơn những người chưa từng biết yêu là gì bao giờ. Đâu phải khiến người ta sống trong đau khổ, điên loạn, hối hận rồi nảy sinh nhiều vấn đề tiêu cực, nếu vậy thì yêu làm gì để không chỉ khổ bản thân mình mà còn làm khổ người khác cùng rất nhiều người khác...

Trên đời này làm gì có nhiều chuyện cổ tích tình yêu cảm động rơi nước mắt khiến người ta ngưỡng mộ ở ngoài đời thực đến thế khi mà hầu như con người khi yêu ai cũng luôn mang trong mình một phần ích kỷ, toan tính, lòng chiếm hữu, cả thèm chóng chán, thích cái đẹp, thích lãng mạn, thích ngọt ngào, thích những điều mới mẻ, hấp dẫn, sợ khổ cực, sợ nghèo khó, sợ chết thậm chí còn giả dối... ẩn chứa sâu nơi tận cùng trái tim không biết sẽ bộc phát lúc nào để rồi huỷ diệt đi một tình yêu đẹp đang có.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132

Thì ra sâu thẳm trong tâm hồn mỗi con người dù là độc ác, máu lạnh, tàn nhẫn đến mấy cũng đều ẩn chứa một chút lòng lương thiện, không ai là hoàn toàn xấu xa, mất hết nhân tính cả. Chỉ có điều vì những tác động ngoại cảnh do bị chèn ép, do bị người xung quanh đối xử không tốt hay trong suy nghĩ chứa những điều hoang tưởng, bị ám ảnh tâm lý, hay sợ hãi điều gì đó, muốn trả thù mới trở thành một con người xấu xa, độc ác.

Yêu có nghĩa là không bao giờ nói lời hời hợt, được gặp gỡ và được yêu thương một người nào đó là điều quý giá nhất mà Thượng đế đã ban tặng cho con người. Hãy biết trân trọng và cảm ơn vì điều đó.

- Hey, cái vòng lẩn quẩn yêu quá hoá hận thù, quá đau lòng trước cái chết của Diệu Loan khi cô bé mới 15 tuổi. Nhặt Duy liền cắt đứt quan hệ với Hồng Nhung, tỏ ra lạnh nhạt thậm chí là ghét bỏ nếu không phải tại cô ấy đến tìm Diệu Loan nói vớ vẩn thì đã không xảy ra chuyện đáng tiếc đó. Lập tức sang Việt Nam trốn tránh được vài tháng thì Hồng Nhung cũng theo sang rồi cả Thanh Tùng nữa. Hồng Nhung thì cứ nuôi hi vọng Nhặt Duy sẽ quay lại

với mình, sẽ yêu mình như mình đã yêu. Cho đến khi em xuất hiện thì mọi chuyện càng trở nên rắc rối.

Kim Trọng vuốt trán lúc đầu bất lực, con gái ngày nay thật đáng sợ mới có mười mấy tuổi đầu đã yêu đương rồi. Kiến thức thì non kém, không hiểu biết hơi tý thì tìm đến cái chết nào cắt cổ tay, nhảy lầu, uống thuốc ngủ... rồi thì đánh ghen, theo đuổi một cách quyết liệt không quan tâm bất cứ điều gì, danh dự, lòng tự trọng, tiết hạnh... đều coi như vớ vẩn, cỏ hủ, lạc hậu vậy mà cũng sống được, cũng đòi có hạnh phúc?

- Và cô ấy quyết tâm muốn có Nhật Duy bao nhiêu thì càng quyết liệt muốn loại bỏ em ra khỏi cuộc sống của cậu ta bấy nhiêu. Lần này chỉ là giọt nước tràn ly thôi, bởi cô ấy cảm nhận được tình yêu của Nhật Duy dành cho em quá sâu đậm rồi nếu không khiến em biến mất hoặc tự động bỏ đi thì khó có cơ hội níu kéo Nhật Duy quay lại với mình. – Kim Trọng giải thích

- Cô ta đúng là phát điên thật rồi, không còn là con người có lương tâm nữa rồi, thủ đoạn quá độc ác khiến người khác phải thấy ghê tởm. Thật quá đáng sợ - Hoà Mi ánh mắt căm phẫn bàn tay nắm chặt lại móng tay cắm sâu vào da thịt nghĩ lại những chuyện vừa xảy ra không khỏi thấy đau lòng. Sao con người ta có thể vì yêu một người không được như ý muốn mà nhẫn tâm ra tay hại người khác như thế chứ.

- Tôi biết tâm trạng của em lúc này nhưng có chuyện này em chưa biết, khi nghe câu chuyện tình yêu của cô ấy đối với Nhật Duy tôi lại càng yêu cô ấy hơn. Khi tôi còn ở New York mỗi lần tôi bị ốm cô ấy thường đến chỗ tôi nấu cháo cho tôi ăn, bắt tôi uống thuốc. Khác với tiểu thư cảnh vàng lá ngọc khác cô ấy nấu ăn ngon tuyệt vời luôn thì ra tất cả đều do mẹ cô ấy hướng dẫn, nhưng tại ba cô ấy quan hệ bỏ bịch linh tinh không quan tâm vợ con khiến mẹ cô ấy đau lòng quá sinh bệnh mà chết.

- Khi còn trẻ mẹ cô ấy với ba cô ấy yêu nhau say đắm lắm, tưởng biển cạn đá mòn cũng không bao giờ rời xa nhau hoặc thay lòng đổi dạ. Hồi còn trẻ nhà ba cô ấy nghèo lắm nhưng có chí vươn lên, mẹ cô ấy thì quyết tâm chỉ cưới mình ba cô ấy nếu không sẽ ở vậy cả đời. Thương con nên cuối cùng ông bà ngoại của cô ấy cũng đồng ý cho cưới thực ra thấy chàng rể giỏi giang, xuất sắc nên cũng ưng. Vài năm sau ông bà ngoại của cô ấy qua đời, ba cô ấy đứng lên chào lái công ty khiến công ty phát triển ngày càng mạnh. – Kim Trọng giọng buồn rầu

- Có nhiều tiền rồi, thành công trong sự nghiệp cũng là lúc ông ấy thay lòng đổi dạ ăn chơi đàng điếm, bỏ mặc vợ con, nửa đêm mới về nồng nặc mùi rượu nồng nặc khắp nơi nhiều khi còn nổi cơn điên đánh mẹ con cô ấy. Hoặc đi công tác vài ngày đến vài tuần thậm chí vài tháng thực ra là đi du lịch với tình nhân, lần nào trở về người ông ta cũng nồng nặc mùi nước hoa, son môi dính trên cổ áo. Mẹ cô ấy nghĩ tất cả đều là do mình lựa chọn nên nhẫn nhịn chịu đựng không ly hôn rồi sinh bệnh tật mà chết, bỏ cô ấy bơ vơ lúc đó cô ấy mới 14 tuổi. Chẳng còn ai ở bên quan tâm cô ấy ngoài Nhật Duy nên cô ấy càng quyết tâm phải có cậu ta nếu không cô ấy sẽ chết mất, khi mà người cô ấy yêu thương nhất, chỗ dựa tinh thần vững chãi nhất đã ra đi. Đến cả người cô ấy yêu nhất cũng muốn bỏ rơi cô ấy nốt thì cô ấy chịu sao nổi nhất là khi đã trót yêu Nhật Duy quá nhiều.

Kim Trọng xót xa hận mình tại sao lúc đó không có mặt để chăm sóc, an ủi cô ấy chứ. Con cái không có quyền chọn cha mẹ, nhưng ai chẳng muốn có một gia đình hạnh phúc, cha mẹ đầy đủ thật lòng yêu thương nhau. Tại sao ông ta lại có thể cặn bực bạc nghĩa nhẫn tâm bỏ rơi vợ con, lãng quên lời hứa hẹn năm xưa khi con yêu nhau mà sống trong vinh hoa phú quý, sống trên nỗi đau xót, căm hận của người khác chứ.

Nếu không phải tại ông ta, mẹ Hồng Nhung còn sống khuyên bảo, tư vấn tâm lý nhất định cô ấy sẽ không rơi vào vùng bùn lầy không lối thoát để phải chịu nhiều khổ đau như thế. Con cái có sa cơ lỡ bước cũng do một phần bố mẹ không quan tâm, chăm sóc, khuyên bảo kịp thời. Chỉ ích kỷ nghĩ đến hạnh phúc của riêng mình, chỉ biết lao vào kiếm tiền để con cái tự sinh tự diệt. Con cái đến tuổi phát triển nhất, có nhiều điều thay đổi yêu sớm, quan hệ sớm cũng không biết thậm chí mang thai đến tháng thứ 5 cũng không biết đẻ rồi vài cũng chẳng biết. Xã hội càng phát triển thì tình cảm ruột thịt máu mủ càng lúc càng xa cách, nhạt nhẽo đi sao?

Còn trường học thì ngưng ngừng trong việc dạy những vấn đề “nhạy cảm”, “tế nhị” chỉ người trưởng thành cưới vợ lấy chồng mới biết còn bọn trẻ con ít tuổi thì biết gì mà nói mà không biết thực tế bây giờ hồi trẻ lớp 5 xem phim trên tivi hồi họ trộm trăn làm gì cũng đã cười lạnh thừa biết trong lòng rồi. Cấm đoán yêu đương thì cấm đoán quá, ngại ngần thì ngại ngần quá dạy lý thuyết qua loa thì ở lứa tuổi trẻ tò mò, ham hiểu biết, thích trải nghiệm khác gì vẽ đường cho hươu chạy?

Thế nên nhiều người trẻ tuổi khi rơi vào những tình huống đau khổ, bế tắc không được ai khuyên bảo tư vấn mà có tư vấn thì cũng bảo thủ nặng nề việc trách mắng làm nhục con cái thế là đành tìm đến cái chết hoặc còn đường phạm tội để giải thoát, có cha mẹ nhiều kinh nghiệm hiểu biết ứng xử bên cạnh cũng như không? Buồn cười thật, trên đời này còn nhiều người điên rồ và đáng thương giống Diệu Loan và Hồng Nhung lắm.

- Nhưng khổ nỗi Nhật Duy không yêu cô ấy mới đau chứ, đến khi em xuất hiện thì cô ấy liền đổ lỗi tất cả tại em nên Nhật Duy mới không yêu cô ấy. Còn những chuyện gì xảy ra tiếp theo em đều biết cả rồi đấy – Kim Trọng mệt mỏi cầm cốc nước lọc uống vừa liếc nhanh quan sát nét mặt Hoà Mi.

- Hoàn cảnh của cô ta đúng là đáng thương và tội nghiệp thật, nhưng cũng không thể vì lý do đó mà hại người khác đến mức sống không được mà chết cũng không xong như thế chứ? – Hoà Mi nén giận, lòng tuy có chút thương cảm nhưng đối với những việc cô ta đã gây ra với mình nhỏ thật sự không thể nào tha thứ được.

- Oh, em vẫn chưa biết rồi cô ấy ra tay với em như vậy vẫn còn là nhẹ nhàng lắm em ơi – Kim Trọng nén cười nhìn vẻ mặt nhăn nhó đầy bức bối của Hoà Mi cảm thấy rất buồn cười, cô bé này vẫn còn đơn thuần lắm. Mọi biểu cảm suy nghĩ đều hiện lên trên khuôn mặt, ánh mắt thế kia thì biết đến bao giờ mới có thể trưởng thành được đây.

- Cái gì? Anh nói vậy mà nghe được à? – Hoà Mi nổi khùng định cầm cốc nước hắt thẳng vào mặt anh ta.

- Đừng vội tức giận từ từ để tôi nói hết đã nào, thực ra thì Hồng Nhung vừa ghen tỵ vừa ngưỡng mộ, yêu mến em lắm đó. Cô ấy từng nói cô ấy rất thích tính cách lương thiện, phóng khoáng, vô tư, dám nghĩ dám làm, nhiệt tình, chân thành và thẳng thắn của em. Nếu không phải em là tình địch của cô ấy thì cô ấy đã kết bạn với em rồi. – Kim Trọng đứng bật dậy nắm chặt cổ tay đang định cầm cốc nước của Hoà Mi, khẽ mỉm cười thân thiện.

- Vậy tại sao cô ta cứ hỏi tôi rằng tôi có gì tốt hơn cô ta, có gì xuất sắc hơn cô ta để làm gì? Anh không cần phải biện minh cho cô ta đâu, có quý mới tin

lời anh nói – Hoạ Mi tò vò về giận dỗi bầu môi hừ lạnh không tin.

- Em đúng là thực sự rất ngây thơ và ngốc nghếch mà, đôi lúc những điều người khác nói dù tin hay không em cũng đừng nên nói thẳng ra như thế sẽ khiến người ta tự ái ghét bỏ em đấy. Ha ha – Kim Trọng bật cười

- Anh...- Hoạ Mi thực sự rất muốn khóc tại sao ai gặp gỡ mình vài lần cũng đều nói mình ngây thơ và ngốc nghếch, đã ngu còn cứ thích tỏ ra nguy hiểm thế nhỉ? Anh ta không phải người đầu tiên nói câu đó đến Nhật Duy cũng nhận xét như vậy càng khiến nhỏ không thể phản bác, mím môi bực bội định bỏ đi ngay tức khắc.

- Thực ra cô ấy đã từng chứng kiến cảnh em đến cô nhi viện mà miệng cười tươi rạng rỡ như hoa nở giữa mùa xuân, tay ôm mấy bó hoa tươi sắc màu rực rỡ vừa đi vừa nhảy tặng cho mấy em nhỏ ở đó, thừa thì cắm lọ hoa trang trí trong phòng khi tình cờ có việc đi ngang qua. Nhìn em chơi với bọn trẻ, dạy chúng hát, tắm cho bọn chúng, tặng chúng cả một đồng bánh kẹo lẫn đồ chơi,...bọn trẻ con vây quanh cười vui sướng gọi tên hoài “Chị Hoạ Mi oi...Chị Hoạ Mi à...” Cô ấy có thể cảm nhận được sự nhân hậu của em.

- Vì vậy cô ấy không muốn một cô ấy tốt bụng và đáng yêu như em bị tổn thương quá lớn, cô ấy hiểu khi một cô gái trong sáng mà bị làm nhục thì sẽ ra sao. Nên lần này cô ấy chỉ muốn em rời xa Nhật Duy thôi, chứ không hề cho người nào động chạm đến em. Nếu mà cô ấy thật sự ác độc, dã man thì cô ấy sẽ làm “Thật” luôn cho em sống dở chết dở thật sự, sao phải ghép ảnh với photoshop làm gì cho mệt. Thực ra sâu thẳm tâm hồn cô ấy vẫn còn lương thiện lắm, chỉ vì quá yêu chịu nhiều bất hạnh bởi hạnh phúc gia đình bị tan vỡ nên mới ra nông nổi như vậy. Thật đáng tiếc.

Kim Trọng cảm thấy rất đau lòng, hi vọng sau khi trải qua xong chuyện này cô ấy sẽ tỉnh táo và lựa chọn cho mình một con đường đúng đắn để tìm được hạnh phúc xứng đáng thuộc về mình.

- Hừ, cho dù như vậy thì tôi cũng đã bị cô ta làm cho một phen sống điên dại thậm chí suýt nữa thì nhảy lầu tự sát đấy. Dẫu sao tôi vẫn thấy cô ta rất đáng ghét – Hoạ Mi trong lòng tuy có hơi xúc động nhưng vẫn thấy rất tức giận về cái trò hạ lưu ghê tởm do cô ta nghĩ ra.

- Thôi mọi chuyện đã qua rồi em hãy để nó qua đi, em hãy cảm ơn vì cô ấy còn có chút lương tâm đi. Trong tay cô ấy có nắm một bằng chứng rất quan trọng, nếu sự việc vượt quá tầm kiểm soát cô ấy sẽ tìm cách cứu giúp em thoát khỏi chuyện rắc rối đó. Dù sao nếu hại em chết thật, để Nhật Duy biết sự thật thì chắc cậu ta sẽ giết cô ấy mất chứ đừng có nói là quay lại. Còn đâu cô ấy chẳng sợ gì đâu, dù sao mẹ cô ấy cũng đã chết, ba cô ấy cũng đâu có quan tâm đến sự sống chết của cô ấy thì cô ấy có còn gì để mà mất nữa đâu. Cùng lắm là chết chứ gì, cô ấy chẳng sợ đâu nếu nghĩ vì e ngại thể lực của cha mẹ em lần Nhật Duy thì em quá sai lầm rồi. – Kim Trọng cười nhạt, khẽ nhún vai.

- Chứng cứ gì thế? – Hoạ Mi tò mò

- Bí mật, hãy cho tôi giữ kín bí mật cuối cùng này, những gì cần nói tôi đã nói cả rồi em còn muốn hỏi gì nữa không? – Kim Trọng cười gian xảo, làm ra vẻ bí ẩn

- Anh yêu cô ấy nhiều đến vậy sao, vì cô ấy sẵn sàng làm tất cả thậm chí nguyên ngôi tù 15 năm cũng không một chút hối hận – Hoạ Mi nhìn sâu vào đôi mắt đen thẳm không biết là đang nghĩ gì của anh ta, thật sự nhỏ vẫn chưa đủ trình độ thông qua ánh mắt mà hiểu được suy nghĩ của người khác hơn nữa anh ta đạt trình độ cáo già như vậy mà.

- Đúng vậy, tôi cứ nghĩ làm tất cả những gì cô ấy thích, cô ấy muốn thì một ngày nào đó cô ấy nhất định sẽ cảm động mà quay đầu lại nhìn tôi. Khi đó cô ấy vẫn sẽ thấy có một người vẫn đang đứng đằng sau chờ đợi cô ấy, để cô ấy biết mình yêu cô ấy nhiều đến như thế nào. Nhưng có lẽ tôi đã làm – Kim Trọng ním cười chua chát

- Niu kéo, chờ đợi một người không bao giờ yêu mình sẽ chỉ càng khiến mình thêm đau khổ, chua xót mà thôi giống như ôm một cây xương rồng nhiều gai càng ôm chặt thì càng đau, máu chảy càng nhiều. Yêu đơn phương là khổ vậy đó, tuy nói chỉ cần nhìn thấy cô ấy hạnh phúc là tôi cũng thấy hạnh phúc. Nhưng sao trái tim vẫn buốt nhói, để đêm về nước mắt lặng thầm rơi, chỉ vì tôi đã yêu cô ấy quá nhiều hơn cả chính bản thân mình mà thôi – Kim Trọng nở nụ cười gượng gạo, ánh mắt ưu tư chôn chứa muộn phiền.

- Tình yêu đó thật vĩ đại, cao thượng nhưng cũng thật ngốc nghếch, đáng thương và tội nghiệp làm sao – Hoạ Mi cảm thán

- Nhưng tôi chưa bao giờ hối hận vì đã yêu cô ấy – Kim Trọng cười nhẹ nhõm

- Hi hi, cảm ơn những lời nói thật lòng vừa rồi của anh, nhờ đó mà tôi đã hiểu thêm được rất nhiều điều. Thời gian cũng không còn sớm, chúc anh luôn mạnh khỏe sớm gặp được một người xứng đáng với mình. Tạm biệt – Hoạ Mi đứng dậy vẫy tay chào mỉm cười bước đi

- Tạm biệt – Kim Trọng ngồi im lặng mỉm cười gật đầu, một cô gái tốt và đáng yêu như em nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133

Nếu không có duyên gặp gỡ thì tim sẽ không phải nhói đau khi biết ai đó đã dần rời xa mình mãi mãi mất rồi. Rượu đắng uống ngàn ly say vẫn tỉnh lại, trót say men tình biết đến bao giờ mới có thể tỉnh lại.

Yêu đơn phương là khổ, biết khổ sao vẫn yêu. Một kết thúc buồn hay là một sự khởi đầu mới cho một người yêu đơn phương đã biết buông tay để tìm kiếm cho mình một hạnh phúc mới, một người thực sự yêu mình như mình đã từng yêu ai đó...

Kim Trọng xót xa hận mình tại sao lúc đó không có mặt để chăm sóc, an ủi cô ấy chứ. Con cái không có quyền chọn cha mẹ, nhưng ai chẳng muốn có một gia đình hạnh phúc, cha mẹ đầy đủ thật lòng yêu thương nhau. Tại sao ông ta lại có thể cặn tình bạc nghĩa nhẫn tâm bỏ rơi vợ con, lãng quên lời hứa hẹn năm xưa khi con yêu nhau mà sống trong vinh hoa phú quý, sống trên nỗi đau xót, căm hận của người khác chứ.

Nếu không phải tại ông ta, mẹ Hồng Nhung còn sống khuyên bảo, tư vấn tâm lý nhất định cô ấy sẽ không rơi vào vùng bùn lầy không lối thoát để phải chịu nhiều khổ đau như thế. Con cái có sa cơ lỡ bước cũng do một phần bố mẹ không quan tâm, chăm sóc, khuyên bảo kịp thời. Chỉ ích kỷ nghĩ đến hạnh phúc của riêng mình, chỉ biết lao vào kiếm tiền để con cái tự sinh tự diệt. Con cái đến tuổi phát triển nhất, có nhiều điều thay đổi yêu sớm, quan hệ sớm cũng không biết thậm chí mang thai đến tháng thứ 5 cũng không biết đẻ rơi vải cũng chẳng biết. Xã hội càng phát triển thì tình cảm ruột thịt máu mủ càng lúc càng xa cách, nhạt nhẽo đi sao?

Còn trường học thì ngưng ngừng trong việc dạy những vấn đề “nhạy cảm”, “tế nhị” chỉ người trưởng thành cưới vợ lấy chồng mới biết còn bọn trẻ con ít tuổi thì biết gì mà nói mà không biết thực tế bây giờ hỏi trẻ lớp 5 xem phim trên tivi hỏi họ trùm chăn làm gì cũng đã cười lạnh thừa biết trong lòng rồi. Cấm đoán yêu đương thì cấm đoán quá, ngại ngừng thì ngại ngừng quá dạy lý thuyết qua loa thì ở lứa tuổi trẻ tò mò, ham hiểu biết, thích trải nghiệm khác gì vẽ đường cho hươu chạy?

Thế nên nhiều người trẻ tuổi khi rơi vào những tình huống đau khổ, bế tắc không được ai khuyên bảo tư vấn mà có tư vấn thì cũng bảo thủ nặng nề việc trách mắng làm nhục con cái thế là đành tìm đến cái chết hoặc còn đường phạm tội để giải thoát, có cha mẹ nhiều kinh nghiệm hiểu biết ứng xử bên cạnh cũng như không? Buồn cười thật, trên đời này còn nhiều người điên rồ và đáng thương giống Diệu Loan và Hồng Nhung lắm.

- Nhưng khổ nỗi Nhật Duy không yêu cô ấy mới đau chứ, đến khi em xuất hiện thì cô ấy liền đổ lỗi tất cả tại em nên Nhật Duy mới không yêu cô ấy. Còn những chuyện gì xảy ra tiếp theo em đều biết cả rồi đấy – Kim Trọng mệt mỏi cầm cốc nước lọc uống vừa liếc nhanh quan sát nét mặt Hoà Mi.

- Hoàn cảnh của cô ta đúng là đáng thương và tội nghiệp thật, nhưng cũng không thể vì lý do đó mà hại người khác đến mức sống không được mà chết cũng không xong như thế chứ? – Hoà Mi nén giận, lòng tuy có chút thương cảm nhưng đối với những việc cô ta đã gây ra với mình nhỏ thật sự không thể nào tha thứ được.

- Oh, em vẫn chưa biết rồi cô ấy ra tay với em như vậy vẫn còn là nhẹ nhàng lắm em ơi – Kim Trọng nén cười nhìn vẻ mặt nhăn nhó đầy bức bối của Hoà Mi cảm thấy rất buồn cười, cô bé này vẫn còn đơn thuần lắm. Mọi biểu cảm suy nghĩ đều hiện lên trên khuôn mặt, ánh mắt thế kia thì biết đến bao giờ mới có thể trưởng thành được đây.

- Cái gì? Anh nói vậy mà nghe được à? – Hoà Mi nổi khùng định cầm cốc nước hắt thẳng vào mặt anh ta.

- Đừng vội tức giận từ từ để tôi nói hết đã nào, thực ra thì Hồng Nhung vừa ghen tỵ vừa ngưỡng mộ, yêu mến em lắm đó. Cô ấy từng nói cô ấy rất thích tính cách lương thiện, phóng khoáng, vô tư, dám nghĩ dám làm, nhiệt tình, chân thành và thẳng thắn của em. Nếu không phải em là tình địch của cô ấy thì cô ấy đã kết bạn với em rồi. – Kim Trọng đứng bật dậy nắm chặt cổ tay đang định cầm cốc nước của Hoà Mi, khẽ mỉm cười thân thiện.

- Vậy tại sao cô ta cứ hỏi tôi rằng tôi có gì tốt hơn cô ta, có gì xuất sắc hơn cô ta để làm gì? Anh không cần phải biện minh cho cô ta đâu, có quý mới tin lời anh nói – Hoà Mi tỏ vẻ giận dỗi bĩu môi hừ lạnh không tin.

- Em đúng là thực sự rất ngây thơ và ngốc nghếch mà, đôi lúc những điều người khác nói dù tin hay không em cũng đừng nên nói thẳng ra như thế sẽ khiến người ta tự ái ghét bỏ em đấy. Ha ha – Kim Trọng bật cười

- Anh... - Hoà Mi thực sự rất muốn khóc tại sao ai gặp gỡ mình vài lần cũng đều nói mình ngây thơ và ngốc nghếch, đã ngu còn cứ thích tỏ ra nguy hiểm thế nhỉ? Anh ta không phải người đầu tiên nói câu đó đến Nhật Duy cũng nhận xét như vậy càng khiến nhỏ không thể phản bác, mím môi bức bối định bỏ đi ngay tức khắc.

- Thực ra cô ấy đã từng chứng kiến cảnh em đến cô nhi viện mà miệng cười tươi rạng rỡ như hoa nở giữa mùa xuân, tay ôm mấy bó hoa tươi sắc màu rực rỡ vừa đi vừa nhảy tặng cho mấy em nhỏ ở đó, thừa thì cấm lọ hoa trang trí trong phòng khi tình cờ có việc đi ngang qua. Nhìn em chơi với bọn trẻ, dạy chúng hát, tắm cho bọn chúng, tặng chúng cả một đồng bánh kẹo lẫn đồ chơi,...bọn trẻ con vây quanh cười vui sướng gọi tên hoài “Chị Hoà Mi ơi...Chị Hoà Mi à...” Cô ấy có thể cảm nhận được sự nhân hậu của em.

- Vì vậy cô ấy không muốn một cô ấy tốt bụng và đáng yêu như em bị tổn thương quá lớn, cô ấy hiểu khi một cô gái trong sáng mà bị làm nhục thì sẽ ra sao. Nên lần này cô ấy chỉ muốn em rời xa Nhật Duy thôi, chứ không hề cho người nào động chạm đến em. Nếu mà cô ấy thật sự ác độc, dã man thì cô ấy sẽ làm “Thật” luôn cho em sống dở chết dở thật sự, sao phải ghép ảnh với photoshop làm gì cho mệt. Thực ra sâu thẳm tâm hồn cô ấy vẫn còn lương thiện lắm, chỉ vì quá yêu chịu nhiều bất hạnh bởi hạnh phúc gia đình bị tan vỡ nên mới ra nông nổi như vậy. Thật đáng tiếc.

Kim Trọng cảm thấy rất đau lòng, hi vọng sau khi trải qua xong chuyện này cô ấy sẽ tỉnh táo và lựa chọn cho mình một con đường đúng đắn để tìm được hạnh phúc xứng đáng thuộc về mình.

- Hừ, cho dù như vậy thì tôi cũng đã bị cô ta làm cho một phen sống điên dại thậm chí suýt nữa thì nhảy lầu tự sát đấy. Dẫu sao tôi vẫn thấy cô ta rất đáng ghét – Hoà Mi trong lòng tuy có hơi xúc động nhưng vẫn thấy rất tức giận về cái trò hạ lưu ghê tởm do cô ta nghĩ ra.

- Thôi mọi chuyện đã qua rồi em hãy để nó qua đi, em hãy cảm ơn vì cô ấy còn có chút lương tâm đi. Trong tay cô ấy có nắm một bằng chứng rất quan trọng, nếu sự việc vượt quá tầm kiểm soát cô ấy sẽ tìm cách cứu giúp em thoát khỏi chuyện rắc rối đó. Dù sao nếu hai em chết thật, để Nhật Duy biết sự thật thì chắc cậu ta sẽ giết cô ấy mất chứ đừng có nói là quay lại. Còn đâu cô ấy chẳng sợ gì đâu, dù sao mẹ cô ấy cũng đã chết, ba cô ấy cũng đâu có quan tâm đến sự sống chết của cô ấy thì cô ấy có còn gì để mà mất nữa đâu. Cùng lắm là chết chứ gì, cô ấy chẳng sợ đâu nếu nghĩ vì e ngại thể lực của cha mẹ em lẫn Nhật Duy thì em quá sai lầm rồi. – Kim Trọng cười nhạt, khẽ nhún vai.

- Chứng cứ gì thế? – Hoà Mi tò mò

- Bí mật, hãy cho tôi giữ kín bí mật cuối cùng này, những gì cần nói tôi đã nói cả rồi em còn muốn hỏi gì nữa không? – Kim Trọng cười gian xảo, làm ra vẻ bí ẩn

- Anh yêu cô ấy nhiều đến vậy sao, vì cô ấy sẵn sàng làm tất cả thậm chí nguyện ngồi tù 15 năm cũng không một chút hối hận – Hoà Mi nhìn sâu vào đôi mắt đen thẳm không biết là đang nghĩ gì của anh ta, thật sự nhỏ vẫn chưa đủ trình độ thông qua ánh mắt mà hiểu được suy nghĩ của người khác hơn nữa anh ta đặt trình độ cáo già như vậy mà.

- Đúng vậy, tôi cứ nghĩ làm tất cả những gì cô ấy thích, cô ấy muốn thì một ngày nào đó cô ấy nhất định sẽ cảm động mà quay đầu lại nhìn tôi. Khi đó cô ấy vẫn sẽ thấy có một người vẫn đang đứng đằng sau chờ đợi cô ấy, để cô ấy biết mình yêu cô ấy nhiều đến như thế nào. Nhưng có lẽ tôi đã làm – Kim Trọng mỉm cười chua chát

- Niu kéo, chờ đợi một người không bao giờ yêu mình sẽ chỉ càng khiến mình thêm đau khổ, chua xót mà thôi giống như ôm một cây xương rồng nhiều gai càng ôm chặt thì càng đau, máu chảy càng nhiều. Yêu đơn phương là khổ vậy đó, tuy nói chỉ cần nhìn thấy cô ấy hạnh phúc là tôi cũng thấy hạnh phúc. Nhưng sao trái tim vẫn buốt nhói, để đêm về nước mắt lặng thầm rơi, chỉ vì tôi đã yêu cô ấy quá nhiều hơn cả chính bản thân mình mà thôi – Kim Trọng nở nụ cười gượng gạo, ánh mắt ưu tư chôn chứa muộn phiền.

- Tình yêu đó thật vĩ đại, cao thượng nhưng cũng thật ngốc nghếch, đáng thương và tội nghiệp làm sao – Hoà Mi cảm thán

- Nhưng tôi chưa bao giờ hối hận vì đã yêu cô ấy – Kim Trọng cười nhẹ nhõm.

- Hi hi, cảm ơn những lời nói thật lòng vừa rồi của anh, nhờ đó mà tôi đã hiểu thêm được rất nhiều điều. Thời gian cũng không còn sớm, chúc anh luôn mạnh khỏe sớm gặp được một người xứng đáng với mình. Tạm biệt – Hoà Mi đứng dậy vẫy tay chào mỉm cười bước đi

- Tạm biệt – Kim Trọng ngồi im lặng mỉm cười gật đầu.

Khi nhìn thấy nhau nhưng không cách nào bước tới.

Khi lướt qua nhau và nghe rõ nhịp tim của người kia lại thấy đau nhói.

Khi rời xa nhau mà ngay cả ánh mắt cũng không thể rời nổi.

Trong suốt cuộc đời ta nhiều lần đã nhìn thấy những vết thương.

Những lần gượng cười mà nỗi đau nổi lên theo từng đường gân thớ thịt.

Những người sống mà không hề biết rằng mình đã chết mãi đến tận cuối đời.

Từ đó ta không còn ước mong gì nữa mỗi khi ngược nhìn bầu trời.

Tự mình xoa tay để cho mình hơi ấm

Xếp lại những cuối tuần, những kỷ niệm, những hoài ức đẹp vào một chiếc hộp.

Rồi bước lên nó bằng những ánh nhìn vô cảm, trống rỗng.

Biết đến bao giờ mới có thể mở ra, khi mà trái tim đã hoàn toàn vỡ tan.

Không còn cảm xúc đau nhói, rung động bởi một người nào đó...

Hoà Mi bước ra đến cửa thì vừa lúc nhìn thấy Hồng Nhung từ xa ánh mắt trống rỗng, vẻ mặt lãnh đạm đang bước tới gần, cảm xúc của Hoà Mi lúc này ngoài sự tức giận, căm phẫn còn chứa một chút xót thương.

Hồng Nhung tuổi còn quá trẻ đã phải chịu nhiều bất hạnh khi mà cuộc hôn nhân của cha mẹ không thể hạnh phúc, những bậc làm cha mẹ sao họ lại có thể sống ích kỷ và nhẫn tâm trên nỗi đau khổ, chua xót, mất mát của con cái như vậy. Không thể cho con cái một gia đình hạnh phúc đầy đủ cả cha lẫn mẹ thật lòng yêu thương nhau chứ không phải giả tạo thì kết hôn làm cái gì cho tốn kém, sinh ra con cái làm gì để chúng phải chịu đắng cay, tổn thương tâm hồn sâu sắc đến suốt cuộc đời cũng không phai nhạt. Đều là giả dối cả thôi ...

- Xin lỗi – Hồng Nhung đi lướt qua Hoà Mi nhẹ nhàng nói một câu “xin lỗi” như gió thoảng qua khiến Hoà Mi cứ ngỡ là mình nghe nhầm ngoảnh đầu nhìn lại thì đã thấy Hồng Nhung đi xa rồi.

Lời xin lỗi này là có ý gì? Xin lỗi vì những gì đã gây ra cho nhỏ hay vì đã cố gắng tranh đoạt một người không bao giờ thuộc về mình? Rốt cuộc cô ta lựa chọn như thế nào khi mà tình yêu này không bao giờ có kết quả?

Hồng Nhung vào trong phòng gặp Kim Trọng, nhìn thấy cô anh ta nở nụ cười dịu dàng, ánh mắt chan chứa yêu thương.

- Em ngồi đi

- Xin lỗi tại em mà anh mới ra nông nổi như thế này, nếu không phải tại em quá ích kỷ chỉ biết nghĩ đến bản thân mình nhờ anh giúp một việc đáng xấu hổ thì giờ đây anh đã không phải dính líu đến pháp luật, ngồi tù suốt 15 năm. Em xin lỗi, ngàn lần xin lỗi – Hồng Nhung mắt ướt nhạt nhòa cúi mặt ân hận.

- Em không có lỗi, tất cả là lỗi tại anh. Đáng lẽ khi em nghĩ đến những việc điên rồ nguy hiểm như vậy anh phải quyết liệt ngăn cản rồi phân tích hậu quả cho em mới đúng. Lần này phải ngồi tù 15 năm như vậy là rất đáng nên em không cần phải tự trách mình đâu. – Kim Trọng mỉm cười trấn an rút từ trong người ra một chiếc khăn mùi xoa khẽ lau nước mắt cho Hồng Nhung rất cẩn thận, chăm chú.

- Sau này em sẽ thường xuyên đến thăm anh, sẽ không để anh một mình chịu cô đơn trong đó đâu – Hồng Nhung gượng cười cố che giấu cảm giác tội lỗi khi nhận được sự quan tâm quá đỗi dịu dàng của Kim Trọng.

Vốn rất quen thuộc thường xuyên như thế mỗi lúc cô buồn khóc lóc vì một người không bao giờ thuộc về mình là Kim Trọng có mặt ngay ở bên cạnh ôm chặt vừa lau nước mắt vừa nghe cô ta kể về những chuyện đầu đầu. Lúc này mới biết khi đó mình thật ngốc nghếch, chẳng ai vui vẻ khi ở bên người mình yêu mà người ấy cứ luôn miệng nhắc đến một người khác cả.

Nếu người mình yêu là anh ấy nhất định sẽ không phải chịu nhiều đau khổ lẫn tổn thương như thế, Hoà Mi nói đúng mình đúng là kẻ điên khi mà thiên đường cửa rộng lối không đi – Địa ngục không cửa cứ đâm đầu vào. Càng nghĩ càng cảm thấy lòng chua xót, đắng cay bởi mình cũng chẳng muốn khổ đau như thế đâu nhưng trái tim nó không chịu nghe theo sự điều khiển của lý trí thì biết làm sao bây giờ?

- Em à, tình cảm vốn là một thứ không thể tránh được thời gian mà bỗng dưng phai nhạt, những lời hứa hẹn cũng chẳng định đoạt được tương lai. Bây giờ mặc dù em yêu Nhật Duy rất tha thiết nhưng em có chắc rằng cả đời này sẽ chỉ yêu duy nhất mình cậu ấy không, khi mà quãng đường đời còn lại dài đằng đẵng không phải chỉ một ngày mà là mấy chục năm liền. Yêu cuồng say đắm thiết rồi cũng có ngày bước qua nhau như chẳng hề quen biết, bởi trên đời này chẳng có gì là mãi mãi cả. Anh mong em sẽ luôn hạnh phúc bên người em đã chọn nhưng muốn hạnh phúc thì người đó cũng phải yêu em bằng trái tim chân thành. Nếu không người chịu thiệt thòi, đau khổ nhất sẽ chỉ là bản thân em thôi, em hiểu ý anh chứ?

Kim Trọng nắm tay Hồng Nhung mỉm cười bình thản nói, trong tình yêu một bàn tay to như thế nào cũng không thể giữ một bàn tay không muốn nắm, một vòng tay dù có rộng bao nhiêu cũng chẳng thể ôm trọn một người đã muốn rời đi.

Anh biết em sẽ không bao giờ yêu anh, dù anh có níu kéo, có làm tất cả thì cũng sẽ chẳng bao giờ khiến em thấy cảm động mà yêu anh bằng cả trái tim. Anh không cần sự thương hại, càng không cần một tình yêu miễn cưỡng. Vậy nên anh đã nghĩ kỹ rồi sẽ buông tay không làm phiền đến khoảng trời riêng của em nữa, sẽ để em tự do đi tìm hạnh phúc thực sự mà em hi vọng, ở bên người mà em thực sự muốn.

- Em hiểu rồi – Hồng Nhung cúi mặt trầm tư suy nghĩ một lát, rồi ngẩng mặt lên nhìn bàn tay đang nắm tay mình của Kim Trọng nở nụ cười rạng rỡ, đôi mắt màu nâu long lánh, linh động.

- Người yêu đầu à, thật lòng chúc em luôn hạnh phúc, vui vẻ bởi anh yêu em, yêu nhiều lắm, rất nhiều.

Kim Trọng đứng dậy đi tới gần chỗ Hồng Nhung đang ngồi, hít một ngụm khí lạnh, cố giữ giọng không run để thổ lộ tình cảm bấy lâu trong lòng mình.

Đã yêu rồi thì cứ thổ lộ một cách tự nhiên thôi, để sau này lỡ có gặp lại nhìn thấy nhau sẽ không phải nói “Giá như”, tại sao ngày đó mình ngốc thế, có thích thôi mà cũng không dám nói để cuối cùng không bao giờ có cơ hội nói nữa...

Hồng Nhung vẻ mặt ngờ ngác như người mộng du không biết nên nói gì cho phải, chỉ biết nhìn chăm chăm vào nụ cười dịu dàng đang nở trên môi của Kim Trọng.

- Có thể cho anh...ôm em một lần sau cuối được không em? – Kim Trọng vẻ mặt thoáng bối rối, nhìn Hồng Nhung hồi hộp.

Hồng Nhung không nói gì đứng dậy vòng tay ôm Kim Trọng thật chặt, nước mắt tuôn rơi. Vậy đấy hoá ra trong cuộc đời này không phải chẳng có ai yêu thương, trân trọng mình như mình vẫn nghĩ. Mà vẫn luôn có một người yêu thương mình, lặng lẽ quan tâm mình nhưng sao giờ này mình mới biết nhỉ? Thật sự là quá ngốc...hic

Một lúc lâu sau, Kim Trọng buông Hồng Nhung ra lấy tay lau những giọt lệ đang rớt trên gò má ửng hồng của người con gái mình thực sự rất yêu, yêu bằng cả trái tim bằng tất cả niềm tin và hi vọng. Anh ta thích nhìn nụ cười tươi tắn, rạng rỡ xen chút bối rối nở trên môi cô gái ấy như lần đầu tiên gặp gỡ chứ không phải là những giọt lệ mặn chát giống như giây phút này.

- Đừng khóc khi không có anh kề bên bởi sẽ không có ai ở bên lau nước mắt cho em giống như anh đâu. Hãy tìm một người thật lòng yêu thương em có thể đem lại hạnh phúc cho em, thật lòng muốn lau nước mắt cho em và yêu em nhiều hơn anh đã từng yêu em nhé. Dù sau này có ra sao hãy luôn mỉm cười thật tươi, thật rạng rỡ như lần đầu tiên em gặp anh bởi em đẹp nhất là khi em cười đấy, người yêu đầu à. – Kim Trọng cúi xuống hôn lên má Hồng Nhung, vẫn là nụ cười dịu dàng, ấm áp dành cho người con gái mình yêu.

- Tạm biệt, nếu như em không thể hạnh phúc thì đừng bao giờ gặp lại anh nữa bởi sẽ khiến anh thấy đau lòng lắm đó. Hi – Kim Trọng đi ra cửa đưa tay vẫy chào tạm biệt Hồng Nhung lần cuối mặc dù cô nàng vẫn đứng ngờ ngác, bất động.

Còn lại một mình Hồng Nhung trong căn phòng vắng vẻ, cô nhìn ngắm một lượt xung quanh rồi nở nụ cười cay đắng pha chút tiếc nuối “Nếu như em được gặp anh sớm hơn và anh không phải là người đến sau nhất định em đã yêu anh mất rồi, và nhất định em sẽ rất hạnh phúc bởi có một người luôn yêu em nhiều đến như vậy. Cảm ơn anh vì tất cả...”

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134

Con người luôn thích được nổi tiếng, nhưng lại luôn muốn sung sướng, nhàn hạ. Không chịu tự đi bằng chính đôi chân, sức lực của chính mình khiến người ta kính mến, nể trọng.

Mà luôn muốn làm những việc rất xấu hổ không ai dám làm chỉ với ước mong được nổi tiếng mà vứt bỏ hết cả danh dự, nhân phẩm, lòng tự trọng của chính bản thân, mặc dù bị rất nhiều người chỉ trích, “Ném đá” dữ dội bởi hành vi phản cảm có phần bệnh hoạn đáng lên án của mình. Nhưng miễn được nổi tiếng thì làm như vậy đã sao chứ, có giỏi thì làm giống như tôi đi. Thật sự cảm thấy rất nực cười và thương cảm thay...

Nếu không có được sự quan tâm, ủng hộ của dư luận nhiệt tình đến mức thái quá cộng thêm sự lăng xê của báo chí...có lẽ sẽ chẳng xảy ra những sự việc buồn cười đến ngán ngẫm như vậy.

Lúc tan học, Hoà Mi cùng với đám bạn thân rủ nhau vào một quán nước uống trà sữa nóng cho bớt lạnh vừa có thể “chém gió” giải toả căng thẳng. Người ta nói đi học khổ hơn cả đi tu không sai chút nào, học đã chán như con gián rồi lại còn bị cô Liên “giáo huấn” cả tiết học mà càng thấy ngán ngẫm, mệt mỏi rồi.

Đối với đa số học sinh ở Việt Nam thời nay thì các thầy cô giáo nói thế chứ nói nữa, nói đến rất cổ bông hòng, nói đến mức chán không thèm nói nữa cũng chẳng đủ sức khiến bọn họ thay đổi cách suy nghĩ, bỏ đi tính ham chơi lười học, ích kỷ chỉ biết nghĩ cho mình mà không hề thương cha mẹ, lười lao động.

Luôn giờ cao khẩu hiệu còn trẻ thì còn phải ăn chơi, hưởng thụ trước đã...còn mọi việc kệ muốn ra sao thì ra, muốn tới đâu thì tới. Dù ngày mai nhà có hết gạo ăn, bố mẹ cãi nhau vì tiền đóng học phí thì cũng cứ phải chơi cho sướng đời với đám bạn bè cùng trang lứa giống mình trước đã, không thể để thua kém nó được, nó mà bảo đồ “nhà quê”, “người rừng”, lạc hậu thì nhục như con trùng trọc luôn.

Nó có áo mới, điện thoại phiên bản mới ra,...mình cũng phải xoay sở có bằng được giống thế hoặc “hàng độc” hơn thế khiến bọn nó phải “lác mắt” cái đó mới đáng để quan tâm. Bản tính kiêu ngạo, hay tự ái luôn thù dai, không thích bị người khác phê bình, chỉ trích, bắt lỗi sai, không chịu tiếp thu và sửa đổi đã ăn sâu vào xương tủy.

Cả nhóm vừa mỉm cười vừa nói chuyện nên không chú ý xung quanh đang chuẩn bị tiến bước vào cửa quán thì chẳng may va phải một người, đang định lên tiếng xin lỗi thì đã bị người ta tát cho một bát nước lạnh đến thấu xương.

- Đi đứng kiểu gì vậy, mắt bị đui hả? – Giọng con gái lạnh lạnh, cao vút nhưng chua hơn cả dấm khiến Hoà Mi cùng mấy đứa bạn thấy ghê nổi cả da gà.

- Đây, bạn ăn nói cho nó tử tế, lịch sự một chút đi bạn tưởng bọn chúng tôi muốn đụng phải bạn lắm hả? Nói gì mà khiến người ta mắc ói dễ sợ luôn. Hừ.

Ngọc Huyền liếc nhìn khinh khỉnh cô bạn tiểu thư ăn chơi nhất nhì trường không kém mấy đàn chị lớp trên, được coi là hoa khôi của lớp 10A, hot girl nổi tiếng trong trường luôn bị bọn con trai rì rầm rì tai nhau nhìn ngắm mỗi khi trông thấy, cười nhạt “Con nhỏ đó chẳng còn gì để mà mắt nữa đâu, chỉ cần tán tỉnh mời nó ăn một bữa tại nhà hàng sang trọng, tặng nhẫn hay khuyên tai đắt tiền, rủ đi vũ trường nhảy nhót chán chê rồi bao phòng khách sạn trọn đêm thì...vô tư đi thích gì nó cũng chiều hết á”.

- Tụi mày thích gì? Thích chết phải không mà dám ăn nói với tao như thế? – Kim Oanh mắt long lên những ánh nhìn chết chóc, khuôn mặt xinh đẹp được che dấu bởi một lớp phấn dày cả tác đồ bưng, hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm, giận dữ hét lên khiến nhiều người đi đường cũng phải dừng xe để xem.

- Uì, sợ quá nhá, chị Kim Oanh “ừ” quý, mềnh nhĩ của tụi em còn non dại, yếu đuối lắm đó. Chị tự nhiên phùng mang trợn mắt như con rắn hổ mang rồi bất ngờ hét thét thanh lên giống hệt con lợn bị chọc tiết sắp chết đến nơi như thế, nhờ làm mềnh nhĩ tụi này bị thủng thì liệu chị có chịu được nổi trách nhiệm không hả?

Quỳnh Chi vừa nói xong câu nói đó thì tất cả mọi người xung quanh đều cười ồ lên. Còn Quỳnh Chi cười nhạt bẻ ngón tay, ánh mắt khinh bỉ liếc nhìn Kim Oanh nói giọng mỉa mai, châm biếm nhưng trong lòng thì vô cùng tức giận, hừ, tưởng bắt nạt tụi này dễ vậy sao? Đang thích xin tý máu đây, giỏi thì nhào vào đi.

- Chúng mày... - Kim Oanh điên máu đang định xông vào đánh nhau với Quỳnh Chi thì đã bị một người nào đó ngăn cản.

- Dừng lại đi em, đừng có lúc nào cũng nổi điên như thế nữa được không? – Một người con trai tóc húi cua, nông khuyển tai, xẻ lưỡi đã vậy còn đeo khuyên bạc sáng loáng nói chuyện khiến người ta nhìn thấy ghê tách đám đông xông vào lôi kéo cô nàng rắc rối này đi.

- Tại sao phải đi chứ? Anh sợ chúng nó nhưng em không có sợ đâu nha, thích thì nhích sao phải xoắn nhỉ? Xem ai sợ ai, hừ - Kim Oanh bực bội giẫy dụa tay đang bị người con trai đó nắm chặt đau đến mức muốn kêu lên.

- Em đứng ngu hết thuốc chữa mà, bọn chúng là người của ai chứ? Em quên mất rồi sao? – Người con trai không nói nhiều cứ thế lôi kéo Kim Oanh đi mặc kệ cô nàng có muốn hay không.

- Ồ, há, tý quên. Ha ha, cũng như nhau cả thôi. Hừ - Kim Oanh trước khi đi còn quay lại liếc nhìn nhóm người Hoà Mi bằng ánh mắt giễu cợt soi mói khiến họ cảm thấy rất khó chịu.

- Cô ta nói vậy là ý gì nhỉ? – Hoà Mi khó hiểu.

- Thôi kệ con nhỏ điên khùng đó đi, đúng là cái loại súc vật mà đòi làm dân chơi – Thuý Tiên bĩu môi khinh rẻ.

- Mình cứ vào uống trà sữa hạ hỏa trước đã, không biết hôm nay là ngày xui xẻo gì mà sáng đã được nghe “dân ca và nhạc cổ truyền”. Đi chơi thì đụng trúng phải con nhỏ dở hơi biết bơi, chỉ là cục phân trôi sông thôi mà cứ ngỡ mình là bông hồng trên biển. – Phương Ánh nhún vai lắc đầu.

- Ha ha, nói hay đấy, nhưng theo tao nói câu này mới chuẩn với nó nhất. – Quỳnh Chi cười ngất ngồi xuống ghế.

- Câu gì? – Cả bọn đồng thanh hỏi.

- Ka ka, cũng chỉ là cái loại tóc dài đến nách, lông nách dài tới bẹn. . .lông bẹn dựng đến rốn thôi, nguoi à. Hô hô – Quỳnh Chi nói mà mặt tỉnh bơ cười rất tươi.

“Phụt”

Cả bốn người còn lại miệng đang uống trà sữa, nghe Quỳnh Chi nói xong sắc trà sữa nuốt không nuốt được, nhổ ra không nhổ được, Hoà Mi đau khổ cúi xuống gặm bàn ho sặc sụa, mặt đỏ ửng. Ngọc Huyền, Thuý Tiên, Ánh liếc nhìn Quỳnh Chi bằng ánh mắt giết người hận không thể lột da cô nàng, can tội lợi dụng đúng lúc người ta đang uống trà sữa thì phát ngôn một câu phải nói là khiến người ta ngất trên cành quất luôn.

- Tao thật sự không hiểu cô ta thực ra cũng bình thường thôi, ngoài cái mặt trang điểm lớp phấn “dày” cả tác, độ ăn chơi nhất quả đất ra thì còn gì nữa đâu nếu như không muốn nói chỉ là cái loại “quái thai lai quái vật” mà tại sao cũng được mệnh danh là Hot girl nhỉ? – Hoà Mi ngán ngẩm hỏi

- Eo, không hiểu sao bây giờ ta thấy “Ghê” đến nỗi da gà khi nhắc đến cái từ “Hot girl” quá à, nhắc tới “Hot girl” mà nghĩ tới loại con gái giống như cô ta, tao lại thấy mắc ói quá? Hic, hot girl quái gì chứ? – Thuý Tiên bức xúc.

- Còn tao thì thấy “Bội thực” cái từ “hot girl” luôn, muốn đọc tin tức, lướt qua Face book mà thấy toàn đăng những tin về “hot girl” à. Nào là hot girl “ảnh thẻ” chụp ảnh ở đường phố Sài Gòn bên mấy chậu hoa Tết. Nào là hot girl “Cô nàng bán bánh trắng” ở Đà Lạt đang cười rất tươi thân thiện mời khách hàng. Nào là hot girl “Học lớp 11 mà khuôn mặt nhìn xinh như học sinh cấp một”. Nào là hot girl “Không son phấn” đang khiến dân mạng phát cuồng vì vẻ mặt xinh đẹp, rạng ngời hết búp bê... - Phương Ánh mặt nhăn nhó khi nhắc đến vấn đề “Hot girl”.

- Rảnh rồi sinh nông nổi à? Báo chí ở nước mình giờ hết tin đề đăng rồi hay sao ý nên toàn thấy đi săn lùng đứa con gái nào mặt xinh đẹp, giống một người nổi tiếng nào đó để lăng xê. Còn bọn “ăn no rừng mỡ” trên Face book thì cứ cố tình đăng ảnh “hot girl” để câu like, mà câu like thì được tiền ha? – Quỳnh Chi vừa nhâm nhi trà sữa vừa nói.

- Bọn chúng mày ngu lắm, ở đất nước chúng ta bây giờ hầu như con gái bằng tuổi tụi mình hoặc hơn tý chút ai cũng muốn nổi tiếng và trở thành “Hot girl” được mọi người chú ý, quan tâm. Chỉ có chúng mình là mấy đứa lạc hậu, thuộc loại “người rừng” nên mới cảm thấy khó hiểu thế thôi.

Ngọc Huyền bẻ ngón tay kêu tách rồi liếc nhìn mấy đứa bạn bằng ánh mắt “Chúng mày còn lạc hậu hơn cả tao”.

- Sac, ý mày là thế nào? Tại sao lại bảo bọn tao “người rừng” hả? – Hoà Mi trừng mắt.

- Chúng mày còn ngây thơ lắm, bây giờ muốn trở thành “Hot girl” nổi tiếng được dân mạng yêu quý ở Việt Nam, không cần gì nhiều chỉ cần mấy tiêu chuẩn vớ vẩn và biết dùng quai chiêu là ok. Chuyện nhỏ như con thỏ chui vào hang ý mà – Ngọc Huyền cười châm chọc tự tin.

- Ủa, tiêu chuẩn và quai chiêu gì vậy, bật mí coi – Phương Ánh sốt ruột.

- Đơn giản thôi, chỉ cần ngực bự, mặt xinh giống như Mai Thỏ và cô nàng bán bánh trắng ở Đà Lạt, hoặc cô nàng “ảnh thẻ”, à mà còn có cả cô nàng hot girl “bán thịt lợn” đang rất hot trên Face book đó. Chúng mày lười chẳng chịu đọc tin tức về “hot girl” giống tao gì cả - Ngọc Huyền lắc đầu nhìn bộ mặt mấy đứa bạn ngờ ngác không khỏi hựt hửng.

- Thôi đi, lạy hồn làm ơn cho em xin hai chữ “Bình yên” đi. Hot girl thì liên quan quái gì đến bọn tao mà bọn tao phải quan tâm chứ? Họ ngoài vẻ xinh đẹp ra thì được cái tài cán gì giúp ích cho xã hội và đất nước nữa đâu? Bọn tao chưa “rảnh rồi sinh nông nổi” giống mày thừa hơi quan tâm mấy đứa “Hot girl” vớ vẩn nhá, thời gian đó đi đến cô nhi viện thăm bọn trẻ con đáng yêu ở đó còn thú vị hơn – Hoà Mi xua tay về mặt chán nản.

- Mày nói cũng có vẻ hợp lý đó, có lẽ tao phải thay đổi cách sống thôi. – Ngọc Huyền gật đầu cười tán thành.

- Nghe tiếp nè, ngoài tiêu chuẩn trên thì mày phải có thể dùng cách khác như ăn mặc sexy, nhảy bốc lửa, da mặt cực dày đến mức có thể làm áo chống đạn giống như bà Tung hoặc Angela Phương Trinh chẳng hạn.

- Ghê, có lẽ phải tu mười kiếp nữa mày ra tao mới đủ trình giống thế. Oh mà khỏi cần đi, chỉ cần tao thích thì có khi còn nổi tiếng hơn họ ấy chứ - Quỳnh Chi lẽ lười cười nháy mắt.

- Chưa hết, để tao nói hết đã rồi bình luận sau. Chi cần có những câu phát ngôn “cực độc” khiến dư luận, cộng đồng mạng, báo chí “sốc” đến mức không đau tim thì cũng nhớ mãi không thể quên.

- Ví dụ như “Không có tiền thì cạp đất mà ăn à” của nữ hoàng nội y Ngọc Trinh hoặc “Có đại gia sẵn sàng chi 20000 đô la chỉ để gặp tôi một lần” của Angela Phương Trinh hoặc trung thực hơn “Tôi ước mơ có thật nhiều đại gia, nhiều người giàu có quan tâm đến mình, cho tôi thật nhiều tiền” của Bà Tung.

- A, được nha, vậy một ngày đẹp trời nào đó tao muốn nổi tiếng tao cũng phải phát ngôn được những câu gây “sốc” như thế và hơn thế post lên Face book mới được. Không những câu được like mà còn trở lên nổi tiếng là một Hot girl “sáng giá” hơn cả anh chàng đẹp trai bị trục xuất, hoặc “Hot girl” xinh đẹp đến từ Thái Lan khiến dân mạng Việt Nam chao đảo. Ước mơ ấy liệu có quá xa vời không? – Thủy Tiên chống cằm mơ mộng.

- Mày mà làm thế thật, đảm bảo cuộc sống của mày sẽ không được yên bình như bây giờ đâu cưng ạ. – Ngọc Huyền bĩu môi cười ranh mãnh.

- Chính xác – Tất cả cùng ủng hộ.

- Cách nữa là mày liên tục cập nhật những bức ảnh tình tứ thân mật, lãng mạn, ngọt ngào với bạn trai là hot boy nổi tiếng đang được dân mạng ở Việt Nam quan tâm lên Face book để khiến các Fan phải ngưỡng mộ, ghen tỵ.

- Rồi một ngày đẹp trời nào đó mạnh mẽ tuyên bố hai người đã chính thức chia tay, đường ai nấy đi để lấy được sự đồng cảm của dư luận và các Fan hâm mộ. Đề đã nổi tiếng thì sẽ càng nổi tiếng hơn giống cặp đôi Chi pu và Cường Seven sau khi chia tay đã từng một thời gian làm mưa gió trên mạng, khiến Fan hâm mộ khóc hết nước mắt ấy...

- Eo, cách này không được đâu, Nhật Duy mà biết tao cố tình làm thế chắc anh ý sẽ “lột da” tao mất, anh ý không thích chuyện tình cảm của hai người bị mọi người soi mói, chú ý. Như vậy tình yêu sao có thể trong sáng và bền vững được. Hic – Hoạ Mi đau khổ.

- Đúng đó, Minh Khánh tương đối dè dặt vậy thôi nhưng rất ghét chuyện tình cảm bị phơi bày ra trước thiên hạ khiến làm gì cũng bị ảnh hưởng không được tự nhiên – Quỳnh Chi lắc đầu hình dung đến bộ dạng muốn đáng sợ muốn giết người của Minh Khánh mà lạnh toát cả sống lưng.

- He he, tất cả ở những cách ở trên vẫn còn nhẹ nhàng lắm. Muốn giữ được nhan sắc thật xinh đẹp và nổi tiếng thật lâu thì nhất định phải đầu tư thật nhiều tiền của để trang bị cho bản thân thêm lung linh, toả sáng hơn nữa. Phấn son, giấy dép hàng hiệu, áo quần thiết kế thật độc, thật táo bạo và phải mạnh tay phẫu thuật thẩm mỹ.

- Chúng mày liệu có dám chi 2 tỷ để phẫu thuật khuôn mặt giống bà Tung không? Có dám phẫu thuật cằm tới tận... 5 lần liền giống hot girl Kelly không? – Ngọc Huyền cười đắc ý.

- Hê hê, nhà tao nghèo xác xơ mướp đâu đại gia được như người ta chứ - Phương Ánh cười ngại ngùng lắc đầu.

- Eo, mày nghe vụ phẫu thuật thẩm mỹ đến mức chết mất xác ở thẩm mỹ viện Cát Tường, đã 3 tháng rồi mà vẫn chưa tìm thấy xác chưa? Nhờ tao phẫu thuật thẩm mỹ rồi chết mất xác thì phải làm sao? Hu hu – Hoạ Mi hoảng sợ nghĩ mà thấy ghê.

- Con diên này mày đừng có nói nhảm thế chứ, xui xẻo lắm, dù sao bọn mình cũng chỉ là một cô gái bình thường chỉ cần có một cuộc sống bình yên, hạnh phúc bên người mình yêu là đã thấy may mắn lắm rồi. Điên đầu mà muốn nổi tiếng, trở thành hot girl để chịu điều tiếng thị phi miệng lưỡi độc ác của thiên hạ làm chi. Đúng không? – Thủy Tiên tỉnh táo trấn an.

- Thế mà có đứa ngu hơn mày không thích một cuộc sống như thế, cứ thích nổi tiếng cơ. Chụp rồi quay clip thật nhiều, quay toàn những cảnh “Độc” mà người ta không dám quay như dám tung clip “nóng” của chính bản thân mình lên Face book giống cô gái tên M, sinh năm 1994, ở Hà Nội cuối năm 2013 chẳng hạn. Đã thu hút hàng ngàn lượt View, hàng trăm ngàn lượt bình luận thế là tự nhiên nổi tiếng thôi – Ngọc Huyền buồn rầu, giọng trầm xuống.

- Trời ơi! Sao lại có thể bệnh hoạn hết thuốc chữa đến mức đó, cô gái đó định sau này khỏi lấy chồng luôn ha? Ở bên phương Tây tuy họ sống thoáng thật nhưng họ cũng chẳng điên như mấy cô gái thích nổi tiếng, thích trở thành “Hot girl” giống Bà Tung với cô gái tên M đó. Thật thấy xấu hổ quá đi – Quỳnh Chi thảng thốt kêu lên.

- Còn đầu hình ảnh đoan trang, dịu dàng, lịch sự, thân thiện, biết trước biết sau, kín đáo,... của người phụ nữ Việt Nam nữa? Vì đâu mà các cô gái trẻ tuổi ngày nay trở lên sa đoạ đến mức đáng xấu hổ như vậy?

- Chi vì được nổi tiếng ư? Được trở thành “Hot girl” được dư luận, cộng đồng mạng chú ý, thích “câu like”, để được nổi tiếng mà họ có thể bất chấp tất cả. Đánh mất cả danh dự, nhân phẩm, tiết hạnh, lòng tự trọng,... của bản thân và gia đình sao? Liệu cái giá đắt cho sự bông bột ấy phải hứng chịu ở tương lai sau này có đáng không? – Thủy Tiên khoé mắt rung rung

Một lúc lâu sau tất cả đều im lặng, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, thật không ngờ một phần nhỏ các cô gái Việt Nam bây giờ lại có thể buông thả, xuống cấp đạo đức và nhân cách đến như vậy. Mức độ ngày càng nghiêm trọng, đã đến mức quay cả clip “nóng” trần trụi không mảnh vải che thân

lên Youtube như vậy thì liệu họ sẽ tiếp tục giờ trò gì tiếp theo?

Chẳng nhẽ dư luận, cộng đồng mạng, báo chí, truyền thông... những người đứng ngoài cuộc được ăn học từ tế họ không cảm thấy gì hay sao? Tại sao vẫn còn có thể tiếp tục ủng hộ, quan tâm thậm chí là “Like” những bức ảnh nhảm nhí cổ tình được tung lên mạng làm gì?

Họ có biết... một phần vì họ... vì sự quan tâm nhiệt tình đến mức thái quá của họ, mà có nhiều cô gái trẻ vì muốn được nổi tiếng, được trở thành “Hot girl” phải đánh đổi quá nhiều thứ. Tuổi trẻ bồng bột thiếu suy nghĩ, liệu tương lai, số phận của họ sẽ biết đi đâu về đâu khi mà con người sống trong xã hội này hầu như cũng trở lên không bình thường giống họ...

Đã vậy còn làm xấu đi hình ảnh người phụ nữ Việt Nam kiên cường, bất khuất chịu thương chịu khó, đoan trang, kín đáo, tế nhị... Rồi bạn bè quốc tế đến Việt Nam nhìn thấy những cô nàng “Hot girl” nổi tiếng đó liệu họ sẽ đánh giá như thế nào về nhân cách của người phụ nữ Việt Nam?

- Ngày xưa chỉ có những Hot girl thực sự tài năng, có nhan sắc, sống khiêm tốn, thân thiện, hoà đồng với mọi người xung quanh ở trường học, hoặc đạt được thành tích trong một cuộc thi nào đó thì mới được coi là “hot girl” là hình mẫu, là tấm gương sáng cho các bạn trẻ phấn đấu như: Mĩ Du, Tâm Tít, Văn Hugo,...

Ngọc Huyền lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng, buồn rầu suốt này giờ. Họ cũng là một cô gái bình thường như bao cô gái khác ở Việt Nam, nhắc đến những cô gái “con sâu làm hòng nồi canh” ấy mà nhìn phiên diện đánh đồng Hot girl xinh đẹp, giỏi giang khác, tự lực vươn lên bằng chính đôi chân của mình, ... cũng giống như họ thì thật buồn làm sao? Rồi đánh giá luôn cả con gái ở Việt Nam giờ cũng chỉ có vậy thôi... Nó đau làm sao.

- Đúng đó, vậy mà bây giờ danh từ “Hot girl” lại được dùng quá phổ biến và dễ dãi, chỉ cần có nhan sắc lập tức trở thành “Hot girl” cũng bởi sự nhiệt tình đến mức thái quá của cộng đồng mạng. Nếu không thì mọc đầu ra nhiều “Hot girl” vớ vẩn, mọc đầu ra những cô nàng quái chiêu thích nổi tiếng giống như Bà Tung? – Hoà Mi ngâm ngùi

- Cho thấy cộng đồng mạng cũng như báo chí ở Việt Nam đúng là không bình thường. Ở nước ngoài họ chỉ quan tâm đến những vấn đề kinh tế, giáo dục, chính trị, y tế, ... những tiêu cực, tích cực trong thời hiện đại để mà nâng cao mức sống của người dân, giúp đất nước phát triển đi lên. Như ở Nhật Bản chẳng hạn, Thủ tướng mà không giúp nền kinh tế đi lên, không có biện pháp giúp đất nước phát triển báo chí sẽ nhảy vào đưa tin ngay để tìm một thủ tướng mới có năng lực hơn.

- Còn ở Việt Nam thì ngược lại... toàn quan tâm những cái vớ vẩn... chỉ khiến con người trở lên sa đoạ, đi làm đường lạc lối đã vậy những vấn đề tiêu cực thì giấu kín như bưng. Cứ như vậy bao giờ đất nước mới phát triển đi lên được đây? – Quỳnh Chi lắc đầu thờ dãi.

- Đúng là botay.com thật, trong khi hoa hậu Việt Nam, những cô gái xinh đẹp, tài năng thực sự tham gia các cuộc thi sắc đẹp nhằm tôn vinh hình ảnh người phụ nữ Việt Nam. Có nhiều đóng góp cho xã hội, tích cực làm từ thiện, đi thi các cuộc thi sắc đẹp quốc tế, biết đối nhân xử thế khiến bạn bè quốc tế ngưỡng mộ và nể phục thì chẳng thấy đưa tin. Đề các cô gái trẻ tuổi coi đó làm tấm gương để phấn đấu, học hỏi, vươn lên... như hoa hậu Mai Phương Thúy, hoa hậu Đặng Thu Thảo (2012) thì hầu như chẳng ai biết đến, chẳng được dư luận, cộng đồng mạng quan tâm, chú ý tí gì.

- Lại cứ quan tâm mấy cô nàng “hot girl” quái chiêu để các cô gái khác thấy họ nổi tiếng dễ dàng quá liền nối gót theo đuôi, càng ngày càng nâng cao mức độ “đẳng cấp”. Thật đúng là thảm họa và buồn làm sao. – Hoà Mi lắc đầu ngao ngán đứng dậy rất muốn ra về, càng nghĩ càng thấy chán và thất vọng lẫn hực hăng...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135

Hoà Mi chống cằm ngược mắt nhìn lên cái đồng hồ hình trái tim nhỏ xinh trước mặt giật mình khi thấy kim đồng hồ chỉ đúng 1h sáng, thật không thể ngờ nhỏ lại có thể học bài say mê suốt từ lúc 9h tối cho đến tận bây giờ mà không hề thấy khát nước, đói bụng hoặc muốn đi vệ sinh như mọi lần. (từ chương này trở đi sẽ là hoàn toàn tưởng tượng không hề có thật)

Còn đang nghĩ hoặc xem hôm nay có phải mình ăn nhầm phải thứ gì hoặc uống lộn thuốc không thì chợt thấy mí mắt trĩu nặng như có ai cố tình giữ chặt không tài nào mở mắt ra được. Dần dần chỉ cảm giác một điều gì đó không bình thường, cơ thể nhẹ lâng lâng bay lơ lửng trong không gian đi tới một vùng đất xa lạ tuyết rơi trắng xoá, gió thổi mạnh lạnh đến thấu xương.

Còn đang nghĩ hoặc không thể hiểu nổi chuyện quái quỷ gì đang diễn ra nữa, rõ ràng mình đang ở trong phòng ngủ, chống cằm lên bàn học nhìn đồng hồ sao bây giờ mình lại đang ở nơi quỷ tha ma bắt nào vậy, Hoà Mi chợt cảm thấy hoảng sợ thì nghe thấy tiếng cãi nhau phát ra từ trước cửa một căn nhà gỗ đơn sơ.

Nhìn kỹ thì thấy một cô gái rất xinh đẹp tựa tiên nữ đang rơi lệ cãi nhau với chàng trai đẹp mê hồn không kém. Tính tò mò trỗi dậy Hoà Mi liền bước tới gần xem cứ nghĩ là họ sẽ phát hiện ra mình, có gì sẽ hỏi xem rốt cuộc thì mình đang ở nơi nào. Thật kỳ lạ, có ai ngờ đứng ngay bên cạnh họ mà họ cũng chẳng biết tí gì cứ như nhỏ là người vô hình ấy, càng khiến Hoà Mi thêm phần sợ hãi, đừng có nói rằng nhỏ đã chết rồi nhá bây giờ nhỏ chỉ là một linh hồn lang thang vất vưởng... càng nghĩ càng thấy sợ hãi tột cùng.

- Bích Ngọc em nghe anh giải thích đã, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm thôi. Chiều tối qua anh lên núi hái thuốc tình cờ gặp Tuyết Liên bị ngã chập khớp chân không thể đi được nên anh đã đưa cô ấy về nhà chăm sóc thuốc thang cho cô ấy cả đêm qua, giữa bọn anh hoàn toàn rất trong sạch. Xin em hãy tin anh
- Chàng trai sắc mặt âm đạm, một mồi nhìn cô gái cố vớt vát chút lòng tin còn lại nơi cô.

- Hừ... cô nam quả nữ cả đêm ở bên nhau chung một phòng... mà anh dám nói là rất trong sạch sao? Có quỷ mới tin lời anh, anh thừa biết cô ta vốn thích anh từ lâu luôn tìm cách quyến rũ anh, cả đêm ở bên cạnh cô ta liệu cô ta có để cho anh trong sạch được không? – Cô gái tức giận hét lên, mắt long lanh đỏ hoe những quyết không để rơi dù chỉ một giọt nước mắt trước mặt anh ta.

- Anh đã nói hết nước hết cái rồi, tin hay không tùy em thôi. Anh thực sự cảm thấy quá mệt mỏi khi cứ phải giải thích mãi với em về những chuyện hoàn toàn do em tự tưởng tượng ra. – Chàng trai cũng uể oải nói.

- Em luôn miệng nói em yêu anh nhiều lắm, nhưng đã bao giờ em thực sự tin tưởng anh dù chỉ một lần chưa? Tình yêu ấy của em thật khiến người ta cảm thấy đau khổ. Anh chịu đựng hết rồi nếu em còn cứ tiếp tục nghi ngờ, ghen tuông một cách hoang tưởng, bệnh hoạn như thế thì nhất định chúng ta sẽ không thể mãi sống hạnh phúc ở bên nhau được đâu. – Chàng trai bức bối hết âm lên rồi quay lưng bỏ đi thẳng.

- Diệp Phong... anh là một kẻ trắng hoa, ích kỷ, chỉ biết nghĩ cho mình. Sao anh chưa bao giờ nghĩ cho tôi chứ, liên tục nhìn thấy anh cười nói vui vẻ, thân mật bên các cô gái khác tôi làm sao có thể không nghi ngờ, ghen tuông được chứ. Ở bên nhau chỉ một mồi vậy thì chúng ta chia tay đi – Cô gái ánh mắt giận dữ nhìn chằm chằm vào bóng lưng chàng trai hết to.

- Chia tay? Là do chính miệng em nói đấy nhé – Chàng trai đang bước nhanh nghe hai từ “Chia tay” bỗng đứng lại, quay mặt nhìn cô gái rồi nở một nụ cười cay đắng, chua xót nói xong liền bước đi tiếp.

Thật không ngờ người con gái anh ta rất mực thương yêu, nâng niu như báu vật là vậy chẳng hiểu sao chưa bao giờ thực sự tin tưởng anh, chỉ cười lịch sự với cô gái hàng xóm lớn hơn anh 2 tuổi, rồi gánh nước giúp cô gái đó thì Bích Ngọc cũng nghi ngờ anh có tình ý với người ta.

Cứ suốt ngày hờn dỗi, ghen tuông vô cớ, nói chia tay lần này là lần thứ 4 rồi... người ta nói bất kỳ sự việc gì cũng đừng nên quá tam ba bận sẽ là vượt mức giới hạn chịu đựng.

Thật không ngờ tình yêu của chúng ta lại mong manh như vậy, không thể tin tưởng nhau thì sao có thể sống vui vẻ, hạnh phúc bên nhau được chứ. Có lẽ lần này hai người thật sự phải chia tay thật sao?

Là từ trước do mình anh cứ níu kéo tình yêu mong manh dễ tan vỡ bất cứ lúc nào này trong vô vọng hay do cô thật sự chưa từng yêu anh nên mới nói hai từ “Chia tay” quá dễ dàng mà không cần suy nghĩ, cô thực sự không sợ mất anh, thật sự không cần anh sao?

Hoạ Mi nhìn ánh mắt đau khổ, tuyệt vọng, hụt hẫng tội cùng của chàng trai khi nở nụ cười gượng gạo đầy cay đắng, chua xót khi quay lưng bước đi. Rồi nhìn về mặt ngây dại, ngờ ngác, ánh mắt đau thương của cô gái khi nhìn bóng lưng chàng trai xa dần không khỏi thở dài ngán ngấm.

Đúng là hai kẻ điên, vẫn còn rất yêu mà lại cứ nói lời chia tay một cách dễ dàng để rồi mất nhau mãi mãi. Có lẽ sau này khi đã thực sự để mất một người con trai tuyệt vời yêu mình nhiều như vậy, nhất định cô ta sẽ cảm thấy hối hận vì đã luôn nông nổi nghi ngờ người mình yêu một cách hoang tưởng đến bệnh hoạn.

Đã bao giờ cô ta đặt mình vào vị trí của chàng trai khi nghe những lời lẽ đó sẽ cảm thấy đau đớn như thế nào chưa? Đã bao giờ cô ta thực sự thấu hiểu con người của chàng trai đó chưa? Đã bao giờ làm được điều gì có ý nghĩa cho người mình yêu chưa?

Mà cứ luôn hoang tưởng tự cho rằng chàng trai đã làm những việc có lỗi với mình, tự áp đặt, tự cho mình là đúng mà không quan tâm đến cảm xúc, suy nghĩ của người khác. Thật đúng là một kẻ ích kỷ, đáng ghét. Có không nâng niu, giữ gìn thì mất cũng đừng có tìm, tìm cũng chẳng thấy được đâu...

Hoạ Mi tức tối nhìn cô gái bằng ánh mắt chán ghét, nếu mình là anh ta thì bỏ chạy mất dép lâu rồi ai mà có thể yêu thương mãi một người ích kỷ chỉ biết nghĩ cho mình, luôn tự cho mình là đúng, bắt người ta luôn phải làm theo ý mình thì mới thấy hài lòng, mãn nguyện... mà không quan tâm đến cảm xúc, suy nghĩ của người khác như thế chứ?

Chớp mắt bầu trời liền tối đen như mực, tuyết rơi trắng xóa càng lúc càng nhiều, gió thổi mạnh gào rít như tiếng hú của thú dữ. Hoạ Mi lại giật mình khi nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt, đầy lo lắng và sợ hãi của anh chàng Diệp Phong khi đi tìm Bích Ngọc.

- Bác nói sao? Suốt từ sáng đến giờ mà cô ấy vẫn chưa về đến nhà à? – Diệp Phong tuy lo lắng nhưng vẻ mặt vẫn giữ bình tĩnh cẩn trọng hỏi người phụ nữ tóc hoa râm, mặt đầy tàn nhang lần nếp nhăn.

- Chẳng phải sáng nay nó đi tìm gặp cậu nói chuyện ư? Có phải hai đứa lại cãi nhau không? – Người phụ nữ nhìn Diệp Phong lãnh đạm hỏi.

- Chỉ là chút hiểu lầm thôi, cháu đang định xin lỗi cô ấy mà giờ không biết cô ấy lại bỏ chạy đâu mất. Cháu lo quá bác ạ, nhờ chẳng may cô ấy có chuyện gì thì cháu cũng không sống nổi mất – Diệp Phong vẻ mặt sợ hãi, xót xa nói.

- Con bé này tính còn trẻ con lắm, cậu đừng quá lo lắng chắc nó đến nhà ai đó chơi thôi. Nào để tôi đi tìm cùng với cậu – Người phụ nữ cầm đèn dầu leo lét đi ra ngoài trời đầy tuyết rơi.

Người phụ nữ cùng Diệp Phong đi hỏi han mọi người xung quanh thì nghe có người nói trông thấy cô ấy đi lên núi lúc sáng nay, vẻ mặt lạnh lùng cứ thế bước đi như người mộng du, hỏi gì cũng không chịu nói.

- Trời ơi! Đêm nay trên núi rất có thể sẽ có bão tuyết đấy dù có không bị chết bởi bão tuyết thì cũng chết vì lạnh, đói hoặc sẽ bị thú dữ ăn thịt. Phải làm sao bây giờ, con gái bé bỏng của tôi – Người phụ nữ nước mắt rơi lã chã

- Bác đừng lo, để cháu đi tìm cô ấy cho nhất định sẽ đưa cô ấy trở về bình an – Diệp Phong giọng nở nụ cười trấn an

Mặc kệ mọi người can ngăn, khuyên nhủ Diệp Phong vẫn cứ như kẻ điên lao lên núi tìm Bích Ngọc bất chấp nguy hiểm.

Chớp mắt cảnh vật đã thay đổi là buổi sáng, tuyết đã ngừng rơi, gió ngừng thổi chỉ thấy mọi thứ xung quanh trắng xóa. Hoà Mi trông thấy Bích Ngọc về mặt vô cảm, khắp người dính đầy tuyết đang ngồi bên cạnh cái xác của một người. Trái tim Hoà Mi chợt thấy nhói đau, cảm giác lo lắng, hoang mang thăm thẳm cầu mong không phải là Diệp Phong.

Nhưng khi Hoà Mi đi tới gần quan sát thì đúng là Diệp Phong thật, chẳng hiểu sao Hoà Mi bỗng cảm thấy choáng váng khi nhìn khuôn mặt đẹp rạng ngời nhắm mắt như đang ngủ say của Diệp Phong mà thấy đau lòng, một chàng trai đáng yêu như vậy sao lại phải chết sớm nhỉ? Ông trời thật bất công.

- Bích Ngọc ... sao cô không đi chết luôn đi. Nếu không phải lo sợ cô lên núi sẽ gặp nguy hiểm rồi bất chấp tất cả để tìm cô thì Diệp Phong đã chẳng bị rơi xuống vực sâu mất mạng.

Tỷ quên trong phòng còn có thêm một cô gái có khuôn mặt thanh tú, đôi mắt đen láy tuy không xinh đẹp, diễm lệ bằng Bích Ngọc nhưng vẫn toát lên vẻ cao quý, thanh nhã. Có lẽ đau lòng quá nên cô gái này nước mắt rơi như mưa, ánh nhìn Bích Ngọc căm hận thấu xương. Chà, lại một cô gái si tình nữa.

- Tuyết Liên cô cứ mắng chửi tôi đi... đúng do lỗi tại tôi đã khiến anh ấy ra nông nỗi này. Bây giờ tôi sẽ đi tìm hoa sen tuyết có thể chữa được bách bệnh trong truyền thuyết để cứu anh ấy sống lại, nếu anh ấy không thể sống lại thì tôi cũng sẽ nguyện đi theo anh ấy. – Bích Ngọc sắc mặt trắng nhợt hơn cả tuyết ngẹn ngào nói.

- Thôi cô đừng có giả vờ vịt nữa, dù có tìm được Sen Tuyết trên đỉnh Thiên Sơn trong truyền thuyết đi chăng nữa thì Diệp Phong cũng chẳng thể sống lại được đâu, người đã chết lạnh trong tuyết suốt một đêm liền thì sống lại sao được. – Tuyết Liên về mặt hung dữ căm hận nói những lời lạnh buốt tim gan Bích Ngọc.

- Cô thì có gì tốt đẹp chứ? Tại sao anh ấy lại cứ yêu cô đến dại khờ không màng cả tính mạng như thế chứ? Thật chẳng đáng chút nào.

- Từ ngày yêu cô anh ấy làm gì, nói gì cũng luôn sợ cô giận hờn rồi nói lời chia tay. Anh ấy một lòng chung thủy chỉ yêu mình cô nhưng cô thì cứ luôn nghi ngờ anh ấy trăng hoa, thay lòng đổi dạ. Anh ấy làm tất cả vì cô thì cô lại cho rằng anh ấy làm vậy là cố tình bủn xỉn lừa dối vì đã trót phản bội cô mặc dù không hề có bằng chứng.

- Anh ấy ôm cô cũng mặc kệ vẫn cứ bắt anh ấy phải lên núi thả điều cùng mình. Anh ấy muốn tặng cô một điều bất ngờ thì cô lại cười mỉa mai nói “có lẽ mai mặt trời mọc đằng tây mất, sao hôm nay đột nhiên anh lại đối xử tốt với em như vậy?” khiến anh ấy vô cùng buồn rầu. – Tuyết Liên ánh mắt không cam tâm nhìn Bích Ngọc giận dữ nói.

- Ha ha, cô biết không cái đêm mà anh ấy ở cùng với tôi, thực lòng đúng là tôi có tình giờ trò đã cho một ít thuốc vào ấm trà để có thể tạo thành vở kịch “gao nấu thành cơm” bắt anh ấy phải chịu trách nhiệm. Nhưng khi nằm trên giường trong cơn mê mà anh ấy vẫn cứ luôn miệng gọi tên cô, thì tôi không cảm xúc để mà làm gì nữa.

- Chỉ thấy trái tim tan nát, đau không nói thành lời. Nếu tôi mà cứ cố tình bắt ép một người không hề yêu mình chịu trách nhiệm nhất định tôi sẽ đau khổ suốt đời. Giây phút đó tôi biết mình đã thua cuộc rồi, không phải tôi thua cô mà là tôi thua thứ tình yêu vị tha, yêu bằng cả trái tim chân thành của anh ấy dành cho cô. Dù tôi có níu kéo, có đợi chờ thế nào đi chăng nữa cũng không bao giờ có thể có được...

Tuyết Liên cười cay đắng, trái tim buốt nhói, nước mắt vẫn cứ tuôn rơi xuống thi thể của Diệp Phong.

- Vậy mà thật không ngờ cô lại nghi ngờ anh ấy, cãi nhau với anh ấy rồi còn giận dỗi bỏ đi mất tích khiến anh ấy phải ra nông nỗi như thế này. Bích Ngọc ... tôi hận cô. – Tuyết Liên hét lên

- Loại người sống ích kỷ, vô tâm, chỉ biết nghĩ cho mình mà không biết quan tâm đến người khác, không biết tha thứ, hài lòng với những gì mình đang có giống như cô sẽ chẳng bao giờ có thể tìm được hạnh phúc thực sự đâu. Khi mà hạnh phúc thực sự ở ngay bên cạnh mình cô còn chẳng thèm giữ nữa là, đến lúc mất đi rồi cô có hối hận cũng chẳng tìm thấy được nữa đâu.

Tuyết Liên mặt đỏ bừng, kìm nén giận dữ muốn tát vào mặt Bích Ngọc vài cái cho cô ta tỉnh ngộ ra, sao có thể đem tình yêu ra mà đùa giỡn như thế chứ? Để giờ người ấy đã chết rồi, cái giá này quá đắt, Tuyết Liên thấy thật bất công cho Diệp Phong. Yêu quá nhiều, hi sinh quá nhiều mà cuối cùng... đổi lại là sự lạnh lùng, vô tâm của người mình yêu... để giờ thì phải chết trong đau xót. Thật đáng hận...

Trong khi mình yêu anh ấy nhiều như vậy, đối xử với anh ấy tốt như thế, thấu hiểu, luôn chia sẻ, động viên giúp anh ấy vượt qua đau buồn chết lên chết xuống khi thất tình vì bị Bích Ngọc ruồng bỏ nói lời chia tay là mình cơ mà. Buồn cười thật... càng nghĩ càng thấy cay đắng, đau xót làm sao...

Nghe những lời lẽ này Hoà Mi cũng cảm thấy nhói đau, thấy hận Bích Ngọc làm sao? Tình yêu là tình cảm thiêng liêng, tốt đẹp, trong sáng như ánh trăng cần được nâng niu, giữ gìn... đâu phải trò đùa mà thích thì yêu chán thì nói lời chia tay hết lần này đến lần khác như thế?

Sau khi Tuyết Liên đã đi được một lúc lâu, Bích Ngọc vẫn cứ ngồi trên nền đất giá lạnh, ánh mắt vô hồn không thể rời lệ được nữa. Không khí đượm tang thương, tuyệt vọng.

Một tình yêu đẹp vì tha yêu đến dại khờ đã tan vỡ mãi mãi bởi một người ích kỷ, không biết nâng niu, trân trọng nó luôn coi nó là một trò đùa có thể giỡn được.

Mất đi rồi vẫn có thể tìm lại nên đã dễ dàng nói lời chia tay hết lần này đến lần khác, cứ luôn tự tin rằng người ấy yêu mình nhiều đến thế kia mà làm sao có thể rời xa mình được chứ. Chính vì luôn tin rằng không thể vứt mất nên sẽ càng dễ vứt mất bất cứ lúc nào, dẫu có hối hận cũng đã quá muộn.

Hoạ Mi cảm thấy rất khó thở, trái tim đau như ai đó bóp chặt khi nghĩ đến cái gọi là tình yêu hết lòng vì người mình yêu ấy, chỉ mong người mình yêu luôn vui vẻ, hạnh phúc dù biết người ta chẳng hề xứng đáng để mình làm như vậy. Nhưng vẫn tự nguyện, không chút oán hận, hối tiếc... liệu có quá ngu ngốc không?

Đúng lúc căng thẳng Hoà Mi đang muốn bỏ đi ra ngoài thật nhanh thì thấy mẹ của Bích Ngọc bước vào, nhìn bộ dạng người không ra người, quý không giống quý của cô con gái bé bỏng không khỏi xót xa, đau lòng, khẽ thở dài một hơi.

- Con à, đừng nghe những lời Tuyết Liên vừa nói mà hãy tin vào chính bản thân mình. – Mẹ của Bích Ngọc ngồi xuống ôm chặt con gái vào lòng, nhẹ nhàng nói.

- Con biết không sức mạnh tiềm ẩn lớn nhất trong cơ thể con người không phải đến từ lòng căm hận mà đến từ tình yêu.

- Tình yêu đối với cha mẹ, con cái, gia đình, người thân, bạn bè,... Nhưng mạnh nhất và đáng sợ nhất chính là tình yêu trai gái. Thứ tình yêu ấy nó ẩn chứa một sức mạnh khủng khiếp vô tận không một sức mạnh nào trên thế gian này có thể sánh nổi.

- Nó có thể xoá nhoà khoảng cách, xoa dịu mọi sợ hãi, lo lắng. Khiến người ta có thể cảm thấy hạnh phúc hoặc đau khổ đến tận cùng, có thể khiến người ta phát điên hoặc thay đổi cả vận mệnh của chính mình. Có thể phá tan mọi rào cản, thử thách hoặc đảo ngược lại mọi quy luật tự nhiên mà định mệnh, số phận đã sắp đặt.

- Nhưng nó chứa một sức mạnh khủng khiếp vô tận đáng sợ mà không một sức mạnh nào trên thế gian có thể sánh nổi. Bởi nó có thể vượt thời gian và xuyên cả không gian, vượt qua được cả ranh giới mong manh của sự sống chết, biến những điều tưởng như không thể thành có thể để tạo nên kỳ tích.

- Thậm chí có thể khiến người chết sống lại, người bất lương trở thành lương thiện. Dẫu muôn trùng xa cách chỉ cần có duyên vẫn có thể gặp nhau dù xác suất là vô cùng thấp hoặc không có.

- Điều cuối cùng mẹ muốn nói với con là trên thế gian này những người có tình, thật lòng yêu thương nhau nhất định sẽ đến được với nhau, nên duyên vợ chồng và sống hạnh phúc bên nhau đến trọn đời. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ - Vô duyên đối diện bất tương phùng, con có hiểu không?

Người phụ nữ ánh mắt thoáng đau thương, vuốt tóc con gái mỉm cười nói.

- Nói như vậy, liệu con có thể có cơ hội được gặp lại anh ấy nữa không? – Bích Ngọc nhìn khuôn mặt đẹp rạng ngời, mắt nhắm chặt, lông mi đen nhánh cong vút của Diệp Phong như đang say ngủ. Nghe mẹ mình nói vậy trái tim đập nhanh thốn thốn đầy hi vọng, thận trọng hỏi.

- Chỉ cần con nghe theo sự mách bảo của trái tim mình, tin vào sự bất tử của tình yêu, luôn tin và hi vọng rằng một ngày nào đó con và cậu ấy sẽ có cơ hội được gặp nhau để cùng nhau đi nốt quãng đường còn dang dở. Nhất định một ngày nào đó không xa con và cậu ấy sẽ được tương phùng.

Im lặng suy ngẫm những lời mẹ mình nói một lúc lâu, Bích Ngọc liền ngẩng đầu nhìn mẹ mỉm cười.

- Con hiểu rồi, cảm ơn mẹ.

- Con hiểu thế là tốt, con bây giờ con phải sống thật tốt trước đã, nếu ở trên trời có thiên thần nhìn thấy con đau khổ cậu ấy cũng sẽ đau khổ và buồn lắm đó. Cậu ấy yêu con như vậy chắc chắn sẽ hi vọng con luôn vui vẻ, hạnh phúc chỉ có như vậy cậu ấy mới có thể mỉm cười nơi chín suối được. Có như vậy con mới không phụ tâm lòng, tình yêu mà cậu ấy đã dành cho con.

Mẹ Bích Ngọc khéo léo khuyên nhủ, là mẹ nhìn bộ dạng con gái đau đớn như vậy bà không đau lòng sao được. Chỉ sợ nó nghĩ quẩn thôi, lúc đó bà biết sống sao đây?

- Con hứa với mẹ nhất định con sẽ sống thật tốt, không chỉ sống cho con mà còn sống thay cho cuộc sống của anh ấy nữa. Là con mắc nợ anh ấy, nên con nhất định sẽ không để anh ấy phải thất vọng vì con.

Bích Ngọc nở một nụ cười bình thản, khuôn mặt rạng rỡ, nắm chặt tay Diệp Phong rồi cúi đầu khẽ thì thầm điều gì đó vào tai anh ta ...

Hoạ Mi chứng kiến mà cũng cảm thấy rất xúc động, không biết sau sự việc kinh động đáng nhớ này liệu vận mệnh của Bích Ngọc sẽ ra sao? Càng lúc nhỏ càng thấy tò mò...

Thời gian trôi qua thật nhanh chỉ trong chớp mắt, ngay cả bản thân Hoà Mi cũng chẳng biết sao lại có thể như thế. Từ ngày Diệp Phong chết, được chôn ở một mảnh đất rộng gần chân núi nơi đã tìm thấy xác của anh ta.

Bích Ngọc đã tự tay trồng rất nhiều những cây đào xung quanh đó, hầu như cứ có thời gian rảnh rỗi là Bích Ngọc lại tới đó đặt một bó hoa rừng tuyệt đẹp lên bia mộ, rồi quý ở đó bất kể tiết trời giá lạnh đến đâu lặng lẽ nói chuyện với anh ta.

Chương 136

Bích Ngọc vốn từ bé đã là một huyền thoại ai nhắc đến cũng thấy ngưỡng mộ. Cô không chỉ có nhan sắc đẹp tuyệt trần mà còn thông minh, đàn, hát, múa đều rất hay. Đặc biệt rất giỏi điều chế các loại thuốc để chữa bệnh cho mọi người, không lấy tiền của người nghèo, có thể cứu người chết sống lại.

Diệp Phong thì văn võ song toàn, đẹp mê hồn, nhà giàu có, quyền lực, bố mẹ chàng thì rất yêu con, tư tưởng tiến bộ vô cùng con trai yêu ai và muốn cưới ai đều vui mừng chào đón, chỉ cần con trai mình hạnh phúc suốt đời là được không quan trọng “môn đăng hộ đối”.

Đã từ lâu Bích Ngọc với Diệp Phong được coi là cặp Tiên Đồng – Ngọc Nữ mà ai ai cũng đều ngưỡng mộ, mơ ước. Đến mùa xuân sắp tới này hai người sẽ tổ chức đám cưới... vậy mà có ai ngờ... mọi người ai cũng tỏ ra tiếc thương cho cặp đôi trời sinh mà họ đã ngưỡng mộ từ lâu này.

Nhìn cô con gái vẫn gương mặt xinh đẹp rạng ngời, nụ cười trên môi vẫn đẹp quyến rũ, đôi mắt long lanh phẳng lặng như mặt nước mùa thu khiến ai nhìn cũng phải đắm say.

Nhưng chỉ có mẹ của Bích Ngọc cùng em gái mới hiểu được nỗi đau giấu kín sau nụ cười, sau ánh mắt ấy nó đau đớn đến tận cùng như thế nào, không phải ai cũng có thể cảm nhận được. Người đứng trước nỗi đau mà không rơi lệ vẫn có thể mỉm cười trước mặt mọi người tỏ vẻ không có gì, chính là người chất chứa nỗi đau đến mức tan nát tâm can, tâm hồn yếu đuối đến đáng thương.

- Mẹ à, mẹ có thấy chị ấy dạo này có điều gì đó rất lạ không giống như trước đây không? Dù gì anh Diệp Phong cũng đã chết rồi, không lẽ chị ấy định cứ sống cô đơn như vậy cả đời? – Bích Vân nhíu mày khó hiểu.

- Rơi vào biển tình ái là khổ như vậy đó? Bây giờ mẹ chợt phát hiện ra sức mạnh tình yêu đúng là khủng khiếp đáng sợ đến mức không ai có thể tưởng tượng được. – Mẹ của Bích Ngọc thở dài rùng mình

- Nó mạnh đến mức có thể khiến con người ta trở lên mất lý trí, có thể làm những điều điên rồ khó tin, tàn phá linh hồn, găm nhăm trái tim từng tý một. Haiz, còn có thể khiến người ta sẵn sàng yêu và chờ đợi một người cả đời, hoặc sau khi đã bị tổn thương sẽ không thể mở cánh cửa trái tim đón nhận hạnh phúc từ người khác.

- Định điểm nhất là khiến người ta sống mà như đã chết rồi, ngẩn ngẩn, ngơ ngơ giống như chị con bây giờ đó.

Mẹ của Bích Ngọc nhìn con gái quỳ trước mộ đã xanh cỏ của Diệp Phong mà lòng thấy xót xa vô hạn.

- Quá khủng khiếp và dã man làm sao, may mà con chưa yêu nếu không con thật không biết tương lai, số phận của mình sẽ đi đâu về đâu nữa.

Bích Vân nghe mẹ nói xong rồi nhìn bóng dáng thần thờ như người mất hồn của chị mình không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

- Có một điều mà trước kia mẹ chưa nói cho nó biết bởi sợ nó sẽ thêm đau lòng đó là trong tình yêu để duy trì được hạnh phúc và sự bền vững lâu dài nhất định phải.

- Mạnh mẽ, cao thượng, có lòng vị tha, biết tự yêu quý bản thân mình trước khi yêu người khác. Luôn tin tưởng không được nông nổi nghi ngờ người mình yêu, phải có sự đồng cảm, thấu hiểu, quan tâm và sẻ chia. Sự hi sinh tự nguyện mong người mình yêu được hạnh phúc.

- Lòng quyết tâm, cố gắng bền bỉ, niềm tin cùng hi vọng vào tình yêu bất tử, tin rằng nhất định mình và người ấy sẽ mãi được ở bên nhau. Không dễ dàng buông tay bỏ cuộc dù có gặp bất cứ khó khăn nào và đặc biệt không thể thiếu lòng chung thủy. Càng không được phép dễ dàng nói lời chia tay khi chưa đến mức bất đắc dĩ, trừ phi hết yêu.

Mẹ của Bích Ngọc tỏ ra từng trải khẽ nói với Bích Vân.

- Tại sao không thể thiếu lòng chung thủy, càng không được phép dễ dàng nói lời chia tay khi vẫn còn yêu? – Bích Vân mới có 18 tuổi nên vẫn còn rất ngây thơ ngơ ngác hỏi.

- Một khi không còn sự chung thủy, trái tim trót mang đổi thay, dễ yếu lòng và ngã vào vòng tay người khác thì tình yêu ấy sẽ bị tan vỡ dù có ghép lại thành công cũng vẫn sẽ còn vết xước, những nỗi đau không bao giờ có thể xóa nhòa. Lời chia tay đã nói ra sẽ khó rút lại, dù có quay lại thì tình yêu ấy cũng sẽ không còn đẹp nguyên vẹn như lúc ban đầu.

Mẹ của Bích Ngọc nhìn Bích Vân nở nụ cười trêu mếu, năm xưa vì dễ dàng nói lời chia tay mà chưa từng thật lòng muốn níu kéo, cùng cố gắng vượt qua nghịch cảnh với những hiểu lầm vớ vẩn. Mà bà đã để mất người mình yêu mãi mãi phải lấy người mình không yêu để giờ ôm nỗi đau đớn, hối tiếc suốt đời trong tim... .

Hoạ Mi lang thang suốt bấy lâu đã chứng kiến từ đầu đến cuối, cảm thấy tình yêu đúng là một điều bí ẩn khó mà khám phá hết được. So với Bích Ngọc mình vẫn còn may mắn hơn nhiều là chưa để mất người mình yêu mãi mãi chỉ vì những hiểu lầm, giận hờn vô vớ, cái tôi, lòng tự trọng quá cao...

Oi, nếu không chắc cả đời mình sẽ khóc hết nước mắt mắt phải rút ra kinh nghiệm xương máu này mới được. Hic. Ở vậy bao giờ mình mới được quay lại gặp Nhật Duy đây, thấy nhớ chàng ngọc của mình quá.

Chớp mắt Hoà Mi đã thấy trước mặt mình là một đám cướp thô phi ánh mắt dữ tợn đang bao vây căn nhà gỗ đơn sơ của mẹ con Bích Ngọc, nhỏ chột thấy lo lo chẳng hiểu sao trái tim dâng trào cảm giác uất hận có thể cảm nhận được mùi tanh ngọt của máu ở đầu lưỡi, cảm giác đau đớn đến tột cùng khi nhìn thấy mặt tên tướng cướp.

- Bích Ngọc à, Diệp Phong người mà nàng yêu đã chết rồi bây giờ này hãy mau theo ta về làm vợ của ta đi, ta nhất định sẽ cho nàng hưởng mọi vinh hoa phú quý, muốn gì ta cũng chiều hết. – Tên tướng cướp ngồi trên ngựa cười khà ồ, đôi mắt dâm dăng nhìn thân thể Bích Ngọc đứng trước mặt đầy thèm khát.

- Đừng có nằm mơ, dù có chết ta cũng sẽ không bao giờ làm vợ người đâu – Bích Ngọc nói giọng khinh bỉ

- Hừ... đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, dù sao thì Diệp Phong cũng bị ta giết chết rồi xem ai còn có thể bảo vệ được cô cùng mẹ và em gái của cô. Biết điều ngoan ngoãn vâng lời ta đi, ta còn xót thương... bằng không đừng trách ta ác độc – Tên tướng cướp uy hiếp, đôi mắt lươn híp lại, vết sẹo trên má nổi đỏ lên nhìn đáng sợ vô cùng.

- Đồ khốn, người nói Diệp Phong là do người giết thật sao? – Bích Ngọc há hốc miệng căm hận nhìn tên tướng cướp.

- Đúng, chính ta đã tự tay giết hắn đấy. Biết cô mất tích ta đã sai người tung tin nói cô đi lên núi rồi để hắn tự mình lên núi nộp mạng, ta nói với hắn rằng cô đang ở trong tay ta nếu không muốn cô chết thì hắn nhất định phải nhảy xuống vực sâu trước mặt.

- Hừ... Lúc đầu hắn không tin nhưng sau khi ta lôi một đứa con gái hoá trang giống hệt cô bật miệng tới, rồi cầm dao chặt mất một ngón tay của nó thì hắn mới chịu tin. Cầu xin ta thả cô ra, chỉ cần cô được bình an sống sót hắn chấp nhận nhảy xuống vực sâu mà không đánh trả. Ha ha, không ngờ hắn ngốc đến mức nhảy xuống đó thật.

- Không còn hắn bên cạnh bảo vệ nữa thì Bích Ngọc à, cô sẽ thuộc về ta thôi. Thực lòng ta đã thích cô từ lâu và muốn cướp cô về làm vợ rồi nhưng nếu không phải tại tên Diệp Phong khốn kiếp vô công cao cường, thông minh hơn người thì ta đâu có phải chờ đợi đến tận bây giờ.

Tên tướng cướp mặt cười tươi như hoa, ánh mắt thoảng căm hận nhẹ nhàng kể lại sự việc mà không biết rằng đôi tay Bích Ngọc đã nắm chặt lại từ lúc nào, đôi mắt đen sâu thẳm không thấy đáy tràn ngập sát khí chết chóc. Những ai đứng gần xung quanh đều cảm nhận được một sự áp lực vô hình khiến người ta không khỏi run rẩy, sợ hãi.

- Dám giết người ta yêu nhất trên đời khiến bọn ta phải rời xa nhau mãi mãi, dám đụng đến người thân của ta. Tên khốn ta sẽ bắt người phải xuống địa ngục.

Bích Ngọc gầm lên, ánh mắt toàn là sát khí, sự căm hận thấu xương tủy sục sôi trong tim nhìn chằm chằm vào tên tướng cướp và đám đàn em thân cận ở đằng sau.

- Bích Ngọc còn bình tĩnh đi có gì từ từ bàn bạc... đừng có mạo hiểm lao vào chỗ chết như vậy. – Mẹ của Bích Ngọc nói giọng run run

- Đúng đây chị ạ, bọn chúng đông như vậy mình chị không đối phó nổi đâu, mạo hiểm lao vào chỉ có con đường chết thôi – Bích Vân mặt tái xanh ngắt như tàu lá chuối.

- Hai người đừng lo, hắn đã dám giết Diệp Phong khiến bọn con phải rời xa nhau không biết đến bao giờ mới có cơ hội được gặp lại. Nợ máu nhất định phải trả bằng máu, con quyết bắt hắn phải xuống địa ngục. – Bích Ngọc như một kẻ điên không hề suy nghĩ lao thẳng lên phía trước.

Khẩu khí quyết tâm, ánh mắt tràn ngập sát khí chết chóc, lòng căm hận đến tận xương tủy khi nghĩ đến kẻ thù đã giết người mình yêu tay không liều chết xông tới đã khiến tên tướng cướp cũng có phần lo lắng, bọn đàn em thì run rẩy muốn bỏ chạy.

- Xông lên bắt sống cô ta, ai bắt được ta sẽ thưởng hậu hĩnh và thăng cấp – Tên tướng cướp hét ra lệnh cho đám đàn em xông lên.

Bích Ngọc tay không xông tới bị bọn chúng bao vây chặt lấy, Bích Ngọc không những không tỏ ra sợ hãi mà còn dùng tay không nắm chặt lấy lưỡi kiếm của một tên cướp.

Máu chảy nhỏ từng giọt xuống nền tuyết trắng xóa tạo thành bông hoa máu đẹp kinh dị, không hề cảm thấy đau và cũng không biết lấy đâu ra sức mạnh Bích Ngọc đã gạt được thanh kiếm khỏi tay tên cướp. Cả bàn tay nhuộm đầy máu đỏ tươi cầm chuôi kiếm ra sức chém giết những tên cướp đang vây quanh mình, khiến bọn chúng kẻ thì chết người thì bị thương.

Những người dân trong làng đứng xem mà lòng không khỏi lo lắng, hồi hộp xen lẫn kinh ngạc thật không ngờ một cô gái yếu đuối là vậy mà có thể giết được nhiều tên cướp hung dữ như vậy.

Bọn cướp thấy đồng đảng của mình bị một cô gái bình thường, không có tỷ võ công nào giết hại như giết một con kiến không cam tâm liền nổi điên xông tới càng lúc càng đông để trả thù.

- Ta đã mở cho các ngươi một con đường máu, giết gà dọa khỉ vậy mà các ngươi không biết điều. Đã vậy thì ta sẽ bắt tất cả các ngươi đều cùng phải xuống địa ngục cùng với hân.

Bích Ngọc đôi mắt toé lửa, giọng nói đầy phẫn nộ, sát khí nồng đậm, trong nháy mắt xoay người vung tay tất cả những tên cướp đứng gần xung quanh đều bỗng dừng đồ gã gục xuống đất khiến tất cả đều kinh hoàng và sợ hãi.

- AAAA... là kim châm tẩm độc sao lại có thể như thế chứ?

- Mau chạy đi thôi, cô ta đúng là ác quỷ đấy...

Một vài tên cướp nhìn đồng bọn của mình hơn chục tên ngã ngựa dưới đất nhìn thoáng quá đã thấy dính kim châm tẩm độc xuyên cả qua lớp quần áo, mồm học máu đỏ lôm, sắc mặt tím đen, cả cơ thể dần dần bị ăn mòn bởi những con giòi đồng lúc nhúc, chỉ còn lại một lớp xương trắng hếu trong nháy mắt mà cảm thấy rất kinh hãi không thể tin được. Không biết cô gái đứng trước mặt mình sử dụng loại độc được gì mà có sức tàn phá ghê gớm như vậy?

Hoạ Mi chưa bao giờ chứng kiến cảnh giết người đáng sợ như vậy bao giờ liền rung mình thầm nghĩ “Bích Ngọc đúng là một cô gái không chỉ xinh đẹp mà còn tàn nhẫn, cực kỳ nguy hiểm nữa”, nhưng sao nhìn những sự việc xảy ra trước mắt Hoạ Mi cảm thấy rất quen quen cứ như đã từng được chứng kiến rồi ấy.

Toán cướp vội vã bỏ chạy chẳng ai ngu mà ở lại đối đầu với Bích Ngọc, nhờ cô ta phi kim châm tẩm độc tiếp có phải bọn chúng đi đòi nhà ma luôn không, cô ta rõ ràng là ác quỷ giết người không ghê tay.

Tên tướng cướp ngồi trên lưng ngựa thấy tình hình không ổn vội phi ngựa định “Chuồn” nhưng đâu có dễ thế.

- Muốn chuồn hả? Đợi xuống địa ngục đi vẫn còn kịp đấy – Bích Ngọc cười nhạt nhảy lên một con ngựa đuổi theo.

Tốc độ phi ngựa đúng là tuyệt đỉnh, Hoạ Mi thầm bái phục, lướt nhanh và nhẹ nhàng hết một con gió trong vòng vài chục giây đã đứng chặn trước mặt hân.

Tên tướng cướp đó cũng đâu có ngu mà dễ dàng chấp nhận chịu chết như thế, hân vung kiếm đánh lại Bích Ngọc. Chỉ thấy Bích Ngọc nở nụ cười đẹp mê hồn khiến hân ngẩn ngơ trong giây lát, rất nhanh chóng rút ra một thanh kiếm đâm thẳng vào ngực hân.

Hân bừng tỉnh vội cầm thanh kiếm vung lên định chém mạnh vào tay Bích Ngọc, bởi ngực hân có mặc áo giáp sắt nên kiếm không thể đâm thủng được. Còn chưa kịp vung kiếm chém xuống hân đã ngã gục xuống dưới đất học máu miệng, chưa chết ngay.

Thì ra dùng kiếm đâm chỉ là kế “điệu hổ ly sơn” thực tế hân ta bị chết bởi những kim châm tẩm độc từ ống tay áo của Bích Ngọc vút ra đâm thẳng vào cổ họng. Thân thể bị những con giòi ăn mòn từng tí một đau đớn đến tận cùng, Bích Ngọc cười lạnh lùng cười ngựa bỏ đi.

“Những kẻ nào dám động đến người ta yêu, người thân của ta đều sẽ phải xuống địa ngục”. Hoạ Mi nhớ lại câu nói đó của Bích Ngọc không khỏi toát mồ hôi lạnh, đúng thật sức mạnh tiềm ẩn lớn nhất của con người không phải đến từ lòng căm hận mà là từ tình yêu. Thế nên Bích Ngọc mới bộc phát sức mạnh kinh hoàng không thể tin được như vậy.

Sau sự việc đó huyền thoại về Bích Ngọc càng lúc càng được thiên hạ thêm dè, không chỉ có nhan sắc tuyệt trần mà còn có bản lĩnh giết được toán cướp hung dữ khiến bọn chúng bỏ chạy sợ hãi cả nước đại, mà ngay cả quan phủ cũng không thể làm gì được. Khiến cho cảm xúc hình dung của mọi người về Bích Ngọc trở thêm li kỳ, hấp dẫn, huyền bí hơn.

Ngày qua tháng lại, đông qua xuân đến, tuyết tan hoa đào nở. Bích Ngọc vẫn cứ ở vậy sống cô độc cả đời đến tận lúc trở thành bà lão tóc bạc phơ.

Một buổi sáng đẹp trời vào mùa xuân, nắng vàng ấm áp, chim hót líu lo, hoa đào nở đỏ rực rỡ. Bích Ngọc lại tới mộ của Diệp Phong công lưng chống gậy nói chuyện với bia mộ.

- Nếu còn cơ hội gặp lại em sẽ yêu anh thật nhiều, sẽ không nghi ngờ, ghen tuông, dỗi hờn vô lý nữa, sẽ thật lòng quan tâm chăm sóc anh. Đem hạnh phúc đến với anh và điều quan trọng kiếp này em đã mắc nợ anh quá nhiều, thậm chí còn khiến anh vì em mà phải chết – Bích Ngọc nghẹn ngào run rẩy nói.

- Nếu còn cơ hội gặp lại nhất định em sẽ không để anh phải lo lắng, mệt mỏi vì tính nhõng nhẽo, trẻ con, ích kỷ, vô tâm của em. Sẽ không dễ dàng nói lời chia tay và dễ dàng bỏ cuộc. Sẽ luôn kề vai sát cánh hết lòng tin tưởng anh, cùng chia sẻ và vượt qua mọi khó khăn cùng với anh.

- Kiếp này là anh bảo vệ em, nhưng nếu còn có cơ hội gặp lại, còn có kiếp sau thật thì sẽ là ngược lại, là em bảo vệ anh. – Bích Ngọc mỉm cười thật tươi nói kiên quyết.

- Ở nơi đó cô đơn và lạnh lẽo lắm đúng không anh. Đừng buồn nhé bởi em sắp được tới đó gặp anh rồi. Đợi chờ em anh nhé! Em sắp theo anh rồi. – Nói xong Bích Ngọc nở nụ cười mãn nguyện, thân thể như không còn trọng lượng ngã lăn ra đất.

Nằm dưới đất ngược nhìn lên bầu trời trong xanh, hoa đào nở đỏ thắm như nơi tiên cảnh khoe sắc dưới ánh nắng xuân ấm áp. Bên tai vẫn còn văng vẳng câu nói của Diệp Phong năm đó “Đợi đến mùa xuân, tuyết tan, hoa đào nở đỏ thắm rực rỡ nhất nhất định anh sẽ cưới em. Sẽ dành tặng em một hôn lễ lãng mạn, long trọng và hoành tráng...”.

“Tình yêu trai gái chứa một sức mạnh khủng khiếp vô tận đáng sợ mà không một sức mạnh nào trên thế gian có thể sánh nổi. Bởi nó có thể vượt thời gian

và xuyên cả không gian, vượt qua được cả ranh giới mong manh của sự sống chết, biến những điều tưởng như không thể thành có thể để tạo nên kỳ tích”.

“Điều cuối cùng mẹ muốn nói với con là trên thế gian này những người có tình, thật lòng yêu thương nhau nhất định sẽ đến được với nhau, nên duyên vợ chồng và sống hạnh phúc bên nhau đến trọn đời. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ - Vô duyên đối diện bất tương phùng”.

“Em tin nhất định một ngày nào đó chúng ta sẽ được tương phùng dù là trên thiên đường hay dưới địa ngục chỉ cần anh vẫn còn yêu em...”

Hoạ Mi đang cảm thấy vô cùng xúc động bởi tình yêu của Bích Ngọc dành cho người mình yêu, có thể sống cô độc cả đời để đợi chờ giây phút được tương phùng với người mình yêu thì hình như có ai đó đang gọi tên nhỏ thì phải. Hoạ Mi giật mình bừng tỉnh mở to mắt kinh ngạc nhìn về mặt hốt hoảng của Nhật Duy mà chẳng hiểu gì cả.

- Em học nhiều quá nên bị ám đầu hả? Trời lạnh như vậy sao không lên giường ngủ mà ngủ gục trên bàn học là sao? Nhờ bị cảm lạnh thì làm thế nào?

Nhật Duy đưa tay sờ lên trán Hoạ Mi kiểm tra nhiệt độ, thấy không vấn đề gì mới nét mặt mới bớt căng thẳng, thở phào nhẹ nhõm. Khi nhìn thấy những giọt nước mắt lăn dài theo khoé mi của nhỏ, tim hần không khỏi nhói đau, chẳng hiểu tại sao nhỏ ngủ mê mệt đến mức gọi mãi không dậy lại còn khóc nữa là sao?

- Ủa, thật kỳ lạ hoá ra chỉ là một giấc mơ, vậy mà em cứ ngỡ mình chết rồi cơ đấy – Hoạ Mi cười tinh nghịch nhìn ngắm xung quanh xác định là mình đang ở trong phòng ngủ của mình mới yên tâm.

- Em đúng là bị bệnh thật rồi, nói nhảm nhí à, làm anh lo chết đi được. Bây giờ thì không sao rồi, em mau lên giường ngủ đi sáng mai còn dậy sớm đi học – Nhật Duy nhìn Hoạ Mi dịu dàng nở nụ cười ấm áp.

- Uh, vậy em em đi ngủ đây, anh cũng đi ngủ sớm đi – Hoạ Mi vội lấy tay che miệng ngáp dài một cái rồi chân tự bước lên giường trùm chăn ngủ.

Nhật Duy nhìn bộ dạng vô tư đó của Hoạ Mi chỉ biết nhún vai cười lắc đầu rồi đưa tay tắt đèn ngủ đi về phòng mình.

- Anh này – Hoạ Mi thò đầu ra khỏi chăn khẽ gọi

- Gì em? – Nhật Duy quay lưng lại hỏi.

- Từ giờ trở đi anh không cần phải bảo vệ em nữa đâu, ngược lại, là em sẽ bảo vệ anh. Hi hi – Hoạ Mi cười thích thú, nói rất tự tin rồi xấu hổ trùm chăn kín người.

Chết ngất trên cành quất thôi.

Chỉ cần nhỏ không gây chuyện gì rắc rối là hần đã thầm cảm ơn tổ tiên lắm rồi, không nghĩ có phải học nhiều quá nên đầu óc có vấn đề gì không? Sao nói bá đạo vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137

Buổi chiều được nghỉ Hoạ Mi liền hẹn gặp Thanh Tùng để nói lời cảm ơn vì đã giúp đỡ hết lòng bắt giữ giúp Kim Trọng để có thể tìm ra sự thật trong thời gian sớm nhất để trả lại cho nhỏ sự trong sạch.

Đúng là Hoạ Mi mời và cũng đã đặt chỗ trước rồi, nhưng đến phút cuối cùng người được mời lại nói muốn đến một chỗ khác để cả hai đều có thể thoải mái nói chuyện, Hoạ Mi cũng chỉ biết cười ngại ngừng đồng ý không muốn người ta khó chịu.

Thanh Tùng rủ Hoạ Mi tới một tiệm bán bánh ngọt quen thuộc gần Hồ Guom, tìm một vị trí thật đẹp để có thể vừa ăn, vừa nói chuyện, vừa có thể ngắm phong cảnh thật sự quá tuyệt vời.

Cầm thực đơn xem qua Hoạ Mi liền gọi món nộm bò khô, một đĩa chân gà nướng kèm một ly sinh tố hoa quả. Thanh Tùng thì gọi món bánh hamburger kèm một ly Cocktail.

- Hôm nay toàn bộ đồ ăn trên bàn này sẽ là do tôi mời, là muốn cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi đòi lại công bằng trong sự việc rắc rối quay clip vừa rồi. nên anh cứ ăn tự nhiên nhé và lát nữa đừng có tranh trả tiền với tôi đấy. Ok

Hoạ Mi nhìn lướt qua đồ ăn rồi nhìn về mặt thản nhiên của Thanh Tùng nở nụ cười tươi như hoa.

- Hi, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ để con gái phải trả tiền cả. Nhưng với em tôi sẽ ngoại lệ vì tôi biết em là con người thích thẳng thắn, sòng phẳng, việc nào ra việc nấy nếu tôi mà cứ cố tình trả tiền thay em chắc em sẽ giận tôi đến tận lúc chết mất. – Thanh Tùng gật đầu cười rất tinh quái.

- He he, sống với nhau thẳng thắn, rõ ràng như thế mới dễ nói chuyện thoải mái với nhau. Vậy còn chần chờ gì nữa chúng ta cùng ăn luôn nhé. Ok – Hoà Mi nghe Thanh Tùng nói vậy càng cười tươi hơn, vui vẻ nói.

Trong cuộc sống này Hoà Mi rất sợ liên quan đến vấn đề tiền bạc, cứ nhắc đến tiền bạc là nhớ lại thấy đau đầu. Nhiều sự việc đơn giản chỉ cần cả hai bên đồng lòng, thoải mái cùng bỏ chung ra một số tiền một cách tự nguyện để giải quyết hơn nhau đáng bao nhiêu mà cũng phải so đo, tính toán.

Như hai nhà hàng xóm đối diện với căn nhà riêng mà nhỏ đang sống, có mắc cái đường ống nước cũng cãi nhau chỉ vì ai cũng không muốn bỏ tiền ra nhiều hơn dù chỉ vài chục ngàn, lục đục cả tuần trời liền mãi không xong vừa mất thời gian vừa mất tình cảm láng giềng trong khi đáng lẽ nếu cư xử hợp lý thì ống nước đã mắc xong từ đời nào rồi...

Rồi vấn đề tiền ăn uống, tiền ở, tiền đi lại... nhiều cặp đôi yêu nhau, ở chung với nhau cùng một nhà mà ai cũng khôn cả không muốn bỏ tiền túi mình ra để hỗ trợ. Cứ thấy người ta bỏ tiền ra mua đồ ăn thức uống, đóng tiền nhà ở, xăng xe đi lại... trong khi mình chẳng phải bỏ xu nào ra là mừng rơn.

Cứ nhắc đến chuyện tiền bạc là thế nào cũng xích mích, cãi nhau ầm to. Đó là khi còn sống thử, khi kết hôn rồi nhiều cặp vợ chồng cũng thấy ghê gớm lắm có tiền là phải lập quỹ đen, quỹ đỏ để tiêu pha những việc cá nhân.

Đội người bạn đời của mình hỏi mỗi miệng mới nhăn nhó đưa tiền ra rồi than vãn, kể lể khổ cực nợ kia trong khi trong nhà còn biết bao việc phải xoay xở, dùng đến tiền nào: tiền ăn, tiền học phí của con cái, tiền quà cáp kính biếu bố mẹ nội ngoại ngày tết, tiền nước, tiền điện...

Nhưng thích sống kiểu ích kỷ chỉ biết nghĩ cho riêng mình, nhiều cặp vợ chồng ai làm ra nhiều tiền hơn thì khinh người làm ít tiền hơn như rác, coi khinh cả bố mẹ chồng hoặc bố mẹ vợ... thế thì tình yêu sao bền vững được.

Từ ngày chính thức yêu nhau Hoà Mi đã nói rõ ràng với Nhật Duy đừng bao giờ để chuyện tiền bạc ảnh hưởng đến tình cảm. Sống chung cùng một nhà vì nhỏ vẫn chưa làm ra tiền nên mọi việc trong nhà tùy ý Nhật Duy mua sắm. Nhưng nếu không vừa ý cái gì Hoà Mi sẽ góp ý, chia sẻ, nói chuyện thẳng thắn để Nhật Duy hiểu. Chứ không chịu nhún nhún trong lòng để rồi ầm ứ mãi rồi lại cãi nhau, giận hờn một cách lằng nhằng thì buồn cười lắm...

Còn Nhật Duy cũng hết sức tôn trọng nhỏ, nhỏ cảm thấy ra sao, không vừa ý cái gì khi chia sẻ đều được Nhật Duy tiếp thu và cố gắng khắc phục một cách nghiêm túc. Ngược lại, Nhật Duy không hài lòng việc gì, cảm thấy nhỏ còn thiếu sót cái gì, nên làm như thế nào cho tốt... Hoà Mi đều nín cười tiếp thu và cố gắng khắc phục cho tốt.

Chính vì vậy, tình cảm hai người rất tốt đẹp, dù giận dỗi điều gì Hoà Mi cũng không bao giờ chửi mắng, khóc lóc thê thảm, chiến tranh lạnh im lặng cả ngày không nói một câu nào khiến Nhật Duy khó xử. Nhật Duy không hài lòng vấn đề gì cũng không bao giờ quát tháo om xòm, động tay động chân, bỏ nhà đi biệt tích uống rượu say khướt đến quên sự đời khiến nhỏ phải lo lắng bao giờ.

Khi cả hai cùng nóng giận một người sẽ biết điều im lặng nghe người kia trút giận, rồi lặng lẽ ra ngoài để người còn lại được yên tĩnh. Đôi khi cả hai cùng thoải mái, bớt khó chịu, nóng giận thì sẽ cùng nhau thẳng thắn, chia sẻ, góp ý dựa trên nguyên tắc bình đẳng nam nữ, tôn trọng và tin tưởng lẫn nhau...

- Ở Việt Nam công nhận nhiều món ăn ngon thật đó, như món Hamburger này nè hương vị cũng khác biệt so với bên NewYork, đã vậy còn rẻ hơn rất nhiều nữa chứ...

Thanh Tùng nở nụ cười đẹp như hoa đào nở giữa mùa xuân rất ấm áp nhìn Hoà Mi tay cầm chân gà gặm rất tự nhiên không khỏi cảm thấy thú vị, trông cô nàng lúc này thật đáng yêu làm sao. Chứ không hề giả tạo, gượng gạo như những cô gái luôn tỏ ra mình là con nhà gia giáo, ăn uống nhỏ nhẹ, từ tốn mãi không hết suất ăn của mình mà anh ta đã từng gặp bao giờ.

Hoà Mi ăn tùy ý không hề tỏ ra ngại ngùng, ra vẻ tiểu thư đài các gì nhưng cũng ăn không đến mức vênh vênh phát hết tất cả. Tay cầm chân gà nướng chấm nước mắm đưa lên miệng gặm chứ chả cần phải cầm đũa gấp cho vương vãi, vừa ăn vừa ngắm nhìn Thanh Tùng ăn bánh Hamburger phải công nhận anh ta ăn uống tao nhã, từ tốn nhưng vẫn toát lên phong thái cao quý, rất đẹp mắt.

Hôm nay anh ta mặc một cái áo khoác da màu nâu sáng bóng đơn giản, khuôn mặt mang một vẻ đẹp yêu mị hút hồn, sống mũi cao, mắt màu xanh lá cây, lông mi đen nhánh cong vút, mái tóc màu đỏ nhạt được cắt tỉa gọn gàng nên nhìn từ góc độ nào dù là đối diện hay nghiêng cũng đều thấy anh ta đẹp quýt rừ, cá tính vô cùng.

Nhìn anh ta ngồi ăn đối diện với mình, nhìn đôi mắt sáng rực như những ngôi sao trên bầu trời ban đêm đang vừa ăn vừa nở nụ cười thiện nói chuyện với mình. Hoà Mi chợt nhớ đến Nhật Duy nên ánh mắt liền trở lên mơ màng đầu cứ gật gù liên tục nhưng sự thật thì anh ta nói gì thì nhỏ cũng chẳng hề lọt vào tai dù chỉ một chữ.

Hoà Mi nhớ đến khuôn mặt đẹp hoàn hảo đến từng góc cạnh hết như tượng điêu khắc của Nhật Duy trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp, nhưng vẻ mặt lúc nào cũng lạnh như băng nếu mà không cười chắc chắn sẽ luôn gây cho người ta cảm giác khó gần.

Nhưng Nhật Duy chỉ cười dịu dàng với mình nhỏ thôi, còn với những cô gái khác cười mà như không cười, ánh mắt lạnh giá khiến người ta thấy ớn lạnh đó là lời kể của mấy đứa bạn thân của nhỏ, đặc biệt là Thuý Tiên cô nàng vốn ít để tâm đến người khác nếu không phải là người mình yêu mến.

Liệu có vô duyên quá không khi mà đang ngồi ăn với một người con trai khác lại cứ nghĩ đến người mình yêu? Nhưng Hoà Mi đã chẳng quan tâm đến điều đó từ lâu rồi, cứ nhìn thấy người con trai nào đẹp trai, tài năng là nhớ lại so sánh với Nhật Duy, rồi cười ngớ ngẩn tự cảm thấy Nhật Duy là tuyệt vời

nhất.

Bình thường mỗi khi ăn cùng nhau, Nhật Duy luôn lặng lẽ ngắm nhìn Hoà Mi ăn rồi mỉm cười điều đó khiến trái tim nhỏ dâng trào cảm giác ngọt ngào thấm dần vào từng tế bào, mạch máu. Một cảm giác vô cùng tuyệt vời dù cho có nhắm mắt lại Hoà Mi cũng có thể cảm nhận được, mãi mãi không bao giờ có thể quên.

Còn nhớ một lần Hoà Mi đi giày cao gót dạo chơi công viên cùng với Nhật Duy để thật xứng đôi vì nhỏ chỉ cao đến ngực hắn thôi à. Thế rồi đi một quãng đường dài chẳng may Hoà Mi bị trật chân, bong gân lẫn chập khớp đau đến chảy nước mắt không thể đi được. Nhật Duy an ủi, dỗ dành nhỏ mãi không nín liền bất ngờ cúi đầu hôn nhỏ.

Nụ hôn bất ngờ đến mức Hoà Mi chỉ biết mở to mắt, tim đập thình thịch, một cảm giác ấm áp, dễ chịu lan toả khắp cả cơ thể không còn cảm thấy đau đớn ở chân nữa. Sau đó Nhật Duy còn cười trừu “Con gái khi hôn người ta thường nhắm mắt, sao em cứ mở to mắt nhìn anh vậy. Mà mắt em sáng ngời long lanh quá khiến anh có cảm giác như phạm tội ỹ”. Từ đó Hoà Mi không bao giờ còn mở to mắt khi Nhật Duy hôn nữa.

Ngày Duy quan tâm hỏi nhỏ còn thấy đau nữa không? Hoà Mi chỉ cười lắc đầu mặt đỏ bừng, Nhật Duy cười tinh quái anh biết thừa vì sao em không thấy đau nữa rồi khiến nhỏ chỉ muốn đào một cái hố chui xuống đó trốn cho xong.

Chân đau không thể đi được Nhật Duy đã ngồi xổm thấp xuống để đỡ nhỏ, sợ Nhật Duy khó thở Hoà Mi không dám ôm cổ quá chặt. Đầu tựa trên tấm lưng rộng rãi, vững chắc nhưng rất dịu ảm áp và yên bình đó Hoà Mi đã biết cuộc đời này mình sẽ chỉ có thể hạnh phúc, cảm thấy an toàn khi được ở bên người ấy bởi anh là cả thế giới của em.

“Sau này anh sẽ công em như thế này đi đến những nơi mà em thích, cho đến suốt cuộc đời. Hi hi” – Nhật Duy tay nắm chặt tay nhỏ nói đầy yêu thương.

“Hi hi, em cũng rất mong được như thế. Được anh công đến suốt cuộc đời là mong ước hạnh phúc nhất của em”. – Hoà Mi cũng bật cười.

- Này, này em đang nghĩ gì đấy mà cứ như người mất hồn vậy? – Thấy vẻ mặt lơ đãng, hững hờ của Hoà Mi, Thanh Tùng bèn xua tay trước mặt gọi.

- Ô, xin lỗi, anh đang nói đến đâu rồi nhỉ? – Hoà Mi bối rối mặt thoáng ửng hồng.

- Haiz, có phải em đang nghĩ đến Nhật Duy không? – Thanh Tùng cảm thán.

- Sao anh biết? – Hoà Mi kinh ngạc.

- Hey, nhìn em mỉm cười một cách ngọt ngào như vậy ai chẳng biết em đang nghĩ đến người em yêu. Con gái ai mà chẳng như vậy chứ.

Thanh Tùng mỉm cười nhún vai, nhưng lòng thấy buồn vô hạn, trống rỗng ở trước mặt người con gái mình yêu mà người con gái ấy lại nghĩ đến người con trai khác không đau lòng, xót xa và thất bại sao được.

- À, phải rồi đã đến Việt Nam được vài tháng anh, anh thấy đất nước và con người ở đây như thế nào? – Hoà Mi khéo léo chuyển chủ đề, cứ nhắc tới Nhật Duy là nhỏ lại thấy bối rối, không được tự nhiên.

- À, chỉ là biết sơ qua thôi. Dù sao thì trước khi sang đây tôi cũng đã tìm hiểu qua văn hoá, phong tục tập quán của Việt Nam. Còn nghe lời tư vấn, những câu chuyện có thật tại Việt Nam qua mấy người quen, lúc đầu cứ nghĩ họ nói linh tinh không tin lắm đến khi sang đây rồi tôi mới thấy lời họ nói chính xác quá. – Thanh Tùng cười hờ hững, cầm ly Cocktail uống.

- Là sao? – Hoà Mi cảm chân gà đưa lên miệng gặm tiếp, tò mò hỏi.

- Đường phố ở Việt Nam đã chật còn bày bán đồ ăn tràn lên cả vỉa hè, lấn chiếm cả làn đường của người đi bộ. Nhất là tại các ngã ba, ngã tư đường lớn gây ra nhiều vụ tai nạn giao thông thảm khốc.

- Luôn tắc đường vào giờ cao điểm, chen lấn xô đẩy không ai chịu nhường ai càng gây tắc đường lâu mất thời gian vô cùng. May mới là xe cơ giới chứ toàn ô tô như bên Mỹ hay các nước phát triển thì tắc đường đến sáng hôm sau chưa chắc đã hết ấy chứ. – Thanh Tùng ngán ngẩm.

- He he, anh quan sát chuẩn đấy. Tôi cũng nhiều lần bức xúc lắm rồi, tắc đường gần 2 tiếng mới bò về được đến nhà, mệt đứt hơi, chán kinh khủng. – Hoà Mi gật đầu tán thành.

- Không có hệ thống tàu ngầm như ở bên Mỹ, Nhật Bản để tránh ùn tắc.

- Ý thức tham gia giao thông quá kém, phóng nhanh, vượt đèn đỏ, không đội mũ bảo hiểm, lấn chiếm làn đường của người đi bộ. Va vào người khác thì chửi bậy, gây gỗ, đánh lộn. Gây tai nạn chết người thì bỏ chạy, em không biết chứ mấy người bạn của cha tôi sang Việt Nam hải hùng nhất là lúc phải sang đường, đi đúng vạch đường dành cho người đi bộ mà vẫn bị xe đâm chết tại chỗ. – Thanh Tùng sắc mặt lạnh lùng, khó chịu.

- Hic, biết làm sao được, văn hoá giao thông của người Việt Nam là thế đó. Mình phải tránh nó chứ nó không đời nào tránh mình đâu, mình chết thì mình thiệt, thế thôi. Tôi sống ở Việt Nam bao năm sao lại không biết chứ?

Hoà Mi thấy Thanh Tùng bức xúc cũng cảm thấy bức xúc theo, mấy lần chết hụt kiểu đó khiến hồn vía nhỏ bay lên mây từ lâu rồi.

- Hey, tôi đã từng chứng kiến cảnh tắc đường, người ta chen lấn xô đẩy đã man đến mức làm đổ cả thùng xe chờ rác ra đường. Nhưng chẳng thấy ai

xuống xe nhặt rác giúp người phụ nữ quét rác đáng thương cả, ai ai cũng tránh cho xa thật xa như dịch bệnh hiểm nghèo để mình người phụ nữ ấy tự hốt lại tất cả đồng rác không lồ ấy.

- Không đành lòng nhìn, tôi tiến tới gần xắn tay áo lên thu gom rác giúp người phụ nữ đó. May có vài người là học sinh cấp 2 hoặc thanh niên làm việc bàn hàn tới giúp. Còn những người thành đạt đi xe SH, xe Ways,... mặc quần áo lịch sự, sạch sẽ, trông rất sáng sủa, có ăn học, rất tri thức thì đã bỏ chạy đi xa thật xa từ đời nào rồi – Thanh Tùng nói xong nhún vai lắc đầu.

- Hắc, đúng là ngại quá đi – Hoà Mi cười giả lả

May anh ta chưa biết cái vụ “hôi” bìa ở Biên Hoà cả mấy trăm người ra cướp cùng một lúc, mặc kệ tài xế khóc lóc, van lạy chắc anh ta sẽ ngã trên cảnh quất mắt.

- Đã vậy còn có một thanh niên tuổi còn rất trẻ, đằng sau chở một cô gái rất xinh đẹp phóng nhanh suýt nữa thì tông cả vào người bán hàng dong đang sang đường. Va vào gánh rau của người ta đổ hết rau ra đường, vỡ liền bao nhiêu trứng vịt. Không những không dừng lại xin lỗi, đền bù còn phóng đi tiếp rồi quay đầu lại cười thích thú.

Thanh Tùng nhớ đến cảnh đó mà thấy rùng mình, lạnh sống lưng nếu chẳng may tông trúng đâm chết người ta thì sao? Ở cái đất nước này sao lại có thể coi mạng người như cỏ rác đến vậy?

- Eo, những kẻ vô ý thức đó còn nhiều lắm, có nói đến sáng mai cũng chả hết được đâu. – Hoà Mi ăn nộm bò khô mà cũng thấy ghê ghê muốn ói quá đi.

- Hồ nước, kênh rạch thì đen ngòm bốc mùi hôi thối, ni lông, rác thải, xác chết động vật, cá chết nổi lềnh bềnh. Chứ ở bên Anh quốc hay Ý nước hồ, nước sông của họ sạch lắm lại còn thả chim thiên nga, trồng cây rất đẹp hai bên bờ. Ở bên Nhật Bản nước hồ tại thành phố nhộn nhịp nhất của họ sạch đến mức cá trẻ cũng sống được.

Nhìn nước hồ Guom xanh đen, rác thải nổi lềnh bềnh, bốc mùi không khỏi thấy thất vọng.

- Chuẩn đó, nếu ở Việt Nam mà nước sông hồ cũng được quan tâm và xử lý nghiêm túc đảm bảo vệ sinh môi trường thì đúng là trên cả tuyệt vời – Hoà Mi tán thành.

- Mà thật kỳ lạ, tại sao người Việt Nam lại thích ăn toàn nội tạng nửa sống nửa chín, tiết canh họ không sợ bị nhiễm giun sán à? – Thanh Tùng nghi hoặc.

- Ai biết được, người Việt Nam liều lĩnh lắm, dù có chết thật thì họ vẫn cứ ăn thoải mái và vô tư thôi vì đó là món ăn khoái khẩu của họ mà – Hoà Mi lắc đầu cười trừ.

- Ghê, chưa kể thịt thà, rau quả thì phun thuốc trừ sâu vượt quá mức an toàn cho phép, ngâm hoá chất để bảo quản hết ngày này sang ngày khác. Họ không sợ làm vậy sẽ ảnh hưởng đến sức khoẻ của người tiêu dùng à, mắc bệnh ung thư thì sao? – Thanh Tùng sắc mặt thoáng nhăn nhó.

- Cái này thì tôi cũng xin chịu, ở Việt Nam họ kinh doanh, buôn bán thứ gì cũng đều hướng tới lợi nhuận là mục tiêu quan trọng nhất. Còn đâu ai chết mặc ai, họ không quan tâm, cũng chẳng có ý thức đạo đức nghề nghiệp gì đâu.

Hoà Mi chán nản dần thấy khó chịu, không hiểu anh ta sao trong thời gian ngắn mọi đâu ra lắm thói quen xấu của người Việt Nam thế nhỉ? Con người này nguy hiểm và đáng sợ quá.

- Hey, đó mới là vài đặc điểm nhỏ mà tôi tận mắt chứng kiến về thói quen và lối sống của người Việt Nam. Còn về con người thì tôi cũng chẳng có nhận xét gì nhiều ngoài mấy ý.

Thanh Tùng mỉm cười khi thấy sắc mặt xám ngoét của Hoà Mi, quên mất cô nàng cũng là người mang dòng máu Việt Nam nhưng vẫn cứ nói tiếp ai bảo cô nàng hỏi cảm nhận của mình về Việt Nam làm chi.

- Nhiều người Việt Nam cứ quen thói xả rác bừa bãi dù thùng rác ngay bên cạnh, còn có tính ăn cắp vặt ngay cả sang nước ngoài cũng khó lòng thay đổi. Lười lao động, thích ăn chơi, hưởng thụ, ích kỷ, bảo thủ...

- Nhiều người đàn ông con trai to xác thì tranh cả chỗ của người già, trẻ em, phụ nữ đang mang thai trên xe buýt. Nhiều cô gái thì sống phóng khoáng Tây hoá dễ sợ chẳng cần yêu cũng cứ lên giường, nghiện Facebook, thích chụp ảnh tự sướng và thích khoe thân để nổi tiếng...

- Thấy khách nước ngoài mua sắm là liền nâng giá đắt cắt cổ, biển quảng cáo thì sai lỗi chính tả, nửa tây nửa ta chả ra sao cả. Sống thiếu tình thương, vô cảm trước nỗi đau, hoàn cảnh bất hạnh của người khác...

- Đó là những cảm nhận của tôi về đất nước và con người Việt Nam, em thấy tôi nói có chỗ nào chưa đúng không? – Thanh Tùng chống cằm nhìn Hoà Mi hỏi.

- Chắc, đó chỉ là một số cá nhân đặc biệt, kiểu “con sâu làm rầu nồi canh” thôi. Thực ra thì đa số người Việt Nam họ sống rất thật thà, tiết kiệm, chịu thương, chịu khó, có tinh thần đoàn kết tương trợ giúp đỡ lẫn nhau lúc khó khăn lắm. Ham học hỏi, khám phá và vươn lên để xây dựng đất nước thêm giàu mạnh và tốt đẹp hơn lắm chứ bộ.

Hoà Mi biện hộ lên tiếng bảo vệ dù trong lòng cũng không mấy tin tưởng những lời mình nói. Bây giờ thời đại mở cửa, hầu như con người ai cũng coi

trọng đồng tiền, lợi nhuận, vì đất cát mà anh em giết nhau, nảy sinh nhiều tệ nạn xã hội cướp của giết người dã man và tàn bạo...đâu còn sống tình nghĩa thật thà chân chất như những năm xa xưa khi đất nước còn chiến tranh, nghèo nàn.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138

- Thôi chúng ta không nói chuyện này nữa, dạo này chuyện tình cảm giữa em với Nhật Duy vẫn tốt đẹp chứ. – Thanh Tùng khéo léo chuyển sang vấn đề mình quan tâm.

- Vẫn rất tốt – Hoà Mi trả lời lạnh nhạt, nhỏ không thích người khác đề ý đến chuyện tình cảm riêng tư của mình.

- Bây giờ em và cậu ta yêu nhau rất thắm thiết, thế nhờ một ngày nào đó cậu ta hết yêu em thì em sẽ ra sao? – Thanh Tùng cẩn thận hỏi, lòng loé tai hi vọng.

- Chẳng sao cả, nếu anh ấy không còn yêu tôi nữa và muốn chia tay để đến với người con gái khác thì tôi sẽ chấp nhận rồi mỉm cười chúc phúc cho anh ấy thôi. Không phải vì tôi cao thượng, vị tha mà vì nếu hết yêu rồi níu kéo cũng chẳng được gì chỉ khiến cả hai thấy đau khổ mà thôi. – Hoà Mi đắm chìm một chút rồi mỉm cười bình thản trả lời.

Nhớ đến Nhật Duy, Hoà Mi lại thấy lòng chơi vơi, xao xuyến. Những kỷ niệm, hồi ức lại ùa về trong tim.

“Bây giờ để cho công bằng hai chúng ta cùng chơi oẳn tù tì, ai thua thì người ấy sẽ phải rửa bát. Lệ Hoa sẽ quan sát xem ai ăn gian thì sẽ bị phạt rửa bát một tuần liền, ok”. – Hoà Mi mỉm cười nháy mắt với Lệ Hoa cười tươi hí hửng.

“Ok, cứ quyết định vậy đi. He he, không chơi thì thôi chơi chắc chắn em sẽ thua anh cho mà xem”. – Nhật Duy vẻ mặt bình thản gật đầu đồng ý.

“Đừng có nằm mơ giữa ban ngày nha, anh cái gì cũng giỏi thật, nhưng riêng cái này dựa vào xác suất may mắn thì chưa biết mèo nào cắn mèo nào đâu. Ka ka” – Hoà Mi cười đắc ý rất tự tin.

“Sợ em quá đấy, có ai trên đời này lại tự tin giống như em không? Em ơi, đừng tự tin quá nhé, có ngày chết mà không biết vì sao mình chết đâu. He he” – Nhật Duy cười trêu trọc.

“Ha ha, yên tâm đi anh đã nói là sẽ công em đi đến suốt cuộc đời. Nếu em mà chết rồi thì anh sẽ công con nhỏ khác à, em đâu có ngu như thế chứ” – Hoà Mi bĩu môi vẻ bất cần.

“Thôi, xin hai người cho em hai chữ *bình yên* đi. Có mỗi chuyện nhỏ như con thỏ vậy mà cứ “chém gió” hoài nhưc hết cả đầu rồi đây này”. – Khuôn mặt xinh đẹp của Lệ Hoa nhăn nhó mắt liếc nhìn hết Hoà Mi lại liếc nhìn sang Nhật Duy, hai người này ở chung với nhau đúng là thảm họa. Hic

“Oằn tù tì ra cái gì là ra cái này...” – Hoà Mi hét to vô cùng hào hứng vùng xoay tay rất điệu nghệ.

Sau 3 lần cuối cùng thì Hoà Mi cũng thắng một cách vẻ vang, thế là Nhật Duy đành lùi thủi chấp nhận đi rửa bát còn Hoà Mi vỗ tay “bốp” phát với Lệ Hoa cười rất không biết mệt. Khiến Lệ Hoa cảm thấy vô cùng hoảng sợ, liệu bà chị dâu tương lai này của mình có phải đang mắc bệnh động kinh không hả trời mà cười ghê quá đấy.

Sau đó Hoà Mi đi đi lại lại trong phòng ăn nhìn Nhật Duy rửa bát rồi kể đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, chuyện con chuột chết ai vút trước cổng nhà mình cũng kể. Chuyện baby của Băng Hạ dạo này trông dễ thương ra sao hay hôm nào rảnh chúng ta đem nó về đây nuôi thử một hôm đi cho biết cảm giác làm cha mẹ.

Hoặc trên đời này có ma quỷ thật không? Anh đã trông thấy hình dạng con ma thật sự bao giờ chưa? Anh có biết truyền thuyết về ngày Valentin không? Liệu điều ước sao băng có thể trở thành hiện thực thật hay không? Tại sao con trai lại cao lớn hơn con gái?... Khiến Nhật Duy nhiều phen khóc không ra nước mắt.

Cũng có lúc Hoà Mi thua, nhưng nhỏ đều không nặng nề về đau khổ đòi chơi lại lần nữa. Hầu như lần nào cũng thắng, nhưng sâu thẳm trong lòng Hoà Mi biết Nhật Duy cố tình nhường mình để nhỏ cười vui vẻ mà thôi.

Bất giác nhớ đến giây phút một ngày nào đó sẽ phải chia xa nhau trong tương lai không biết liệu có cơ hội được gặp lại mà thấy trái tim buốt nhói, sống mũi Hoà Mi chột cay cay, mắt long lanh cổ nuốt ngược nước mắt chảy ngược vào trong.

- Em quả thực là một người con gái rất đặc biệt mà tôi đã từng gặp từ trước đến nay. Thật đấy – Nhìn ánh mắt thoáng bi thương của Hoà Mi khi nói những lời đó.

Thanh Tùng không khỏi cảm thấy nặng nề vì những lời cô nàng nói đều là thật lòng. Dù rất đau nhưng vẫn chấp nhận chịu đựng từ bỏ không níu kéo, mong người mình yêu được hạnh phúc bên người mà người đó đã chọn, trên đời này liệu mấy người con gái có thể làm được như thế?

- Ha ha, anh chưa biết đó thôi. Mẹ tôi mang dòng máu Anh, ba tôi mang dòng máu nửa Việt và nửa Mỹ đó. Tôi không phải là một cô gái mang dòng máu Việt thuần khiết nên đặc biệt là điều đương nhiên – Hoà Mi cười tươi.

- Thì ra là vậy? Thảo nào trông ngoại hình của em rất khác những cô gái Việt bình thường khác – Thanh Tùng trầm trồ tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Chưa bằng Nhật Duy được, mẹ anh ấy mang dòng máu nửa Việt nửa HồngKong, ba của anh ấy thì mang dòng máu nửa Pháp nửa Mỹ. Nhiều người cứ khen anh ấy sao đẹp thế, hỏi anh ấy quốc tịch nào cả hai cứ cười ngắt ngang con gà tây luôn.

Nhắc đến Nhật Duy ánh mắt Hoà Mi sáng rực rỡ, long lanh, nụ cười đẹp sáng mê hồn, lạnh lạnh như tiếng chuông ngân thu hút mọi ánh nhìn, lời nói cũng dịu dàng, ấm áp hẳn.

- Hoà Mi nè, em thử nói xem tại sao rất nhiều cặp đôi yêu nhau rất tha thiết, kết hôn cùng mong sống hạnh phúc bên nhau đến trọn đời cuối cùng vẫn phải chia tay không? – Thanh Tùng cười cay đắng hỏi tiếp.

- Vì tình yêu thì phóng đại ưu điểm còn hôn nhân thì phóng đại khuyết điểm – Hoà Mi không nghĩ nhiều trả lời luôn, câu hỏi này có nghe qua ở đâu rồi thì phải.

- Ví dụ ở Việt Nam nhé. Em biết không nhiều cô gái ở Việt Nam rất kỳ lạ mặc dù được học hành tử tế, nhưng lại chẳng thích lao động, sáng tạo cống hiến cho đời. Chỉ mơ ước cưới được một người đàn ông giàu có nhiều tiền, có nhà lầu xe hơi, đẹp trai chẳng cần biết người đó có yêu mình thật lòng hay không chỉ cần sau này được sống nhàn hạ, không phải lao động vất vả là được. Sẵn sàng bỏ cả người yêu cũ đã yêu nhiều năm đến khi bị người đàn ông đó đá, theo người phụ nữ khác thì khóc lóc, kêu đau khổ, hối hận, muốn quay lại nối tình xưa với người yêu cũ... - Thanh Tùng quan sát nét mặt Hoà Mi rồi nói tiếp, chỉ thấy Hoà Mi thoáng kinh ngạc

- Còn đa số đàn ông thì bảo thủ, ích kỷ, gia trưởng, nặng nề vấn đề trinh tiết. Hôn nhân không coi trọng mấy sự hoà hợp cả thể xác lẫn tinh thần thì sao bền vững được. Cứ mãi lo cho sự nghiệp, nhậu nhẹt với bạn bè, chơi game,... đến mức quên cả vợ con đang chờ cơm ở nhà, kệ vợ cô đơn. Ngày sinh nhật, kỷ niệm không mua tặng nổi vợ được một đoá hồng hay món quà hoặc rủ đi ăn những ngày bình thường để tặng thêm tình cảm, duy trì hạnh phúc cứ nghĩ kết hôn rồi người phụ nữ đã hoàn toàn thuộc về mình thì khỏi phải quan tâm như lúc mới yêu nữa.

- Đã vậy còn rất nhiều kẻ khốn nạn, bị ối vì vấn đề trinh tiết mà nhục mạ, xúc phạm danh dự và nhân phẩm, đánh đập tàn nhẫn, bêu rếu với con cái, khinh rẻ, gây tổn thương tinh thần nặng nề suốt nhiều năm,... coi vợ mình như súc vật, rác rưởi, kẻ thù vì đã gây ra tội lỗi, mình là kẻ ban ơn nên có đặc quyền hành hạ. Em thử nói xem như vậy thì sao mà hạnh phúc và bền vững được?

Thanh Tùng nhìn Hoà Mi phân tích sâu hơn câu trả lời của Hoà Mi vừa rồi.

- Ý anh là sao? Ý anh muốn nói hôn nhân đổ vỡ bất hạnh đều do cách ứng xử của cả hai người trong cuộc tạo nên đúng không? – Hoà Mi nhún mày trầm tư rồi nói.

- Em thông minh lắm, ví dụ ở nước ngoài nhé. Ở nước ngoài họ coi trọng hôn nhân lắm, có vợ hoặc chồng rồi sẽ khá là chung thủy, nếu chẳng may xảy ra chuyện ngoại tình thì họ sẽ thẳng thắn, chia sẻ với nhau để tìm hướng giải quyết ổn thoả. – Thanh Tùng gật đầu cười khen ngợi

- Không bao giờ quên ngày sinh nhật, kỷ niệm, luôn dành tặng cho nhau những điều bất ngờ, lãng mạn, thường xuyên đi du lịch hai vợ chồng hoặc cả gia đình. Luôn tin tưởng và tôn trọng lẫn nhau có gì cả hai sẽ cùng trao đổi thẳng thắn để sửa. Phụ nữ ở bên đó mạnh mẽ nhưng rất biết chừng mực không có chuyện yêu đến điên dại, sống chết vì một kẻ không xứng đáng đâu.

- Dù người chồng làm việc kiếm tiền ít hơn vợ thật người ta cũng không có tính sĩ diện, tự ái cao như đàn ông Việt Nam đâu ngược lại họ cảm thấy tự hào vì có một người vợ giỏi giang như vậy. Người vợ cũng không bao giờ than thở, cầu nhau, khinh chồng ngược lại còn động viên chồng hết lòng.

- Phụ nữ bên đó sống thực tế lắm, họ ham học hỏi, ham lao động, sáng tạo, độc lập về tài chính dù có bị bỏ rơi họ cũng không lo chết đói, không thể tìm được hạnh phúc mới. Dù có lấy được một người đàn ông giàu có họ cũng không thích ngồi ở nhà nội trợ suốt ngày đâu nhưng không bao giờ họ quên gia đình, chồng con. Người đàn ông cực kỳ tôn trọng vợ không bao giờ cãi chửi, xúc phạm vợ hoặc bạo hành đâu. Họ còn biết rửa bát, nấu cơm, lau nhà, chăm sóc con cái...khi vợ vắng nhà hoặc bị ốm, làm thêm giờ.

Thanh Tùng lướt nhìn vẻ mặt trầm trồ pha chút ngưỡng mộ rồi sững sờ, ngạc nhiên của Hoà Mi về những điều mình vừa kể.

- Thảo nào cuộc sống của họ thoải mái, tự do và hạnh phúc lắm sao – Hoà Mi cảm thán.

- Anh mong em cũng giống như họ, phụ nữ nước ngoài họ yêu đương rất tự do, không gượng ép, rất thoải mái không mong ước mãi mãi quá xa vời. Nhưng khi kết hôn họ lại tính toán cực kỳ cẩn thận không phải yêu ai, thích ai thì cưới ngay người đó làm chồng. Họ từ từ tìm hiểu cả tính cách, gia cảnh, cách ứng xử,... xem người đàn ông đó liệu có thể chung sống cả đời không? Có thể đem lại hạnh phúc cho mình không? Có phải là người cha tốt không?

- Họ không nhất thiết phải lấy người mình yêu nếu như người đó tính cách quá tồi tệ, không thể đem lại cho họ cảm giác an toàn trong đời sống hôn nhân tương lai. Đàn ông nước ngoài họ không quá xem trọng quá khứ của người mình yêu hoặc vợ mình, họ chỉ quan tâm đến hiện tại và tương lai. Khi đã có gia đình họ sẽ không thích những mối quan hệ ngoài luồng có thể khiến hạnh phúc gia đình bị tan vỡ.

Thanh Tùng nói một hồi khát nước liền cầm cốc Cocktail uống, đáng về tao nhả, hiểu biết sâu rộng khiến Hoà Mi rất ngưỡng mộ và có cảm tình.

- Và hôn nhân là vấn đề họ quan tâm nhất, mong muốn giữ gìn bền vững nhất nên họ hay kỷ niệm ngày cưới. Quan trọng nhất lễ cưới Bạc (25 năm), lễ cưới Vàng (50 năm), lễ cưới Kim Cương (60 năm).

Thanh Tùng nói xong nhìn Hoà Mi cười dịu dàng, vừa quan sát nét mặt của Hoà Mi.

- Nếu một ngày nào đó, Nhật Duy không còn yêu em nữa thì em hãy chọn tôi làm chỗ dựa nhé. Nhất định tôi sẽ che chở và bảo vệ em đến suốt cuộc đời – Thanh Tùng nửa đùa nửa thật khiến Hoà Mi choáng váng.

- Hi, anh cứ nói đùa hoài – Hoà Mi đang mãi gặm chân gà, nghe câu nói đó tý nữa thì nghẹn chết luôn.

- Em không tin à, vậy để tôi chứng minh cho em thấy nhé.

Nói rồi Thanh Tùng đi lên trên sân khấu cầm Micro nhìn về phía Hoà Mi cười phong tình nói.

- Bài hát này xin gửi tặng cho người con gái tôi yêu, một cô gái rất đáng yêu, dễ thương. Nhưng cũng rất mạnh mẽ và kiên cường, nhân hậu và lương thiện, thông minh và hiểu biết những phút giây ở bên em khiến tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Chỉ tiếc rằng em lại không hề yêu tôi, trái tim em đã thuộc về người khác ...

Thanh Tùng bắt đầu cất tiếng hát, nhờ những người quen trong ban nhạc giúp đỡ khiến Hoà Mi há mồm tròn mắt không thể tin được.

Lời bài hát “Because I’m Stupid” vang lên, giai điệu buồn nhẹ nhàng, da diết xoáy sâu vào tâm trí người nghe, như một nỗi buồn đau khó có thể diễn tả thành lời. Khiến tất cả đều chìm trong yên lặng liếc mắt nhìn về phía Hoà Mi khiến nhỏ vô cùng bối rối, không hiểu anh ta đang làm cái trò quỷ quái gì nữa.

Khi yêu đâu ai biết trước nó sẽ ra sao

Sẽ thế nào khi yêu một người hay lừa dối

Sẽ thế nào khi yêu người đơn phương mà thôi

Đã yêu rồi xin yêu từ trong tim người hồi

Vì sao khi yêu tim tôi vẫn cứ ngu ngơ

Vẫn đại khờ con tim này luôn vẫn mơ về em

Dẫu biết rằng em đang thầm yêu người khác

Dẫu biết rằng em không hề yêu trái tim này

Yêu em đâu cần em biết đâu

Bởi vì yêu chỉ một mình tôi buồn đau

Và ở phương trời xa em có hay nơi này

Một tình yêu anh trao em bấy lâu nay

Hãy cho tôi một lần được nhìn em lần cuối

Hãy cho tôi một lần được gặp em và nói

Nói với em anh yêu mình em yêu bằng trái tim này

Một tình yêu vẫn khác khao biết bao ngày

Vì yêu em nước mắt anh rơi suốt đêm dài

Baby! I love you! I'm waiting for you!

Bye bye never say good bye

Tình yêu trao em tươi đẹp hơn nắng mai

Rồi chợt phong bao nhiêu tình ta sẽ mãi

Không hề phai

Người yêu ơi trọn đời em có biết...

Thanh Tùng hát xong tất cả mọi người đang có mặt đều vỗ tay nhiệt tình, chỉ có Hoà Mi là không biết nên khóc hay nên cười nữa. Đừng có nói anh ta yêu đơn phương mình thật đó nha...chết ngất mất thôi. Hic

- Làm gì mà vẻ mặt em nhăn nhó, đau khổ như hươu cao cổ hận không thể treo được cổ vậy? Em đúng là hay tưởng bờ dễ sợ, tôi hát tặng một người con gái tôi đã yêu từ rất lâu chắc chắn người đó không phải là em đâu – Thanh Tùng nhìn vẻ mặt ngây ngốc, khó xử của Hoà Mi không khỏi cảm thấy buồn cười.

- Ôi, vậy thì may quá, tôi cứ tưởng... - Hoà Mi thở phào nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng.

- Tưởng gì? – Thanh Tùng có tính hỏi lại

- Tưởng tượng xem tương lai anh mà là ca sĩ thật chắc thiên hạ đại loạn mất. Ha ha. Thôi muộn rồi chúng ta mau về thôi – Hoà Mi cười vô tư.

Hai người cùng đi ra khỏi nơi đó, thì một bóng người con gái ánh mắt tràn đầy căm hận cũng đứng dậy dõi theo...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139

Hoà Mi cùng Thanh Tùng đi đến một nơi rất đẹp khắp xung quanh toàn là một biển hoa cải vàng, có lẫn vài nhánh hoa dại màu trắng đang đung đưa lay động theo chiều gió. Thanh Tùng lần đầu tiên được đi giữa biển hoa cải vàng nên cảm thấy rất lạ lẫm lặng lẽ đưa mắt quan sát, bước chân chậm rãi đi theo Hoà Mi. Không khí ở đây thật trong lành, dễ chịu không còn những âm thanh ồn ào, náo nhiệt, khói bụi mịt mờ nữa.

Đi tiếp một đoạn ngắn bước chân lên một cây cầu tre nhỏ, Hoà Mi liền tháo hài ra rồi ngồi xuống cây cầu, rất tự nhiên thả chân xuống dòng nước đang chảy xiết khẽ đóng đưa.

Thanh Tùng thì đứng ngẩn ngơ đưa mắt nhìn về phía tận chân trời xa xôi với những áng mây trắng lấp lánh ánh nắng vàng rực chiều hoàng hôn. Cùng những bãi ngô xanh mướt, lá dài như những thanh kiếm, mỏng manh lay động theo từng làn gió thổi thoảng qua. Thỉnh thoảng còn nhìn thấy những con thuyền nhỏ chờ rất nhiều tre nứa, gỗ, cát, xi măng chậm chạp di chuyển trên mặt nước hoặc những con người bé nhỏ đứng trên thuyền tung lưới bắt cá, những khóm bèo nhẹ như cánh hoa theo dòng nước lững lờ trôi...

- Đây là sông Hồng đó, chúng ta hiện tại đang đứng ở bãi bồi ven sông quan sát cận cảnh những gì đang diễn ra ở trên sông cũng như gần bờ sông đó. – Thấy vẻ mặt ngây ngốc xen lẫn tò mò của Thanh Tùng, Hoà Mi cảm thấy rất thú vị.

Hừ, thật đáng ghét. Anh ta cứ nói rằng sông hồ, kênh rạch của Việt Nam hiện tại rất ô nhiễm xác cá chết, xác động vật chết, ni lông...mỗi lành bệnh, nước thì đen ngòm bốc mùi hôi thối không có gì đẹp đẽ, đáng mến cả. Hoà Mi thừa nhận một thực tế rất chua chát, đắng cay không thể phủ nhận mặc dù rất yêu Việt Nam nhưng Hoà Mi cũng không có cách nào phản biện lại cả, vì đôi lúc chính bản thân nhỏ cũng cảm thấy rất bức xúc lăm lăm đó nha.

Thế nên Hoà Mi quyết định dẫn anh ta ra tận bãi bồi ven sông Hồng nằm ở cách xa trung tâm thủ đô Hà Nội để cho anh ta cảm nhận lại, chứ tranh cãi cũng chẳng ích gì khi mà anh ta cứ ngắm nhìn Hồ Gươm, sông Tô Lịch, kênh rạch, hệ thống thoát nước trong thành phố mà phán cứ như đúng rồi ý.

- Oh, thật không ngờ ở đây lại đẹp và đáng yêu như vậy. Tôi cứ ngỡ hiện nay sông ngòi, kênh rạch ở Việt Nam đều bị ô nhiễm hết rồi cơ. Có lẽ cần phải thay đổi lại nhận thức rồi >.

Thanh Tùng nghe Hoà Mi nói vậy rất thông minh đã hiểu lý do vì sao cô nàng lại dẫn mình ra đây.

- Hi hi, chính xác đó. Việt Nam có rất nhiều cảnh đẹp, danh lam thắng cảnh nổi tiếng tại vì anh hàng ngày còn mải lo làm việc, học hành nên chưa có thời gian đi tham quan để cảm nhận đó thôi. Nếu anh mà đi tôi đảm bảo anh sẽ thấy nhiều nơi còn đẹp hơn cả nơi này nhiều, đẹp tựa thiên đường luôn như Vịnh Hạ Long, bãi biển Mỹ Khê, Hội An, động Phong Nha, Đà Lạt, Yên Tử...

Hoà Mi rất vui vẻ một tay cầm lọ nhựa nhỏ, một tay vừa cầm cái que nhỏ uốn cong hình tròn ở đầu que đưa gần lên miệng thổi, bong bóng bay ra rất nhiều, lấp lánh những màu sắc xanh, đỏ, tím, vàng... vòng xung quanh chỗ Hoà Mi đang ngồi rồi dần theo chiều gió bay lên cao, đi xa, xa mãi đến khi vỡ tan không còn dấu vết.

Thanh Tùng đứng im lặng nhìn nụ cười rạng rỡ xen chút vui sướng của Hoà Mi xung quanh bong bóng đủ màu sắc bay uốn lượn không khỏi ngẩn ngơ. Vốn biết Hoà Mi không chỉ xinh đẹp mà còn mang một vẻ đẹp thuần khiết, trong sáng, quý phái khiến hẳn ngay từ lần đầu tiên nhìn đã không thể rời mắt.

Cảnh tượng trước mắt khiến anh ta càng cảm nhận thêm được nét đẹp đặc biệt khác với những cô gái khác toả ra từ con người của Hoà Mi đó là vẻ đẹp chiều sâu tâm hồn.

Không phải cô gái nào trong tâm hồn cũng luôn mang nét đẹp tinh tế, nhạy cảm, mộng mơ nhưng không quá giả tạo, ngờ nghệch. Yếu đuối vẫn pha chút kiên cường, mạnh mẽ. Thông minh vẫn pha chút ngây thơ, hồn nhiên. Điều đà, đồng đánh vẫn pha chút cá tính.

Khó chịu, bức bối vẫn giữ được nụ cười lịch sự trên môi. Biết người khác nói sai, không đúng vẫn không vội tranh cãi mà âm thầm tranh thủ tìm cơ hội để có thể khiến người ta phải thay đổi lại cách nhìn, cách cảm nhận chứ không phải tranh cãi đến cùng thì thôi.

Một cô gái sống nội tâm, hiểu biết với những cách nhìn từ nhiều góc độ với những suy nghĩ mới lạ, độc đáo, sáng tạo chẳng giống ai. Không khiến người ta yêu mến, kính nể mới là lạ.

- Những nơi đó thật sự rất đẹp sao? – Thanh Tùng khẽ mỉm cười bối rối ngược mắt nhìn lên biển hoa cải vàng đẹp mê hồn.

- Mặc dù tôi chưa từng được tới những nơi đó bao giờ, nhưng tôi tin nó chắc chắn nó rất đẹp. – Hoà Mi nụ cười thoáng cứng ngắc, nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại trả lời.

Một người mang trong người một phần dòng máu Việt, sống ở trên mảnh đất này đã ngót nghét mười năm, nghe bao câu chuyện về nó từ ngàn xưa đến nay. Cảm xúc yêu mến con người, mảnh đất nơi đây đã khắc sâu vào trong máu thịt, xương tủy và cả trái tim.

Thì chỉ cần những thứ có liên quan đến lãnh địa, văn hoá và lịch sử của Việt Nam. Hoà Mi đều yêu thích, khao khát khám phá, nâng niu, trân trọng và ngay cả trong mơ cũng luôn tin tưởng rằng nó rất đẹp. Một vẻ đẹp rất đáng tự hào đã được nhuộm bằng máu, bằng xương thịt và mạng sống của biết bao con người, những thế hệ cha anh đi trước chỉ để bảo vệ nền độc lập, tự chủ của nó khỏi sự xâm phạm của các nước lớn mạnh khác. Với hi vọng con cháu những thế hệ đi sau sẽ nối tiếp truyền thống oanh liệt hào hùng đó, vừa bảo vệ vừa xây dựng đất nước thêm giàu mạnh và tươi đẹp hơn.

Nhưng thật sự Hoà Mi cũng không biết hiện tại và tương lai những thế hệ trẻ được sinh ra và lớn lên trên mảnh đất toàn máu thịt được nhuộm đỏ thắm bởi mạng sống bao thế hệ cha ông đi trước.

Họ đã và đang làm gì để đất nước mình thêm tươi đẹp hơn, được cả thế giới nhắc đến tên đều khâm phục và ngưỡng mộ. Hay đang dần tự làm mất đi hoặc cố tình lãng quên rất nhiều giá trị văn hoá và lịch sử vô giá và rất đáng tự hào của quê hương đất nước mình. Hoà nhập cũng là hoà tan luôn bởi những phong trào, tư tưởng Tây hoá đầy táo bạo lạ lùng ... Thật đáng cay và xót xa làm sao?

- Có cơ hội nhất định tôi sẽ phải đi tới những nơi đó mới được. À, phải rồi em ở đây đợi tôi một lát nhé tôi có điều bất ngờ này muốn giành tặng cho em.

Nói rồi chưa kịp để Hoà Mi kịp phản ứng, Thanh Tùng đã chạy vụt thật nhanh lên bờ chẳng bao lâu thì cũng biến mất trong biển hoa cải vàng.

Hoà Mi ngồi khua chân dưới làn nước mát lạnh, đưa mắt nhìn về phía chân trời xa xôi trầm tư thoỉ bong bóng. Nghĩ về tương lai, nghĩ về rất nhiều những vấn đề nằm ngoài nhận thức và kiểm soát của bản thân Hoà Mi lại dâng trào cảm giác bất an.

Định mệnh, ý trời rất nhiều lúc bất công. Người tài thì bạc mệnh, kẻ xấu xa, độc ác thì sống lâu. Thật lòng yêu thương nhau thì lại âm dương cách biệt hoặc mỗi người một nơi xa nhau mãi mãi giống Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài.

Còn những cặp đôi đồng sàng dị mộng sống khổ đau không có tình yêu hay đã hết yêu thì lại kéo dài cả mấy chục năm thậm chí là đến tận cuối đời. Càng nghĩ càng thấy cay, đã bất công như vậy Hoà Mi quyết sẽ nghịch lại vận mệnh này là do chính tự bản thân nhỏ quyết định và tự làm chủ. ^-^

- Hoà Mi ơi! Em mau nhìn xem cái này đẹp không nè, tôi làm riêng để dành tặng cho em đó.

Thanh Tùng cười sáng lạn, khuôn mặt đẹp yêu mị với đôi mắt hoa đào, làn da trắng còn hơn cả con gái càng tăng thêm phần quyến rũ.

- A, vòng hoa cải vàng này đẹp quá, thật không ngờ anh lại khéo tay như vậy.

Bị gọi bất ngờ Hoà Mi giật mình, vội ngược mắt nhìn lên thì thấy một vòng hoa nhỏ gài toàn hoa cải vàng rực rỡ, xen lẫn mấy nhánh hoa dại màu trắng thật sự rất đẹp nha. Hoà Mi tò mò đứng dậy cầm lấy nhìn ngắm nó một vòng không khỏi trầm trồ buột miệng khen ngợi.

- Nếu em đã thấy đẹp như vậy, thử đội cái này lên đầu đi, tôi nghĩ em không đội thì thôi đội lên chắc chắn sẽ rất đẹp nha giống hệt như vòng nguyệt quế ấy. Rất tuyệt vời đó – Thanh Tùng nhìn mỉm cười càng tươi, hào hứng nói.

- Vòng nguyệt quế dành cho người chiến thắng, còn vòng hoa này tôi đội lên đầu để làm gì? – Hoà Mi nhún mày phân vân mặc dù trong lòng cũng rất thích đội nó lên đầu.

- Hoa đẹp dành tặng cô gái đáng yêu, vòng hoa đẹp dành tặng cho người biết thương thức nó. Em đội lên đầu coi như là cảm ơn tôi vì tôi đã có lòng làm ra nó để dành tặng em. Ok – Thanh Tùng cười đến là phong tình rất thoải mái nói.

Hoà Mi thấy Thanh Tùng nói vậy cùng không từ chối nữa, đội một lần thì có chết ai đâu chứ, có cái quái gì phải sợ nhỉ?

Cuối cùng thì Hoà Mi cũng quyết định đội vòng hoa cải vàng đó lên đầu, rất tự nhiên soi bóng mình xuống dưới mặt sông nhưng nhìn chẳng rõ tí gì?

- Anh thấy thế nào? – Hoà Mi ngại ngùng hỏi.

- Đẹp lắm, chụp thử một kiểu nhé, đẹp hay không là tự em biết liền à. – Thanh Tùng lấy điện thoại đòi mới nhất, có chức năng chụp ảnh, quay phim cực kỳ chính xác và rõ nét ở mọi góc độ.

- Uhm, ý hay đó – Hoà Mi thoáng xấu hổ nhưng cũng gật đầu chụp thử, chẳng mấy khi có dịp được chụp ảnh ở một nơi non nước hữu tình lúc chiều hoàng hôn đẹp như thế này, phải tranh thủ mới được.

Để tặng phần lãng mạn, Thanh Tùng bảo Hoà Mi đứng thôi bong bóng rồi mỉm cười thật tươi mới chụp. Người đẹp có khác chụp ăn ảnh vô cùng, Hoà Mi nhìn bức ảnh này cười đắc ý nhờ Thanh Tùng gửi qua Facebook của nhỏ để giữ lại làm kỷ niệm.

Trong suốt thời gian được ở bên cạnh Hoà Mi đến khi xảy ra chuyện khiến anh ta phải đau lòng và ân hận cả đời, thì bức ảnh này là bức ảnh mà anh ta yêu thích, nâng niu và trân trọng hơn cả tính mạng của mình. Từ giây phút chụp bức ảnh đó Thanh Tùng luôn khao khát có được Hoà Mi và cả tình yêu của Hoà Mi dù biết người cô nàng yêu sẽ không bao giờ là mình.

Yêu đến mức điên cuồng và làm ra quá nhiều việc rồ dại chỉ mong ước có được Hoà Mi bất chấp thủ đoạn, dù biết Hoà Mi căm hận anh ta đến tận xương tủy. Để rồi đến khi anh ta nhận ra những việc làm của anh ta gây ra đã khiến anh ta mất Hoà Mi mãi mãi, ngay cả chút tình cảm bạn bè cũng không còn, anh ta đã rất hối hận và muốn chuộc lỗi.

Mong ước Hoà Mi có thể mỉm cười rạng rỡ, vô tư với mình như ngày nào thì đã quá muộn. Những giọt nước mắt mặn chát, đắng cay, muộn màng rơi trên tấm ảnh đã khiến trái tim anh ta tan vỡ khi người đã xa, tình cũng đã xa chỉ còn lại một bóng hình băng giá nhìn anh ta bằng ánh mắt căm hận...

- Đôi lúc cảm thấy cuộc sống chẳng dễ dàng chút nào, những gì mình muốn thì rất khó có thể thành hiện thực, những gì mình không muốn thì cứ xuất hiện ngang đường. – Hoà Mi ngồi xuống cầu tiếp tục thôi bong bóng khẽ nói đầy ngán ngẫm.

- Sao em lại nói vậy chẳng phải cuộc sống của em bây giờ rất tốt đẹp sao? Có cha mẹ đầy đủ quan tâm, có nhiều bạn bè cùng một người yêu tuyệt vời mà bất kỳ cô gái nào cũng luôn mơ ước. – Thanh Tùng thấy khó hiểu đưa mắt nhìn về mặt hồ hững hờ chẳng biết vui hay buồn của Hoà Mi.

- Hi, có rất nhiều thứ anh không thể nào hiểu hết được đâu. – Ai cũng nghĩ mình sướng, trong khi ước mơ của mình thì bị bố mẹ ngăn cản ép phải từ bỏ để đi theo con đường kinh doanh dù mình không hề thích.

Mong ước bố mẹ luôn ở bên cạnh, cùng ăn cơm, cùng đi chơi thì mỗi người một nơi cả năm mới gặp nhau được có mấy lần. Có người yêu thì tương lai cũng sắp phải nói lời chia tay để đi theo con đường mà bố mẹ mong muốn. Còn chẳng biết nếu mình muốn chống đối lại ý bố mẹ bằng cách trong thời gian ngắn sẽ trở thành một doanh nhân trẻ thành đạt vừa thực hiện ước mơ trở thành nghệ sĩ Violon nổi tiếng có thể thành công được không đây này. Tới lúc đó không biết Nhật Duy có còn yêu thương mình như bây giờ nữa không?

Một cuộc sống như vậy có dễ dàng lắm sao, có vui sướng không? Hoà Mi chợt thấy ghét miệng lưỡi người đời ghê ghớm, chẳng biết cái quái gì cứ nói nhảm rồi tung tin đồn thất thiệt trong khi bản thân người đó thì sống khổ đau, vui sướng thực sự như thế nào ai có thể hiểu được chứ?

- Có gì không thể hiểu chứ? – Thanh Tùng ngược nhìn những quả bong bóng bay lượn tự do trong không gian, nhún vai hỏi.

Anh ta nhận ra Hoà Mi có rất nhiều tâm sự thì phải, nhưng cũng không biết làm thế nào để chia sẻ khi mà người hàng ngày ở bên cạnh nhỏ là Nhật Duy chứ đâu phải anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140

Hoà Mi nhìn dòng nước chảy xiết, nhìn những con thuyền nhỏ chở tre nứa, cát, xi măng... đang chậm chạp trôi trên mặt sông, lòng không khỏi dâng lên một nỗi buồn, hệt hẫng khó có thể diễn tả thành lời.

- Đôi lúc nhìn thấy xung quanh mình bạn bè ai cũng rất vô tư hết chơi, học, ăn, ngủ. Được bố mẹ nuông chiều nâng niu như trứng mỏng đến mức cơm không phải nấu, nhà không phải quét, quần áo chẳng phải giặt bao giờ. Sống không cần phải lo nghĩ tới ngày mai, có ra sao thì cũng đã có bố mẹ lo lắng chu cấp tiền bạc, cơm áo, không lo bị đói khát... nên họ cũng chẳng hề biết trân trọng những đồng tiền mà bố mẹ kiếm ra.

- Thích gì là mua bằng được, lấy việc học ra để làm điều kiện uy hiếp bố mẹ, thích học thì học, thích chơi thì chơi. Con gái thì học nhiều làm gì tương lai lấy chồng thì theo phận nhà chồng ở nhà nội trợ, nuôi con cho tròn trách nhiệm. Con trai thì học nhiều làm gì tương lai đã có bố mẹ xin cho một suất miễn học nhờ ai đó có chức quyền ở công ty nào đó rồi, chạy thêm chút tiền là vào được liền à.

- Học giỏi, tốt nghiệp đại học danh tiếng vẫn thất nghiệp đầy rẫy kia kia lại về làm ở công ty vợ vẫn như: may, dán bao bì ni lông... Bây giờ đi xin việc mà chìa tấm bằng đại học ra thì người ta cũng loại từ vòng gửi xe nhá. Thủ khoa đại học còn phải về nhà bán trà đá vỉa hè nữa là. Nên bây giờ cứ phải ăn chơi, hưởng thụ... trước đã không sau này bận bịu công việc, chồng con thì làm gì còn thời gian nữa.

Hoạ Mi khề thờ dài đó là những lời chia sẻ của những người bạn trong lớp, thậm chí trong trường nơi Hoà Mi đang sống và học tập. Theo kinh nghiệm của họ thì thế hệ anh chị tốt nghiệp đại học ra trường từ hai, ba năm nay vẫn còn đang chưa xin được việc làm đúng với chuyên môn đầy ra. Nhân tài nhiều như lá mùa thu, quét mãi không hết còn lâu mới đến lượt chứng minh.

Chưa bao giờ Hoà Mi lại cảm thấy bi quan về tình hình học tập của đất nước Việt Nam như thế? Trong tâm hồn thế hệ trẻ học nhiều, học giỏi đến thủ khoa cũng còn chẳng xin được việc phải đi bán nước đá vỉa hè vậy thì cần học để làm gì? Năm nào cũng có cả trăm ngàn anh chị sinh viên tốt nghiệp đại học ra trường nhưng chỉ tiêu chỉ có vài trăm người, thể công sức học hành bao năm của họ đổ xuống sông xuống bể à.

Vậy kết luận, sống ở Việt Nam không cần học nhiều làm gì, nếu thật sự giỏi thì giỏi hẳn sẵn học bổng ra nước ngoài du học. Chứ học đại học xong về làm ruộng, thất nghiệp như những người tốt nghiệp cấp hai, cấp ba thì nhục như con trùng trọc.

Đó là lời chia sẻ rất thực tế của những người bạn tuổi 16, đang học lớp 10 sống ở Việt Nam chẳng ở hè xa lạ chỉ có bên xứ Hàn hay Trung Quốc đâu. Càng nghĩ càng thấy chán.

- Những vấn đề này tôi cũng đã biết từ lâu, nhưng mà có liên quan gì đến cuộc sống của em. Tương lai em chắc chắn sẽ sang Anh hoặc Mỹ du học chứ đời nào bố mẹ em lại để em theo học đại học ở Việt Nam chứ. – Thanh Tùng ngạc nhiên nhìn về mặt u sầu của Hoà Mi hỏi.

- Chính vì vậy, nên nhiều khi tôi cảm thấy mình thật lạc lõng, bơ vơ và chơ vơ không biết tương lai sẽ như thế nào? Sống để làm gì? Bản thân mình thật sự cần gì và muốn gì? Mơ ước điều gì? Học hỏi được những gì để giúp ích cho bản thân, gia đình và đem những gì mình biết để cống hiến cho đất nước. Mình có khả năng đặc biệt nào cần phát huy? Ưu điểm, khuyết điểm khi mà luôn được giáo dục toàn diện học đều tất cả các môn, không được ai tư vấn, hướng dẫn. Tôi không biết và cảm thấy cuộc sống thật tẻ nhạt và vô vị làm sao.

Hoạ Mi thật lòng nói ra những gì mình đang cảm thấy mơ hồ, cuộc sống thật buồn làm sao khi mà bản thân mình chẳng biết mình sống để làm gì? Đi học thì để làm gì?

- Những người bạn bằng tuổi tôi hoặc tuổi teen chính hiệu họ không thích học, chỉ thích chơi và chìm đắm trong tiểu thuyết ngôn tình, truyện tranh ảo, những cuốn tiểu thuyết hoang đường, phi lý, phi logic và xa rời thực tế. Game bạo lực, những bộ phim tình cảm ướt át.

- Họ cứ nghĩ rằng chẳng cần học nhiều làm gì, cố gắng làm chi? Tương lai sẽ có hoàng tử bạch mã giống như trong tiểu thuyết và phim ảnh tới cứu vớt họ, cho họ một tình yêu lãng mạn, cảm động và một cuộc sống hạnh phúc đẹp như trong tiểu thuyết hoặc đã có cha mẹ lo lót, dọn đường sẵn cho rồi..

Hoạ Mi nói đến đây giọng trùng xuống, mặc dù nhỏ cũng rất thích đọc tiểu thuyết nhưng chưa bị điên cuồng giống như Quỳnh Chi cứ mở miệng ra là ước gì tao cũng có một tình yêu đẹp hết như trong tiểu thuyết “Anh sẽ yêu em từ cái nhìn đầu tiên” hoặc “Biệt thự hoàng tử” nhỉ? Nói xong Hoà Mi tí té xiu ngất luôn trên giàn quýt..

- Biết làm sao đây khi mà những thói quen, tư tưởng xấu ấy đã ăn sâu vào máu thịt, xương tủy của họ. Chúng ta không phải thần tiên không thể nào thay đổi được những suy nghĩ ấy của họ, chúng ta phải sống vì chúng ta, tự chính bản thân mình giúp mình thôi. Chẳng có ai tốt với chúng ta, yêu và hiểu chúng ta hơn chính bản thân chúng ta.

- Hoàng Tử bạch mã ư? Ha ha, không nhắc đến thì thôi nhắc đến lại thấy buồn cười, nếu có thật đã chẳng có nhiều cô nàng bị những gã Sở Khanh đẹp trai, xấu xa lừa tình. Tiểu thuyết đúng là tiểu thuyết có khác hoang đường và phi lý nên mới khiến con người ta u mê và lạc lõng đi hết sai lầm này đến sai lầm khác như vậy.

Thanh Tùng cười nhạt, hẳn sống ở bên Mỹ nhiều năm chẳng thấy bọn con gái ở đó tôn thờ những cuốn tiểu thuyết ngôn tình hoang đường đến mức đại khờ tin luôn ở ngoài đời thực cũng có giống như ở đây bao giờ.

- Và điều đáng buồn là cũng từ rất nhiều lý do ấy mà con người dần nảy sinh lối sống ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến bản thân mình, luôn lo sợ thất bại nhưng lại thích được ăn ngon, mặc đẹp, giàu có mà không phải làm gì vất vả, đổ mồ hôi sôi nước mắt giống như cha mẹ mình.

- Giá trị nhân cách con người dần mất đi và trở lên vô cảm, lạnh giá, không có tình thương. Họ luôn nghĩ mình cao quý, có tiền tiêu muốn ăn gì thì ăn, muốn mặc gì thì mặc, thích gì được nấy. Nên họ coi thường những nghề: quét rác, nông dân, phụ vữa, dọn vệ sinh... là thấp kém, hèn mọn. Coi thường luôn cả bố mẹ mình nếu làm nghề thấp kém ấy không phải giám đốc, kỹ sư, bác sĩ... giống bố mẹ bạn bè cùng trang lứa khi nói ra họ sợ rằng bạn bè sẽ nhìn mình bằng ánh mắt khinh bỉ, tự bản thân họ cảm thấy rất xấu hổ nếu có ai đó nhắc đến bố mẹ mình.

Hoạ Mi cười nhạt, cảm thấy đúng là đồng tiền, sự sung sướng, xa hoa đã biến những con người lương thiện dần trở lên xấu xí. Tất cả cũng bởi phương pháp giáo dục rất chi là toàn diện chỉ cần học lý thuyết sách vở, ít khi học giáo dục đạo đức con người từ khi mới sinh ra giống như ở Nhật Bản.

Những con người khoẻ mạnh, được ăn học đầy đủ không phải lo lắng cơm áo gạo tiền, sướng quá hoá rồ. Mỗi khi thất tình thì trở lên ủ dột, chán nản, sống chết vì tình yêu, vì một người không xứng đáng, vì một người không hề yêu mình.

Nào là giết người yêu rồi cùng tự sát, sa đoạ vào con đường tội lỗi, xăm lên tay, đùi nguyên máu tươi post lên Facebook khiến ai cũng rùng mình hoặc tìm đến cái chết hoặc chìm đắm trong đau khổ không lối thoát... Oái oăm thay tiểu thuyết với phim ảnh nhiều lúc toàn thấy hướng người ta đến những cách giải quyết đó mới sợ chứ. Chết đâu phải là hết còn người thân, bạn bè, bố mẹ,... nữa cơ mà

Gặp thất bại trong cuộc sống, việc không được như ý thì trở lên mất hết niềm tin và hi vọng vào cuộc sống, oán trách cuộc đời gục ngã mãi mãi...

Còn những người tàn tật, nghèo khó, bị bệnh hiểm nghèo thì họ lại luôn là người có nhiều ước mơ, lý tưởng sống vươn lên vượt qua định mệnh khắc nghiệt để tìm được niềm vui trong cuộc sống, tàn nhưng không phế, sống có ý nghĩa...

Họ chưa từng nghĩ và lo lắng nếu một ngày nào đó họ không còn cha mẹ nữa thì họ sẽ dựa tay xin tiền ai được nữa đây. Khi phải đối mặt với những thử thách, khắc nghiệt trong cuộc sống họ sẽ phải làm gì để vượt qua, vươn lên để tỏa sáng, để khẳng định mình.

Quan trọng hơn là để tồn tại khi mà tiểu thuyết, truyện tranh, phim ảnh, game bạo lực không hề dạy họ những điều đó. Để rồi khi một tương lai tươi sáng đẹp như giấc mơ họ tự vẽ ra bỗng tan vỡ thì họ sẽ phải làm gì đây? Liệu có ai tới cứu vớt họ không khi mà xã hội này tình thương con người là món quà xa xỉ...?

Tuổi teen tầm 12 tuổi trở lên đã phải biết suy nghĩ, biết bản thân mình là ai để không sa ngã vào những chuyện tình cảm khi còn quá trẻ để rồi phải gánh chịu hậu quả, lỡ dở cả cuộc đời. Sống phải có ước mơ, lý tưởng, khát vọng thì tuổi trẻ thanh xuân ấy mới không vô nghĩa, nhạt nhẽo. Nhưng thật đáng tiếc sống trong một xã hội quá ảo, bố mẹ, gia đình quá nuông chiều, bao bọc nên họ mới dần tự đánh mất đi nhiều thứ quý giá mà họ không bao giờ biết.

Suống hay khổ đều phụ thuộc vào những suy nghĩ, cố gắng, những hành động của họ khi còn ở lứa tuổi non nớt, thơ ngây. Tình yêu tuổi học trò đẹp, lãng mạn, trong sáng là phải cùng giúp nhau vượt qua khó khăn, vươn lên trong học tập, để có thể thực hiện ước mơ, lý tưởng của bản thân.

Chứ không phải là cùng dốt nhau chìm xuống địa ngục không lối thoát, một tương lai tăm tối đang chờ đón. Hay có những hành động điên rồ, hoang đường và thiếu suy nghĩ, không quan tâm đến hậu quả giống như trong tiểu thuyết hoặc phim ảnh.

- Tất cả đều do sự ảnh hưởng của giáo dục ở nhà trường kết hợp sự quản lý của gia đình, cùng những thứ sách vở, phim truyện mà họ đã đọc và xem nó sẽ dần hình thành nên nhân cách con người, lối sống, suy nghĩ.

Thanh Tùng gật đầu tỏ vẻ đồng tình nhìn Hoà Mi đang trầm tư một lúc sau mới lên tiếng phá tan không gian tĩnh mịch.

- Hey, anh biết không phụ nữ Việt Nam kiên cường và bất khuất lắm thời chiến tranh họ đã không quản ngại tăng gia sản xuất, nuôi con, vượt lên mọi hoàn cảnh khó khăn tất cả vì để đất nước độc lập, tự do. Đó là những bà mẹ Việt Nam anh hùng mà tôi rất ngưỡng mộ, họ đã hi sinh cả tuổi thanh xuân tươi đẹp, hi sinh ít nhất một đứa con ở ngoài chiến trường cùng với người chồng họ rất yêu. Chấp nhận một cuộc sống cơ cực, đói khổ, cô độc nhưng họ vẫn cố gắng sống và lao động nuốt nước mắt chảy vào trong.

- Tôi yêu mến Đặng Thuý Trâm qua cuốn nhật ký "Mãi mãi tuổi 20" của chị đã hi sinh khi mới 27 tuổi. Một tinh thần bất khuất, lòng nhiệt huyết sôi trào của tuổi trẻ thanh xuân, tình yêu về con người và cuộc sống. Khát vọng giải phóng đất nước, ước mơ hạnh phúc trong tình yêu.

- Hoặc sự hi sinh của 10 cô gái ở ngã ba Đồng Lộc họ mới chỉ mười chín, đôi mươi nhưng dù phải hi sinh họ cũng quyết hoàn thành nhiệm vụ mặc mưa bom, bão đạn khắc nghiệt.

- Đã giúp tôi nhận ra được một điều, trên thế gian này tình yêu đôi lứa, ham muốn hạnh phúc riêng của bản thân không phải là tất cả mà còn tình thân cha mẹ, anh em, bạn bè, ước mơ, khát vọng hạnh phúc...cũng vô cùng quan trọng. Nếu chỉ vì tình yêu đôi lứa không thành, bị phụ bạc, ngăn cấm mà đau khổ, khóc lóc, mất niềm tin vào cuộc sống không cho người đến sau một cơ hội hoặc tìm đến cái chết để giải thoát thì thật là ngu ngốc hết thuốc chữa.

Hoà Mi mỉm cười, nói rất hăng say, đầy hứng thú cứ như tận mắt nhỏ được chứng kiến vậy. Thanh Tùng cũng bị lôi cuốn bởi những câu chuyện lạ lùng, những tư tưởng mới lạ, độc đáo mà Hoà Mi cảm nhận được nói ra.

- Tại sao chúng ta không cống hiến, không lao động, sáng tạo để giúp ích cho bản thân, gia đình và xã hội khi còn trẻ. Thể hiện tài năng, được mọi người yêu mến, ngưỡng mộ, luôn sống có ước mơ, theo đuổi lý tưởng cao đẹp, khát vọng khẳng định chính mình để dâng cho đời những đóa hoa thơm ngát.

- Mà cứ chìm đắm trong những ảo ảnh của tiền bạc, tình yêu phù phiếm quá đẹp, đẹp đến mức không thật như trong tiểu thuyết. Những cảm dỗ trên thế giới internet mà dần tự đánh mất bản thân mình, mình đang sống vì điều gì. Quên luôn cả giá trị đạo đức, lối sống, cách ứng xử giữa người với người...

- Tình yêu trong tiểu thuyết là một thứ tình yêu đẹp, hoàn hảo, lãng mạn, cảm động là để cho người ta hướng tới, hi vọng vào những điều tốt đẹp sẽ đến với mình trong tương lai nhờ có tình yêu. Một người bạn đời đáng để mình trân trọng, yêu thương sẽ nắm chặt tay mình cùng vượt qua mọi giông bão, bế tắc trong cuộc sống.

- Hướng đến sự chung thủy chỉ yêu một người trong tình yêu, khát vọng hạnh phúc và bình yên khi phải chịu đựng quá nhiều đau khổ, mất mát trong cuộc sống. Nhưng luôn có một người ở bên cạnh để sẻ chia, an ủi, ôm mình vỗ về những lúc mình yếu lòng. Những tình cảm vị tha, cao thượng của cha mẹ, bạn bè, người thân đáng nâng niu và trân trọng, đồng thời là để học tập.

Nhưng người ta khi viết tiểu thuyết nhiều lúc cứ phóng đại quá, xa rời thực tế một cách đáng sợ nhiều khi bản thân họ viết gì, muốn gửi gắm ý nghĩa gì cho độc giả họ cũng chả biết nữa. Còn người đọc thì quên mất luôn bản thân mình cứ mơ mộng, ao ước một tình yêu đẹp, lãng mạn như tiểu thuyết.

Cứ đi tìm kiếm mãi cho mình một người bạn đời hoàn hảo, giàu có, đẹp trai như nhân vật chính trong tiểu thuyết. Mà bỏ qua người thật lòng yêu thương đang ở bên cạnh mình, bởi vì những người đó còn thiếu quá nhiều tiêu chuẩn và đặc biệt không phải là người trong mộng mà họ ao ước, hi vọng bấy lâu.

Họ tìm kiếm mãi cuối cùng người hoàn hảo phù hợp với những tiêu chuẩn mình đề ra cũng đã xuất hiện. Họ vội vã yêu thương, vội vã trao đi tất cả, tin tưởng tương lai người hoàn hảo đó vẽ ra thông qua lời nói của người đó, yêu đến điên cuồng, như con thiêu thân lao đầu vào lửa chẳng cần biết đúng sai, phải trái, tốt xấu.

Để rồi hoá ra kẻ đó chỉ là kẻ lừa tình, trắng hoa, giả dối, bạo lực...có được mình rồi liền tỏ ra chán ghét, coi thường chẳng chút tiếc thương bỏ rơi luôn. Sau đó họ lại khóc lóc, than thở, oán trách kẻ phụ bạc...

Chương 141

Xã hội này tồn tại quá nhiều những con người như thế nên họ mới chìm đắm mãi trong khổ đau. Họ phải hiểu rằng tiểu thuyết mãi là tiểu thuyết, phim ảnh chỉ là phim ảnh. Đời thực là đời thực, họ là một cá thể riêng biệt, có suy nghĩ riêng, tình cảm riêng đâu thể nào giống như nhân vật trong tiểu thuyết, phim truyện mà họ sùng bái, khao khát.

Để rồi tự bỏ lỡ đi hạnh phúc của mình, sự thật hiển nhiên là trên đời này chẳng có ai hoàn hảo như trong tiểu thuyết cả hoặc như những gì họ mơ ước, hi vọng.

Đến bố mẹ sinh ra và nuôi nấng họ, họ còn lãng quên nữa là. Bản thân họ cũng chẳng khá hơn, không biết tự yêu quý bản thân mình, không biết tự đấu tranh giành lấy hạnh phúc xứng đáng thuộc về mình, yêu người tử tế. Mà cứ sống chết vì tình yêu, vì một người không xứng đáng để rồi bị lợi dụng, lỡ dở cả cuộc đời.

Điều quan trọng nhất là phải biết dừng cảm đối diện với những thử thách, những tan vỡ để vượt qua chứ không phải là né tránh, thù hận. Tự tìm cho mình một con đường riêng để có thể tìm được hạnh phúc mới, lãng quên đi những nỗi đau, những tổn thương đã qua để sống tốt hơn, kiên cường hơn. Và không phải tiểu thuyết nào cũng nói cho họ biết điều đó, mà họ phải tự đọc, tự cảm nhận và tự tìm ra...

- Anh có biết chuyện về thái hậu Dương Văn Nga triều nhà Đinh không? - Thấy Thanh Tùng im lặng không nói gì Hoà Mi hỏi tiếp.

- Không – Thanh Tùng lắc đầu

- Thái hậu Dương Văn Nga là một người phụ nữ rất đặc biệt, bà ấy là vợ của Đinh Tiên Hoàng người đã dẹp loạn được 12 sứ quân, thống nhất đất nước và lập ra triều đại nhà Đinh đặt tên nước là Đại Cồ Việt (968- 960) giữa thế kỷ thứ 9 . Nhưng bất hạnh thay hạnh phúc chẳng được bao lâu thì Đinh Tiên Hoàng và người con trai cả Đinh Liễn bị sát hại. Đinh Toàn con trai thứ hai của bà lên ngôi vua khi mới 6 tuổi. Lúc này đất nước bị thù trong giặc ngoài quân Tống liên tục uy hiếp biên cương. Thấy Lê Hoàn là người có tài năng, đức độ và được lòng người bà đã không ngần ngại khoác long bào nhường ngôi của con trai cho Lê Hoàn.

- Sau khi Lê Hoàn xưng vương đã đánh bại quân Tống, bảo vệ toàn vẹn lãnh thổ đất nước. Ông lấy tên húy là Lê Đại Hành và lập ra triều đại Tiền Lê (980 – 1009) vẫn lấy quốc hiệu là Đại Cồ Việt.

- Anh có thấy người phụ nữ nào lại sẵn sàng nhường ngai vị của con trai mình cho người ngoài, không cần buông rèm nhiếp chính, nắm giữ quyền lực giống như thái hậu Dương Văn Nga không? Bà là người có công với đất nước, một người phụ nữ biết nhìn trước nhìn sau, công tư phân minh để bảo vệ nền độc lập của đất nước bà có ngại gì mất chức danh Thái hậu đầy quyền lực. Tôi thật sự rất ngưỡng mộ và cảm phục đức hi sinh và tấm lòng cao cả hết lòng vì nước vì dân của bà.

- Hiện nay đền thờ của bà được đặt ở cố đô Hoa Lư (Ninh Bình) tại đền thờ vua Đinh, vua Lê. Còn có cả kịch cải lương hát về bà nữa đó, từ ngàn năm qua đến giờ tiếng tăm của bà vẫn được lưu truyền có phải ai cũng được như bà đâu. Hiếm có lắm.

Hoà Mi mỉm cười, mắt sáng lấp lánh, một người phụ nữ như vậy mới xứng đáng được người ta tôn vinh và ngưỡng mộ chứ. Ai lại tham quyền lực, sống chết vì tình yêu, quên hết cả sự đời, chỉ biết nghĩ đến bản thân mình, thích khoe thân để nổi tiếng như nhiều cô gái bây giờ thì có mà mất nước luôn à.

- Quả là một người phụ nữ đặc biệt, nghe em kể mà tôi cũng cảm thấy khá ngưỡng mộ đấy. Phụ nữ Việt Nam đúng là nhân hậu và giàu đức hi sinh thật, thế mà nhìn mấy cô gái thời hiện đại ngày nay tôi cứ nghĩ...

Thanh Tùng thâm thúy mỉm cười bỏ lửng câu nói còn dang dở của mình.

- Nhưng thật đáng tiếc bây giờ những người trẻ tuổi còn đang đi học cùng trang lứa với tôi hỏi họ Thái hậu Dương Văn Nga là ai? Thuộc triều đại nào? Có công lao gì? Đùa chứ họ chẳng biết bà là ai đâu, thật đó.

- Nếu hỏi cuốn tiểu thuyết nào trên zing Forum thu hút 5 triệu lượt View và được xuất bản thành sách rất nổi tiếng hiện nay tại Việt Nam và thu hút tuổi teen chắc chắn họ sẽ không ngần ngại trả lời “Thiên thần bóng tối”.

Hoà Mi nói xong liền ngắt cánh mấy bông hoa cải vàng, nở nụ cười tự giễu cột chính mình. Vui thật, tuổi trẻ bây giờ đúng là tài cao càng ngày càng cao, mình sắp lạc hậu không thể theo kịp được nữa rồi, đọc mà không thể hiểu gì mới chết dở chứ. >.

- Cuốn tiểu thuyết đó hay lắm à? – Thanh Tùng tò mò.

- Hi hi, không biết, anh cứ tự đọc và cảm nhận đi sẽ rất thú vị đó đảm bảo trí tưởng tượng của anh sẽ bay cao, bay xa mà không cần phải uống sữa đâu.

– Hoà Mi nở nụ cười nhí nhảnh khiến Thanh Tùng càng lúc càng thêm tò mò.

Thật không ngờ Hoà Mi lại am hiểu về lịch sử đất nước Việt Nam đến như vậy, Thanh Tùng rất hứng thú muốn nghe Hoà Mi kể nhiều hơn chứ nếu không thì làm sao biết được chứ. Có đọc qua sách vở cũng chịu, chẳng biết đầu mà lần, nhưng hay và hấp dẫn nhất vẫn là được nghe người khác trực tiếp kể lại.

- Bây giờ tôi sẽ kể cho anh nghe về giai thoại một vị công chúa rất đáng ngưỡng mộ không kém thái hậu Dương Vân Nga. Đó là An Tư công chúa, em út của Trần Nhân Tông. Một nàng công chúa đáng kính “vì nước quên mình”.

- Ngày 9/3/1285, thủy quân của giặc Nguyên Mông bao vây Tam Tri, suýt bắt được 2 vua Trần, trong khi tướng Trần Bình Trọng lại lâm trận mạc, dũng cảm hi sinh ở bờ sông Thiên Mạc. Để có thể bảo vệ được sự bình an cho 2 vua, để làm chậm mũi nhọn tấn công như vũ bão của địch. Lúc đó đại quân Mông Nguyên với hơn 50 vạn quân là một đội quân hùng mạnh bậc nhất thế giới lúc bấy giờ, đi tới đâu không một gong cỏ sống sót, chúng giết người, cướp, đốt hết gây bao nỗi đau cho dân chúng.

- Trước kiếp nạn khó có thể bảo toàn của đất nước, An Tư công chúa đã không tiếc tâm thân ngọc ngà cùng tuổi trẻ thanh xuân của mình, thậm chí là hạnh phúc cá nhân và cả cái chết trong đám bạo quân đó. Nàng sang trại giặc không phải với tư cách đi lấy chồng mà là vật cống nạp, cũng còn là một người nội gián.

- Sau tháng 4 năm 1285 kể từ khi chung sống với Thoát Hoan, có lẽ vì những bí mật quân sự được tiết lộ qua An Tư và cũng vì say đắm nhan sắc của An Tư, đã tạo cho quân nhà Trần có cơ hội phản công. Đánh giặc Nguyên đại bại lần thứ 2, khiến Thoát Hoan phải chui vào ống đồng tháo chạy.

- Thật đúng là một kỳ nữ xứng danh hai chữ “Anh hùng” – Hoà Mi vỗ tay bốp một cái rộn tan thể hiện sự ngưỡng mộ và tôn sùng của mình.

Chỉ là một cô gái yếu đuối mà có thể đảo ngược tình thế, bảo vệ được đất nước trên đời này mấy ai có thể làm được như vậy. Ngang với Vương Chiêu Quân cống nhà Hồ ở bên Trung Quốc thật là oanh liệt và hào hùng làm sao.

Hai vua là vua Trần Thánh Tông (1240 -1290) là vị vua thứ 2 của đời nhà trần, ông là một vị vua rất tài năng, có công với đất nước và vua Trần Nhân Tông (1258 – 1308) là vị vua thứ 3 của nhà Trần. Là vị vua đầu tiên và duy nhất của Việt Nam đi tu ở ẩn trên núi Yên Tử, không màng thế sự và cũng là người đã lập ra thiền phái Trúc Lâm Yên Tử, ông được ca ngợi là một trong những vị vua anh minh nhất của lịch sử Việt Nam, có vai trò quan trọng trong trận chiến thắng quân Nguyên Mông lần thứ 2 và lần thứ 3.

- Thú vị đấy, đúng là một nàng công chúa tài sắc vẹn toàn hiếm có – Thanh Tùng đến từ Mỹ nghe Hoà Mi kể cũng chẳng khác gì vị nghe sấm, đành chỉ biết bình phẩm như vậy.

Vì có hiểu biết gì về các triều đại trong lịch sử của Việt Nam đâu. Tớ quên, đến người Việt Nam bản địa hiện đại ngày nay nhiều người còn chẳng biết Hai vua là ai? Thuộc triều đại nào? An Tư công chúa là ai? Có công lao gì với đất nước?

Thì một người ngoại quốc khác dòng máu như hần, không biết không hiểu cũng là chuyện bình thường thôi. Mà cũng buồn cười ghê, những người bản địa họ không thấy thế là xấu hổ vì lịch sử đất nước mình không hề biết tý gì thì hần sao phải ngại ngùng thay nhỉ? Khi mà họ luôn tâm niệm “Dân ta phải biết sử ta – Cho tường gốc tích nước nhà Việt Nam”.

Nhưng nhờ có Hoà Mi kể cho nghe hần cũng tạm biết An Tư công chúa thuộc triều nhà Trần và có công lao rất lớn đối với đất nước. May còn có Hoà Mi kể qua nên biết, chứ những cô gái khác hay người khác thì quên đi nhá.

- A, còn một nàng công chúa nữa cùng tài sắc tài năng, vì nước quên mình không kém cũng thuộc nhà Trần đó là Huyền Trân công chúa. Con gái út của vua Trần Nhân Tông.

- Huyền Trân công chúa không chỉ là một cô gái thông minh, xinh đẹp mà còn rất giàu lòng yêu nước, đức hi sinh còn rất ham đọc sách, yêu quý mọi người, có tấm lòng nhân hậu. Năm đó nàng mới có 16 tuổi nhưng sau khi được vua cha Trần Nhân Tông nói muốn gả nàng cho vua Chế Mân của quốc gia Chăm để đổi lấy vùng đất Quảng Trị là vùng đất tranh chấp giữa hai nước Chăm pa và Đại Việt suốt nhiều năm để làm sinh lễ.

- Và giữ an bình cho đất nước sau khi chiến thắng quân Nguyên Mông lần thứ 3, dân chúng còn rất đói khổ không thể đủ sức chiến đấu tiếp nếu chẳng may có xảy ra chiến tranh lần nữa. Đồng thời cũng giữ hoà hảo hai nước Chăm pa và Đại Việt, để Chăm pa không có ý định thù địch với Đại Việt rồi liên kết với quân Nguyên Mông tấn công Đại Việt.

- Huyền Trân đã không ngần ngại nhận lời dù tuổi còn rất nhỏ nhưng nàng lại tỏ ra rất hiểu biết, trong lòng cũng đã thầm thích một người. Bị bá quan văn võ trong triều cản trở muốn từ hôn, muốn động binh đánh Chăm pa chiếm giữ vùng đất đang tranh chấp. Huyền Trân thầm mong họ đúng là một lũ ngu và nhất quyết muốn cưới vua Chế Mân.

Hoà Mi kể đến đây dừng lại chốc lát, ngắm nhìn sông nước, biển hoa cải vàng rực rỡ cùng những con bướm bay lượn lơ lửng Hoà Mi đã hiểu vì sao lúc đó Huyền Trân công chúa lại có đủ can đảm dám hi sinh hạnh phúc cá nhân để lấy chồng người không chút ngại ngần.

Mảnh đất tươi đẹp ngắm xương máu của biết bao người không yêu, không nâng niu, trân trọng cùng tiếc thương thì sao xứng với sự kỳ vọng của vua cha cũng như đất nước đã sinh ra mình chứ.

- Sau 3 năm kể từ năm 16 tuổi, Huyền Trân đã nói thông viết thạo tiếng Phạn của nước Chăm pa cùng các phong tục tập quán, điệu múa, tiếng hát, lịch sử, văn hoá của họ. Có thể tự làm được các loại bánh giầy, bánh chưng, bánh trôi, ... của nước Đại Việt, thuộc lòng các ngày lễ, văn hoá, lịch sử của đất nước ruột thịt của mình.

- Với sắc đẹp, trí tuệ, lòng nhân hậu và lương thiện của Huyền Trân khiến vua Chế Mân của nước Chăm pa rất hài lòng và tin yêu lập nàng làm Hoàng hậu song song với một Hoàng hậu khác. Không chỉ tự nguyện cắt đất làm đồ sính lễ, mà còn thêm kính nể nước Đại Việt. Dù lấy chồng nơi đất khách quê người nhưng Huyền Trân vẫn khiến đất nước mình toả sáng, khiến vua và dân chúng Chăm pa phải ngưỡng mộ. Còn có thể hạn chế được nỗi đau chiến tranh, tên dòng sông Hương ở Huế cũng là do Huyền Trân đặt trong dịp đi dạo cùng với vua Chế Mân.

- Hiện nay ở Quảng Trị vẫn còn đền thờ nàng, mãi mãi nhớ đến công lao to lớn của một nàng công chúa dám quên mình vì một cuộc “hợp hôn lịch sử” mang đậm màu sắc chính trị và tôn thờ như một vị thần.

- Tiếc thay Huyền Trân chỉ sống hạnh phúc, vui vẻ bên vua Chế Mân được đúng một năm thì vua Chế Mân bị sát hại. Năm đó nàng mới có 21 tuổi, quá trẻ để gánh chịu một nỗi đau mất mát cay đắng như thế, thậm chí còn suýt nữa bị hoả táng theo chồng.

Hoạ Mi nói xong thăm nghĩ chẳng lẽ những cô gái ở thế kỷ 21 lại kém cỏi hơn cả những nàng công chúa liễu yếu đào tơ, không được ăn chơi, tự do học hành cách đây hơn 700 năm.

Hiện tại sướng quá nên chẳng thích học, thích ăn chơi, hưởng thụ, chỉ thích mơ ước cưới được chồng giàu sang, hoặc khoe thân để nổi tiếng khiến giá trị nhân cách bị hạ thấp đến mức không đáng một xu sao?

Không cống hiến tí gì cho đất nước khi mà được sống trong một nền hoà bình ấy, đã phải trả giá, xây đắp bằng bao xương máu thế hệ tổ tiên cha ông đi trước. Nhìn những việc làm, lối sống kỳ lạ đó của nhiều cô gái ngày nay cùng là một cô gái mang dòng máu của một dân tộc kiên cường, Hoạ Mi không khỏi cảm thấy xấu hổ và tiếc thương thay.

Nhiều cô gái thì cứ chìm đắm trong ảo ảnh, mộng tưởng do mình tự vẽ ra. Họ chưa từng tự sống thật sự vì chính bản thân họ, tự đấu tranh để giành lấy hạnh phúc. Cứ suốt ngày chìm đắm trong đau khổ, yêu điên cuồng, mù quáng sống chết vì một kẻ không xứng đáng, vì một người không bao giờ thuộc về mình. Dám đánh mất cả những giá trị đạo đức, nhân cách phải có của một con người.

Quên đi thực tại, quên đi cha mẹ, gia đình. Cũng chẳng muốn cố gắng vươn lên sống có ước mơ, có hoài bão để cống hiến cho xã hội, giúp đỡ mọi người, tự tìm niềm vui trong những điều bình dị.

Nhiều người tìm đến cái chết để giải thoát khi gặp thất bại trong tình yêu, bị lừa dối, phụ bạc. Gặp những vấn đề nan giải, bế tắc trong cuộc sống thì không thể tự mình vượt qua cứ mơ ước có một Hoàng tử bạch mã đến cứu vớt là sao?

Nhiều người thì tìm cách né tránh đóng chặt cánh cửa trái tim không yêu ai nữa, không muốn trân trọng một người yêu thương mình thật lòng mà cứ hướng trái tim về một người đã rời xa mình từ lâu, chỉ còn là quá khứ.

Nhiều người thì sống buông thả, kệ đời trôi đến đâu thì ta theo đến đó. Yêu đương lãng nhãng, không chung tình cậy mình có nhan sắc, tự cho mình có quyền kiêu ngạo coi người khác bằng nửa con mắt. Luôn sống một cuộc sống gọi là Tây hoá để ngụy biện cho hành vi của mình.

Nhưng phương Tây họ có thật sự sống như thế đâu, họ sống đẹp hơn, bản lĩnh hơn và tự tin hơn là khác. Không có đánh ghen đến mất lý trí, yêu mù quáng, bị lừa dối mà vẫn yêu. . .

Nhiều người lại luôn thích yêu những kẻ miệng dẻo ngọt nói như rót mật vào tai nhưng có thật lòng yêu mình đâu. Bị tổn thương lừa dối một lần là đã quá đủ để có kinh nghiệm nhìn ra bản chất của những kẻ Sở Khanh chuyên lừa tình. Nhưng không hiểu sao họ vẫn cứ tự đắm vào vết xe đổ và đổ lỗi cho trái tim?

Rồi kêu đàn ông toàn là lũ khốn nạn trong khi những người đàn ông tử tế, gia cảnh nghèo túng, còn phải lo cho sự nghiệp, yêu là cưới thì họ cho là khó khăn, không có triển vọng, và không thể khiến trái tim họ xao xuyến, bởi hồi bởi những món quà lãng mạn mua bằng tiền thì họ chẳng thèm liếc nhìn luôn ấy chứ.

Cảm thấy thật buồn cười nhưng cũng đành chịu thôi nhiều cô gái ngày nay sống thực dụng quá khiến Hoạ Mi cũng thấy ớn lạnh luôn. Hot girl thì đã sao, họ đã làm gì được cho đất nước chưa. So với sự hi sinh của những người phụ nữ thầm lặng trong chiến tranh thời xa xưa thì họ chẳng là gì cả.

Vậy mà người tôn thờ, lăng xê tên tuổi họ một cách thái quá khiến nhiều cô gái cũng muốn được làm Hot girl, muốn được nổi tiếng. Nhiều cô thiếu suy nghĩ, bông bột làm những điều nông nổi chỉ làm xấu thêm hình ảnh người phụ nữ Việt Nam vốn được vinh danh, tôn thờ từ bao đời: Đoàn trang, dịu dàng, kín đáo, chung thủy, hiếu kính với bố mẹ, giàu đức hi sinh và lòng vị tha, dám đấu tranh để bảo vệ quyền lợi của đất nước. . .

- Câu chuyện này buồn quá, không biết sau khi chồng chết sớm như vậy cuộc đời nàng công chúa ấy sẽ ra sao nhỉ? – Thanh Tùng suy nghĩ một chút rồi hỏi.

- Không biết nữa, chỉ biết rằng tên tuổi của Huyền Trân công chúa đã được ghi vào lịch sử không bao giờ có thể lãng quên, khiến người đời mỗi khi nhắc tới đều phải ngưỡng mộ và yêu mến bởi công lao và sự hi sinh của nàng cũng là một tấm gương sáng cho thế hệ trẻ tuổi teen học tập. – Hoạ Mi lắc đầu nhưng vẫn mỉm cười ca ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142

Nhìn thời gian cũng không còn sớm, mặt trời đã lặn xuống bầu trời chuyển dần sang màu xám tối ảm đạm của bóng đêm vĩnh hằng, từng cơn gió lạnh thổi hắt mạnh vào người khiến Hoạ Mi bất giác thấy rùng mình, nhìn những con sóng lăn tăn theo con gió dưới lòng sông liền thở dài tiếc nuối lặng lẽ quay người trở về.

Vì sao tiếc nuối ư? Nếu quan sát kỹ sẽ thấy nước sông Hồng ở đây đục ngầu, không còn là màu đỏ chứa nhiều phù, trong sạch có thể uống được như xưa nữa. Thậm chí còn có thể thấy xác một vài con vật như lợn hoặc gà giò lúc nhúc đang trôi lênh bênh cùng túi nilong hoặc rác thải... Chưa kể nước thải vô cùng độc hại chưa qua xử lý của các xí nghiệp lớn nhỏ chảy ra đây thì thử hỏi nước của con sông Hồng này làm sao có thể sạch sẽ, an toàn được.

Người Hà Nội, họ đâu có biết nước họ đang uống thực ra cũng được lấy từ chính con sông chứa nhiều tạp chất độc hại cho sức khoẻ con người này, được lọc qua bởi hệ thống lọc nước của nhà máy nước mà trở thành nước sinh hoạt cần thiết để giúp họ có thể tồn tại.

Ngoại thành thì nước ô nhiễm còn kinh khủng hơn, rau mà người dân ở đó trồng toàn tưới nước ô nhiễm đen sì hàm lượng chất độc hại vượt quá mức an toàn cho phép rồi đem bán cho người dân thủ đô, nên biết bao người bị mắc bệnh ung thư phải chết trong đau đớn. Những ngôi làng ung thư đang chết dần chết mòn, dù biết sẽ phải chết nhưng họ vẫn phải dùng nước giếng khoan có mạch nước ngầm bị ô nhiễm vì thiếu nước sạch. Một thực tế quá đau lòng nhưng thử hỏi có bao nhiêu người Việt Nam thực sự quan tâm đến vấn đề sống còn này?

- Chúng ta mau quay về thôi.

Hoạ Mi nhìn Thanh Tùng khẽ nói, Thanh Tùng gật đầu lặng lẽ đi theo im lặng không nói tiếng nào bởi anh ta không ngờ kiến thức am hiểu về lịch sử và văn hoá của Hoạ Mi về Việt Nam lại sâu sắc đến như vậy.

Ngay cả những sự kiện lịch sử, những nàng công chúa nổi tiếng trong lịch sử Việt Nam diễn ra cách đây hơn 700 năm không phải ai cũng biết. Vậy mà nhỏ vẫn có thể kể cho một người ngoại quốc mù mờ như hán nghe vanh vách, để anh ta có thể hiểu thêm chút ít về lịch sử giữ nước và chống giặc ngoại xâm hào hùng của dân tộc Việt Nam.

Hoá ra nó không chỉ tồn tại có cũng như không trên sách vở, đi học bắt buộc phải học rồi liền lãng quên như chưa từng học, có hỏi cũng chẳng biết. Mà nó đã khắc sâu vào tâm trí cũng như trái tim yêu quê hương đất nước tha thiết của những cô gái, chàng trai tuổi còn rất trẻ thật sự khiến người ta ngưỡng mộ.

Nếu ai mà cũng hiểu biết về lịch sử và văn hoá của Việt Nam như Hoạ Mi chắc chắn đất nước Việt Nam sẽ không chỉ được rất nhiều người nước ngoài biết đến và muốn tới thăm quan mà còn khiến người ta cảm thấy con người Việt Nam thật là đáng nể trọng và đáng yêu làm sao...

Đi giữa biển hoa cải vàng mênh mông, giữa đất trời rộng lớn Hoạ Mi không kìm nén được muốn nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

- Anh biết không thực ra phụ nữ Việt Nam ai cũng đều mong mình có được một cuộc sống hạnh phúc, được bình đẳng làm những công việc mình yêu thích. Không phải lo lắng túng thiếu về chuyện tiền bạc, có một gia đình đầm ấm hạnh phúc cùng với những đứa con xinh (ngoại trừ một số trường hợp đặc biệt). Họ đều là những người phụ nữ có vẻ đẹp tâm hồn cùng phẩm hạnh đáng quý, có nhiều đức tính tốt đẹp đáng trân trọng và phát huy của người phụ nữ truyền thống từ xa xưa.

- Haiz, chi tiếc... - Hoạ Mi nói đến đây liền ngừng lại nét mặt chứa sự ưu tư.

- Chi tiếc gì cơ? - Thanh Tùng tò mò vội hỏi

- Hey, biết nói thế nào cho đúng nhỉ? - Hoạ Mi khẽ cảm thán.

- Thực ra ý tôi là, chi tiếc xã hội ở đây còn chứa quá nhiều tư tưởng cổ hủ truyền lại từ ngàn đời qua bao thế hệ bởi tư tưởng Nho giáo của Khổng Tử ở bên Trung Quốc. Khi mà Việt Nam đã từng bị đô hộ bởi phong kiến phương Bắc đến cả nghìn năm, rồi lại trải qua nhiều triều đại phong kiến cai trị thêm hơn nghìn năm nữa.

- Đã khiến những cái tư tưởng ấy nó như một cái rễ cây cổ thụ vững chắc ăn sâu vào máu đến tận xương tủy, vào suy nghĩ của những người đang sống như: Trọng nam khinh nữ, trinh tiết, ở nhà thì theo cha, lấy chồng thì theo chồng, chồng chết thì ở vậy theo con. Tôn thờ vai trò và đề cao quyền lợi của người đàn ông đồng thời hạ thấp quyền lợi của người phụ nữ...

Nói đến đây Hoạ Mi lại dăng trào cảm giác ức chế, bức bối những kẻ cầm quyền trong xã hội phong kiến vốn đều là đàn ông nên họ có tình gieo rắc, cổ súy những cái tư tưởng ấy chủ yếu là để dễ bề cai trị và quản lý xã hội, nâng cao quyền lực và địa vị của bản thân. Không muốn phụ nữ cũng được ngang hàng ngang vế với mình, họ sợ những người phụ nữ sẽ giỏi hơn họ khiến địa vị và quyền lực của họ bị lung lay.

Mặc dù Hoạ Mi thừa nhận nhiều tư tưởng Nho giáo rất hay và hữu ích đề cao nhân nghĩa, giúp con người ta sống có nguyên tắc và chuẩn mực. Nhưng hạ thấp quyền lợi của người phụ nữ đến mức thấp nhất có thể, cướp đoạt và phán quyết quyền sống, quyền mưu cầu hạnh phúc, quyền tự do cá nhân của họ là quá phi lý và bất công.

Hơn nữa, bây giờ đã là thế kỷ 21 rồi mà Việt Nam vẫn còn ảnh hưởng nặng nề tư tưởng Nho giáo mang đậm bản sắc Trung Quốc một cách nặng nề thật

đúng là buồn cười và xót xa làm sao. Nếu đã ảnh hưởng nặng nề như thế hỏi họ biết viết chữ Hán không? Có biết những đạo lý làm người của bậc quân tử không?

- Phụ nữ ở Việt Nam đúng là phải chịu nhiều thiệt thòi thật, muốn sống một cuộc sống hạnh phúc, được tự do theo đuổi những thứ mình yêu thích cũng khó hơn là bắc thang leo lên trời. Đã vậy nếu ngộ lời yêu trước thì bị nói đúng là loại con gái vô duyên, không biết ý tứ ai đòi lại “Cọc đi tìm trâu”. Giỏi giang quá thì đàn ông họ lại cảm thấy bị lấn át, bị hạ thấp sĩ diện cũng như lòng tự trọng của người đàn ông. Qua một đời chồng rồi thì dù có xinh đẹp sắc nước hương trời, thông minh, khéo léo đến đâu cũng luôn bị dư luận đàm tiếu dị nghị, hiếm người đàn ông nào thật lòng muốn cưới làm vợ...

- Thảo nào tôi thấy nhiều người phụ nữ ở Việt Nam bây giờ luôn thích gờ cao khẩu hiệu muốn sống độc thật, không chồng chỉ cần có con. Nhiều người lại muốn lấy chồng Tây thì ra cũng đều có nguyên do sâu xa của nó cả. Phải sống một cuộc sống osin cả ngày phục vụ com nước, giặt giũ, ... còn chồng thì vắt chân xem tivi, nhậu nhẹt với bạn bè đến hết đêm, thất nghiệp thì ở nhà chơi. Bỏ mặc vợ con bên mâm cơm lạnh ngắt, lại còn hay có ý định ngoại tình vì chê vợ xấu, vợ già...

- Phải sống một cuộc sống như vậy tôi cũng chẳng thể chịu đựng được, công nhận nhiều người phụ nữ Việt Nam có đức tính kiên nhẫn và lòng bao dung cao thượng ghê. Chứ con gái nước ngoài họ bỏ chạy mất dép từ giây phút đầu tiên rồi, riêng loại đàn ông không có công việc cố định để đảm bảo kinh tế, cục cằn, gia trưởng, ... họ không thèm liếc mắt chứ đừng nói là yêu đến điên dại giống như nhiều cô gái trẻ ở Việt Nam. Ha ha

Thanh Tùng đi song song với Hoà Mi nghe Hoà Mi nói vậy liền mỉm cười gật đầu tán thành.

- Hi hi, anh nói chuẩn đấy. Nếu anh đọc qua tác phẩm “Phấn hoa lâu xanh” hoặc “Kim Bình Mai” anh sẽ thấy người phụ nữ họ khổ như thế nào, muốn sống, muốn hạnh phúc cũng không thể được. Toàn bị chà đạp, còn bị chính người mình hết lòng yêu thương ruồng rẫy thì thử hỏi họ bất hạnh đến như thế nào. Hiện tại Trung Quốc họ cũng đã cởi mở hơn rất nhiều rồi, chỉ có Việt Nam là chẳng thấy thay đổi gì.

Nói đến đây Hoà Mi lại thấy ngán ngẩm, mới gần đây thôi Hoà Mi đã gặp một chị có 27 tuổi đến thuê nhà trọ gần chỗ nhà nhỏ. Chị vì sinh hai cô con gái nên đã bị chồng và gia đình chồng xua đuổi, hắt hủi.

Nhưng với tình thương bao la của một người mẹ chị ấy đã quyết mang hai con đi chứ không dám để nó ở với bố và người vợ mới của chồng vừa mới sinh được một đứa con trai kháu khỉnh để nối dõi tông đường cho dòng họ nhà anh ta. Dù rất vất vả phải đi làm từ sáng đến tối để kiếm tiền nuôi con ăn học, còn người chồng thì phụ bạc chưa một lần hỏi thăm hay gửi tiền. Oi zoi, cưới chồng cũng như không lại phải chịu khổ như vậy đúng là chẳng còn gì để mà nói nữa.

- Nên dù có thế nào anh cũng tuyệt đối không được phép coi thường phụ nữ Việt Nam. Họ có rất nhiều điểm tốt, giàu đức hi sinh, nhẫn nhịn, yêu chồng thương con. Chẳng qua nhiều người đàn ông không hề nhìn thấy những điểm đáng quý đó, không biết trân trọng họ mà thôi.

Hoà Mi liếc mắt nhìn sang Thanh Tùng rồi lên tiếng nhắc nhở, nhỏ cực kỳ ghét những ai nói xấu, xúc phạm người phụ nữ Việt Nam. Họ đã rất bất hạnh khi phải sống trong một xã hội với những tư tưởng lạc hậu, phải chịu nhiều bất công nên đã không bảo vệ, lên tiếng đòi lại quyền lợi cho họ thì thôi.

Còn dám xúc phạm, xỉ nhục, coi thường họ đều là những kẻ đáng ghét. Đừng vì mấy cô gái không biết coi trọng giá trị của bản thân mình làm những điều vượt quá luân thường đạo lý mà vợ dũa cả nắm.

- Uh, tôi hiểu rồi. – Thấy Hoà Mi tỏ vẻ nghiêm túc như vậy Thanh Tùng cũng vội gật đầu tỏ vẻ đã biết.

- Nhưng cho dù là môi trường sống, hoàn cảnh sống, yếu tố giáo dục, suy nghĩ (tư duy), thói quen, ... ảnh hưởng đến việc hình thành và phát triển nhân cách của con người đi chăng nữa. Thì cũng có rất nhiều sự việc nằm ngoài tầm nhận thức cũng như khả năng lý giải của con người.

- Một người tốt, nhân cách cao đẹp, làm nhiều việc thiện giúp ích cho nhiều người nhưng vẫn có thể vì một phút làm lỡ mà mắc phải sai lầm gây ra tội ác tày trời, khiến lòng người căm phẫn. Một người được coi là xấu xa, ghê tởm, cận bã của xã hội vì đã gây ra quá nhiều tội ác nhưng vẫn có thể làm những việc tốt.

- Vì vậy, chúng ta khi nhìn nhận và đánh giá một con người dù là đàn ông hay phụ nữ đều phải thông qua cái nhìn khách quan và trung thực. Chứ không phải một cách phiến diện yêu hoặc ghét để gây ra những hậu quả nghiêm trọng, làm tổn hại đến người khác. ... Phải nhìn nhận, đánh giá từ nhiều góc độ để giúp đỡ những con người lầm đường lạc lối, hay đang có những cái nhìn tiêu cực, ... thay đổi suy nghĩ, bắt đầu lại một cuộc sống mới.

- Bởi vì con người trên thế gian này không có ai là hoàn hảo cả. Có rất nhiều người đàn ông tốt, tử tế, khiến người ta kính trọng ngược lại cũng có rất nhiều người phụ nữ chẳng ra gì sống ích kỷ, độc ác, kiêu ngạo, tự coi rẻ chính bản thân mình hoặc luôn coi thường người khác...

Hoà Mi ngại Thanh Tùng hiểu lầm mình quá bênh vực quyền lợi của người phụ nữ mà có những cái nhìn nhận thiếu công bằng với những người đàn ông mới nói rõ thêm như vậy.

Có lẽ nhớ nói quá nhiều triết lý sâu sắc sợ rằng anh ta không thể lĩnh hội và hiểu rõ được lắm, nhưng tất cả đều là dựa trên nền tảng góc độ tâm lý của con người mà thôi và cũng là kỹ năng sống rất cần thiết.

Nếu hiểu được những điều này khi ra ngoài và vấp với cuộc sống sẽ không bị ngỡ ngàng, hiểu lòng người, hiểu được tâm lý cũng như suy nghĩ của người khác thông qua giao tiếp, quan sát ngoại hình, đối phương là loại người gì? Yêu thích ra sao? Liệu có phải là người đáng tin cậy để hợp tác lâu dài hay không? Chắc chắn làm việc gì cũng sẽ thuận lợi và nhanh chóng đạt được thành công.

- Em quả thực khiến người ta phải nhìn bằng ánh mắt khác đó nha. – Thanh Tùng nghe Hoà Mi nói xong suy nghĩ một lúc lâu liền nhún vai lặng lẽ liếc nhìn Hoà Mi rồi cất lời khen ngợi.

- Anh quá khen rồi. Hi hi – Hoà Mi cười ngại ngùng, đọc nhiều sách vở được nghe những lời răn dạy của cha mẹ cùng Nhật Duy cộng thêm khả năng tư duy, nhìn nhận sự việc cũng như con người qua nhiều góc độ để thấy được những mặt tốt, mặt xấu, ưu điểm, nhược điểm rồi tự rút ra kinh nghiệm không hiểu mới lạ.

Lòng người thâm sâu khó dò nhưng không phải là không thể hiểu nếu như biết cách, nhưng chỉ có thể biết được ít nhiều hoặc đủ chứ muốn hiểu được hết thì khác gì mò kim đáy bể.

Và Hoà Mi cũng rất mong rằng một ngày nào đó Việt Nam sẽ có tàu điện ngầm để không còn tình trạng tắc đường giao thông trên mặt đất vào những lúc giờ cao điểm.

Hi vọng rằng một ngày nào đó người Việt Nam có ý thức đạo đức và lương tâm sẽ tốt hơn, để không còn cảnh phóng xe bạt mạng, vượt đèn đỏ, uống rượu say khi lái xe, ... coi tính mạng con người như cỏ rác. Gây ra những vụ tai nạn giao thông kinh hoàng khiến người chết kẻ tật nguyên hoặc sống đời sống thực vật quanh năm ngày tháng nằm trên giường. Khiến bao gia đình phải gặp bất hạnh, những nỗi đau đớn về tinh thần và thể xác vợ mất chồng, con mất cha, cha mẹ mất con, ... không thứ tiền bạc nào có thể bù đắp nổi.

Hi vọng một ngày nào đó người Việt Nam sẽ có ý thức sống văn minh, lịch sự, thân thiện. Không còn cảnh vứt rác bừa bãi nơi công cộng, không chửi bậy tục tĩu nơi đông người hoặc tranh luận, cãi nhau, nói bậy bạ trên Facebook của những người nổi tiếng. Không còn tình trạng đem những nhân vật có hình thức bề ngoài xấu xí trên mạng để mà làm ảnh chế rồi cười trên nỗi đau của họ, ...

Hi vọng một ngày nào đó người Việt Nam sẽ sống yêu thương nhau, tương trợ giúp đỡ lẫn nhau. Chứ không phải cùng nhau dè bủ, ném đá, dưng dưng, hờ hững hoặc nảy sinh ý định xấu khi thấy người khác gặp nạn hoặc đang trong hoàn cảnh khó khăn.

Trên xe buýt, bệnh viện sẽ tự giác nhường chỗ cho người già, trẻ em tàn tật, phụ nữ mang thai mà không cần ai phải nhắc nhở hay có biển quảng cáo. Đừng sống quá cạnh tranh, đánh cãi chửi nhau thậm chí giết người chỉ vì tiền bạc hoặc đất cát trong khi đó là những người thân ruột thịt của mình. ...

Đừng vì món lợi nhỏ trước mắt mà nảy sinh ý định “Ăn cắp vặt” khiến người khác coi thường hoặc sẵn sàng không từ thủ đoạn thậm chí là giết người để cướp bóc như kẻ vô học, không có lương tâm. ...

Hi vọng một ngày nào đó đường phố ở Việt Nam sẽ sạch sẽ giống như ở Singapore. Hồ nước, kênh rạch sạch trong giống như ở các thành phố lớn tại Nhật Bản, hai bên bờ là những hàng cây xanh tươi, có thả chim uyên ương, vịt bơi lội bên trong giống như ở Anh. Có thuyền chèo du lịch xuôi theo dòng nước để tham quan cả thành phố giống như Italia.

Hi vọng một ngày nào đó không xa, khi một người nước ngoài nào đó đến Việt Nam thì bất cứ người Việt Nam bán địa nào cũng có thể nói thành thạo Tiếng Anh để giao tiếp. Không có tình trạng hết giá quá cao, bán hàng nhái, hàng giả, hàng kém chất lượng để lừa bịp khách trong nước và nước ngoài. ...

Có thể kẻ van vách cho họ nghe về lịch sử và văn hoá của Việt Nam suốt mấy ngàn năm qua, những di tích lịch sử, danh lam thắng cảnh nổi tiếng, những danh nhân vĩ đại, ... có nguồn gốc từ đâu? Họ có công lao gì với đất nước? Di tích lịch sử này có ý nghĩa như thế nào, ... để họ thấy được Việt Nam đẹp ra sao, dân tộc Việt Nam anh hùng và kiên cường như thế nào, con người nơi đây không chỉ văn minh, lịch sự mà còn rất hiểu biết lịch sử văn hoá quê hương mình.

Hi vọng một ngày nào đó, đàn ông Việt Nam sẽ có những cái nhìn thoáng hơn trong những vấn đề “nhạy cảm” liên quan đến người phụ nữ. Họ sẽ thật lòng yêu thương, đối xử dịu dàng với phụ nữ giống như đàn ông phương Tây nhất là đàn ông Thụy Điển.

Không còn cảnh đánh đập, bạo hành, chửi mắng, xỉ nhục danh dự và nhân phẩm của người phụ nữ. Không còn những cảnh dừng dưng như người xa lạ vợ đi làm về vẫn phải nấu cơm, dọn con, dọn dẹp nhà cửa, ... còn chồng thì ngồi vắt chân xem ti vi hoặc nhậu nhẹt với bạn bè thâu đêm suốt sáng hết ngày này qua ngày khác mặc kệ vợ đang chờ bên mâm cơm nguội hoặc ngủ quên trên ghế sofa một mình trong đêm cô đơn và lạnh giá.

Rồi so đo tiền bạc, ki bo đến mức ớn lạnh hoặc vô cảm đến mức ném tiền cho vợ tiêu thoải mái muốn làm gì thì làm thế là xong trách nhiệm, còn mọi vấn đề khác không có liên quan đến mình. Nhìn thấy vợ bê chậu quần áo nặng lên sân thượng mà vẫn cầm đầu chơi game dù vợ có năn nỉ như thế nào cũng mặc kệ. Vợ học cao tài giỏi hơn mình thì tỏ ra tự ái, tự cảm thấy mình không bằng vợ nên vợ coi thường rồi suốt ngày kiếm cớ cãi nhau, ...

Hi vọng trong tương lai không xa phụ nữ Việt Nam sẽ có một cuộc sống vui vẻ và hạnh phúc thực sự. Sẽ biết sống một cuộc sống vì chính bản thân mình có bản lĩnh, kiên cường, tự tin, dám làm và dám chịu trách nhiệm, dám yêu dám hận và dám dũng cảm đối mặt để từ bỏ, ...

Sẽ sống hết mình, lao động, cống hiến hết mình chứ không muốn phụ thuộc kinh tế, mơ ước lấy một người đàn ông giàu có, đẹp trai giống như hoàng tử bạch mã trong truyện cổ tích để hưởng một cuộc sống nhàn nhã, sung sướng, có kẻ hầu người hạ, không phải động tay chân bất cứ việc gì.

Dù xã hội hiện đại nhưng người phụ nữ vẫn biết kiếm tiền, biết nấu ăn, sống đúng đắn, nói năng duyên dáng, lịch sự, tế nhị và biết cư xử đúng mực. Chứ không phải là những tiểu thư liễu yếu đào tơ com không biết nấu, bát đĩa không biết rửa, mỗ gà, mỗ cá thì sợ xanh mắt. Động chạm đến cái gì cũng sợ bản, sợ xấu, sợ ảnh hưởng đến nhan sắc.

Sẽ không phải là những cô gái mặt mày lúc nào cũng ủ rũ, chán nản, tự ti luôn tự cảm thấy mình không bằng người khác hoặc vì ngoại hình xấu xí.

Sẽ không phải là những cô gái cả ngày chỉ biết trang điểm, phấn son, xài hàng hiệu, thích nổi tiếng nhưng lại lựa chọn con đường tai tiếng, những câu phát ngôn gây sốc, nói tục chửi bậy... nhưng luôn tự cho mình tài giỏi tất cả mọi người đều kém cỏi so với mình, đối nhân xử thế kém, sống thực dụng và giả dối, lười nhác nhưng lại muốn được sống nhàn nhã, sung sướng. ...

Rất nhiều cô gái trên thế giới tuổi mới ngoài 20 nhưng đã có thể tạo dựng được một sự nghiệp đồ sộ khiến người khác phải nể phục. Có thể kiếm được hàng triệu đô la mỗi năm nhờ vào những ý tưởng sáng tạo, không ngại khó khăn và kiên trì theo đuổi, được lọt vào danh sách những tỷ phú đô la giàu có trong danh sách hàng loạt doanh nhân nổi tiếng thế giới.

Hi vọng tâm nhận thức của phụ nữ Việt Nam sẽ ngày càng cao hơn để có thể theo kịp thời đại. Rồi một ngày nào đó cũng có thể tạo dựng được một sự nghiệp đồ sộ giống như những cô gái trẻ là doanh nhân thành đạt và giàu có ở nước ngoài. Để thế giới biết rằng phụ nữ Việt Nam cũng chẳng kém ai cả, họ là những cô gái trẻ năng động, tự tin, bản lĩnh, sáng tạo, biết khẳng định mình,...

Mong một ngày nào đó tất cả phụ nữ Việt Nam trong đêm tân hôn sẽ không còn sống trong tâm trạng nom nớp lo lắng, sợ hãi về vấn đề “trinh tiết”.

Không còn những tình cảnh xót xa, sau đêm tân hôn rất nhiều người phụ nữ vội gấp nhà tư vấn hoặc hỏi thăm trên các diễn đàn xã hội để nhận được lời khuyên, mà nước mắt rơi lạnh giá, cảm giác hụt hẫng, đau xót, mất niềm tin và hi vọng không thể diễn tả thành lời:

“Chồng nghi ngờ không còn trong trắng trước khi cưới anh ấy vì không ra máu, em phải làm sao để chứng minh?”.

“Đã cả tuần này chồng em lạnh nhạt, xa lánh em vì biết em không còn trong trắng, chửi mắng em là loại con gái hư hỏng, lừa dối anh ấy nhưng mà trước khi cưới rõ ràng anh ấy nói là không coi trọng vấn đề “trinh tiết” mà hơn nữa cũng không hề hỏi. Đã vậy còn tức giận đến mức đêm tân hôn còn tát em một cái như trời giáng mặc em khóc lóc, giải thích em phải làm gì để níu giữ hạnh phúc bấy giờ?”

Chẳng nhẽ thật sự đến bước đường cùng phải ly hôn vì chồng em không chịu tha thứ cho em sao? Bây giờ em phải làm gì để cứu vãn tình thế xin mọi người làm ơn hãy giúp đỡ em với. Hu hu”

“Chỉ còn vài tuần nữa thôi là em lên xe hoa rồi. Nhưng chồng em lại là một người rất gia trưởng, bảo thủ nếu đêm tân hôn mà phát hiện em không còn trong trắng vì đã trót trao cho người yêu ở mối tình đầu chắc chắn anh ấy sẽ hận em đến chết mất.

Em phải làm gì bây giờ khi mà mãi em mới có thể bắt đầu được một mối quan hệ mới sau khi chia tay đến giờ? Có nên nói thật cho anh ấy biết không? Hay cứ tiếp tục giấu diếm? Bởi em sợ nói ra anh ấy sẽ coi thường em và bỏ rơi em thật sự, trong khi em lại yêu anh ấy quá nhiều và không hề muốn mất anh ấy, em phải làm sao đây? Xin mọi người làm ơn hãy giúp em với, bây giờ em cảm thấy thực sự rất đau khổ và tuyệt vọng...”

Hạnh phúc cả đời của một người con gái phải dựa trên một cái tấm màng mỏng manh, phải dựa trên sự phán quyết của một người đàn ông. Thật tình thứ hạnh phúc ấy nó quá rẻ mạt, giá trị nhân cách của một người con gái là quá bèo bọt.

Có lẽ phụ nữ Việt Nam nên nhìn nhận lại giá trị con người, phẩm hạnh, danh dự, lòng tự trọng... của chính bản thân mình. Liệu cái “màng trinh” mỏng manh ấy có đáng giá để so sánh với giá trị con người của bản thân mình hay không?

Người đàn ông mình yêu và cưới làm chồng họ không thể đem lại hạnh phúc cho mình thì thôi, chứ họ có quyền gì mà dám phán xét phẩm hạnh của mình thông qua cái màng mỏng manh đó? Hạnh phúc cả đời của bản thân mình phải phụ thuộc vào cái nhìn nhận, đánh giá đầy phiếm diện như vậy à?

Và sự thật phụ nữ Việt Nam phải quyết liệt đấu tranh để mà giành lấy hạnh phúc cho chính mình. Đau khổ, khóc lóc, nhẫn nhịn và tuyệt vọng vì một cái vấn đề vô vãn, lạc hậu để níu kéo một thứ hạnh phúc rẻ mạt, một người đàn ông không tôn trọng và yêu thương mình như lời anh ta đã hứa liệu có đáng giá hay không?

Cũng đừng sống quá buông thả, dễ dãi sẽ là tự coi thường bản thân mình. Phải sống trong tư thế ngẩng cao đầu, sống sao cho người khác phải kính nể, coi trọng mình. Không quá lụy tình hay yêu đến mức điên dại một người đàn ông không hề yêu thương và tôn trọng mình, biết cái gì nên làm cái gì không nên làm, phân biệt được phải trái... thế mới xứng là người phụ nữ hiện đại và có thể có một cuộc sống hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143

Chắc các bạn vẫn còn nhớ nhân vật Băng Hạ phải không? Một cô gái được sinh ra trong một gia đình từ tế, có cha mẹ yêu thương, được học hành từ tế. Nhưng lại thích một cuộc sống buông thả, không biết trân trọng giá trị của bản thân mình. Yêu quá sớm khi mới có 13 tuổi, mang thai lần đầu tiên khi mới 15 tuổi và phá thai liên tiếp 3 lần. Không thích học hành, suốt ngày chỉ thích đi theo người yêu đến khi bị lừa dối một cách phũ phàng, muốn phá thai lần thứ 4 thì lại lo lắng sẽ bị vô sinh. Quyết định giữ lại thì bị gia đình quyết liệt đuổi đi vì không thể nào chấp nhận được một đứa con gái hư hỏng “không chồng mà có chửa” cùng áp lực của dư luận.

Bế tắc và tuyệt vọng cô lại muốn tìm đến cái chết để giải thoát? Và chắc chắn các bạn sẽ bắt gặp hình ảnh rất nhiều cô gái tuổi còn rất trẻ vẫn đang còn ngồi trên ghế nhà trường, yêu sớm, sống buông thả và vô trách nhiệm ngoài đời sống thực tế giống hệt như Băng Hạ thậm chí còn tồi tệ hơn. Cảm nghĩ của các bạn như thế nào khi đọc thông tin tình trạng nạo phá thai ở Việt Nam cao nhất Đông Nam Á (11 nước) và đứng thứ 5 trên thế giới (hơn 200 nước)?

Chúng ta tự hào là một dân tộc có 4000 năm lịch sử dựng nước và giữ nước, lòng yêu nước son sắt qua bao thế hệ đó là thời xa xưa của thế hệ cha ông, tổ tiên của chúng ta. Nhưng với những thông tin kinh khủng trên ở thế kỷ 21 này liệu thế hệ trẻ, mầm non tương lai của đất nước - Chúng ta còn có thể tiếp tục tự hào được nữa không? Tương lai đất nước của chúng ta sẽ ra sao? Đi đâu về đâu?

Nhân dịp đầy tháng của bé An An, hội của Họ Mi thống nhất tụ họp tại nhà Bàng Hạ tổ chức một bữa tiệc thật vui vẻ và ý nghĩa dành tặng cho mẹ con Bàng Hạ. Không có chồng đã đành, ngay cả cha mẹ ruột cũng không thèm nhìn nhận sợ dư luận dị nghị ảnh hưởng đến thể diện của gia đình chắc chắn Bàng Hạ đau xót lắm.

Tuổi trẻ lắm lẽ sao bậc làm cha làm mẹ, gia đình, họ hàng, dư luận xã hội... không chịu quan tâm, cảm thông và giúp đỡ để họ vượt qua khó khăn và hướng tới một tương lai tốt đẹp. Mà cứ quyết phải quay lưng lại với họ, dè bủ, hắt hủi rồi dồn ép họ đến con đường cùng là sao? Buồn...

Căn phòng khách của Bàng Hạ được trang trí rất đẹp và ấm cúng, bóng bay tím hồng, dây kim tuyến, hoa tươi... Hội của Họ Mi đem đến tặng cho An An đang nằm trong nôi những món quà ý nghĩa được gói trong hộp quà nhỏ có thắt nơ xinh xắn.

An An đầy tháng trông rất khôi ngô mũm mĩm đôi mắt tròn xoe đen láy trong veo nhìn mọi người, còn đưa ngón tay lên miệng mút chùn chụt trông vô cùng đáng yêu. Vậy mà suýt nữa Bàng Hạ đã định phá bỏ nó khi mới còn ở trong trứng nước... sợ rằng sinh ra không thể nuôi được.

- Chị Bàng Hạ nhìn nè An An đang cười với tụi em nè, sao nhìn nó dễ thương thế không biết.

Họ Mi vừa cười vừa nói, còn đưa tay chạm vào má An An, làn da thịt em bé mới sinh mịn màng và mát dịu làm sao khiến nhò sờ mãi không thấy chán.

- Lúc này trông đáng yêu thế thôi, đợi tới lúc đói hay là tè dầm là lại gào toáng ầm ĩ lên ngay. Lúc nào cũng muốn mẹ bế trên tay đi quanh phòng vừa hát ru vừa nói chuyện thì thâm đồ dành mới chịu ngủ à. Lúc giặt quần áo, khô tã, nấu cơm... luôn lo sợ nó chớ sữa bị nghẹt thở thì chết nên cứ chốc chốc lại ngó trông. Nhiều đêm buồn ngủ và mệt muốn chết luôn vậy mà vẫn phải thức trắng bế nó mỗi cả tay suốt đêm để ru ngủ nó đó em ơi!

Bàng Hạ nhìn đứa con mình mang nặng đẻ đau suốt chín tháng mười ngày cùng với bao hi vọng, mong ngóng mới sinh ra được khẽ than thở nhìn miệng lại mỉm cười, ánh mắt triu mến đầy yêu thương.

- Hi, nuôi nó tuy vất vả thật nhưng nhìn nó dần khôn lớn từng ngày chắc chị vui lắm chị Bàng Hạ nhỉ.

Ngọc Huyền cười lém lỉnh, biết bao người muốn có được một đứa con đáng yêu như thế này còn không được. Vậy mà nhiều người có lại muốn phá đi hoặc bỏ rơi sao họ lại có thể tàn nhẫn như vậy nhỉ? Tự nhủ sau này dù muốn hay không nhất định mình sẽ không bao giờ dễ dàng phá thai, con cái là của trời ban đâu phải muốn có là có, thế nên cơ hội làm mẹ vô cùng khó. Vì vậy nhất định phải biết trân trọng đừng nên vì đại dột nhất thời mà nhẫn tâm giết đi một sinh mạng, tạo nghiệp chướng...

- Uh, được làm mẹ không chỉ vui mà còn hạnh phúc nữa. Nhưng nuôi được đứa con trưởng thành nên người vất vả lắm, lo ăn, lo học với biết bao nhọc nhằn thời gian 20 năm trời dài đằng đẵng... mà chị thì tuổi còn quá trẻ mới có 18 thôi, học hành dở dang, không có việc làm ổn định, không người thân thích, kỹ năng sống kém, kinh nghiệm từng trải mờ mờ. Không biết tương lai sẽ ra sao nữa, nếu không thể nuôi An An được ăn học đầy đủ như con nhà người ta thì chị thấy có lỗi với nó lắm.

Bàng Hạ chợt thấy tim nhói đau, sống mũi cay cay, nước mắt mặn chát nghẹn đắng chực rơi. Thấy bản thân có lỗi khi sống buông thả, vô trách nhiệm, không chịu khó học hành, không biết vun đắp lo lắng cho tương lai.

Sa vào con đường tối tăm, đắm chìm trong vực thẳm vạn kiếp bất phục. Yêu đương toàn những kẻ “Sò khanh” khi tuổi còn quá trẻ, không hiểu biết về vấn đề tâm sinh lý, biện pháp phòng tránh thai để đến mức suýt thì vô sinh, vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội được làm mẹ nữa.

Bây giờ sinh An An ra đã không thể cho nó có được một người cha đúng nghĩa thì thôi. Lại bắt nó phải chịu một cuộc sống nghèo khó, vất vả cùng với một người mẹ tuổi còn quá trẻ nếu không muốn nói là đôi lúc suy nghĩ rất trẻ con lo bản thân còn chưa xong nói chi đến chuyện nuôi dưỡng thêm một đứa trẻ?

Sinh nó ra nhưng lại bắt nó phải chịu kiếp sống cơ cực, bị người đời dè bủ là “con hoang”... Tận đáy lòng Bàng Hạ cảm thấy rất đau khổ, cay đắng, nhục nhã và có lỗi với An An vô cùng.

Sau này lớn lên, nó biết tuổi trẻ năm xưa của mẹ nó “Hoàn trắng” như thế nào mới sinh ra đứa bé đáng thương như nó. Có lẽ nó không dám xúc phạm, trách móc gì nhưng chắc chắn trong tận sâu thẳm đáy lòng nó sẽ coi thường, đôi lúc sẽ oán hận mẹ nó lắm. Nếu cuộc đời nó bị người ta coi thường, xúc phạm, hắt hủi... chỉ vì là đứa trẻ không có “Bố”, một gia đình đúng nghĩa, lí lịch trong sạch. Không được làm những công việc mình yêu thích như: Học viện an ninh, công an... Thì người làm mẹ này sẽ đau đớn đến tan nát cõi lòng như thế nào?

Hơn nữa một đứa trẻ mà sống trong một gia đình không có người làm cha uốn nắn, giáo dục thì sẽ thiệt thòi nhiều thứ lắm, đôi lúc mất phương hướng mà đi vào con đường tội lỗi thì người làm mẹ sẽ vô cùng đau khổ. Chẳng vậy mà người ta thường nói “Con không cha như nhà không nóc”, phải làm mẹ đơn thân chỉ là bắt đầu dĩ thôi. Chứ trên đời này làm gì có cô gái nào muốn một mình nuôi con khôn lớn đến tận lúc già mà không cần chút hơi ấm của người đàn ông chứ.

Còn những cô gái nào thích gợn cao khẩu hiệu muốn sống độc thân, chỉ cần có con không cần chồng theo phong trào thời hiện đại, chỉ vì từng bị phụ bạc hoặc phải chứng kiến quá nhiều những mẫu chuyện gia đình kém vui, bất hạnh của những người phụ nữ khác.

Nên luôn có thái độ căm hận đàn ông, chán ghét hay không có cảm xúc với bất kỳ người đàn ông nào thì hãy suy nghĩ thật cẩn thận, chu đáo mọi bề cũng như chuẩn bị tâm lý vừa làm mẹ còn phải vừa làm cha nữa, tự thân lo lắng kinh tế, nội trợ, áp lực dư luận... Và sự thật là làm mẹ đơn thân không dễ

dàng như tưởng tượng đầu.

Nếu thời gian quay trở lại cô sẽ cố gắng sống thật tốt, chịu khó học hành, phấn đấu hết mình vì tương lai tươi đẹp đến lúc đó mới tính đến chuyện yêu đương, lấy chồng, sinh con cũng chưa muộn. Chứ như bây giờ...mờ mịt lắm, thân con gái không biết giữ gìn, quý trọng bản thân mình và biết tự yêu lấy chính mình.

Mà cứ thích phụ thuộc vào người khác, yêu mãi một kẻ phụ bạc, một người không bao giờ thuộc về mình thậm chí dù biết người đó đang có vợ hoặc dùng mọi thủ đoạn để “gao nấu thành cơm” hòng chiếm đoạt người đó. Không chịu cố gắng vươn lên trong cuộc sống, yêu thương người tử tế, đón nhận người thật lòng yêu thương mình thì đau khổ, bất hạnh cũng đừng trách móc ai cả.

- Băng Hạ à, bây giờ em đã làm mẹ rồi phải sống lạc quan lên thì mới có thể thấy cuộc sống tươi đẹp được. Hơn nữa, anh đã nhận là cha của An An thì nhất định sẽ có trách nhiệm với nó dù không phải ruột thịt, có quan hệ huyết thống đi chăng nữa.

Tuấn Anh cười dịu dàng nói lời an ủi Băng Hạ, đôi mắt là tấm trái ngang một cô gái mới có 18 tuổi đáng lẽ bây giờ đang học đại học, theo đuổi lý tưởng, ước mơ, sống một cuộc sống vô tư, hồn nhiên rồi. Chỉ vì trót lầm lỡ để giờ đây thân con gái yếu đuối không người thân thiết lại còn phải cang đáng thêm cả đứa bé mới sinh nữa nên lúc nào ánh mắt lúc nào cũng buồn ảm đạm, thật khiến người ta cảm thấy xót xa mà. Haiz

- Còn có tụi chúng em ở bên cạnh giúp đỡ, ủng hộ chị nữa mà. Vì vậy, chị nhất định phải cố gắng lên, dù cho ngày mai trời có sập đi chăng nữa đâu chị còn một tia hi vọng chị cũng tuyệt đối không được dễ dàng bỏ cuộc. Những chuyện đau buồn trong quá khứ hãy tập lãng quên dần đi chị Băng Hạ ơi! Vì An An và cũng vì chính bản thân mình chị càng phải kiên trì cố gắng nỗ lực vượt qua mọi khó khăn để hướng tới một tương lai tốt đẹp đang chờ đón chị.

Hoạ Mi cố kiềm nén cảm xúc chua xót đang dâng lên trong lòng, khi chứng kiến hoàn cảnh khắc nghiệt gần như tuyệt vọng phải tìm đến cái chết của Băng Hạ trong suốt thời gian trước khi sinh An An. Để sống sót được đến giây phút này ngoài lòng quyết tâm muốn sinh ra An An mạnh khỏe thì chị ấy phải rất can đảm, khao khát sống, muốn làm lại cuộc đời và khao khát một cuộc sống hạnh phúc.

Nhiều người gặp khó khăn, bế tắc thì tuyệt vọng đi tìm cái chết để giải thoát hết lần này đến lần khác. Nhất là những người vì quá yêu một người không xứng đáng, không thể được ở bên người ấy suốt cuộc đời khi biết tin người ấy sắp cưới người khác. Liên tìm mọi cách để níu kéo, phá hoại hoặc sẵn sàng tự tử tận hai, ba lần đến khi chết được thì thôi chỉ vì muốn người đó phải day dứt, ân hận, hoặc để chứng minh tình yêu mình dành cho người đó hoặc chấp nhận làm người tình của người đó mà không cần danh phận.

Không thì cũng yêu đương lãng nhăng hết người này đến người khác, thậm chí sẵn sàng làm người tình của một đại gia nào đó chỉ vì muốn trả thù kẻ phụ bạc. Thật sự là quá ngu ngốc và mực cười làm sao, chứ Hoà Mi chẳng hề thấy cảm động cái quái gì.

Vậy mà nhiều người cứ khen ngợi những câu chuyện tình yêu đó là rất hay? Rất cảm động? Chết đi rồi thì bỏ mẹ, người thân sẽ ra sao? Khiến người ta cảm thấy thêm bi quan, chán ghét cái cuộc đời này hơn? Hạnh phúc thì ít mà đau khổ thì nhiều? Cùng vô số hệ lụy này sinh khác khiến nhiều người cùng đau khổ, bế tắc theo.

Vậy thì thử hỏi hay ở đâu? Cảm động ở chỗ nào? Thực tế đó là một lối sống buông thả và vô trách nhiệm vô cùng đáng sợ, không biết tự yêu thương lấy chính bản thân mình. Không thể từ bỏ những thứ không thuộc về mình và cố gắng vươn lên để hướng tới một cuộc sống tươi đẹp, hơi tí sợ mất cái nọ, sợ thiệt cái kia, sợ thiếu người ấy thì không thể sống nổi, sợ dư luận dị nghị, sợ tương lai sẽ không ai cưới mình nữa, sợ cuộc sống cực khổ vì nghèo túng nên muốn dựa vào người nào đó rất giàu có mà nhẫn tâm ruồng bỏ người yêu hoặc người chồng/vợ của mình, ích kỷ và hèn nhát... thì làm sao mà hạnh phúc được.

- Hoà Mi à, cảm ơn những lời động viên, khích lệ của em nhé! Cũng may nhờ có mọi người nhất là sự quan tâm của anh Tuấn Anh thường tranh thủ những lúc rảnh rỗi đến chăm sóc An An giúp em, ngoài ra còn thuê thêm người giúp việc theo giờ nữa. Hiện tại mọi chuyện đều đã dần trở lại tốt đẹp rồi, chỉ tại xúc động quá nên mới rơi lệ muốn khóc đó thôi. Mọi người đừng quá lo lắng.

Băng Hạ bối rối nở nụ cười gượng gạo nói khéo, thực sự nói không lo lắng gì thì là nói dối. Tương lai còn quá xa xôi lo nghĩ nhiều cũng chẳng được ích gì, hiện tại phải cố gắng sống tốt mới là điều quan trọng. Đợi khi nào bé An An đầy tháng cô sẽ quyết định đi học lại ở một trường trung cấp hoặc lớp bổ túc nào đó.

Xã hội tuy càng ngày càng phát triển, mỗi ngày một hiện đại, tiến bộ hơn. Nhưng vẫn còn tồn tại quá nhiều tư tưởng lạc hậu, đối xử bất bình đẳng đối với người phụ nữ, không coi trọng vai trò của người phụ nữ trong công việc cũng như nền tảng hạnh phúc trong gia đình.

Con gái học cao quá thì sợ ế, sợ đàn ông Việt lòng tự trọng đàn ông quá cao không dám lấy một người vợ giỏi giang hơn mình sẽ bị dư luận dị nghị, chê cười hoặc bị vợ coi thường, không tôn trọng.

Chẳng thế mà gần đây đã có vụ một người đàn ông đã uống thuốc trừ sâu tự tử chỉ vì bị người đời dè bieu, cười nhạo với lý do hết sức ngớ ngẩn “Sợ vợ”, cổ bần, nhậu nhẹt với bạn bè lần nào cũng từ chối vì muốn về với vợ. Người đàn ông đó chết đi để lại người vợ cô đơn một mình trên cõi đời với cái thai hơn 7 tháng, cưới nhau mới được một thời gian ngắn thì đã xảy ra chuyện.

Mà học thấp hoặc không có kiến thức thì không những không có công ăn việc làm ổn định lại còn bị chồng và gia đình nhà chồng coi thường với lý do cũng “ngớ ngẩn” đến buồn cười. Chỉ biết ở nhà nội trợ, cơm nước, giặt giũ, nuôi con, chăm sóc cha mẹ chồng...Ngoài ra không biết kiếm tiền, chỉ biết ăn bám chồng, là loại đàn bà vô dụng hoặc cho rằng không xứng với đứa con trai giỏi giang của mình.

Trong khi muốn ra ngoài đi làm kiếm tiền thì lại bị chồng và gia đình nhà chồng khuyên đàn bà con gái chỉ cần ở nhà nội trợ, nuôi con là được rồi? Dù có ra ngoài đi làm kiếm tiền thì khi về nhà cũng vẫn phải lo việc gia đình chu đáo từ A-Z đến tận đêm khuya vẫn chưa xong việc là chuyện bình thường.

Nhưng bất hạnh nhất là nếu chẳng may gia đình không hạnh phúc, bị chồng đối xử tàn nhẫn, đánh đập, công khai bỏ bịch thậm chí dẫn gái về nhà ăn nằm trước cái nhìn căm hận của mình thì cũng vẫn phải nhẫn nhịn chịu đựng. Nếu dám li hôn thì sẽ tay trắng, thậm chí không có chỗ ở tử tế vì bố mẹ đẻ cũng không chấp nhận việc con gái dám bỏ chồng? Thôi thì vì tương lai của con cái, vì cái gọi là thể diện của gia đình nhà bố mẹ đẻ mà đành nhẫn nhịn và chấp nhận hi sinh hạnh phúc của bản thân mình vậy?

Với những tư tưởng lạc hậu, bắt công “trọng nam khinh nữ” đó nó đã làm kìm *** sự phát triển đi lên của xã hội. Khiến người phụ nữ luôn gặp phải nhiều thảm cảnh bất hạnh, không được phát huy khả năng của mình, không dám học cao để nâng cao kiến thức, để có một sự nghiệp sáng lạn, kiếm được nhiều tiền để hưởng một cuộc sống đầy đủ và hạnh phúc. Có thể lao động, sáng tạo và cống hiến cho đất nước vì sợ “ế”.

Không dám ra ngoài xã hội và chạm, tạo dựng nhiều mối quan hệ, tăng hiểu biết, kinh nghiệm từng trải cùng kỹ năng sống. Đi làm kiếm tiền bằng chính khả năng của mình mà chấp nhận ở nhà nội trợ vì sợ chồng và gia đình chồng phạt ý, mất lòng. Khi gặp những hoàn cảnh khó xử, khó giải quyết thì không biết phải làm như thế nào? Biết nhờ ai giúp đỡ?

Phải sống một cuộc sống lầm lũi như con rùa nuôi nhốt trong xó cửa, thật sự quá đáng thương và tội nghiệp làm sao? Nhưng đáng buồn nhất là nhiều người phụ nữ hoàn toàn không hề nhận ra sự khác biệt đó. Họ cứ cố gắng hết mình vì chồng, vì gia đình nhà chồng mà quên đi tuổi trẻ thanh xuân, quên đi giá trị của bản thân, từ bỏ ước mơ, lý tưởng hằng ao ước...Đến lúc bị người ta trở mặt, hắt hủi mới thấy đau xót và tuyệt vọng như thế nào.

Riêng Băng Hạ cảm thấy mình chẳng còn gì để mà phân vân hay lo lắng nữa, không có kiến thức và chịu cố gắng vươn lên khắc phục mọi khó khăn thì sớm muộn cũng sẽ bị xã hội đào thải. Thế nên cô sẽ cố gắng học thật tốt để có một công việc tử tế, có thể tự mình kiếm được tiền để nuôi bản thân mình lẫn An An bé bỏng.

Vì tương lai và cũng vì sự kỳ vọng của Tuấn Anh lẫn hội Hoa Mi cô sẽ quyết tâm bất chấp vươn lên để mà sống thật tử tế, ngẩng cao đầu mà nhìn người khác. Đã từng nông nổi, lầm lờ không thể cứ chấp nhận mãi một cuộc sống buông thả, vô trách nhiệm, không biết mình thực sự cần gì và muốn gì? Học nhiều thì làm gì? Muốn tương lai sau này sẽ như thế nào?

Cô hoàn toàn không hề biết, cô chỉ biết yêu sớm, yêu hết mình, mặc kệ dù bị người đàn ông xấu xa đó lừa dối thế nào đi chăng nữa, phá thai tận 3 lần thì đã sao?...Cô không thể sống một cuộc sống rẻ mạt, không có ý nghĩa, sống mà như chết ấy mãi được. Đời thay đổi khi ta thay đổi, cô nhất định sẽ cố gắng thay đổi bằng mọi giá.

- Vậy thì tốt quá, chị Băng Hạ à! Chị đúng là tấm gương sáng để chúng phấn đấu học hỏi theo đó. Vạn sự khởi đầu nan – Gian nan không nản lòng, đâu khó khăn vẫn quyết tâm làm lại cuộc đời. Chị biết không, trên đời này không phải cô gái nào cũng có suy nghĩ tích cực và tiến bộ như chị đâu. An An có một người mẹ tuyệt vời như chị quả là may mắn.

Quỳnh Chi mỉm cười tươi như hoa, vừa nói vừa liếc mắt nhìn mọi người xung quanh.

- Em nói hay lắm Quỳnh Chi à, đúng ý mọi người muốn nói luôn. Hi – Minh Khánh giờ ngón tay cái lên, nháy mắt cười ủng hộ.

- Thôi bây giờ chúng ta mau đi nấu gì ăn tạm đi, cười đùa suốt này giờ cũng mệt lắm rồi.

Nhật Duy lên tiếng chuyển chủ đề, chẳng mấy khi mọi người có dịp tụ tập vui vẻ như thế này nói mãi những chuyện như vậy cũng chẳng có ích gì. Chi cần hiện tại Băng Hạ thay đổi suy nghĩ, sống lạc quan, vui vẻ hướng tới một tương lai tươi đẹp là đủ rồi.

Người bị quan thì thường nhìn thấy khó khăn trong cơ hội còn người lạc quan thường nhìn thấy cơ hội trong khó khăn. Những bi kịch đau khổ, đại đột và lầm lỗi một thời mà Băng Hạ đã trải qua âu cũng là chút thử thách để giúp Băng Hạ sống chín chắn và trưởng thành hơn, biết trân trọng những gì mà mình đang có. Mấy ai trên đời này làm được giống như Băng Hạ chứ, chính điều đó mới là đáng quý nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144

Trong căn phòng âm cúng được trang trí rất đẹp, rộn rã tiếng cười tiếng nói của nhiều người cùng tiếng khóc của đứa con mới chào đời chưa được bao lâu. Trái tim Băng Hạ vẫn lạnh lẽo pha chút xót xa, đã đánh mất quá nhiều thứ chỉ vì những suy nghĩ bông bột, ngây dại nhất thời biết làm gì để có thể bù đắp lại được đây? Cup mì cuối đầu nhìn xuống mũi chân cô kiềm nén nỗi đau đang gặm nhấm ăn mòn trong từng tế bào mạch máu để không bật khóc.

Cái giá của sự trưởng thành sớm đôi khi thật sự quá đắt. Nó khiến cho tâm hồn con người sớm trở lên già cỗi, cười ít đi, hay lo lắng, bất an, suy nghĩ quá nhiều về tương lai xa xôi. Trái tim dần trở lên nhạy cảm, yếu đuối và dễ bị tổn thương, hay buồn, nhìn nhận và đánh sự việc cũng như con người rất dễ để tình cảm lấn át lý trí. Dễ trở lên bi quan, suy nghĩ theo hướng tiêu cực, hay chán nản và nhanh chóng thất vọng, dễ dàng buông xuôi nếu mọi việc không được như ý. Đáng sợ nhất nó còn làm mất đi sự lạc quan, vô tư hồn nhiên vốn có, cùng niềm tin lẫn hi vọng. Khiến con người ta dễ đi lầm đường lạc hướng nếu như không có người dẫn dắt hoặc có một lý trí tỉnh táo cùng với tinh thần lạc quan.

- Bé cưng à, sao cứ mút tay hoài vậy chắc đói rồi phải không? – Hoa Mi bế đứa bé trên tay đang đưa qua lại cười ấm áp nói chuyện cùng với nó.

- Tao nghĩ chắc không phải đâu, nếu mà đó nó đã gào toáng ầm ĩ lên rồi đâu có chịu ngoan ngoãn nằm yên trong tay mày như thế chứ? – Ngọc Huyền phản bác.

- Hừ, thế tại sao nó lại cứ thích mút tay nhỉ? – Hoà Mi nhăn mặt khó hiểu.

- Hơ, mày hỏi tao thì thà hỏi đầu gối tao còn hơn, ai mà biết được chứ. – Ngọc Huyền bĩu môi lắc đầu.

- Toàn bọn ngu còn cứ thích tỏ ra nguy hiểm, có lẽ mới sinh ra đã thích mút ngón tay là do bản năng nó thích thế. Có gì phải thắc mắc chứ? – Thủy Tiên ngoảnh nhìn đứa bé một lát rồi lên tiếng.

- AAAA, hình như nó tè dầm rồi hay sao í, ướt hết tay tao rồi nè. – Hoà Mi giãy nảy như đĩa phải vôi kêu toáng lên.

“Oa...oa...oa”

- Trời ơi, nó lại còn khóc nữa phải làm sao bây giờ? Ai biết cách thay tã cho nó thì phụ trách thay đi chứ...sao tất cả lại đứng im nhìn tui như thế hả? – Hoà Mi khó chịu kêu ầm lên.

- Nhật Duy, anh đứng cạnh nó thì mau phụ giúp Hoà Mi xử lý đi. Bọn em còn phải vào bếp nấu nướng chút gì đó đây...Bye nha.

Những người còn lại cười gượng gạo, lúng túng vội viện cớ chuẩn lẹ. Mặc dù rất thích trẻ con, nhưng bảo họ phải bế ẵm đỡ nó nín, lại còn phải thay tã ướt cho nó, rồi cho nó ăn, ru nó ngủ thì thà bảo họ đi chết còn hơn. Hic

- Này, đã vậy thì anh mau bế nó đi rồi tự xử lý đi nha. Em hông có biết đâu, nó tè dầm còn làm ướt hết cả người em luôn rồi nè em phải đi thay áo trước đây. Hic

Hoà Mi liếc nhìn Nhật Duy đang đứng bên cạnh mình cười gian xảo rất nhanh trong nháy mắt chưa kịp để Nhật Duy kịp phản ứng đã nhét ngay đứa bé vào tay hắn ta.

- Sac, em bị làm sao không đẩy anh là con trai đâu có biết thay tã cho trẻ con với đỡ dành nó nín khóc bao giờ đâu.

Nhật Duy khuôn mặt ửng hồng, đứng ngây ngô dờ khóc dờ cười nhìn Hoà Mi cầu cứu.

- Phải làm sao bây giờ? Chị Băng Hạ và Ánh cùng với Tuấn Anh, Minh Khánh, Huy Hoàng, Thành Trung nữa đều ra ngoài mua đồ ăn đến giờ vẫn chưa về thì biết phải làm sao đây...hic.

Hoà Mi nhăn nhó hết sức đau khổ, sắc mặt xám xịt bết ngón tay. Thôi thì đành liều một phen vậy không thể để đứa bé khóc lóc mãi như thế được, mặt mũi nó đỏ ửng tím tái hết cả rồi.

- Thôi để tao đi pha sữa cho nó uống, còn mày tạm thay tã cho nó đi – Ngọc Huyền cảm khái thờ dài.

- Nhưng tao làm gì có biết thay đâu? – Hoà Mi cầu nhàu

- Ngu thế, không biết thì học, sau này có con rồi mày định kệ cho nó ướt át cả ngày luôn hả?

Quỳnh Chi bực mình, tiếng khóc của bé trai đúng là khoẻ thật, khóc dai dẳng, khóc rầm rứt khiến người ta nhức hết cả đầu mà không biết phải làm sao. Không ngờ nuôi trẻ con lại khó như vậy, mới vậy thôi đã thấy hãi hùng lắm rồi. Hic

- Hừ, giỏi thì mày làm luôn đi, tao năm nay mới có 16 tuổi thôi chưa từng được làm chị bao giờ thì làm sao có kinh nghiệm. – Hoà Mi phản kích

Sau một hồi tranh cãi, chẳng biết làm thế nào Hoà Mi đành phải đặt nó nằm xuống giường thay tã nhanh cho nó không sợ nó sẽ bị cảm lạnh thì chết. Thay xong liền bế nó nhét vào tay Nhật Duy bắt hắn bế nó, để Hoà Mi rảnh tay cùng với những người còn lại lên Google tìm kiếm thông tin làm sao để pha sữa đúng cách, làm sao để dỗ dành trẻ mới sinh nín khóc,...

Cuối cùng, Hoà Mi phụ trách pha sữa, Ngọc Huyền, Thủy Tiên, Quỳnh Chi thì tìm cách dỗ dành nó nín khiến Nhật Duy phải nín cười trước cái lườm sắc lạnh của ba cô gái hung dữ. Người thì làm mặt quỷ để gây sự chú ý của An An, người thì hát ru, người thì cầm xúc xắc lắc phát ra tiếng kêu...mãi rồi đứa bé cũng nín khóc, sữa cũng đã uống hết đang thiêu thiêu ngủ thì Băng Hạ về.

- Chị Băng Hạ ơi, chị biết không từ lúc chị bước ra khỏi cửa thằng bé này khóc dữ dội quá làm bọn em được một phen mệt gần chết luôn. Hic – Vừa nhìn thấy Băng Hạ, Thủy Tiên đã vội kể khổ.

- Ủi, nó còn tè dầm hai lần, khiến em bị ướt hết cả áo vừa mới có thời gian đi thay được đó. Đúng là xui xẻo mà.

Hoà Mi nằm bò rạp ra mặt bàn không còn sức lực nói nhiều, chỉ thấy hai tay mỏi rã rời vì phải bế ẵm đứa bé lâu.

- Hi, vất vả cho các em quá. Đối với chị những chuyện như vậy là bình thường mà, chỉ tội cho các em vẫn còn ngây thơ và non nớt quá nên chưa có kinh nghiệm thôi.

Băng Hạ cười dịu dàng cúi nhìn đứa bé nằm trên nôi nhắm mắt ngủ say, lòng chợt thấy ảm áp vô cùng, xa nó một lúc thôi mà đã thấy nhớ nó đến cồn cào

ruột gan giờ nhìn thấy nó thì những vất vả đã phải trải qua có là gì đâu.

- Người ta nói quả không sai “Lấy chồng sớm làm chi để lời ru thêm buồn”. Đến bây giờ thì em đã thực sự hiểu rồi, không chỉ buồn mà còn mệt mỏi muốn chết luôn í chứ. Haiz

Ngọc Huyền vẫn còn là một cô thiếu nữ tuổi 16 trắng tròn ngây thơ, vẫn còn rất ham chơi nên vừa mới trải qua ít khoảng thời gian trông một đứa bé vừa mới sinh không lâu cảm thấy quá mệt mỏi, buột miệng than thở. Không ngờ đã đụng chạm đến vết thương đang âm ỉ trong trái tim vốn bị tổn thương từ lâu lần tâm hồn nhạy cảm yếu đuối của Băng Hạ.

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên im lặng một cách đáng sợ có thể nghe thấy được cả tiếng kim roi, tâm trạng ai cũng căng thẳng. Ngọc Huyền sợ đến mức mặt trắng bệch nhìn Băng Hạ không chút phản ứng không buồn cũng chẳng vui chỉ lặng lẽ đứng im ngắm nhìn An An đang nằm trong nôi say ngủ. Huy Hoàng liếc nhìn Ngọc Huyền khẽ lắc đầu thăm thẳm như muốn nói “Băng Hạ không ổn rồi, mau xin lỗi cô ấy đi”.

- A, chị Băng Hạ em xin lỗi nhé. Tại em buột miệng nên nói linh tinh ấy mà chị đừng suy nghĩ nhiều mà ảnh hưởng đến sức khỏe nha. – Ngọc Huyền cười gượng bước lại gần chỗ Băng Hạ nói.

- Hà? Em vừa nói gì cơ? Sao lại xin lỗi chị vậy? – Băng Hạ về mặt bình tĩnh cười tươi rạng rỡ như không có chuyện gì đến mức khiến người ta phải rung mình ớn lạnh.

- Chị...chị không sao thật chứ? – Phương Ánh nghi hoặc

- Sao là sao? Mọi người mau vào bếp chuẩn bị nấu thức ăn đi, bây giờ cũng đã 10h trưa rồi đó chẳng còn sớm nữa đâu. Chị vào nhà vệ sinh rửa tay một lát rồi sẽ ra phụ giúp với mọi người nha.

Băng Hạ liếc nhìn đồng hồ, về mặt tự nhiên nhất có thể thúc giục mọi người làm việc. Đợi đến khi không còn ai đứng ở trong phòng ngủ nữa, Băng Hạ mới bước vội vào trong nhà vệ sinh, đóng chặt cánh cửa lại ôm mặt khóc nức nở, khóc mà cảm giác như trái tim cũng đau đớn như muốn vỡ tan.

Tuổi thanh xuân giống như một cơn mưa rào. Dù bạn từng bị cảm lạnh vì tắm mưa, bạn vẫn muốn đắm mình trong cơn mưa ấy lần nữa. Mỗi người đều từng có khoảng thời gian bông bột ấy, khoảng thời gian mọi cậu con trai cùng thích một cô gái trong lớp, đi qua tháng ngày với những trò nghịch ngom hoang đường không tên. Thế rồi, tuổi thanh xuân lặng lẽ qua đi...

-Trích cô gái năm đó chúng ta cùng theo đuổi-

Vẫn biết tình yêu tuổi học trò không chỉ trong sáng, thánh thiện và đẹp như cầu vồng sau cơn mưa. Mà còn là động lực giúp cho người trong cuộc sống lạc quan, vui vẻ và yêu đời hơn. Chăm chỉ học hành, cùng giúp đỡ nhau trong học tập, sống có mục đích, ước mơ cùng dành tặng cho nhau những gì tốt đẹp nhất dù biết chắc gì đã được cùng nắm chặt tay nhau đi đến cuối con đường. Nhưng không bao giờ hối hận vì giây phút bông bột, tràn đầy nhiệt huyết và khát khao đến cháy bỏng ấy đâu thời gian đã xa cách rất lâu cũng không thể nào quên được.

Những điều đó đã được minh chứng rất rõ ràng trong tiểu thuyết nổi tiếng “Cô gái năm đó chúng ta cùng theo đuổi” và đã được chuyển thể thành phim đạt doanh thu cao kỷ lục. Vậy mà tình yêu tuổi học trò của cô nó lại là một thảm họa, suýt chút nữa thì đã kéo cô xuống dưới địa ngục tăm tối không lối thoát. Khi mà yêu đến mức quên đi hết sự đời, xao nhãng việc học hành. Thậm chí còn đi quá mức giới hạn, vô trách nhiệm và không có tình thương khi phá thai liên tiếp 3 lần. Huỷ hoại bản thân, đóng sập cánh cửa tương lai.

Là do thời đại, xã hội thay đổi được sống no đủ, được ăn ngon mặc đẹp nên sinh ra thói quen xấu đáng sợ này hay do lối sống thoáng, sống vội, buông thả và vô trách nhiệm theo phong trào của đa số thế hệ trẻ ngày nay. Hay do gia đình không quan tâm, nhà trường không giáo dục, tư vấn tâm lý, khuyên răn kịp thời để xảy ra những sự việc thương tâm như thế.

Nhưng có lẽ nguyên nhân sâu xa nhất là do ý thức suy nghĩ của những cô cậu học trò trong đó có cô thậm chí cả những người trưởng thành đều có vấn đề khi mà cứ thích đua đòi theo phong trào Tây hoá. Sống thoáng, sống vội, yêu là dâng hiến, yêu là phải khoe ra cho người khác biết với những cử chỉ thân mật nơi đông người một cách suông sã. Sống buông thả và vô trách nhiệm do họ tự nghĩ ra đến mức suy đồi đạo đức không còn biết thế nào là đúng là sai, là hợp luân thường đạo lý, thích là làm không cần suy nghĩ đến hậu quả hay bất kỳ điều gì khác.

Buồn nhất là họ chẳng hiểu rốt cuộc tình yêu thực sự là gì? Nếu thật lòng yêu thương một người có ai nhẫn tâm bỏ rơi một người con gái với cái bào thai đang lớn dần trong bụng người con gái mà mình từng nói lời yêu thương ngọt ngào, hứa hẹn trăm năm sẽ không bao giờ thay đổi để cao chạy xa bay, không chút tin tức liên lạc không? Cái tình yêu rẻ mạt, chỉ toàn giả dối và lợi dụng đó...có gì đáng để người ta trân trọng nhỉ?

Hiện tại cô rất hối hận, cái giá của việc yêu sớm, trưởng thành sớm thật sự quá đắt. Nó đã khiến cô đánh mất đi nhiều thứ, gánh chịu những nỗi đau xót đến mức muốn đập phá mọi thứ trước mắt, đêm nằm mà lệ ướt khoé mi. Cô đã khóc quá nhiều rồi, nước mắt giờ đây đã cạn kiệt mà cũng chẳng còn sức đề mà tiếp tục khóc nữa. Cô cảm hận hai tên đàn ông khôn nạn nói yêu cô rất tha thiết nhưng khi “ho xô chán chê” liền nhẫn tâm bỏ rơi cô không chút thương tiếc, hay náy. Nhưng cô cũng tự giận bản thân mình nhiều hơn, nếu mình không sống buông thả và vô trách nhiệm như vậy thì cô đã chẳng đến mức thân tàn ma dại, chết cũng chẳng có ai nhận xác.

Cũng may là đã gặp được Tuấn Anh kịp thời ra tay cứu giúp, được sự quan tâm, khích lệ của hội Hoa Mi những con người lương thiện và đáng tin cậy. Nếu không cô thật sự không biết biết mình sẽ ra sao nữa...Cuộc đời này chẳng bao giờ bế tắc không lối thoát cả, chỉ có điều bản thân ta có chịu kiên nhẫn đi tìm kiếm hay không. Dễ dàng bỏ cuộc đồng nghĩa với việc ta chấp nhận kết thúc cuộc chơi, vì vậy phải luôn luôn tranh thủ thời gian quý giá tìm kiếm lối thoát tốt nhất cho chính mình trước khi quá muộn.

Tuổi trẻ thanh xuân trong sáng, vô tư tràn đầy nhiệt huyết, tinh thần lạc quan, nhiều kỷ niệm đẹp khó quên và rực rỡ nhất trong cuộc đời mỗi con người.

Chỉ vì những lầm lỡ, đại đột nhất thời mà đánh mất đi rồi điểm tô nó bằng một màu tối đen, âm đạm, toàn đau thương lẫn mất mát chẳng phải rất đáng tiếc sao?

Con người sinh ra trên đời này mấy ai được hai lần tuổi 13, tuổi 15, tuổi 16,... Vậy mà cô không hề biết trân trọng lỡ đánh mất nó một cách lãng phí, bây giờ cô đã tuổi 18 vẫn chưa phải là quá muộn để bắt đầu lại một cuộc sống mới. Tuổi trẻ thanh xuân với những ước mơ, hoài bão, khát vọng khám phá, chinh phục những điều mới mẻ cùng trải nghiệm những vui buồn, ngọt ngào và đắng cay rất thú vị khác trong cuộc sống ngoài tình yêu mà cô chưa từng được nếm trải. Tuyệt đối cô không được phép bỏ lỡ nếu không cuộc đời này cô sống sẽ hoàn toàn là vô nghĩa, cô phải sống vì chính bản thân mình chứ không phải cuộc sống của một ai khác.

Dù biết tương lai còn rất nhiều khó khăn và trắc trở, không hoàn toàn trải thảm hoa hồng càng không toàn chông gai. Chỉ cần cô luôn tin tưởng rằng bản thân mình có thể làm được, nhất định mình sẽ làm được thì không có gì là không thể cả.

Có thể trong xã hội này nhiều người khi biết quá khứ của cô sẽ nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ, ghê tởm đánh giá cô là loại con gái hư hỏng, dễ dãi đi chăng nữa. Thì cô cũng sẽ không bao giờ tự coi thường, khinh rẻ chính bản thân mình. Quá khứ đã qua cứ để nó quá đi, điều quan trọng là làm sao để có thể sống tốt và tạo dựng được một tương lai tươi đẹp, một cuộc sống hạnh phúc và bình yên đó mới là điều cô quan tâm nhất. Bởi tương lai tươi sáng thường dựa trên quá khứ đã quên lãng, cô sẽ không bao giờ có thể sống thanh thản nếu cô không thể vứt bỏ mọi đau buồn đã qua.

Dù cho cả thế giới này đều bỏ rơi, quay lưng lại với cô, thậm chí cha mẹ cô cũng không thêm thêm đến cô cứ để mặc cô tự sinh tự diệt. Thì cô cũng tuyệt đối không được phép tự quay lưng lại với chính bản thân mình, tự huỷ hoại chính bản thân mình nếu không cô sẽ thật sự gục ngã và hoàn toàn thất bại. Cái chết không đáng sợ, đáng sợ nhất là cô không biết trân trọng, nâng niu và yêu quý cũng như tin tưởng chính bản thân mình.

Băng Hạ nhìn gương mặt mệt mỏi, phờ phạc, đôi mắt thâm quầng như gấu trúc của mình trong gương, mái tóc đầu còn đen nhánh mượt mà xoã ngang lưng như ngày nào nữa, bất chợt nở nụ cười nhạt. Phải rồi, năm nay cô mới có 18 tuổi thôi là độ tuổi xinh đẹp, trẻ trung nhất trong cuộc đời người con gái sao bây giờ trông cô tối tăm, âm đạm, thiếu sức sống như người sắp chết đến vậy nhỉ? Vì ai? Vì lý do gì mà cô bỗng dưng biến trở thành một con người già nua cả về ngoại hình lẫn tâm hồn như thế?

Vặn vòi nước, vục bàn tay té nước lên mặt mình chỉ thấy mát lạnh và thoải mái làm sao. Từ nay trở đi cô phải nhanh chóng tỉnh táo lại, thay đổi lại tất cả không thể cứ sống mãi trong nỗi đau thương ưu tư như vậy được.

Vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh Băng Hạ đã nhìn thấy những ánh mắt lo lắng của những người bạn thật lòng yêu thương, quan tâm cô dù chỉ là người dưng xa lạ tình cờ gặp gỡ nhưng cũng còn tốt chán so với người thân ruột thịt cùng chung dòng máu. Giả tạo và đáng sợ lắm...

- Chị Băng Hạ...chị không sao chứ? – Ngọc Huyền ánh mắt lo lắng nhìn Băng Hạ, thật không hiểu tại sao dù lòng rất buồn mà chị ấy vẫn còn có thể cười được nhỉ?

- Không sao, ngại quá đã khiến mọi người phải lo lắng rồi – Băng Hạ nở nụ cười ngượng ngùng áy náy nói.

- Em không sao là tốt rồi. Em biết không, thấy em mãi không ra mọi người cứ tưởng em... – Tuấn Anh nở nụ cười nhẹ nhõm khi thấy Băng Hạ vẫn rất bình an.

- Hi hi, mọi người đúng là coi thường em quá đi. Đừng quên em vẫn còn có An An bé bỏng nha, chết làm sao được – Băng Hạ nhìn Tuấn Anh cười cười nhún vai.

Bữa cơm đơn giản mừng An An, con của Băng Hạ đầy tháng cùng nhau hỗ trợ trông em bé, cùng nhau mua sắm và trang trí nhà cửa, cùng nhau nấu nướng, cùng nhau ăn uống, vui đùa cũng là một cơ hội hiếm có giúp mọi người trở lên gần gũi và thân thiết hơn.

Ngày nay xã hội phát triển người ta mừng sinh nhật, mừng đám cưới, muốn gặp mặt nhau nói chuyện, đều nhờ nút “like” vạn năng tất cả những sự kiện đặc biệt của bạn bè, người thân, thậm chí chia sẻ nỗi buồn người thân mới mất đang tổ chức đám ma... đều đã có mạng Facebook kết nối không thì đã có WC của Yahoo. Chỉ cần một nút “Like” đã thể hiện tất cả, tuy rất hiệu quả và tiết kiệm thời gian nhưng liệu tình cảm con người dành cho nhau có nồng nhiệt và gần gũi như mong đợi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lười...tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.